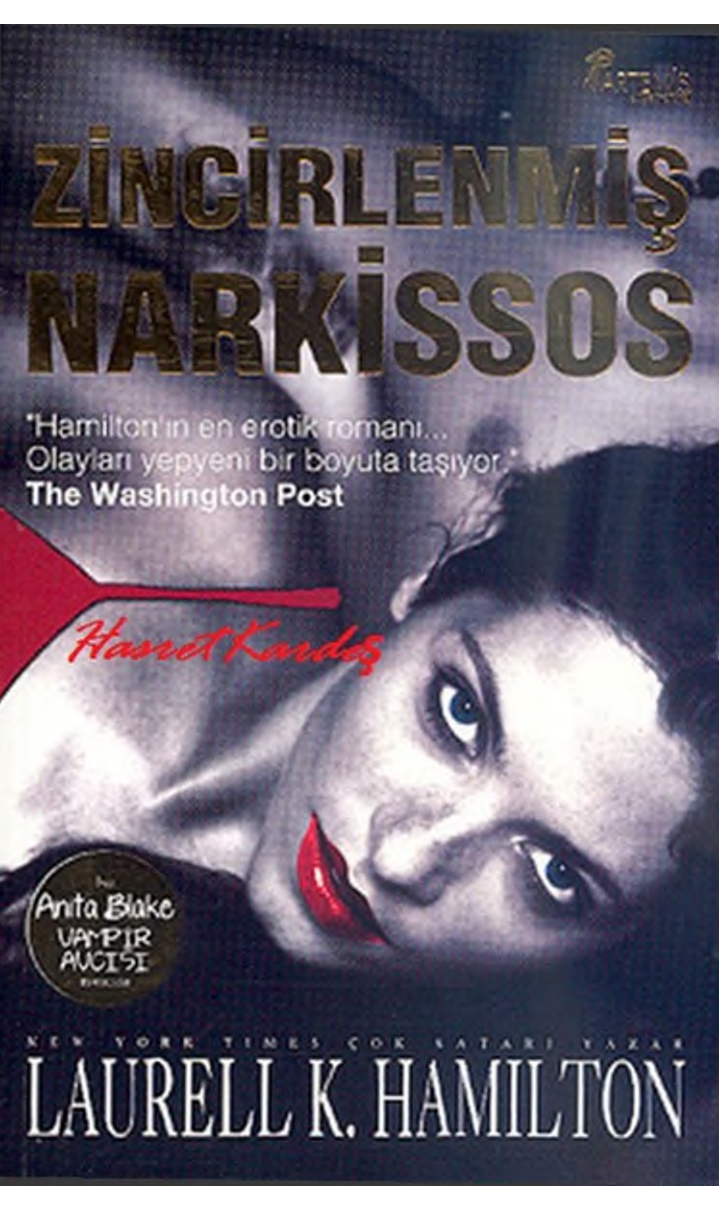
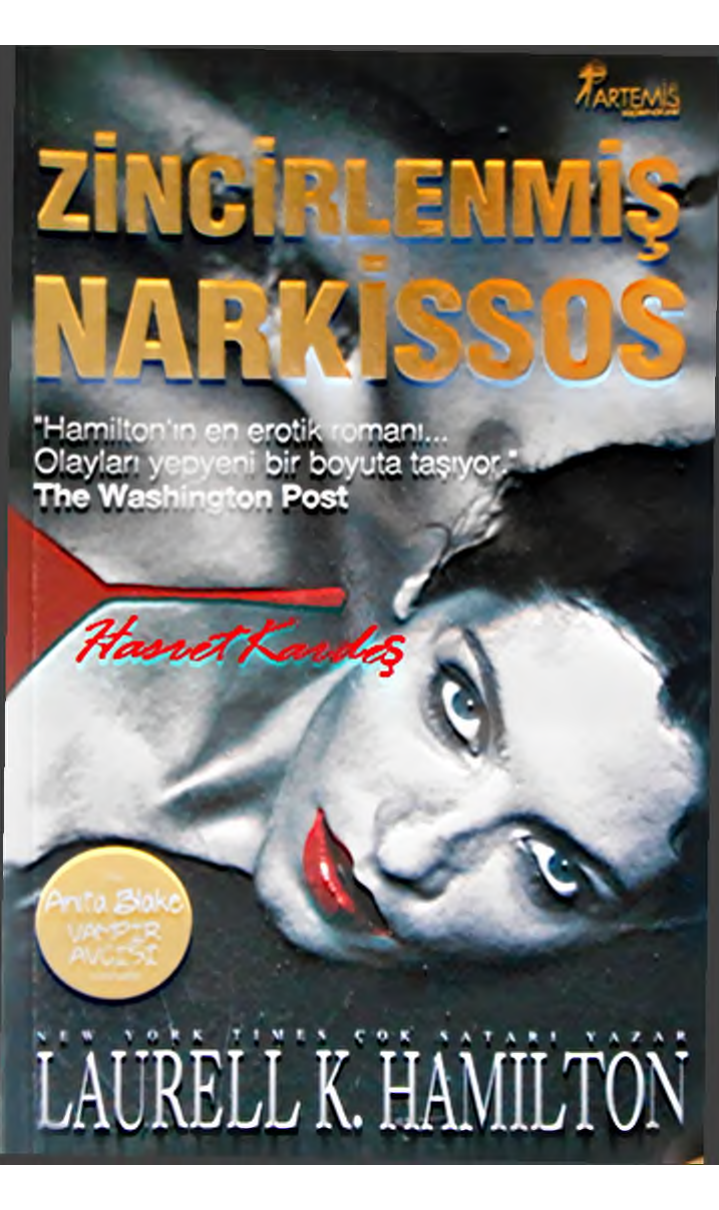

ZİNCİRLENMİŞ
NARKİSSOS
"Hamilton'ın en erotik romanı...
Olayları yepyeni bir boyuta taşıyor."
The Washington Post
Hasret Kardeş
Anita Blake
VAMPİR AVCISI
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON

ARTEMİS
ZİNCİRLENMİŞ
NARKİSSOS
"Hamilton'ın en erotik romanı...
Olayları yepyeni bir boyuta taşıyor."
The Washington Post
Hasret Kavdaş
Anita Blake
VAMPİR
AVCISI
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON

"Yüzümdeki ifade, belli , onu korkutmuştu. Zira kocaman açılan gözlerinde ve aşağılık yüzünde, dehşete benzer, insani bir an yakaladım."

ZİNCİRLENMİŞ NARKİSSOS

Ben, Anita Blake. Canavar öldürüyorum. Gerçi gecenin bir vakti eve döndüğümde düşünmek istediğim son şey, işim ama Zincirlenmiş Narkissos Kulübünden bir leoparadam kaçırıldığı için düşünmek zorundayım. Dışarıda, istedikleri zaman şekil değiştirebilen suçlular ve doğaüstü yaratıkların mücadeleleriyle dolu, karanlık bir dünya var. Şehrin Vampir Efendisi Jean-Claude'u altı aydır görmediysem de şu anda -bedeli ne olursa olsun- yardımına ihtiyacım var. Biri kurtadamları hedef aldı. İkimiz birlikte onları kurtarmak zorundayız.

"Laurell K. Hamilton taptaze bir eğlence sunuyor. Olağanüstü anlatımı tek kelimeyle ifade edilebilir: Zirvede!"
- Jayne Ann Krentz

"Bu kadar üretken bir hayalgücüne sahip bir yaza[redacted]ç okumadım."
- Diana Gabaldon

Laurell K. Hamilton

[redacted]

[redacted]

www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com

ISBN 978-605-4228-79-9

ARTEMİS

ZİNCİRLENMİŞ NARKİSSOS

LAURELLL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS YAYINLARI

ZİNCİRLENMİŞ NARKİSSOS

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Narcissus in Chains*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Türkçe Düzenleme : Banu İçöz
Son Denetim : Alkım Irkad
Yaratıcı Yönetim : photoRepublic
Grafik : Nurhan Sezgin
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Ocak 2010
ISBN : 978-605-4228-79-9
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 2002

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ZİNCİRLENMİŞ NARKİSSOS

LAURELLL K. HAMILTON

Erkeklere, aşka ve mutluluğa olan
inancımı yenileyen J. için.
Teşekkür ederim.

1

Haziran yine her zamanki gibi sıcak, terleten haliyle gelmişti ama gece acayip bir serinlik çökmüştü ve arabanın radyosu, ısının rekor seviyede düştüğü haberleriyle doluydu. Aslında sıcaklık on beş derece civarındaydı, yani o kadar da soğuk değildi ama haftalarca süren yirmi beş, hatta otuz derecenin üzerindeki sıcaklardan sonra buz gibi geliyordu. En iyi arkadaşım Ronnie Sims'le cipimde oturmuş, camları açmış, mevsime hiç de uymayan serin havanın tadını çıkarıyorduk. Ronnie bu gece otuz yaşına basmıştı. Büyük 3-0 hakkındaki hislerinden bahsediyor ve diğer kızsal şeylerden konuşuyorduk. Onun özel dedektif olduğu, benim de hayatımı ölüleri dirilterek kazandığım düşünülürse hayli sıradan bir konuşmaydı; seks, erkekler, otuz yaşına basmak, vampirler, kurtadamlar... Bilirsiniz işte, her zamanki şeyler.

Aslında içeri, evime girebilirdik ama arabaların hava karardıktan sonra insanı içinde tutan özel bir havası var. Belki de, bahar havasını andıran ve camlardan içeri dolup belli belirsiz hatırlanan bir sevgilinin dokunuşu gibi [illegible]

rimizde dolaşan meltemin tadını çıkarmak için arabada kalmıştık.

"Tamam, bir kurtadam olabilir, ne olmuş, kimse mükemmel değildir. Onunla çık, yat, evlen. Benim oyum Richard'dan yana," dedi Ronnie.

"Jean-Claude'u sevmediğini biliyorum."

"Sevmiyor muyum!" Kendi tarafındaki kapı kolunu tuttu, omuzlarının gerildiğini farkedebileceğim kadar sıktı. Galiba içinden ona kadar sayıyordu.

"Eğer öldürme konusunda senin kadar rahat olsaydım, o orospu çocuğunu iki yıl önce vururdum. Böylece senin hayatın da şimdikinden daha düzenli olurdu."

Hayatımla ilgili yorumu, içinde bulunduğum durumun biraz hafifletilmiş bir ifadesiydi ama... "Onun ölmesini istemiyorum Ronnie."

"Anita, o bir vampir. Zaten ölü." Dönüp karanlığın içinden bana baktı. Yumuşak gri renkli gözleri ve sarı saçları, yıldızların soluk ışığında gümüş rengi ve beyazın tonlarında görünüyordu. Gölgeler ve ışık yüzünden yüzünün sol tarafının hatları modern bir resim gibi belirginleşmişti. Güzelliğine rağmen yüzündeki ifade neredeyse korkutucuydu. Bakışlarında ürkütücü bir kararlılık vardı.

Eğer benim yüzümde böyle bir ifade olsaydı, kendimi aptalca bir şey yapmayayım diye uyarırdım. Mesela Jean-Claude'u öldürmek gibi. Ama Ronnie bir tetikçi değildi. Daha önce sadece iki kere adam öldürmüştü ve ikisi de benim hayatımı kurtarmak içindi. Ona hayatımı borçluydum. Ama birilerinin peşine düşüp soğukkanlılıkla öldürecek türden biri değildi. Bir vampire bile böyle bir şey yapamazdı. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum Ronnie'yi. Bu yüzden onu

uyarmadım. "Eskiden bir ölünün ne olup ne olmadığını bildiğimi zannederdim Ronnie." Başımı iki yana salladım. "Artık aradaki çizgi o kadar net değil."

"Seni baştan çıkarmış," dedi.

Bakışlarımı kızgın yüzünden kaçırıp kucağımda duran, kuğu şeklinde paketlenmiş folyoya çevirdim. Akşam yemeği yediğimiz Deirdorfs and Hart Restoranı, kalan yemekleri paketlerken çok yaratıcı davranmıştı. Evet, yemek paketini hayvan şeklinde yapıyorlardı. Ronnie'yle tartışamazdım ve açıklamaya çalışmaktan da gına gelmişti.

"Her sevgili seni baştan çıkarır Ronnie, işler böyle yürür," dedim sonunda.

Torpido gözünün üstüne o kadar hızlı vurdu ki yerimden sıçradım. Onun da canı yanmış olmalıydı. "Lanet olsun Anita, bu aynı şey değil."

Sinirlenmeye başlıyordum ve sinirlenmek istemiyordum. Hele Ronnie'ye sinirlenmeyi hiç istemiyordum. Kendini iyi hissetsin diye onu yemeğe çıkarmıştım, kavga etmek için değil. Ronnie'nin şimdiki erkek arkadaşı Louis Fane, bir konferans için şehir dışındaydı ve bu durum Ronnie'nin hiç hoşuna gitmemişti. Otuz yaşına basmak da hoşuna gitmemişti. Bu yüzden ona kendini iyi hissettirmeye çalışıyordum. Ama Ronnie benim canımı sıkmaya kararlı gibiydi.

"Bak, altı aydır ne Jean-Claude'u ne de Richard'ı gördüm. İkisiyle de çıkmıyorum. Yani vampir ahlakı konusunu es geçebiliriz."

"İşte bu bir oksimoron," dedi.

"Hangisi?" diye sordum.

"Vampir ahlakı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç adil değil Ronnie."

"Sen vampir avcısısın Anita. Onların sadece sivri dişleri olan insanlar olmadıklarını bana sen öğrettin. Onlar canavar."

Artık yetmişti. Arabanın kapısını açıp koltuktan dışarı kaydım. Ronnie omzumdan yakaladı. "Anita, özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen sinirlenme."

Arkamı dönmedim. Öylece oturup bacaklarımı dışarı sarkıttım. Kapı açılınca dışarının serinliği sıcak arabaya doldu.

"O zaman uzatma Ronnie. Ciddi söylüyorum, uzatma."

Yaklaşıp arkamdan bana sarıldı. "Özür dilerim. Kiminle yattığın beni hiç ilgilendirmez."

Bir süre kollarının arasına yaslandım. "Doğru, ilgilendirmez." Sonra ondan ayrılıp arabadan indim. Evime giden yoldaki çakıllar, ayakkabılarımın yüksek topukları altında çatırdadı. Ronnie şık giyinmemizi istemişti, biz de öyle yapmıştık. Bugün onun doğum günüydü. Fakat akşam yemeğinden çıkıncaya kadar şeytani planını anlayamamıştım. Bana topuklu ayakkabı ve hoş ama çok kısa bir siyah elbise giydirmişti. Üstü de, şey, üzerime çok iyi oturan bir atlet gibiydi. Sırtı açık gece elbisesi mi ne, öyle bir şey deniyor. Fiyatı ne kadar fahiş olursa olsun, aslında kıyafet çok kısa bir etekle bir atletten ibaretti. Elbiseyi bir hafta önce Ronnie'yle beraber seçmiştik. Şu masumca, "Ah, hadi beraber güzel bir şeyler alalım," deyişinden neler çevirdiğini anlamalıydım. Daha uzun eteği olan ve üzerimi daha çok örten kıyafetler de vardı ama hiçbirisi şu anda belimin alt kısmını çevreleyen iç kılıfı kamufle etmiyordu. Hatta emin olmak için alışverişe giderken kılıfı da yanımda götürmüştüm. Ronnie paranoyak davrandığımı düşünüyordu ama hava kararıktan sonra asla silahsız çıkmam. Asla! Nokta.

Etek, kılıfın kemerini ve kılıfın içindeki 9 mm.'lik Firestar'ı gizleyecek kadar geniş ve koyu renkliydi. Eteğin bel kısmının, daha doğrusu olduğu kadarının kumaşı da yeterince kalındı. Yani tabancanın kabzası da eteğin altından belli olmuyordu. Tek yapmam gereken bluzu kaldırmaktı; silah hemen elimin altında, çekilmeye hazır duruyordu. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en kullanışlı elbiseydi. Aynısının başka rengi olsaydı, ikinciyi de alırdım.

Ronnie yemekten sonra beni bir kulübe sürükledi. Bir dans kulübüne. Öğk. Ben kulüplere gitmem. Dans etmem. Ama Ronnie'yle beraber gittim. Evet, beni piste de çıkardı çünkü yalnız dans ederken çok fazla erkeğin ilgisini çekiyordu. Biz beraber dans edince kendini Casanova zannedenler biraz uzak durmuştu. Gerçi 'dans ettik' demek pek doğru sayılmazdı. Ben daha çok olduğum yerde durup sallandım, asıl dans eden Ronnie'ydi. Sanki bu gece dünya üzerindeki son gecesiymiş gibi dans etmişti. Bütün vücudunu gayet iyi kullanmıştı. Bu hem harika hem de biraz kokutucuydu. Hareketlerinde sanki bir çaresizlik vardı. Sanki Ronnie zamanın soğuk elinin üzerinde daha hızlı dolaştığını hissediyordu. Ya da belki ben kendi güvensizliğimi dışa vuruyordum. Ben de yılın ilk aylarında yirmi altı yaşıma girmiştim ve açıkçası, hayatımın gidişatına bakılırsa, herhalde otuz yaşma girmeyi dert etmeyecektim. Ölüm bütün hastalıkları iyileştiriyordu. Şey, çoğunu.

Adamlardan biri, Ronnie'ye değil de bana yapışmıştı. Sebebini anlayamamıştım. Ronnie müzikle sevişiyormuş gibi dans eden, uzun bacaklı bir sarışındı ama adam bana bir içki önerdi. Ben içki içmem. Yavaş bir müzik başlayınca da dans etmeyi teklif etti. Onu da reddettim. O kadar asilmişti

ki sonunda kabalaşmam gerekmişti. Ronnie adamla dans etmemi söyledi, ona göre adam en azından insandı. Ben de doğum günü kaprislerinin bile bir sınırı olduğunu ve onun bu sınırı çoktan aştığını söyledim.

Tanrı'nın yarattığı bu yeşil dünyada istediğim en son şey hayatıma girecek başka bir erkekti. Elimdeki ikisiyle bile ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Birisinin başvampir, diğerinin de Ulfric, yani kurtadamların kralı olması, problemin sadece bir kısmıydı. Gerçi sırf bu bile kazmaya başladığım çukurun ne kadar derin olacağını gösteriyordu. Yoksa acaba çukuru zaten kazmış mıydım? Evet, kazmıştım, Çin'e yolu neredeyse yarılamıştım ama hala kürek sallamaya devam ediyordum.

Altı ay cinsel ilişkiden uzak durmuştum. Bu durumda büyük olasılıkla onlar da aynı durumdaydı. Hepimiz, benim bir karara varmamı bekliyorduk. Herhangi birini seçmemi ya da bir karar vermemi bekliyorduk.

Yarım sene boyunca dayanmayı başarmıştım çünkü ikisinden de uzak durmuştum. Onları görmemiştim, en azından bizzat görmemiştim. Telefonlarına cevap vermemiştim. Daha tıraş losyonlarının kokusunu alınca kaçacak delik aramıştım. Neden böyle sıkı tedbirler mi almıştım? Gerçekçi olmak gerekirse, bunu yapmıştım çünkü neredeyse onları her gördüğümde cinsellikten uzak durma planlarım suya düşüyordu. İkisi de libidoma sahipti ama ben kalbimin hangisine ait olduğunu bulmaya çalışıyordum. Ve bunu hala bilmiyordum. Karar verdiğim tek şey artık saklanmayı bırakmam gerektiğiydi. Onları görmem ve ne yapacağımıza karar vermem gerekiyordu. Onlarla görüşmeye iki hafta önce karar vermiştim. Hemen ardından da doğum kontrol hapı reçete-

mi yenileyip yeniden hap almaya başlamıştım. Şu an ihtiyacım olan en son şey sürpriz bir hamilelikti. Richard ve Jean-Claude'u düşündüğüm ilk andan itibaren doğum kontrolüne başlamış olmam, üzerimdeki etkileri konusunda bir şeyler belli etmiştir herhalde.

Güvende olmak için en az bir ay hap kullanmak gerekiyordu. Ya da işte, olunabilecek en güvenli halde olmak için. Dört hafta, emin olmak için beş hafta ve sonra onları arayacaktım. Belki.

Arkamdan koşan Ronnie'nin topuklularının çakılda çıkardığı sesleri duydum. "Anita, Anita, bekle, kızma."

Aslında ona kızmamıştım. Kendime kızmıştım. Bunca ay boyunca iki erkekten birini seçemediğim için kızgındım. Durup Ronnie'yi beklerken kısa etekli elbisemin içinde, elimde küçük folyo kuğuyla öylece kalakaldım. Gece, yanıma ceketimi almış olmayı dilememe sebep olacak kadar soğumuştu. Ronnie yetişince yürümeye başladım.

"Kızgın değilim Ronnie, sadece yoruldum. Senin, ailemin, Dolph'un, Zerbrowski'nin, herkesin bu kadar yargılayıcı olması beni yoruyor." Topuklu ayakkabılarım kaldırımda sert sesler çıkarıyordu. Jean-Claude bir keresinde sadece topuklu ayakkabılarımın çıkardığı sesten ne kadar sinirli olduğumu anlayabildiğini söylemişti. "Adımlarına dikkat et. Senin topukların benimkilerden yüksek," dedim. Ronnie'nin boyu bir yetmiş beşti, topuklularla boyu neredeyse bir seksen beş oluyordu.

Benim topuklularım beş santim kadardı, yani boyum bir altmış beş olmuştu. Evet, Ronnie'yle beraber koşuya çıktığımızda, ben ondan daha fazla antrenman yapmış oluyordum.

Elimdeki yemek paketiyle cebelleşip anahtarlarımı çıkarmaya çalışırken telefon çalmaya başladı. Ronnie yemek paketini aldı, ben de kapıyı omzumla itip hızla açtım. Yüksek topuklarım üzerinde koşarken tatilde olduğumu hatırladım. Yani saat 02.05'te beni aradıkları acil durum her neyse, beni ilgilendirmiyordu. En azından önümüzdeki iki hafta için durum böyleydi. Ama eski alışkanlıklardan kurtulmak kolay değildi ve tatilde olduğumu daha tam hatırlayamadan telefona elimi atmıştım bile. Öylece durup telesekreterin devreye girmesini bekledim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Cevap vermemeyi düşünüyordum ama... Yine de, ne olur ne olmaz diye, ahizeyi elimde hazır tuttum.

Gürültülü, sert bir müzik ve arkasından da bir erkek sesi duyuldu. Şarkıyı bilmiyordum ama adamın sesini tanımıştım. "Anita, ben Gregory. Nathaniel'in başı dertte."

Gregory, alfalarını, yani liderlerini öldürünce bana miras kalan leoparadamlardan biriydi. Bir insan olarak bu işe pek uygun değildim ama yerime başka birini buluncaya kadar ben bile hiç yoktan iyiydim. Şekil-değiştiriciler onları koruyacak bir dominant olmayınca elden ele dolaşıyordu. Biri çıkıp da onları parçalarsa bu benim suçum olurdu. Onların koruyucusu rolündeydim ve bu iş tahmin ettiğimden çok daha karmaşık çıkmıştı. Nathaniel tam bir belaydı. Diğerleri, liderleri öldüğünden bu yana bir şekilde kendini toparlamaya başlamıştı ama Nathaniel farklıydı. Zor bir hayat geçirmişti. Taciz görmüş, tecavüze uğramış, cinsel ilişki için pazarlanmış ve üstlenmişti. 'Üstlenmek', birinin kölesi olmak demekti. Buna cinsellik ve işkence de dahildi. Tanıdığım birkaç gerçek submisiflerden biriydi, zaten bu konularda bilgim de bir hayli sınırlıydı.

Sessizce küfredip telefonu açtım. "Buradayım Gregory, bu sefer ne oldu?" Sesim bana bile yorgun ve biraz sinirli gelmişti.

"Eğer arayacak başka birisi olsaydı onu arardım Anita ama bir tek sen varsın." Onun da sesi yorgun ve sinirli geliyordu. Harika.

"Elizabeth nerede? Bu gece Nathaniel'e onun bakması gerekiyordu." Sonunda ben de Nathaniel'in dominant ve submisiflerin takıldığı kulüplere gitmesine, yanında Elizabeth ve en azından bir leoparadam daha olması şartıyla razı olmuştum. Bu gece görev Gregory'nindi ama Elizabeth olmadan, Gregory de Nathaniel'i güvende tutacak kadar dominant değildi. Normal bir edilgen böyle kulüplerde, yanında "Hayır, teşekkürler, istemiyoruz," diyecek birisi varsa güvende olurdu. Nathaniel, şu neredeyse hiç hayır demeyi bilmeyen nadir edilgenlerdendi. Acı ve seks anlayışının çok uçlarda olabileceğinin ipuçlarını görmüştüm. Bu, Nathaniel'in ona yapılacak çok ama çok kötü şeyleri bile kabul edeceği anlamına geliyordu. Şekil-değiştiriciler çok fazla fiziksel hasarı kaldırabilir ve genellikle sonunda kalıcı bir hasar da kalmaz. Yine de bir sınırları var tabii. Sağlıklı bir ast, çok zorlandığında ya da kötü bir şey olduğunu hissettiğinde *Dur,* der ama Nathaniel sağlıklı değildi. Yani başına kötü bir şey gelmediğinden emin olmak için yanında birinin olması gerekiyordu. Ama bundan fazlası vardı. Dominantlar, aldığı hasarın artık sınırı aştığı *zamanı* astının bildiğine güvenirdi. Yani üst, astın kendi bedenini tanıdığını ve kaldırabileceğinden daha fazla hasar almadan dur diyecek iradeye sahip olduğunu düşünürdü. Ama Nathaniel'de bu güvenlik kontrolü yoktu. Bu yüzden

de en iyi niyetli dominant bile Nathaniel'e toparlanamayacağı kadar kötü bir hasar vermeden önce ne yaptığının farkına varamazdı.

Aslında bu kulüplere birkaç kere Nathaniel'le beraber gitmiştim. Nimir-Ra'sı olarak bir şekilde işimi yapıyordum... Onu koruyordum. Kulübün bir tür cehennem olmasını bekliyordum ama hoş bir sürprizle karşılaşmıştım. Herhangi bir cumartesi gecesi, normal bir barda daha çok cinsel tacize uğrardım. Bu kulüplerde herkes, üzerinize gelmemek ya da ısrarcı görünmemek için büyük özen gösteriyordu. Küçük bir toplulukları vardı ve eğer adınız kötüye çıkarsa bir anda kendinizi dışlanmış, oynayacak kimse bulamayan bir halde bulabilirdiniz. İçerdeki herkes kibardı ve bir kere buraya oyun için gelmediğinizi belli edince sizi kimse rahatsız etmiyordu. Tabii turistler dışında hiç kimse. Turistler taklitçiydi. Aslında bu işlerlerle hiç ilgileri yoktu. Sadece giyinip süslenip arada sırada bu kulüplere gelen tiplerdi. Kuralları bilmiyor, sormaya da tenezzül etmiyorlardı. Büyük ihtimalle böyle bir yere gelen bir kadının hemen her şeyi yapacağını düşünüyorlardı. Sonunda onları da durumun farklı olduğuna ikna etmiştim. Ama yine de Nathaniel'le beraber bu kulüplere gitmekten vazgeçmem gerekti. Çünkü diğer leoparadamlar, etrafa çok fazla dominant titreşim yaydığımı, bu yüzden de benimle beraberken hiçbir dominantın Nathaniel'e yaklaşmayacağını söylemişti. Gerçekten de ben yanındayken tek başına Nathaniel'e hiç ilgi gösteren olmamıştı ama her türden üçlü ilişki teklifi almıştık. "Teşekkür ederim, sizinle üçlü bondaj seansı istemiyorum, yine de sorduğunuz için sağolun," diye bir rozet takmam gerektiğini düşünmüştüm hatta.

Elizabeth de dominanttı ama Nathaniel'i dışarı çıkardığında onun bir... Eş bulmasını engelleyecek kadar sert değildi.

"Elizabeth gitti," dedi Gregory.

"Nathaniel'i de orada bıraktı?" Soru sorar gibi söylemiştim bunu.

"Evet."

"Suyu ısınıyor," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Elizabeth'e kızdım."

"Daha bitmedi," dedi.

"Daha ne olabilir ki Gregory? Bana bu kulüplerin güvenli olduğunu söylemiştiniz. Biraz esaret oyunu, biraz tokatlama ve gıdıklama olacaktı. Nathaniel'i bu işlerden tamamen uzak tutamayacağıma beni ikna ettiniz. Kulüptekilerin etrafı sürekli kontrol ettiğini, kimsenin başına bir şey gelmediğinden emin olduklarını söylediniz. Sen, Zane, Cherry, hepiniz aynı şeyleri söylediniz. Kahretsin, kendim bile gördüm. Her yerde güvenlik aynaları vardı, daha önce çıktığım birkaç randevudan daha güvenli bir yerdi. Başka ne olmuş olabilir?"

"Bunu asla tahmin edemezdik," dedi.

"Hikayenin sonuna gel Gregory, bu bölüm can sıkıcı olmaya başladı."

Olması gerekenden daha uzun bir sessizlik oldu. Sadece fondaki yüksek sesli müziği duyuyordum. "Gregory, hala orada mısın?"

"Gregory rahatsızlandı," dedi bir erkek sesi.

"Sen de kimsin?"

"Bir işine yarayacağını düşünüyorsan söyleyeyim, ben Marco'yum ama bunun senin için bir önemi olacağını zan-

netmiyorum." Sesi kültürlüydü, Amerikan aksanı vardı ama üst sınıftan olduğu belliydi.

"Şehirde yenisin, değil mi?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey."

"Hoşgeldin. Buradayken Arch'a da git, manzarası harikadır. Ama St. Louis'ye gelişinin benimle ve bana ait olanlarla ne ilgisi var?"

"Senin hayvanın olduğunu bilmiyorduk. Onun peşinde değildik ama şimdi bizde ve bizde kalacak."

"Sizde *kalamaz*," dedim.

"Buraya gel ve al o zaman. Eğer yapabilirsen tabii." O garip şekilde kültürlü sesi bir şekilde bu tehdidi daha da etkili yapmıştı. Sesinde bir kızgınlık, bir kişiselleştirme yoktu. Sanki iş konuşuyordu ama neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Telefonu Gregory'ye ver," dedim.

"Hiç zannetmiyorum. Şu anda arkadaşlarımla çok iyi vakit geçiriyor."

"Hayatta olduğunu nereden bileceğim?" Benim sesimde en az onunki kadar duygusuzdu. Daha bir şey hissedememiştim. Bu çok ani, çok beklenmedik bir durumdu. Sanki bir filmi ortasından seyretmeye başlamak gibiydi.

"Kimse ölmedi. Henüz," dedi Marco.

"Bunu nereden bileceğim?"

Bir süre sessiz kaldı, sonra konuştu. "İlk soru olarak onları öldürüp öldürmediğimizi soruyorsun, sen normalde ne çeşit adamlarla muhatap oluyorsun?"

"Zor bir yıl geçirdim. Şimdi telefonu Gregory'ye ver çünkü hayatta olduğundan emin oluncaya kadar ve o bana diğerlerinin durumunu söyleyinceye kadar, pazarlık askıya alındı."

"Anlaşmaya çalıştığımızı da nereden çıkardın?" diye sordu Marco.

"İçgüdü diyebilirsin."

"Vay, doğrudan olaya girdin."

"Ne kadar doğrudan gireceğim konusunda en ufak bir fikrin bile yok Marco. Telefonu Gregory'ye ver."

Sadece müzik sesi duyuldu, sadece müzik, başka ses yoktu... "Gregory, Gregory, orada mısın? Kimse yok mu?" *Ha siktir,* diye düşündüm.

"Korkarım kediciğini inletemedik. Galiba gurur hanesine bir puan yazıldı."

"Ahizeyi kulağına koy ve beni onunla konuştur."

"Nasıl istersen."

Yeniden müzik sesi geldi. Sanki Gregory beni duyuyormuş gibi konuştum. "Gregory, hayatta olduğundan emin olmalıyım. Nathaniel'in ve diğer herkesin hayatta olduğundan emin olmalıyım. Konuş benimle Gregory."

Çok tiz bir ses geldi, sanki dişlerini sıkıyordu. "Evettt."

"Evet, ne? Herkes hayatta mı?"

"Evett."

"Sana ne yapıyorlar?"

Ahizeden bir çığlık yükseldi, sesi duyunca ensemdeki tüyler dikildi ve ürperti hızla kollarıma yayıldı. Sonra bu ses garip bir şekilde kesildi. "Gregory, Gregory!" Tekno ritimli müziğe doğru bağırıyordum ama cevap veren yoktu.

Hatta yeniden Marco'nun sesi duyuldu. "Çok iyi durumda olmasalar da hayattalar. Nathaniel çok hoş bir genç adammış, o kestane rengi saçları, olağanüstü menekşe rengi gözleri... Çok hoş. Bütün o güzelliği bozmak, çok yazık olacak. Elbette bu da gayet hoş. Sarışın, mavi gözlü. Biri bana ikisinin de striptizci olarak çalıştığını söyledi. Bu doğru mu?"

Artık duygusuz değildim, korkmuşum, sinirliydim ve hala bütün bunların sebebini anlamamıştım. Sesim yine de normal, hatta sakin çıktı. "Evet, doğru. Şehre yeni gelmişsin Marco, yani beni tanımıyorsun. Ama inan bana, bu yaptığını yapmak istemezsin."

"Belki. Ama alfam istiyor."

Ah, şekil-değiştirici politikası. Şekil-değiştirici politikasından nefret ediyordum. "Neden? Leoparadamların hiç kimseye bir zararı yok."

"Bizim işimiz sebep sormak değil, işimizi yapmak ve ölmek."

Eğitimli bir kötü adam, ne büyük değişiklik. "Ne istiyorsun Marco?"

"Alfam buraya gelip kedilerini kurtarmanı istiyor. Tabii eğer yapabilirsen."

"Hangi kulüptesiniz?"

"Zincirlenmiş Narkissos." Ve telefonu kapattı.

2

"Lanet olsun!"

"Ne oldu?" diye sordu Ronnie. Onu neredeyse unutmuştum. Hayatımın bu bölümü Ronnie'ye göre değildi ama işte orada, mutfak dolaplarına dayanmış öylece duruyor, endişeli gözlerle yüzümü inceliyordu.

"Ben hallederim."

Kolumu tuttu. "Bana arkadaşlarımı geri istiyorum, onları dışlamak istemiyorum diye bir vaaz verdin. Bunları içten mi söyledin, yoksa öylesine bir konuşma mıydı?"

Derin bir nefes alıp verdim. Ardından ona ahizenin diğer tarafında söylenenleri anlattım.

"Yani bunun neden olduğu konusunda hiç fikrin yok mu?" diye sordu.

"Hayır, yok."

"Bu çok garip. Genelde böyle şeyler gelişir, öyle bir anda ortaya çıkmaz."

Başımla onayladım. "Biliyorum."

"Yıldız 69, arayan numarayı geri arar."

"Bunun ne faydası olacak ki?"

"Böylece gerçekten o kulüpteler mi, yoksa bir tuzağa mı gidiyorsun, onu öğrenirsin."

"O güzel yüzün altında zeka da var değil mi?"

Gülümsedi. "Ben eğitimli bir özel dedektifim. Böyle şeyleri biliriz." Neşesi gözlerine kadar yansımamıştı ama çabalıyordu.

Söylediğini yaptım. Telefon sanki hiç açılmayacakmış gibi çaldı durdu, sonra bir erkek sesi geldi. "Evet?"

"Orası Zincirlemiş Narkissos mu?"

"Evet, kimsiniz?"

"Gregory'yle konuşmam gerek."

"Gregory diye birisini tanımıyorum," dedi.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Bayan, bu dandik bir umumi telefon. Ben öylesine açtım." Sonra telefonu kapadı. Galiba bu gece telefonun yüzüme kapanma gecesiydi.

"Kulüpteki umumi telefondan aramışlar," dedim.

"Şey, en azından nerede olduklarını biliyoruz," dedi Ronnie.

"Kulübün nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Ronnie başını iki yana salladı. "Pek benim tarzım bir yer değil."

"Benim tarzım da değil." İşin doğrusu, bu tür bir kulübün adresini sorabileceğim insanlar, şimdi orada kurtarılmayı bekliyordu.

Tanıdıklarım arasında başka kim bu kulübün yerini ve nasıl bir yer olduğunu bilirdi? Kulübün güvenli olduğunu söyleyen leoparadamlara artık güvenemezdim. Yanıldıkları açıkça ortadaydı.

Aklıma bir isim geldi. Tanıdıklarım arasında, Zincirlenmiş Narkissos'un nerede olduğunu ve oraya gidersem başıma neler gelebileceğini bilen biri vardı. Jean-Claude. Şekil-değiştirici politikasıyla uğraşacağıma göre Richard'ı aramam daha mantıklı olurdu, sonuçta bir kurtadamdı ve bu işleri biliyordu ama şekil-değiştiricilerin grup yapısı çok kapalıydı. Bir hayvan türü çok nadiren kendi sınırlarını aşıp diğer hayvan türüne yardım ederdi. Sıkıcı bir durumdu ama böyleydi. Tek istisna kurtadamlar ve fareadamlar arasındaki anlaşmaydı ama diğer türler kendi aralarında takılmaya, tepinmeye, kan dökmeye bırakılmıştı. Ah, tabii eğer küçük bir grup kontrolden çıkar ve polisin dikkatini gereğinden fazla çekerse kurtlar ve fareler onları hizaya sokardı ama bunun dışında, hiç kimse bir diğerine bulaşmak istemezdi. Leoparadamlara bebek bakıcılığı yapmamın en önemli sebeplerinden biri de buydu.

Ayrıca, Richard'ın D ve S altkültürü hakkında benim kadar bile bilgisi yoktu. Eğer cinselliğin uç noktaları hakkında sorularınız varsa başvuracağınız kişi kesinlikle Jean-Claude'du. Belki kendisi yapmıyor olabilirdi ama görünüşe göre kimin, neyi, kiminle, nerede yaptığını biliyor gibiydi. Ya da şu an ben öyle umuyordum. Eğer kendi hayatım tehlikede olsaydı, benimkilerden birini asla aramazdım. Ama eğer bu iş üzerinde ölürsem, o zaman Nathaniel ve diğerlerini kurtaracak kimse kalmayacaktı. Bunu kabul edemezdim.

Ronnie topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Silahım yanımda değil ama eminim sende yedek vardır."

Başımı iki yana salladım. "Sen gelmiyorsun."

Sinirlenince gri gözleri, fırtına bulutları rengine büründü. "O da ne demek öyle?"

"Ronnie bunlar şekil-değiştirici ve sen bir insansın."

"Sen de öylesin," dedi.

"Jean-Claude'un vampir izleri sayesinde ben insandan biraz fazlasıyım. Normalde seni öldürecek darbelere dayanabilirim."

"Oraya yalnız gidemezsin," dedi. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, yüzünde kızgın ve inatçı kırışıklıklar belirmişti.

"Oraya yalnız gitmeyi düşünmüyorum."

"Bütün bunlar tetik çekmeye senin kadar meraklı değilim diye, değil mi?"

"Kolay öldüremiyorsun Ronnie. Bu bir ayıp değil. Ama gerektiğinde birini öldüreceğinden emin olmadan, seni şekil-değiştirici çetesinin içine çekemem." Kollarını tuttum. Ona dokununca gerildi. "Seni kaybedersem içimden bir parçayı da kaybederim Ronnie. Benim pis işlerimden biri yüzünden seni kaybedersem, içimde daha da büyük bir parça ölür. Bu kişiler karşısında tereddüt edemezsin. Onlara insanmış gibi davranamazsın. Eğer öyle davranırsan ölürsün."

Başını iki yana sallamaya başladı. "Polisi ara."

Ondan uzaklaştım. "Hayır."

"Lanet olsun Anita, lanet olsun."

"Ronnie, bazı kurallar var. Bunlardan biri de sürü ya da pard meselesini polise götürmemek." Bu kuralın ana sebebi, polisin genelde ölümle sonuçlanan bu üstünlük kavgalarına sinir olmasıydı ama bunu Ronnie'ye söylemenin bir anlamı yoktu.

"Bu aptalca bir kural," dedi.

"Belki. Ama şekil-değiştiricilerde, hangi türde olursa olsunlar, işler hala böyle yürüyor."

Hafifçe yükseltilmiş bir platform üzerinde duran, iki kişilik küçük mutfak masasına oturdu. "O zaman sana kim yardım edecek? Richard da benden daha kolay öldüren biri değil."

Bu pek doğru sayılmazdı ama buna takılmadım. "Hayır, bu gece arkamda, yapması gerekeni gözünü kırpmadan yapan biri olsun istiyorum."

Gözleri sinirden iyice koyulaştı. "Jean-Claude." Bu ismi, lanet okur gibi söylemişti.

Başımla onayladım.

"Bütün bunları seni yine hayatına, ay pardon, ölümüne yeniden sokmak için planlamadığından emin misin?"

"Adamlarımla uğraşmaması gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyor beni. Eğer onlara zarar verirse başına ne geleceğini biliyor."

Şaşkınlık, öfkesini süpürdü geçti, gözleri ve yüzü yumuşadı. "Ondan nefret ediyor olabilirim ama senin onu sevdiğini biliyorum. Böyle bir şey yaparsa onu gerçekten öldürür müsün? Gerçekten namlunun ucundan ona bakıp tetiği çekebilir misin?"

Ronnie'ye baktım. Bir ayna olmadan da gözlerimin soğuk ve uzak baktığını biliyordum. Kahverengi gözlerle soğuk bakmak kolay değildi ama son zamanlarda bunu becerebiliyordum.

Gözlerinde korkuya yakın bir ifade belirdi. Benden mi, yoksa benim için mi korkmuştu bilmiyordum. İkincisini tercih ederdim. "Yaparsın. Aman Tanrım, Anita. Jean-Claude'u, benim Louie'yi tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorsun. Ben asla Louie'ye zarar veremezdim. Ne yapmış olursa olsun."

Omuz silktim. "Onu öldürmek beni yıkar, sanırım. Sonrasında mutlu mesut yaşarım gibi bir şey değil, tabii eğer hayatta kalırsam. Ama zaten vampir izleri yüzünden, giderken beni de beraberinde götürme ihtimali çok yüksek."

"Onu öldürmemek için iyi bir sebep daha," dedi Ronnie.

"Eğer Gregory'nin telefondan gelen çığlığının ardında Jean-Claude varsa, o zaman nefes almak için aşk, arzu ya da benim muhtemel ölümümden çok daha iyi sebeplere ihtiyacı olacak."

"Bunu anlamıyorum Anita. Hem de hiç anlamıyorum."

"Biliyorum," dedim. Ve kendi kendime, Ronnie'yle artık eskisi kadar sık görüşmememizin sebeplerinden birinin bu olduğunu düşündüm. Kendimi açıklamaktan sıkılmıştım. Hayır, kendimi savunmaktan sıkılmıştım.

Benim arkadaşımsın, en iyi arkadaşımsın, diye düşündüm. *Ama artık seni anlamıyorum.*

"Ronnie, vampirler ya da şekil-değiştiricilerle bilek güreşi yapacak güçte değilim. Adil bir dövüşü kazanamam. Hayatta kalmamın tek yolu, leoparlarımın hayatta kalmasının tek yolu, diğer şekil-değiştiricilerin benden korkması. Tehditlerimden korkuyorlar. Ben sadece savurduğum tehditler kadarım."

"Yani kulübe gidip hepsini öldüreceksin."

"Öyle bir şey söylemedim."

"Ama yapacaksın."

"Yapmamaya çalışacağım," dedim.

Dizlerini yukarı çekti, uzun bacaklarına sarıldı. Naylon çorabında küçük bir kaçık vardı ve deliğin üzerindeki tırnak cilası parlıyordu. Böyle acil durumlar için el çantasında oje taşıyordu. Ben silah taşıyordum ve yanıma çanta bile almamıştım.

"Eğer tutuklanırsan beni ara, kefaletini öderim."

Başımı iki yana salladım. "Eğer halka açık bir yerde iki-üç kişiyi temizlerken yakalanırsam bu gece kefalet falan olmaz. Polis, şafak sökene kadar sorgulamamı bile bitiremez."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sordu.

Ronnie'yle yollarımızın neden ayrılmaya başladığını yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştım. Beni öldürmek için şehre bir kiralık katil geldiğinde, Richard'la da bu konuşmanın bir benzerini yapmıştım. Yine aynı cevabı verdim. "Sinir krizi geçirmenin bir faydası olmaz Ronnie."

"Ama kızgın da değilsin."

"Ah, kızgınım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, yani, bu olanlar seni çileden çıkarmış gibi değil. Şaşırmış gibi, şey gibi..." Omuz silkti. "Olman gerektiği gibi değilsin."

"Kastettiğin, senin olacağın gibi olmadığım." Cevap veremeden elimi kaldırdım. "Etik felsefesi tartışacak zamanım yok Ronnie." Ahizeye uzandım. "Jean-Claude'u aramam gerek."

"Vampiri terketmeni, Richard'la evlenmeni tavsiye edip duruyorum ama belki de vampiri bırakamamanın başka sebepleri de vardır."

Ben Lanetliler Sirki'nin numarasını ezberimden çevirirken arkamda Ronnie konuşmaya devam etti. "Belki de senden daha soğuk bir sevgiliden vazgeçemiyorsundur."

Telefon çalıyordu. "Ronnie, misafir odasındaki yatağın çarşafları temiz. Kusura bakma, bu gece kız kıza konuşamayacağız." Ona dönmedim.

Ayağa kalkarken eteğinden çıkan sesi duydum ve odadan çıktığını anladım. O gidene kadar arkamı dönmedim. Ağladığımı görmesinin ikimize de bir faydası olmazdı.

3

Jean-Claude, Lanetliler Sirki'nde değildi. Telefonu açan kişi sesimi tanımadı ve benim Anita Blake, yani Jean-Claude'un arada sırada çıktığı kadın olduğuma inanmadığı için yerini söylemedi. Böylece Jean-Claude'un diğer işletmelerini aramak zorunda kaldım. Striptiz kulübü olan Suçlu Zevkler'i denedim ama orada da değildi. Danse Macabre'yi denedim, en yeni işletmesini, ama giderek Jean-Claude'un herkese ben aradığımda yok demeleri talimatı verdiğinden şüphelenmeye başlıyordum.

Bu düşünce beni çok rahatsız etti. Bunca zaman sonra Richard'ın sonunda bana lanet edip kararsızlığımdan sıkılacağından endişelenmiştim. Fakat Jean-Claude'un beklemeyeceği, işte bu hiç aklıma gelmezdi. Eğer Jean-Claude hakkındaki hislerimden hiç emin değilsem, onu kaybettiğim düşüncesiyle niye midem kasılmıştı? Bunun, leoparadamlar ya da onların dertleriyle hiç ilgisi yoktu. Tamamen benimle ve kendimi bir anda kaybolmuş gibi hissetmemle ilgisi vardı. Ama Jean-Claude'un Danse Macabre'da olduğu ortaya çıktı ve telefona geliyordu. O anda midem rahatladı, nefes

alıp verişim düzeldi ve metafizik savunma kalkanlarımı sağlam tutmaya konsantre oldum.

Metafizikten nefret ediyordum. Olağandışı biyoloji, sonuçta yine de biyolojiydi. Fakat metafizik, büyü demekti. Ve benim hala büyüyle aram pek iyi değildi. Geçen altı ayda, çalışmadığım zamanlarda meditasyon yapmış, çok bilge bir psişik olan Marianne'le çalışmış, ayin büyüsü öğrenmiştim. Böylece Tanrı vergisi güçlerimi kontrol edebilecektim. Ayrıca Richard ve Jean-Claude'la aramda bağ oluşturan izleri de engelleyebilecektim. Aura sizin kişisel korumanız, kişisel enerjiniz gibi bir şeydi. Tıpkı deri gibi, sağlıklı bir aura da sizi dış etkenlere karşı güvende tutardı. Ama eğer üzerinde açıklıklar varsa, o zaman hastalıklara da açık olurdu. Benim auramda iki delik vardı. Hayatımdaki her erkek için bir tane. Bu, hepimiz için büyük bir risk demekti. Daha birkaç hafta önce, kendini 'tanrı' zanneden bir yaratıkla karşılaşmıştım. Tanrısallık benim için bile yeni bir kategoriydi. Yaratık çok kuvvetliydi ve auramı kapatmak için yaptığım onca dikkatli çalışmayı silip atmış, beni yeniden savunmasız ve saldırıya açık bırakmıştı. Yaratığın auramdan başlayarak beni yemesinden, bir cadının müdahalesi sayesinde zar zor kurtulmuştum. Ama altı ay daha cinsellikten uzak durup meditasyon yapacak sabrım yoktu. Auramdaki delikler duruyordu ve doldurmanın tek yolu Jean-Claude ve Richard'dı. En azından Marianne böyle söylemişti ve Marianne çok güvendiğim az sayıda insandan biriydi.

Jean-Claude'un sesi, telefonu aşıp kadife bir tokat gibi yüzüme çarptı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Onun varlığını, canlı gibi tenimde gezinen sesinin akışını hissetmekten başka bir şey yapamadım. Ses tonu, Jean-Claude'un en

etkileyici yönlerinden biriydi ama bu şey yine de çok gülünçtü. Altı üstü bir telefon görüşmesiydi. Onunla yüz yüze geldiğimde kalkanlarımı nasıl ayakta tutacaktım? Kalkanlar bir yana, acaba kendimi nasıl ayakta tutacaktım?

"Orada olduğunu biliyorum *ma petite*. Yoksa sadece sesimi duymak için mi aradın?"

Söylediği, rahatsız edecek kadar gerçeğe yakındı. "Hayır, hayır." Hala düşüncelerimi toparlayamamıştım. Antrenmansız bir sporcu gibiydim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, sadece eskisi kadar ağırlık kaldıramıyordum ve Jean-Claude'un gücünün etkisi altında hareket etmeye çalışmak gerçekten ağır bir yüktü.

Ben bir şey söylemeyince Jean-Claude yeniden konuştu. "*Ma petite*, bu şerefi neye borçluyum? Nasıl oldu da beni aramaya lütfettin?" Sesi yumuşaktı ama altında bir şey daha vardı. Belki sitem olabilirdi.

Galiba bunu haketmiştim. Kendimi toparlayıp akıllı bir insan gibi konuşmaya çalıştım. Bu en iyi becerdiğim şey değil aslında. "Altı ay oldu..."

"Bunun farkındayım *ma petite*."

Alıngan davranıyordu. Bundan nefret ediyordum. Biraz da kızmıştım. Kızgınlık kafamı toplamama yardım etti. "Eğer sözümü kesmezsen niye aradığımı açıklayabilirim."

"Yüreğim hevesle pır pır ediyor."

İçimden telefonu kapatmak geldi. İşte şimdi bir pislik gibi davranmaya başlamıştı. Fakat bir parçam, bu muameleyi hakettiğimi söylüyordu. Bu beni daha da kızdırdı. En kızgın olduğum anlar, kendimi hatalı bulduğum zamanlardır. Aylardır korkaklık ediyordum ve hala bir korkak gibi davranıyordum. Jean-Claude'a yakın olmaktan korkuyordum, ya-

pabileceklerimden korkuyordum. Lanet olsun, kendine gel Anita. "Laf sokmak benim alanıma giriyor," dedim.

"Ya benim alanıma giren nedir?"

"Bir iyilik yapmanı isteyecektim."

"Gerçekten mi?" Bunu, bana yardım etmeyi kabul etmeyebilirmiş gibi tonla söylemişti.

"Lütfen, Jean-Claude, senden yardım istiyorum. Bunu sık yapmam."

"Bu kesinlikle doğru. Benden ne istiyor olabilirsin ki *ma petite*? Yapman gereken tek şeyin istemek olduğunu biliyorsun. Sana ne kadar kızgın olursam olayım, isteğin hemen yerine gelir."

Bu yorumun üzerinde durmadım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. "Zincirlenmiş Narkissos adında bir kulüp biliyor musun?"

Bir sessizlik oldu. "*Oui.*"

"Yerini tarif edip benimle orada buluşur musun?"

"Kulübün nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Bir bondaj kulübü, biliyorum."

"Eğer geçen altı ay seni çok değiştirmediyse *ma petite*, pek senin tercih edeceğin türden bir yer değil."

"Benim değil, evet."

"Senin şu leoparadamlar yine bir yaramazlık mı yaptı?"

"Onun gibi bir şey." Ona olanları anlattım.

"Marco denen adamı tanımıyorum."

"Tanımanı beklemiyordum."

"Ama kulübün nerede olduğunu bileceğimi düşündün?"

"Öyle umuyordum."

"Adamlarından birkaçıyla beraber, seninle orada buluşurum. Yoksa seni kurtarmaya yalnız gelmemi mi istersin?" Şimdi sesi eğleniyormuş gibi geliyordu. Sanırım böylesi, kızgın olmasından çok daha iyiydi.

"Kimi istersen getir."

"Kararlarıma güveniyor musun?"

"Bu konuda, evet."

"Ama her konuda değil," dedi yavaşça.

"Ben hiç kimseye her konuda güvenmem Jean-Claude."

İçini çekti. "Bu kadar... Bıkkın olmak için çok gençsin."

"Kötümserim, bıkkın değil."

"Farkı nedir *ma petite*?"

"Bıkkın olan sensin."

Güldü, sesi beni bir el gibi okşadı. Vücudumun alt kısımları gerildi. "Ah, bu bütün farkı açıklıyor," dedi.

"Bana adresi ver, lütfen." 'Lütfen'i işleri biraz hızlandırmak için eklemiştim.

"Leoparadamlarına çok zarar vereceklerini düşünmüyorum. Kulübü şekil-değiştiriciler işletiyor. Çok kan akarsa kokusunu alır ve duruma el atarlar. Zaten Zincirlenmiş Narkissos'un, bizim gruplarımızdaki uçlarda takılanlar için tarafsız alan, bir tarafsız bölge olmasının sebeplerinden biri bu. Leoparların haklı, genelde çok güvenli bir yerdir."

"Şey, Gregory kendini güvende hissettiği için çığlık atmıyordu."

"Herhalde öyle değildir ama kulübün sahibini tanıyorum. Eğer biri onun kulübünde kendini kaybederse, Narkissos çok kızar."

"Narkissos mu, bu adı hiç duymadım. Yani Yunan mitolojisindekini biliyorum ama buralı olanı tanımıyorum."

"Tanımanı beklemiyordum. Kulübünden nadiren çıkar. Ama onu ararım, senin için kedilerine göz kulak olur. Onları kurtarmaz ama başlarına başka bir şey gelmediğinden emin olur."

"Narkissos'un bunu yapacağından emin misin?"

"*Oui.*"

Jean-Claude'un kusurları vardı ama eğer birine güveniyorsa, genelde güveninde haklı çıkardı. "Tamam ve teşekkür ederim."

"Rica ederim." Derin bir nefes alıp yavaşça ekledi. "Eğer yardımıma ihtiyacın olmasaydı arar mıydın? Aramayı düşünüyor muydun?"

Jean-Claude'un ya da Richard'ın bu soruyu sormasından korkuyordum. Ama nihayet buna bir cevabım vardı. "Tüm sorularına elimden geldiğince cevap vermek istiyorum ama istersen bir içgüdü de, bu konuşma bayağı uzun sürebilir. İlişkimizi deşmeye başlamadan önce adamlarımın güvende olduğunu bilmem gerek."

"İlişki mi? Böyle bir şey mi var?" Sesi çok kuruydu.

"Jean-Claude."

"Peki, peki, *ma petite*, Narkissos'u hemen ararım ve kedilerini kurtarırım ama sonrasında seni arayacağım, o yüzden seni geri aradığımda bu konuşmayı bitireceğimize söz ver."

"Söz."

"Söz verdin," dedi.

"Evet."

"Tamam, *ma petite*, yeniden görüşünceye kadar hoşça kal." Telefonu kapattı.

Ben de telefonu kapatıp öylece durdum. Sırf telefon meşgul olsun da Jean-Claude'la konuşmamıza devam edebil-

meyelim diye birini aramak istemem korkaklık mıydı? Evet, korkaklıktı ama çekici bir düşünceydi. Özel hayatımı konuşmaktan nefret ediyordum, özellikle de özel hayatımda olanlarla. Tam üstümü değiştirecektim, o sırada telefon çaldı. Bu konuşma beni gerçekten dehşete düşürüyordu.

"Alo," dedim.

"Narkissos kedilerinin güvenliğiyle ilgilenecek. Şimdi, nerede kalmıştık?" Bir an sustu. "Ah, evet, eğer yardımıma ihtiyacın olmasaydı, beni arar mıydın?"

"Beraber çalıştığım kadın..."

"Marianne," dedi.

"Evet, Marianne. Her neyse, auramdaki delikleri kendi başıma kapatamayacağımı söyledi. Olağandışı yaratıklardan korunmanın tek yolu, bu delikleri olması gerektiği şekilde kapatmakmış."

Hattın diğer ucundan ses gelmedi. Sessizlik o kadar uzun sürdü ki, "Jean-Claude, orada mısın?" dedim sonunda.

"Buradayım."

"Söylediğim pek hoşuna gitmemiş gibi."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın Anita?" Gerçek adımı kullanması hep kötüye işaret olmuştu.

"Galiba."

"Şunu çok iyi anlamanı istiyorum *ma petite*. Sonra gözyaşları içinde gelip bunun bizi birbirimize ne kadar bağlayacağını anlamadığını söylemeni istemiyorum. Eğer izin verirsen Richard ve ben... Bedenindeki izleri gerçekten doldurabiliriz. Auralarımızı, enerjimizi, büyümüzü paylaşırız."

"Bunu zaten yapıyoruz Jean-Claude."

"Bir kısmını, *ma petite*. Ama bunlar izlerin yan etkileri. Bu seferki istekli, bilinçli bir birleşme olacak. Bu bir kere

olunca bu birleşme hepimize birden büyük hasar vermeden geri döndürülemez."

İç çekme sırası bendeydi. "Ben meditasyon yaparken kaç kere otoritene meydan okuyan vampirlerle karşılaştın."

"Birkaç tane," dedi, sesi tedbirliydi.

"Bahse girerim, birkaç taneden fazladır. Çünkü savunmanın tam olmadığını farketmişlerdir. Onları öldürmeden sindirmekte zorluk çekiyordun, değil mi?"

"Geçen sene çok ciddi meydan okumalar olmadığına memnun oldum diyelim."

"Richard'la seni desteklemezsek kaybedersin ve yakınında olmazsak kendini koruyamazsın. Ben şehirde seninle beraberken işler yürüyordu. Dokunma, beraber olma, birbirimizin gücünü kanalize etmemize yardımcı oluyordu. Problemi ortadan kaldırıyordu."

"*Oui*," dedi hafifçe.

"Bilmiyordum, Jean-Claude. Bu bir fark yaratır mı emin değilim ama bilmiyordum. Tanrım, Richard da çaresiz olmalı. Richard karşısına çıkanları bizim kadar kolay öldüremez. Kurtadamlarının birbirini parçalamasını engelleyen tek şey, yaptığı blöflerdi ve şimdi savunmasın en önemli bölümünde iki delik var..." Sustum ama hepimizi ne büyük bir tehlikeye attığımı farkettiğimde hissettiğim o buz gibi korku hala aklımdaydı.

"Richard da bazı zorluklar yaşadı *ma petite*. Ama bizim zırhımızda, sadece bir çatlak var. Sadece senin tamir edebileceğin bir çatlak. Richard, güçlerini benimkilerle birleştirmek zorunda kaldı. Dediğin gibi, yaptığı blöfler onun için çok önemli."

"Bilmiyordum ve bunun için özür dilerim. Tek düşünebildiğim ikinizin baskısı altında ezildiğimdi. Marianne işin

doğrusunu, bunu kaldırmaya hazır olduğumu hissedince söyledi.

"Artık bizden korkmaktan vazgeçtin mi *ma petite*?" Sorarken sesi çok dikkatliydi, sanki ağzına kadar çok sıcak bir şeyle dolu bir fincanla dik bir merdivenden çıkıyormuş gibi dikkatliydi.

Başımı iki yana salladım, sonra beni göremediğini farkedince "Cesur değilim. Dehşete içindeyim. Bu işin sonuna kadar gidersem geri dönüş olmamasından, belki de seçim yapma konusunda kendimi kandırıyor olmak korkuyorum. Belki de bir seçenek yoktur. Belki uzun süre önce zaten seçim yapılmıştır. Ama yatak odalarımızı nasıl ayarlarsak ayarlayalım, üzerimizde metafizik yaralarla dolaşmamızı istemiyorum. Bu zayıflığı çok fazla varlık sezebilir ve bunu bize karşı kullanır."

"Aynı New Mexico'da karşılaştığın yaratık gibi," dedi. Sesi hala bugüne kadar ondan duyduğum en tedbirli tondaydı.

"Evet," dedim.

"Bu gece aramızdaki izleri birleştirmeyi mi istiyorsun, sonunda bu -senin çok renkli bir şekilde adlandırdığın- *yaraları* kapatacak mıyız?"

"Eğer leoparlarımı tehlikeye atmayacaksa evet. Bu işi olabildiğince çabuk yapmalıyız. Bu karan vermişken ve işleri halletmeye çalışırken içimizden biri ölürse hiç hoş olmaz."

İçini çektiğini duydum, sanki üzerinden bir yük kalkmıştı. "Bütün bunları anlayabilmeni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

"Anlatabilirdin."

"İnanmazdın ki. Seni kendime yaklaştırmak için uydurduğum bir numara zannederdin."

"Haklısın, inanmazdım."

"Richard da kulübe geliyor mu?"

Bir süre sessiz kaldım. "Hayır, onu aramayacağım."

"Peki ama neden? Olay bir vampirden çok, bir şekil-değiştirici problemi."

"Sebebini biliyorsun."

"Pısırık davranacağından ve leoparlarını kurtarmak için gerekeni yapmana engel olacağından korktun."

"Evet."

"Belki," dedi Jean-Claude.

"Richard'ı aramamı söylemeyecek misin?"

"Neden bu küçük buluşmaya, seni etkileme konusundaki en büyük rakibimi çağırmanı isteyeyim ki? Bu çok aptalca olur. Pek çok şey olabilirim ama aptal olmak bunların arasında değil."

Bu kesinlikle doğruydu. "Tamam, adresi ver, sen ve adamlarınla kulüpte buluşuruz."

"Önce, *ma petite*, üzerinde ne var?"

"Efendim?"

"Kıyafet, *ma petite*, üzerindeki kıyafetler nedir?"

"Dalga mı geçiyorsun? Çünkü saçmalıklar için z..."

"Bu öylesine bir soru değil *ma petite*. Ne kadar erken cevap verirsen o kadar çabuk çıkarız."

Tartışmak istiyordum ama eğer Jean-Claude konunun bir yere varacağını söylediyse, genelde varırdı. O yüzden üzerimdekileri söyledim.

"Beni şaşırtıyorsun *ma petite*. Biraz çabayla çok uygun olursun."

"Ne çabası?"

"Kıyafetine çizme eklemeni de tavsiye ederim. Senin için aldıklarım çok uygun olacaktır."

"On beş santimlik topuklularla hiçbir yere gitmem Jean-Claude. Bileğimi kırarım."

"O çizmeleri sadece benim için giymeni planlıyordum *ma petite*. Yüksek topukluları görünce çok kızdığın için aldığım daha alçak topuklu çizmelerden bahsediyordum."

Ah. "Neden ayakkabı değiştirmem gerek?"

"Çünkü, narin bir çiçek olsan da polis gibi bakıyorsun, o yüzden yüksek topuklu ayakkabı yerine, çizme giymen daha iyi olur. Kulüpte olabildiğince hızlı ve rahat dolaşman gerektiğini de hatırla. Eğer senin yabancı, özellikle de polis olduğunu düşünürlerse leoparlarını bulmana kimse yardım etmez."

"Kimse beni polis zannetmez."

"Hayır, ama seni silah ve ölüm kokan bir şey zannedebilirler. Bu gece zararsız görün *ma petite*, tabii tehlikeli olman gereken ana kadar."

"Arkadaşın, şu Narkissos, bizi içeri almayacak mı?"

"Arkadaşım değil ve sana kulübün tarafsız bölge olduğunu söylemiştim. Narkissos kedilerine zarar gelmemesini sağlayacak, o kadar. Ortamına, nasıl denir, zücaciyeciye girmiş fil gibi dalmanı istemez. Buna izin vermez. Bizim küçük bir ordu getirmemize de izin vermez. Narkissos, sırtlanadamların lideri ve kulüpte de sadece sırtlan ordusuna izin var. Kulübün duvarları arasında Ulfric ya da Şehrin Efendisi yok. Beraberinde götüreceğin tek hüküm kendin ve bunu gösteren bedenin."

"Silahım var," dedim.

"Ama silahla üst kattaki odalara çıkmazsın."

"Neyle çıkarım?"

"Bana güven, bir yolunu bulurum."

Bu pek hoşuma gitmemişti. "Nedense, senden ne zaman yardım istesem, durum hiç içeri dalıp, silahları çekip ateş edeceğim bir şekilde olmuyor."

"Ve nedense *ma petite*, benden ne zaman yardım istesen, durum hep senin içeri dalıp hareket eden her şeye ateş etmek isteyeceğin türde oluyor."

"Anlaşıldı," dedim.

"Bu geceki önceliklerin ne?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamıştım. "Leoparadamların güvende olmasını istiyorum."

"Ya başlarına bir şey gelmişse?"

"İntikam isterim."

"Güvende olmalarından daha çok mu?"

"Hayır, önce güvenlik. İntikam bir lüks."

"Güzel. Peki leoparadamlardan biri ya da daha fazlası ölmüşse?"

"Hapse girmemizi istemiyorum ama bu gece olmasa bile, başka bir gece leoparlarına zarar verenler ölür." Ne söylediğimin farkındaydım ve içten söylediğimi biliyordum.

"Senin içinde hiç merhamet yok *ma petite*."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Hayır, sadece bir gözlem."

Öylece durdum. Ahizeyi tutmuş, söylediklerimin beni şaşırtmasını bekliyordum. Bir şey olmadı. "Artık gerekmedikçe kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Bu doğru değil *ma petite*."

"Peki, eğer adamlarımı öldürmüşlerse ölmelerini istiyorum. Ama New Mexico'da psikopat olmamaya karar verdim. Artık psikopat gibi davranmak istemiyorum. O yüzden bu gece cesetleri az tutalım, tamam mı?"

"Nasıl istersen," dedi. "Gerçekten, sadece öyle istiyorsun diye kişiliğinin değişeceğini mi zannediyorsun?" diye sordu sonra.

"Psikopatlık yapmayı bırakıp bırakmayacağımı mı soruyorsun, yani ben zaten psikopat mıyım?"

Bir süre sessizlik oldu. "Galiba bunu soruyorum."

"Bilmiyorum. Ama eğer kendimi toparlamazsam Jean-Claude, artık geri dönüşüm olmayacak."

"Sesinde korku duyuyorum *ma petite*."

"Evet, öyle."

"Neden korkuyorsun?"

"Sana ve Richard'a teslim olmaktan, bu arada kendimi kaybetmekten. Sana ve Richard'a teslim olmamaktan, bu arada da içinizden birini kaybetmekten korkuyorum. Zaten bir psikopat olmaktan ve geri dönüş olmamasından korkuyorum. Ronnie, seni terkedip Richard'da karar kılamamamın sebebinin, benden daha soğuk bir erkek arkadaştan vazgeçememem olduğunu söyledi."

"Üzgünüm *ma petite*." Tam olarak niçin özür dilediğini anlamamıştım ama yine de özrünü kabul ettim.

"Ben de. Şimdi kulübün yerini tarif et, orada buluşuruz."

Tarif etti, ben de tarifi tekrarladım. Telefonu kapattık. İkimiz de 'hoşçakal' demedik. Bir zamanlar konuşmalarımızı *je t'aime*, seni seviyorum diyerek bitirirdik. Bir zamanlar...

4

Kulüp, diğer kötü şöhretli kulüplerin olduğu yerde, nehrin Illinois tarafındaydı. Vampirlerin işlettiği yerler, nehrin St. Louis tarafında aslan payına sahipti ama insanların işlettiği kulüpler -likantroplar hala insan kabul ediliyordu- can sıkıcı yerleşim problemleriyle uğraşmamak için Illinois tarafında kalmak zorundaydı. Yerleşim problemlerinin çoğu resmi değildi, aslında belirli işletme kanunları bile yoktu ama eğer belediye sizin kulübünüzü güzel şehrinde istemiyorsa, bürokratların ne acayip eksiklikler üretebileceğini tahmin bile edemezdiniz. Vampirler de bu kadar turist çekmeseydi, bürokratlar onlardan kurtulmak için de bir yol düşünürdü.

Sonunda kulüpten iki blok ötede bir yerde park yeri buldum. Pek çok kadının yalnız yürümek istemeyeceği bir mesafeyi yürümek zorundaydım. Elbette o pek çok kadının silahı yoktu. Silah her şeyin çaresi değildi ama bir başlangıçtı. Ayrıca çizmelerin içinde, kabzaları diz hizama gelecek kadar yukarıda duran iki bıçak vardı. Pek rahat değildi ama bıçakları kolayca çekebileceğim başka yer bulamamıştım.

Yarın büyük ihtimalle dizlerimde çürükler olacaktı. Ne yapalım? Judoda siyah kuşak sahibiydim ve daha az darbe ama daha çok denge gerektiren bir çeşit karate olan kempoda da iyiye gidiyordum. Bu gece büyük şehrin vahşi sokaklarına çıkmaya olabildiğince hazırdım.

Genelde etrafta böyle yem gibi görünerek dolaşmazdım tabii. Eteğim çok kısaydı, dizimin bir hayli üstüne çıkan çizmelerle etek arasında birkaç santim mesafe vardı. Yola çıkarken yanıma bir de ceket almıştım ama sonra inerken arabada bıraktım, elimde taşımak istememiştim. Ne tür olursa olsun, gittiğim yerin sıcak olacağını bilecek kadar kulüp kültürüm vardı. Yani şu anda kollarımda dikilen tüylerin sebebi de korku değil, nemli ve serin havaydı. Yürürken kollarımı ovmamak için kendimi zor tuttum. Sanki hiç üşümüyormuş ve rahatsız değilmiş gibi davrandım. Aslında çizmenin topukları sadece beş santimdi ve gayet rahattı. Tabii Nike'larım kadar rahat değildi ama Nike'lar kadar rahat başka ne var ki? Yine de resmi ayakkabılar düşünülürse, bu çizme idare ederdi. Eğer bıçakları evde bırakmış olsaydım, daha da rahat olurdu.

Üzerimdeki korumalara yeni bir tanesini daha eklemiştim. Metafizik kalkanlar çok farklı şekillerde olabiliyordu. Kendinizi neredeyse her şeyle koruyabiliyordunuz; metal, kaya, bitki, ateş, su, rüzgar, toprak... Herkesin kalkanı farklıydı çünkü bu çok kişisel bir seçimdi. Kendi zihin yapınızla uyumlu olmalıydı. Taş kullanan iki psişik olabilirdi ama kalkanları aynı olmazdı. Birisi taşı gözünün önünde canlandırırdı ve ona taşın sadece düşüncesi, varlığı yeterli olurdu. Eğer bir şey ona saldırmaya çalışırsa, hayali taşın arkasında güvende dururdu. Başka bir psişikse eski bir evin çevresin-

deki taş duvarı görebilirdi. Duvar da aynı etkiyi yapardı. Benim için psişik koruma kule demekti. Bütün kalkanlar, aynı büyü yaparken kurulan güç çemberleri gibi etrafınızı saran kabarcık gibi oluşuyordu. Ölüleri diriltirken çemberin kurulduğunu hemen anlıyordum ama korunmak için kalkanı kafamda canlandırmalıydım. Böylece de penceresi, kapısı, en ufak bir çatlağı olmayan, bütünüyle kapalı, yekpare, sadece benim içeri girip çıkabileceğim bir kule hayal ediyordum. Psişik kalkanlardan bu şekilde bahsedince kendimi sanki psikolojik bir çöküntü yaşamış ve gördüğüm hayalleri anlatıyormuş gibi hissediyordum ama işe yarıyordu. Psişik korumalarım olmadığı zamanlarda, mütemadiyen bir şeyler bana zarar vermeye çalışmıştı. Marianne şu son iki hafta içinde psişik kalkan hadisesini tam olarak anlayamadığımı farketmişti. Psişik kalkanın, auranın gücü ve kişinin aurasını desteklemesi zannediyordum. Marianne, bunca süre başıma bir şey gelmemesinin sebebinin çok güçlü olmam olduğunu söylemişti. Psişik kalkan auranın *dışına*, aynı kalelerin çevresindeki sur gibi, bir çeşit ekstra koruma sağlıyordu. Kalkanın içinde, en içteki savunmaysa sağlıklı bir auraydı. Bu gecenin sonunda, bende de sağlıklı bir aura olmasını ümit ediyordum.

Köşeyi dönünce cadde boyunca uzanan sırayı gördüm. Harika, tam ihtiyacım olan şey. Sıranın sonuna geçmedim, kapıya doğru yürüdüm. Kapıya varıncaya kadar kapıdaki görevliye söyleyecek iyi bir bahane uydurmaya çalışıyordum. Sırada bekleyecek vaktim yoktu. Ben yolu yarılamışken kalabalığın arasında biri çıktı ve bana seslendi.

İlk bakışta Jason olduğunu anlamadım. Öncelikle, bebek saçı gibi yumuşak saçlarını kestirmiş, işadamları gibi kısalt-

mıştı. Üzerinde gümüş renkli, şeffaf, tül kumaştan gömlek vardı ve altında da çoğunluğu gömlekle aynı kumaştan olan bir pantolon giymişti. Sadece kasıklarının arasından geçen ince gümüş renkli kumaş önünü örtüyordu. Kıyafet o kadar göz alıcıydı ki ne kadar şeffaf olduğunu hemen anlayamadım. Gördüğüm gümüş renkli kısımların çoğu kumaş değil de parlak tülün altındaki Jason'ın teniydi. Hayalgücüne çok az şey bırakan kıyafetinin altına da dizinin üstüne kadar çıkan gri çizme giymişti.

Yüzüne bakmak için kendimi zorladım çünkü hala üzerine giydiği şeyin gördüğüm şey olduğuna emin olmak için şaşkınlıkla bakıyordum. Kıyafet pek rahat görünmüyordu ama zaten Jason üzerindekilerden pek şikayet etmezdi. Jean-Claude'un giydirip oynadığı küçük kurtadamı gibiydi, tabii ki aynı zamanda sabah aperatifiydi. Bazen korumalık, bazen de getir götür işlerini yapıyordu. Jean-Claude bu soğukta ve yarı çıplak bir halde başka kimi sırada bekletebilirdi?

Dikkat dağıtacak saçlar olmayınca Jason'ın gözleri daha büyük, daha mavi bir hal almıştı. Kısa saçlarla yüzü daha yaşlı görünüyordu. Kemik yapısı daha belirginleşmişti. O anda Jason'ın şirinle yakışıklılık arasındaki ince çizgide olduğunu farkettim. Tanıştığımızda on dokuz yaşındaydı ama yirmi iki ona daha çok yakışmıştı. Fakat kıyafeti... Kıyafetine bakınca sırıtmak dışında yapılacak bir şey yoktu.

O da sırıtıyordu. Galiba ikimiz de birbirimizi gördüğümüze sevinmiştik. Richard ve Jean-Claude'dan uzaklaşınca adamlarından da uzaklaşmıştım. Jason hem Richard'ın sürüsündeydi hem de Jean-Claude'un evcil kurduydu.

"Pornografik astronotlara benziyorsun. Normal bir şeyler giymiş olsaydın sana sarılırdım," dedim.

Sırıtışı daha da yayıldı. "Galiba ceza olsun diye böyle giydirildim. Jean-Claude burada bekleyip seni içeri almamı söyledi. Ellerim şimdiden dondu, o yüzden hemen içeri girelim."

"Bu kıyafet için hava biraz soğuk değil mi?"

"Neden kalabalığın arasında durduğumu zannediyorsun?" Bana kolunu uzattı. "Size içeriye kadar eşik edebilir miyim leydim?"

Sol elimle koluna girdim. Jason boştaki elini, elimin üzerine koydu. Eğer bu gece yapacağı en kötü sınaşma bu olacaksa biraz olgunlaşmış demekti. Gümüş kumaş göründüğünden daha sertti, koluma değen yerleri kaşındırmıştı.

Jason beni girişteki merdivenlere götürürken kendimi tutamayıp arkasına baktım. Önünü örten kumaş arkada daha da inceliyordu, geride sadece hoş bir şekilde parlayan poposu kalmıştı. Gömleği pantolonun içinde değildi, o yüzden hareket ettikçe arada karnı da ortaya çıkıyordu. Aslında gömleği koluma girdiğinde kenara kayıp soluk renkli omzunu ortaya çıkaracak kadar boldu.

Kapıdan girince müzik sesi sanki bir devin tokadı gibi çarptı. Yoğun bir şeyin içinden geçiyor gibiydik. Zincirlenmiş Narkissos'un bir dans kulübü olmasını beklemiyordum. İçerdekilerin normalden daha egzotik ve daha bol derili kıyafetleri dışında, diğer dans kulüplerine benziyordu. Mekan genişti, loştu, köşelere doğru karanlık artıyordu. Kısıtlı bir alana sıkışmış çok fazla insan vardı ve bedenlerini yüksek müzik eşliğinde delice sallıyorlardı.

Jason'ın kolunu biraz daha sıkı kavradım çünkü işin doğrusu böyle yerlerde biraz bunalırdım. En azından ilk birkaç dakika rahat edemezdim. Sanki dış dünyayla iç dünya

arasında biraz nefes alıp kendimi ayarlayabileceğim, bir basınç dengeleme odasına ihtiyacım vardı. Ama bu kulüpler size fırsat vermek için tasarlanmamıştı. Bütün duyularınızı aşırı yükler ve bununla baş etmenizi beklerlerdi.

Duyuların aşırı yüklenmesinden bahsetmişken, Jean-Claude'u dans pistinin hemen yanındaki köşede ayakta dururken gördüm. Uzun siyah saçları omuzlarına yumuşak kıvrımlarla dökülmüş, neredeyse beline kadar uzanıyordu. Saçlarının bu kadar uzun olduğunu hatırlamıyordum. Bana bakmıyordu, dansçıları seyrediyordu, o yüzden yüzünü tam göremiyordum ama bu sayede geri kalanına bakabildim. Sanki üzerine yapışmış gibi duran bir vinil gömlek giymişti. Kollan açıktı. Ona bakarken daha önce üzerinde hiç kollarını açıkta bırakan bir şey görmediğimi farkettim. Teni, siyah vinilin altında akıl almaz derecede beyaz duruyor, sanki içinden gelen bir ışıkla parlıyordu. Öyle olmadığını biliyordum ama eğer isterse parlayabilirdi. Yine de Jean-Claude halka açık bir yerde böyle güç gösterileri yapacak kadar görgüsüz değildi. Pantolonu da aynı parlak vinildendi. O kadar dardı ki sanki derisi vinildenmiş gibi vücudunun uzun kıvrımlarını göz önüne seriyordu. Dizlerine kadar uzanan çizmesi de vinildi, iyice cilalanmış deri gibi parlıyordu. Kıyafetinin siyah parlaklığı, tenının aydınlık beyazlığı; üzerindeki her şey ışıldıyordu. Sanki bakışlanmı farketmiş gibi bir anda döndü.

Odanın diğer ucundan bile yüzüne bakınca nefesim kesildi. Çok güzeldi. Yürek yakan güzelliği erkeksiydi ama erkekle kadın arasındaki ince çizgide gidip geliyordu. Tam olarak çift cinsiyetli denemezdi ama yakındı.

Bana doğru yaklaşırken hareketleri kesinlikle erkeksiydi, sanki sadece kendi duyduğu bir müzikle hareket ediyormuş

gibi zarifti. Yürüyüşü, omuz hareketleri... Kadınlar böyle hareket edemezdi.

Jason elimi okşadı.

Sıçrayıp ona baktım.

Kulağıma yaklaşıp müzik sesinin arasında yüksek bir fısıltıyla "Nefes, Anita, nefes alıp vermeyi unutma," dedi.

Kızardım çünkü Jean-Claude beni aynen böyle etkiliyordu. On dört yaşındaymışım ve hayatımın aşkını yaşıyormuşum gibi. Jason elimi sıktı, sanki kaçıp gitmemden korkuyordu. Aslında kötü bir fikir değildi. Döndüğümde, Jean-Claude'un neredeyse yanıma geldiğini gördüm. Karayipler'in mavi-yeşil rengini ilk gördüğümde ağlamıştım çünkü çok güzeldi. İşte Jean-Claude da aynen böyleydi, güzelliğine bakıp ağlayabilirdim. Sanki size duvara asıp tadını çıkarmanız için değil de yere atıp üzerinde tepinmeniz için orijinal bir Da Vinci tablosu hediye edilmesi gibiydi. Bu mümkün değildi. Ama Jason'ın koluna girmiş, kalbim müziğin sesini bastıracak kadar kuvvetli atarken öylece duruyordum. Korkuyordum ama bu karanlıkta çekilen bir bıçak görünce yaşanan cinsten bir korku değildi. Bu, arabanın farlarına yakalanmış tavşanın korkusuydu. Jean-Claude'la her karışlaştığımda olduğu gibi, iki çok farklı içgüdü arasında kalmıştım. Bir parçam ona koşmak, aramızdaki mesafeyi kapatıp üzerine tırmanmak, ona sarılmak istiyordu. Diğer parçamsa gecenin karanlığına çığlıklar atarak kaçıp peşimden gelmemesi için dua etmek üzereydi.

Gelip öylece yanımda durdu ama bana dokunmak ya da aramızdaki kalan azıcık mesafeyi de aşmak için hiçbir hareket yapmadı. Sanki, ben nasıl bana dokunmasını istemiyorsam, o da bana dokunmak istemiyordu. Benden korkuyor muydu? Yoksa korkumu sezmişti ve beni kaçırmaktan mı

korkuyordu? Öylece durup birbirimize baktık. Gözleri her zamanki gibi kopkoyu bir maviydi. Gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerse dantel gibiydi.

Jason yanağımdan hafifçe, kızkardeşini öper gibi öptü. Yine de sıçradım. "Kendimi fazlalık gibi hissettim. Siz ikiniz yaramazlık yapmayın." Kolumu bırakıp gitti, Jean-Claude'la karşı karşıya kaldık.

Birbirimize ne diyeceğimizi bilmiyorum çünkü biz daha konuşmaya başlayamadan önce yanımıza üç adam geldi. En kısasının boyu yaklaşık bir yetmişti ve soluk üçgen yüzünde benden daha fazla makyaj vardı. Makyajı çok iyi yapılmıştı ama bir kadın gibi görünmeye çalışmamıştı. Kısacık siyah saçlarının uzadığında kıvırcık olacağı belliydi. Beline çok iyi oturmuş, uzun kollu siyah dantelli bir elbise giymişti. Elbise, ince ama kaslı göğsünü belirginleştirmişti. Eteğiyse etrafına yayılıyordu, neredeyse June Cleaver'a[1] benzer bir havası vardı ve siyah naylon çorapları çok narin örümcek ağı desenleriyle süslüydü. Topukları iğne gibi sivri ayakkabılarının önü açıktı. El ve ayak tırnakları siyaha boyalıydı. Çok... Hoş görünüyordu. Aslında kıyafeti etkileyici kılan etrafa yaydığı güçtü. Gücü etrafına pahalı bir parfüm kokusu gibi yayılmıştı. O anda onun bir türün alfası olduğunu anlamıştım.

Önce Jean-Claude konuştu. "İşte Narkissos, bu işletmenin sahibi."

Narkissos elin uzattı. Bir an için elini öpmem mi, yoksa sıkmam mı gerekiyor bilemedim. Eğer kadın gibi davranıyor olsaydı, öpmem daha uygun olurdu. Ama öyle davranmıyordu. Kadın kıyafetleri giymemişti, daha çok canı ne is-

1 *Leave it to Beaver* dizisinin ideal annesi, kıyafetleri ve davranışlanyla 1950'li yılların ev hanımı prototipi olmuştur. (D.N.)

terse onu giymiş gibiydi. Elini sıktım. Tutuşu kuvvetliydi ama çok sert değildi. Pek çok likantropun yapacağı gibi gücümü smamamıştı. Narkissos kendinden emindi.

Arkasındaki iki adam üzerimizde dağ gibi yükseliyordu, ikisinin de boyu bir seksen beşin üzerindeydi. Birinin geniş kaslı göğsü, çapraz bağlanmış deri kayışlar dışında çıplaktı. San saçları yanlardan kazınmış, üstleri jöleyle dikilmişti. Gözleri açık renkti ve bakışları hiç dostça değildi. Diğer adam daha inceydi. Bir vücut geliştirmeciden çok profesyonel basketbol oyuncusu gibi yapılıydı ama üzerindeki deri yeleğin altından çıkan kolları da vücut geliştirmecileri aratmayacak kadar kaslıydı. Ten rengi üzerine giydiği deri kadar koyuydu. İkisinin de tek eksiği, üzerinde 'sert adam' yazan dövmelerdi.

"Bunlar Ulysses ve Ajax." Sarışın Ajax'tı ve tabii esmer olan da Ulysses.

"Yunan mitolojisi, güzel isim seçimleri," dedim.

Narkissos koyu renkli büyük gözlerini kırpıştırdı. Ya komik olduğumu düşünmüyordu ya da umrunda değildi. Müzik bir anda kesildi. Kendimizi amansız, kükreyen bir sessizliğin içinde bulduk. Şok edici bir durumdu. Narkissos, benim duyabileceğim ama etraftakilerin duyamayacağı bir ses tonuyla konuştu. "Ününüzü duydum Bayan Blake. Silahı almam gerek."

Yan gözle Jean-Claude'a baktım.

"Ben söylemedim."

"Hadi, Bayan Blake, silahın kokusunu..." Havayı kokladı, başını biraz yana yatırdı, "Oscar de la Renta'nız[2] üzerinden bile alıyorum."

---

2 Ünlü İspanyol modacının adına üretilmiş parfüm markası. (D.N.)

"Temizlemek için her zamankinden farklı bir yağ kullanmıştım, daha az kokuluydu," dedim.

"Yağın kokusunu almadım. Silah yeni, aynı yeni araba kokusunu alacağın gibi ben de... Metalin kokusunu alıyorum."

Ah. "Jean-Claude sana durumu açıkladı mı?"

Narkissos başıyla onayladı. "Evet ama biz grupların üstünlük mücadelelerinde taraf olmayız. Burası tarafsız alan ve eğer öyle kalmak istiyorsak, o zaman silah da olmaz. Eğer içinizi rahatlatacaksa, kedilerinizi getirenlerin de silahlarıyla girmesine izin vermedik."

Söylediğini duyunca gözlerim büyüdü. "Pek çok şekildeğiştirici silah taşımaz."

"Evet, taşımaz." Narkissos'un yakışıklı yüzünden bir şey anlamadım. Bu durum onu ne rahatsız etmiş ne de endişelendirmişti. Olanlar onun için sadece işti, tıpkı Marco'nun telefondaki ses tonu gibi.

Jean-Claude'a döndüm. "Kulübün içinde silahımla dolaşamam değil mi?"

"Korkarım öyle."

İç çekip Jean-Claude'un sırtlanadam olduklarını söylediği adamlara döndüm. Bildiğim kadarıyla bu türle ilk defa karşılaşıyordum. Şu hallerine bakınca dolunayda neye dönüşecekleri konusunda hiçbir fikir edinemiyordum. "Tamam, pes. Ama bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Bu beni ilgilendirmez," dedi Narkissos.

Gözlerine baktım ve yüzümde iyi bir polisi bile sindirecek bir ifade oluştuğunu hissettim. İçimdeki canavar kendisini gösteriyordu. Ulysses ve Ajax, Narkissos'un önüne geçmek için hareketlendi ama Narkissos onları durdurdu. "Bayan Blake terbiyesini bozmayacak. Değil mi Bayan Blake?"

Başımla onayladım ama "Eğer silahım olmadığı için adamlarımın başına bir şey gelirse, bunun seni de ilgilendirmesini sağlarım," dedim.

"*Ma petite*," diye uyardı beni Jean-Claude.

Başımı iki yana salladım. "Biliyorum, biliyorum, burası İsviçre gibi, tarafsız. Şahsen, bence tarafsızlık, diğer herkesi tehlikeye atıp kendi kıçını kurtarmanın başka bir tanımı."

Narkissos bir adım yaklaştı, aramızda sadece birkaç santim mesafe kaldı. Olağandışı gücü tenimin üzerinde gezindi ve aynı New Mexico'da başka bir şekil-değiştirici yanıma yaklaştığında olduğu gibi, gücü, Richard'ın hayvanının içimde yaşayan parçasını çağırdı. İçimdeki güç tenime doğru hücum etti. Aramızdaki mesafeyi atlayıp Narkissos'un gücüyle birleşmek istiyordu. Olanlar beni sarstı. Psişik kalkanlarım aktifken böyle bir şeyin olacağını sanmazdım. Marianne gücümün ölülerle ilgili olduğunu, o yüzden Richard'ın gücünü, Jean-Claude'unki kadar kolay kontrol edemediğimi söylemişti. Ama bir yabancıya karşı korunuyor olmalıydım. Bunu yapamamış olmak beni korkutmuştu.

New Mexico'daki leoparadamlar ve jaguaradamlar, beni de likantrop zannetmişlerdi. Narkissos da aynı hatayı yaptı. Önce gözleri büyüdü, sonra gözlerini kıstı. Yan gözle Jean-Claude'a baktı ve güldü. "Herkes insan olduğunu söylüyor Anita." Hemen yüzümün önünde havayı okşadı, enerji akımına dokundu. "Bence birinin başına kötü bir şey gelmeden önce saklandığın yerden çıksan daha iyi olacak."

"Asla insan olduğumu iddia etmedim Narkissos ama şekil-değiştirici de değilim."

Elini elbisesine sildi, sanki gücümün tenindeki etkisini silmeye çalışıyordu. "O zaman nesin?"

"Eğer işler ters giderse öğrenirsin."

Yine gözlerini kıstı. "Eğer adamlarını tabancan olmadan koruyamıyorsan, onların Nimir-Ra'lığını bırakıp bu işi başka birine vermelisin."

"Yarından sonra bir potansiyel Nimir-Ra adayıyla görüşeceğim."

Gerçekten şaşırmış göründü. "Yani onlara hükmedecek gücün olmadığını biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Ah, elbette. Sadece yerime birini buluncaya kadar, geçici olarak yapıyorum bunu. Eğer geri kalanınız bu kadar tür meraklısı olmasaydınız, benimkileri başka bir gruba kaydırırdım. Ama hiç kimse kendileriyle aynı türde olmayan hayvanlarla beraber oynamak istemiyor."

"Bizim tarzımız bu, her zaman da böyleydi."

Ve 'bizim' derken sadece sırtlanadamlardan değil bütün şekil-değiştiricilerden bahsettiğini biliyordum. "Evet, bu çok fena."

O zaman gülümsedi. "Senden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim Anita ama farklısın ve buna hep saygı gösteririm. Şimdi iyi bir kız olup silahını ver, o zaman bölgeme girebilirsin." Elini uzattı.

Eline baktım. Silahımı vermek istemiyordum. Ronnie'ye ne demiştim, onlarla bilek güreşi yapamazdım, adil bir dövüşü kazanmazdım. Silah durumu eşitliyordu. İki bıçağım vardı ama açıkçası onlar acil durumlar içindi.

"Seçim senin *ma petite*."

"Belki söyleyeceğim seçim yapmana yardımcı olur. Leoparlarının kapısına kendi korumalarımdan ikisini koydum. Sen gelinceye kadar adamlarına daha fazla zarar vermelerini engelledim. Sen üst kata çıkıncaya kadar korumalar ka-

pıda bekleyecek ve adamlarının olmasını istemediği bir şey olmayacak," dedi Narkissos. Nathaniel'i düşününce bu çok da rahatlatıcı bir düşünce olmadı.

Bu derdimi anlayacak biri varsa, o da bu tarz bir kulübü işleten kişiydi. "Nathaniel kaldırabileceğinden daha fazlasını isteyen türde astlardan. Duracağı bir nokta yok, kendini güvence altına almayı bilmiyor. Anladın mı?"

Narkissos'un gözleri biraz açıldı. "O zaman burada yanında bir üst olmadan ne işi var?"

"Buraya yollarken yanında onu gözetmesi gereken birisi vardı. Ama Gregory, Elizabeth'in Nathaniel'i gece erken saatlerde terkettiğini söyledi."

"Kız da senin leoparlarından biri mi?"

Başımla onayladım.

"Sana meydan okuyor."

"Biliyorum. Bu yüzden Nathaniel'in acı çekmesi de umrunda değil."

Yüzümü inceledi. "Buna sinirlenmiş gibi görünmüyorsun."

"Eğer Elizabeth'in beni rahatsız etmek için yaptığı her şeye kızsaydım, başka bir şey yapmaya vaktim kalmazdı." İşin doğrusu, artık yorulmuştum. Sürüyü devamlı içine düştükleri kötü durumlardan kurtarıp durmaktan yorulmuştum. Elizabeth'in üzerime gelmesinden ve dominant olduğu halde diğerleriyle ilgilenmemesinden yorulmuştum. Elizabeth'in cezasını erteleyip duruyordum çünkü onu dövemezdim ama yapılması gereken buydu. Benimse tek yapabileceğim onu vurmaktı. Bunu yapmak istemiyordum ama beni yeterince zorlarsa başka çarem kalmayacaktı. Sürüye nasıl zarar verdiğini görmüştüm. Eğer onun yüzünden biri ölürse, o zaman Elizabeth de onun peşinden giderdi. Eliza-

beth'in ölü ya da diri olmasının umrumda olmamasından nefret ediyordum. Onunla tanışalı bir yıldan fazla olmuştu. Aldırmam gerekiyordu. Ama ondan hoşlanmıyordum ve tanıştığımızdan beri benimle uğraşıp duruyordu. Eğer ortadan kalkarsa hayatım biraz kolaylaşırdı. Yine de birini öldürmek için daha iyi sebepler olması gerekiyordu. Değil mi?

"Sana bir tavsiye. Bütün üstünlük meselelerini, özellikle kendi adamlarınla olanları çabucak halletmelisin, yoksa problem büyür."

"Sağol. Aslına bakarsan bunu zaten biliyorum."

"Yine de kız sana meydan okuyor."

"Onu öldürmemeye çalışıyorum."

Sessizce birbirimize baktık. Narkissos hafifçe başıyla anladığını belirtti. "Silahın, lütfen."

İç çektim ve bluzumu kaldırdım. Kumaşı, bluzu yukarı sıyırmamı gerektirecek kadar dardı. Silahı çıkardım ve emniyette olduğunu bildiğim halde alışkanlıkla kontrol ettim.

Narkissos silahı aldı. O sırada iki koruma ilerleyip kalabalığın bizi görmesini engelledi. Etraftan hiç kimsenin ne yaptığımızı anladığını zannetmiyordum. Ben bluzu boş kılıfın üzerine indirirken Narkissos gülümsedi. "Açıkçası, eğer kim olduğunu ve ününü bilmeseydim, kendimi zorlayıp silahının kokusunu alamazdım. Kıyafetin, bu boyda bir silah saklanabilecek kadar geniş görünmüyor."

"Paranoya icatların atasıdır," dedim.

Hafifçe başıyla beni selamladı. "Şimdi içeri gel, benim dünyamın eğlencesinin ve dehşetinin tadını çıkar." Bu gizemli yorumun ardından, korumaları ve silahımla kalabalığa karıştı.

Jean-Claude'un parmakları kolumun üzerinde gezindi. Bu küçük hareketi hissedince Jean-Claude'a döndüm, titriyordum. Gece, aramızda cinsel gerginlik olmadan da yeterince karmaşıktı.

"Sen yukarı çıkıncaya kadar kedilerin güvende. Önce izi tamamlamamızı tavsiye ederim."

"Neden?" diye sordum. Bir anda yüreğim ağzıma gelmişti.

"Hadi masamıza gidelim, orada açıklarım." Kalabalığa doğru ilerledi, bana daha fazla dokunmadı. Ben de peşinden gittim ve kendimi tutamayıp vinil kıyafetinin arkadan görünüşünü seyrettim. Yürüyüşünü izlemeye bayılıyordum. Geliyor ya da gidiyor olması farketmezdi.

Masalar küçüktü ve duvarın yakınında duran kalabalık için yeterli değildi. Dans pistini boşaltmışlardı. Bir çeşit gösteri ya da sunum için hazırlıyor gibiydiler. Deriler içindeki erkek ve kadınlar, üzerinde bir sürü deri kayış olan metal bir iskele kuruyordu. İskeleyi görünce, gösteri başladığında başka bir yerde olmayı içtenlikle diledim.

Jason ve üç yabancının oturduğu masaya giderken Jean-Claude beni bir köşeye çekti. Bana o kadar yaklaştı ki sanki biraz derin düşünsem birbirimize değecektik. Duvara yaslanıp nefes almaya çalıştım. Kulağıma yaklaştı ve o kadar alçak sesle konuştu ki sesi de, tenimde dolaşan nefesi kadar hafifti. "İzler birleşince hepimiz daha güvende olacağız ama birleşmenin diğer... Faydaları da olacak. Son birkaç ay içinde bölgeme pek çok zayıf vampir topladım. Sen yanımda değilken güçlü olanları getirmeye cesaret edemedim çünkü onları kontrol edemeyeceğimden korktum. Aramızdaki izler birleşince, sen de bana ait vampirleri kontrol edebileceksin. Tabii başvampirler hariç.

Onlar varlıklarını diğerlerinden daha iyi gizleyebilir. Ayrıca izler birleşince, adamlarım senin kim olduğunu ve seninle muhatap olurken sınırı aşarlarsa başlarına ne geleceğini de hissedecek."

Sadece dudaklarını kımıldatıp onun konuştuğundan daha hafif konuştum çünkü beni duyabileceğini biliyordum. "Çok dikkatli olman gerekiyordu değil mi?"

Bir an için yanağını bana yasladı. "Adımlarının büyük bir titizlikle ayarlanması gereken çok dakik bir dans gibi."

Bu gece bütün metafizik kalkanlarım tastamam yerindeydi. Marianne bana auram hasarlıyken dış kalkanımın daha büyük bir önem kazandığını söylemişti. Bu gece taşla korunuyordum. Mükemmel, yekpare bir taşın ardmdaydım. İznim olmadan hiçbir şey içeri giremez, dışarı çıkamazdı. Ama şimdiden Narkissos'un gücü, kalkanımın içinde dans etmişti bile. Jean-Claude'un dokunuşunun da taşı parçalamasından korkmuştum ama parçalamadı. Hatta, gerçekten konsantre olmadığım zaman varlığını bile hissetmiyordum. Uyusam bile kalkan yerli yerinde dururdu. Eğer psişik kalkan konusunda iyiyseniz, sadece saldırıya uğradığınız zaman konsantre olmak yeterli olurdu. Ay başında bir hafta Tennessee'de Marianne'le beraber sadece bu iş için çalışmıştık. Çok iyi değildim ama fena da değildim.

Kalkanlarım yerindeydi. Jean-Claude duygularımı boğuyordu ama psişik kalkanım yerideydi, yani Marianne haklı çıkmıştı. Ölüleri kalkanımın dışında tutma işinde, canlılara oranla daha başarılıydım. Bu bana daha fazlasını yapma cesareti verdi. Yüzümü Jean-Claude'a yasladım, hiçbir şey olmadı. Ah, teninin hissi, tüm bedenimi titretti ama kalkanım

oynamadı bile. Var olduğunu bile bilmediğim bir gerginliğin kaybolduğunu hissettim. Bana dokumasını istiyordum. Bu cinsel bir şey değildi. Aramızda sadece cinsellik olsaydı, yıllar önce ondan kurtulurdum. Rahatladığımı o da hissetmiş olmalıydı çünkü ellerini hafifçe çıplak kollarımın üzerinde gezindi. Ben bir şey söylemeyince tenimi okşadı. Bu hafif hareketle bile nefesim kesildi.

Ona yaslandım, kollarımı beline sardım, birbirimize iyice sokulduk. Başımı göğsüne yaslayınca kalp atışını duydum. Kalbi her zaman atmazdı ama bu gece atıyordu. Birbirimize sarıldık. Neredeyse masum bir hareketti. Sadece birbirimize yeniden dokunmanın keyfini yaşıyorduk. Böyle bir şey olursa kendimi kaybetmemek için de psişik çalışmalar yapmıştım. Çabalarıma değmişti.

Önce o çekildi, yüzüme bakacak kadar geriledi. "İzleri burada birleştirebiliriz ya da daha özel bir yer bulabiliriz." Önceki gibi fısıldamıyordu. Görünüşe göre diğerlerinin ne yaptığımızı farketmesine aldırmıyordu.

"İzleri birleştirmenin ne demek olduğundan pek emin değilim."

"Marianne'in açıkladığını zannediyordum."

"Bulmaca parçaları gibi birbirimizi tamamlayacağımızı ve bu olurken etrafa güç yayılacağını söyledi. Ama ayrıca ortaya çıkan gücün, katılımcıların gücünün çeşidine göre değişebileceğini söyledi."

"Sanki söylediklerini tekrarlıyor gibisin."

"Öyle."

Kaşlarını çattı ve bir şekilde harika görünen bir omuz hareket yaptı. "Nahoş bir sürprizle karşılaşmanı istemiyorum. Dürüst olmaya çabalıyorum çünkü buna değer verdiğini bi-

liyorum. Bu işi daha önce hiç kimseyle yapmadım ve istesek de, istemesek de daha önce, ne yaparsak yapalım bir şekilde cinsellikle sonuçlandı. Yani büyük ihtimalle bu sefer de öyle olacak."

"Leoparları burada bırakıp bir otel odasına gidemeyiz Jean-Claude."

"Leoparlarına bir şey olmaz. Sen yukarı çıkıncaya kadar güvendeler."

Başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaştım. "Kusura bakma ama leoparlarımı almadan hiçbir yere gitmiyorum. Eğer sonra bir şeyler yapmak istersen bana uyar ama öncelik leoparlarda. Kurtarılmayı bekliyorlar. Onlar kanlar içinde, korkuyla bir yerlerde sinmiş beklerken ben gidip metafizik seks yapamam."

"Hayır, bu iş de bekleyemez. İşler kızışmadan halletmeliyiz. Zaten silahının alınması hoşuma gitmedi."

"Bu izler birleşince daha fazla... Güç mü kazanacağım?"

"Evet."

"Peki bundan senin çıkarın ne olacak?" Artık ondan uzaklaşmış, duvara dayanmıştım.

"Savunmam yeniden güçlenecek ve ben de güç kazanacağım. Bunu zaten biliyorsun."

"Bu işle ilgili bilmem gereken başka bir sürpriz var mı?"

"Dediğim gibi, ben de daha önce yapmadım ve yapılırken de görmedim. Sürprizler beni de senin kadar şaşırtır."

Harika gözlerine bakarken söylediklerine inanabilmeyi diliyordum.

"Gözlerinde şüphe görüyorum *ma petite*. Ama güvenmediğin ben değilim. Gücün. Seninle yaptığım hiçbir şey, olması gerektiği gibi gitmiyor *ma petite*. Gücün, karşılaştığım

hiçbir güce benzemiyor. Senin büyün vahşi, ehli değil. En iyi planı bile dağıtıyorsun."

"Kontrol etmeyi öğreniyorum Jean-Claude."

"Umarım yeterli olur."

"Beni korkutuyorsun."

İç çekti. "Bu yapmayı isteyeceğim en son şey."

Başımı iki yana salladım. "Bak, Jean-Claude, herkes adamlarımın iyi olduğunu söyleyip duruyor ama gidip bunu bizzat görmek istiyorum, o yüzden önce şu işi bitirelim."

"İzleri birleştirmek çok özel ve mistik bir şey olacaktır *ma petite.*"

Etrafa, kulübün içine bakındım. "Daha farklı bir mekan lazım."

"Katılıyorum ama burayı sen seçtin, ben değil."

"Ama bu gece, işler kızışmadan olması için tutturan da sensin."

"Doğru." Tekrar içini çekti ve elini bana uzattı. "Hadi, gel. En azından masamıza gidelim."

Bir an elini reddetmeyi düşündüm. Onu gördüğüm anda üzerini atlamayı istemekten ondan kurtulmak istemeye bu kadar hızlı geçebiliyor olmam garipti. Bunun sebebi o değildi elbette. Daha çok, beraberinde getirdiği karışıklar yüzündendi. Aramızdaki mistik olaylar asla kolayca halledilmiyordu. Jean-Claude bunun benim yüzümden olduğunu söylüyordu, belki de öyleydi. Neticede o gayet standart bir başvampirdi ve Richard da standart bir Ulfric'ti. İkisi de acayip güçlüydü ama çok sıradışı güçleri yoktu. Şey, Jean-Claude'da bir şeyler vardı aslında. Cinsel enerjiyle beslenerek güç kazanabiliyordu. Başka bir yüzyılda yaşasaydık bir incubus olurdu. Kan dışında ikinci bir şekilde güç elde et-

mek, başvampirler arasında bile pek sık görülmezdi. Yani sadece bu özelliğe sahip olmak bile bir şekilde etkileyiciydi. Gördüğüm diğer başvampirler arasında kan dışında dehşetle beslenenler de vardı. Ve onların gücünü, Jean-Claude'unkiyle kıyaslarsam, arzuyu tercih ederdim. En azından arzuda kimsenin kanının akması gerekmiyordu. Yani çoğu zaman... Ama ben belirsizdim. Güçlerim, çok uzun yıllar önce unutulmuş nekromensır efsaneleri dışında hiçbir yere uymuyordu. Efsaneler o kadar eskiydi ki ben ortaya çıkıncaya kadar hiç kimse onlara inanmıyordu bile. Acıklı ama böyle.

Biz fısıldaşırken masa boşalmıştı. Şimdi sadece Jason ve bir adam daha kalmıştı. Adam, fermuarı sonuna kadar çekilmiş yeleğinden pantolonuna kadar kahverengi deri kıyafetler içindeydi. Ayrıca başında, sadece ağzını, burnunu ve gözlerini açıkta bırakan başlıklardan vardı. Açıkçası bu başlıklar beni ürkütürdü. Ama ortada beni ilgilendiren bir durum yoktu. Bana bir şey yapmaya çalışmadığı sürece sorun yoktu. Adam, o apaçık mavi, Sibirya kurtlarının gözlerine benzeyen gözlerle yüzüme bakıncaya kadar onu tanımadım. Fakat başka hiçbir insanın böyle gözleri olamazdı.

"Asher," dedim.

Birden gülümsedi, o zaman dudak hareketini de tanıdım. Neden başlık taktığını biliyordum. Sebebi cinsel tercihi değildi ya da en azından ben öyle olduğunu zannetmiyordum. Yara izlerini gizlemek için takmıştı. Yaklaşık iki yüz sene önce, iyi niyetli kilise mensupları, Asher'ın içine giren şeytanı çıkarmak istemiş, bunu kutsal su kullanarak yapmayı denemişlerdi. Kutsal su vampirlere asit etkisi yapar. Asher da bir zamanlar kendi halinde ve en az Jean-

Claude kadar nefes kesiciymiş. Ama şimdi yüzünün, göğsünün ve vücudunun görebildiğim kadarıyla yarısı, erimiş balmumu gibiydi. Geri kalanı mükemmeldi. Öldüğü andaki mükemmelliğindeydi. Göremediğim yerlerinin durumunuysa bilmek istediğimden emin değildim. Jean-Claude'la aramızdaki izler sayesinde, Asher'ın önceki halinin hatıralarına sahiptim. Asher ve insan hizmetkarı Julianna, yaklaşık yirmi sene Jean-Claude'la beraber üçlü ilişki yaşamıştı. Julianna'yı cadı olduğu gerekçesiyle yakmışlardı. Jean-Claude, Julianna'yı kurtaramamıştı, Asher'ı ise kurtarmakta geç kalmıştı.

Bu olaylar olalı iki yüz seneden fazla olmuştu, yine de Julianna için ve birbirlerinin başına gelenler yüzünden hala yas tutuyorlardı. Asher şimdi Jean-Claude'un ikinci adamı olmuştu ama sevgili değillerdi. Aralarında huzursuz bir arkadaşlık vardı çünkü bazı konuları hala konuşup çözememişlerdi. Asher, Jean-Claude'u onları yarı yolda bırakmakla suçluyordu ve Jean-Claude da bu konuyu konuşmakta güçlük çekiyordu, çünkü içten içe o da kendini sorumlu tutuyordu.

Eğilip Asher'ın deri kaplı yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Saçlarına ne yaptın? Sakın kestiğini söyleme."

Elimi tutup nazikçe öptü. "Örülü ve eskisinden daha da uzun."

"Görmek için sabırsızlanıyorum. Geldiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Yanına gelmek için tüm cehennemi baştan sona geçerim, bunu biliyorsun."

"Siz Fransız erkekleri güzel konuşmayı biliyorsunuz," dedim. Hafifçe güldü.

Jason araya girdi. "Galiba gösteri başlıyor." Dönüp bakınca, sahneye yerleştirdikleri iskeleye doğru yürüyen bir

kadın gördüm. Üzerinde gecelik vardı. Açıkçası altında ne olduğunu görmek istemiyordum.

"Her ne yapacaksak gidip yapalım, sonra da leoparları kurtarınız," dedim.

"Gösteriyi seyretmek istemiyor musun?" diye sordu Jason. Bakışları çok masumdu ama gülümsemesi masum değildi.

Ona sadece kaşlarımı çattım. Bakışları arkama kaydı, yüz ifadesinden, arkamdan Jason'ın hoşlanmadığı birinin yaklaştığını anladım. Dönünce Ajax'la karşılaştım. Benimle ilgilenmeyip Jean-Claude'la konuştu. "On beş dakikanız var, sonra gösteri başlayacak."

Jean-Claude başını 'tamam' anlamında salladı. "Narkissos'a bizi uyardığı için teşekkür ettiğimi söyle."

Ajax, aynı efendisinin yaptığı gibi, bizi hafifçe selamladı, sonra masaların arasından yürüyüp uzaklaştı.

"Bu da neydi?" diye sordum.

"Birinin gösterisi sırasında büyü yapmak kabalıktır. Narkissos'a etrafa... Güç yayacak bir şeyler yapacağımızı söyledim."

En az hissettiğim kadar şüphe içinde görünmüş olmalıydım. "Bu esrarengiz sihir numarası kafamı bozmaya başladı."

"Sen bir nekromensırsın, ben de bu şehrin başvampiriyim. Buradaki, hatta belki de binanın dışındaki hortlaklann çoğu güçlerimizi birleştirdiğimiz farkedecek. Bunun farkında değil misin gerçekten? Şekil-değiştiricilerin farkedip etmeyeceğinden emin değilim ama büyük ihtimalle bir şeyler hissederler. Sonuçta ikimiz de aynı zamanda bir kurtadama bağlıyız. Buradaki insan ötesi herkes bir şey hissedecektir. Ne hissedeceklerini ya da ne kadar hissedeceklerini bilmiyorum ama bir şey hissedeceklerdir *ma petite*. Eğer gösteri

sırasında, Narkissos'a haber vermeden bir şeyler yapsaydık, bu büyük bir hakaret olurdu. "

"Acele ettirmek istemem ama eğer çabuk davranmazsanız verilen zamanı konuşarak geçireceksiniz," dedi Asher.

Jean-Claude, Asher'a baktı ve bakışları pek dostça değildi. Aralarında, Jean-Claude'u böyle kızdıracak ne olmuş olabilirdi?

Jean-Claude elini uzattı. Bir an tereddüt ettim, sonra elini tuttum ve kalkıp duvarın yanına gittik. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi kalkanlarını indirmen gerek *ma petite*. Aramıza çektiğin şu güçlü bariyeri kaldırmalısın."

Ona baktım. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Eğer gerekli olmasaydı, böyle bir şey istemezdim *ma petite*. Ama eğer gücüm yeterse kalkanını parçalamam ikimizin de hoşuna gitmez. Auram aurana ulaşamazsa birleşemeyiz."

Bir anda içimi korku kapladı. Gerçekten korkmuştum. Eğer şu anda kalkanlarım indirirsem, bana ne yapacağını bilmiyordum. Kriz zamanlarında Jean-Claude'la auralarımız birleşir ve tek vücut oluşurdu. Böyle bir şey olmasını istemiyordum. Tam bir kontrol manyağıydım ve Jean-Claude'la ilgili her şey hayatımın kontrol etmeye çalıştığım parçalarını yiyip bitiriyordu.

"Yapabileceğimden emin değilim."

İçini çekti. "Seçim senin. Seni zorlamayacağım. Ama sonucunda olacaklar beni korkutur *ma petite*. Şu anda bile korkutuyor."

Marrianne bana bunların olacağını söylemişti ve şimdi tırsmak için uygun bir zaman değildi. Bu işte tek yön ileriydi, yoksa içimizden biri ölecekti. Büyük ihtimalle de ben.

İşim gereği olağandışı güçleri olan canavarlarla karşılaşmam gerekiyordu. Bunların çoğu savunmalarımdaki delikleri hissedecek büyü gücüne sahipti. Daha önce auraları hissedemiyordum ya da en azından farkedebildiğimin farkında değildim, auram aktif değildi. Sadece doğal yeteneklerim vardı ve bu yeterli oluyordu. Ama son zamanlarda, daha güçlü ve daha beter canavarlarla karşılaşmaya başlamıştım. Eninde sonunda dövüşü kaybedecektim. Aslında kaybetmekle de bir şekilde baş edebilirdim. Ama ya bu Jean-Claude'un ya da Richard'ın hayatına mal olursa ne yapacaktım? İşte bununla baş edemezdim. İzleri neden birleştirmem gerektiğini, bütün sebepleriyle biliyordum ama hala öylece durmuş Jean-Claude'a bakıyordum. Yüreğim ağzıma gelmişti ve kalkanlarım tastamam yerinde duruyordu. Beynimin ön tarafı kalkanların yerinde durması gerektiğini biliyordu. Arka tarafı pek emin değildi.

"Kalkanlarımı indirdim diyelim, sonra ne olacak?"

"Birbirimize dokunacağız," dedi.

Sanki bir yarışa hazırlanır gibi, derin bir nefes alıp verdim. Sonra kalkanlarımı indirdim. Taş duvarları yıkmak gibi bir hareket değildi, daha çok duvarı içime çekmek gibiydi. Kule bir anda yok oldu ve Jean-Claude'un gücü üzerime yüklendi. Hissettiğim sadece tüm gücüyle gelen cinsel güç değildi, kafamın içinde kalp atışını da hissediyordum. Teninin tadı dudaklarımdaydı. Bu gece beslendiğini biliyordum. Zaten kalp atışlarını hissettiğimde de bunu anlamıştım. Şimdiyse gayet iyi beslendiğinin ve damarlarında başka birinin kanının dolaştığının farkındaydım.

Elini bana doğru uzattı, iyice duvara yaslandım. Eli gelmeye devam etti, ben de uzaklaşmaya devam ettim. Geri

çekiliyordum çünkü şu anda dünya üzerinde istediğim tek şey Jean-Claude'un bana dokunmasıydı. Ellerini çıplak tenimde hissetmek istiyordum. Üzerindeki vinili parçalamak istiyordum. O soluk mükemmel vücudunu, üzerimdeyken seyretmek istiyordum. Aklımda geçen düşüncenin görüntüsü o kadar belirgindi ki sanki bir işe yarayacakmış gibi gözlerimi kapattım.

Varlığını hissettim, yaklaştığını biliyordum. Kolunun altından eğildim ve bir anda kendimi masanın yanında buldum. Onu duvarın önünde bırakmıştım. Gerilemeye devam ettim. Jean-Claude sadece bana baktı. Biri bana dokununca kendimi tutamayıp çığlık attım.

Asher kolumu tutmuş, açık renk gözlerini bana dikmişti. Onu da hissediyordum. Yaşının ağırlığını, gücünün kudretini hissediyordum. Bu benim gücümdü aslında ama Jean-Claude'dan kendimi öylesine koruyordum ki kendi güçlerimin bir kısmından da feragat etmiştim. Korunmak hassas bir işti. Galiba hala tam olarak inceliklerini kavrayamamıştım.

Jean-Claude duvardan doğruldu, narin elini bana uzattı. Ben geriledim, çekilirken Asher'ın eli kolumda kaydı. Başımı hızla sağa sola sallıyordum.

Jean-Claude yavaşça bana doğru yürüdü. Gözleri insanı içine çeken mavi bir renge bürünmüştü, gözbebekleri kendi gücünün içinde kaybolmuştu. Bir anda gözlerlerinin içindeki gücün ya da arzunun ona ait olmadığını anladım. Hissettiğim güç benim gücümdü, bundan emindim. Jean-Claude bana doğru ilerlerken vücudumun alt kısımlarının nasıl gerildiğini, ne kadar ıslandığını hissedebiliyordu. Güvenmediğim Jean-Claude değildi. Bendim.

Bir adım daha geriledim ve dans pistine çıkan basamağa takılıp düştüm. Daha yere değmeden biri beni yakaladı,

güçlü kollar belime sarılıp beni erkeksi, çıplak göğsüne yasladı. Daha bakmadan kim olduğunu hissetmiştim. Beni hiç zorlanmadan tutuyordu. Ayaklarım yerden kesilmişti. O kolları, o göğsün hissini, teninin kokusunu tanıyordum. Başımı kaldırınca Richard'la göz göze geldim.

5

Nefesim kesilmişti. Richard'ın, bunca zaman sonra bir anda bu kadar yakınımda olması çok fazla gelmişti. Yakışıklı yüzünü bana doğru eğince dalgalı kahverengi saçları üzerime döküldü. Dudakları, dudaklarımın üzerinde gezindi. Galiba *Hayır,* demeye hazırlanıyordum ama aynı anda iki şey birden oldu. Durulması zor bir pozisyonda eğilip elini belime doladı, diğer eliyle de çenemi tuttu. Dokunuşundaki gücü hissedince tereddüt ettim. Koyu kahverengi gözlerine baktım, sonra öpüşmeye başladık.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Masum bir öpücük bekliyordum sanırım. Ama hiç masum değildi. Morartacak kadar sert biçimde dudaklarıma yapıştı, dudaklarımı aralayıp dilini içeri sokacak kadar ateşliydi. Dudakları beni ele geçirmişti. Dili beni incelerken ağzının, çenesinin, hatta boyun kaslarının hareketlerini hissedebiliyordum. Sinirlenip bozulmam gerekirdi ama öyle olmadı. Eğer beni bu kadar sıkı tutmasaydı, ben de ona sarılır ve vücutlarımızı birbirine yapıştırırdım. Ama şimdi dudaklarının tadı dünya

üzerindeki en güzel şarap gibiydi ve sanki susuzluktan ölüyordum. Şu an tek yapabildiğim onu içime çekip yutmaya çalışmaktı.

Sonunda dudaklarımız ayrıldı, yüzü onu görebileceğim kadar uzaklaştı. Nefessiz bir halde Richard'a baktım. Gözlerim o mükemmel elmacık kemiklerine, sert yüz hatlarını yumuşatan gamzesine hasret kalmıştı. Richard'da kadınsı hiçbir yan yoktu. Pek çok yönden ideal erkekti. Sahne ışıkları, kahverengi saçlarının arasından altın renginin tonlarında ışıldıyordu.

Bir doksana yakın boyuna rağmen beni yavaşça yere bıraktı. Omuzları geniş, göğsü iri, beli dar, karnı sertti. Karın kaslarının arasından siyah vinil pantolonun içinde kaybolan tüylere baktım. Yine siyah vinil! Galiba bir anlaşma falan yapmışlardı ama bu düşüncenin üzerinde durmadan vücudunu incelemeye devam ettim. Gözüm dar kalçalarına ve bakmak istemediğim yerlerine takıldı. Bakmak istemiyordum çünkü etrafımızda birileri vardı ve ben bu gece Richard'la birlikte olmayı düşünmüyordum. Dizlerine kadar yükselen deri bir çizme giymişti. Vücudunun üst tarafında sadece metal destekli bileklikler ve uyumlu boyunluk vardı.

Sırtıma bir el dokundu, sıçrayıp arkamı döndüm ve hem Richard'ı hem de arkamdakini görebileceğim bir yerde durdum çünkü kim olduğunu biliyordum. Jean-Claude öylece duruyordu, gözleri normale dönmüştü.

Sonunda kendimi toparlayıp konuşabildim. "Richard'ı sen mi çağırdın?"

"Sen ikimizden birini ararsan, haberleşeceğimiz konuşundan anlaşmıştık."

"Bana söyleyebilirdin," dedim.

Jean-Claude ellerini beline koydu. "Bunun için beni suçlayamazsın. Sürpriz olmasını o istedi, ben değil."

Richard'a baktım. "Doğru mu?"

Richard başıyla onayladı. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü adil davransaydım böyle öpüşemezdik. Seni görüp sana dokunamamaya dayanamazdım."

Aslında söylediklerinde bir şey yoktu ama gözlerindeki bakışı ve yüzündeki ateşi görünce kızardım.

"Ben bu gece gayet adil oynadım *ma petite* ama ödül yerine sadece cezalandırıldım." Jean-Claude elini bana uzattı. "Biz de öpüşerek başlayalım mı?"

Bir anda dans pistindeki metal iskeletin ve bekleyen 'oyuncuların' yanında durduğumuzu farkettim. Seyircinin dikkat üzerimizdeydi ve bu istemediğim bir şeydi. Taştan psişik kalkanım olmayınca bir şeyin daha farkına vardım. Neredeyse içerideki herkes şekil değiştiriciydi. Enerjilerini elektrik yüklü ılık battaniyenin dokunuşu gibi hissediyordum. Onlar da aynı şekilde benim gücümü hissediyor olmalıydı.

Başımla onayladım. Bir anda Jean-Claude'un biraz önce teklif ettiği yalnız kalabileceğimiz bir yere gitme fikrine sıcak bakmaya başlamıştım. Ama Jean-Claude ve Richard'a bakınca, onlarla yalnız kalırsam kendimi tutamayacağımı anladım. Eğer bir odada baş başa kalırsak aramızda metafizik cinsellikten fazlası olacağı neredeyse kesindi. Bunu kendi kendime itiraf etmek bile utanç vericiydi. Bu izleri birleştirme işini etrafımızda birileri varken yapmak çok rahatsız edici de olsa yalnız yapmaktan daha iyiydi. Burada dur diyeceğim zamanı bilirdim ama başka bir yerde bundan

pek emin değildim. Artık leoparadamları düşünmüyordum. Tenimin ne kadarının açıkta olduğunu ve ne kadar arzulu olduğumu düşünüyordum. Hassiktir.

"Öpüşerek mi, neden olmasın?"

"Bir odaya gidebiliriz," dedi Richard alçak sesle.

Başımla reddettim. "Hayır, hayır, oda yok."

Richard sanki bana dokunacakmış gibi elini uzattı ama bir bakışımla elini indiriverdi. "Bize güvenmiyorsun," dedi.

"Ya da kendime," dedim hafifçe.

Jean-Claude elini uzattı. "Gel *ma petite*, gösteriyi geciktiriyoruz."

Bir süre eline baktım, sonra tuttum. Beni kendine çekmesini bekliyordum ama yapmadı. Aramızda bir karış mesafe kalınca durdu. Meraklı gözlerle ona baktım. Yüzüme nazik ve tedirgin bir şekilde dokundu. Parmakları yüzümün iki yanında uçuşan ürkek kelebekler gibiydi. Sanki bana dokunmaya korkuyordu. Parmakları tenimin üzerinde gezinirken dudakları bana yaklaştı. Elleri yüzümü kavrayıp narin kırılgan bir şeymişim gibi tuttu.

Onu daha önce hiç bu kadar kararsız, tedirgin görmemiştim. Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken acaba Richard'ın sertliğine nazire olsun diye mi böyle yapıyor diye düşündüm. Dudakları benimkilere dokununca tüm düşüncelerim kayboldu. Dudakları belli belirsiz bir şekilde benimkilere sürünüyordu. Sonra yumuşak bir şekilde öptü. Ben de onu öptüm. En az onun kadar tedirgindim. Yüzümü okşayan ellerini tuttum. O şaşırtıcı derece uzamış saçlarını omzunun üzerinden atıp yüzünün sağ tarafını açtı. Yüzünü okşadım. Öpüşürken elimi yüzünde gezdirdim. Dokunuşum Jean-Claude'u titretti. Vücudunun hareketini hisse-

dince ben de inledim. Jean-Claude dudaklarını, sivri dişlerini hissedebileceğim kadar sert bastırdı. Bir vampirle nasıl öpüşüleceğini öğrenmiştim ama tehlikeli bir zevkti, dikkat gerektiriyordu ve ben hamlamıştım.

Dişlerinin arasında gezinirken dilim çizildi. Ani bir acıydı ve daha ben kendi kanımın tadını almadan Jean-Claude'un gırtlağından yumuşak bir inleme geldi.

Bir anda bana sarılıp kendisine çekti. Öpüşmeye hiç ara vermedik, hatta giderek daha ateşli bir hal aldı. Sanki dudaklarımdan başlamış, beni içmeye çalışıyordu.

Galiba geri çekilecektim, belki de çekilmezdim ama vücutlarımız birbirine değer değmez olan oldu. Soğuk bir rüzgar gibi esen aurası bana dokundu. Birbirimize yaslandığımız o an içinde enerjimiz sırt sırta vermiş iki dev gibiydi. Sonra auralarımızın sınırları da kayboldu. Sevişirken bir anda teninizin yok olduğunu, eşinizin içine akıp daha önce hiç yaşamadığınız, düşünmediğiniz, istemediğiniz bir yakınlığa ulaştığınızı hayal edin.

Çığlık attım, Jean-Claude da benimle beraber bağırdı. Yere düştüğümüzü farkettim ama Richard bizi tuttu, ikimizi de kucağına alıp nazikçe yere yatırdı. Jean-Claude'la aramızdaki güç, Richard'a geçmemişti. Bunun sebebini anlayamadım.

Jean-Claude üzerimdeydi, beni yere yatırmış, üzerime yaslanmıştı. Kalçalarını oynatıp bacaklarımı açtı. İçime girmesini, aramızdaki güçle beni almasını istiyordum.

Kolları üzerinde doğruldu, vücudunun alt tarafını iyice bastırdı. Ve aramızdaki, tenimi karıncalandıran güç gitgide arttı. Tıpkı orgazma yaklaşırken giderek artan ama bir türlü ulaşılamayan haz gibiydi.

Işıkların parlaklığı bir gölgeyle engellenince Richard'ın başucumda dikildiğini gördüm. *Hayır, yapma,* demek istedim ama sesim çıkmadı. Richard beni öptü ve güç daha da arttı. Ama Richard hala gücün bir parçası değildi. Yanağımı, çenemi, boynumu öpüp daha aşağılara devam etti ve bir anda ne yaptığını farkettim. Kalp çakramın, güç merkezimin üzerindeki deliği öpüyordu. Jean-Claude zaten temelimdeki, karnımdaki deliği doldurmuştu bile. Gözümün önünde Richard'ın çıplak göğsü uzanıyordu. Pürüzsüz, sert ve baştan çıkaracak kadar yakındı. Biraz doğrulup dudaklarımı tenine yaklaştırdım. Richard vücudumu öperek ilerlerken göğsü dilimin üzerinde kaydı. Yüzünü bluzuma dayayıp kalbimi öptü. Tam o anda, benim dudaklarım da onun kalbinin hizasına geldi.

Güç artmadı, patladı. Nükleer bir patlamanın merkezinde olmak gibiydi. Biz patlamanın ortasında erirken şok dalgaları kulübe yayıldıkça yayıldı. O parlak anda, ikisinin de içimde olduğunu, daha doğrusu içimden saf güçten ibaret bir rüzgar olarak geçişlerini, içime akışlarını yaşadım. Richard'ın elektrik akımına benzeyen yüklü gücü üzerimizde gezindi. Jean-Claude'un serin gücü aramızda esti. Benim gücüm büyük ve büyümeye devam eden bir şeydi, hayatın sıcaklığını ve ölümün soğukluğunu taşıyordu. Hem ikisi birdendim hem de hiçbirisi.

Bayıldım mı, yoksa metafizik bir şey yüzünden zaman kavramımı mı yitirdim bilemiyordum. Tek hatırladığım kendimi yerde sırtüstü yatarken bulduğumdu. Richard yanımda yere yığılmış, bir kolumun üzerine yatmıştı. Vücudu başımla göğsümü sarmıştı, bacakları yanımda uzanıyordu. Jean-Claude da üzerime yığılmış, öylece yatıyordu. Başı yana ka-

yıp Richard'ın bacağının üzerine düşmüştü. İkisinin de gözleri kapalıydı. Tıpkı benim gibi ikisinin de nefesi kesilmişti.

Ancak ikinci denemede konuşabildim. "Üzerimden kalkın."

Jean-Claude gözlerini açmadan yana kaydı. Jean-Claude'un ağırlığıyla Richard bacaklarını yana kaydırdı. Jean-Claude'la beraber Richard'ın koynunda yatıyorduk.

Etraf o kadar sessizdi ki bir an yalnız olduğumuzu düşündüm. Sanki etrafımızdaki herkes yaptığımızı şeyden korkup kaçmıştı. Sonra bir alkış koptu. Ulumalar ve türünü bile anlayamadığım hayvan sesleri duyuldu. Ses sağır ediciydi. Ses dalgaları, sanki daha önce his olmayan yerlerde yeni sinirler çıkmış gibi vücuduma vuruyordu.

Asher geldi. Yanıma diz çöktü, boynumdan nabzıma baktı. "Beni duyabiliyorsan gözlerin kırp Anita."

Gözlerimi kırptım.

"Konuşabilir misin?"

"Evet."

Başını salladı ve sonra Jean-Claude'a yönelip yanağını okşadı. Dokunuşunu hissedince Jean-Claude gözlerini açtı. Benim anlayamadığım ama Asher'a çok fazla anlam ifade ettiğini düşündüğüm bir şekilde gülümsedi çünkü Asher da güldü. Çok erkeksi bir gülüştü, sanki anlamadığım belden aşağı bir şakaya gülüyorlarmış gibi. Asher etrafımdan dolaşıp bu defa Richard'ın yanına diz çöktü. Richard'ın yüzünü daha rahat görebilmek için saçlarını yana taradı. Richard, Asher'a bakıp gözlerini kırpıştırdı. Sanki rahat odaklanamıyordu.

Asher, Richard'a doğru eğildi. "Beni duyabiliyor musun *mon ami*?" dediğini duydum.

Richard yutkunup öksürdü ve "Evet," dedi.

"*Bon, bon.*"

Yine konuşmak için iki kere uğraşmam gerekti ama aklıma iyi bir şey gelmişti ve bunu harcamayacaktım. "Şimdi ayağa kalkabilecek durumda olanlar elini kaldırsın." Hareket eden olmadı. Sanki uzaklarda bir yerde uçuyordum, bedenim hareket edemeyeceğim kadar ağırdı. Belki de zihnim, bedenimi hareket ettiremeyecek kadar yüklenmişti.

"Hiç korkma *ma cherie*, seninle ilgileneceğiz." Asher ayağa kalktı. Bu bir işaretmiş gibi kalabalıktan birileri yanımıza geldi. Üçünü tanıyordum. Jamil, beline kadar uzanan ince örgülü saçlarıyla deri kıyafetler içinde çok rahat duruyordu. Jamil, Richard'ın başfedaisi, yani Skoll'uydu. Shang-Da siyah deri kıyafetler içinde rahat görünmüyordu ama boyu bir seksen beşin üzerindeki bu Çinli adam, güzel bir takım elbise ve iyice cilanmış sivri burunlu ayakkabılar dışında her kıyafetin içinde rahatsız görünüyordu. Shang-Da sürünün diğer fedaisi, yani Hati'siydi. Sylvie yanıma diz çöktü, vinil kıyafet içinde harika görünüyordu, kısa kahverengi saçlarında mor gölgeler vardı. Her ne kadar iyi görünse de saç boyasının geçici olduğunu biliyordum çünkü tutucu bir kızdı. Sylvie, Richard'ın ikinci adamı, yani Freki'si olmadığı zamanlarda sigortacılık yapıyordu ve sigortacıların patlıcan rengi saçları olmazdı.

Sylvie'yle göz göze gelince bana gülümsedi. Daha önce hiç görmediğim kadar çok makyaj yapmıştı. Harika görünüyordu ama Sylvie gibi değildi. Daha önce bu kadar güzel olduğunu farketmemiştim. Şu anda en az benim kadar narin görünüyordu.

"Sana bir borcum vardı, sen de beni kurtarmıştın," dedi. Bir zamanlar, Jean-Claude, Richard ve bana bir ders vermek için şehre bir grup kötü vampir gelmişti. Bu arada karşılarına çıkanları da rehin almışlardı. Sylvie de rehin alınanlardan biriydi. Onu kurtarmıştım ve sözümü tutup ona dokunan herkesin öldüğünden emin olmuştum. Öldürme işini o yapmıştı. Kemiklerinin bir kısmını hatıra olsun diye saklamıştı. Sylvie çok vahşi davranıyorum diye şikayet edenlerden değildi. Belki de yeni en iyi arkadaşım o olabilirdi.

Diğer kurtadamlar etrafımızı sarıp iyi korumalar gibi arkalarını bize döndüler. Hiçbiri Narkissos'un korumaları kadar iri sayılmazdı ama kurtları dövüşürken görmüştüm, kas her şey değildi. Beceri önemliydi ve biraz da acımasızlık gerekiyordu.

İki vampir daha gelip Asher'ın ve kurtların yanında durdu. İkisini de tanımıyordum. Kadın olan Asyalıydı, parlak siyah saçları omuzlarından biraz aşağıya uzanıyordu. Saçları üzerindeki parlak siyah vinil kıyafet kadar koyuydu. Kıyafet o kadar dardı ki vücudunun her kıvrımı belirgindi. Diri, sert göğüsleri, ince beli, şekilli kalçası gayet göz önündeydi. Arkasını dönerken koyu renk gözleriyle bana pek de dostça olmayan bir şekilde baktı, sonra beklemeye başladı. Neyi beklediğinden pek emin değildim.

İkinci vampir erkekti. Kadından çok da uzun değildi. Gür kahverengi saçları çok kısa kesilmişti, sadece alnının üzerinde bir tutam gözlerine inecek kadar uzundu. Saçlarının arasından parlak gözleriyle doğrudan bana bakıyordu. Göz rengi yeni metal para gibiydi. Sanki kahverengiliğin içinde kan lekeleri vardı.

O da kollarını siyah deri kıyafetin üzerinde kavuşturup dikkatini diğer tarafa verdi. İki vampir de dışarı bakıyordu,

kalabalığa doğru. Yerde yatıyor olsak bile, çaresiz olmadığımızı gösteriyorlardı. Galiba bu rahatlatıcı bir şeydi.

Jason etrafımızdaki korumaların bacakları arasından emekleyerek geçti. Hareket edemeyecek kadar yorgunmuş gibi başını öne eğmişti. Başını kaldınp mavi gözlerini bana dikti. Jason da, en az benim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Her zamanki sırıtışı biraz sönük kalmıştı. "Senin için de iyi miydi?"

Kendimi oturmayı deneyecek kadar iyi hissettim ama oturamadım. "Biraz daha uzan *ma petite*," dedi Jean-Claude.

Zaten başka çarem olmadığı için tavsiyesine uydum. Uzakta görünen karanlık tavana ve sıra sıra uzanan ışıklara bakıyordum. Işıkların çoğunu söndürmüşlerdi, şimdi kulüpte loş bir hava vardı. Aynı gündüz vakti perdeleri kapattığınızda içeri sızan hafif aydınlık gibiydi.

Jason diğer tarafıma yattı, başını bacağıma yasladı. Başka zaman olsa onu uzaklaştırırdım ama leoparadamlarla beraberken yakınlaşmayı da öğreniyordum. Görünüşe göre herkese daha toleranslı davranmaya başlamıştım. "Sen neden yoruldun?"

Başını çevirip bacağımdan kaldırmadan bana baktı, sanki dengesini sağlamak istercesine bir eli bacağımı tuttu. "Bütün kulübe seks ve büyü saçtın, şimdi de neden yorulduğumu mu soruyorsun? Çok cilveliymişsin."

Kaşlarımı çattım. "Buna benzer bir şey daha söylersen üzerimden kalkman gerekecek."

Yüzünü naylon çorabımın lastiğine yasladı. "İç çamaşırınla uyumluymuş."

"Üzerimden kalk Jason."

İkinci bir defa söylememe gerek kalmadan üzerimden kaydı. Jason ne zaman duracağını hiç bilememişti. Hep son

şakayı, son yorumu onun yapması gerekiyordu. Aynı karakterde birisiyle karşılaşıp başının derde girmesinden ya da daha kötü şeylerin olmasından korkuyordum.

Richard dirseği üzerinde doğruldu. Her yanının düzgün çalışacağından emin değilmiş gibi ağır hareket ediyordu. "Bu daha önce yaptığımız şeylerden daha mı iyiydi, yoksa daha mı kötüydü, çözemedim."

"Ben de akşamdan kalmakla grip arası bir etkisi oldu," dedim.

"Yine de iyi bir his," dedi Jean-Claude.

Sonunda oturabildim ve ikisi birden sırtımdan tutup bana yardım etti. Aynı anda hareket etmişlerdi.

Açıkçası ellerini çekmelerini söylemekten çok onlara yaslanmak istiyordum. Bir, hala biraz sarsılmış durumdaydım; iki, bana dokunmalarından rahatsız olmamıştım. Bunca ay leoparadamları birbirine yakınlaştırıp aralarındaki arkadaşlığı güçlendirmeye çalışırken ben de yakınlaşmaya meyilli ve arkadaş canlısı olmuştum. Uzatılan her yardım elinin bağımsızlığıma yapılmış bir saldırı olmadığını öğrenmiştim. Fiziksel yakınlıkların hepsinin bir tuzak ya da bir yalan olmadığını öğrenmiştim.

Önce Richard doğruldu. Yavaş hareket ediyordu ve eli hala sırtımdaydı. Sonra Jean-Claude kalktı. Onun da eli sırtımdan hiç ayrılmadı. Birbirlerine baktıklarını hissettim. Genelde tam bu anda geri çekilirdim. Metafizik olsun olmasın, harika bir cinsel deneyim yaşamıştık. Böyle bir durumun ardından içime kapanır, saklanırdım. Hem de şu an etrafımızda birileri vardı, yani bunu yapmak için daha geçerli bir sebebim de vardı.

Ama uzaklaşmadım. Richard biraz çekinerek kolunu omzuma doladı, Jean-Claude da belime sarıldı. İkisi de büyük, canlı, ılık, vinil kaplı birer mobilya gibiydi.

Seks sırasında iki taraf da orgazm yaşarsa auraların söndüğü, iki tarafın enerjilerinin ve benliklerinin birleştiği söylenir. Sevişirken sadece bedeninizden fazlasını paylaşıyorsunuz, kiminle beraber olduğunuza dikkat etmeniz gerekmesinin bir sebebi de bu. Şimdi öylece yerde oturmuşken ikisini de hissedebiliyordum. Enerjileri içimde dolaşıyordu, düşük gerilimli akım ya da uzaktan gelen bir name gibiydi. Zaman içinde bunun arka planda kalan bir sese dönüşeceğini biliyordum. Konsantre olmasanız da yerinde duran psişik bir kalkan gibi tıpkı, göz ardı edilebilecek bir şey olacaktı. Ama şimdi o rüya gibi etkinin içinde, hala birbirimize bağlıydık, bedenlerimize tamamen dönememiştik. Onlardan uzaklaşmak anlamsız olurdu. Artık aramızdaki engelleri aşmak için birbirimize dokunmamıza gerek yoktu. Bunun beni her şeyden daha fazla korkutması gerekirdi ama korkmuyordum.

Narkissos sahnenin ortasına geldi, üzerine sahne ışıkları döküldü. Şimdi, daha önce gördüğümden daha parlak görünüyordu. "Evet, dostlarım, bu gece bir ziyafet yaşadık, değil mi?"

Karanlıktan yine alkış sesleri, hayvan inlemeleri ve bağrışmalar yükseldi. Narkissos ellerini kaldırıp kalabalığı susturdu. "Galiba bu gece doruğa ulaştık." Bu kahkahalarla karşılandı. "Bu geceki gösterimizi yarına saklayacağız çünkü biraz önce sunulandan daha hafifini sergilemek bir hakaret olur."

Dans pistinin yanında geceliği içinde duran kadın, "Bununla yarışamam," dedi.

Narkissos kadına bir öpücük yolladı. "Bu bir yarışma değil, tatlı Miranda, hepimizin yetenekleri var. Sadece bazılarına diğerlerinden daha ender rastlanıyor." Son cümlesini

söylerken dönüp bize baktı. Gözlerinin rengi açılmış ve soluk bir renge bürünmüştü. Narkissos'un gözlerinin hayvanının gözlerine dönüştüğünü hemen farkedemedim. Galiba sırtlan gözleriydi. Ama açıkçası sırtlan gözlerinin neye benzediğini bilmiyordum bile. Sadece gözlerinin şu anda insan gözü olmadığından emindim.

Narkissos yanımıza diz çökerken elbisesini gayet rahat, daha önce hiçbir erkekte görmediğim pürüzsüz bir zarafetle düzeltti. Zaten Narkissos, kadın elbisesi içinde gördüğüm ilk erkekti. Herhalde bir sebep sonuç ilişkisi vardı.

Narkissos konuşurken sesini alçalttı. "Bu konuda sizinle özel olarak görüşmeyi çok isterim."

"Elbette ama önce halletmemiz gereken başka işler var," dedi Jean-Claude.

Narkissos daha da yaklaştı, sesini bizim de ona yaklaşmamızı gerektirecek kadar alçalttı. "Korumalarımdan ikisi Anita'nın leoparlarını bekliyor, başlarına bir şey gelmez, konuşacak vaktimiz var. Yoksa senin leoparların mı demeliydim, açıkçası artık neyin kime ait olduğundan pek emin değilim." Şimdi Jean-Claude'un yanağına değecek kadar yaklaşmıştı.

"Leoparlar benim," dedim.

"Öyle mi?" dedi Narkissos. Başını biraz yana döndürünce dudakları benim dudaklarıma süründü. Bir kaza olabilirdi ama pek zannetmiyordum. "O zaman her şeyini paylaşmıyorsun?"

Birbirimize değmeyeceğimiz bir mesafeye çekildim. "Evet."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye fısıldadı. İleri atılıp dudaklarını Jean-Claude'unkilere dayadı. Donup kaldım, bir an için ne yapacağımı bilemedim.

Jean-Claude ne yapacağını çok iyi biliyordu. Parmağını adamın göğsüne dayadı ve onu itti ama kas kuvvetiyle değil, güçle itti. İzlerin gücüyle, birkaç dakika önce somutlaştırdığımız güçle itti. Jean-Claude gücü sanki daha önce binlerce defa yapmış gibi, zahmetsizce, zarifçe, etkili bir şekilde kullandı.

Narkissos, kendi vücudumda da hissettiğim, bu görünmez gücün etkisiyle geriledi. Kulüptekilerin çoğunun da bu gücü hissettiğini biliyordum. Narkissos elleri ve dizleri üzerinde yerde kaldı, Jean-Claude'a ve bize baktı. Kızgındı ama bakışında öfkeden çok açlık vardı, reddedilmenin açlığı.

"Özel olarak görüşmemiz gerek," dedi Narkissos.

Jean-Claude başıyla onayladı. "Bence de bu çok iyi olur."

Birbirlerine bakarken söylenmeyen kelimelerin ağırlığı aralarında asılı kaldı. Daha dönüp bakmadan, Richard'ın da benim kadar şaşkın olduğunu farkettim. Bir anda birbirimize o kadar yaklaştık ki neredeyse öpüşecektik. Sadece yüzündeki ifadeden onun da neler olup bittiğini anlamadığını öğrenmiştim. O da farkettiğimi anlamıştı çünkü şaşkınlığını omuz silkerek ya da başka bir hareket yaparak belli etmeye çalışmadı. Telepatik bir şey değildi ama dışardan bakan birine öyle gelebilirdi. Daha çok aşırı empati gibiydi. Sanki yüzündeki her nüansı, en ufak değişikliği bile görüyor ve ne anlama geldiğini biliyordum.

Hala Richard'ın göğsüne yaslanmış, Jean-Claude'un kolları arasında duruyordum. Richard'ın çıplak göğsü ve Jean-Claude'un kolu sırtıma değiyordu. Bu dokunuş bu yakınlık akıl almaz derecede rahattı. Jean-Claude'un dikkatinin bana yöneldiğini, daha dönüp bakmadan hissettim.

İnsanı içine çeken gözlerinde kelimelere dökülmemiş, sorulmamış ama akıl almaz derecede yakın, dünyalar kadar ifade vardı. Çünkü ilk defa o da benim gözlerimi tüm o sözleri gerisinde tutan engeller olmadan görmüştü. İzlerin birleşmesinden etkileniyor olmalıydım ama bu gece benden bir şey, herhangi bir şey isterse, ona 'hayır' diyebileceğimden emin değildim.

"Sakin bir yere gidip Narkissos'la iş konuşalım mı?" dedi sonunda. Sesi her zamanki pürüzsüzlüğündeydi. Kararsızlık ve kelimelerle ifade edilemeyen arzu, sadece bakışlarındaydı. Kendimi teslim etmemi çok uzun zamandır bekliyorduk. Bu ifadenin bana ait olmadığını biliyordum. Daha çok Jean-Claude'un söyleyeceği türde bir şeydi ama Richard da hemen arkamda dururken kimin düşüncesi olduğundan emin olamadım. Sadece bana ait olmadığını biliyordum.

İzler tamamen birleşmeden önce bile böyle şeyler yaşamıştım. Düşünceleri saldırıyor, düşüncelerimin üzerine çıkıyordu. En kötüsü görüntülerdi. Kabuslarımda hayvanların ılık kanıyla beslendiğimi, tanımadığım kişilerin kanını içtiğimi görüyordum. Rüyalar şimdi hissettiklerim kadar karmaşık ve kendimi böyle kaybettirecek şekilde olsaydı dehşete düşer, kendimle baş başa kalmak için kaçar giderdim. Bu gece bu durum pek önemli görünmüyordu. İzleri birleştirmenin bir yan etkisi olmalıydı. Ama bunun ne olduğunu bilmek, etkiyi geçirmeyecekti nasılsa. Bu gece tehlikeli bir geceydi.

"*Ma petite*, iyi misin? Ben kendimi çok iyi hissediyorum, hatta enerji doluyum. Sen hala hasta mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben de iyiyim." Aslında 'iyi' demek durumu tam olarak karşılamıyordu. Enerji

dolu iyi bir tanımdı ama başka tanımlar da vardı. Leoparadamları, içine düştükleri bu beladan kurtarmam ne kadar sürerdi? Gece ilerlemişti, şafak yaklaşıyordu ve şafak sökmeden bizimkilerle yalnız kalmak istiyordum. İçimde bir ürpertiyle bu gecenin o gece olduğunu anladım. Eğer bir şekilde baş başa kalırsak ve rahatsız edilmezsek bu gece her şey mümkündü.

Richard ve Jean-Claude aynı anda ayağa kalktı. Richard'da kurtadamların saf enerjisi, Jean-Claude'da da vampirlerin esnek zarafeti vardı. Başımda dikilirlerken onlara baktım ve tüm işleri hemen bitirmeye karar verdim. Leoparlar için yeterince endişe etmiyordum ve bu hiç rahatsız edici değildi. Bu her neyin etkisiyse beni önemli konulardan uzaklaştırıyordu. Buraya leoparları kurtarmaya gelmiştim. Ama bir süredir onları düşünmüyordum bile.

Tekrar başımı sallayıp kafamdaki seks, büyü ve Richard'ın bakışlarının ağırlığının beraberinde getirebileceği ihtimalleri silmeye çalıştım. Jean-Claude'un bakışları daha dikkatliydi ama işin içinde ben varsam dikkatli olması gerektiğini benden öğrenmişti.

Beni kaldırmaları için ikisine de elimi uzattım. Kanlar içinde değilsem veya bir yarım kırılmamışsa ayağa kalkmama yardım edilmesini istemezdim. Birbirlerine baktılar, sonra yine, sanki birbirlerinin ne yapacağını bilen dansçıların mükemmel uyumuyla yardım ettiler.

Arzumu hissedebiliyorlardı ama bu arzu hep orada olduğundan onlara pek bir şey ifade etmemeye başlamış olmalıydı. Ellerini tutup beni ayağa kaldırmalarına izin verdim. İkisi de hala karasız, neredeyse şüpheci görünüyordu. Sanki onlardan uzaklaşıp koşarak kaçmamı bekliyorlardı. Ken-

dimi tutamayıp gülümsedim. "Eğer şafak sökmeden herkesi sağ salim toparlarsak sonrasında her şey mümkün."

Yine birbirlerine baktılar. Jean-Claude başıyla, Richard'ı cesaretlendirmek ister gibi bir hareket yaptı. *Hadi sor,* der gibiydi. Normal şartlarda arkamdan iş çevirmelerine kızardım ama bu gece farklıydı.

"Demek istediğin..." Richard düşüncesini söylemeyi yarıda bıraktı.

Başımla onayladım ve Richard sıkıca elimi kavradı. Jean-Claude'un eli garip bir şekilde sabitti. "Farkında mısın *ma petite,* bu yeni..." Biraz tereddüt etti. "Yani bu arzu, bu gece izleri birleştirmemizin bir yan etkisi olabilir. Sonradan bizi, seni kandırmakla suçlama."

"Ne olduğunu biliyorum ve umrumda bile değil." Umrumda olması gerekirdi ama değildi. Sarhoş gibiydim, daha doğru ilaç verilmiş gibiydim ve düşünmek de pek bir şey farkettirmiyordu.

Jean-Claude'a bakınca tuttuğu nefesini verdiğini gördüm. Richard da aynı şeyi yaptı. Sanki üzerlerinden büyük bir yük kalkmıştı. Ve o yükün ne olduğunu biliyordum. Bundan sonra yük olmamaya çalışacaktım. "Hadi, şu işi bitirelim ve leoparları kurtaralım," dedim.

Jean-Claude elimi dudaklarına götürdü, dudaklarını elime nazikçe değdirdi. "Ve buradan gidelim."

Başımla onayladım. "Ve buradan gidelim."

6

Yıllardır Jean-Claude'un dekorasyon zevkinin tek renkli olmasından şikayet eder dururdum ama Narkissos'un yatak odasını görünce Jean-Claude'a bir özür borçlu olduğumu anladım. Oda siyahtı. Simsiyah. Duvarlar, ahşap zemin, bir tarafta kapalı duran perdeler, yatak, kısacası her şey siyahtı. Sadece gümüş zincirler ve duvarlardaki metal halkalar farklı renkteydi. Çelik rengi, siyahlığı yumuşatacağına daha da belirginleştirmişti. Kocaman yatağın üzerindeki cibinlikten zincirler sarkıyordu. Yatak, çift kişilik sıradan bir yataktan daha büyüktü. Yatağı tanımlayabileceğim aklıma gelen tek terim 'grup seks yatağı'ydı. Ayrıca etrafında şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve sağlam görünüşlü dört ahşap sütün vardı. Onlardan da, ucunda halkalar olan zincirler sarkıyordu. Eğer buraya birinin kız arkadaşı olarak gelseydim herhalde kaçar giderdim. Ama buraya bir randevu için gelmemiştik ve hepimiz hazırlıklıydık.

Bildiğim kadarıyla D ve S tarzını benimsemiş kişilerin *zindanı*, yatak odalarından ayrı olur. Yakınlarda bir yer ola-

bilir ama aynı yer olmaz. Sonuçta gidip uyumak için başka bir yer gerekir. Belki de Narkissos eğlence ve oyunlardan uyumaya bile fırsat bulamıyordu.

Karşı duvarda bir kapı ve diğer duvann ortasında da kapalı perde vardı. Belki de yatak odası iki numaralı kapının veya perdenin ardındaydı. Öyle olmasını umuyordum.

İçerideki tek sandalyenin üzerine kelepçe ve kayışlar monte edilmişti, o yüzden Narkissos yatağa oturmamızı teklif etti. Ben oturup oturmamayı düşünürken, önce Jean-Claude gidip oturdu, ardından da Richard. Jean-Claude yatağa, her işte olduğu gibi, gayet zarif bir şekilde uzandı. Yastıklara yaslandı, rahat bir pozisyon aldı. Ama açıkçası daha çok Richard'ın hareketlerine şaşırdım. Ondan böyle bir yerde daha rahatsız olmasını beklerdim, oysa hiç rahatsız görünmüyordu. Boyunluğunda ve bileklikleriride metal kancalar olduğunu farketmiştim, yani üzerindekiler zincirlere bağlanabilirdi. Ama belki o da, benim çizme giydiğim gibi, bu aksesuarları da ortama uyum sağlamak için takmıştı. Ama... Ama oda ve içindekilere rağmen gayet sakin olduğunu hissediyordum. Ben hiç sakin değildim.

Jean-Claude'la Richard'a baktım. Bu gece, nasıl ayarlayacağımızı bilemiyordum ama ikisiyle birden yatmaya karar vermiştim. Yine de, bütün bu acayipliklerin arasında ikisini de bu yatağın içinde böyle rahat görmek karanmdan şüphe etmeme sebep oldu. Aradan geçen bu kadar zamana rağmen hala tam olarak ne tür bir şeyin içine girdiğimin farkında olmadığımı düşündüm.

Asher odayı gezip duvarlardakileri inceliyordu. Onun hareketlerini, Jean-Claude ve Richard gibi okuyamıyordum ama sakin görünüyordu ve rol yaptığını zannetmiyordum. Narkis-

sos, arkasında Ajax'la içeri girdi. Bizim kurtlarımızı dışarıda bırakmamıza karşılık, o da kendi adamlarını koridorda veya alt katta bırakmıştı. Galiba geçek anlamda özel görüşebilmek için katılımcı sayısının iki haneden az olması gerekiyordu.

Richard elini uzattı. "Bir şey yok Anita. Sen izin vermediğin sürece buradaki hiçbir şeyden sana zarar gelmez, zaten sen de böyle bir şey istemezsin." Bu söylediği beklediğim rahatlatıcı sözler değildi ama galiba doğruydu. Eskiden, gerçeğin en iyi cevap olduğunu düşünürdüm ama artık gerçeğin ne iyi ne de kötü olduğunu farketmiştim. Gerçek, sadece gerçekti. Ama her şeyi sadece siyah ya da beyaz olarak gördüğüm dönemde hayat daha kolaydı.

Richard'ın elimi tutup beni yatağa çekmesine, Jean-Claude'la arasına oturtmasına izin verdim. Şey, Narkissos şimdiden Jean-Claude'a asılmaya başlamıştı, o yüzden galiba sınırları belirlememiz gerekiyordu. Yine de Richard'ın beni kendi yanına değil de Jean-Claude'la arasına oturtmasından rahatsız olmuştum. İzlerin birleşmesinden gelen ılık ve rahat his hızlı bir şekilde kayboluyordu sanki. Büyü bazen böyle çalışırdı.

İki erkeğimin arasında, siyah yatakta gergin ve rahatsızdım. "Ne oldu *ma petite*? Bir anda gerildin."

Kaşlarımı kaldırıp Jean-Claude'a baktım. "Buradan hoşlanmayan tek kişi ben miyim?"

"Jean-Claude bir zamanlar burayı çok severdi," dedi Narkissos.

Dönüp kadın kıyafeti içinde içeride dolaşan sırtlanadama baktım. "Ne diyorsun?" diye sordum.

Cevabı Jean-Claude verdi. "Öyle emredildiği için, isteğim dışında, bazı hizmetlerde bulundum. Bunlardan sana bahsetmiştim. Ama o günler geride kaldı."

Jean-Claude'a baktım ama o bana bakamadı. Gözlerini, yatağın etrafında dolaşan Narkissos'a dikmişti.

"Hatırladığım kadarıyla pek isteksiz değildin," dedi Narkissos yatağın en uzağımızdaki sütununa yaslanarak.

"Çok uzun zaman önce zorunlulukları yerine getirmeyi öğrendim. Ayrıca, beni Şehrin Eski Efendisi Nikolaos yollamıştı. Nikolaos'un nasıl olduğunu hatırlıyorsundur. Emrine karşı gelmek mümkün değildi," dedi Jean-Claude.

Nikolaos'la şahsen karşılaşmıştım. Çok ama çok korkutucuydu.

"Yani sadece zorla yapılmış bir görevdim." Narkissos sinirlenmişti.

Jean-Claude başıyla reddetti. "Bedenin gayet güzeldi Narkissos. Fakat sevgililerine yaptıkların, tabii eğer dayanabilirlerse, pek..." Jean-Claude doğru kelimeye arar gibi yere, sonra gece mavisi gözlerini kaldırıp Narkissos'a baktı ve bakışlarının şekil-değiştiriciyi nasıl etkilediğini gördüm. Narkissos alnının ortasına bir çekiçle vurulmuş gibi sarsıldı. Hem de yakışıklı, baştan çıkarıcı bir çekiçle.

"Pek ne?" diye sordu Narkissos. Sesi hırıltılıydı.

"Pek bana göre değil. Ayrıca seni pek memnun edememiş olmalıyım çünkü eski efendimin isteğini yerine getirmedin," dedi Jean-Claude.

Nikolaos'un *eski* efendi olmasının sebebi bendim. Beni öldürmeye çalışmıştı ama şansım yaver gitmiş, o ölmüştü, ben hayattaydım. Olayların sonucunda da Şehrin Efendisi, Jean-Claude olmuştu. Bunu planlamamıştım. Jean-Claude'un ne kadarını planladığı da tartışılırdı. Jean-Claude'a, Richard'dan daha az güveniyor olmamın tek sebebi önyargı değildi.

Narkissos tek diziyle yatağın üzerine yaslandı, hala sütunu tutuyordu. "Beni çok memnun ettin." Yüzündeki bakış içtendi. Bu konuşmayı baş başa yapmalıydılar. Ama Narkissos'un Jean-Claude'a bakışını görünce bunun çok da iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Jean-Claude'un içinde şu an sadece Narkissos'un incinmiş duygularını tamir etme arzusu vardı. Ama her iddiaya varım ki eğer Narkissos'un hislerini de okuyabilseydim, orada kesinlikle bambaşka bir arzuyla karşılaşırdım.

"Nikolaos başarısız olduğumu düşündü, bu yüzden cezalandırıldım," dedi Jean-Claude.

"Onunla işbirliği yapamazdım. Seni tamamen verse bile olmazdı."

Bunu duyunca Jean-Claude tek kaşını kaldırdı. "Böyle bir şeyin konuşulduğunu hatırlamıyorum."

"İlk teklifini reddedince Nikolaos teklifi biraz tatlandırdı." Narkissos yatağa tırmandı, birisinin arkasına dolanmasını bekler gibi dizleri ve ellerinin üzerinde durdu.

"Teklifi nasıl tatlandırdı?"

Narkissos yavaşça emeklemeye başladı, ilerlerken yatak örtüsü dizlerinin altında toplanıyordu. "İstediğim her şeyi yapman için, seni bana vermeyi teklif etti."

Baştan aşağı içimi bir ürperti kapladı. Korkunun aslında bana ait olmadığını hemen anlayamadım. Richard'la aynı anda dönüp Jean-Claude'a baktık. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Her zamanki kibar, çekici, neredeyse sıkılmış maskesi vardı yüzünde. Ama ikimiz de Narkissos'un sürekli 'konuğu' olma düşüncesinin verdiği soğukluğu ve dehşeti hissetmiştik.

Bu olasılık onun içini dehşetle doldurmuştu. Zihnimde görüntüler, hatıralar parladı. Sert tahta üzerinde yüzüstü

zincirliydim, bir kamçı sesi duyuldu, sırtımda keskin bir acı hissettim ve bunun daha ilk darbe olduğunu biliyordum. O hatırayla beraber gelen saf umutsuzluk gözlerimi yaşarttı. Sonra kendimi duvara zincirlenmiş buldum. Yeşil cerahate dönüşecek kadar çürümüş bir el beni okşuyordu. Birden, sanki bir düğmeye basılmış gibi görüntüler yok oldu. Ama okşayan elin bir erkeğe ait olduğunu görmüştüm. Bunlar Jean-Claude'un hatıralarıydı, bana ait değillerdi. Anılarını bana yansıtıyordu ve bunu farkettiği anda engellemişti.

Jean-Claude'a bakarken gözlerimdeki korkuyu gizleyemedim. Saçlarım yüzünden Narkissos yüzümü göremiyordu. Buna şükrettim çünkü gördüklerime kayıtsız kalamazdım. Jean-Claude bana bakmadı, gözleri Narkissos'taydı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama Jean-Claude'un yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu.

Jean-Claude sadece Narkissos'un yaptıklarını hatırlamamıştı, sayısız diğer olayı da hatırlamıştı. Hatırladıklarında beni yıkan acı değil, umutsuzluktu. Bedenime... Hayır bedenine sahip olamama düşüncesiydi. Hiç fahişelik yapmamıştı ya da daha doğrusu para için cinsel ilişkiye girmemişti ama güç için, o anki efendisi her kimse onun keyfi ve gariptir ki güvenliği için yüzyıllar boyunca pek çok cinsel ilişki yaşamıştı. Bunu önceden de biliyordum ama zihnimde bu işleri yaparken onu hep baştan çıkaran olarak canlandırmıştım. Biraz önce gördüklerimin baştan çıkarmakla hiç alakası yoktu.

Richard'dan hafif bir ses geldi, dönüp baktım. Gözlerinde dökülmemiş yaşlar parlıyordu ve yüzünde, içimde hissettiğim, insanın içini uyuşturan korku ifadesi vardı. Sanki zaman donmuş gibi bir an birbirimize baktık, yanağımda

kayan sıcak gözyaşını hissetmeden bir saniye önce Richard'ın gözünden bir damla yaş aktı.

Elini uzattı ve ben de tuttum. Jean-Claude'a döndük. O hala Narkissos'a bakıyordu, hatta konuşuyordu ama söylediklerini duymuyordum. Narkissos da kocaman yatağın üzerinde emeklemiş, bize dokunacak kadar yaklaşmıştı. Ama *bize* dokunmak istemiyordu.

"Güzel, güzel Jean-Claude, seni unuttuğumu zannediyordum ama bu gece ikinizi dans pistince görünce yeniden hatırladım." Jean-Claude'a doğru uzandı ama Richard onu bileğinden yakaladı.

"Sakın dokunma. Ona, bir daha elini bile sürme."

Narkissos bir Jean-Claude'a, bir Richard'a baktı, sonra gözlerini Richard'a dikti. "Bu kadar sahiplendiğine göre aranızdaki gerçek bir aşk olmalı." Richard'ın, Narkissos'un narin bileğini sıkarken kol kaslarının gerilişini çok yakından seyretme imkanı buldum.

Narkissos güldü, sesi titriyordu ama sebebi acı değildi. "Bu ne güç ne de arzu. Sadece senin saçına dokunmaya çalıştım diye bileğimi mi parçalayacak?" Narkissos'un sesinde neşe vardı ama sonunda bunun aslında heyecan olduğunu anladım. Richard ona dokunuyor, tehdit ediyor, canını yakıyordu... Ve bunlar Narkissos'un hoşuna gidiyordu.

Richard'ın da bunu farkettiğini anladım ama Narkissos'un kolunu bırakmadı. Onun yerine adamın kolunu sert bir şekilde çekip yatağa düşürdü. Narkissos şaşkın bir ses çıkardı. Richard, Narkissos'un kolunu hala bırakmamıştı, hatta diğer eliyle de boynunu tuttu. Sıkmadı, öylece tuttu. Narkissos'un açık renkli teni üzerinde eli çok koyu görünüyordu.

Narkissos'un koruması Ajax duvardan doğruldu ve Asher hemen önüne geçti. İşler bir anda çok kötüye gidebilirdi. Genelde işleri bu duruma Richard'ın değil benim asabiliğim getirirdi.

Narkissos bu hareketliliği görmekten çok hissetti. "Önemli değil Ajax, önemli değil. Richard bana zarar vermiyor." Sonra Richard, Narkissos'un nefesini kesip sesine hırıltı veren bir şey yaptı. "Eğer bu bir oynaşmaysa bileğimi kırabilirsin bile. Ama eğer değilse, o zaman adamlarım sizi öldürür, hem de hepinizi." Narkissos kelimeleri çok normal şeylermiş gibi söylemişti ama ses tonu hiç normal değildi. Acı çektiği anlaşılıyordu ama ayrıca beklenti de vardı. Richard hangi cevabı verirse versin, olacaklar onu heyecanlandırmıştı.

Jean-Claude araya girdi. "Merhametine muhtaç olacağımız bir şey yapma *mon ami*. Bu gece onun bölgesindeyiz, onun konuklarıyız. Nasıl o ev sahibi gerekliklerini yerine getirmek zorundaysa, bu hakkından vazgeçmediği sürece, biz de konuk gerekliliklerini yerine getirmeliyiz."

Ev sahibi ve konuk gerekliliklerinin ne olduğunu bildiğimden pek emin değildim ama uzuv parçalamanın işin içinde olduğunu zannetmiyorum. Richard'ın omzuna dokundum. Birden sıçradı. Richard farkında olmadan tutuşunu sertleştirmiş gibi Narkissos da inledi.

"Richard, Jean-Claude haklı."

"Anita seni sakinleştirmeye çalışıyor Richard ve o tanıdığım en sinirli insanlardan biri." Jean-Claude biraz ilerleyip elini Richard'ın omzuna koydu, yani ikimiz de Richard'a dokunuyorduk. "Ayrıca *mon ami*, ona zarar vermek, verdiği zararı telafi etmez. Akan kan azalmaz, parçalanan etler ge-

ri gelmez, aşağılama engellenmez. Artık bitti. Hatıralar bize zarar veremez."

O anda Richard'la aynı hatıraları mı paylaştığımızı merak ettim. Gördüklerim korkunçtu ama ben bu şekilde etkilenmemiştim. Belki de bu erkekçe bir tepkiydi. Belki de Richard gibi beyaz, Anglo-Sakson, üst sınıftan bir erkek, aşağılanma ve tecavüze uğrama görüntülerine daha fazla tepki veriyordu. Ben kadındım. Böyle şeylerin başıma gelebileceğinin farkındaydım. Belki de Richard böyle şeylerin kendi başına gelebileceğini hiç düşünmemişti.

Richard'ın sesi gür, hırıltılı çıktı. O yakışıklı görüntüsü altında hayvanı yüzeye çıkmaya çalışır gibiydi. "Jean-Claude'a bir daha asla dokunma Narkissos, yoksa başladığım şeyi bitiririm." Richard yavaşça, dikkatlice, ellerini Narkissos'un üzerinden çekti. Narkissos'un yaralı bileğini tutup geri kaçmasını bekledim ama ya onu çok küçümsemiştim ya da gözümde çok büyütmüştüm.

Narkissos bileğini tuttu ama Richard'ın bedenine yaslı kaldı. "Bileğimdeki bağları parçaladın. İyileşmeleri kırıktan daha uzun sürer."

"Biliyorum," dedi Richard hafifçe. O tek kelimedeki kızgınlığı duyunca irkildim.

"Tek bir düşünceyle adamlarıma Anita'nın leoparadamlarını, onları yakalayanların insafına bırakmalarını söyleyebilirim."

Richard yan gözle Jean-Claude'a baktı, Jean-Claude başıyla onayladı. "Narkissos adamlarıyla zihinsel temas kurabiliyor."

Richard, Narkissos'u omuzlarından tuttu, galiba onu itecekti ama Narkissos "Arzum dışında bana zarar verdin, artık burada güvende değilsiniz," dedi.

Richard dondu kaldı. Sırtının gerildiğini gördüm. Kararsızdı.

"Bu da ne demek?" diye sordum. Tam olarak kime sorduğumdan emin değildim.

"Narkissos'un burada ve kulübün çevresinde küçük bir sırtlanadam ordusu var," dedi Jean-Claude.

"Eğer sırtlanadamlar bu kadar güçlüyse neden kimse onlardan kurtlar ya da farelerden çekindikleri gibi çekinmiyor?" diye sordum.

"Çünkü Narkissos yönetimin ardındaki güç olmaktan hoşlanıyor *ma petite*. Diğer şekil-değiştiriciler türlü hediyelerle devamlı onun ilgisini çekmeye çalışıyor."

"Mesela Nikolaos'ın seni kullanması gibi mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Richard'a baktım. "Sen ne veriyorsun?"

Richard, Narkissos'tan uzaklaştı. "Hiçbir şey."

Narkissos yatakta döndü, hala bileğini tutuyordu. "Bu yakında değişecek."

"Hiç zannetmiyorum," dedi Richard.

"Marcus ve Raina'yla bir anlaşmam vardı. Farelerle birlikte sırtlanlanmın elliyi geçmemesini istemişlerdi. Bunun için beni tehdit etmek yerine hediyeler vermeyi tercih etmişlerdi."

"Tehdit her zaman üzerindeydi. Farelerle ve bizimle yapacağın bir savaşı kaybederdin."

Narkissos omuz silkti. "Belki. Ama Marcus ölüp yönetimi ele aldığından beri neler yaptığımı hiç merak etmedin mi? Hediyelerin gelmesini bekledim ama bir şey gelmedi. Gelmesi gerekenler bile durdu." Sonra dönüp bana baktı. "Bu hediyelerin bir kısmı da senden gelecekti Nimir-Ra."

Şaşkınlığım belli olmuş olacak ki Jean-Claude "Leoparadamlar için," diye açıkladı.

"Evet, eski alfaları Gabriel, çok iyi arkadaşımdı," dedi Narkissos.

Gabriel'i öldürmüş olduğum için, konuşmanın bu yöne kayması pek hoşuma gitmemişti. "Yani Gabriel leoparadamlarını sana mı veriyordu?"

Narkissos'un gülümseyişi içimi titretti. "Nathaniel dışında hepsi bir süre himayemde kaldı." Gülümsemesi kayboldu. "Gabriel'in, Nathaniel'i özel olduğu için kendisine sakladığını düşünüyordum ama sen onun nasıl biri olduğunu söyleyince öyle olmadığını anladım." Dizleri üzerine doğrulup bize doğru eğildi. "Gabriel, Nathaniel'i vermeye korkmuş. Beraber yapacaklarımızdan korkmuş."

Zorla yutkundum. "Anlattıklarımı duyunca şaşkınlığını iyi gizlemişsin."

"İyi bir yalancıyım Anita. Bunu aklından sakın çıkarma." Richard'a baktı. "Marcus öleli ne kadar oldu? Bir yıldan biraz fazla galiba. Hediyeler kesildiği anda anlaşmanın sona erdiğini kabul ettim."

"Ne diyorsun?" diye sordu Richard.

"Şu anda şehirde dört yüzden fazla sırtlanadam var. Bazıları yeni, bazıları eyalet dışından geldi. Ama artık fareadamlara da, kurtadamlara da kafa tutacak güçteyiz. Artık bizimle denginizmişiz gibi anlaşmanız gerekecek."

Richard köpürdü. "Sen ne yapmaya..."

Jean-Claude sözünü kesti. "Şartlarını söyle." O sakin kelimelerin ardındaki korkuyu sezdim, Richard da sezmişti. Bir cinsi sapığa ne istediğini soramazdınız, sadece ne feda etmek istediğinize karar vermeye çalışırdınız.

Narkissos, Richard'a baktı. "Kurtlar artık Jean-Claude'un mu Richard? Krallığını paylaşıyor musun?" Sesinde alay vardı.

"Ulfric benim, şartları ben belirlerim, başkası değil." Ama sesi tedbirliydi, sakinleşmişti. Richard'ı daha önce böyle görmemiştim ve bu değişikliğin hoşuma gittiğinden emin değildim. Tepkileri, benim tepkilerime benzemişti. Bunu düşününce merakım kabardı. Richard'ın canavarının ve Jean-Claude'un açlığının bir kısmı bana geçmişti, acaba onlar benden ne elde etmişti?

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Narkissos.

"Bunu istemezsen akıllıca davranmış olursun," dedi Jean-Claude.

"Eğer sana sahip olamayacaksam, o zaman belki üçünüzü yatağımda sevişirken seyredersem uğradığım hakaret telafi edilmiş olur."

"Hayır," dedik Richard'la aynı anda.

Narkissos bize baktı ama gözlerinde hiçbir ifade yoktu. "O zaman Nathaniel'i bana verin."

"Hayır," dedim.

"Sadece bir gecelik."

"Hayır."

"Bir saat," dedi.

Başımla reddettim.

"Ya, leoparlarından başka bir tanesini?"

"Adamlarımdan hiçbirini vermem."

Richard'a baktı. "Ya sen Ulfric, kurtlarından birini verir misin?"

"Cevabı biliyorsun Narkissos," dedi Richard.

"O zaman teklifin nedir Ulfric?"

"Vermeye razı olacağım bir şey iste."

Narkissos gülümsedi, gerginlik arttıkça Ajax ve Asher'ın birbirlerini kolladıklarını farkettim. "Şehirdeki yönetici şekildeğiştiricilerin toplantılarına katılmak istiyorum."

Richard başıyla onayladı. "Tamam. Rafael'le ben politikayla ilgilenmediğini düşünüyorduk, yoksa zaten çağırırdık."

"Ne Fare Kral ne de kurtlar kalbimden neler geçtiğini biliyor."

Richard ayağa kalktı. "Anita'nın adamlarını alması gerek."

Narkissos gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Ah, hayır Ulfric, o kadar kolay değil."

Richard kaşlarını çattı. "Karar verme mekanizmasına dahil oldun. İstediğin buydu."

"Ama hala bir hediye istiyorum."

"Kurtlar ve fareler arasında hediye verilmez. Bizler müttefikiz. Eğer müttefik olmak istiyorsan hediye falan yok, sadece ihtiyacın olduğunda yardımına geliriz."

Narkissos yine başını iki yana salladı. "Beni ilgilendirmeyen hayvanların çıkardığı her olaya girmek istemiyorum. Hayır Ulfric, yanlış anlamışsın. Politikayı belirleyen toplantılara katılmak istiyorum. Ama bir şeylere bağlanıp başkalarının başlattığı savaşlara girmek istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?" dedi Richard.

"Hediyeler."

"Rüşvet yani," dedi Richard.

Narkissos omuz silkti. "İstediğin şekilde adlandırabilirsin."

"Hayır," dedi Richard.

Daha Richard kelimeyi söylemeden Jean-Claude'un gerildiğini hissettim. "*Mon ami...*"

"Hayır," dedi Richard ve Jean-Claude'a döndü. "Hepimizi öldürse bile, ki bunu pek ihtimal vermiyorum, o zaman

kurtlarım, vampirlerin, bu kulübe yağmur gibi yağar ve burayı paramparça eder. Böyle bir riske giremez. Narkissos tedbirli bir lider. Marcus'la anlaşmasını yakından izledim. Kendi güvenliğini ve rahatını her şeyin üzerinde tutuyor."

"Adamlarımın rahatı ve güvenliğini her şeyin üzerinde tutuyorum," dedi Narkissos. Bana baktı. "Ya sen Nimir-Ra, sen kendine ne kadar güveniyorsun? Eğer adamlarım kediciklerini öldürürse kurtadam veya vampirler intikamlarını almak için bir yerlerini kımıldatır mı?"

"Unuttuğun bir şey var Narkissos, Anita aynı zamanda Lupam, yani eşim. Kimin korunmasını emrederse, kurtlar onları korur."

"Ah, tabii, insan Lupa, insan Leopar Kraliçe. Ama tam olarak insan değil, değil mi?"

Gözlerine baktım. "Gidip leoparlarımı almam gerek. Misafirperverliğin için teşekkür ederim," dedim. Ayağa kalktım ve Richard'ın yanında durdum.

Narkissos hala yatağın üzerinde yatan Jean-Claude'u süzüyordu. "Gerçekten bu kadar toylar demek," dedi.

Jean-Claude zarif bir şekilde omuz silkti. "Bizim gibi değiller Narkissos. Hala doğruya, yanlışa ve kurallara inanıyorlar."

"O zaman onlara yeni bir kural öğretmeme izin ver." Bize baktı. Hala yatakta, dizleri üzerindeydi. Hala siyah dantelli kıyafeti içindeydi. Ama bir anda gücü, ısı dalgaları halinde etrafa yayıldı, dev bir el gibi bana çarptı. Neredeyse dengemi kaybediyordum. Richard beni tuttu ve birbirimize dokunduğumuz anda canavarı üzerime sıçradı, içimde gezinirken tüylerim diken diken oldu. Olağandışı gücü aramızda gezindi ve ilk defa gücün iki taraflı olduğunu farkettim.

İçimdekinin sadece Richard'ın canavarının bir yansıması olduğunu zannediyordum ama bundan fazlası vardı. Belki de ondan bu kadar uzak kalmasaydım her şey çok farklı olabilirdi. Ama şimdi gücü yine benimle beraberdi. Aramızdaki sıcaklık iki nehir gibi birleşti ve o iki sıcak nehir tenimi haşlayacak kadar ısındı. O kadar sıcaktı ki neredeyse tenimin kabarıp altından canavarın çıkmasını bekledim.

"Eğer şekil değiştirirse adamlarım saldırır." Narkissos'un sesi şaşkınlık içindeydi. Galiba onu unutmuştum. Richard'la aramızda akan sımsıcak güç dışında her şeyi unutmuştum. Narkissos'un yüzü uzamaya başladı. Derisi, arkadan sopayla dürtülen kil gibi şekil değiştiriyordu.

Richard elini vücudumun ön tarafında gezdirdi, üzerimden akan gücü okşuyordu. Yüzünde bir çeşit hayranlık ifadesi vardı. "Şekil değiştirmeyecek. Söz veriyorum."

"Güzel. Sen daima sözünü tutarsın. Sadist ve mazoşist olabilirim ama hala bu klanın oba'sıyım." Sesinde garip bir hırıltı vardı. "Bana hakaret ettiniz, benim olan her şeye hakaret ettiniz." Parmaklarında pençeler uzamaya başladı, elleri artık insan eli değildi.

Jean-Claude gelip yanımızda durdu. "Gel *ma petite*, onlara biraz manevra alanı bırakalım." Elime dokunduğu anda yakıcı güç teninden içime aktı. Jean-Claude dizleri üzerine çöktü, eli hala kolumdaydı, sanki sıcaktan yapışıp kalmıştı.

Onunla beraber diz çöktüm. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ses çıkmadı. Bana baktı, yüzündeki ifade de bir kaybolmuşluk vardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Asher odanın diğer tarafından ama hala Ajax'a bakıyordu.

"Emin değilim," dedim.

"Acı çekiyor gibi," dedi Narkissos. Dönüp ona baktım. Yüzü ve elleri dışında, insan formundaydı. Sadece çok güçlü alfalar böyle şekil değiştirebiliyordu.

"İçinden güç akıyor," dedi Richard. Onun da sesi hırıltılıydı. Boyunluğun altını göremiyordum ama teninin her zamanki pürüzsüzlüğünü hissedebiliyordum. Dış görünüşü hiç değişmeden bir köpek gibi uluduğu zamanlar bile vardı.

"Ama o bir vampir. Kurtların gücünün ona ulaşamaması gerekir."

"Onun hayvanı kurt," dedi Richard.

Jean-Claude'un yüzüne çok yakından baktım. Bizden gelen yakıcı güçle mücadele edişini seyrediyordum. Neden mücadele etmesi gerektiğini anlamıştım. Bu saf güçtü, hayattı, ayağımızın altında yaşayan toprağın gücüydü, ağaçların arasından esen rüzgardı, hayattan gelen bir şeydi. Ve Jean-Claude yürümesine, konuşmasına, kur yapmasına rağmen canlı değildi.

Richard yanımıza diz çöktü ve Jean-Claude inleyip üzerime yığıldı. "Jean-Claude!"

Richard onu kucağına aldı, Jean-Claude sarsıldı, nefesi iyice hızlanmıştı.

Narkissos yatağın üzerinden bize bakıyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Richard.

Jean-Claude'un nabzına baktım. Kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu. Vampirleri hissetme gücümü kullandım ama tek hissedebildiğim canavarın sıcaklığıydı. Aramızda soğuk ya da ölü hiç bir şey yoktu.

"Onu yere yatır Richard."

Richard bana baktı.

"Dediğimi yap!"

Jean-Claude'u nazikçe yere yatırdı ama elini omzundan çekmedi.

"Ondan uzaklaş." İstediğim şeyi Richard'a zorla yaptırdım, vampirin etrafında dolaşıp Richard'ı ittim ve Jean-Claude yatağın yanında tek başına kaldı.

Narkissos eski haline dönmüş, alt katta tanıştığımız nazik adam olmuştu. Söylenmeden yataktan indi ama yatağın etrafında dolaşıp olanlan görebileceği bir yere geldi.

Jean-Claude yavaşça yan döndü ve başını kaldırıp bize baktı. Dudaklarını yalayıp konuşmaya çalıştı. "Bana ne yaptınız?"

Richard'la, aramızdaki gücün sıcaklığının oluşturduğu koza içinde durmuş ona bakıyorduk. Richard kollarını okşayınca titredim. Belime sarıldı ve bedenlerimiz birbirine değince sıcaklık daha da arttı. Etrafımızdaki hava, yazın asfalt yoldan yükselen buhar gibi dalgalanıyordu.

"Richard'ın gücünü seninle paylaştım," dedim.

"Hayır." Jean-Claude yavaşça doğruldu, kollarından destek alıp oturdu. "Sadece Richard değil *ma petite*, senin de gücün var. Richard'la daha önce güçlerimizi paylaşmıştık, böyle bir şey olmamıştı. Sen iki dünya arasındaki köprüsün."

Söze Asher girdi. "Hayatla ölüm arasındaki köprü."

Jean-Claude hızla Asher'a baktı, yüzünde sert bir ifade vardı. "*Excatement.*"

Bu sefer Narkissos konuştu. "Marcus'la Raina'nın güçlerini, canavarlarını paylaşabildiğini biliyordum ama Anita kurtadam değil. Kurtla leoparın güçlerini paylaşamaması gerekir."

"Ben leoparadam değilim," dedim.

"Bence her şeye gereğinden fazla itiraz ediyorsun," dedi Narkissos.

"Ayrıca hayvanadamlarla vampirlerin de güçlerini paylaşamaması gerekir," dedi Asher.

Asher'a baktım. "Bir de sen başlama."

Gülümsedi. "Gerçek bir şekil-değiştirici olmadığını biliyorum ama Richard'ın da eklenmesiyle... Büyün değişti. Sende bir şey var, eğer gerçeği bilmiyor olsaydım, seni onlardan biri zannederdim."

"Richard, Jean-Claude'un hayvanının kurt olduğunu söyledi," dedi Narkissos.

"Bu durumu açıklamıyor," dedi Asher. Jean-Claude'un yanına diz çöküp ona uzandı.

Yüzüne dokunamadan Jean-Claude, Asher'ın elini yakaladı ve Asher geri çekilip "Çok sıcaksın. Ilık değil, sıcaksın," dedi.

"Beslendikten sonra gelen akım gibi ama çok daha... Çok daha canlı." Bize baktı. Gözleri hala insanı içine çeken mavilikteydi. "Git leoparlarını kurtar *ma petite*, şafak sökmeden baş başa kalalım. Bu gücün daha ne kadar..." Derin bir nefes aldı, sanki kokumuzu almaya çalışıyordu. "Ateşlenebileceğini görelim."

"Bütün bunlar çok etkileyiciydi ama bana bir bedel ödenmesi gerek," dedi Narkissos.

"Sinirimi bozmaya başladın," dedim.

Narkissos gülümsedi. "Nasıl istersen öyle olsun ama hala yapılan hakaretin hakkını sorabilirim."

Richard'a baktım. Başıyla onayladı. İçimi çektim. "Biliyorsun, genelde başımızı böyle dertlere ben sokardım."

"Henüz başımız dertte değil. Narkissos rol yapıyor. Yoksa çoktan şekil değiştirirdik," dedi Richard ve kendisinden ufak adama döndü.

Narkissos gülümsedi. "Ve ben de seni Marcus'un arkasında dekor diye duran kaslı tiplerden biri zannetmiştim."

"Başka çaren kalmadığı sürece dövüşmezsin Narkissos, artık oyun yok." Richard'ın sesinde bir soğukluk, tartışılamayacak ya da yumuşatılamayacak bir katılık vardı. Yine ona bakınca kendimi görmüştüm. Acaba kurtlarıyla son birkaç ay ne kadar zorlu geçmişti? Pek az şey birini bu kadar kısa sürede böyle sertleştirirdi. Bir yakının ölümü, polisle çalışmak ya da gerçekten ölümlerin olduğu dövüşlere girmek. Sivil hayatında Richard ortaokul öğretmenliği yapıyordu, yani polisle işi olmazdı. Ailesinden biri ölseydi, herhalde bir şekilde öğrenirdim. Geriye dövüş kalıyordu. Acaba kaç meydan okumayla karşılaşmıştı? Kaç kişi öldürmüştü? Kimleri ölmüştü?

Başımı iki yana sallayıp düşünceleri dağıttım. Problemlerle tek tek ilgilenmeliydim. "İçimizden ya da adamlarımızdan birini alamazsın Narkissos. Böyle bir şeyi reddettik diye, bir savaş da başlatamazsın. O zaman geriye ne kalıyor?"

"Adamlarımı, kedilerinin olduğu odadan çekerim Anita. Bunu yaparım." Gelip önümde durdu, sırtını yatak sütununa verdi. Sütunun üzerindeki zincirle oynayınca zincir ötmeye başladı. "Onları alıkoyan... Kişiler pek yaratıcı değildi ama kesinlikle acı verme konusunda potansiyele sahipler." Bana yeniden insan gözleriyle baktı.

"Ne istiyorsun Narkissos?" dedi Richard.

Zinciri bileğine dolamaya başladı. "Almaya değecek bir şey Richard, almaya değecek bir şey."

"Sadece birine dominant mı olmak istiyorsun, yoksa domine edilmek de ilgini çeker mi?" diye sordu Asher.

Narkissos, Asher'a baktı. "Neden?"

"Soruya içtenlikle cevap ver Narkissos. Sonucu çok tatminkar bulabilirsin," dedi Jean-Claude.

Narkissos iki vampiri süzdü, sonra gözlerini, kahverengi deri kıyafeti içindeki Asher'a dikti. "Dominant olmayı tercih ederim ama doğru kişinin üstüm olmasına da itiraz etmem."

Asher uzun, narin vücudunu kıvırarak bize doğru yürüdü. "Senin üstün olurum."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Jean-Claude.

"Yapma Asher," dedim.

"Başka bir yol buluruz," dedi Richard.

Asher açık mavi gözleriyle bize baktı. "Sevineceğini düşünmüştüm Jean-Claude. Sonunda bir sevgili almaya karar verdim. Yapmamı istediğin bu değil miydi?" Sesi sakindi ama altında acıyla birlikte alay da vardı.

"Gücümün yettiği neredeyse herkesi sundum ama hepsini reddettin. Neden o? Neden şimdi?" Jean-Claude dizleri üzerinde doğruldu ve ayağa kalmasına yardım etmek için elimi uzattım. Bu yaptığımın doğru olduğundan tam olarak emin değildim aslında.

Jean-Claude elime baktı.

"Eğer güvenilir olduğunu düşünüyorsan tabii," dedim.

Elimi tuttu, güç elimden koluna bir yangın gibi sıçradı ve kalbine sert bir darbe gibi çarptı. Gözlerini kapattı, birkaç saniye sallandı, sonra bana baktı. "İlk sefer çok beklenmedikti." Ayağa kalmaya çalışınca Richard da diğer tarafına geçti, böylece Jean-Claude aramızda kaldı.

"Bunun senin için iyi olup olmadığından emin değilim," dedim.

"Beni hayatla dolduruyorsun *ma petite*. Sen ve Richard. Bu nasıl kötü olabilir?"

Bariz olanı yüksek sesle söylemedim ama aklımdan geçirdim. Eğer yürüyen ölüyü hayatla doldurabiliyorsan bunu yapmalı mısın? Ve yaptın diyelim, sonrasında o yürüyen ölüye ne olur? Yaptığımız şey, büyü anlamında daha önce hiç yapılmamıştı. Daha doğrusu sadece bir kere yapılmıştı. Maalesef bir vampir, bir kurtadam ve bir nekromensırdan oluşan triumvirayı öldürmemiz gerekmişti. Onlar da bizi öldürmeye çalışıyordu ama yine de hiç kimsenin cevap veremeyeceği sorularımıza cevap verebilirlerdi. Şimdi karanlıkta yolumuzu bulmaya çalışırken birbirimize zarar vermemeye çalışıyorduk.

"Şu haline bak Jean-Claude, ikisinin arasında iki ucundan yakılmış mum gibisin. Kendini yakıp tüketeceksin," dedi Asher.

"Bu beni ilgilendirir."

"Evet. Ve kendi yaptıklarım da beni ilgilendirir. *Neden o ve neden şimdi*, diye sordun. Öncelikle bana ihtiyacın var. Üçünüzden hangisi böyle bir şey yapmak ister?" Asher, Narkissos'un etrafında, sanki o orada değilmiş gibi dolaştı, gözleri Jean-Claude'da ve bizdeydi. "Ah, istesen onu domine edebileceğini biliyorum. Gerekirse bunu gayet iyi becerirsin ama Narkissos zamanında senin üstün olmuş ve daha azı onu asla tatmin etmez." Gücümüze, sıcak bir okyanusun kıyısıymış gibi yaklaşıp değebileceği kadar yakınımızda durdu. Göğsünü titreterek nefesini verdi. "*Mon Dieu!*" Yatağa çarpıncaya kadar geriledi ve yatağa oturdu. Kahverengi deri kıyafeti yüzünden odaya bizim kadar iyi uyum sağlamamıştı.

"Bu kadar gücünüz var Jean-Claude ama hiçbiriniz Richard'ın sinirli çıkışının bedelini ödemek istemiyorsunuz. Bedeli ben öderim."

"Kuralımı biliyorsun Asher. Yapmak istemeyeceğim hiçbir şeyi, başkalarından istemem," dedim.

Meraklı bir şekilde bana baktı. Gözleri dışında, maskenin ardındaki yüz ifadesini göremiyordum. "Gönüllü mü oluyorsun?"

Başımla reddettim. "Hayır. Bunu yapmana gerek yok diyorum. Başka bir yol buluruz."

"Ama ya yapmak istiyorsam?" diye sordu.

Asher'a bir süre baktım sonra omuz silktim. "Buna ne cevap vereceğimi bilemiyorum."

"Bunu yapmak istiyor olmam seni rahatsız ediyor, değil mi?" Bakışları çok yoğundu.

"Evet," dedim.

O yoğun bakışlar, Jean-Claude'a kaydı. "Onu da rahatsız ediyor. Tamamen mahvolmuş olmamdan ve geriye sadece acı kalmış olmasından korkuyor."

"Bir keresinde her şeyinin yerli yerinde olduğunu söylemiştin. Yani yara izleri var ama... Çalışıyor," dedim.

Gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Öyle mi dedim? Şey, bir erkek böyle şeyleri, güzel hanımlara itiraf etmekten pek hoşlanmaz. Ya da yakışıklı bir erkeğe." Bize baktı ama gerçekten baktığı tek kişi Jean-Claude'du. "Yakışıklı Mösyö Zeeman'ın güç gösterisinin bedelini ödeyeceğim. Ama şamar oğlanı olmam. Bu sefer olmaz."

Bir daha asla olmaz, diye devam eden cümle havada asılı kaldı. Asher, biraz önce Richard'la bir kısmını gördüğümüz hatıraların kaynağı olan kişilerin insafında iki yüz yıl

yaşamış, o tarz bir eziyete iki yüz yıl katlanmıştı. Asher yanımıza ilk geldiğinde kasıtlı olarak zalimce davranıyordu. Onu bu huyundan vazgeçirdiğimizi düşünüyordum. Ama şimdi gözlerine bakarken öyle olmadığını anladım.

"Ve en iyi bölümü ne biliyor musun?" diye sordu Asher.

Jean-Claude başını iki yana salladı.

"Narkissos'la beraber olduğumu bilmek sana acı verecek. Ve onunla beraber olduktan sonra, Narkissos o cevabını çok merak ettiğin soruya da cevap vermeyecek."

Jean-Claude gerildi, elimi sıktı. Düşüncelerini, hislerini, bizden saklamak için kalkanlarını harekete geçirdiğini farkettim. Aramızdaki sıcak güç akımı azalmaya başladı. Jean-Claude da akımın bir parçası olmuştu. Şimdi gücü kapatıyordu ama isteyerek yaptığından emin değildim. Duygularını gizleyince güç akışı da kesilmişti.

Sesi sakin, her zamanki gibi sıkılmış ama görgülü bir tonda çıktı. "Anlatmayacağından nasıl bu kadar emin oluyorsun?"

"Yaptıklarımı kontrol edebilirim. İstediğin cevapları ona vermem."

"Ne cevapları? Siz ne diyorsunuz?" diye sordum.

Vampirler birbirine baktı. "Jean-Claude'a sor," dedi Asher.

Jean-Claude'a baktım ama o da Asher'a bakıyordu. Bir şekilde, geri kalanımız gereksizdi. Seyirciye ihtiyacı olmayan bir gösterinin seyircileriydik.

"Çok adice davranıyorsun Asher," dedi Richard.

Vampirin bakışları diğer yanımdaki adama kaydı, kızgınlıktan gözlerinde buz gibi bir ışıltı belirmişti. Kör gibi bakıyordu. "Adi olmayı haketmiyor muyum Richard?"

Richard başını iki yana salladı. "Ona sadece doğruyu söyle."

"Karşısında soyunup bana dokunmasına izin vereceğim ve o çok merak edilen sorunun cevabını öğrenebilecek, Jean-Claude'un gücünün yeteceği üç kişi var." Asher zarif bir hareketle bir kukla gibi doğruldu. Bize yaklaşınca güç etrafını sardı, gücü hissedince Asher'ın nefesi kesildi. Güç onu tanıyıp daha da güçlendi, eğer dikkatli olmazsak o da üçlünün bir parçası olabilirdi. Yani Richard'la güçümüzün paylaşılması için mutlaka Jean-Claude gerekmiyor muydu, herhangi bir vampir de yeterli miydi? Richard kendi gücünü kapattı, kalkanları bana 'metal, güçlü, sert ve taviz vermeyen' gibi şeyler düşündürdü.

Asher, Richard'ın kolunun biraz üzerindeki havayı okşadı ve bir adım gerileyerek kollarını ovdu. "Güç azalıyor." Sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi. "Eğer sen evet dersen, eziyeti biter," dedi Richard'a.

İkisine bakarken kaşlarım çatıldı. Neden bahsettiklerini anlamıyordum ve anlamak istediğimden de pek emin değildim.

Asher açık renkli, insanı içine çeken gözlerini bana çevirdi. "Ya da bizim güzel Anita..." Ama ben bir şey söylemeden başını iki yana salladı. "Hayır, sormamam gerektiğini biliyorum. Zaten tekliflerim karşısında aşırı heteroseksüel Richard'ımızın şaşkınlığı beni yeterince eğlendirdi. Ama Anita'yı kandırmak o kadar kolay değil." Jean-Claude'un önünde durdu. "Eğer çok merak ediyorsan, kendin de yapabilirsin elbette."

Jean-Claude'un yüzü olabilecek en kendini beğenmiş halindeydi. Yani en içine kapanık halinde. "Neden yapmadığımı biliyorsun."

Asher gelip önümde durdu. "Benimle aynı yatağa girmiyor çünkü onu... Siz ne diyordunuz... Kapının önüne koy-

mandan korkuyor. Eğer bir erkekle yattığını öğrenirsen bunu yaparsın, değil mi?"

Cevap vermeden önce yutkundum. "Evet."

Asher gülümsedi ama mutlu olmadığı belliydi, beklediği cevabı aldığı için mutsuzdu. "O zaman ben de Narkissos'la tatmin olacağım ve Jean-Claude da burada bu işlerden hoşlandığım için mi, yoksa benim için geriye sevişmenin sadece bu türü kaldığı için mi kaldığımı bilemeyecek."

"Daha kabul etmedim. İkinci, hayır aslında *dördüncü* seçeneği kabul etmeden önce, ne aldığımı görmek istiyorum," dedi Narkissos.

Asher ayağa kalktı, sol tarafı sırtlanadama bakacak şekilde döndü. Maskenin fermuarını açıp çıkardı. Mükemmel profilini çok iyi görebileceğim kadar yakındım. Altın rengi saçları -gerçekten altın rengiydi- örülüydü ve bu yüzden profilinin önüne geçmiyordu. Asher'ın yüzüne saçlarının ardından bakmaya alışkındım. Saçlar olmadan yüz hatları bir heykel gibiydi. Okşayıp öpücükler kondurmak isteyeceğiniz kadar güzeldi. Biraz önceki küçük gösterisine rağmen güzel görünüyordu. Asher'a bakarken sanki her şey duruyordu.

"Çok güzel, çok çok güzel ama emrimde bir sürü güzel erkek var. Belki böyle güzel değiller, yine de..."

Asher dönüp Narkissos'a baktı. Narkissos her ne söyleyecekse boğazında takılı kaldı. Asher'ın yüzünün sağ tarafı erimiş bal mumu gibiydi. Yara izleri yüzünün neredeyse tam ortasından başlıyordu. Sanki yüz yıllar önce ona işkence edenler önceden ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatmak için onu böyle bırakmıştı. Altın rengi kirpikleri hala duruyordu, burnu hala mükemmeldi, dudakları hala dol-

gundu ama gerisi... Gerisi yara izinden ibaretti. Parçalanmış ya da işlevsiz değildi ama yara izleri vardı.

Asher'ın pürüzsüz mükemmelliğini, o mükemmel vücudun üzerime sürünmesini hatırladım. Hatıralar bana ait değildi. Asher'ı hiç çıplakken görmemiştim, ona o şekilde hiç dokunmamıştım. Ama yaklaşık iki yüz sene önce Jean-Claude dokunmuştu. Bu yüzden Asher'a önyargısız bir gözle bakamıyordum çünkü ona olan aşkımı hatırlıyordum, işin aslı onu hala biraz seviyordum. Yani Jean-Claude onu hala biraz seviyordu. Özel hayatım daha karmaşık olabilir miydi acaba?

Narkissos nefesini çekerken göğsü titredi. Sesi hınltılıydı, gözleri kocaman olmuştu. "Aman Tanrım."

Asher maskeyi yatağın üzerine fırlattı ve deri gömleğinin fermuarını açmaya başladı. Çok yavaş hareket ediyordu. Göğsünü daha önce görmüştüm ve yara izlerinin yüzündekilerden çok daha kötü olduğunu biliyordum. Göğsünün sağ tarafı oluk gibi izlerle doluydu, teni sertti. Sol tarafında da, vampirleri bile kendisine bağlayan, yüzündeki meleksi güzelliğin devamı vardı.

Fermuar yarıya kadar inip Asher'ın göğsü ve karnının üst tarafı ortaya çıkınca Narkissos yatağa oturdu, sanki bacaklarında derman kalmamıştı.

"Narkissos, bence bu geceden sonra sen bize borçlu olacaksın," dedi Jean-Claude. Sesi ifadesizdi, hiçbir şey belli etmemişti. Ama bu çok dikkatliyken, hatta paniğe kapıldığı zamanlarda kullandığı ses tonuydu.

Asher striptiz gösterisine pek uymayan bir sesle, "Narkissos, nasıl söylüyorsunuz, kutusu açıldığı zaman ne çeşit acıyı tercih eder?" diye sordu.

"Sert. Arzusunu kontrol edebilir ve submisiflik sınırlarını aşmaz ama eğer üst oysa, o zaman çok ama çok sert olur. Bu sefer ısınmana gerek yok," dedi Jean-Claude. Sesi hala ifadesizdi.

Asher, Narkissos'a baktı. "Bu doğru mu? Öylece başlamak hoşuna gider mi? Bam diye?" Son kelimeleri çok yavaş, çok baştan çıkarıcıydı. Sadece kelimelerde dünyalara bedel vaatler gizliydi.

Narkissos yavaşça başıyla onayladı. "Eğer gücün yetiyorsa, kan dökerek başlayabilirsin."

"Bundan zevk almak için pek çok insanın önce biraz ısınması gerekirdi," dedi Asher.

"Bana gerekmez," dedi Narkissos.

Asher farmuarı açıp gömleği kollarına indirdi ve bir süre orada tuttu, sonra net seçilemeyecek kadar hızlı bir hareketle atıldı. Narkissos'un suratına gömleğin ağır fermuarıyla, bir, iki, üç kere vurdu. Narkissos'un dudağı patladı, hatta gözleri bile biraz kaymıştı.

O kadar şaşırmıştım ki nefes almayı bile unutmuştum. Sadece bakabilmiştim. Jean-Claude, Richard'la aramda olabildiğince hareketsiz kalmıştı ama sadece kadim vampirlerin yapabildiği o mutlak hareketsizlik değildi bu ve neden öyle hareketsiz kalamadığını anlamıştım. Aramızdayken ona pompaladığımız 'hayat' yüzünden, ölülerin sahip olduğu o karanlık hareketsizliğe ulaşamıyordu.

Narkissos dilinin ucuyla kanı yaladı. "İyi bir yalancıyım ama her zaman aldığımın karşılığını veririm." Bir anda çok ciddileşti. Sanki az önceki oyuncu tavrı bir maskeydi ve maskenin altında düşünen, çok ciddi biri vardı. Şimdi gözlerine bakınca tehlikeli birini görüyordum. Cilveleri gerçek-

ti ama bir kısmı da etrafındakileri kandırmak için bir kamuflajdı. Gözlerine bakarken onu küçümsemenin çok büyük bir hata olacağını anladım.

Ciddi gözleri Asher'a döndü. "Bunun için sana borçluyum ama sadece bir borç, üç değil."

Asher saçlarını açtı, saçlar yüzüne dalgalar halinde döküldü. Yatakta yatan kendisinden küçük adama baktı. Yüzündeki ifadeyi biz göremiyorduk ama artık nasıl bakıyorsa, Narkissos çok çaresiz göründü. "Değerim sadece bir iyilik mi? Hiç zannetmiyorum," dedi Asher.

Konuşmadan önce Narkissos iki kere yutkundu. "Belki daha fazladır." Bize döndü, gözlerindeki bakış hala ciddi ve gerçekti. "Gidip leoparadamlarınızı kurtarın, kime ait oldukları farketmez. Ama şunu unutmayın, içeridekiler topluluğumuza yabancı. Kurallarımızı bilmiyorlar ve onların kuralları bizimkilerden daha sert gibi."

"Bizi uyardın Narkissos, bunun için teşekkür ederim," dedi Jean-Claude.

"Sana ne kadar kızgın olursa olsun, bu adamın başınıza bir şey gelmesine pek memnun olacağını zannetmiyorum. Kendimi yatağa veya duvara bağlatacağım ve bana canı ne isterse yapacak."

"Ne istersem mi?" diye sordu Asher.

Narkissos'un gözleri Asher'a kaydı. "Hayır, her şey değil ama güvenlik kelimesini söylenene kadar, evet." Son söylediklerinde neredeyse çocukça bir yan vardı. Bizi unutmuş, birazdan olacakları düşünüyor gibiydi.

"Güvenlik kelimesi mi?" diye sordum.

Narkissos bana baktı. "Eğer acı çok artarsa ya da kölenin olmasını istemediği bir şey olursa, önceden kararlaştırılmış kelimeyi söyler. O kelime söylenince efendi durmalı."

"Ama bağlı olacaksın, durması için zorlayamazsın."

Narkissos'un gözleri dalıp gitmişti, anlamadığım ve anlamak istemediğim şeyler düşünüyor olmalıydı. "Bu işi heyecanlı kılan, güven ve belirsizliktir Anita."

"Dur dediğinde duracağına inanıyorsun ama durmayacak olması fikri de hoşuna gidiyor," dedi Richard.

Bunu duyunca Richard'a baktım ama o arada Narkissos'un da başıyla onayladığını gördüm.

"Bu oyunun nasıl oynandığını bir tek ben mi anlamıyorum?"

"Hatırla Anita. Raina'ya yakalanıncaya kadar bakirdim. Benim ilk sevgilimdi ve onun da zevkleri çok... Egzotik olabiliyordu."

O zaman Narkissos güldü. "Raina'nın elinde bir bakire, ne korkutucu bir görüntü. Ben bile onun üstüm olmasını istemezdim çünkü gözlerinden okunuyor."

"Ne okunuyor?" diye sordum.

"Onun duracağı bir nokta yoktu."

Raina'nın yatak odası dramlarından birinin yıldızı olacağını ve sırf onu daha önce öldürdüğüm için kurtulduğumu düşününce Narkissos'a hak verdim.

"Altındakinin isteksiz olması Raina'nın daha çok hoşuna gidiyordu. Raina dominant değildi, cinsel sadistti. İkisinin arasındaki farkı anlamam çok zaman aldı," dedi Richard.

Richard'ın yüzüne baktım ama kalkanları ardına gizlenmişti, bir şey okuyamıyordum. Jean-Claude da, Richard da, psişik kalkanlar konusunda benden daha tecrübeliydi. Açıkçası, Richard'ın boş bakışları ardında ne olduğunu bilmek de istemiyordum. O zaman Jean-Claude'un hatıralarını gördüğümü ama Richard'la bunun hiç olmadığını farkettim.

Daha önce bu hiç aklıma gelmemişti. Neyse, sonraki işti bunlar. Şu anda tek istediğim bu odadan gitmekti. "Buradan çıkmak istiyorum."

Jean-Claude nazikçe aramızdan sıyrılıp kendi başına ayağa kalktı. "Evet, gece kısalıyor ve yapacak çok işimiz var.

Ne Jean-Claude'a ne de Richard'a baktım. Eğer şafak sökmeden baş başa kalırsak sevişeceğimize söz vermiştim. Ama Asher'ın çıplak sırtını, Narkissos'un ona dehşet ve hayranlık arası bakışını görünce, her nedense artık pek havamda olmadığımı farkettim.

7

Üst koridor, beyaz ve ıssız bir şekilde önümüzde uzanıyordu. Duvarın tavana yakın kısımlarında gümüş rengi duvar kağıdı bordürü vardı. Altlara doğru gümüş rengi çizgiler inceliyordu. Bu hem zevkli hem de zengin bir görüntü sağlıyordu. Lüks otellerin koridorlarını hatırlatan bir hava katmıştı buraya. Bunun bir kamuflaj mı, yoksa Narkissos'un zevki mi olduğunu anlayamamıştım. Alt kattaki karanlık tekno-punk ortam ve Narkissos'un, Marquis de Sade tarzı döşenmiş odasından sonra bulunduğumuz yer, şaşırtıcı bir kabustan çıkıp daha sessiz ve sakin bir rüyaya girmişiz hissi veriyordu.

Bulunduğumuz yere ait değilmişiz gibi duruyorduk. Hepimiz kendimizi fazlasıyla teşhir eden siyah elbiseler içindeydik. Jamil merdivenlerden yukarı koştu, vücudunun kaslı üst kısmı, siyah deri kıyafetinin arasındaki boşluklardan belli belirsiz görünüyordu. Pantolonu ikinci bir deri gibi kalçalarını sarmıştı. Jean-Claude'un giyinme alışkanlıklarından da gayet iyi biliyordum ki iç çamaşır giyildiğinde deriyle pantolon arasındaki bu pürüzsüzlüğü sağ-

lamak mümkün olmuyordu. Jamil'in beline kadar uzanan örgü saçları etrafında dalgalanıyordu. Deri kıyafetlerinin siyahlığıyla derisinin koyu kahverengi rengi, karanlık bir uyumsuzluk oluşturmuştu. Beyaz koridorda bir gölge gibi hareket ediyordu.

Arkadan, alt katta tanıştığım yeni vampir Faust geldi. Aydınlık koridorda saçlarının şarap renginin açık bir tonunda olduğu görülüyordu. Sanki kızılın hatalı bir tonuydu ama ona yakışmıştı. Deri pantolonunun sadece önünü açıp kapatmak için gerekenden fazla fermuar vardı. Gömleğinin de fermuarı sonuna kadar kapalıydı. Rengi dışında, bana Asher'm gömleğini hatırlatmıştı ama şu anda Asher'ı ve ne yaptığını düşünmemeye çalışıyordum. Asher'ın gerçekten kendini bizim için feda edip etmediğinden veya Narkissos'la gerçekten beraber olmak isteyip istemediğinden henüz emin değildim. Kendini feda ettiği fikrine inanmak istiyordum.

Sonra arkamda duran iki kadına doğru döndüm. Sylvie hala kendine benzemiyordu. Siyah mini eteği o kadar kısaydı ki arkasında her kim olursa olsun, eteğin altında ne olduğuna bakmaktan kendini alıkoyamazdı. Boyu benden sadece birkaç santim uzun olmasına rağmen bacaklarının tamamını saran naylon çorapları bacaklarını daha uzun ve şekilli göstermişti. Giydiği yüksek topuklu ayakkabılar da bu gösteriye yardımcı oluyordu. Üstündeki deri elbiseden vücudunun boyundan bele kadar olan kısmının çok azı görülebiliyordu. Belindeyse çok sıkı bir kemer vardı. Göğüsleri adeta sihirli bir şekilde vücudunun her iki tarafına doğru açılmış duruyordu. Sanki onları orada tutan sutyenden başka bir şey daha vardı.

Bana gülümsedi ama gözlerinin şimdiden o soluk, kurda benzer şekle dönüştüğünü farketmiştim. Gözlerinin bu hali özenle yapılmış makyajına ve kısa, kıvırcık saçlarına hiç uymuyordu.

Son olarak Meng Die'yi gördüm. Kolsuz vinil elbisesinin altından soluk teni görünüyordu. Gözleri, açık renkli göz farı ve rimelini daha da belirginleştirecek şekilde parlıyordu. Benden daha ufak tefekti, kemikleri daha narin, göğüsleri daha küçük, beli daha inceydi. Zarif bir kuşa benziyordu. Yine de bıraktığı izlenim bir kanaryadan çok akbabayı andırıyordu. Benden hoşlanmıyordu ama bunun sebebini bilmiyordum. Jean-Claude işini layıkıyla yapacağına beni ikna etmişti. Jean-Claude eğer Meng Die'ye benim güvenliğimi sağlayacağı konusunda güveniyorsa, bunda yanılmazdı. Benimle ilgili konularda asla dikkatsiz davranmazdı.

Faust bütün olan bitenden çok memnun gibiydi. Her şeye mutlulukla gülümsüyordu. Çoğu vampir ukalalık yapıp hislerini gizlemeye çalışır. Oysa Faust durumdan zevk almayı biliyordu. Gerçi belki de Faust sadece neşeli bir tipti ve ben şüpheci davranıyordum.

Jean-Claude ve Richard gelmemişti çünkü leoparlar bana aitti. Eğer leoparları kurtarmaya başka dominantlarla beraber gidersem bu bir zayıflık olarak algılanabilirdi. Onları devralması için başka alfa leoparlarla görüşmeler yapacaktım ama bunu yapana kadar leoparların güvenebileceği tek kişi bendim. Eğer zayıf olduğum düşünülürse, leoparlar herkes tarafından yem olarak görülürdü. Üstelik bu defa onları benden ayırmaya çalışacak olan sadece şehir dışından gelen şekil-değiştiriciler olmakla kalmaz, şehirdeki bütün şekil değiştiriciler olurdu. Onları durduracak kadar güç-

lü olamadığınızda ne kadar çok şekil-değiştiricinin pislik yapmaya başlayacağına inanamazdınız.

Leoparları kurtarmalıydım. Richard veya Jean-Claude olmadan, yalnız başıma kurtarmalıydım. Fakat bunu yapabilmek için önce hayatta kalmalıydım. Bu yüzden yanıma destek kuvvet almıştım. İnatçı biri olsam da aptal değilim. Gerçi bu konuda benimle tartışabilecek tanıdıklarım da yok değil.

Yine lüks otellerdeki gibi, beyaz kapıların üzerinde gümüş numaralar vardı. Biz dokuz numaralı odayı arıyorduk. Kapıların arkasından kesinlikle hiç ses gelmiyordu. Duyulan tek ses, uzaktan gelen müziğin ritmi ve biz hareket ettikçe elbiselerimizden çıkan vinil ve deri hışırtısıydı. Böyle küçük seslerin ne büyük gürültü çıkarabileceğini daha önce hiç bu kadar şiddetli bir şekilde farketmemiştim. Ya koridorun ürkütücü sessizliği yüzündendi ya da izlerin birleşmesinden sonra yeni bir özellik kazanmıştım. Daha iyi bir işitme duyusu, kötü bir şey olamazdı. Yoksa olabilir miydi? Zaten vampir izleri sayesinde gelen 'yeteneklerin' çoğu, en iyi ihtimalle iki kenarı keskin kılıç etkisi yapardı.

Kafamdaki iç karartıcı düşüncelerden sıyrılıp dört korumamla beraber zemini halı kaplı koridorda ilerledim. Benim için canlarını feda etmeye hazır olduklarına inanıyordum. İyi bir korumanın böyle davranması gerekirdi. Jamil geçen yaz benim için iki kere tüfekle vurulmuştu. Mermiler gümüş olmadığı için iyileşmeyi başarmıştı ama benimle mermi arasına girerken kurşunun gümüş olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Sylvie'nin bana bir borcu vardı ve bunu ödeyeceğine inanıyordum. Çünkü onun kadar ufak tefek bir kadın, çok sert bir kurtadam olmasaydı eğer, sürü hiyerarşisinde ikinci sıraya kadar yükselemezdi. Vampirlere ge-

lince, onların hortlamış bedenlerini benim için feda edeceklerini sanmıyordum. Tecrübelerimden, herhangi bir yaratığın yarı ölümlü hayatı ne kadar uzun sürerse, varlığına da o kadar bağlanacağını öğrenmiştim. Bu yüzden kurtadamlara güveniyor, vampirlerle de ortak iş yapabileceğimi biliyordum. Jean-Claude'un onlara güvenmesi önemli değildi, ben güvenmiyordum. Hatta yanımda sadece kurtları getirmiş olmayı tercih ederdim. Fakat o zaman, bu işi Richard'm sürüsü olmadan başaramayacağım gibi bir algı oluşabilirdi, bu yüzden böyle yapmamıştım. Bu doğru değildi ya da tam olarak doğru değildi. İçine girdiğimiz bokun ne kadar derin olduğunu kapıyı açtıktan sonra öğrenecektik.

Dokuz numaralı oda koridorun neredeyse en sonundaydı. Bina eskiden bir ambar olarak kullanıldığı için üst kat basitçe uzun koridorlar ve odalardan oluşacak şekilde tasarlanmıştı. Jamil kapının bir kenarında yerini aldı, Faust ise kapının tam karşısında durdu. Bu hiç de akıllıca değildi.

Ben de kapının diğer kenarında durdum ve "Faust, sırtlanadamlar içeridekilerin silahlarını aldı," dedim

Vampir bana bakıp bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Arama yaparken silahların tümünü bulamamış olabilirler," dedim bu defa.

Hala bana bakıyordu.

İçimi çektim. Yüzyılı aşkın bir 'hayat' yaşamıştı, bir başvampir olmaya yetecek kadar gücü vardı ama hala bir amatör gibi davranıyordu. "Arkasından bir çifte ateşlendiğinde, kapının tam karşısında durmak pek iyi olmaz."

Gözlerini kırpıştırdı ve neşesi azaldı. Yüzüne pek çok vampirde bulunan o kendini beğenmişlik hakim oldu. "Üzerlerinde bir çifte olsaydı, Narkissos onu bulurdu," dedi.

Omzumu duvara dayadım ve ona gülümsedim. "*Polis katili* ne demek biliyor musun?"

Yine bir kaşını kaldırarak "Polisleri öldüren kişi." dedi.

"Hayır, çelik yelekleri delip geçmesi için tasarlanmış mermidir. Polislerin bu mermilere karşı korunması yoktur. Zırh delici kurşunları tabancada bile taşıyabilirsin Faust. Çifteyi sadece örnek olarak vermiştim, daha başka pek çok silah olabilir. Ve bu silahlar ateş edenin nişan aldığı yere göre kalbini yerinden sökebilir, omurganın çoğunu parçalayabilir veya kafanı patlatabilir."

"Çekil şu kapının önünden," dedi Meng Die.

Faust dönüp pek de dostça olmayan bir şekilde diğer vampire baktı. "Sen benim efendim değilsin."

"Sen de benim efendim değilsin," dedi Meng Die.

"Çocuklar," diye bağırdım, ikisi de bana döndü. Harika. "Faust, eğer yardımcı olmayacaksan aşağıya geri dön."

"Ben ne yaptım ki?"

Gözucuyla Meng Die'yi işaret ettim ve "Şu kapının önünden çekil," dedim.

Omuzlarının gerildiğini hissettim ama Faust bizi selamlamakla yetindi, uçuk kırmızı saçları öne düşmüştü. "Jean-Claude'un hanımı nasıl istiyorsa öyle olsun," dedi ve kapının kenarında bana çok yakın bir yere geçti. Sylvie de hemen bana yakınlaştı. Tam olarak aramıza girmemişti ama çok yakındı, bu biraz rahatlamamı sağlamıştı. Vampirlere emir vermek her zaman riskli bir şeydi çünkü onların ne zaman geri emirler vermeye başlayacağını kestirmek zordu. Bir an evvel silahımı geri istiyordum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Jamil. Vampirlere bakışı, onlardan en az benim kadar rahatsız olduğunu anlama-

ya yeterliydi. Bütün iyi korumalar biraz paranoyak olur. Bu işin bir gereğidir.

"Sanırım kapıyı çalacağız." Vücudumu duvarın arkasına iyice gizledim. Kapının önünde sadece kolum vardı. Ve kapıya üç kere sertçe vurdum. Eğer ateş edilirse beni vuramayacaklardı ama ateş eden olmadı. Aslında hiçbir şey olmadı. Bir süre öylece bekledik. Sabır konusunda hiçbir zaman pek iyi olmadığım için kapıyı tekrar çalmak için elimi uzatmıştım ki Jamil beni durdurdu. "Müsaade eder misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Kapıyı yerinden sarsacak kadar sert ve gürültülü bir şekilde çaldı. Sağlam bir kapıydı ve kırılmamıştı. Ama eğer bu sefer de kapı açılmazsa kasıtlı olarak bizi duymazdan geldikleri kesinleşecekti.

Kapıyı en az Ajax kadar kaslı ama ondan daha uzun bir adam açtı. Narkissos şehirdeki vücut geliştirme salonlarından adam mı topluyordu acaba? Bize rahatsız olmuş bir şekilde bakıp "Evet?" dedi.

"Ben leoparadamların Nimir-Ra'sıyım. Sanırım beni bekliyordun."

"Neredeyse tam zamanında," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı. Duvara değecek kadar açıldığında sırtını kapıya yasladı ve kollarını önde kavuşturdu. Kolları göründüğü kadar kaslı değildi çünkü aksi halde onları böyle kavuşturamazdı. Yine de bu şekilde durarak kapının arkasında saklanan kimse olmadığını gösteriyordu. Bunu bilmek güzeldi.

Oda, sanki sert karın içine oyulmuş gibi bembeyazdı. Beyaz tavan, beyaz zemin, beyaz duvarlar... Duvarda bıçaklar, kılıçlar, kamalar, küçük parlak bıçaklar, bir adam boyu uzunluğunda kılıçlar gibi kesici aletler asılıydı. Kapıda du-

ran koruma resmi bir şekilde "Kılıç odasına hoşgeldiniz," dedi. Bunu, sanki söylemesi şartmış gibi söylemişti.

Kapıdan bakınca içeride kimseyi göremedim. Derin bir nefes alıp verdim ve içeri girdim. Bir yanımda Jamil, diğer yanımda Faust, arkamda da Sylvie'yle Meng Die beni bir adım geriden takip etti.

Birisi odanın ortasına doğru ilerledi. İlk bakışta onun bir insan olduğunu zannetmiştim ama dikkatli bakınca olmadığı anlaşılıyordu. İnsan boyutlarında, yaklaşık bir seksen boyunda, geniş omuzlu ve kaslıydı. İlk bakışta altın rengi bir teni olduğunu zannetmiştim ama aslında bütün vücudu altın rengi tüylere kaplı bir yaratıktı. Kemik yapısı biraz garip olmasına rağmen yüzü neredeyse insan yüzü gibiydi. Suratı genişti, dudakları yoktu, ağız ve burun yapısı neredeyse yuvarlaktı. Gözleri turuncu ve altın rengi karışımıydı, içlerinde mavi renk de seçilebiliyordu. Sanki gözleri de vücudu gibi bir değişimin ortasındaydı. Vücudu, insan formuna ulaşmaya biraz yaklaşınca durup öylece donakalmıştı sanki. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Çıplak göğsünde ve karnındaki tüylerin arasından soluk teni görünüyordu. Koyu, altın rengi saçları ve yüzünü çevreleyen sakalı gerçek miydi, yoksa bunlar bir yeleden artakalan parçalar mıydı, anlamak zordu. Ona baktıkça daha çok bir aslanı andırdığını farkettim. Sonra giderek gördüğümü sandığım adam kaybolup onu saran yaratığın şekli gözümün önünde belirginleşti.

Hırıltılı bir şekilde gülümsedi. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?"

"Daha önce senin gibi bir şey görmemiştim." Bunu sakin, nazik ve hatta ifadesiz bir şekilde söylemiştim.

Bu kadar tepkisiz olmamdan hoşlanmamıştı. Gülümsemesinin yerini keskinleşen bir hırıltı ve bembeyaz dişleri aldı.

"Hoşgeldin Nimir-Ra, ben Marco, seni bekliyorduk." Pençeli insan elleriyle havayı süpürür gibi bir hareket yaptı. Ben 'bekliyorduk' sözünün manasını anlamaya çalışırken odanın bir köşesinde yan yana duran küçük ve orta boyda siyah saçlı, siyah derili adamları farkettim. Pek çok grup, sürü ya da artık her neyse, etnik olarak karışık olurdu ama bu siyah adamlar tıpatıp birbirine benziyordu. Sanki hepsi aynı ailedendi. Her iki uçta duran adamlar, başlıkları arkaya atılmış cüppeler giymişti. Arkalarında bir perde gibi duran paravanlar vardı. Sol taraftaki paravanın arkasında sarışın birini farkettim. Nathaniel'i bu karanlığın içinde göremiyordum ama onun da sağ tarafta olduğundan emindim.

Beyaz zemin kanı toplamak için ortaya doğru çukurlaşıyordu. Çukurluğun ortasında işler bittiğinde kanın tahliyesine yardımcı olması için bir oluk vardı. Odanın karşı köşesinde, orada bulunmaktan pek de memnun görünmeyen bir diğer koruma duruyordu. Tanımadığım üç kadın da odanın her iki tarafındaki duvarlara zincirlenmişti. Sağ duvarda iki sarışın ve solda bir kumral vardı. Hiçbiri leoparadam değildi. En azından benim leoparadamlarımdan değillerdi.

"Adamlarımı görmek istiyorum," dedim.

"Bizi resmi bir şekilde selamlamayacak mısın?" diye sordu Marco.

"Sen alfa falan değilsin Marco. Efendi aslanını buraya çağır, o zaman onu selamlarım. Seni selamlamama gerek yok."

Marco, sarı-kahverengi gözlerini benden ayırmadan hafifçe eğildi. Uzakdoğu sporlarında, eğer bakışlarınızı ondan

ayırırsanız rakibinizin size vuracağından korkarsanız yapacağınız türden bir hareketti.

Jamil yanıma doğru hareketlendi, tam yanımda durdu. Omuzlarımız birbirine sürtünüyordu. Ona geri gitmesini söylemedim. Daha önce hayatımı kurtarmıştı ve bu sefer de işini yapmasına izin verecektim.

Başka bir erkek sesi duyuldu. "O zaman beni selamla Nimir-Ra." Soldaki paravanın ardından bir adam çıktı. Bu arada paravan düşmüş, tavana zincirlenmiş bir adam görünmüştü. Onun Gregory olduğunu farkettim.

Yüzü duvara çevrilmişti. Paçaları yırtılmış pantolonu ve çizmeleri haricinde çıplaktı. Elleri kafasının üstünde birleşecek şekilde zincirliydi. Yere değmediği için bacakları açılmıştı. Kıvırcık sarı saçları omuzlarına düşmüştü. Vücudu ince ama kaslı, poposu sıkıydı. Eğer profesyonel striptizcilik yapıyorsanız, vücudunuza iyi bakmanız gerekir. Üzerinde yara izi yoktu ama ön tarafından sızan kan yerde birikmiş, koyulaşmış ve kurumaya başlamıştı. Sırtında hiçbir yeri kesmemişlerdi. Telaştan karnım kasıldı ve nefesim kesildi.

"Gregory," dedim yavaşça.

"Ağzı tıkalı," dedi sesin sahibi. Sonunda dikkatimi Gregory'den diğer adama, alfaya çevirebildim.

Karşımdaki bir aslanadam değil, bir yılanadamdı. Kafası omuzlarımın genişliğinden daha büyüktü. Zeytin yeşili derisinin üstünde siyah benekler vardı. Bir kolu çıplaktı ve elinin yerinde duran, her yırtıcıyı gururlandıracak pençesi haricinde normal insan kolu gibi görünüyordu. Başını yana çevirip yuvarlak altın sarısı gözüyle bana baktı. Gözünün ortasında enlemesine simsiyah bir çizgi vardı. Hareketleri neredeyse bir kuşu andırıyordu. Diğer cüppeli adamlar da

bulundukları yerden öne çıktı, böylece onların şeklini de ayrıntılı bir biçimde görebildim. Hepsinde aynı pençelerden vardı. Başlıklarını çıkardıklarında, onların da gözlerinin ortasında neredeyse tıpatıp aynı siyah birer çizgi olduğunu gördüm.

Adamlarım etrafımı sardı. Her iki yanımda ikişer kişi vardı. "Sen de kimsin?" diye sordum.

"Ben Kara Su Klanı'ndan Coronus. Gerçi bunun sana bir şey ifade edeceğini sanmıyorum."

"Marco şehre yeni geldiğinizi söylemişti. Ben Anita Blake, Kaniçiciler Klanı'nın Nimir-Ra'sıyım. Ne hakla adamlarıma zarar veriyorsun?" Yapmak istediğim tek şey çığlık atmaya başlamaktı ama kurallara uymam gerekiyordu. Kürklü veya pullu olmasam da kurallara uyabilirdim.

Coronus duvara doğru yürüdü ve orada zincirlenmiş olan kumral kadının yanında durdu. Kadın, Coronus'un ona uzandığını görünce panik içinde sesler çıkardı. Sylvie, Coronus'la kadına doğru ilerledi. Müdahale etmek için bir bahane bekler gibiydi. Coronus bir parmağıyla kadının yanağına dokundu. Çok masum bir dokunuştu. Yine de kadın gözlerini kapadı ve titremeye başladı.

"Buraya kuğuyeleleri aramak için bizzat geldim ve üç tanesini buldum. Erkek olanı zaten bağlamışlardı. Onu bir lider, Kuğu Kral zannettik, yoksa ona zarar vermezdik. Sonradan elimizdekinin yanlış hayvan olduğunun farkına vardık ama artık çok geçti."

Orada öylece duran başlıklı adamlara tekrar baktım, yüzlerinin yılana dönüşüp dönüşmediğini söylemek mümkün değildi. Başlıklılardan birinin kadın gibi göğüslerinin olduğunu farkettim. Üstündeki bisiklet yakalı tişörtü saymazsak,

neredeyse tamamen çıplaktı. Yerden tavana kadar uzanan zincirleri görebiliyordum. Odanın o köşesinde çok fazla, çok çok fazla kan vardı.

"Nathaniel'i görmeme izin verin."

"Daha önce sarışın leoparını yakından ve bizzat görmek istemez misin?"

Nathaniel'i görmem konusunda isteksiz davranmasından rahatsız olmuştum. "Önce Gregory'yi mi görmemi istiyorsun?"

Adam başını bir tarafa yatırdı, düşünüyor gibi görünüyordu. Yaptığı hareket hayvanlara özgüydü ama tam anlamıyla yılanlara özgü olduğu söylenemezdi. "Evet, evet. Yakından ve bizzat görmeni istiyorum."

Sürekli 'bizzat' demesinden rahatsız olmuştum ama bunun üstünde durmadım. "Benden bir istekte bulunmuş oldun Coronus. İsteğini yerine getirirsem, benim de senden bir istekte bulunma hakkım olacak." Bazen kurallar size yardımcı olur. Nadiren ama bazen olur.

"Benden nasıl bir isteğin olacak?"

"Zincirlerini çözmeni istiyorum."

"Adamlarım onu zaten kolayca yakalamıştı, bu yüzden çözmekte bir sakınca görmüyorum. Git, ona bak, ona dokun. Sonra zincirlerini çözeriz."

Gregory'ye doğru yürürken Jamil de benimle birlikte geldi. Boğazım düğümlenmişti. Acaba ona ne yapmışlardı? Telefonda duyduğum çığlık hala kulaklarımdaydı. Jamil'in yolumuz üstündeki yılanadamları kenara itişini gözucuyla seyrettim. Odanın iki kenarında, bizden olabildiğince uzak duruyorlardı. Gregory'nin bileklerini havada tutan zincirlerin yerdeki uzantılarının üstünden atlamak zorunda kal-

dım. Onunla yüz yüze gelip mavi gözlerine bakmayı başarmıştım. Ağzına siyah bir top tıkılmış ve bir ince telle tutturulmuştu. O yüzden bunu arkadan görmek mümkün değildi. Gözleri panik içinde açılmıştı. Yüzüne dokunulmamıştı bu yüzden istemeyerek de olsa bakışlarım vücudunun alt taraflarına kaydı. Neyle karşılaşacağımı bilir gibiydim. Kasıklarının arası parçalanmıştı. Ama iyileşmeye başlamış ve kurumuş kanla kaplanmıştı. Erkekliğini koparıp atmışlardı. Eğer insan olsaydı, vücudunun o bölümünü bir daha asla kullanılamayacak hale getirmişlerdi. Tekrar kullanabileceğinden yine de yüzde yüz emin değildim. Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatmam gerekti. Oda aniden ısınmıştı.

Jamil, Gregory'ye yapılanları görünce ıslık çalar gibi nefesini dışarı verdi. Yaydığı güç, tenimde bir yanma hissetmeme sebep olacak kadar kuvvetliydi. Gücü, öfke ve korkuyla beslenmişti. Kuvvetli duygu akımları, şekil-değiştiricilerin güçlerini iyice hissettirmelerine yol açıyordu. Hırıltılı bir fısıltıyla, "İyileşecek mi?" diye sorabildim.

Jamil'in incelemek için yaraya biraz daha yaklaşması gerekti. İstemeyerek de olsa yaraya dokundu. Gregory bu hafif dokunuşla bile acı içinde kıvrandı. "Sanırım iyileşir. Tabii eğer onun yakın bir zamanda şekil değiştirmesine izin verirlerse."

Siyah topu Gregory'nin ağzından çıkarmaya çalıştım fakat bunu başaramadım. Çok sıkıydı. Ben de onu tutan teli koparıp yere fırlattım.

Gregory hıçkırır gibi bir nefes aldı ve "Anita, gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım." dedi. Mavi gözleri akıtamadığı yaşlarla parlıyordu.

Hemen hemen aynı boydaydık. Böylece alnımı onun alnına ve ellerimi yüzünün her iki yanına koyabildim. Onun gözlerindeki yaşları görmeye dayanamazdım ve ben de kötü adamların önünde ağlamak istemiyordum. "Senin için her zaman gelirim Gregory, her zaman." Gregory'yi bu şekilde görünce, onları koruması için gerçek bir leoparadam bulmam gerektiğini anlamıştım. Ama onları sahipsiz köpek yavruları gibi nasıl bir başkasına verebilirdim? Her neyse, bu başka bir gece çözmem gereken bir problemdi.

"Zincirlerini çözün." dedim.

Jamil kelepçelere doğru hareketlendi. Sanki nasıl açılacaklarını biliyordu. Anahtar gerekmiyordu. Harika. İlk zincirden kurtulur kurtulmaz Gregory düşecekmiş gibi oldu ama kollarının altına sarılıp yakaladım. Fakat ikinci zincirden de kurtulunca vücudunun alt kısmı bacağımın üstüne yığıldı ve Gregory acı içinde bağırmaya başladı. Jamil onu bileğindeki son zincirden de kurtarınca Gregory'yi olabildiğince nazik bir şekilde yere yatırdım. Saçını okşuyordum ve vücudunun üst kısmını kollarımla sarıp kucağıma yatırmıştım. O anda her iki tarafımda hareket eden adamları farkettim.

Jamil aynı anda iki tarafı da koruyamazdı. Çizmelerime sakladığım bıçaklarsa Gregory'nin altında kaldıkları için ulaşılamayacak durumdaydı. Çok iyi zamanlanmış bir hamleydi. Gregory'nin üstünden yuvarlandım ve az önce bulunduğum yere saldıran sivri tırnakları farkettim. Çizmemdeki bıçağı çekmek istedim ama bunun için yeterli zaman yoktu. Pençeli bir elin bana doğru geldiğini gördüm. Her şey birden yavaşladı. Sihirli bir küredeki görüntüleri inceler gibi her ayrıntıya dikkat edebiliyordum. Bıçağı çekmek ya da

bana doğru gelen pençeden kendimi korumak için gerekenden çok daha fazla zamana sahiptim sanki. Yine de beynimin bir yanı hiç zamanım olmadığı konusunda çığlıklar atıyordu. Kendimi yere bıraktığımda havanın üstümden aktığını hissettim. Hedefinin kıpırdamaya fırsat bulamayacağından çok emin olan yılanadam bu hareketim karşısında sendeledi. Geri kalanı içgüdüselди. Ayağımı yerde süpürerek yılanadama bir tekme attım ve sırtüstü düşürdüm. Tam bıçağımı sağ elime almıştım ki yılanadamın ayağını ve omurgası yaylanıyormuşçasına bana bir tekme savurduğunu gördüm.

Tam olarak görememiştim ama koyu renkli büyük bir şeyin de üzerimden sıçrayıp arkama atladığını hissettim. Dikkatim sadece bir anlığına dağılmış da olsa bu kadarı yeterliydi. Karşımdaki adam bana doğru atıldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki gözlerimle onu takip edemedim. Sol kolumu darbeyi karşılamak için kaldırıp sağ elimdeki bıçağı savurmayı planlıyordum. Sol koluma sanki beysbol sopasıyla vurulmuş gibi bir hissizlik yayıldı. Tam karşımdaki adamın karnına bıçağımı batırmak üzereydim ki gözümün ucuyla bana doğru gelen bir şey daha gördüm. Kendimi yere attım ve bu sayede ikinci pençe darbesinden kurtuldum. Yattığım yerden karşımda duran bacaklara doğru bıçağımı savurdum. Çizmelerini keserek bacaklarında derin bir yarık oluşturdum. Yılanadam çığlık atıp sekerek kaçmaya çalıştı.

Pençelerinden tırnaklarını çıkarmış olan ikinci yılanadam, bana doğru ilerlemeye başladı. Yattığım yerden doğrulacak veya başka bir hareket yapacak zamanım yoktu. Sağ elimde bıçağımı kavramış, sol elim yarı hissiz durumda yatarken yaratığın üstüme sonu gelmeyen bir kabus gibi at-

layışını seyrettim. Havada yaratığa başka bir siyahlık çarptı ve beraber yere düştüler. Dönüp yanıma baktığımda saldıranın Meng Die olduğunu gördüm. Tam o sırada bir pençe darbesi soluk tenini parçaladı.

Olanları daha fazla seyredecek zamanım yoktu çünkü Coronus üstüme geliyordu. Boynundan ve omuzlarından kan damlıyordu, gömleği parçalanmıştı. Hemen arkasında Sylvie'yi gördüm, o da Marco'yla mücadele halindeydi. Marco, Sylvie'nin Coronus'un arkasından gitmesini engellemeye çalışıyordu. Sylvie'nin güzel elleri birer pençeye dönüşmüştü ama vücudunun geri kalanı insan formundaydı. Ancak gerçekten çok güçlü şekil-değiştiriciler vücutlarının sadece istedikleri yerlerini değiştirebilir.

Jamil odanın diğer köşesinde iki yılanadamla dövüşüyordu. Gregory'nin vücudu yavaş yavaş tüylerle kaplanıyor, şekil değiştiriyordu. Şekil değiştirme tamamlanana kadar yapabileceği fazla bir şey yoktu. Odanın geri kalanına bakma fırsatım olmadı çünkü Coronus'la uğraşmak zorundaydım, seyre ayıracak zamanım yoktu. Aklıma gelen en mantıklı şeyi yaptım ve bıçağı ucundan tutup ona fırlattım. Onu vurup vurmadığımla ilgilenmedim. Bir an evvel duvardaki kesici alet koleksiyonuna ulaşmaya çalışıyordum. Tam bir kılıcın sapını tutmuştum ki Coronus sırtıma bir pençe darbesi indirdi. Çığlık atarak dizlerimin üstüne düştüm ama kılıcın sapını bırakmadım. Yere düşerken, sağ elimle kavradığım kılıcı da duvardan sökmeyi başardım. Coronus bu sefer de sol omzuma bir pençe attı. Bu sefer sırtımda olduğu kadar acı hissetmemiştim. Ya bu defaki kesik fazla derin değildi ya da kolum hissizleşmeye başlamıştı. Pençe darbeleri yemediğim birkaç saniyeyi iyi kullandım ve kılıcı ters tu-

tup sağ tarafımdan arkaya doğru batırdım. Dönüp Coronus'un nerede olduğuna bakma ihtiyacı bile hissetmemiştim. Arkamda olduğunu biliyordum. Kılıcın etine saplanışını hissettim. Kılıcı yukarı doğru batırmaya başladım. Ayağa kalkarken kılıcı, birkaç kere daha, olabildiğince kuvvetli bir şekilde saplayıp geri çektim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama hareketlerim bana eski bir hatırayı tekrar yaşadığım hissi vermişti. Bunun bana ait bir hatıra olmadığını biliyordum. Hareketlerime uygun olarak kılıcı da hareket ettirip fazladan hasar vermeyi hatırlayan veya kılıcı sapladığım yerden çekerken iç organları birbirine karıştırmayı hatırlayan benim vücudum değildi. Sonunda kılıcı diz çökmüş adamın vücudunun önünde daha yükseğe kaldırdım. Bunu tek elle yapmıştım ve nasıl yapılacağını biliyordum çünkü yıllardır kafaları bedenlerden ayırıyordum. Kılıcı son darbeyi vurmak için indirirken Coronus'un "Yeter!" diye bağırdığını duydum ama ne durdum ne de tereddüt ettim.

Coronus'un eğilmiş başı üstünden Jamil üstüme atladı. Bir eliyle bileğimden yakalayıp beni duvara yapıştırdı. Ben hala onunla mücadele ediyordum. "Anita, Anita!"

Ona baktığımda, kim olduğunu veya ne yapmaya çalıştığını yeni yeni farkediyormuş gibiydim. Aslında teorik olarak biliyordum tabii ama tüm vücudum sadece yılanadamın kafasını kesmeye odaklanmıştı. Jamil'in kolları arasında vücudum sakinleşti. Yine de Jamil hareket etmeme hemen izin vermedi.

"Anita, konuş benimle."

"Ben iyiyim."

"Pes ediyor. Kazandık. Leoparlarını alacaksın." Eli kılıç tutan elime gitti. "Artık sakinleş, kazandın."

Kılıcı bırakmamak için direnmek istedim ama Jamil onu benden alana kadar rahat etmeyecekti, ben de sonunda bıraktım. Yavaşça benden uzaklaştı ve o zaman Coronus'u dizleri üstünde, vücudunun yan tarafından akan kanları pençesiyle durdurmaya çalışır halde gördüm. Bana doğru baktı ve öksürdüğünde dudaklarına kan geldi. Onları yaladı ve "Akciğerlerimden birini kestin," dedi.

"Kılıç gümüş değildi. İyileşirsin."

Güldü ama bu canının yanmasına sebep olmuştu. "Hepimiz iyileşeceğiz," dedi.

"Dua et de Gregory iyileşsin."

Siyah gözlerini kaldırıp bana baktı. Bu bakışta beni rahatsız eden bir şeyler vardı. "Ne oldu Coronus? Gözlerindeki bu huzursuzluğun sebebi ne?" Yanına diz çöktüm. Sol kolum, vücudumun yanında, neredeyse işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ama artık hissiz değildi. Sırtımda ve sol omzumdaki yaralarda yakıcı bir acı başlamıştı. Yaralardan akan kanın derimin üstünden süzüldüğünü hissedebiliyordum ama bilinçli olarak yaralara bakmadım. Çünkü bakışlarımı Coronus'un gözlerinden ayırmak istemiyordum.

Ayaktaki Jamil yukarıdan bizi izlerken yaklaşık bir dakika boyunca Coronus'la göz göze bakıştık. Sonra bir an için Coronus'un gözü sağa kaydı. Bakışımı onun baktığı yere götürdüğümde, odanın diğer tarafında, nihayet Nathaniel'i net olarak gördüm. Dünyam bir anda rengarenk nehirler içinde yüzmeye başladı. Sağ kolumdan destek almayı başaramasaydım yere düşecektim. Bu, biraz da kan kaybı ve yaşadığım şok yüzündendi ama tek sebep yaralar değildi. Tiksinti ve sersemlik hislerinin arasında, Coronus'un söylediklerini zar zor duyabiliyordum.

Söylediği kelimeler üst üste biniyordu. "Unutma ki bizi durduran sırtlanlar oldu. Siz gelene kadar hiçbir şey yapmamamızı söylediler. Onu öldürmeyecek olsak, asla bu derece acımasız davranmazdık."

Etrafı net olarak görebilmeyi başardığımda öylece bakakalmıştım. Nathaniel tıpkı Gregory gibi bileklerinden zincirlenip çıplak bir şekilde tavana asılmıştı. Fakat Nathaniel'in yüzü odaya dönüktü. Pazıları bıçaklarla ortadan ikiye ayrılmıştı. Parmaklarını kapatamaması için ellerine küçük bıçaklar ve dirseklerinin altındaki kaslara da ayrıca ince bıçaklar saplanmıştı. Ardından kılıçlar başlıyordu.

Pazılarının alt kısımlarına kılıçlar saplanmıştı. Kılıçlar parlak gümüştendi. Üzerlerinde kuruyan kan yüzünden parıldıyorlardı. Bıçakların aksine kılıçlar arkadan sokulmuştu, bu yüzden sapları gözükmüyordu.

Geniş eğimli bir kılıç Nathaniel'in gövdesinin ortasından batırılmış ve sağ tarafından çıkmıştı. Baldırlarına ve kalçasının her iki yanına saplanmış bıçak olamayacak büyük, kılıç olamayacak küçük aletler vardı.

Ayakta duruyordum ama nasıl doğrulduğumun farkında bile değildim. Sol kolum yanımda sarkık duruyor ve parmaklarımdan kanlar damlıyorken Nathaniel'e doğru ilerledim. Aldığı yaralara bakarken karşılaşmayı beklediğim son şey gözleriydi. Leylak rengi gözleri açıktı ve anlamak istemediğim birçok şey söylüyordu bana. Ağzında, kestane rengi saçlarının arasından geçirilip kafasının arkasından tutturulmuş bir top vardı. Ona doğru ilerlerken gözlerini açmış bana bakıyordu.

Nathaniel'in karşısında durdum ve onu ağzındaki toptan kurtarmaya çalıştım fakat bunu tek elle yapamıyordum. Faust

teli koparıp topu nazikçe ağzından çıkarmama yardımcı oldu. Ses çıkarmasını engellemek istercesine Nathaniel'in dudaklarına dokundum. Vücudunun tamamına baktığımda, üstüne yapışıp kalmış, kurumaya başlamış çok fazla miktarda kanı farkettim. Bıçaklara bakamıyordum bile. Ve o anda gerçek olamayacağını düşündüğüm bir şey gördüm. Elimi ağzından aşağı kaydırdım, göğsünden fırlayan bir kılıcın ucuna getirdim. Kurumuş kana dokundum ve parmakuçlarımla o bölgeyi temizlemeye çalıştım. Nathaniel hafifçe inledi ama ben durmadım, emin olmalıydım. Yaralar iyileşmeye başlayınca, derisinin kılıcın etrafında kapanmaya başladığını gördüm. Odaya ulaşmam iki saat sürmüştü ve bu süre zarfında vücudu, içindeki kılıçlarla beraber kendini yenilemeye başlamıştı.

Sanki iki kaşımın arasından vurulmuş gibi dizlerimin üzerine düştüm. Bir şeyler söylemek istedim ama bunu başaramadım. Jamil de hemen arkamda dizleri üstünde duruyordu. Göğsünü avcumla kavradım. Kolundaki ve göğsündeki yaralar yüzünden üzerinde taze kan vardı.

En sonunda konuşmayı başardım. "Bunu nasıl... Nasıl düzeltebiliriz?"

Nathaniel'e baktı. "Kılıçları ve bıçakları dışarı çekeceğiz."

Başımı iki yana salladım. "Bana yardım et." Kan kaybı ve olayın korkunçluğu beni etkilemişti. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Jamil, Nathaniel'in önünde ayağa kalkmama yardım etti. "Ne yapmamamız gerekeceğini anladın, değil mi?"

Nathaniel bana o leylak rengi gözleriyle baktı ve yavaş bir şekilde, neredeyse hiç ses çıkartmadan "Evet," dedi.

Baldırına saplanmış olan bıçaklardan birini sapından kavradım. Alt dudağım titriyor, gözlerim yanıyordu. Tereddüt etmeden, doğruca gözlerinin içine baktım. Derin bir ne-

fes aldım ve bıçağı dışarı çektim. Gözleri kapandı, başını hızla geriye doğru attı, nefesi bir tıslama gibi çıktı. Eti bıçağa yapışmış gibiydi. Rostoyu kestikten sonra bıçağı çekmek gibi bir şey değildi. Et adeta onun etrafında oluşmuş gibi bıçağı sarıyordu.

Kanla kaplı bıçak elimden yere düştüğünde beton zeminde büyük bir gürültü çıkardı. Nathaniel çığlık atıyordu, Jamil hemen arkasındaydı ve Nathaniel'in göğsünün üstündeki kılıçlardan biri de yerinde değildi. Nathaniel tekrar çığlık atmaya başladığında diğer kılıcın da Jamil tarafından çıkarıldığını gördüm. Yaradan kan boşandı ve arkamı dönmek zorunda kaldım. O anda Coronus'u hala yerde çömelmiş halde dururken gördüm. Adamlarından ikisi yanına gelmişti. Bakışımdaki bir şey onu korkutmuş olmalıydı çünkü gözleri korkuyla açıldı. Onun o sürüngen suratında insanca bir korku gördüm.

"Kılıçları ve bıçakları biz de çıkarabilirdik ama sırtlanlar siz gelene kadar hiçbir şey yapmamamızı söylemişti."

Odanın diğer tarafında, Nathaniel'e en yakında duran korumaya baktım. Bu, daha önce burada olmaktan rahatsız olduğunu gördüğüm korumaydı. Bakışlarımdan korktu. "Ben emirleri uyguluyordum."

"Bu bir özür mü, savunma mı?"

"Sana bir özür borçlu değiliz," dedi diğer koruma. Bu bizi odaya alan kahverengi saçlı korumaydı. Kapalı kapının hemen önünde duruyordu. Kendini beğenmiş, meydan okuyan bir tavrı vardı ama benden korktuğu apaçık belliydi. Yapacaklarımdan korkuyordu.

Gregory, yarı leopar yarı insan şeklinde yanıma geldi. Onu daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Benekli kür-

kü, insan formuna oranla daha uzun boylu, daha kaslıydı. Cinsel organı bacaklarının arasından iri ve iyileşmiş bir şekilde sarkıyordu.

Yılanadamlardan biri, bacaklarını arkasından öne doğru toplamaya çalışıyordu. Omurgası kırılmıştı ama iyileşecekti. Arkamdan, Nathaniel'den bir çığlık daha yükseldi. Duvara zincirlenmiş kumral kadının yanında bir yılanadam daha gördüm. Kolu neredeyse kopmak üzereydi. Sylvie'nin elbisesi parça parça olmuş, göğüsleri açığa çıkmıştı ama buna aldırıyor gibi görünmüyordu. Elleri hala pençe şeklindeydi. Kurt gözleriyle bana bakıyordu.

"Leoparlarını al ve huzur içinde buradan gidin," dedi Coronus.

Tam sözlerini bitirirken bir çığlık daha duyuldu. "Huzur içinde," dedim. Garip bir duygusuzluk içinde konuşmuştum, sanki bir parçamı kaybediyordum. Bu odada daha fazla durup Nathaniel'in çığlıklarını duymaya ve hissetmeye katlanamazdım. Ne zaman birini öldürsem içimi kaplayan sessizlik bile, bu hissettiklerimin yanında daha iyiydi. Boşluğa düşmekten daha kötü şeyler de olduğunu farketmiştim.

"Kadınlar kim?"

"Kuğuyeleler. Seni ilgilendirecek bir şey değil Nimir-Ra," dedi Coronus.

Ona baktım ve dudaklarımda bir gülümseme belirdiğini hissettim. Bunun sevimsiz bir gülümseme olduğunu biliyordum. "Biz buradan ayrılınca onlara ne olacak?"

"İyileşecekler. Ölmelerini istemiyoruz."

Gülümsemem daha da genişledi, hatta dayanamayıp bir kahkaha attım. Ama sesim bana bile rahatsız edici gelmişti. "Onları sizin insafınıza bırakacağımı mı sanıyorsun?"

"Onlar kuğu, leopar değil. Niye umrunda olsunlar ki?"

Nathaniel'in boğuk sesi duyuldu, dönüp baktığımda yanağından süzülen yaşları gördüm. "Onları bırakma. Lütfen onları burada bırakma."

Jamil bir bıçak daha çıkardı, geriye sadece üç tane kalmıştı. Nathaniel bu sefer bağırmadı. Sadece gözlerini kapattı, vücudu kasıldı. "Lütfen Anita, eğer ben onları çağırmamış olsaydım, buraya asla gelmezlerdi."

Etraflarında düzinelerce kullanılmamış, temiz kesici alet bulunan, ağızları bağlı, çıplak biçimde duvara zincirlenmiş üç kadına baktım. Gözleri açılmış beni izliyorlardı, nefes alışları hızlanmıştı. Korkularını keskin ve soğuk bir şarabın boğazımdan aşağı akışı gibi hissetmiştim. Korku da şarap gibi, yemekle iyi gidiyordu. Ve onlara baktığımda, aslında yemek olduklarını anlamıştım. Kuğuydular, avcı değil. Bizim gibi değillerdi. Şimdi Richard'la olan izlerim açılmıştı. Bu gece Jean-Claude ve Richard'ın düşünceleri ve hisleri için smorgasbord[3] olmuştum. Ama kendime ait olan bir şey vardı: Öfke. Kurtların öldürmek için kullandığı türden bir öfke değil, bu daha serinkanlı ve kendinden emin bir histi. Kanla alakası olmayan ama... Ölümle alakası olan bir öfkeydi. Nathaniel ve Gregory'ye yaptıkları şeyler için hepsinin ölmesini istiyordum. Kurallara göre onları öldüremezdim ama elimden geleni yapacaktım. Kurbanlarını ellerinden alacaktım. Bu üç kadını burada bırakmayacaktım. Bırakamazdım. Bunu yapamazdım. Bu kadar basitti.

"Merak etme Nathaniel, onları burada bırakmayacağız."

"Onların üstünde hiçbir hakkın yok," dedi Coronus.

---

3 İskandinav meze ve yemeklerinden oluşan açık büfe, aynı zamanda çeşitlilik için de kullanılan bir kelime.

Gregory ona doğru hırladı. Onun kürklü kolunu tuttum. "Tamam, sakin ol." Coronus'un yılanadamlarının yeniden onun etrafında toplanmaya başladığını gördüm. "Yerinde olsam bana neye hakkım olduğunu söylemezdim. Yerinde olsam, çenemi kapar ve buradan almak için geldiğimiz herkesle birlikte çıkıp gitmemize izin verirdim."

"Hayır, Kuğu Kral kurtarana kadar onlar bize ait."

"Bak, o burada değil ama ben buradayım ve sana diyorum ki Kara Su Klanı'ndan Coronus, kuğuyeleleri beraberimde götüreceğim. Onları burada bırakmayacağım."

"Neden? Onlar neden umrunda?"

"Neden mi? Biraz, senden hoşlanmadığım için. Biraz da, ölmeni istediğim için ve likantrop kanunlarına göre bunu bu gece yapamayacağım için. Yani ödülünü elinden alacağım. Bu sana yeterli olur ama bir daha sakın karşıma çıkayım deme. Çünkü o zaman seni öldürürüm Coronus. Seni öldürürüm ve bu hoşuma gider." Birden bunun doğru olduğunu farkettim. Zaten genelde soğukkanlılıkla öldürürdüm ama onu öldürmek için içimde ayrı bir istek vardı. Belki sadece intikam almak istiyordum. Bu duyguyu sorgulamadım ve gözlerime yansımasına izin verdim. Şekil-değiştiricinin gözlerimdeki bakışı görmesini istedim çünkü ne olduğunu anlayacağını biliyordum. O bir insan değildi. Ölüm ona baktığında, bunu anlayabilirdi.

Onu gerçekten öldüreceğimi anlamıştı. İçinde hareket eden korku dalgalarını hissedebiliyordum. Birden yüzünde bir yorgunluk ifadesi belirdi. "Onları size verebilsem, tabii ki verirdim. Fakat bunu yapamam. Bu gece yapılanlarla ilgili elimde bir şeyler olması gerek. Bunun kuğular ve leoparlar olmasını umuyordum. Eğer birini alamayacaksam, diğerini bırakamam."

"Leoparlar ve kuğularla neden bu kadar ilgileniyorsun ki? Onlar hiçbir işine yaramaz. Onları sürünün bir parçası da yapamazsın," dedim.

Gözlerini yavaşça, gözlerindeki ifadeyi okuyamayayım diye kapattı. Ama içindeki korku hissi büyümüştü. Terinin ve çaresizliğinin kokusu içimde dalgalandı. Gerçekten çok korkmuştu ve korktuğu kişi sadece ben değildim. Daha çok, kuğuları elinde tutamazsa olacaklardan korkuyordu. Ama ne olacaktı?

"Onları elimde tutmalıyım Anita Blake."

"Bana sebebini söyle."

"Söyleyemem." İçindeki korku yavaş yavaş onu terketmeye başlamıştı. O ana kadar teslim oluşun bir kokusu olduğunu bilmiyordum ama şimdi, üstündeki yenilginin çaresizlik kokusunu alabiliyordum. Bu koku azgın bir dalga gibi etrafımı sardı. Artık kazandığımızı anlamıştım.

Başını iki yana salladı "Kuğulardan vazgeçemem."

"Onları çoktan kaybettin. Üstünde yenilginin kokusunu alabiliyorum."

Başını öne eğdi ve "Eğer yapabilseydim onları size verirdim ama lütfen, bana inanın, onları size veremem. Yapamam."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?" diye sordum.

Gülümsedi ve bu da derisinden yayılan koku gibi çaresizceydi. "Yapamam." Sesinde bile bir isteksizlik vardı, sanki evet deyip kurtulmak istiyor ama bunu yapamıyordu.

"Sürün için en iyi olanı yap Coronus, bu işi bırakıp gidin." Tarif edilemez bir şekilde çoktan kazandığımızı hissediyordum. Kudretim onunkinden gülcüydü. Bu geceyi zaferle noktalayacaktık. Bazı yılanadamlar, liderleri kendini

kaybettiği için ölecekti. Liderleri onları hayatta tutmak için göstereceği iradeyi kaybederse kazanamazlardı. Zaten burada olmak bile istemiyorlardı. Her birine tek tek baktım ve her bakışımda kokularını aldım. Yenilgi üstlerinde bir toz bulutu gibi duruyordu. Kazanacak güçleri yoktu ve buradan gitmek istiyorlardı. O zaman niye hala burada duruyorlardı? Alfaları, liderleri buradaydı ve onun iradesi diğerlerininkine hakim oluyordu. Peki niye bu kadar zayıftılar? Sürünün içinde bir şey mi eksikti, bir şey onları güçsüzleştiriyor muydu?

Birden, ben gelmeden önce herkesin bu güçsüzlük ve zayıflığı, leoparlar üzerinde hissettiğini farkettim. Nathaniel zayıftı ama şimdi benim kudretim onundu ve ben güçsüz değildim. Dönüp Nathaniel'in yüzüne baktım ve bunca acıya, işkenceye rağmen ümitsiz olmadığını gördüm. Onunla ilk tanıştığımda, gördüğüm en ümitsiz gözlere sahipti. Ama artık onu kurtarmaya geleceğimi, onu o şekilde bırakmayacağımı biliyordu. Gregory buna inanmayabilirdi çünkü o düşünme işini insan olan kısmıyla yapıyordu. Oysa Nathaniel bana mantıkla değil yüreğiyle inanıyordu.

Tekrar Coronus'a döndüm. "Buradan çıkıp gidin, yoksa bazılarınız güneşin doğuşunu göremeyecek."

Sert bir şekilde içini çekti. "Öyle olsun." Ve yapmaması gereken şeyi yaptı. İnsan olmayan bir bakış açısından hiçbir mantığı olmayan bir hareketti. Her şeyi göze alıp bize saldırıyordu. Sadece insanlar kendilerine bir kaçış yolu verilmişken geri dönüp saldırırdı.

Coronus'un korumalığını yapan iki yılanadam bana doğru hamle yaptı. Onlara çok yakın duruyordum. Yeni kurtadam hislerim sayesinde onların bizimle dövüşmeyeceklerine fazla inanmış, bu yüzden de tedbirsiz davranmıştım. So-

nuçta sadece yarım hayvan olduğumuzu unutmuştum. İnsan olan yarımız, her zaman işleri batıran taraftı.

Bana doğru o kadar hızlı koştular ki çizmemdeki diğer bıçağa uzanmaktan başka bir şey yapamadım. Bıçağa asla ulaşamayacağımı biliyordum. Gregory büyük bir çeviklikle atladı ve yılanadamlardan birini yarı yolda yakaladı. Beraber yere yuvarlandılar. Fakat diğeri üzerime doğru gelmeye devam ediyordu ve beraber yere düşmeden önce bana bir pençe darbesi indirmişti. Vücudum şimdiden uyuşmaya başlamıştı bile, hiç acı hissetmemiştim. Pençenin tırnakları karın bölgemde önce gömleğimi, sonra da altındaki etimi deldi. Kalbime ulaşmaya çalıştığını hissetmiştim. Sağ elimle yılanadamın bileğini yakalamaya çalıştım ama sanki ağır çekimde hareket ediyordum. Elim yüzlerce kilo ağırlığında gibiydi ve içten içe gerçekten çok kötü yaralandığımı farketmiştim. O ilk pençe darbesinde, çok kötü bir şey olmuştu.

Birden rengarenk yılanlar arasında Gregory'nin soluk kürkünü farkettim. Yılanadamlardan biri üzerindeydi ama o kendini korumakla uğraşmayıp benim üstümdeki yılanadamı bir kenara fırlattı ve sonra üçü boğuşmaya devam etti. Sonra bir an Gregory'nin gözlerini ve hırıltılar çıkaran ağzını birkaç santimetre ötemde gördüm. İki aşık gibi bizi birbirimize yaklaştırıyorlardı. Bana saplanan tırnakların ona ait olduğunu farkettim. Onu üstüme itip tırnaklarının bana saplanmasını sağlamışlardı. Sonra biri gelip bizi ayırdı. Jamil'in yüzünü gördüm, dudakları oynuyordu ama sesini duyamıyordum. Karanlık her tarafımı sardı ve geriye sadece soluk, çok soluk bir ışık kaldı. En sonunda o ışık da sönünce, geriye sadece karanlık kaldı.

8

Bir rüya görüyordum. Ormanda birinden kaçıyordum. Yaklaştığını duyabiliyordum ve peşimdeki şeyin insan olmadığının farkındaydım. Sonra yere düştüm ve dört ayak üstünde koşmaya başladım. Karşımda uçan, pençesiz, sivri dişlerden yoksun, zayıf ve lezzetli bir şekilde korku kokan açık renkli şeyi takip ettim. Düştü ve o kadar tiz bir çığlık attı ki kulaklarım rahatsız oldu ama çığlığı beni heyecanlandırmıştı. Dişlerimi derisine geçirdim ve etle temas edinceye kadar ısırdım. Sıcak kan boğazımdan aşağı süzülmeye başlamıştı ki rüya bitti.

Narkissos'un yatak odasındaki siyah yataktaydım. Yatağın ayakucundaki sütunların arasında Jean-Claude'un bağlı olduğunu gördüm. Çıplak göğsündeki yaralardan akan kan aşağı doğru süzülüyordu. Yatağın üstünde ona doğru sürünürken herhangi bir korku hissetmiyordum. Sadece kanın o metalik kokusunu alıyordum. Sert ve boğucu mavi gözlerini bana çevirdi ve "Öp beni *ma petite*." dedi.

Dizlerimin üstünde doğruldum, dudaklarımı onun dudaklarının üstünde gezdirmeye başladım. Yakınlaşmaya ça-

lıştı ama ben o çekici dudaklarının ulaşamayacağı kadar geride durmayı tercih ettim. Sonra dudaklarımı daha aşağıya, göğsünün biraz üstüne, yaraların olduğu yere götürdüm. "Evet, *ma petite*, evet," diye mırıldandı.

Dudaklarımı yaralara bastırdım ve akan kanları içmeye başladım. Aniden uyandım. Gözlerim açılmış, kalbim hızla atmaya başlamıştı. Başucumda Richard vardı. Boynunda hala deri tasması duruyordu. Ona sanlmak için kollarımı kaldırmak istedim ama sol koluma bir serum iğnesi bağlanmış ve kolum bir levhaya sanlıp bandajlanmıştı. İçinde bulunduğum karanlık odayı incelediğimde buranın bir hastane odası olmadığını anlamıştım. Sağ kolumu Richard'ın yüzüne dokunmak için kaldırmak istedim ama kaldıramayacağım kadar ağırdı kolum. Karanlık, sıcak bir su gibi akıp görüşümü doldururken parmaklanmın ucuyla Richard'a dokundum.

"Dinlen, Anita, dinlen," dediğini duydum. Sonra da beni nazikçe öptü sanınm ama daha sonrası boşluktu.

Derinliği belime kadar gelen sakin, buz gibi suda ilerlemeye çalışıyordum. Eğer sudan bir an evvel çıkmazsam öleceğimi biliyordum çünkü donmak üzereydim. Kıyıyı, karları ve ilerideki kurumuş ağaçlan görebiliyordum. Suyun içinde kendimi zorlayarak aceleyle ağaçların olduğu yere ulaşmaya çalışıyordum. Sonra ayağımın altındaki zemin kayboldu ve derin bir çukura düştüm. Yüzümü sular kapladı ve soğuğun şok edici etkisi, dev bir yumruk gibi bana çarptı. Ne hareket edebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Suyun yüzeyindeki ışık yok olmaya başladı. Aşağı doğru gidiyordum, soğuk karanlık suyun içine batıyordum. Korkmuş olmam gerekirdi ama korkmamıştım. Sadece yorgundum, çok yorgundum.

Işığın olduğu taraftan solgun eller beni kurtarmaya geldi. Uzanan ele, ben de elimi uzattım ve Jean-Claude'un eli benimkini kavrayıp beni ışığa doğru çekti.

Tekrar karanlık odaya dönmüştüm ama sırılsıklam olmuştum. Üşüyordum. Çok üşüyordum. Jean-Claude beni kucağına almış ve sarılmıştı. Üstünde hala vinil kıyafeti vardı. Sonra yaptığımız dövüşü hatırladım. Yaralanmıştım. Jean-Claude yüzüme doğru eğildi ve alnımı öptü. Teni çok soğuktu, bir buz kütlesi gibi. Titriyor olmam durumu daha da kötüleştiriyordu. Vücudum istemdışı hareketlerle sık sık kasılıyordu.

"Soğuk," dedim.

"Biliyorum *ma petite*, ikimiz de üşüyoruz."

Neden bahsettiğini anlamadığım için suratımı astım ama Jean-Claude odanın içinde başka birine bakıyordu. "Anita'yı geri getirdim ama ona yaşaması için ihtiyacı olan sıcaklığı veremem."

Başımı, odanın içine göz atabilmeme yetecek kadar hareket ettirmeyi başardım. Richard, yanında Jamil, Shang-Da ve Gregory'yle bize bakıyordu. Richard yatağa yaklaştı, eliyle yüzüme dokundu. Tenime dokunduğunda eli sıcak gelmişti. Çok sıcaktı. Elinden kaçmaya çalıştım.

"Anita, beni duyabiliyor musun?"

Titremekten dişlerim birbirine fena halde vurmaya başlamıştı, bu yüzden biraz zorlandım ama sonuçta "Evet," diyebildim.

"Ateşin yükselmişti, hem de çok yükselmişti. Ateşini düşürebilmek için seni buzlu su dolu bir küvete koydular. Fakat senin vücudun bir şekil-değiştirici gibi reaksiyon verdi. Aldığın yaraları iyileştirmek için artan vücut ısını düşürmeleri, seni neredeyse öldürüyordu."

Kaşlarımı çatıp ona baktım ve sonra güçlükle "Anlamıyorum," dedim. Titrememem artmıştı, o kadar artmıştı ki artık yaralarım acımaya başlamıştı. Ne derece yaralı olduğumun farkına varacak kadar kendime gelmiştim. Nasıl olduğunu bile hatırlamadığım yaraların acısını hissediyordum. Kaslarım ağrıyordu.

"Tıpkı bizim gibi, senin de iyileşirken yüksek ısıya ihtiyacın var."

'Biz' demekle kimi kastettiğini anlamamıştım. "Kim..." Ve bir spazm bütün vücudumu etkisi altına alıp hafif bir çığlık atmama sebep oldu. Bütün vücudum titremeye başladı ve acım arttı. Eğer nefes alabilseydim daha güçlü bir çığlık atardım. Bilincimi tekrar kaybederken gözümüm önüne büyük, gri parçalar gelmeye başlamıştı.

"Doktoru çağırın!" dedi Richard.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun *mon ami.*"

"Eğer bu işe yararsa onu kaybettim demektir."

Birkaç saniyeliğine tekrar net görmeye başlamıştım. Richard'ın dar pantolonunu çıkardığını gördüm. Grilik gözlerimi kaplayıp beni içine çekmeden önce son gördüğüm bu olmuştu.

9

Rüya gördüğümü sanıyordum ama pek de emin değildim. Karanlıkta yüzler vardı. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum. Cherry, kısa sarı saçlan ve makyajsız yüzüyle, hepimizden daha genç görünüyordu. Gregory yüzüme dokunuyordu. Jamil arkamda, bir kabus gibi kıvrılmış uyuyordu. Surattan surata, vücuttan vücuda bakışlarımı kaydırıyordum çünkü bedenlerinin bana yaslandığını hissediyordum. Çıplak tenlerimiz birbirine değiyordu. Cinsellik yoktu, en azından tam olarak öyle değildi. Uyandım, tabii eğer gerçekten uyandıysam, Richard'ın bana sarılmış kolları arasında olduğumu farkettim. Vücudum onunkine iki kaşığın birbirine uyduğu gibi uymuştu. Saçları gözlerimin üstüne dökülüyordu. Gerçekten güvende olduğumu hissederek tekrar uykuya daldım.

Vücut ısısından oluşan bir koza ve likantrop enerjisinin verdiği iğne batması benzeri bir hisle yavaşça uyandım. Doğrulup beni sıcak tutanların kim olduğunu görmek istedim. Gözlerimi açtım. Karanlık odayı sadece ufak bir gece lambası aydınlatıyordu. Gece görüşüm, bu kadar az ışıkta

bile renkleri seçebilmemi sağlayacak kadar iyiydi. Tanımadığım bir adamın karşımda kıvrılmış yattığını farkettim. Yüzünü, göğüslerimin hemen üstünde, omzuma bastırmıştı ve sıcak nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda yatıyordu. Normalde paniğe kapılıp oradan kaçıp giderdim ama nedense gayet sakindim. Kendimi sıcak, güvende ve uzun zamandır hissetmediğim kadar... İyi hissettim. Sanki en rahat yünlü pijamalarımı giymiş, en sevdiğim yorganıma sarınmıştım. O türden bir rahatlık ve huzur hissediyordum. Arkamdan bir kol uzanıp belime sarılmıştı ama bundan bile fazla rahatsız olmamıştım. Belki de doktor Lillian, her şekilde kendimi rahat hissetmemi sağlayacak ilaçlar vermişti. Tek bildiğim buradan başka bir yerde olmak istemediğimdi. Sabah uyanıp yapılması gereken bir iş veya gidilmesi gereken bir yer olmadığı için sıcak yatağın içinde, yarı uyanık yarı uyur vaziyette yatmak gibi bir şeydi.

Belime dolanmış kol kaslıydı, gerçekten kaslıydı ama küçüktü. Yalnızca el değil, kolun tamamı küçüktü. Cildi bronzdu ve benim solgun tenim üzerinde daha da koyu görünüyordu. Bana sarılmış yatan bedene yaslanıp yatmaya devam ettim. Benim ortada olduğum, üç kişilik çıplak bir sandviç halinde yatmak garip gelmemişti. Artık uyuşturucu etkisi altında olduğumdan şüphelenmiyordum, bundan emindim. Tekrar uyandığımda üstüm daha çok örtülüydü ve utancım da biraz daha artmıştı.

Etrafımda yatan iki kişinin de kurtadam olduğunu düşündüm. Richard'ın sürüsü büyük bir sürüydü ve herkesi tanımıyordum. Sanki bir enerji banyosu yapıyordum. Enerji, görünmez sıcak bir su gibi üçümüzünden de akıyordu. Yarandığımı, göğüs kafesime uzanan pençeleri ve batan tır-

nakları hatırladım. Bakışlarımı kendi vücudumda gezdirdim ve yılanadamın kalbime ulaşmak için pençesini sapladığı yerde, pembeleşmiş ve üzeri pürüzlü yara izini gördüm. Hafif bir ağrı vardı ama yara şimdiden pembeleşmeye başlamıştı. İyileşen iz, parlak bir hal almıştı. Acaba ne kadar zamandır kendimde değildim?

Panik ve utanç duygumun ortaya çıkmasını bekledim. Bir şey hissetmeyince, karşımdaki adama baktım. Şimdi ona gerçekten bakıyordum. Üstleri uzun, altları kısa kesilmiş kıvırcık saçları vardı. Bu yüzden, uyurken yapıyığı küçük hareketler, tenime değen kıvırcık saçların beni gıdıklamasına sebep oluyordu. Aşırı bronz cildi, saçına mükemmel uymuştu. Görebildiğim tek kaşında, halka şeklinde bir küpe vardı. Bir dizi bacağının alt kısmına değiyordu, bir elini de çıplak kalçamın üstüne koymuştu. Sanırım gösterinin tamamını görmemi, bacağını kaldırıp kalçasını döndürmüş olması engellemişti. Aramızda birazcık da olsa mahremiyet bulunduğu için memnundum. Rahatsızlık duymadan bu halde durmamı sağlayan şey her neyse, yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Belki de sadece uyanıyordum.

Adamın vücudunun geri kalanı çok yakın olduğu için başka bir şey göremiyordum. Sırtı ve kalçasının yandan görünüşü yumuşak ve pürüzsüz gibi duruyordu. Çıplak güneşlenmiş olmalıydı çünkü vücudunun hiçbir yerinde ton farkı yoktu. Vücudu genç görünüyordu, yirmili yaşlarının ilk yarısında olmalıydı. Benden biraz uzundu. Zaten kim benden kısaydı ki? Yaklaşık bir yetmiş civarındaydı. Birden yavaşça hareketlendi, kalçamdaki eli sanki rüya görüyormuş gibi oynadı ama bir anda uyanık olduğunu farkettim. Birkaç saniye öncesine kadar orada olmayan bir heyecan dalgası, adamın

vücudunu kapladı. Bir anda ben de tamamen uyanmıştım, kalbim hızla çarpıyordu. Hiç tanımadığım bir adamın karşında çırılçıplak uyandığımda ne söylemem gerektiğini düşünmek için sadece iki saniyem vardı. Görebildiğim tek gözünü açtı ve başını, iki gözünü de görebileceğim kadar çevirince, kahverengi gözleriyle karşı karşıya kaldım.

Uyku mahmuru, yavaşça ve tembelce gülümsedi. "Seni daha önce hiç uyanıkken görmemiştim."

"Ben seni daha önce hiç görmemiştim. Kimsin sen?" Aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

"Caleb. Adım Caleb."

Başımla onayladım ve ayağa kalkmak için bir hamle yaptım. Bu yataktan çıkmalıydım. Yatak hala rahatlatıcı bir sıcaklığa sahipti fakat utancım daha ağır basmıştı. Tanımadığım, çıplak bir adamla aynı yatağın içinde konuşacak kadar soğukkanlı biri değildim. Üstelik ben de çıplaktım. Hayır, henüz bunu yapacak kadar medenileşememiştim.

Belime dolanan kol sıkılaştı,. yataktaki diğer adam beni kendine doğru çekti. Caleb'in bacağının üstünde duran dizi de ağırlaştı ve beni tuttu. Birden, artık vücudunun göremediğim kısımlarını da hissetmeye başladığını farkettim. Sanırım gösterinin tamamını görmeyi, üzerime bastırılmasına tercih ederdim. Dizini iyice yükseltip kasıklarıma kadar geldi ama henüz canını yakmayacaktım. Kalçamın üstünde duran el de artık iyice sıkmaya başlamıştı. Kalp atışlarım hızlandı. Kapana kısılmak üzereydim.

"Herkes sakin olsun, benim hemen bu yataktan çıkmam gerek," dedim.

Arkamdaki vücut hareket etti. Onu göremiyordum ama bir dirseğinin üzerinde doğrulduğunu farketmiştim. Belim-

deki kolu daha da sıkılaşmıştı. Artık tamamıyla onun vücuduna kenetlenmiş durumdaydım. Bu sayede birkaç şeyden emin olabilmiştim. Birincisi, yaklaşık olarak aynı boydaydık, çünkü bana sarıldığında vücutlarımız birbirine çok iyi uyuyordu. İkincisi, ince yapılı, kaslıydı ve bana bu şekilde dokunuyor olmaktan fazlasıyla mutluydu. Bu çok rahatsız ediciydi! Sanki bir korku filminde arkadaki karanlıktan gelen sese bakar gibi, yavaşça ve yarı korkmuş bir biçimde ona doğru döndüm. Yüzünü omzumun üzerinden gördüm. Uzun saçları yüzünün bir tarafına dökülmüştü. Yeni uyandığı ve saçları dağılmış olduğu için saçlarının kıvırcık mı, yoksa dalgalı mı olduğuna karar verememiştim ama birinci adamın neredeyse kumral saçlarından daha koyu tonda bir kahverengi oldukları farkediliyordu. Yüzü fazlasıyla üçgen şekilli ve zarifti. Hem erkek hem de kadın gibi görünme sınırındaydı. Burnu mükemmele yakın denebilecek kadar şekilliydi. Ağzı geniş, alt dudağı kalın ve çıkıktı. Çekici bir yüzü vardı ama bir yüzü etkileyici kılan ya da onu itici gösteren ana unsur gözlerdi. Gözlerini ilk gördüğümde ela olduklarını sanmıştım ama gözbebeğinin etrafında gri ve yeşil tonlarda bir halka olduğunu farketmem uzun sürmedi. Yani özetle bronz bir yüz ve koyu altın rengi-yeşil karışımı gözler görüyordum. İnsan gözleri değillerdi. Bunu nasıl farkettiğimi sormayın ama kurt gözleri olmadıklarına da emindim.

Adamların arasından sıyrılıp kalkmayı başardım. Sol kolum hareket etmeyi reddediyordu ama acı bile utanç hissinden daha iyiydi. Pek zarif bir kaçış değildi fakat en azından aralarında sıkışmaktan kurtulmuştum. Şimdi yatağın ayakucunda durmuş, yatmakta olan iki adama bakıyordum. Zara-

feti boşvermiştim, üstüme giyecek bir şeyler bulmam daha önemliydi.

"Korkmana gerek yok Anita. Sana zarar vermek gibi bir niyetimiz yok," dedi ikinci adam.

Bir yandan gözümü adamların üstünden ayırmamaya çalışıyor, bir yandan da yarı karanlık odada giyecek bir şeyler arıyordum. Hiçbir şey yoktu. İşe yarayabilecek tek şey çarşaf gibi görünüyordu ama onun üstünde de iki adam yatıyordu. Örtünmek için inanılmaz bir istek duymaya başlamıştım ama bunu iki elimle yapmak hem zordu hem de ellerimle bacaklarımın arasını kapatmak bir şekilde çok utanç vericiydi. Ellerimi ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Sol kolumdaki pembeleşmiş yaralar kendilerini hissettirdi. Omzumdan bileğime bir ağrı yayılmaya başlamıştı. "Kimsiniz siz?" diye sorarken sesim nefes nefese çıktı.

"Adım Micah Callahan." Yatağın kenarında çıplak bir şekilde oturan adamın sesi sakin ve sıradandı. Kimse çıplakken bir şekil-değiştirici kadar rahat olamaz. Omuzları dardı, tamamen narin, hatta kadınsı bir havası vardı. Ama gevşek olmalarına rağmen derisinin altından görünen kasları, güçlü ve işe yarar duruyordu. Daha ilk bakışta güçlü olduğu anlaşılıyordu ama eğer üstünde kıyafetleri olsaydı gücünü tahmin etmek zorlaşabilirdi. Ayrıca diğer tarafları bir kadın gibi narin ve ince yapılı olmasına rağmen erkekliğiyle ilgili kısımlar kesinlikle küçük veya narin değildi. Bu bölümler, vücudunun geri kalanıyla hiç uyuşmuyordu. Sanki tabiat ana ona verdiği kadınsı görüntüyü o bölgede telafi etmek istemişti. Ne kadar iyi telafi edildiğini farkettiğimde yüzüm kızardı, kendimi başka tarafa bakmak zorunda hissettim. Yataktan kalkması ihtimaline karşı onu gözden kaybetme-

meye hem de onu görmemeye çalışıyordum. Hem bakmak hem de görmemek zor bir işti ama bir şekilde başardım.

"Bu da Caleb," dedi.

Caleb sırtüstü yattı ve iri bir kedi gibi gerindi. Eğer henüz farketmemişsem kendisinin de çıplak olduğunu göstermek ister gibiydi. Oysa zaten durumun farkındaydım. Farkında olmadığım şey, göbek deliğine taktığı küçük, gümüşten halter şeklindeki küpeydi. "Biz zaten tanışmıştık," dedi Caleb. O masum cümle, masumiyet hariç her anlamı içeriyordu. Konuşurken kullandığı ses tonu, hareketleri, vücudunu bana doğru oynatışı, kelimelerine bir müstehcenlik katıyordu. Caleb'den hoşlanmayacağım konusunda her türlü bahse girmeye hazırdım.

"Harika, sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Hala ellerimi ne yapacağım konusunda bir karar verememiştim. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Seninle yatıyoruz," dedi Caleb.

Dana yeni kaybolmaya başlayan kızarıklık yüzüme geri geldi. Caleb gülmeye başladı. Micah gülmüyordu ve bu ona benim gözümde bir puan kazandırdı.

Aslında Micah'ın bir bacağını diğerinin üstüne atıp mahrem yerlerini kapatarak oturması da ona ekstradan puanlar kazandırıyordu. Caleb'se sırtüstü yatmış, kendini teşhir ediyordu. Sonunda Micah "Orada bir sabahlık var," diyerek başıyla odanın köşesini işaret etti.

Onun baktığı yere doğru başımı çevirdiğimde sabahlığı gördüm. Benim sabahlığımdı. Bordo renkli, saten kenarlıydı ve Viktorya Dönemi smokin ceketlerini andırıyordu. Sabahlığımı elime aldığımda, cebinde bir ağırlık olduğunu farkettim. Giymek için arkamı dönmem gerekti, bu sayede adam-

lar beni arkadan da seyretme fırsatı buldu. Ama utangaçlık için artık çok geçti. Sabahlığımın kuşağını bağladıktan sonra ellerimi ceplerime soktum ve sağ elim Derringer'imi kavradı. Yani en azından ben bunun benimki olduğunu sanıyordum. Ne de olsa sabahlık benim sabahlığımdı. Cebime bir silah koymayı akıl edebilecek tek tanıdığım Edward'dı ve bildiğim kadarıyla o da şehir dışındaydı. Ama biri bunu akıl etmişti ve buna gerçekten sevinmiştim. Üzerimde elbise, elimde bir silah vardı, tamam, artık hayat güzeldi.

"Merhaba Micah Callahan, tanıştığımıza sevindim. Ama isimleriniz, sizin kim olduğunuz konusunda bana bir şey söylemiyor."

"İnsanyiyen Klanı'nın Nimir-Raj'ıyım," dedi Micah.

Gözlerimi kırpıştırdım, bu bilgiyi hazmetmeye çalışıyordum. Artık utanmıyordum. Biraz şaşırmış ve belki biraz da öfkeye yakın bir ruh haline geçmiştim. "Ben de Kaniçiciler Klanı'nın Nimir-Ra'sıyım ve sizi bölgeme davet ettiğimi hatırlamıyorum Bay Callahan."

"Etmedin."

"O zaman iznim olmadığı halde burada ne haltediyorsun?" Sesimde öfkenin ilk işaretleri titreşmeye başlamıştı ve bu durumdan memnundum. Sinirli olmak, her şeyi idare etmeyi kolaylaştırıyordu. İki çıplak yabancıyla konuşmayı bile.

"Beni Elizabeth davet etti," dedi.

Öfke ılık bir rüzgar gibi etrafımdan aktı ve Richard'a ait olduğunu tahmin ettiğim içimdeki canavarı uyandırdı. Birkaç gece önce kulüpte, o canavarın kalıcı olarak içimde dolaştığını farketmiştim. Richard'a veya artık bana ait olan bu canavar, vücudumun içinde hareketlendi ve görünmez bir ter gi-

bi derimden dışarı çıktı. Adamlar güce tepki verdi. Caleb yattığı yerden doğruldu, artık bütün dikkati üzerimdeydi. Tacizle falan uğraşmıyordu şimdi. Micah ise havayı koklamaya başladı. Burun delikleri hareket ediyor, dili sanki havanın tadını alıyormuşçasına dudaklarının etrafında geziniyordu.

Güçlü duygular, gücü her zaman daha tehlikeli hale getiriyordu ve ben de çok sinirlenmiştim. Elizabeth'le zaten Nathaniel'i kulüpte yalnız bıraktığı için görülecek bir hesabım vardı ama şimdi... Bu sefer gerçekten kolay kurtulamayacağı bir duruma düşmüştü.

Bir yanım neredeyse rahatlamıştı, çünkü Elizabeth öldüğünde işler çok daha kolaylaşacaktı. Küçük bir parçam ise onu öldürmek zorunda kalmayacağımı umuyordu. Ama bunu nasıl daha fazla erteleyeceğimi bilmiyordum.

Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı çünkü Callahan "Buraya geldiğimde Elizabeth'in pardının bir Nimir-Ra'sının olmadığını zannediyordum. O eskiden ikinci alfa konumundaydı ve onun, pardına yeni bir alfa bulmak için seçim yapma hakkı olduğunu sanıyordum."

"Yani sana pardının yeni bir Nimir-Ra'sı olduğundan bahsetmeyi unuttu, olay bu mu?" diye sordum.

"Evet bu," diye cevapladı.

"Tabii, eminim öyledir." Bunu iğneleyici bir şekilde söylemeye özen göstermiştim.

Yatağın yanında ayağa kalktı. Göz temasını korumayı başarmıştım ama bu düşündüğümden zor olmuştu. "Üç gece önce Cherry, Elizabeth'in kapısına gelip seni iyileştirmek için yardım isteyene kadar senin varlığından bile haberdar değildim."

"Saçmalık," dedim.

"Yemin ederim," diye cevap verdi.

Derringer'ı sıkıca tuttum, rahatlatıcı ağırlığını hissettim. Acaba içinde kaç kalibrelik mermiler vardı? 38'lik miydi yoksa, 22'lik mi? Ben 38'liği tercih ederdim, durdurma gücü daha fazlaydı. Aniden sol koluma, sanki kaslarım kopup gitmek istermiş gibi bir ağrı saplandı. Telaşlandım. Kendime kalıcı bir hasar vermiş olmaktan korkuyordum ama bunu daha sonra düşünmeliydim. Karşımda, düşman olma ihtimali olan iki leopar varken dikkatimi onlara vermeliydim. "Şehre gelmeden önce benden haberiniz olmadığını söylüyorsun. Çok güzel. Peki o zaman neden hala buradasınız?"

"Elizabeth'in yalan söylediğini öğrendiğimde, bölgene izinsiz girmemi affettirmek için seni iyileştirmeye yardımcı olmak istedim. Bütün leoparlarım sırayla seninle yatıp iyileşmene yardımcı oldu."

"Aferin size."

Boş avuçlarını bana doğru çevirip uzattı. Silahsız ve zararsız olduğunu göstermek için güzel bir yoldu. Tabii, çok zararsızdı... "Aramızdaki gerginliği gidermek için ne yapabilirim Anita? Pardlarımız arasında bir savaş olmasını istemiyorum. Ayrıca leoparlarına alfalık yapmaları konusunda bazı kişilerle görüşmeler yaptığını da biliyorum. Ben bir Nimir-Raj'ım. Bunun, leoparadamlar arasında ne kadar nadir bulunan bir şey olduğunun farkında mısın? Onlara en iyi şartla bir leopar *lionne* bulabilirsin, o da leoparlarını sadece korur, kralları olamaz."

"İş başvurusunda mı bulunuyorsun?"

Gözlerini üzerimden ayırmadan ilerlemeye başladı. Oda o kadar da büyük sayılmazdı. "Değerlendirmeye alınırsam onur duyarım."

Sol elimle durması için işaret etmek istedim ama kolumu kaldıramayacak kadar ağrım vardı, o yüzden hareketimi tamamlayamadım. Yine de Micah ne yapmak istediğimi anlamıştı, durdu. "İşe senin orada durmanla başlayalım. İkinizle haddinden fazla yakın ve iç içe zaman geçirdim."

Orada öylece durdu, kolları hala 'ben zararsızım' pozisyonundaydı. "Anladığım kadarıyla, seni savunmasız bir şekilde yakaladık."

Anladığından şüpheliydim ama anlıyormuş gibi davranması kibarcaydı. Köpek yavruları gibi, grup halinde ve çıplak bir şekilde uyumaktan rahatsız olacak bir şekil-değiştirici tanımıyordum. Yeni tanıştıklarımın da henüz böyle bir rahatsızlığı olduğunu görmemiştim. Böyle bir rahatlık düzeyine ulaşmak için, çeşitli evrelerden geçmek gerekliydi tabii.

Sol kolum çok kötü kasılmaya başlamıştı, bu yüzden sağ elimdeki silahı bırakıp elimi cebimden çıkardım ve kasılmaları durdurmak içim sol kolumu tuttum.

"Yaralısın," dedi Micah.

Kaslarımdaki her sıçrama kolumda keskin ağrılar oluşmasına sebep oluyordu. "Koluna pençe atılınca böyle oluyor."

"Daha iyi hissetmeni sağlayabilirim."

Umursamaz bir şekilde ona baktım. "Eminim bütün kızlara böyle söylüyorsundur."

Yüzünde hiçbir utanma belirtisi oluşmamıştı. "Sana söyledim, ben bir Nimir-Raj'ım. Eti çağırma gücüm var."

En az hissettiğim kadar boş bakmış olmalıyım ki açıklama yapmak zorunda kaldı. "Dokunarak yaraları iyileştirme gücüne sahibim."

Ona sadece baktım.

"Doğruyu söylediğime ikna olmanı sağlayacak şey nedir?" diye sordu.

"Benim tanıdığım birinin seni onaylaması olabilir mesela."

"Bu çok kolay," dedi ve hemen ardından kapı açıldı.

Gelen yine bir yabancıydı. Yaklaşık bir seksen boyunda, geniş omuzlu, kaslı, yapılı ve çıplak olduğu için başka bir yerinin de gayet yapılı olduğunu farkettiğim bir adamdı. Neyse, en azından ereksiyon halinde değildi ve bu koşullar altında bu da hoş bir değişiklikti. Teni oldukça soluk renkliydi. Yeni tanıştığım bu adamlar arasında, ilk kez bronz tenli olmayan birini görüyordum. Yol yol kırlaşmaya başlayan saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Kır bıyıkları ve çenesinin köşesinden yukarı uzanan ince bir sakalı vardı. Saçları yaşının ellinin üstünde olduğunu düşündürüyordu ama adamın görünüşü yaşlı ya da güçsüz değildi. Daha çok yeterli miktarda para verildiği takdirde kalbinizi söküp bir kutuda istek sahibine götürecek bir paralı askeri andırıyordu. Göğsü ve göbeğinin arasında, hilal şeklinde, kasıklarına kadar devam eden bir yara izi vardı. İz eski görünüyordu. Büyük ihtimalle bir şekil-değiştiriciye dönüşmeden önce yaralanmıştı. Şekil-değiştiricilerin nadiren yara izleri olurdu. Bu şekilde iz kalması için yaraya gerçekten yanlış bir şeyler yapılmış olmaları gerekiyordu.

"Onu tanımıyorum," dedim.

"Anita Blake, bu da Merle."

Ancak tanıştırılmamızın ardından Merle'ün bakışları bana yöneldi. Gözleri insan gözleriydi ve soluk gri renkteydi. Kısa bir süre sonra da, itaatkar bir köpeğin sahibinin suratına bakışını hatırlatan bir şekilde Nimir-Raj'ının yüzüne baktı.

"Merhaba Merle," dedim.

Başıyla selam verdi.

"Anita'nın adamlarını odaya al," dedi Micah.

Merle'ün yüzü asıldı fakat bunu istemdışı yaptığını hemen farketmiştim. "Ama bazılarını, hepsini değil?" Bunu soru şeklinde söylemişti.

Micah bana döndü.

"Neden hepsi değil?" diye sordum.

Merle de dönüp solgun gözleriyle bana baktı. Bakışları kendimi ezilmiş hissetmeme sebep olmuştu. Sanki bana baktığında odanın diğer tarafını görebiliyor ve arada kalan her şeyi de okuyabiliyordu. Öyle bir şey yapamadığını biliyordum ama yine de etkileyici bir bakışı vardı. Ondan korkmamayı başardım.

"Anlat ona," dedi Micah.

"Böylesine küçük bir odada kalabalık bir topluluk olursa, o kadar yabancı arasında Micah'ın güvenliğini sağlayamam."

"Sen onun Skoll'u olmalısın," dedim.

Dudakları tiksintiyle büküldü. "Biz kurt değiliz. Onların kelimelerini kullanmayız."

"Peki, ama bildiğim kadarıyla leoparlar arasında buna eşdeğer bir sözcük yok. Neyse, yani sen Micah'ın başkorumasısın, öyle mi?"

Bana baktı ve başıyla hafifçe onayladı.

"Tamam. Peki benim adamlarımı gerçekten Micah'a karşı bir tehdit olarak mı görüyorsun?"

"Benim işim, onları tehdit olarak görmek."

Haksız da sayılmazdı. "Tamam, içeriye en fazla kaç kişinin girmesine razı olursun?"

Gözlerini kırpıştırdı, sert bakışları bir süreliğine kararsız kalan gözlerini gizledi. "Bu konuda benimle tartışmayacak mısın?" diye sordu.

"Niye tartışayım ki?"

"Çoğu alfa, güçsüz görünmemek için tartışırdı," dedi.

Bu beni gülümsetti. "Ben o kadar güvensiz değilim."

Merle de gülümsemeye başladı. "Evet, bütün güçlerini bir arada tutmaya çalışanlar, genelde kendine güvenemeyenler oluyor."

"Aynı tecrübeyi ben de yaşadım," dedim.

Tekrar başıyla onayladı, yüzü düşünceliydi. "İki."

"Tamam."

"Hangi ikisi olması konusunda bir tercihin var mı?"

Omuz silktim. "Cherry ve başka herhangi biri." Cherry'yi seçmiştim çünkü en iyi olay sonrası raporlarını o veriyordu. Cherry en aklı başında olanlarıydı ama bir dövüş sırasında geri planda kalmasını isteyeceğiniz türden bir kızdı. Benim de şu anda dövüş yeteneklerine değil bilgiye ihtiyacım vardı.

Merle karşımda hafifçe eğildi, sonra hala yatağın kenarında duran Micah'a baktı. Micah ona eliyle bir işaret verdi ve iri adam kapıyı açıp dışarıdakilerle sessizce bir şeyler konuştu. Kapıdan ilk olarak Cherry girdi. Çok uzun ve narin görünüyordu. Şekilli göğüsleri, bakışlarınızı uzun beline ve oradan da dolgun kalçalarına yönlendiriyordu. Daha da aşağıda, doğal sarışın olduğunun kanıtını görebiliyordunuz. Bugün herkes çıplak mı geziyordu?

Başka bir kadın görmek güzeldi açıkçası. Ortamdaki tek kız olmaya pek takılmazdım, özellikle polis meselelerinde böyle olmasına alışıktım. Fakat şimdi, konu çıplaklık olunca, penisi olmayan başka birini görmek beni rahatlatmıştı.

Cherry beni görünce gülümsedi. Yüzünde ve gözlerindeki rahatlama ifadesi o kadar belirgindi ki bundan neredeyse utanacaktım. Bana sarıldı. Buna izin verdim ama ilk geri çekilen ben oldum. Yüzüme dokundu, sanki gözlerine inanamıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim ama bu küçük hareket bile sol kolumdaki kasları gerdi ve titremeyi kesmek için kolumu vücuduma sertçe bastırmam gerekti. Acıya rağmen dişlerimi biraz gıcırdatarak da olsa konuşmayı başardım. "Kolum biraz dert oluyor ama onun haricinde iyiyim."

Cherry koluma dokundu, elini nazikçe sabahlığımın kolunun üstünde gezdirdi. "Kaslar hızlı iyileşme süreci yüzünden geriliyor, birkaç gün içinde geçer."

"Birkaç gün sol kolumu kullanamayacak mıyım?"

"Spazmlar gidip gelebilir. Masaj, sıcak tampon yapmak falan iyi gelir. Bu kadar şiddetli kasılmalara sebep olması için kaslarının gerçekten kötü hasar görmüş olması lazım." Cherry'nin kürke bürünmediği zamanlarda hemşirelik yaptığından bahsetmiş miydim?

"Kolunu bugün kullanmaya başlamanı sağlayabilirim," dedi Micah.

İkimiz de dönüp ona baktık. "Nasıl?" diye sordu Cherry.

"Eti çağırma gücüm var," dedi Micah yine.

Cherry'nin yüzündeki ifadeden söyleneni anladığı okunuyor, etkilenmiş görünüyordu. Fakat saniyeler içinde, gözlerindeki ifade düşünceli ve şüpheci bir hal aldı. İşte benim kızım. Aslında, biz tanışmadan önce çok zor bir hayatı olmuştu ve bu yüzden şüpheci bir yapısı olması normaldi. Bu halinde payım olduğu söylenemezdi.

'Eti çağırmak' sözünün ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyordum ki Nathaniel odaya girdi. Onu son gördüğümde, üstüne bıçaklar ve kılıçlar saplanmış, yaraları çeliğin etrafında iyileşmiş bir haldeydi. Şimdiyse harika görünüyordu, vücudunda yara izi bile yoktu.

Şaşkınlığım ve mutluluğum yüzüme de yansımış olmalıydı çünkü Nathaniel de bana kocaman gülümsedi. Kendi etrafında döndü ve hem ön hem de arka tarafının iyileştiğini görmemi sağladı. Göğsünün üst kısmına, daha önce bir bıçağı çıkardığım noktaya dokundum. Derisi pürüzsüzdü, sanki o bıçak sadece benim hayal ürünümdü. "Siz şekil-değiştiricilerin neredeyse her yarasının iyileştiğini biliyorum ama her seferinde şaşırmaktan kendimi alamıyorum," dedim.

"Görünüşe göre buna alışman gerekecek," dedi Merle. Sesinde, dönüp ona bakmamı gerektirecek bir gariplik vardı. Cherry ve Nathaniel'in gülümsemeleri yok oldu, birden ciddileştiler.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Cherry ve Nathaniel birbirine bakıyordu, konuşan Micah oldu. "Kolunu iyileştirebilir miyim?"

Tam ona, ben burada ne olup bittiğini anlayana kadar cehenneme gitmesini söyleyecektim ki sol koluma, parmakuçlarımdan başlayan ve omzuma kadar devam eden inanılmaz bir ağrı saplandı. Yere düşmemi engelleyen tek şey Cherry oldu. Elim, striknin[4] verilmiş bir hayvanın pençesi gibi olmuştu. Parmaklarım bükülmüş, bir pençe gibi kasılmıştı. Kolum sanki tersyüz olup iç kısmını dışarı çıkarmak istiyor gibiydi. Cherry neredeyse tüm ağırlığımı taşımaya çalışırken kendimi çığlık atmamak için zor tutuyordum.

---

4 Hayvan zehri.

"Bırak kolunu iyileştirsin Anita. Tabii eğer yapabiliyorsa," dedi Cherry.

Kolumdaki kaslar yavaş yavaş gevşedi ve içimdeki çığlık atma isteği kaybolmaya başladı. Kendimi sıktığım için nefes nefese kalmıştım ama düzgün konuşabiliyordum, sesimde inleme yoktu. "Eti çağırmanın anlamını tekrar öğrenebilir miyim?" Bütün gücümle Cherry'ye yaslanmıştım ve sanırım beni kucağına almamasının tek sebebi, beni utandırmak istememesiydi. Bütün ağırlığımı o taşıyordu.

Micah yanımıza geldi. Merle de hemen arkasında endişeli bir dadı gibi belirmişti. "Vücudumu kullanarak pardımda bulunanların yaralarını iyileştirebiliyorum," dedi Micah.

Dönüp Cherry'ye baktım ve hemen arkasında Nathaniel'i gördüm. Aynı anda başlarıyla onayladılar, sanki sormaya hazırlandığım soruyu anlamışlardı. "Daha önce eti çağırabilen bir Nimir-Raj görmemiştim ama bunun yapılabileceğini duymuştum, bu mümkün," dedi Cherry.

"Sanki ona güvenmiyorsun," dedim.

Belli belirsiz gülümsedi ve bu gözlerine bir yorgunluk gibi yansıdı. "Ben kimseye güvenmem," dedi, sonra gerçekten gülümsedi. "Sen hariç."

Hala onun kolundan destek alarak ayakta durabiliyordum ama neredeyse kendi başımın çaresine bakabilecek duruma gelmiştim. Sağ elimle kolunu sıkıp hissettiklerimi yüzüme yansıtmaya çalıştım. "Senin için her zaman elimden geleni yaparım Cherry."

Tekrar gülümsedi, bu defa gözlerinin içinde bir ışık parladı ama bakışlarındaki şüphe asla tamamen yok olmuyordu. "Bunu biliyorum."

"Bunu hepimiz biliyoruz," dedi Nathaniel.

Ona gülümsedim. Leoparlar bana miras kaldığından beri ettiğim o duayı tekrarladım. *Yüce Tanrım, lütfen onları hayalkırıklığına uğratmama izin verme.*

Cherry'nin kolunu sıkmaya devam ederken Micah'a doğru döndüm. "Neden sadece kolumda ağrılar var?"

"Başka hiçbir yerin ağrımıyor mu?" diye sordu.

Tam 'hayır' demeye hazırlanıyordum ki durup düşündüm. "Ağrılarım var tabii. Ama başka hiçbir yerim kolum kadar ağrımıyor."

Söylediklerim sanki ona bir şeyler ifade ediyormuş gibi başını yukarı aşağı salladı. "Vücudun ve enerjimiz, önce hayati tehlike olan yaraları ve sırtındaki izler gibi küçük yaraları iyileştirdi."

"İyileştirici enerjinin bu kadar seçici kullanılabildiğini bilmiyordum," dedim.

"Yönlendirilirse olabilir," diye cevapladı.

"Yönlendiren kimdi peki?"

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. "Ben yönlendirdim."

Dönüp Cherry'ye baktım ve o da başıyla onayladı. "O bir Nimir-Raj. O hepimizin üstüydü. O ve Merle."

İri yapılı adama baktım. "Sizlere bir teşekkür falan mı borçluyum?"

Merle başını iki yana salladı. "Bize hiçbir şey borçlu değilsin."

"Hiçbir şey. İznin olmadan bölgene girdik. Bu bizim suçumuzdu," dedi Micah.

Onlara baktım. "Peki. Şimdi ne olacak?"

"Yardım almadan ayakta durabilir misin?"

Bundan pek emin değildim, o yüzden Cherry'nin kolunu yavaş yavaş bıraktım ve ayakta durabildiğimi farkettim. Harika. "Evet, sanırım durabilirim."

"İyileştirmek için, yaralarına dokunmam gerek."

"Tamam, biliyorum, likantropların iyileşme sürecinde çıplak olmaları en iyisidir."

Biraz yüzü asılmıştı. "Evet, öyledir."

Sabahlığımın kolunu sağ elimle sıvadım. Kolumun yeterince açılmadığını farkettim. Sol kolumu daha da dışarı çıkması için silkelediğimde yeni bir kasılma oldu. Bu defa beni tutan Micah olmuştu. Kolum sanki vücudumdan kopup ayrılmak istermişçesine ağrıyordu ve elim öylesine şiddetli kasılmıştı ki hissedemiyordum bile. Hissizleşmiş, adeta kolumun tüm kontrolünü kaybetmiştim.

"Çığlık atabilirsin, bunda utanılacak bir şey yok," diye fısıldadı Micah.

Sadece başımı iki yana salladım. Ağzımı açarsam gerçekten çığlık atacağımdan korkuyordum. Beni yere yatırdı. Elleri sabahlığımın kuşağına doğru gitti. Kasılma yavaş yavaş azalmaya başladı. Nefesim kesilmiş bir şekilde yerde yatıyordum ve Micah sol tarafımın büyük bir kısmını soymuştu. Sol yanım tamamen çıplak kaldığında, sol göğsüm hariç, görünmesini istemeyeceğim yerlerimi örttü. Bu düşünceli davranışını takdir etmiştim. Yerde yatıyor ve ona bakıyor olmama rağmen şimdi ereksiyon halinde olmaması da hoşuma gitmişti. Nedense kendimi bu şekilde daha güvende hissediyordum.

Diz çökmüş, parmakuçlarını kolumun üstünde gezdiriyordu. Koluma dokunmuyordu fakat tenimin üstünden taşan, şu olağandışı enerjiye temas ediyordu. Gücü, benimkiyle birleşiyor ve tüylerimi diken diken edecek bir şekilde elektriklenmelere sebep oluyordu. "Canım yanacak mı?" diye sormayı aklıma ettim nihayet.

"Hayır, yanmamalı."

Erkeksi bir kahkaha duydum. Bir tanesi hariç, odadaki bütün erkekleri görüyordum. Başımı çevirip hala yatağın üstünde oturan Caleb'e baktım.

"Bir espri yapıldı da ben mi kaçırdım acaba?" diye sordum.

"Ona aldırma," dedi Merle.

Bana büyük bir ciddiyetle bakan Micah ve Merle'ü gördükten sonra Caleb'in gülüşü bir fon müziği gibi farkedilmez hale geldi. "Eti çağırma konusunda bana söylemek istediğiniz bir şey olmadığından emin misiniz?"

Micah yüzüne düşen saçları iki yana dağıtarak başını iki yana salladı. Birden odadaki ışığın yanmadığını farkettim. Alacakaranlıktaydık. "Biri ışıkları açabilir mi?" dedim.

Herkes birbirine bakmaya başlamıştı, birinin bakışı diğerine kayıyordu, diğerininki ötekine, sanki bakışarak ebelemece oynuyorlardı. "Problem nedir?"

"Neden bir problem olduğunu düşünüyorsun?" dedi Micah.

"Beni salak yerine koyma, bakışmaları gördüm. Niye ışığı açamıyoruz?"

"Hızlı iyileşme yüzünden ışığa duyarlı olabilirsin," dedi Cherry.

Ona bakarken yüzümdeki şüphenin kendim bile farkındaydım. "Bütün bu bakışmalar bu yüzden miydi?" diye sordum.

"Vücudunun... Yaralara nasıl tepki verdiği konusunda endişeliyiz," dedi Cherry. Yanıma gelip Micah'ın karşısında diz çöktü. Bir köpeği sakinleştirmek için tüyleriyle oynar gibi saçlarımı okşamaya başladı. "Senin için endişeleniyoruz."

"Bunu anladım." Ondan yayılan samimiyet karşısında şüpheci davranmak zordu. Sonunda kendimi gülümsemek zorunda hissettim. "O beni iyileştirdikten sonra ışıkları açabiliriz sanırım."

Gülümsedi ve bu sefer neşesi gözlerine kadar ulaştı. "Güzel."

"Bize biraz alan verirsen iyi olur. Yoksa güç dağılabilir," dedi Micah.

Cherry son bir kez başıma dokundu ve Nathaniel'le beraber bizden uzaklaştı. Micah, Merle'e bakıp "Sen de," dedi.

Merle'ün suratı asıldı ama o da diğerleriyle birlikte odanın diğer ucuna gidip Caleb'le birlikte yatağın üstüne oturdu. Garip bir şekilde hem odanın içinde kalıp hem de yataktan en uzak durabileceğim noktaya gelmiştim. Bunu kesinlikle kasıtlı yapmamıştım, cidden.

Micah dizleri üzerinde duruyordu ama şimdi gövdesi geriye gitmiş, topuklarının üstüne oturmuştu. Ellerini baldırlarının üstüne koymuş, gözlerini kapatmıştı ve kendisini açtığını hissettim. Gücü, nefes almayı zorlaştıran bir sıcak hava akımı gibi başımın üstünde dolaşıyordu. Canavarının gözleriyle bana baktı. Yüzü, meditasyon yapıyor veya rüya görüyormuş gibi sarkmıştı.

Bana dokunacağını zannetmiştim ama ellerini baldırlarının üzerinden kaldırmadı. Gövdesini omzuma yasladı.

Sağ elimle koluna değdiğim anda, içindeki canavarın etrafımı sardığını hissettim. Sanki görünmez dev bir kedi, kendini sevdirmek için bacaklarımın arasında dolaşıyor, bana sürtünüp duruyordu. Fakat bu kedi, bir sevgilinin bile dokunmaması gereken yerlere değiyordu. Konuşamıyor-

dum, sözlerim boğazımda düğümlenmişti ve Micah'ın yüz ifadesinden onun da aynı şeyleri hissettiğini farketmiştim. En az benim kadar sarsılmış görünüyordu ama omzuma yaslanmayı sürdürdü. Elimi kolundan çekmemiştim ama bu onu durdurmaya yetmiyordu. Üstelik hareketlerini sorgulayacak kadar iyi düşünemiyordum. Dudaklarını boynumda, yaraların başladığı yerde gezdirmeye başladığında sanki inliyormuş gibi nefes alıp verdim. Dudaklarını boynuma bastırdı ve girdap gibi, hayat dolu gücünü içime göndermeye çalıştı. Canım yanmamış ama vücudum darbe almış gibi kasılmıştı. Aslında o kadar güzel bir histi ki onu itmek zorunda kaldım.

Sonunda konuşabildim. Sesim kısık, neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. "Bir dakika, bu dudak meselesi de nereden çıktı? Beni ellerini kullanarak iyileştireceğini sanıyordum."

"Seni vücudumu kullanarak iyileştirebileceğimi söyledim," dedi. Güç, bir çocuğun ellerinde eriyip parmakları arasında uzayan karamelli şekerlemeler gibi aramızda dolaşıyordu. Sanki birbirimize dokunursak yapışıp kalacaktık.

Elimi üstünden çekerken yoğun ve katı bir şeyin içinden çıkıyormuş gibi hissettim. Konuşmam sakinleşmişti ve bu beni bile hayrete düşürdü. "Ellerini kullanacağını sanmıştım."

"Eğer ellerimle iyileştirecek olsam, o şekilde söylerdim." Yüzünü bana doğru eğdi, gücü içimde hareket ediyordu. Biri size doğru yüzerken oluşturduğu dalgaların arasında kalmak gibi bir şeydi. Elimle saçlarını kavradım ve "Vücut kavramını tanımla," dedim.

Gülümsedi. Hem nazik hem küçümseyici hem de nedense üzgün bir gülümsemeydi. Üzerime yaslanıp diz çökmüş vaziyette durmaya devam etti. Yüzü, beni öpebilecek

kadar yakınımda duruyordu. Hala ellerimle saçlarını tutuyordum ve güç etrafımızda bir nabız gibi atıyor, daha da genişliyordu. "Ağız, dudaklar, biraz dokunma ama sadece ellerle olmaz, vücut gerekli. Senin de vücudunu kullanarak iyileştirebildiğin söylenmişti."

Ellerimi saçlarından çekip aramıza biraz mesafe koymaya çalıştım fakat o geri gitmediği için pek bir işe yaramadı. Gerçek şu ki iyileşme için ya seks ya da ona yakın, halkın içinde yapılamayacak bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Onun gibi bir şeyler yapabiliyorum," dedim. Odanın diğer köşesine, Micah'ın başının üzerinden Cherry'ye baktım. "Eti çağırmak, benim munin çağırmam gibi bir şey mi?" diye sordum. Muninler, kurtadamların atalarından kalma hatıraları gibiydi ama daha çok hayaletleri veya ölülerin ruhlarını andırıyorlardı. Eğer onlarla temas etmeyi başarırsanız, bilgilerini, yeteneklerini ve kötü huylarını edinebiliyordunuz. Ben bir nekromensırdım ve bütün ölüler benden hoşlanıyordu. Benden en çok hoşlanan munin ise, kurt sürüsünün eski Lupa'sı olan Raina'ydı. Onu ben öldürmüştüm, çünkü aksi takdirde o beni öldürecekti ve şimdi munini beni ele geçirme fikrine bayılmıştı. Ama Raina'nın kontrolünü de ele geçirmeyi başarmıştım. Onu çağırdığımda artık onunla mücadele etmiyordum, bir çeşit anlaşma yapmıştık. Yine de iyileşmek için munini çağırmak benim için hep seksle ilgili bir eylem oluyordu. Çünkü iyileştirme Raina için seksle ilgili bir eylemdi.

"Cinsellikle ilgisi yok. Şehvetli ama seksüel değil," dedi Cherry.

Cherry'nin bu konudaki düşüncelerine güveniyordum. "O zaman tamam, yap hadi."

Micah, o garip yeşil-sarı gözlerini sıkıca kapatmış, yüzünü de bana çevirmişti.

"Yap hadi," dedim.

Aynı arzulu, üzgün ve küçümseyici gülümseme tekrar yüzünde belirdi, sanki ikimiz için de aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Gülümseyişi sinir bozucuydu. Sonra, dudaklarını boynuma, yaraların başladığı yere doğru getirdi. Boynuma kondurduğu ilk öpücük nazikti. Nefes verdiğinde gücü tenimde hissettim ve nefes almakta zorlanmaya başladım. Güç, bir elbise gibi tenimin etrafında dolaşıyordu. Birden dilinin bana değdiğini hissettim. Sıcak ve ıslak bir iz bırakarak tenimin üzerinde gezinirken gücü, o sıcak ve ıslak izi takip edip adeta derimin altına nüfuz ediyordu. Fakat gücün içime dolduğunu ve yaralara doğru yöneldiğini, ancak Micah dudaklarını tenime bastırıp bana iyice yaslanarak dişlerinin arasından adeta beni ağzının içine çekmeye başladığında hissettim. Kelimenin tam anlamıyla beni iyileştirme işini nefesiyle, dudaklarıyla ve ısırışlarıyla yapıyordu ve ben de elimde olmadan ufak tepkiler veriyordum. Hepimizin vücudunda normal bölgelerin yanı sıra erojen bölgeler de mevcuttur. İstesek de istemesek de dokunulduğunda tepki verdiğimiz yerler. Benim de boynum ve omuzlarım böyleydi.

Konuşmasına yetecek mesafe kalana kadar geri çekildi ve fısıldadı. "İyi misin?"

Nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyordum.

Başımla onaylayıp yüzümü diğer tarafa çevirdim.

Bana inandı ve dudaklarını tekrar boynuma getirdi. Bu sefer hiçbir ön hazırlık olmaksızın, nefesimin kesilmesine sebep olacak kadar sert bir şekilde beni ısırdı. Midem dü-

gümlenmiş, vücudum yana doğru kasılmış, ondan uzaklaşmıştım.

"Ne oldu Anita?"

"Midem," dedim.

Sabahlığımın önünü açıp karnıma dokundu. "Burada yara yoktu."

Bir başka ağrı dalgası boğazımın üstünden geçti, acı içinde yere yığılıp kıvranmaya başladım. İstek, adeta içimde canlı başka bir varlık dışarı çıkmak istermişçesine beni ikiye ayırmaya çalışıyordu.

Micah karşımda durmuş, yüzüme düşen saçları geri itiyordu. Ağır hareketlerle ilerleyen bir kedi gibi bana yaklaştı. Bana sarıldı, kucağına doğru çekip yüzümü göğsüne dayadı. "Doktoru çağırın."

Göğsü pürüzsüz ve sıcaktı. Kalp atışlarını yanağımda hissedebiliyordum. Derisinin altında dolaşan kanın, dilimde eriyip boğazıma akacak egzotik bir şekerin tadına benzeyen kokusunu alabiliyordum. Başımı, boynundaki nabız atışını görebilecek kadar kaldırdım. Nabız atışlarını susuzluktan ölüyormuşçasına seyrettim. Kana olan ihtiyacımdan boğazım yanıyor, susamışlığımdan dudaklarım kuruyup çatlıyordu. Beslenmem gerekiyordu. Aynı anda bunun benim düşüncem olmadığını farkettim.

Vücudumda, Jean-Claude'un yerleştiği o bölgeyi aradım ve onu buldum. Penceresiz bir hücrede oturuyordu. Sanki karşında ona baktığımı görebiliyormuş gibi başını kaldırdı. "*Ma petite,*" diye fısıldadı. Nasıl başardığımı bilmiyorum ama nerede olduğunu anlamıştım. St. Louis Şehir Hapishanesi'nde, güneş ışığına dayanamayan yaratıkların konulduğu hücrelerden birindeydi. Karanlık hücrede kendi ışıkları-

nı oluşturuncaya kadar gözlerini dolduran mavi alevleri seyrettim.

Sanki dokunabilecekmiş gibi bana uzandı ama Micah'ın gücü ve canavarı etrafımda dolaşıp beni Jean-Claude'dan uzaklaştırdı.

Gözlerimi açtığımda kendini Micah'a sarılmış yüzümü omzuna bastırmış, dudaklarını boynundaki sıcaklığa iyice yaklaştırmış halde buldum. Odada bir hareketlilik vardı ve bunun bir doktor çağırmak için olduğunun farkındaydım ama istediğim şeyi bana bir doktor veremezdi.

Micah'ın teninin kokusu temiz ve gençti. Öyle ki, sanki sadece kokusundan yaşını tahmin edebilirdim. Kanı teninin yumuşaklığının altındaki krema gibiydi. Micah'ı yemek olarak görmemi sağlayan kısım Jean-Claude'a değil Richard'a aitti.

Duyduğum isteği kelimelerle nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Micah yüzünü çevirip gözlerimin içine baktı ve o anda içimde bir şeylerin açıldığını hissettim. İçimde, daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir kapı ardına kadar açılmıştı. Kapıdan, mezar karanlığı ve sakinliğine sahip bir rüzgar esti. Çıplak tene bir kürk süründüğünde hissedilecek elektriklenme hissini tattıran bir rüzgardı. Bana iki erkeğimin de tadını hatırlatmıştı ama merkezde ben vardım ve ikisini de içeride tutmayı başarabilirdim. Hayat ve ölüm, şehvet ve aşk.

"Nesin sen?" diye sordu Micah. Sesi şaşkındı.

Hep vampirlerin kurbanlarını alırken onların iradelerini de aldıklarını, onlara bir tür büyülü tecavüzde bulunduklarını düşünmüşümdür. Fakat o anda olayın bundan biraz daha karmaşık olduğunu farkettim. Bir açıdan da daha basit-

ti. Jean-Claude'un gözleriyle görüyor, onun gücünü kullanıyordum. Birkaç santim mesafeden Micah'ın yüzüne bakıyordum ve onun isteğini görüp hissedebiliyordum. Onun çok uzun zamandır tatmin edilmemiş arzularını farketmiştim. Bu aslında daha farklı bir istekti, güce ve onun sağlayacağı sığınağa olan bir ihtiyaçtı. Sanki isteklerinin kokusunu alabiliyor, onların tadını dilimde hissedebiliyordum. İnsansı yüzündeki sarı-yeşil gözlerine baktım ve Jean-Claude, Micah'ın ruhunun anahtarını bana verdi.

"Ben gücüm, Nimir-Raj. En soğuk gecelerde seni ısıtacak sıcaklığa sahip bir gücüm." Gücü teninin üstünde kavurucu bir rüzgar gibi hareketlendi. O sıcak rüzgar, içimdeki güçle birleşti ve içimde, sanki bir bıçak batıyormuş gibi hareket etmeye başladı. Nefesim boğazımda düğümlenmişti ve aynı şeyin Micah'a da olduğunu farkettim. Ardından güç, daha nazik bir şeye dönüşmeye başladı. Batmak yerine okşayan bir şeye, sahip olmak için bir ömür boyu beklemeye değecek bir şeye. Micah'ın yüzündeki heyecanı gördüğümde, onun da aynı şeyleri hissettiğini anladım.

Bir rüzgar esti ve Micah'ın saçlarını dalgalandırmaya başladı. Sanki sıcak ve soğuk hava akımları ikimizin arasında buluşmuş, iki akımın da tek başına oluşturamayacağı kadar güçlü bir rüzgar oluşturmuş ve aramızda estirmeye başlamıştı. Çok büyük ve baş döndürücü bir şeydi. Bu güçteki bir rüzgar evleri sarsıp telefon direklerini yerinden sökebilirdi.

Kollarını etrafıma, daha da sıkı dolamıştı. "Ben Nimir-Raj'ım, bu zihin oyunları bana sökmez."

Dizlerimin üstünde doğruldum, hala kollarının arasındaydım ve vücudumu onun vücudunun alt kısmına daya-

mıştım. Neredeyse aynı boydaydık, bu yüzden istemediğim kadar yakın bir göz teması kurmuştuk. Güç, sanki bizi birbirimize doğru iten görünmez bir el gibi etrafımızda dolaşıyordu. Vücudu bu temasıma tepki verdi. Aniden sertleşmişti. Çok iri olan sertliğini, kasıklarımdan karnıma kadar hissedebiliyordum. Genelde bu gibi durumlarda utanıp panik yapardım ama bu sefer öyle bir şey olmamıştı. Jean-Claude'un kanın yanı sıra şehvet ve arzularla da beslendiğini biliyordum ama açıkçası Micah'ın teni bana dokunana kadar bunun tam olarak ne demek olduğunu anlayamamıştım. Sarsılmama sebep olan sadece onun çıplak, sert ve sıkı bir şekilde bana değiyor olması değildi, aynı zamanda onun arzularını da hissetmiştim. Açlığının tenine nüfuz edişini hissetmiştim. Kelimelerle anlatılmayacak kadar ilkel taraflarını okuyabiliyordum. İstekleri konuşmayla değil çıplak tenle ilgiliydi.

Gözlerini kapattı ve hafifçe inledi.

"Sana önerdiğim şey bir illüzyon değil Nimir-Raj, önerdiğim şey gerçek."

Başıyla reddetti. "Seks benim için yeterli değil."

"Sana seks yapmayı önermiyorum, henüz değil." Bunu söylerken bile vücudumu ona bastırıyordum. Bütün vücudu karşımda sarsılıyordu ve hafif bir şekilde inliyordu.

"Sana güçten bir parça tatmanı öneriyorum Nimir-Raj, sunabileceklerimin küçük bir parçası." Beynimde bunun bir yalan olduğunun farkındaydım ama kalbim bunun gerçek olduğuna inanıyordu. Ona, istediği, her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şeyleri, gücü ve teni verebilirdim. Bu muhteşem bir tuzaktı ve bir o kadar da yanlış bir hareketti. Ona tekrar baktım ve gücü geri çekmek istedim ama Jean-Claude bu-

nu yapmamam için benimle mücadele ediyordu. Sanki bir parçası içimde beni kontrol ediyormuş gibi, gücünü içime saplamıştı. Sıradan insanlar gibi beslenip ona gücünü geri vermek için artık çok geçti. Güçsüz olduğum bunca gece benden uzak durmuştu. Şimdi güçlenmiştim ve güçsüz olan oydu ve şehirde düşmanlarımız olduğu için zayıflığa tahammülümüz yoktu. Zihinlerimiz bir bütün olmuşken bir kalp atışı süresinde farkına vardığım bunca şey, 'Zayıf olmaya tahammül edebilir miyiz?' sorusu, onu zihnimden atmama engel oluyordu.

"Karşılığında ne istiyorsun peki?" diye sordu Micah. Bunu çaresizlik içinde bir fısıltı halinde söylemişti çünkü ikimiz de ne istersem vereceğini biliyorduk.

"Vücudundaki sıcak akışı içmek istiyorum, ağzımı tam buradan dolaşan sıcak sıvıyla doldurmak istiyorum," diyerek dudaklarımı boynuna yaklaştırıp sürtmeye başladım. Teninin yüzeyine çok yakın olan kanının kokusunu aldığımda midem harekete geçti ama çok yakındık, gerçekten yakındık. Acele etmemeli, onu korkutmamalıydık. Adeta balıkçılar gibi, onu ağımızla yakalamış, bizimle mücadele etmeyi bırakıp teslim olmasını bekliyorduk.

Dudaklarımı boynunda gezdirirken konuşuyordu. "Zahmetlerimin karşılığını alabileceğim kadar gücün olduğuna beni inandırabilirsen, istediğin her türlü vücut sıvımı alabilirsin."

Saçlarını yüzünün bir tarafından kaldırdım ve avcumla yakalayıp geri düşmelerini engelledim. Bu hareketim bile acı içinde hafif bir ses çıkarmasına sebep oldu. Artık boynunun bir tarafı açıktaydı. Sanki ne yapmak istediğimi biliyormuş gibi başını yana yatırdı. Boynunda atan nabzını gö-

rebiliyordum. Vücudunun bir parçası değilmiş, orada, kurtarılmayı bekleyen bir şeymiş gibi atıyordu.

Dilimi nabzının attığı yerde gezdirdim. Nazik davranmaya çalışıyordum ama yapmak istediğim çok fazla şey vardı. Cildi çok pürüzsüz ve kusursuzdu. Kokusu muhteşem bir parfüm gibi başımı döndürüyordu. Nabzı şimdi dudaklarımın altında atıyordu. Çılgınca hareket eden o şeye dişlerimi geçirdim. Derisinin, etinin, gücünün ve canavarının içine dişlerimi batırdım.

Canavarımın, okyanusun derinliklerinde hareket eden dev bir cisim gibi, vücudumun içinde hareketlendiğini hissetmiştim. Sanki durmadan, vücudum onu içeride tutamayacak hale gelinceye kadar büyüyecekti ama sonra birden Micah'ın canavarıyla temas edince durdu. Karanlık sularda dolaşan dev bir cisim gibi, kanımda dolaşıyordu. İki güç, o karanlık suların yüzeyinde yüzmeye başladı. Dev, pürüzsüz vücutları birbirine sürtünüyordu, tıpkı bizim vücutlarımız gibi. Sanki içimde bir kadife bana sürtünüyordu ama bu kadifenin kasları ve vücudu vardı. Hissettiğim duygu, içimde büyük bir kedinin bana sürtünmesine ve yuvarlanmasına dönüştü. Richard'ın canavarının gözlerini gördüm, suyun içinde zorlukla görülebilen dev bir cismi andırıyorlardı. Çok büyük ve ezici görünüyorlardı. Micah'ın gücünü içtim ama bunu sadece ağzım ve gırtlağımla yapmamıştım, vücuduna dokunduğum her yerden besleniyordum. Çıplak göğsümde kalp atışlarını hissedebiliyordum. Vücudunda kanın hızlı hareketini hissedebiliyordum. Bana değen her yerini hissedebiliyordum. İsteklerini, arzularını hissedebiliyor ve onlarla besleniyordum. Boynunda nabzının attığı yer, sanki içi krema dolu bir pasta gibiydi, sanki etini kemirip bitirirsem

anlatılmaz derecede tatlı bir şeye ulaşacaktım. Kan akıtmayı sonunda başardım ve o tatlı metalik tadı aldığım anda bütün bu aldatıcı güzellik sona erip taze kan kokusunun, parçalanmış ten tadının ve ağzımın içindeki et ve kan hissinin içinde kaybolup gitti. Elleriyle vücudumu kendine doğru çektiğini hissettim, bacaklarımı beline dolamış, üstünde oturuyordum. Henüz içime girmemişti. Sertliği hala vücutlarımızın arasında sıkışmış duruyordu ama karnımın üzerindeki kıpırdanmalardan girmeye ne kadar hazır olduğunu hissedebiliyordum. Nefes alıp verişi giderek hızlanmaya başladı. Bazı hayvan sesleri duydum ve sonra bu seslerin benden geldiğini farkettim.

Micah'ın tırnakları vücuduma saplanmıştı. Bir anda üzerime kavurucu bir dalga gibi boşaldığını hissettim. Kelimelerle anlatılamayacak kadar ilkel sesler çıkanyor ve yüksek sesli çığlıklar atıyordu.

Bizi birbirimize bağlayan o metafiziksel bağın ucunda Jean-Claude vardı. Sakinleşmiş, beslenmiş ve doymuştu. Ağzımı Micah'ın parçalanmış boynundan çektim ve yanağımı çıplak omzuna yasladım. Kollarım ve bacaklarım hala ona dolanmış durumdaydı ve o da bana sıkıca sarılıyordu. Vücudum onun sıvılarıyla kaplanmıştı. Göğsümde daha yoğundu ve vücudumdan aşağı doğru akıyordu.

İkimizin de ağırlığını taşıyacak şekilde dizleri üstünde doğruldu. Nefes alışımız sakinleşmeye başlamıştı. Gürültülü kalp atışlarımız sessizliğe gömülüyordu. Bu sessizliğin içinde teninin hissi, seksin duygulu kokusu ve uzaklarda bir vampirin tatmin olmuşluğundan başka bir şey yoktu.

10

Spor salonlarında bulunan, toplu bir şekilde yıkanılmak üzere tasarlanmış duşlardan birindeydim. Fakat duş yapan tek kişi bendim. Temizlendim, kendimi iyice fırçaladım ama yine de kendimi "Çık, çık, lanet olası leke!" diye bağıran Lady Macbeth gibi hissediyordum. Sanki asla tekrar temiz olamayacaktım. Dizlerime sarılıp sıcak suyun altında fayansların üstüne oturdum. Hiç istemiyordum fakat yine de ağlamaya başladım. Dökülen gözyaşlarım, yukarıdan akan suyla kıyaslandığında çok soğuk kalıyordu. Niçin ağladığımdan da pek emin değildim, zihnim bomboştu. Genelde zihnimi boşaltmak istediğimde başaramazdım ama şimdi su, sıcak, pürüzsüz fayanslar ve kafamın içinde bir hamsterın tekerleğinde dönerken çıkardığı sesi andıran yankıdan başka bir şey yoktu. Sesin ne söylediğini duyamıyordum ya da sanırım duymak istemiyordum ama çığlık çığlığa bağırdığından emindim.

Bir ses duydum ve hemen dönüp baktım. Gelen Cherry'ydi ve hala çıplaktı. Ben söylemedikçe leoparlardan hiçbiri giyinmiyordu. Beni ağlarken görmesini istemediğim

için yüzümü çevirdim. Onun Nimir-Ra'sı, ne zaman istese sırtını dayayabileceği kayaydım ve kayalar ağlamazdı.

Tepemde durduğunu hissedebiliyordum. Suyun akış ritmi bozulmadan önce bile bunu hissetmiştim. Üzerime eğilince sular onun üstüne aktı ve soğuk, susuz boşluğun içinde kaldım. Yüzümü çevirmeden oturmaya devam ettim. Islak saçlarıma dokundu. Sesimi çıkarmadığımı görünce bana sarıldı. Kolları yavaşça bana dolandı, sanki bu durumdan şikayet edip etmeyeceğimi görmek istiyordu.

Ben kollarının arasında hareketsiz durunca sarılmaya devam etti. Başını benimkine yaslamıştı. Yukarıdan akan suyu engellediği için üşümüştüm. Sıcak vücudu bile üşümemi engelleyemiyordu. Yavaşça ona doğru yaslandım ve sarılmasına izin verdim. Ben ağladıkça, o da bana sarıldı.

Ağlamam artmadı veya sesi yükselmedi, sessiz gözyaşları şeklinde devam etti. Cherry sarılmaya devam ediyordu ve ben de izin veriyordum. En sonunda, gözyaşlarım sona erdi ve geriye suyun sesi, sıcaklığı ve Cherry'nin bana sarılmış vücudunun hissi kaldı. Seksten çok daha öte anlamlar içeren dokunuşu beni rahatlatmıştı. Ondan uzaklaşmak istediğimde, hemen geriledi. Ayağa kalktım ve suyu kapadım. Bir anda keskin bir sessizlik oluştu. Dışarıda, gecenin baskısını hissedebiliyordum. Etrafta bir pencere olmamasına rağmen sabahın erken saatleri olduğunu anlayabiliyordum. Saat ya iki ya da üçtü, kısa bir süre sonra şafak sökecekti ve Jean-Claude'un hapishanede ne durumda olduğunu öğrenmeliydim. Başka işler bekleyebilirdi çünkü şehirde düşmanlarımız vardı. Onların kim olduklarını ve ne istediklerini öğrenmeliydim. Ancak bunu hallettikten sonra, az önce olanlar hakkında düşünebilirdim. İstemediğim işlerden kurtulmakta üstüme yoktur.

Cherry bana bir havlu uzattı ve kendisi de kurulanmaya başladı. İlk uzattığı havluyla saçımı sarıp başka bir tane daha aldım ve kurulanmaya başladım. Göz göze gelmemeye özen gösteriyorduk. Ortada bir kurulanma protokolü falan yoktu tabii. Ama kızlar, erkekler kadar konuşkan olmuyor. Olanlar hakkında konuşmak istemiyordum, en azından şimdilik.

Büyük boy havluyu vücuduma iyice sardım ve "Jean-Claude neden hapiste?" diye sordum.

"Seni öldürmek suçundan," dedi Cherry.

Birkaç saniye ona baktım ve konuşmayı başarabildiğimde, "Söylediklerini yavaşça tekrar edebilir misin?" diyebildim.

"Jean-Claude seni kucağına almış kulüpten çıkarırken resimlerinizi çekmişler. Kanla kaplıydın Anita ve Jean-Claude da senin kanınla kaplıydı," dedi. Sonra omuz silkti ve bacağında kurulamayı unuttuğu bir noktayı kurulamaya başladı.

"Ama hayattayım," dedim. Bunu söylemek çok aptalca gelmişti.

"Peki seni öldürmesi gereken yaralardan bir hafta içinde kurtulup iyileşmeni nasıl açıklayacaksın?" diye sordu ve doğruldu, havluyu omzuna astı, vücudunun herhangi bir noktasını örtmeyi aklından bile geçirmiyordu.

"Yapmadığı bir şey için hapis yatmasını istemiyorum," dedim.

"Eğer bu gece gidersen, polis nasıl bu kadar çabuk iyileştiğini bilmek isteyecektir. Onlara ne söyleyeceksin?" Bana bakıyordu. Gözlerini bana öyle bir dikmişti ki ortadan kaybolmak istiyordum.

"Bana, henüz ne olduğu farkedilmemiş bir likantropmuşum gibi davranıyorsun Cherry ama ben bir şekil-değiştirici değilim."

Birden bakışları yere kaydı, gözlerime bakmak istemiyor gibiydi. Bakışları, uyandığımda odadaki bakışlarıyla neredeyse aynıydı. Yukarıya doğru uzanarak çenesine dokundum. "Benden ne gizliyorsunuz?"

Dışarıdan bir adamın sesi geldi. "Artık içeri girip temizlenebilir miyim lütfen?" Bu Micah'tı. Onu bir dahaki görüşümde bulunduğum yerden koşarak kaçma kararı almıştım ama Cherry'nin bakışları orada donup kalmama sebep oldu. Korkmuştu. Ve gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım başka bir şeyler daha vardı.

Bağırarak cevap verdim. "Bir dakika!" Ve konuşmaya devam ettim. "Cherry, konuş benimle, her ne söylemen gerekiyorsa söyle gitsin."

Başıyla reddetti. Korkuyordu. Fakat neden? "Benden mi korkuyorsun?" Sesimdeki hayreti gizleyememiştim. "Sana asla zarar vermem, hiçbirinize vermem," dedim.

"Bunun için verebilirsin," diye fısıldadı.

Kolunu sıkıca tutum. "Cherry, lanet olsun, konuş benimle."

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra hemen kapattı ve kapıya baktıktan hemen sonra Micah Callahan içeri girdi. Sanki onun gelişini, Cherry benden önce duymuştu. Micah hala çıplaktı, bundan rahatsız olmam gerekirdi ama olmamıştım. Cherry'nin bana söylemek istemediği şey hakkında kötü hislere kapılmaya başlamıştım.

Micah saçını taramıştı. Şimdi saçının kıvırcık değil de dalgalı olduğundan emindim. Kıvrımlar az aralıklıydı ama küçük değillerdi. Saç rengi koyuydu, neredeyse siyaha yakın bir koyu kahverengi. Çocukken beyaz gibi görünen sarı saçlara sahip insanların saçları sonradan böyle koyulaşır

dı. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Onları aşağı doğru takip ederken istemeden de olsa bakışlarım Micah'ın göğsüne yöneldi. Sonra hemen yukarı baktım. Yüzüne konsantre olmak istiyordum. Göz teması. Olay buydu. Tekrar utanmaya başlamıştım bile.

"Bir dakika sonra çıkacağız demiştim." Sesim ters bir şekilde çıkmıştı ve buna sevinmiştim. Havluyu vücuduma henüz sarmıştım ve çıplak bir şekilde yakalanmaktan şans eseri kurtulmuştum.

"Seni duydum," dedi. Yüzü de, sesi de gayet sıradandı. Bir vampirinki kadar değildi tabii ama onlar bu işin uzmanıydı, Micah ise sadece deneme aşamasındaydı.

"O zaman işimiz bitene kadar dışarıda bekle," dedim.

"Cherry senden korkuyor," diye cevap verdi.

Önce ona, sonra da Cherry'ye kaşlarımı çatarak baktım. "Tanrı aşkına, neden?"

Cherry, Micah'a baktı, o da başıyla onayladı. Bu hareketten sonra Cherry yanımdan uzaklaşıp kapıya doğru hareketlendi. Odadan çıkmadı ama benden mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya özen gösterdi.

"Neler oluyor?" diye sordum

Micah karşımda, yaklaşık bir buçuk metre kadar uzağımda duruyordu. Birbirimize yakın sayılırdık ama bu mesafeye çok yakın denemezdi. En azından şimdi gözlerini daha net görebiliyordum ve düşündüğüm kadar insansı olmadıklarını farketmiştim. Daha ilk bakışta gözlerin o surata ait olmadığını anlamıştım. "Haberciyi öldürmenden korkuyor," dedi. Sesi yumuşaktı.

"Bana bak, bütün bu kıvırmaların modası geçti. Şimdi bana ne olup bittiğini anlatın."

Başıyla onayladı, sanki canı yanmış ve ürkmüştü. "Doktorlar, sana likantropi bulaşmış olabileceğini düşünüyor."

Başımı iki yana salladım. "Yılanların taşıdığı likantropi bulaşıcı değildir. Yakalanılacak bir hastalık da değildir. Ya bir cadı tarafından yılana dönüştürülmek gerekir ya da kuğuyeleler gibi aileden gelir." Son söylediklerim en son kulüpte, kılıçların bulunduğu odada, duvara zincirlenmiş olarak gördüğüm üç kadını hatırlattı. "Bu arada kulüpteki kuğuyelelere ne oldu?"

Micah kaşlarını çattı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Birden hiçbir uyarıda bulunmadan içeriye Nathaniel girdi. O da çıplaktı. Havlumun içinde artık aşın giyinik olduğumu hissetmeye başlamıştım. "Onları kurtardık," dedi Nathaniel.

"Ben yaralandıktan sonra yılanların lideri fikrini mi değiştirdi?"

"Sylvie ve Jamil onu neredeyse öldürecekken değiştirdi."

Ah. "Yani öyleyse, onlar iyi," dedim.

Başıyla onayladı ama yüzü hala ciddiydi. Gözlerinde bir hassasiyet vardı. Bu, kötü bir haber vermek zorunda kalan birinin bakışlarıydı.

"Sakın sen de şu yılanlarla ilgili bokları anlatmaya başlama. O işin öyle olmadığını biliyorum."

"Gregory'nin yılanlarla ilgili o bokla ilgisi yok," dedi Nathaniel. Sesi de, gözleri kadar hassastı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Nathaniel bana doğru yürümek için hareketlendi ama Cherry onu kolundan yakaladı ve kapının yanında tuttu. Sanırım kaçmaları gerekirse zorluk çekmek istemiyorlardı. Arkalarında Zane belirdi. Bir hastanenin acil servisini da-

ğıttığı sırada tanıştığım, uzun boylu, solgun, fazlasıyla zayıf ama kaslı bir adamdı. Tek değişiklik saçında olmuştu. Saç rengi, farklı tonlarda soluk yeşile dönüşmüş ve saçları kısacık kesilip yukarı doğru dikilmişti. Tamamen giyinik olması bana garip gelmişti. Tabii Zane kendi tarzında giyinmişti. Bütün giysileri deriydi ve gömlek yerine de yelek giymeyi tercih etmişti.

Kapının önünde duran bu üçlüye baktım. Çok durgun görünüyorlardı. Kulüpte yılanlarla yaptığımız dövüş sırasında Gregory'nin üstüme düşüşünü, pençesindeki tırnakların bana batışını hatırladım. "Başka bir leoparadamdan daha kötü yaralar almıştım, o zaman bir şey bulaşmamıştı," dedim.

"Dr. Lillian bunun sebebinin, yaranın derinlere batmış ve sadece yüzeyde kalmamış olması olabileceğini düşünüyor," dedi Cherry. Sesi neredeyse titriyordu. Korkmuştu. Öğreneceklerime vereceğim tepkiden veya başka bir şeyden korkuyordu. Ama neden?

"Çocuklar, asla gerçekten sizin Nimir-Ra'nız olmayacağım. Likantropiye yakalanamıyorum. Eğer yakalanabilseydim... Gerçekten, ben defalarca yaralandım. Çoktan kürklü bir hale dönüşmüş olurdum."

Üçü de gözlerini açıp bana baktı. Bakışlarımı Micah'a çevirdim. Yüzü hala ifadesiz ve dikkatliydi ama gözlerindeki ifade... Acımaydı. Acıma mı? Ben böyle bir hissin varlığına bile inanmıyordum, her neyse.

"Siz ciddisiniz," dedim.

"Bütün ikinci derece belirtileri gösteriyorsun. Kaslarına kramp girecek seviyeye gelene kadar hızlı bir iyileşme süreci. Bir insanın beynini buharlaştırmaya yetecek kadar

yüksek vücut ısısı. Ayrıca ateşini düşürmeye çalıştıklarında neredeyse ölüyordun. Seni bu şekilde iyileştirmeyi başardık. Eğer bizlerden biri olmasaydın seni iyileştiremezdik," dedi Micah.

Başımı iki yana salladım. "Sana inanmıyorum."

"Önemli değil. Dolunaya kadar iki haftan var. İlk değişimini o zamana kadar yaşamazsın. Zamanın var," diye cevap verdi.

"Ne için zamanım var?" diye sordum.

"Üzülmek için," dedi.

Bakışlarımı, gözlerindeki acıma duygusundan kaçırdım. Hassiktir. Buna hala inanamıyordum. "Peki kan testi yaptırsak? Neler olduğunu o yolla da öğrenebiliriz."

Cevaplayan Cherry oldu. "Kurt likantropisi yirmi dört ila kırk sekiz saatte basit bir kan testiyle saptanır, bazen bu süre yetmiş iki saate çıkabilir. Leopar likantropisi, büyük kedi likantropilerinin hepsinde olduğu gibi, kan testiyle yetmiş iki saatten başlayıp sekiz günlük bir süre sonra saptanabilir. Ayrıca bu test hiçbir şeyi de kesinlikle ortaya çıkarmaz."

Onlara bakakalmıştım. Aklımı toparlamaya çalışıyordum fakat bunu başarmak kolay değildi. Başımı iki yana salladım. "Bununla şu anda baş edemem."

"Baş etmek zorundasın," dedi Micah.

Başımla reddettim. "Bu gece Jean-Claude'u hapisten çıkarmak zorundayım. Onun beni öldürmediğini polise göstermeliyim."

"Sürün bana bir şekil-değiştiriciye dönüştüğünün ortaya çıkmasını istemeyeceğini söylemişti. Polis arkadaşlarının bunu öğrenmesini istemezmişsin."

"Bir leoparadam değilim," dedim. Bu söylediğim bana bile inatçılık gibi gelmişti.

Micah nazikçe gülümsedi ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Bana o şekilde bakma."

"Ne şekilde?" diye sordu.

"Kötü yola düşmüş küçük bir kızmışım gibi. Benimle ilgili anlayamayacağın çok şey var. Mesela gücümün nereden geldiği gibi."

"Vampir izlerinden bahsediyorsun," dedi.

Micah'ın arkasında, kapının önünde duran üç leoparadama baktım. Yüzümdeki ifade ürkmelerine sebep olmuştu. "Sırları olmayan büyük mutlu bir aile olmamız ne kadar hoş," dedim.

"O derece hızlı iyileşmenin sebebinin sadece vampir izleri olup olamayacağı konusunda doktorlarla fikir alışverişinde bulundum," dedi Micah.

"Tabii ki öyle," diye cevap verdim. Fakat içimde beliren ilk şüphe hissi, midemde bir sıcaklık oluşturmuştu.

"Eğer bu kendini daha iyi hissettirecekse," dedi.

Bana acıma duygusuyla bakan yüzünü görünce öfke, içimde bir sıcaklık dalgası gibi yayıldı. İçime, öfkenin yanı sıra ürpertici bir güç de yayılmıştı. Bu, Richard'ın canavarı olmalıydı. Yoksa kendi canavarım mıydı? İlk defa bu düşünce üstünde kafa yormaya başlamıştım. Micah'la beraberken hissettiğim şey kendi canavarım mıydı? Bu yüzden mi Richard'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını anlayamamıştım? Bütün bu olaylar olurken onu birçok defa hatırlamıştım ama bir türlü aramızdaki bağı tam olarak hissedememiştim. Bir likantropi gücü hissettiğim için bunun Richard'a ait olması gerektiğini düşünmüştüm. Peki ya hissettiğim şey Richard'a değil de bana aitse?

Biri koluma dokununca irkildim. Micah'ın parmakları kolumun üzerindeydi. "Solgun görünüyorsun, oturmak ister misin?"

Bir adım gerilemek istemiştim ama neredeyse sendeleyip yere düşecektim. Islak fayansların üstünde kayıp düşmemem için Micah beni kolumdan yakaladı. Ondan kurtulmak istiyordum ama çok halsizdim ve etrafımdaki hiçbir şeyi net olarak algılayamıyordum. Olduğum yere çöküp kalmama izin verdi.

"Başını dizlerinin arasına götür."

Çömelmiş şekilde oturuyordum, sırtımı duvara vermiştim. Başımı, kapalı duran bacaklarıma dayamış baş dönmemin geçmesini bekliyordum. Şimdiye kadar hiç bayılmamıştım. Daha doğrusu hiç şok yüzünden bayılmamıştım. Kan kaybı yüzünden birkaç kere bayılmıştım tabii.

Kendimi tekrar düşünebilecek kadar toparladığımda, yavaşça ayağa kalktım. Micah çok dikkatli ve şefkatli bir şekilde karşımda diz çökmüştü. Buna sinir oluyordum. Havlu sarılı başımı geriye doğru attım ve gözlerimi kapadım.

"Elizabeth ve Gregory nerede?"

"Elizabeth yardım etmeye gelmedi," dedi Micah.

Söylediği şeyi duyunca gözlerimi açtım ve sadece başımı çevirerek gözlerinin içine baktım. "Bunun için bir mazereti var mı?"

"Senden hoşlanmıyor," dedi Micah basit bir şekilde.

"Evet, Gabriel'i seviyordu. Eski alfalarını. Ben onu öldürdükten sonra arkadaş olmamız biraz güçleşti."

"Senden nefret etmesinin sebebi bu değil," dedi Micah.

Yüzüne daha dikkatli baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir insan olduğun halde onun bir leoparadam olarak yapabildiği alfalıktan daha iyisini yapabildiğin için senden nefret ediyor. Kendini zayıf hissetmesine sebep oluyorsun."

"Zaten zayıf," dedim.

Gülümsedi. Bu sefer gerçekten neşelendiği için gülüyordu. "Evet, zayıf."

"Gregory nerede?"

"Sana bunu bulaştırdığı için onu cezalandıracak mısın?" diye sordu Micah.

Kapının önünde sessizce bekleyen diğer üç kişiye baktım. Birden grup dinamiği teriminin ne anlama geldiğini anlamıştım. Micah'ı Nimir-Raj'lan olarak görüyorlardı ve onun benimle ilgilenmesine izin veriyorlardı. Bu onlar için içkiyi fazla kaçırmış bir kadını sakinleştirmek için kocasını çağırmak gibi bir şeydi. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama şu an için sadece bir konuya konsantre olur, spekülasyon yaratmaz ve ilerisini düşünmezsem bu durumdan kurtulabilirdim.

"Eğer Gregory araya girmeseydi şimdi ölmüş olurdum. Kalbimi yerinden söküp almış olurlardı. Dövüş sırasında üstüme düşmesi sadece bir kazaydı." Micah'ın yüzünü dikkatle inceliyordum ama diğerlerinin rahatladığını aramızdaki metrelerce mesafeye rağmen hissedebilmiştim. Dönüp onlara baktığımda duruşlarında bile bu rahatlamanın izlerini gördüm.

"Evet, Gregory nerede?"

Kapıdaki üçlü tekrar gözleriyle ebelemece oynamaya başladı. "Elizabeth gibi, o da yardım etmek istemedi mi?" diye sordum.

"Hayır, tabii ki öyle bir şey yapmadı," dedi Cherry ama ardından bu sözlerine bir ekleme yapmadı, başka bir açıklama da getirmedi.

Nathaniel'e baktım, gözlerini kaçırmadan gözlerimin içine baktı ama gözlerinde gördüğüm şey hoşuma gitmedi.

Daha başka kötü haberler de alacaktım. Bunun kokusunu alabiliyordum adeta.

Tekrar Micah'a döndüm. "Peki, sen anlat."

"Ulfric'iniz, Gregory'nin seni gerçek anlamda Nimir-Ra'ları yaptığını öğrendiğinde, o..."

"Çıldırdı," dedi Zane.

Hepsine birden baktım. "Çıldırdı da ne demek?"

"Gregory'yi aldı," dedi Cherry.

"Gregory'yi aldı da ne demek?"

"Gregory'ye, sürünün düşmanıymış gibi davrandı," dedi Micah.

Ona döndüm. "Anlatmaya devam et."

"Eğer gerçek anlamda onların Lupa'sı olsaydın, biri seni yaraladığında, Ulfric'in o kişiyi sürünün düşmanı ilan etme hakkı olurdu."

Sarı-yeşil gözlerine bakmaya devam ettim. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Leoparının kurtların elinde olduğu anlamına geliyor ve seni yaraladığı için onu yargılayacaklar."

"İmkansız. Yani ben bir leoparadama dönüşüyor olsam bile, ki dönüşmüyorum, bu beni incitmez ki. Alt tarafı, onlar gibi bir şekil-değiştiriciye dönüşmüş olurum."

"Onlar gibi değil. Bizim gibi," dedi Micah.

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama onu henüz o kadar iyi tanımıyordum. "Bir şeyler söylemeye çalışıyorsun, anlat hadi."

"Hem kurtların Lupa'sı, hem de leoparların Nimir-Ra'sı olamazsın."

"Uzun zamandır hem Lupa hem de Nimir-Ra'yım zaten."

Başını iki yana salladı ve tekrar, sanki boynu acımış gibi başını geri çekti. "Hayır, sen Ulfric'le çıkan ve onun tarafın-

dan Lupa ilan edilmiş bir insandın. Aynı zamanda, onlara liderlik yapabilecek gerçek bir alfa bulana kadar leoparlara göz kulak oluyordun. Şimdiyse gerçek bir Nimir-Ra oldun ve kurtlar seni artık sürünün bir parçası olarak kabul etmeyecektir."

"Bir leoparadama dönüşeceğim için Richard'ın beni terkettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, söylediğim, sürünün artık seni Lupa olarak kabul etmeyeceği." Micah önce yere, sonra tekrar bana baktı. Düşüncelerini kelimelere aktarmaya çalıştığını görebiliyordum. "Anladığım kadarıyla, kurtların Ulfric'i bu sürüyü, kendi sözünün kanun olduğu bir monarşiden çoğunluğun yönettiği bir demokrasi rejimine taşımış. Belirleyici bir oyu var fakat son söz hakkına sahip değil."

Başımla onayladım. Anlattıkları, Richard'ın sürü için istedikleriyle örtüşüyordu. "Söylediklerin tam onun yapacağı türden şeyler. Son birkaç aydır onlarla pek temas kurmuyordum."

"Son derece başarılı da oldu. Oylama onun ve dolayısıyla senin aleyhine sonuçlandı. Sürü seni Lupa'ları olarak kabul etmek istemedi çünkü sen bir kurtadam değil leoparadamsın."

Başının üstünden diğerlerine baktım. "Bu doğru mu?"

Hepsi başıyla onayladı. "Çok üzgünüm Anita," dedi Cherry.

Başımı iki yana salladım, konsantre olmaya çalışıyor ama başaramıyordum. "Tamam, peki, önemli değil. Richard beni Lupa yapamayabilir. Zaten Lupa olmayı hiç istememiştim ki. Tek istediğim kız arkadaşı olmaktı. Kurtları siktir et. Peki Gregory'ye ne yaptılar?"

"Gregory'nin yaptığı şeyi öğrenince Richard manyaklaştı. Onun bunu, Nimir-Ra'lığı bırakmandan korktuğu için bilerek yaptığını düşünüyor," dedi Zane.

"Gregory'yi üstüme bilerek düşmekle mi suçladı?" diye sordum.

Zane başıyla onayladı. "Aynen öyle. Sonra gelip onu aldılar."

"Aldılar mı? Onlar kim?"

"Jamil, Sylvie ve diğerleri." Gözlerini benden kaçırıyordu.

"Kimse bu konuda onunla tartışmadı mı?"

"Sylvie, Richard'a yaptığının doğru olmadığını, senin bundan hoşlanmayacağını anlatmaya çalıştı. Richard ona vurdu ve tartışmamasını, kendisinin Ulfric olduğunu söyledi."

"Lanet olsun."

"Kurtlarla dövüşmedikleri için leoparlarını suçlama. Sayıca çok azdılar," dedi Micah.

"Kıçlarına tekmeyi yerlerdi, bunu biliyorum. Aynca Richard'la uğraşmak benim işim, onların değil."

"Çünkü onların Nimir-Ra'sısın," dedi.

"Çünkü bir şekilde Richard'ın kız arkadaşıyım."

"Tabii ki," diye cevap verdi.

Elimi kaldırdım. "Bak, bütün bunlarla şu anda uğraşamam, bu yüzden sadece önemli konulara odaklanmak istiyorum. Yani önemli ve acil olanlara. Gregory nerede ve onu nasıl geri alabiliriz?"

Micah gülümsedi. "Çok pratiksin."

Ona bakarken gözlerimdeki soğukluğu hissedebiliyordum. "Ne kadar pratik olabileceğimi bilmiyorsun."

Bakışlarındaki ifade değişti ama gördüğüm şey korku değil meraktı. Sanki verdiğim tepki onun meraklandırmıştı.

"Durum biraz karışık çünkü yaralı Lupa sensin. Kurtları, Gregory'nin seni bilerek yaralamadığına inandırmalısın."

"Bu çok kolay, bunu zaten biliyorum. O zaman niye Richard'ı arayıp *Hey, Gregory'yi almaya geliyorum*, diyemeyeceğim hissine kapılıyorum?" diye sordum.

"Çünkü, Gregory'yi alma hakkına sahip olduğun konusunda sadece Richard'ı değil bütün sürüyü ikna etmen gerekiyor."

"Gregory'yi alma hakkı da ne demek oluyor? O zaten benim leoparım, onlara ait değil ki."

Micah uzun kirpiklerini gözünün önüne indirerek gülümsedi, sanki o anki düşüncelerini bilmemi istemiyordu. "Ulfric onu, Lupa'larını öldürdüğü gerekçesiyle istenmeyen adam ilan etti."

"Ama ben canlıyım, neler oluyor?"

Micah parmağını kaldırıp sözünü bitirmek için izin istedi, ben de izin verdim. "Sürü için sen ölüsün. Lupa'ları olarak. Bir leoparsın ve artık onlar için ölüsün. Richard'ın yatağını paylaşabilirsin ama artık onun Lupa'sı olamazsın. Bunu oyladılar ve Richard kendi güç yapısını yok etti. Ve artık onlara bir şey yaptıramaz hale geldi."

"Onun hala Ulfric olduğunu ama artık onlara hükmedemediğini mi söylüyorsun?"

Micah bu söylediğimi birkaç saniye düşündü ve başını sallarken hareketinin ortasında durdu. "Evet, aslında tam olarak durum bu," dedi.

"Teşekkürler." Aklıma bir fikir geldi ve Micah'ın kolunu sıktım. "Gregory'yi öldürmeyecekler, değil mi?" Yüzünden bir ifade geçti ve bu kolunu daha da sert sıkmama sebep oldu. "Onu öldürmediler değil mi?"

"Hayır," dedi Micah.

Kolunu bıraktım ve tekrar duvara yaslandım. "Ona ne yapacaklar ya da ne yapmayı planlıyorlar?"

"Lupa'yı öldürmenin cezası her sürüde idamdır. Fakat içinde bulunduğumuz durum, senin onu geri kazanmak için bir şansın olacağını düşünmeme sebep olacak kadar garip."

"Geri kazanmak mı? Nasıl?" diye sordum.

"Bunu Ulfric'e sorman gerekecek."

"Bunu yapacağım." Micah'ın arkasındakilere baktım. "Biri cipimden cep telefonumu getirsin." Başka bir şey söylememe gerek kalmadan Nathaniel kapıya yöneldi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Micah.

"Gregory'ye bir zarar gelmediğinden emin olmaya çalışacağım. Eğer iyiyse, bu gece gidip Jean-Claude'u hapisten kurtaracağım. Eğer Gregory tehlikedeyse, önce gidip onu kurtaracağım."

"Öncelikler," dedi yavaşça Micah.

"Aynen öyle."

Tekrar gülümsedi. "Gerçekten etkilendim. Çok kısa bir zaman dilimi içinde birçok şok yaşadın ama hala aklın başında ve meseleleri bir bir çözmek için harekete geçmeye hazırlanıyorsun."

"Tek seferde sadece bir meseleyi halledebiliyorum," dedim.

"Çoğu insan kendini kaybederdi."

"Ben, çoğu insan değilim."

Kirpikleriyle gözlerini saklayarak yaptığı o gülümsemeyi tekrarladı. "Farkettim."

Bunu söyleme şekli birden onun çıplak olduğunu, benimse üzerimde sadece bir havluyla durduğumu hatırlamama se-

bep oldu. Artık ayağa kalkıp giyinme vakti gelmişti. Micah'ın yardım için uzattığı eli kenara iterek doğruldum. "Ben iyiyim Micah, yine de teşekkürler." Kapının önünde duran Cherry ve Zane'e baktım. "Burada hiç elbisem var mı?"

Cherry başıyla onayladı. "Nathaniel senin için evinden bir şeyler almıştı. Gidip getireyim." Kapıya doğru yöneldi.

"Silahları da unutma," diye arkasından bağırdım.

Kafasını kapıdan geri uzattı. "Biliyorum." Kapının önünde sadece Zane kalmıştı. "Benim için de bir işin var mı?"

"Şu anda değil."

Zane, alt ve üst çenesindeki sivri hayvan dişlerini gösterecek kadar geniş bir şekilde gülümsedi. Hayvan formunda fazla uzun zaman geçirmişti ve bu şimdi tamamen normale dönmesini güçleştiriyordu. "O zaman gidip Cherry'ye yardım edeyim." Kapıdan çıkmak üzereyken durakladı. "Ölmediğin için gerçekten mutluyum," dedi.

"Ben de."

Sıntı ve dışarı çıktı.

Micah'la yalnız kalmıştım. Sarı-yeşil gözlerine baktım ve göz rengini onun da hayvan formunda fazla zaman geçirmiş olmasına borçlu olduğunu anladım. Öpüşmemiş olduğumuz için dişlerinin, Zane'inkiler gibi sivri hayvan dişleri olup olmadığını bilmiyordum. Öyle olmadıklarını umuyordum ama çok da umrumda değildi.

"Yıkanmaya başlamamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Keyfine bak. Gidip elbiselerimle ilgileneceğim." Birden Nathaniel, elinde cep telefonumla içeri girdi.

İnce, siyah telefona baktım. Onu daha birkaç ay önce almıştım. Aslında bir cep telefonu almamak için elimden ge-

leni yapmıştım çünkü bir cep telefonunuz ve çağrı cihazınız olduğunda ofis dışında serbest kalma kavramından hayli uzak oluyordunuz. Elbette şu anda tatildeydim ama tatilimin de şu ana kadar pek huzurlu geçtiği söylenemezdi.

Telefonu açtım ve hafızasından Richard'ın numarasını bulup aradım. Cevap yoktu, telesekreter devreye girdi. Mesaj bırakırken aklıma ne yapmam gerektiği geldi. Gregory'ye ne olduğunu bir an evvel öğrenmeliydim. Richard'ı düşündüm, kollarının beni sarış hissini, boynunun kokusunu, saçının tenime sürünüşünü... Tenimi karıncalandıran bir güç etrafımı sardı. Beni Richard'a bağlayan ize ulaştım ve onun bir podyumda ayakta durduğunu gördüm. Biriyle tartışıyordu ama kim olduğunu anlayamamıştım. Richard'la asla Jean-Claude'la yakaladığım kadar net görüntüler yakalayamıyordum. Richard, sanki arkasında durduğumu görebiliyormuş gibi döndü ve beni oradan dışarı attı. Aramıza, onun diğer tarafta olduğunu bile hissedemeyeceğim kadar kuvvetli bir kalkan koymuştu.

Nathaniel kolumdan tutmuş beni sarsıyordu. "İyi misin?"

Başımla onayladım. O şekilde atılmak her zaman zihninizin karışmasına sebep olurdu ve Richard bunu biliyordu. Lanet olsun. "Ben iyiyim." Nathaniel'den uzaklaştım ve Kaçık Kafe'nin numarasını öğrenmek için bilinmeyen numaraları aradım. Richard restoranın arka tarafında bir toplantıdaydı. Bu restoran daha önce Raina'ya aitti ve sürü kurallarına göre bana ait olabilirdi, tabii eğer onu silahla öldürmüş olmasaydım. Eğer dövüş teke tek, yumruk yumruğa veya pençelerle ya da en kötü şartla bıçakla yapılmış olsa bütün sahip olduklan benim olabilirdi. Aslında sadece mal varlığı benim olacaktı çünkü birini öldürmek onun güçlerini ele

geçirmenizi sağlamıyordu. İşler bu şekilde yürümüyordu. Zaten böyle bir şeyi kim ister ki? Silah kullanmak hile yapmak olarak görülüyordu, bu yüzden Raina'nın mallarının mirasçısı olamamıştım.

Richard telefonu ikinci çalışında açtı, sanki aramamı bekliyordu. "Richard, benim, Anita."

"Biliyorum." Sesi kızgın, acımasız ve sertti.

"Konuşmalıyız."

"Bir meselenin tam ortasındayım Anita."

Peki, sert ve düşmanca oynamak istiyorsa benim için hava hoştu. "Gregory nerede?"

"Sana bunu söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü gidip onu kurtarırsın ve artık Lupa değilsin. Bu yüzden sürü kendini savunur ve kurtadamlarımın üstünde kurşun delikleri açmanı istemiyorum."

"Sen benim leoparlarımı rahat bırakırsan, ben de kurtlarını rahat bırakırım."

"Anita, bu o kadar basit değil."

"Detayları dinledim Richard. Gregory'nin bana leoparlık bulaştırmış olabileceğini duyduğunda aklını kaçırmışsın. Adamlarını yollayıp onu yakalatmış ve Lupa'nı öldürmek suçuyla yargılamışsın. Bu çok saçma, çünkü ben hayattayım."

"Sürünün şu anda neyi oyladığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Gelecek dolunaydan önce yeni bir Lupa seçmem gerekip gerekmediğini."

"Sanırım yeni bir Lupa'ya ihtiyacın olacak," dedim ve bunu itiraf ettiğimi duymak bile midemin kasılmasına sebep oldu.

"Bir sevgili Anita, beni sürünün içinden bir sevgili seçmeye zorlamayı düşünüyorlar."

"Artık çıkamayacağımızı mı ima ediyorsun?"

"Oylamanın sonucu bu."

"Kurtlarından biri olan Stephen ve leoparlarımdan biri olan Vivian birlikte yaşıyor. Bu kimsenin umrunda değil gibi gözüküyor."

"Stephen en güçsüz kurtlarımızdan biri. Bir dominantın farklı bir türle ilişkisine tahammül edemezler. Hele bu Ulfric'leriyse asla.

"İnsanlar düzülebilecek kadar iyi ama leoparlar değil," dedim.

"Biz insanız Anita. Fakat kedi değiliz. Kurduz."

"Yani artık benimle çıkman veya başka bir şey yapman mümkün değil, öyle mi?"

"Eğer Ulfric olarak kalmak istiyorsam hayır."

"Triumvirliğe ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Beni öylece bırakacaksın." Birden ürperdim, midem düğümlenip buz tutmuş gibiydi.

"Altı aydan fazla bir süredir hayatımda değildin. Seni başka bir şeyin ürkütüp tekrar kaçırmayacağından nasıl emin olabilirim?"

"İkinizle de çıkmaya karar vermiştim Richard, ikinizle de beraber olacaktım." Bunu söyler söylemez, ciddi olduğumu farkettim. Farkında olmadan bir karara varmıştım.

"Peki, bir hafta sonra ya da bir ay, hatta bir sene sonra? Bir dahaki sefere seni ne korkutacak?"

"Artık kaçmayı düşünmüyorum Richard."

"Bunu duyduğuma sevindim." Öfkesini, hattın diğer ucundan bile sıcak ve dokunulabilecek bir şeymiş gibi his-

sedebiliyordum. Ya kalkanı gücünü kaybediyordu ya da zaten çoktan indirmişti.

"Artık benimle birlikte olmak istemiyor musun?" Sesim yumuşak ve yaralı çıkmıştı ve buna sinir olmuştum. Sinir olmuştum!

"Seninle olmak istiyorum, bunu biliyorsun. Beni deli ediyorsun ama yine de seni istiyorum."

"Ve yine de vazgeçiyorsun," dedim. Sesim biraz daha kuvvetlenmişti ama yeterli derecede değildi. Richard beni terkediyordu. Pekala, eğer istiyorsa bunu yapabilirdi. Tam bir baş belasıydım ve bunun farkındaydım. Yine de göğsüme bir sancı saplanmıştı. Kahretsin.

"Bunu istemiyorum Anita ama yapmam gerekeni yapacağım. Bana bunu sen öğrettin."

Gözlerim yanıyordu. Ona bunu ben öğretmiştim. Harika. Eğer kendi iyiliğimiz için ayrılıyorsak ben de yalvarıp ağlamayacaktım. Güçlü olacaktım. Sesim daha katı ve kendinden emin çıkmaya başlamıştı. Midemdeki soğukluk hala duruyordu ama bu sesime yansımamıştı. Telefonda normal bir sesle konuşmaya çalışmak göğsümün kasılmasına sebep oldu. "Sen Ulfric'sin. Kurt Kral'sın. Sözlerin sürü için kanundur."

"Herkesin eşit söz hakkına sahip olması için çok çalıştım Anita. Bunu şimdi bozarsam, yaptığım bütün değişiklikleri geri almış olurum."

"İdealler teoride harikadır Richard fakat gerçek hayatta aynı şekilde işlemez."

"Buna katılmıyorum," dedi. Kızgınlığı geçmeye başlamıştı bile. Sesi artık sadece yorgun geliyordu.

"Tanıştığımızdan beri tartıştığımız konularda tekrar konuşmak istemiyorum. Değiştirebileceğim şeylere odakla-

nacağım. Ve ne kadar istersek isteyelim, birbirimizi değiştiremeyiz Richard. Neysek oyuz." Sesim tekrar güvensizleşmişti, hissettiğim duyguları yansıtıyordu. "Şimdi, Gregory iyi mi?"

"İyi."

"Onu geri istiyorum, bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Tekrar sinirlenmeye başlamıştı.

"Artık Lupa olmadığıma, sürüye dahil olmadığıma göre, onu nasıl geri alabilirim?"

"Yarın gece lupanar'a gelip onun için ricada bulunmalısın."

"Ricada bulunmak derken ne kastediyorsun?"

"Değerli olduğunu kanıtlamak zorundasın. Bunun için bir çeşit sınava tabi tutulacaksın."

"Test mi olacak, kompozisyon mu, ne?"

"Henüz bilmiyorum. Bunu... Oyluyoruz."

"Siktir git Richard, bu ülkede saf demokrasi yerine meclis sistemi uygulanmasının bir sebebi var. Öyle, bir kişi eşittir bir oy sistemiyle bir sonuca ulaşmak mümkün olmuyor."

"Sonuca ulaşıyorlar Anita. Sadece, sen ulaştıkları sonucu beğenmiyorsun."

"Gregory'yi nasıl alırsın? Bunu nasıl yaparsın?" diye bağırdım.

"Olanların farkına vardığımda sürünün seni dışlayacağını anlamıştım. Pek çoğu zaten önceden de senin varlığından rahatsızdı. Sen sürüden değildin ve bundan hoşlanmıyorlardı. Onları, hepimizi altı aylığına yok sayman da pek yararlı olmadı."

"Geri dönmeden önce kendimi toparlamak zorundaydım Richard."

"Ve sen kendini toparlarken ben dağılıyordum."

"Üzgünüm Richard, gerçekten. Ama bilmiyordum."

"Yarın gece, hava kardıktan bir saat kadar sonra lupanar'a gel. Bütün leoparadamlarını ve müttefikin olan diğer şekil-değiştiricileri de getirebilirsin. Yerinde olsam, Ulfric olarak tavsiyem, fareadamları da getirmen."

"Artık Lupa olmadığıma göre onlar da müttefikim değil, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı. Öfkesi yine sönmüştü. Richard uzun süre sinirli kalamıyordu.

"Gregory'yi geri kazanamazsam ne olacak?"

"Sürü tarafından yargılanacak."

"Ve?"

"Eğer Lupa'yı öldürmekten suçlu bulunursa idam edilecek."

"Ama ben buradayım Richard. Hayattayım. Bunu yapmamış olduğu halde Gregory'yi beni öldürme suçundan idam edemezsiniz."

"Davayı, sen katılmaya hazır oluncaya kadar ertelemeyi başardım. Elimden gelenin en iyisi bu."

"Biliyorsun ki Richard, bazen bir kral olmak harika bir şeydir. İstediğin kişiyi affedebilir, istediğin kişiyi düzebilirsin."

"Bunu biliyorum."

"O zaman bir kral ol Richard. Gerçekten bir kral ol. Onların Ulfric'i ol, başkanları değil."

"Onlar için en iyi olduğuna inandığım şeyi yapıyorum."

"Richard, bunu yapamazsın."

"Yapıldı bile."

"Richard, eğer küçük sınavınızı geçemezsem, Gregory'yi infaz etmenize göz yumamam. Beni anlıyor musun?"

"Lupanar'a silah getirmene izin verilmeyecek, sadece bıçaklara izin var." Sesi son derece dikkatli geliyordu.

"Kuralları hatırlıyorum. Fakat Richard, beni dinliyor musun? Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Yarın gece Gregory'yi infaz etmeye çalışırsak bizimle dövüşeceksin, bunu anladım. Sen de şunu anla Anita, leoparların bizimle boy ölçüşemez. Micah ve pardı da size katılsa bile. Sayınızı beşe katlarız, belki daha bile fazla."

"Bu önemli değil Richard. Orada öylece durup böyle aptalca bir sebepten Gregory'yi öldürmenize izin veremem."

"Kedilerinden birini kurtarmak için tümünü tehlikeye mi atacaksın yani? Leoparlarının kurt sürüsüyle dövüşüp lupanar'dan dışarı çıkmaya çalışmalarını görmek istediğinden emin misin? Ben bunu görmemeyi tercih ederdim."

"Ama bu... Lanet olsun Richard, beni böyle bir köşeye atarsan, hoşlanmayacağın sonuçlarla karşılaşabilirsin."

"Bu bir tehdit mi?"

"Richard..." Cümlenin ortasında durup içimden ona kadar sayma ihtiyacı duydum. Fakat bazen sakinleşmek için ona kadar saymak da bir halta yaramıyordu. Belki bir milyona kadar saymak işe yarayabilirdi. "Richard." Sesim daha sakin çıkmıştı. "Her ne pahasına olursa olsun Gregory'yi kurtaracağım. Kurtların, leoparlarımı parçalamasına da izin vermeyeceğim. Her ne pahasına olursa olsun. Sen kontrolünü kaybettin ve leoparlarımdan birini aldın. Sürüne, lider olarak veto hakkına bile sahip olmadığın, garip bir demokrasi uyguluyorsun. Şimdi de gerçekten, pardım ve sürün arasında bir savaş çıkararak hatalarını artırmak mı istiyorsun?"

"Ben hala herkesin söz hakkına sahip olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Harika bir fikir ama işe yaramıyor, öyle değil mi?" Tekrar sessizleşmişti. "Richard, bunu yapma."

"Bu benim elimde olan bir şey değil. Üzgünüm Anita, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

"Richard, Gregory'yi öldürmelerine gerçekten izin vermeyeceksin değil mi?"

Tekrar sessizlik oldu.

"Richard, konuş benimle."

"Elimden geleni yapacağım ama oylamayı kaybettim. Kararı değiştiremem."

"Yapmadığı bir şey için Gregory'nin ölüşünü, gerçekten öylece durup seyredebilir misin?"

"Seni isteyerek yaralamadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

"Oradaydım. Sırtına iki tane yılan benzeri yaratık çullanmışken üstüme düştü. Bu bir kazaydı. Kalbimin yılanlar tarafından kesilip çıkarılmasına engel oldu. Hayatımı kurtardı Richard. Ödülü bu mu?"

"Pençelerini son anda içeri çekemedi mi?" diye sordu Richard.

"Hayır, her şey çok ani oldu."

Güldü ama bu acı bir kahkahaydı. "Bunca zamandır bizimle birliktesin ama hala neler yapabileceğimizi anlayamamışsın. Pençelerimi göz açıp kapayıncaya kadar içeri çekebilirim. Gregory de benden yavaş değildir. Hatta bir leopar olduğu için daha hızlı ve çevik olmalı."

"Bunu bilerek mi yaptığını söylüyorsun?"

"Ne yapacağına karar vermek için birkaç saniyesi olduğunu söylüyorum ve o da seni Nimir-Ra'ları yapmaya karar vermiş. Seni benden alma seçeneğini kullanmış."

"Ve sen de bunu ona ödeteceksin. Amacın bu mu?"

"Evet, bu."

"Hayatıyla ödeyecek?"

İçini çekti. "Onun ölmesini istemiyorum Anita. Fakat yaptığı şeyi öğrendiğimde, onu ellerimle öldürmek istedim. Bunu o kadar çok istedim ki onun çevresindeyken kendime güvenemez hale gelmiştim. Bu yüzden, ben sakinleşinceye kadar, onu güvende olacağı bir yere götürdüm. Fakat Jacob bunu farketti ve oylama yapılması için ısrar etti."

"Jacob da kim?"

"Yeni Geri, Sylvie'nin arkasında üçüncü sırada."

"Adını daha önce hiç duymamıştım."

"Henüz yeni."

"Kahretsin, üçüncü sırada demek, üstelik de yeni. Demek ki ya çok iyi bir dövüşçü ya da çok hırslı. Yoksa altı aydan kısa bir sürede o kadar çok dövüşü kazanamazdı."

"Hem iyi dövüşüyor hem de çok hırslı."

"İhtiraslı biri mi?" diye sordum.

"Neden?"

"Jacob oylama yapılması için ısrarcı olmasaydı, Gregory'yi bana geri verir miydin?"

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki "Orada mısın?" diye sormam gerekti.

"Buradayım. Evet, onu sana verirdim. Yaptığı şey yüzünden onu öldüremem."

"Yani Jacob seni güçlü bir müttefikinden -benden- ayırdı ve sonra da seni diğer bir gruba -leoparadamlara- savaş ilan etmeye zorladı. Son zamanlarda hayli meşgulmüş."

"Sadece doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor."

"Yüce Tanrım, Richard, nasıl bu kadar saf olabiliyorsun?"

"Sence yerimde gözü mü var?"

"Yerinde gözü olduğunu sen de biliyorsun. Bunu sesinden anlayabiliyorum."

"Eğer sürüyü bir arada tutacak kadar güçlü olamazsam, o zaman Jacob'ın bana meydan okumaya hakkı var. Yine de önce Sylvie'yi altetmesi gerek ve Sylvie de en az Jacob kadar iyi ve hırslıdır."

"Jacob ne kadar iri?"

"Yaklaşık olarak benim kadar, biraz daha az kaslı."

"Sylvie iyidir ama sadece bir yetmiş boyunda ve ince. Ayrıca o bir kadın. Her ne kadar söylemekten nefret etsem de kadın ve erkek arasında fiziksel güç farkı var. Yetenekler eşit olduğunda fiziksel üstünlüğe sahip taraf dövüşü kazanacaktır."

"Sylvie'yi küçümseme," dedi.

"Sen de gözünde büyütme. O benim de arkadaşım ve sırf sen işlerle ilgilenmek istemiyorsun diye ölmesini istemem."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Jacob, Sylvie'yi öldürüp komuta zincirinde ikinci sıraya sahip Freki olmadan önce, onu öldürebilirsin demek. Onu idam ettirebilirsin."

"Ve eğer benim hakkımda Marcus bunları düşünebilmiş olsaydı, şimdi ölü olurdum."

"Ve Marcus hayatta olurdu Richard, davana yardımcı olmuyorsun."

"Bizler hayvan değiliz Anita, biz insanız. Bu yüzden sadece yerimde gözü olduğunu düşündüğüm için birini öldüremem."

"Ulfric'liği, hakkından feragat ederek bırakamazsın Richard. Elde edilmesi için ölümüne dövüş gerekir. Teorik ola-

rak ikiniz anlaşırsanız ortada bir ölüm olması gerekmediğini biliyorum. Fakat sorduğum kurtadamlardan hiçbiri şimdiye kadar ölümüne dövüşülerek kazanılmamış bir Ulfric'lik hatırlamıyor. O sadece Ulfric'liğini istemiyor Richard, aynı zamanda hayatını istiyor."

"Jacob'ın hareketlerini kontrol edemem, sadece kendi hareketlerimden sorumluyum."

Richard'la bir çift olmaya niçin son verdiğimizi yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştım. Tabii ki pek çok neden vardı. Onu, Marcus'u yerken görmüştüm ve bu da kaçıp gitmeme sebep olmuştu. Sonra tekrar birleşmiştik ve aramızdaki izler karşı konulmazdı. Fakat başka nedenler de vardı. Kendimi, aslında benden iki yaş büyük olmasına rağmen Richard'dan daha yaşlı hissetmemi sağlayan nedenler. "Yine aptalca davranıyorsun Richard."

"Bu seni ilgilendirmez Anita, artık Lupa'm değilsin."

"Eğer ölürsen, izler yüzünden Jean-Claude'la benim de seninle birlikte ölmemize sebep olabilirsin. Bu nedenle beni ilgilendirir."

"Polislerle birlikte olağandışı yaratıkları veya vampirleri öldürmeye giderken hayatını tehlikeye atmıyor musun? Bir aydan kısa bir süre önce New Mexico'da az kalsın ölüyordun. Hepimizi riske atmıştın."

"İnsanların hayatını kurtarmaya çalışıyordum Richard. Sense yeni bir politik düzen kurmaya çalışıyorsun. İdeolojiler, sınıfta veya münazaralarda harika olabilir ama asıl olan et ve kandır. Biz burada bir ölüm kalım meselesinden bahsediyoruz. Kafanda barındırdığın, sürün için nasıl da harika bir dünya kuracağınla ilgili modası geçmiş fikirlerden değil."

"Eğer idealler bir hiçse Anita, o zaman hayvanlardan hiçbir farkımız yok."

"Richard, eğer Gregory bu yüzden ölürse, o zaman Jacob'ı ve yoluma çıkmaya kalkışan herkesi *şahsen* öldürürüm. Lupanar'ınızı da yerle bir ederim, o yüzden bana yardımcı olmalısın. Jacob ve ikna edilmesi gereken herkese, eğer benimle uğraşırlarsa öleceklerini açıkla."

"Bütün sürüyle dövüşüp kazanamazsın Anita."

"Eğer tek düşündüğümün kazanmak olduğunu sanıyorsan, zaten beni hiç tanımamışsın demektir. Gregory'yi kurtaracağım çünkü bunu yapacağımı söyledim."

"Eğer sınavı geçemezsen onu kurtaramazsın."

"Ne çeşit bir sınavdan bahsediyoruz?"

"Ancak bir şekil-değiştiricinin geçebileceği türden."

"Richard, Richard..." Avazım çıktığı kadar bağırarak onu azarlamak istedim ama aniden öfkeden çok yorgunluk hissettiğimi farkettim. Öfkemin yerini bezginlik almıştı. "Beni iyi dinle Richard, eğer Gregory'yi kurtarmayı başaramazsam, intikamını almak için akla gelebilecek her şeyi yaparım. Bunu Jacob'a da açıkla ve anlamasını sağla."

- "Ona kendin söyle." Bir süreliğine bir sessizlik oldu, sonra telefonun hareket sesini ve ardından da daha önce hiç duymadığım bir adamın sesini duydum. Sesi hoş ve gençti.

"Merhaba, ben Jacob, hakkında çok şey duydum." Duyduklarının hoşuna gitmediği sesinden belli oluyordu.

"Bak Jacob, birbirimizi tanımıyoruz ama yapmadığı bir şey için Gregory'yi öldürmene izin veremem."

"Bizi durdurmanın tek yolu, onu geri kazanman."

"Richard, Gregory'yi geri kazanmam için bir tür sınavdan geçmem gerektiğini anlattı. Aynı zaman da, eğer başaramazsam Gregory'nin öleceğini söyledi."

"Bu sürü kanunu."

"Jacob, düşmanın olmamı istemezsin."

"Sen küçük bir leopar pardının Nimir-Ra'sısın. Biz Thronos Rokke Klanı'yız. Bizler lukoiyiz ve sen bizim için bir hiçsin."

"Evet, yarın gece Kaniçiciler Pard'ının Nimir-Ra'sı olarak geleceğim ama ben Anita Blake'im. Şehirdeki vampirlere ve şekil-değiştiricilere hakkımda ne düşündüklerini bir sor. Bakalım ne diyecekler. Benimle uğraşmak istemezsin Jacob, gerçekten istemezsin."

"Zaten sordum. Şöhretinden haberdarım."

"O halde neden şansını bu kadar zorluyorsun?"

"O beni ilgilendirir."

"Peki, bunu yapmak istiyorsan yapanz. Eğer oylama veya kurtadam politikaları kullanarak Gregory'nin ölmesine sebep olursan, ben de seni gömerim."

"Tabii gömebilirsen. Sen yeni bir şekil-değiştiricisin. Dolunaya kadar şeklini bile değiştiremezsin ve buna daha haftalar var. Benimle boy ölçüşemezsin."

"Bunu, sanki seninle teke tek kavga edecekmişim gibi söylüyorsun. Böyle bir şey olmayacak. Benim söylediğim şu: Eğer Gregory ölürse, sen de ölürsün."

"Eğer beni vurursan, bu senin tekrar sürüye dahil olmanı sağlamaz. Küçük bir ihtimal de olsa beni teke tek dövüşte yenmeyi başarırsan, o zaman belki tekrar Lupa olarak kabul görürsün. Ama beni vurursan, bir daha asla Lupa olamazsın."

"Bunu yavaş ve net bir şekilde söyleyeceğim Jacob, böylece birbirimizi anlayabiliriz. Lupa olmak umrumda bile değil. Düşündüğüm tek şey arkadaşlarım ve korumaya söz

verdiğim insanlar. Gregory de onlardan biri. O ölürse, sen de ölürsün."

"Onu ben öldürmeyeceğim Anita. Yaptığım şey sadece bunu sağlayacak oy çokluğunu oluşturmak oldu."

"John Wayne filmlerini sever misin Jacob?"

Bir an için sessiz kaldı. "Sanırım, yani... Şimdi nereden çıktı bu?"

"Senin suçun, benim suçum, herkesin suçu... Eğer Gregory ölürse, sen de ölürsün."

"Gidip bir sinema rehberine mi bakmam gerekiyor?" diye sordu. Sesi artık sinirli geliyordu.

"Sanırım gerekmiyor ama konu şu: Gregory'nin başına herhangi bir sebeple bir şey gelirse sorumlu tutacağım kişi sensin. Ona zarar gelirse sana da gelir. Bir yeri kanarsa senin de kanar. Eğer ölürse..."

"Söylemek istediğini anladım. Fakat bu dava da benim belirleyici oyum yok. Sadece bir oy hakkım var."

"O zaman bir çözüm düşünsen iyi olur Jacob. Çünkü emin ol ki söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim."

"Öyle huyların olduğunu duymuştum." Bir süre sessiz bir biçimde telefonun diğer tarafında durdu. "Peki ya Richard?" dedi sonra.

"Richard'a ne olmuş?"

"Onun başına bir şey gelirse ne yaparsın?"

"Onu öldürürsen seni öldüreceğimi söylersem, bu onun Ulfric olarak otoritesini sarsar. Sana şu kadarını söyleyeyim, eğer onu yenmeyi başarırsan, bunu adil bir dövüşte yapsan iyi olur. Eğer bir şekilde hile yaparsan, her ne olursa olsun, seni öldürürüm." Richard'a tam bir koruma vermek isterdim ama bunu yapamazdım. Çünkü bu, onun zaten sallantıda olan otoritesini daha da zayıflatırdı.

"Ama eğer adil bir dövüş olursa karışmayacaksın."

Duvara dayandım ve kafamı toparlamaya çalıştım. "Dürüst konuşacağım Jacob, Richard'ı seviyorum. Onu çoğu zaman anlayamıyorum, hatta genelde anlaşamıyoruz ama onu seviyorum. Sevgilim veya yakın arkadaşım bile olmayan biri için seni öldürmeye hazırım. Bu yüzden, eğer Richard'ı öldürürsen, gerçekten ama gerçekten seni öldürmek isterim."

"Ama öldürmezsin," dedi.

Bu konudaki ısrarcılığı hoşuma gitmemişti. Sinirlerimi bozmuştu. "Seninle bir anlaşma yapalım, gelecek dolunaya kadar Richard'a meydan okuma, sonra, adil olduğu sürece istediğin gibi hareket edebilirsin. Buna karışmam."

"Ya daha önce bir şey yaparsam?" diye sordu.

"O zaman canına okurum."

"Richard'ın otoritesini hiçe sayıyorsun," dedi.

"Hayır, Jacob, hayır. Seni Lupa veya kurtadamlıkla ilgili herhangi bir şey olduğum için öldürmem. Sadece intikam almak istediğim için öldürürüm. Gelecek dolunaya kadar bana birkaç hafta ver ve bu işten uzak dur. Tabii bunu yapacak yürek sende varsa."

"Bu arada Richard'ın beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Bir önceki Ulfric'i öldürmüştü Jacob. Bulunduğu noktaya bu sayede geldi."

"Anlaşmanı kabul etmezsem beni vuracak mısın?"

"Güzel ve güvenli bir mesafeden, evet."

"Gelecek dolunaya kadar Richard'a meydan okumayacağıma söz verebilirim ama oylamanın Gregory'nin aleyhine gelişmeyeceğini garanti edemem. Gregory, eski Lupa

Raina sürünün üyelerini cezalandırırken ona yardımcı oluyordu. Sürüde tecavüz edilmesine yardımcı olduğu pek çok kadın var."

"Biliyorum."

"O zaman nasıl oluyor da onu koruyabiliyorsun?"

"O sadece eski alfasının ve Raina'nın, Batı'nın kötü cadısının, ona verdiği emirleri yerine getiriyordu. Gregory bir dominant değil ve bu yüzden de bütün itaatkar şekil-değiştiriciler gibi kendine söylenenleri yapmak zorunda. Onun alfalığını aldığımdan beri, işkence yapmayı ve tecavüz etmeyi reddediyor. Bir seçim şansı elde ettiği anda, yaptıklarından vazgeçti. Sylvie'ye sor. Gregory, ona tecavüz edilmesindense kendisine işkence edilmesine razı olmuştu."

"Bu hikayeyi sürüye anlattı."

"Etkilenmiş gibi gözükmüyorsun."

"Etkilenmesi gereken ben değilim Anita, diğerleri."

"Onları etkilemek için bir yol bulmama yardımcı ol Jacob."

"Sen ciddi misin? Leoparı kurtarman için sana yardımcı olmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

"Bu çok saçma. Ben Thronnos Rokke Klanı'nın Geri'siyim. Senin bile dominant olmadığını itiraf ettiğin bir leoparadama yardım etmek zorunda değilim."

"Sınıf ayrımcılığını bırak Jacob. Konuşmamızın senin ölmenle ilgili olan ilk kısımlarını hatırlıyor musun? Bu karmaşadan seni sorumlu tutuyorum. Ve sen bu pisliği temizlememe yardım edeceksin, yoksa hepinizin beynini uçurup duvarlara saçarım."

"Lupanar'a silahla giremezsin."

Güldüm. Sesim bana bile huzursuz edici gelmişti, hatta ürpertici. "Hayatının geri kalanını lupanar'da geçirmeyi mi planlıyorsun?"

"Yüce Tanrım," dedi. Sesi yumuşamıştı. "Bana pusu mu kuracaksın?"

Tekrar güldüm. Kafamın içinde bir ses çığlık atıyor, çok iyi bir psikopat olduğumu haykırıyordu. Fakat Jacob bu sefer ucuz kurtulamayacaktı. Belki daha sonra yumuşak davranmak için fırsatım olurdu. "Sanırım en sonunda birbirimizi anlayabildik Jacob. Sana cep telefonu numaramı vereceğim. Beni yarın akşama kadar arayıp bana planını anlat."

"Ya bir plan yapamamış olursam?"

"Bu benim problemim değil."

"Peki, ya gerçekten leoparını kurtarmayı dener ve başaramazsam? Beni yine de öldürecek misin?"

"Evet."

"Seni kanı donmuş kaltak."

"Sopalar ve taşlar yalnızca kemiklerini kırar, başarısızlıksa seni öldürür. Beni ara Jacob, fazla geç kalma." Telefonu kapattım.

11

"Paratik olduğunu söylerken ne kastettiğini şimdi daha iyi anlıyorum," dedi Micah. Sessizce durmuş beni seyrediyordu. Yüzünü dikkatli bir şekilde ifadesiz tutmaya çalışıyordu, yine de birkaç anlam çıkarmak mümkündü. Sanırım benden hoşlanmıştı.

"Kana susamış bir psikopat olduğum için buradan çığlık çığlığa kaçmayacak mısın yani?"

Gülümsedi, uzun kirpikleri yine gözlerinin önüne gelmişti. "Bir psikopat olduğunu düşünmüyorum Anita. Pardını korumak için ne yapman gerekiyorsa onu yaptığını düşünüyorum." Sarı ile yeşilin birbirine karıştığı gözlerini kaldırdı. "Bunun takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle eleştirilecek bir davranış değil."

İçimi çektim. "Birilerinin onayını alabilmek güzel."

Gülümsedi. Alçakgönüllülük, mutluluk ve daha önce de görmüş olduğum bir üzüntünün karışımı olan, yine karmaşık bir gülümsemeydi. "Ulfric'in niyeti kötü değil."

"İyi niyet hakkında ne söylerler bilirsin Micah. Eğer cehenneme gitmek istiyorsa, buna karışamam. Fakat bizi de beraberinde sürüklemeye hakkı yok."

"Aynı fikirdeyim."

Micah'ın benimle aynı fikirde olmasından sıkılmaya başlamıştım. Ona aşık değildim. Neden Richard benimle aynı fikirde olamıyordu? Ayrıca, birisi daha vardı. Hava henüz karanlıkken gidip Jean-Claude'u almalıydım.

"Öncelikle centilmence davranıp duşa sonra girmeyi kabul ettim, şimdi de su sesinin telefon konuşmanı engellememesi için duşu kapalı tuttum. İzin verirsen artık yıkanmam gerek."

"Seni bir süre yalnız bırakayım," deyip kapıya doğru yöneldim.

"Yalnız kalmak istediğimi söylemedim, sadece konuşmamızın ortasında neden suyu açacağımı açıklamak istemiştim," dedi.

Bunu duyunca geri döndüm. "Ne konuşması?"

Duşu açıp suyun sıcaklığını eliyle kontrol etti, ayarladı ve omzunun üzerinden bakarak benimle konuşmaya başladı. "Daha önce, senin yaydığına benzer enerjiye sahip bir Nimir-Ra görmemiştim. Bu büyüleyiciydi."

"Beğenmene sevindim ama gerçekten, şimdi gitmem gerek."

Yüzünü bana döndü, suya doğru geriye bir adım attı, başını geri yatırıp saçlarını ıslattı. Su boynuna temas ettiğinde iniltili bir şekilde nefesini verdi ve acıdan omuzları kasıldı.

Ona doğru ilerledim. "İyi misin?"

Başıyla onaylamak istedi ama hareketi yarıda kesmek zorunda kaldı. "İyi olacağım."

Başını kaldırdığında, yüzündeki ve uzun kirpiklerindeki su damlacıklarını görebilecek kadar ona yaklaşmıştım. Üzerime su sıçrarken profilden Micah'a bakıyordum. Boynuna

ilk kez dikkatle bakabilme fırsatı bulmuştum. "Hassiktir." Suyun içine elimi uzatıp yüzüne dokundum ve ısırdığım yeri görebilmek için başını çevirdim.

"Aman Tanrım, Micah, üzgünüm"

"Üzülmene gerek yok, bu bir aşk ısırığı."

Elimi yüzünden çektim. "Tabii ya, ne demezsin, sanki gırtlağını parçalamaya çalışmışım gibi görünüyor." Suratım asılmıştı. "Neden iyileşmeye başlamadı?"

"Diğer likantropların dişleri veya pençeleri tarafından açılan yaralar daha yavaş iyileşir. Tabii gümüş kadar yavaş değil ama mesela çelikten daha yavaş."

"Üzgünüm."

"Söyledim ya, üzgün olmana gerek yok."

"Bu şekilde ısırdığım son Ulfric, ki onu bu kadar kötü ısırmamıştım, hatta derisini bile delmemiştim, bunu bir hakaret olarak görmüştü. Yaptığım şeyin, kendimi sürünün içinde ondan daha yüksekte gördüğüm anlamına geldiğini söylemişti."

"Biz kurt değiliz. Pard içinde Nimir-Ra tarafından boyun kısmına açılmış bir yara, çok iyi sevişildiği anlamına gelir."

Bu, yüzümün kızarmasına sebep oldu.

"Seni utandırmak istemedim, sadece bana bir özür borçlu olmadığını söylemeye çalışıyordum. Hoşuma bile gitti."

Yüzüm daha da kızardı.

"Birlikte, pardımız için harika şeyler yapabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Daha Nimir-Ra olup olamayacağım belli değil. Her şey netleşene kadar biraz temkinli olalım."

"Nasıl istersen." Doğruca bana bakıyordu ve birden onun çıplak olduğunu hatırladım. Görmemezlikten gelme

konusunda ustalaşıyordum ya da en azından artık çıplaklık karşısındaki rahatsızlığım azalmaya başlamıştı. Fakat çıplaklığın farkında olmanız gereken zamanlar da vardır, mesela karşınızdaki kişinin bakışlarının, çıplaklığını farketmenizi sağladığı zamanlar.

"Böyle istiyorum," dedim.

Arkasını döndü, başını öne eğip suyun omuzlarına, sırtına, kalçalarına doğru akmasını sağladı. Suyun içine doğru hareket edince sıçrayan su miktarı da artmış, yüzümü, omuzlarımı, kollarımı, bacaklarımı, üzerimdeki havluyu ıslatmaya başlamıştı. Artık gitmeliydim, zaman geçiyordu.

Tam kapıya ulaşmıştım ki arkamdan tekrar seslendi. "Anita."

Dönüp ona baktım.

Yüzü bana dönüktü, duvardaki kutudan aldığı sıvı sabunla kendini sabunlamaya başladı. Ben dönüp baktığımda kollarını, konuşmaya başladığımızda ise göğsünü sabunluyordu. "Eğer istersen yarın gece seninle gelmekten onur duyarız."

"Bu karmaşanın içine pardını sürüklemene izin veremem."

Elleri aşağı doğru iniyordu. Göbeğini, kalçalarını, bacaklarının arasını köpürterek temizleniyordu. Üzerinize hoşunuza gitmeyen bir şey bulaştığında, bulaştığı yerleri tekrar tekrar ovalama hissinin kolay kolay gitmediğini kişisel tecrübelerimden biliyordum. Fakat Micah'ın elleri bacaklarının arasını iyice kayganlaşıp köpükler balonlar oluşturuncaya kadar ovdu. Daha aşağı inip bacaklarını sabunlamaya devam ederken ereksiyon haline geçmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ağzım kurumaya başlamıştı ve birkaç dakikadır hiçbir şey söylememiş olduğumuzu farkettim. Öylece Micah'm kendini sabunlayışını seyretmiştim. Bunu düşünmek bile yüzüme bir sıcaklık ve panik getirmişti. Micah yavaş bir şekilde bacaklarını sabunlamaya devam etti. Hareketleri, olması gerekenden daha yavaştı. Bunu kesinlikle benim için yapıyordu. Bir an evvel gitmeliydim.

"Eğer Nimir-Ra'ysan, o zaman senin problemin, benim de problemim demektir," dedi. Kafası hala öne eğik, yüzü bacaklarına dönük durumdaydı. Bu yüzden görebildiğim tek şey, sabunun akıp gitmemesi için sudan uzak tutmaya özen gösterdiği vücuduydu.

"Henüz aradaki perdeleri kaldırmak istemiyorum Micah," diyebilmek için boğazımı temizlemem gerekti.

"Aramızdaki güç o kadar kuvvetli ki yapmak isteyeceğin her türlü anlaşmayı kabul etmeye hazırım." Doğruldu ve omzunun arkasını sabunlamak için uzandı. Bu hareketi, önünde başka yerlerin de gerilmesine sebep olmuştu ve bunun fazlasıyla farkına varmıştım. Arkamı döndüm, artık gerçekten dışarı çıkmak üzere hareketlendim.

"Anita," dedi.

Kapının eşiğinde durdum ama bu sefer yüzümü ona dönmedim. "Ne var?" Sesim çok ters çıkmıştı.

"Beni çekici bulman normal bir şey. Bununla başa çıkamazsın."

Bu beni güldürdü. Normal, güzel bir gülüştü. "Hiç kendini beğenmişlik yapmıyorsun, değil mi?" Ama hala yüzümü ona dönmemiştim.

"Kendimi beğenmişlikle bir ilgisi yok. Sen bir Nimir-Ra'sın, ben de tanıştığın ilk Nimir-Raj'ım. Gücümüz, cana-

varlarımız birbirini çekici buluyor. Zaten birbirimizi çekici bulmamız gerekiyor."

Bunun üzerine yavaşça arkamı döndüm. Göz teması kurmaya çalışıyordum ama başaramadım. Sırtı bana dönük vaziyette, hala omuzlarını sabunlamakla meşguldü. Köpükler sırtından aşağıya yavaşça kayıp ince beline doğru geliyordu.

"Henüz benim şekil-değiştirici olup olmadığımdan bile emin değiliz." Nefes nefese konuşuyordum.

Sırtının tamamını sabunlamayı başarmıştı. Kollan teninin üzerinde geziniyor, elleriyle nazikçe poposunun üstünü ovuyordu. "Vücudumun çağrısını duyuyorsun, ben de seninkini duyuyorum."

Kalbim inanılmaz bir hızla atmaya başladı. "Çekici bir adamsın, çıplaksın, sabunla kaplısın. Ben de bir insanım. İstersen beni dava et."

Yüzünü bana doğru döndü, hala köpüklü ve kaygandı. Ve alt taraftaki büyüklüğü de farketmemek imkansızdı.

Ağzım kurumuş, vücudum neredeyse canımı yakacak kadar sert bir şekilde gerilmişti. Artık daha derin nefes almam gerekiyordu.

"İnsan değilsin, zaten fark da burada. Bu yüzden, bakmak istememene rağmen sürekli bakıyorsun." Bana doğru, yavaşça, leoparların tümünün istediklerinde yapabilecekleri narinlikte yürümeye başladı. İnsanların sahip olmadıkları kasları varmış gibiydi. Çıplak vücudu köpük ve suyla kaplı bir şekilde parlarken kendini sevdirmek isteyen iri bir kedi gibi bana yaklaştı. Saçları yüzünün etrafında halkalar oluşturmuş, omuzlarına yapışmıştı. Sarı-yeşil gözleri birden yüzüne mükemmel bir biçimde uymuştu.

"İki likantropun canavarlarının bizimkiler gibi uyuşmasının ne kadar ender olan bir şey olduğunu henüz anlayamıyorsun." Artık neredeyse tam karşıma gelmişti. "Vücutlarımızdan adeta taştılar." Karşımda durdu, henüz birbirimize değmiyorduk. "Canavarlarımız, tüylü kısımlarını birbirine sürten iki kocaman kedi gibiydi." Bunu söylerken ıslak ve sabunlu ellerini kollarımda gezdirmeye başlamıştı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Tam olarak hissettiğim şeyleri tarif ediyordu, adeta zihnimi okuyordu ya da aynı şeyleri hissetmişti.

Elleri, kollarımdan omuzlarıma doğru yükseldi. Sonra boynumda durdu. Islaklık ve kayganlığı bütün tenime yayıyordu. Sabunlu elleriyle yüzümü kavradı ve dudaklarımız birbirine değmeden önce, başının hareketlendiğini hissedebilmiştim. Beni çok nazikçe öptü. Vücutlarımızın temas etmemesine de özen gösteriyordu.

Parmaklarını havlunun kenarına getirdi, havluyu kavradı ve beni kendine doğru çekti. Gözlerimi açtım ve birlikte birkaç adım attıktan sonra beni suyun altına doğru götürdüğünü farkettim.

"Üstüne bulaşan sabunu temizlemen gerekecek," dedi.

Başımı iki yana sallıyordum ve bir süre sonra onu durdurmayı başarabildim. Havluyu çekmeye devam ediyordu ve onu üzerimden almaya başlamıştı. Tam havluyu göğüslerimin altına kadar indirmişti ki yakalamayı başardım.

"Hayır," dedim. Sesim ilk seferde boğuk çıkmıştı ama tekrarlamayı başardım. "Hayır."

Bana doğru bir adım attı ve o kaygan sertliğini aşağıda duran elime, koluma bastırdı. Yukarıda havluyu tutan elimin parmaklarını açıp havluyu almak istiyordu ama havlu-

yu hayatım pahasına tutmaya kararlıydım. "Dokun bana Anita, ellerinin içine al."

"Hayır."

"Yapmak istediğini biliyorum. Kokusunu alabiliyorum." Yüzünü tenimin üstünde gezdirdi, nefesi ıslak tenimde gezindi. "Hissedebiliyorum." Ellerini tekrar kollarımın üzerinde gezdirmeye başladı, sonra omuzlarımda ve daha sonra göğüslerimin hemen üzerinde. Ama onlara dokunmadan durdu. "Tadını alabiliyorum." Yanağımı yumuşak bir şekilde yaladı. Ürperdim ve geri kaçmak istedim ama sanki donup kalmıştım. Hareket edemiyordum.

Nihayet bir ses çıkarmayı başardım. Sesim titriyordu ama benim sesimdi. Ellerim vücuduma yapışmış bir şekilde konuştum çünkü eğer ona dokunursam başımın belaya gireceğini biliyordum. "Bu benim yapacağım bir şey değil Micah. Ben böyle değilim. Sen bir yabancısın ve ben yabancılarla sevişmem."

"Yabancı değilim. Nimir-Raj'ınım. Sen de benim Nimir-Ra'msın. Asla iki yabancı olamayız."

Yüzümü öpmeye başlayıp boynuma doğru ilerledi. Hafifçe ısırıyordu ve bu dizlerimin çözülmesine neden oldu. Öpmeye tekrar dudaklarımda devam etti. Beni öpünce sabunun tadını aldım. Vücudumun ön kısmına dayanmış sertliğinin, ona dokunabileceğimi bilmenin verdiği his dayanılmazdı. Bunun sadece seks olmadığını anlamaya başlamıştım. Tekrar onunla beslenmek istiyordum ama bu sefer dişlerimi değil vücudumu kullanacaktım. Çıplak tenlerimiz birbirine değerken gücünü içeri çekip almak istiyordum ve bunu çok fazla istiyordum. Elleri göğüslerime indi ve sabunla kaplanıp kayganlaşınca uçları gerilip sertleş-

ti. Kollarımı beline doladım. Vücutlarımızın sıkıca kenetlendiği için havlu yerinde kalmıştı. Vücudunu üzerimde hareket ettirdiğinde, ıslak göğsü benim göğüslerimi okşamaya başlamıştı.

Kollarını arkamda kilitleyip geri geri yürümeye başladı, tekrar duşun altına gidiyorduk. Ellerimi kaygan sırtında gezdirmeye başladım, tehlikeli bir biçimde aşağı bölgelerde gezdiriyordum. Sanki vücudunun her santimetresini kendime bastırmak, etrafıma bir çarşaf gibi sarıp gözeneklerimi kullanarak onu içmek istiyordum.

Jean-Claude'la aramdaki kanalı açtığımda, onu sakin bir biçimde oturmuş beni beklerken buldum. Yardımını istedim ve kafamın içinde uzaklardan sesini duydum. "Bundan fazlasını yapamam *ma petite.* Arzularımı kontrol edebilmem için, senin de kendininkileri kontrol etmen gerek."

Bana neler oluyor, diye sorarken bile, Micah boş durmamış ve geriye doğru hızlı bir hareket yapıp aramızdaki havluyu atmış ve sonra tekrar sertliğini kasıklarıma, karnıma dayamıştı. Boğazımdan çıkan küçük ses bana adeta bir deja-vu yaşattı.

Jean-Claude başını kaldırıp baktı. Micah'la aramızda olanları gördüğünden emindim. Micah'ın sabunlu ve kaygan teni üzerinde gezinen eller onunmuşçasına her şeyi hissettiğini biliyordum. Elim, Micah'ın kalın sertliğinin üzerine gitti. Karşımda hafifçe eğildi ve onu okşamama izin verdi. Dokunmak benim fikrim değildi. Jean-Claude nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiş olmalıydı. Beni kontrol etmeyi bıraktığında, elimi Micah'tan çektim ama olan olmuştu. Micah, evet diyeceğimden daha da emin bir şekilde, beni suyun içine çekti.

Kafamın içinde Jean-Claude'un sesi duyuldu. "Onun şehvetiyle beslenebilirsin ama bunun bedeli, onun şehvetini ve onunla sevişmeyi istemek olacaktır. Bu inkubus'luğun iki ucu keskin kılıcıdır. Yüzyıllardır o keskin uçlann arasında dolaşıyorum."

Yardım et!

"Edemem. Bu işi kendin halletmelisin. Bu işi ya halledeceksin ya da o seni halledecek. Olaya müdahale ettiğimde neler olduğunu az önce gördün. Çünkü ben, kendi vücudumdan beslenmeyi reddettim. Senin onaylamayacağını biliyordum, bu yüzden kendimi reddettim. Bu yüzden ona dokunup onunla besleniyorken senin vücudunun içinde olamam, bu yıkılmam demek olur. Seni, kollarındaki adamı arzulayabileceğinden çok daha fazla arzuluyorum. Mümkün olan tek yolla senin vücudunu almak, kanınla değil de cinselliğinle beslenmek istemiştim. Fakat bunun, seni kanla beslenmekten daha çok ürküteceğini biliyordum."

Micah beni duvara doğru döndürüp ellerimi fayansa dayadı ve vücudunu arkama yasladı. Kafamın içinde Jean-Claude'un yumuşak sesini duyuyordum, Micah'ın dokunuşlarından daha içtendi. "Bu iblisin benden sana geçeceğini bilmiyordum *ma petite*, söyleyeceğim hiçbir şey de seni ikna edemez. O iblisle mücadeleni tamamlayana kadar, seni burada bekleyeceğim. Sonuç ne olursa olsun." Ve kendini korumaya aldı, olanları hissetmemek için saklandı. Beni tercihlerimle baş başa bıraktı. Tabii seçim yapabilecek durumum kaldıysa.

Konuşabildiğimi farkettim ve "Micah, dur, lütfen dur," dedim.

Micah ensemi yaladığında titremeye başladım ve ellerimi ıslak fayansa bastırdım.

"Lütfen Micah, doğum kontrolünde değilim." Sonunda mantıklı düşünebilmiştim.

Ensemi hafifçe ısırdı. "Kendimi iki yıl önce kısırlaştırttım. Benimleyken güvendesin Anita."

"Lütfen Micah, lütfen yapma."

Daha sert ısırmaya başladı, adeta vücudumdaki tüm kan çekilmişti. Pasif, sakin bir hale gelmiştim. Sanki Micah daha önce orada olduğunun farkında olmadığım bir düğmeye basmıştı. Kendini bana doğru bastırdığında, Jean-Claude kafamdayken, içime daha rahat girebilmek için Micah'ın o kalın sertliğine daha da fazla sabun sürmüş olduğunu farkettim.

Beni duvara bastırdı ve içeri girmeye başladı, santim santim ilerliyordu. Problem olan uzunluğu değil genişliğiydi, o kadar kalındı ki sabunlanmış olmasına rağmen canımı yakıyordu.

Neredeyse tamamı içime girmişti ki durdu ve kendini, yavaş bir şekilde dışarı çekmeye başladı. Sonra tekrar yavaşça içeri girdi. Hala içeri girebilecek boşluğa sahip olmak için vücudunu itmesi gerekiyordu. Duvara dayanmış, hareketsiz bir şekilde duruyordum. Bu hiç benim tarzım değildi. Seks sırasında hareket etmeyi severdim ama şimdi hareket etmek istemiyordum, durmasını da istemiyordum ve bir şey düşünemiyordum, sadece içime girip çıkışını hissedebiliyordum. Artık .o kadar dar değildim. Sabun ıslaklığımın artmasına da fırsat vermişti. Bu sayede daha rahat girip çıkmaya başlamıştı. Nazik davranıyordu ama o kadar büyüktü ki nazik hareket etmesi bile neredeyse dayanılmazdı. Tama-

men içeri girdiğinde artık ilerleyecek bir yeri kalmamıştı. Girişini her tamamlayışında rahim ağzına değdiğini hissedebiliyordum. Çoğu kadın bunu acı verici bulurdu, gerçi zevkli bulanlar da yok değildi. Micah'ın boyutları göz korkutucuydu ama canımın yanmadığını, hatta harika hissettiğimi farkettikten sonra, hala aklı başında olan ve güvenlik ölçüleri koyan tarafım da rahatlayıp kapanmıştı. İstediğim sadece seks değildi. Bu bir sona ulaşmaya çalışmak olurdu. Ben beslenmek istiyordum. Onun şehvetini yemek, sıcaklığını içmek, gücünün içinde yıkanmak istiyordum. Bu düşünceler, hafifçe inlememe sebep oldu.

Micah duvardan güç aldı ve vücudunu benimkine kenetledi. Bir ritim yakalamıştı, hala nazikti ama hızlanmıştı. Bana çok özen gösteriyordu. Ben özenli olmasını istemiyordum.

Tam olarak kendi sesime benzemeyen bir ses duydum. "Daha sert."

Kendini sıktığı için sesi ince çıkıyordu. "Eğer daha sert yaparsam canın yanar."

"Dene de görelim."

"Hayır."

"Micah, lütfen, yap şunu, lütfen. Eğer acırsa sana söylerim. Lütfen." Diğer odada daha rahattı ama sebebini anlamıştım, şimdi içimdeydi ve canımı yakmaktan korkuyordu. Bana sadece sürtünüyorken zarar vermekten endişe etmesine gerek yoktu. Şimdi dikkatli olması gerekiyordu ve bu yüzden beslenmemi engelleyecek bir kontrol sınırı koymuştu. Bir Nimir-Raj'dı ve korumasını indirmedikçe içine girip beslenmemi engelleyebilirdi. Korumasını indirmesinin tek yolu da ona kontrolünü kaybettirmekti.

Bunları düşünmek, aklımı biraz da olsa başıma getirdi. Artık düşünebiliyordum. Yaptığım işi yapmak istemiyordum. Onunla beslenmek istemiyordum. Bu pek çok yönden yanlıştı. Ona 'Micah, dur, bunu yapamam,' demeye hazırlanıyordum. Hatta "Micah..." dedim. Beni lafımın ortasında yakaladı, içime öylesine sert ve hızlı bir şekilde girdi ki bir çığlık attım ve bu da içimdeki, Jean-Claude'a ait yeni gücü bir ısı dalgası gibi harekete geçirdi ve ağzımdan dışarı çıkardı.

Micah durmuştu. "İyi misin?"

"Devam et. Devam et!"

Tekrar sormadı. İçime o kadar hızlı ve sert girmeye başlamıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. İçime tamamen girip kendini olabildiğince sert itişinde, duyduğum o dayanılmaz zevk ve acı yüzünden, dudaklarımdan "Ah, Tanrım, evet, evet, Micah," gibi sözcükler çıkıyordu. Ve ne zaman zevk acıya dönüşmeye başlasa, o kendini dışarı çekiyor ve nefes almama fırsat tanıyordu. Sonra tekrar tamamen içime giriyordu ve her şeye yeniden başlıyordu.

Sanki beni, içimde ondan başka hiçbir şeye yer kalmayıncaya kadar, bir fincan gibi dolduruyor, etinin içimde atışını bana hissettiriyordu. Sert ve kalındı. Sanki deliği, bir daha hiç açılmamak üzere vücuduyla tıkıyordu. Doldurulmuşluk hissi içimde büyümeye başlamıştı. Büyüyordu. Üstüme, vücuduma, içime yayılıyor ve ağzımdan vahşi çığlıklar olarak çıkıyordu. Ancak o zaman o da kontrolünü kaybetti ve o ana kadar hala nazik davrandığını anlayabildim. Gidip geldikçe kontrolünü kaybetti ve sırtıma dayalı göğsünden, popoma değen kasıklarından onu içtim. O içimde patlarken ben onu içiyordum. Onunla beslendim. Tüm

gözeneklerimden, tenlerimiz bir olana dek onu içime çektim. Bir an için tek bir şey, tek bir canavar olmuştuk. Onun canavarını benimkinin içinde hissedebiliyordum, adeta insan bedenlerimizin birleşmesi onların birbirine kavuşmasını sağlamıştı. O anda, onun Nimir-Ra'sı olduğumdan hiç şüphem kalmamıştı.

İşimizi bitirip o hala içimdeyken ve bana sarılmış haldeyken yere oturduğumuzda, ağlamaya başladım. Canımı yakmış olmaktan korkmuştu ama problem bu değildi. Gözyaşlarımın sebebini ona anlatamazdım çünkü bunu yüksek sesle söylemek istemiyordum. Fakat biliyordum ki şimdiye kadar o canavarlardan biri olmamak için delice çabalamama rağmen şimdi bir anda onlardan biri olmuştum. Hem de iki türden de. Aynı anda hem kan emici bir vampir hem de bir likantrop olmak mümkün değildi. İkisi birbirini bir hastalık veya lanetmiş gibi yok ediyordu. Fakat ben canavarımı, Micah'ınkinin etrafında, sıcak ve güvenli bir yerde duran embriyo gibi hissetmiştim. Aynı zamanda tıpkı bir vampirin yapacağı gibi onunla beslenmiştim. Her zaman onlardan biri olmak için kan içmek gerektiğini düşünmüştüm ama yanılmıştım. Pek çok şey hakkında yanılmıştım. Micah'ın bana sarılmasına izin verdim. Sırtımda kalp atışlarını hissettim ve ağladım.

12

Konsantre olamayacak kadar sarsıldığım için arabayı Nathaniel kullanıyordu. Yavaş yavaş kendimi toparlıyor, hayatıma devam ediyor, problemlerle teker teker ilgileniyordum ama üzerinde hareket ettiğim zemin, soluduğum hava, bana güvenilmez ve yeni geliyordu. Sanki benimle beraber çevremdeki her şey de değişmişti. Artık işler ne kadar kötü olursa olsun, başınıza ne kadar kötü şeyler gelirse gelsin, hayatın devam ettiğini öğrenmiştim. Dünyanın geri kalanı, kalbinizi yemeye çalışan canavarları farketmez bile. Uzun zaman önce, moral bozukluğu ve acı içinde olduğum zamanlarda, buna kimsenin aldırış etmemesi beni rahatsız ederdi. Dünya, bir bütün olarak, bireyselliğe yer vermeksizin, ilerleme ve devamlılık üzerine kurulmuş. Eğer bunun kişiselliği yok saymak olduğunu düşünüyorsanız, kişisellik diye bir şey zaten yok. Diğer yandan, eğer dünya sırf bir kişi kötü bir gün geçiriyor diye duracak olsaydı, hepimiz çoktan uzay boşluğuna saçılmış olurduk.

Ben de değişenin sadece kendim olduğunu kabullenip cipimin yolcu koltuğunda, karanlığın içinde kendime sarılıp

oturmayı tercih etmiştim. Yine de küçük bir şansım vardı galiba. Dünya da yörüngesini biraz değiştirmeye karar vermiş gibi görünüyordu.

Haziran ayı her zamanki normal sıcaklığına ve nemli haline dönmüştü. Nathaniel atlet ve koşu şortu giymişti, neredeyse ayak bileklerine kadar ulaşan saçlarını atkuyruğu şeklinde örmüştü. Saçlarını açık bırakıp yere değmelerine izin verirse pedallara takılabileceğini farketmişti. Ayrıca koltukların arasındaki vites kutusunu da görebilmesi gerekiyordu. Benim saçım hiç bu kadar uzun olmamıştı.

Nathaniel yirmi yaşında olmasına rağmen ehliyetini henüz birkaç ay önce almıştı. Eski alfaları Gabriel, onlara özgüven aşılamamıştı. Bense mümkün olduğunca kendine güvenli ve hür iradeli olmalarını istiyordum. Başlangıçta Nathaniel'den kendine güvenmesini ve kendi kararlarını vermesini istediğimde biraz bocalamıştı ama son zamanlarda durumu gayet iyi idare ediyordu. Bu umutlanmamı sağlıyordu ve şu sıralar umuda fazlasıyla ihtiyacım vardı.

Benim için getirdiği kıyafetleri göstermişti. Siyah kot, mavi bisiklet yakalı tişört, dekolteye uyacak alçaklıkta siyah sutyen, onunla uyumlu iç çamaşırı, siyah koşu çorapları, siyah Nike'lar ve omuz askısında duran Browning Hi-Power'ı gizlemek için kısa kollu siyah gömlek. Herkes, yeni bir ana silah almam konusunda ısrar ediyordu. Muhtemelen haklıydılar, elime Browning'den daha iyi oturacak silahlar olmalıydı ama pek ilgilenmiyordum. Browning bir parçam gibiydi. Onsuz kendimi, sanki bir elim yokmuş gibi eksik hissediyordum. Yani silahımı değiştirmem için küçük ısrarlardan biraz daha fazlası gerekliydi. Şimdilik sadece ben ve Browning'im vardı.

Nathaniel ayrıca bilek kılıflarımı ve gümüş bıçaklarımı da getirmişti ama gömlek kısa kollu olduğu için onları arabada bırakmam gerekecekti. Zaten karakola götürülmesi pek uygun olmayacak aletlerdi. New Mexico'da kaybettiğim bilekliğimin yerine yenisini henüz almıştım. Özel sipariş vermiştim ve bu yüzden çok pahalıya gelmişti. Yine de buna değmişti. Vücudumda, o büyüklükteki bir bıçağı taşıyabileceğim başka bir yer yoktu. En azından oturduğumda bıçağın kabzası görünürdü.

Konuşmadan yol almaya devam ettik. Nathaniel, dinlemeyi çok sevdiği radyoyu bile açmamıştı. Müzik dinleme şansı olduğu halde sessizliği tercih etmesi nadir görülen bir şeydi ama bu gecelik cipin sessiz kalmasına razı olmuştu.

En sonunda, cevabını duymak için sabırsızlandığım bir soru sordum. "Derringer'ı sabahlığımın cebine kim koydu?" Derringer torpido gözündeydi.

"Ben koydum."

"Teşekkürler."

"Her zaman ilk yaptığın iki şey, giyinmek ve silahlanmak." Bir sokak lambasının altından geçiyorduk ve gülümseyişini bütün netliğiyle görmüştüm. "Önceliği hangisine verdiğinden pek de emin değilim."

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben de pek emin değilim."

"Nasılsın?" Bunu sorarken son derece dikkatliydi, sesi arabanın sessizliğiyle uyumluydu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Söylediklerimi, kastettiğim anlamda anlayıp üstelemeyen nadir kişilerdendi. Nathaniel'e konuşmak istemediğimi söylediğimde hakikaten konuşmuyorduk. Natha-

niel'le aramızdaki sessizlik artık gerginlik yaratmıyordu. Aksine bu sessizlik, bugün duyduğum en rahatlatıcı sesti.

Nathaniel cipi park etti ve dışarı çıktık. İnfazcı lisansım da yanımdaydı ama çoğu kişi beni sima olarak tanıyordu zaten. Birden ölü olduğumu zannettiklerini hatırladım. Kapıya doğru ilerlerken önceden telefon edip onlara durumu anlatmam gerektiği aklıma geldi ama artık bunu düşünmek için çok geçti. Kapıya sadece bir metre kalmışken cep telefonumla aramanın pek bir anlamı yoktu.

Burada, girişten sadece el sallayarak geçecek kadar tanınıyordum. Bu geceki görevli memur bana metal detektöründen geçmeme gerek olmadığını açıklamak için elini sallarken gözleri kocaman açılmıştı. Ben de el sallayarak ona karşılık verirken telefonun ahizesini kaldırıyordu. Birini aradığından emindim çünkü mezardan çıkan biriyle karşılaşmak her gece rastlanacak bir olay değildi. Şey, sanırım ben sıkça böyle şeyler görüyordum ama çoğu polis böyle şeyler görmüyordu.

Tam BOST Merkezi'ne çıkan merdivenlere ulaşmıştım ki yukarıdan Dedektif Clive Perry çıkıp aşağıya, bana doğru baktı. Zayıf, yakışıklı, Afrika kökenli-Amerikalı ve şüphesiz, tanıdığım en kibar kişiydi. Beni gördüğünde, merdivenin basamağını ıskalayıp az daha düşüyordu ve son anda merdiven korkuluklarına tutunarak kurtulabildi. Daha sonra duvara yaslandığında bile bacakları tam olarak tutmuyor gibiydi. Şok olmuş, hatta daha da ötesi korkmuş görünüyordu.

"Anita." Sesi nefes nefese çıkmıştı. İki yıllık tanışıklığımızda, bana muhtemelen sadece ikinci kez ilk adımla hitap ediyordu. Genelde 'Bayan Blake'i kullanırdı.

Nazikçe gülümseyerek karşılık verdim. "Clive, seni görmek ne güzel."

Bakışlarım benim üzerimden Nathaniel'e, sonra tekrar bana yöneltti. "Senin..." Merdivenlerde doğruldu. "Yani, duyduk ki..." Kendini toparlamaya çalışmasını seyrediyordum. Onun bulunduğu basamağa ulaşana kadar neredeyse normale dönmüştü. Fakat sorduğu soru pek normal değildi. "Sen öldün mü?"

Gülümsedim fakat sonra gözlerine bakınca gülümseyişimin yok olduğunu farkettim. Soruyu sorarken ciddiydi. Sanırım geçimimi sağlamak için ölüleri diriltiyor olmam, soruyu düşündüğüm kadar saçma olmaktan çıkarıyordu. Yaşadığı şokun, beni görmüş olmasından çok, neye dönüştüğüm konusunda duyduğu korkudan kaynaklandığını farkettim. Benim bir hortlak olduğumu düşünüyordu. Bir açıdan haklıydı, bir diğer açıdan da tamamen yanılıyordu.

"Hayır Clive, ölmedim."

Başıyla onayladı ama merak etmeden de duramıyordum, acaba koluna dokunursam onu çok korkutur muydum? Cevabı öğrenmek istemediğime karar verdim, bu yüzden Nathaniel'le beraber yanından geçip onu merdivenlerde yalnız bıraktık.

Kalabalık masalar ve birbirleriyle konuşmakla meşgul insanlarla dolu olan bölüm odasına girdim. BOST sabahın üçünde olabilecek en yoğun anlarından birini yaşıyordu. İçerideki gürültü, ben masaların arasından geçip insanların yüzlerine bakarken azaldı ve sessizliğe dönüştü. Nathaniel, peşimden yakışıklı bir gölge gibi geliyordu.

En sonunda bütün odada duyulacak kadar yüksek bir sesle "Ölümümle ilgili dedikodular fazlasıyla abartılı," de-

dim. Ve aniden oda seslerle doldu. Bana sarılan, sırtıma vuran, başımı okşayan adamlar ve birkaç kadın, etrafımı sardı. Hepsinin yüzü gülüyordu ve gözlerinde rahatlamış bir ifade vardı. Kimse merdivenlerde Clive Perry'nin gösterdiği şüpheli tavırları göstermemişti, bu da onun dini veya metafizik geçmişi hakkında meraklanmama sebep oldu. Manevi yönü kuvvetli biri değildi ama manevi yönü kuvvetli olan insanlar arasında bulunmadığı anlamına gelmezdi bu.

Zerbrowski kocaman bir kucaklama ile ayaklarımı yerden kesti. Boyu sadece bir yetmiş beşti ve o kadar da iri değildi ama beni kucaklayıp odanın içinde dolaştırdı ve sonra gülümseyerek yere bıraktı. "Lanet olsun, Anita, lanet olsun, senin o kapıdan girişini bir daha asla göremeyeceğimizi sanıyorduk." Alnına dökülen siyah ama kırlaşmaya başlamış saçlarını eliyle geri taradı. Saç tıraşına ihtiyacı vardı ama zaten genelde saçları hep böyleydi. Kıyafetleri de, sanki kravatını ve gömleğini karanlıkta seçmiş gibi uyumsuz olurdu. Böyle giyinmesi için ya renk körü olması ya da gerçekten ne giydiğini umursamıyor olması gerekliydi. Ben paramı ikinci seçeneğe yatırırdım.

"Seni görmek de güzel. Bu arada, beni öldürdüğü gerekçesiyle birini gözaltına bile aldığını duydum."

Gülümsemesi kayboldu. "Evet, Kont Drakula'yı hücreye attık."

"Onu çıkarabilir misin?. Çünkü gördüğün üzere gayet canlıyım."

Zerbrowski gözlerini kıstı. "Resimleri gördüm Anita. Kanla kaplıydın."

Omuz silktim.

Gözleri sakin, şüpheci polis gözlerine dönüştü. "Ve üzerinden kaç gece geçti? Dört mü? O kadar kan kaybına göre oldukça dinç görünüyorsun."

Yüzümün, herhangi bir polisinki gibi ifadesiz, mesafeli, sakin ve okunması zor bir hal aldığını hissettim. "Jean-Claude'u çıkarıp buradan gitmek için hazırlayabilir misin? Hava aydınlanmadan onu eve götürmek istiyorum."

"Ayrılmadan önce Dolph seninle konuşmak isteyecektir."

"Bunu tahmin etmiştim. Ben Dolph'la konuşurken sen de Jean-Claude'u hazırlayabilir misin?"

"Onu evine mi götüreceksin?"

"Bu seni ilgilendirmez aslında ama onu kendi evine bırakacağım. Sen arkadaşımsın Zerbrowski, babam değilsin."

"Asla senin baban olmak istemedim Anita. Bu, Dolph'un hayali, benim değil."

İç çektim. "Evet." Zerbrowski'ye baktım. "Artık Jean-Claude'u hazırlayabilir misin lütfen?"

Bir-iki saniye daha bana baktı ve başıyla onayladı. "Tamam." Başımın üstünden, büyük buluşmanın rahatça yapılabilmesi için odanın bir kenarına çekilmiş olan Nathaniel'i süzdü. "O kim?"

Tekrar bana döndü. "Biraz genç, öyle değil mi?"

"Benden sadece altı yaş küçük, Zerbrowski. Araba kullanamadığım için beni o getirdi."

Endişeli bir şekilde bakmaya başlamıştı. "Sen iyi misin?"

"Biraz sarsıldım ama geçer."

Yüzüme dokundu. Gözlerimin içine bakıyor, sanırım bakışlarımı okumaya çalışıyordu. "Sana neler olduğunu bilmeyi o kadar çok isterdim ki."

İfadesiz gözlerle yüzüne baktım. "Ben de isterdim."

Söylediklerim onu şaşırtmış olmalıydı çünkü gözlerini kırpıştırdı ve eli aşağı düştü. "Gidip Kont Drakula'yı hazırlayayım, sen de Dolph'la konuş."

Omuzlarım kasılmıştı ve onları normal hallerine getirmek için tüm dikkatimi omuzlarıma vermem gerekti. Dolph'la konuşmayı pek istemiyordum. Zerbrowski, Jean-Claude'u almaya gitmiş, Nathaniel de güzel bir kadın polisle sohbet etmeye koyulmuştu. Onu orada bırakıp Dolph'un odasına girdim.

Dolph, küçük bir dağ gibi kapıda duruyordu. Boyu iki metreden uzundu ve profesyonel bir güreşçi kadar yapılıydı. Koyu renk saçları çok kısa kesilmişti ve kulaklarını fazlasıyla ortaya çıkarıyordu. Kıyafeti ütülü, kravatı şık bir şekilde bağlıydı. Büyük olasılıkla sekiz saattir mesaideydi ama hala dinç görünüyordu.

Bana dikkatli gözlerle baktı. "Hayatta olmana sevindim."

"Sağol, ben de."

Elini sallayıp benimle beraber koridorda çıktı, masaların arasından sorgu odalarına doğru yürüdü. Camlı ofisinden daha özel konuşabileceğimiz bir yer arıyordu sanırım. Bu gizlilik isteği, midemin kasılmasına ve içimde küçük bir korku oluşmasına sebep oldu. Dolph'tan, öldürmem gereken herhangi bir şekil-değiştirici veya kan içiciden korktuğumdan daha farklı bir şekilde korkuyordum. Bana fiziksel bir zarar vermeyeceğini biliyordum. Fakat peşinden gelip gelmediğimi kontrol etmek için gergin omzu üzerinden başını çevirip baktığında gözlerindeki tedbirli ve soğuk bakıştan korkmamak mümkün değildi.

Neredeyse bir şekil-değiştiricinin gücü gibi, kızgınlığını hissedebiliyordum. Onu bu denli kızdıracak ne yapmış olabilirdim?

Dolph kapıyı benim için açtı ve ben de iri gövdesinin yanından geçip içeri girdim. "Lütfen otur," dedi ve kapıyı kapattı.

"Ayakta duracağım, yine de teşekkürler. Güneş doğmadan Jean-Claude'u buradan çıkarmak istiyorum."

"Artık onunla çıkmadığını duymuştum," dedi Dolph.

"Suçlama olmaksızın, beni öldürdüğü şüphesiyle göz altında tutuluyor. Ölü değilim, bu yüzden onu çıkarmak istiyorum."

Dolph bir şey söylemeden bana baktı, bir tanığa -şüpheliye değil- bakar gibiydi. Gözleri soğuktu ve ifadesini okumak mümkün değildi.

"Jean-Claude'un lanet olası harika bir avukatı var. Onu, ortada bir suçlama olmadan, yetmiş iki saat içerde tutmayı nasıl başardınız?" diye sordum.

"Şehirde sevilen birisin. Herkese seni öldürdüğünü söyledim ve onlar da Jean-Claude'u bir süre ortadan yok etmeme yardımcı oldu."

"Lanet olsun Dolph, aşırı hevesli bir memur onu pencereli bir hücreye koymadığı için şanslısın."

"Evet, ne yazık ki."

Ne söyleyeceğimi bilemeden ona baktım. "Hayattayım Dolph. Bana zarar vermedi."

"Kim verdi?"

Soğuk polis bakışları kullanma sırası bana gelmişti.

Bana doğru yürüyüp karşımda dikildi. Boyunun uzunluğuyla beni etkilemeye çalışmıyordu, bir işe yaramayacağını zaten biliyordu. Ama o kadar iriydi ki yine de tepemde dikiliyor gibi durmuştu. Çeneme dokunup yüzümü yana çevirmeye çalıştı ama ondan uzaklaştım.

"Boynunda, bir hafta önce olmayan yara izleri var. Parlaklar ve yeni iyileşmişler. Bu nasıl oluyor?"

"Emin olmadığımı söylesem, inanır mısın?"

"Hayır."

"Sen bilirsin."

"Yaraları göreyim."

Saçımı bir kenara ittim ve parmağını yeni iyileşmiş yaraların üstünde gezdirmesine izin verdim.

"Yaraların geri kalanını da görmek istiyorum."

"Bunun için, odada bir de kadın polis bulundurmamız gerekmez mi?"

"Yaraları bir başkasının görmesini gerçekten istiyor musun?"

Haklıydı. "Sen niçin görmek istiyorsun Dolph?"

"Göstermen için seni zorlayamam ama görmem gerek."

"Niçin?"

"Bilmiyorum," dedi ve ilk defa sesinde gerginlik hissettim.

Üstümdeki gömleği çıkardım ve masanın üstüne bıraktım. Sol kolumu ona doğru uzatıp tişörtümün kolunu sıvadım.

Parmağını yara izlerinin üstünde gezdirdi. "Sol kolundan ne istiyorlar? Her seferinde en çok darbe aldığın yer orası oluyor."

"Sanırım bu, sağ elimi kullanmamdan kaynaklanıyor. Diğer elimle silahımı kavramışken sol kolumu çiğnemelerine göz yumuyorum."

"Sana bunu yapan şeyi öldürdün mü?"

"Hayır."

Bana bakarken birkaç saniyeliğine de olsa yüzünden öfke geçti. "Sana inanabilmeyi isterdim."

"Ben de öyle, özellikle sana doğruyu söylediğim için."

"Bunu sana kim veya ne yaptı?"

Başımı iki yana salladım. "İcabına bakıldı."

"Lanet olsun, Anita, benimle konuşmazsan sana nasıl güvenebilirim?"

Omuz silktim.

"Yaranın tamamı kolunda mı?"

"Sayılır."

"Tamamını görmek istiyorum."

Bunu söylediğinde, bana tişörtümü çıkarttırmak için bahane aramakla suçlayacağım birçok erkek vardı hayatımda. ama Dolph bunlardan biri değildi. Aramızda hiç o tür bir gerilim olmamıştı. Ona baktım, bu fikrinden vazgeçeceğini umuyordum ama vazgeçmedi. Bunu yapmayacağını tahmin etmeliydim.

Önce tişörtümün belini pantolonumun içinden çıkarmam gerekti. Tişörtümü tamamen çıkardığımda sadece sutyenle kaldım. Kalbimin üstünde, önceden bir delik olan fakat şimdi sadece bir yara izi kalan yeri göstermek için sutyenimi alttan tutup kaldırdım.

Diğer yara izlerinde olduğu gibi, buna da başını iki yana sallayarak dokundu. "Sanırım biri kalbini sökmeye çalışmış." Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Bunu iyileştirmeyi nasıl başardın Anita?"

"Giyinebilir miyim?"

Kapı çalındı ve ben henüz bir göğsümü sutyenin içine sokmakla meşgulken Zerbrowski içeri daldı. Gözleri büyümüştü. "Rahatsız etmiyorum ya?"

"Bitirmiştik," dedim.

"Tüh, Dolph'un daha dayanıklı olacağını sanırdım."

İkimiz de ters ters baktık. O da sırıttı. "Kont Drakula'nın işlemleri tamamlandı ve serbest kalmaya hazır."

"Onun adı Jean-Claude."

"Sen nasıl diyorsan."

Sutyenin yerine oturması için eğilip göğüslerimi düzelttim. Kötü bir pozisyonda kalırlarsa acı verebiliyorlardı. Bunu yaparken ikisi de beni seyrediyordu ve ben de arkamı dönmeme konusunda inatçıydım. Zerbrowski eğlenceli bir zampara, Dolph ise kızgın olduğu için seyrediyordu.

"Kan testi yaptırmak ister misin?" diye sordu Dolph.

"Hayır."

"Bunun için mahkeme emri çıkarabiliriz."

"Ne sebeple? Yanlış bir şey yapmadım Dolph. Canlı bir şekilde buraya gelmek dışında. Seni iyi tanıyor olmasaydım, buna üzüldüğünü düşünürdüm."

"Hayatta olduğun için mutluyum," dedi.

"Ama Jean-Claude'u tutuklayamadığın için de üzgünsün. Derdin bu mu?"

Başını çevirdi. Sonunda doğru vuruşu yapmıştım. "Derdin bu öyle mi? Jean-Claude'u tutuklayamayacağın için üzülüyorsun, onu idam ettiremeyeceğin için. Beni öldürmedi Dolph. Neden ölmesini istiyorsun ki?"

"O zaten ölü, Anita. Sadece bu durumda ne yapması gerektiğini bilmiyor."

"Bu bir tehdit mi?"

Dolph'tan sabrının taştığını belli edecek bir ses çıktı. "O yürüyen bir ceset, Anita."

"Jean-Claude'un ne olduğunu gayet iyi biliyorum Dolph, hatta muhtemelen senden daha iyi biliyorum."

"Ben de öyle duymuştum."

"Ne yani, onunla çıktığım için mi sinirlisin? Sen babam değilsin, istediğim herkesle ve her şeyle çıkarım."

"Sana dokunmasına nasıl izin verirsin?" Tekrar sinirlenmiş, hatta köpürmüştü.

"Sevgilim olduğu için mi onu öldürmek istiyorsun?" Sesimdeki hayreti gizleyememiştim.

Gözlerini benden kaçırdı.

"Beni kıskanmıyorsun Dolph, bundan eminim. Sadece, onun insan olmaması seni rahatsız ediyor, öyle değil mi?"

"O bir vampir." Tekrar gözlerime baktı. "Bir cesetle nasıl düzüşebilirsin?"

Nefreti, son derece kişisel ve içtendi. Sonunda benim de tepem attı. "Hayatında başka hangi kadın bir cesetle düzüşüyor Dolph?"

Bana doğru bir adım attı, bütün vücudu titriyordu. O kocaman ellerini yumruk yapmıştı. Öfkeden yüzü neredeyse morarmıştı. Dişlerini sıkarak konuştu. "Çık dışarı!"

Durumu düzeltmek için bir şey söylemek isterdim ama söylenecek bir şey kalmamıştı. Dikkatlice önünden geçtim, gözlerimi ondan ayırmamıştım çünkü bana vurmasından korkuyordum. Fakat Dolph sadece durup kontrolünü geri kazanmaya çalıştı. Zerbrowski benimle dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Eğer yanımda bir kadın olsaydı, içeride olanlar hakkında onunla konuşurduk. Eğer başka bir iş kolunda beraber çalışıyor olsaydık, içeride olanlar hakkında konuşurduk. Ama Zerbrowski bir polisti ve bu da onunla kişisel konularda konuşamayacağınız anlamına geliyordu. Eğer yanlışlıkla çok acı ve özel bir konuyu öğrenirseniz, konuyla alakalı kişi konuşmak istemediği sürece bildiklerinizi kendinize sak-

lamanız gerekir. Hem ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Eğer Dolph'un karısı onu bir cesetle aldatıyorsa, bunu bilmek istemiyordum. Ama problem bu olmalıydı. Çünkü sadece iki oğlu vardı, kızı yoktu.

Zerbrowski'yle beraber ekip odasına doğru sessizce yürüdük. Odadan içeri girdiğimizde, bir adam arkasını dönüp bize baktı. Uzun boyluydu, koyu renk saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı. Yüzündeki belirgin, sert çizgiler uçlara doğru yumuşuyordu ama yine de erkeksi ve yakışıklı bir yüzü vardı. Rahatlıkla Marlboro reklamlarında oynayabilirdi. Bir yerlerden tanıdık geliyordu ama kim olduğunu tam olarak hatırlamam için, onun tamamen dönmesi ve boynundaki pençe izlerinin görünür hale gelmesi gerekti. Karşımda Orlando King duruyordu. Kaçak bir şekil-değiştirici tarafından neredeyse öldürülünceye kadar ödül avcılığı yapmıştı. Hangi hayvanın onu bu hale getirdiği konusunda farklı hikayeler vardı. Bazıları bunu yapanın bir kurt olduğunu, diğerleri bir ayı ya da leopar olabileceğini söylüyordu. Farklı hikayeler vardı fakat gerçeği King'in kendisinden başkasının bildiğinden şüpheliydim. Tabii bir de şekil-değiştirici biliyordu ama onun ölmüş olması gerekirdi. Ne de olsa King'in hiçbir ödül avını kaçırmama ve yaratığı öldürmeden durmama konusunda bir şöhreti vardı. Başına gelenlerden sonra ülke içinde ve dışında yapılan konferanslara konuşmacı olarak katılarak ve konuşmasının sonunda gömleğini çıkarıp yaralarını göstererek iyi para kazanmıştı. Bana kalırsa bu yaptığı, fazlasıyla gösteri dünyasına yönelik bir işti ama sergilediği kendi vücuduydu, beni çok da ilgilendirmiyordu. Aynı zamanda polis danışmanlığı da yapıyordu.

"Anita Blake, bu Orlando King," dedi Zerbrowski. "Onu, Kont Drakula'yı seni öldürmekle suçlayabilmek için çağırmıştık."

Zerbrowski'ye dik dik baktım, bana kocaman gülümsedi. Tepki verdiğim sürece Jean-Claude'a garip isimlerle hitap etmeye devam edecekti. Bir an evvel buna aldırmamayı başarmalıydım.

"Bayan Blake," dedi Orlando King. Sesi, konferanslarından hatırladığım gibi derin ve kalındı. "Hayatta olduğunuzu görmek çok güzel."

"Hayatta olmak da güzel. Duyduğuma göre son dönemde Batı Sahili'nde konferanslar veriyormuşsunuz. Umarım gelip cinayetimi araştırmak size rahatsızlık vermemiştir."

Omuz silkti. Omuzlarını hareket ettirişinde, onu daha uzun ve geniş gösteren bir şeyler vardı. "Çok azımız kendini canavarlardan gerçek anlamda koruyabilecek yeteneğe sahip, nasıl gelmezdim?"

"Beni utandırıyorsunuz. Daha önce konuşmanızı dinlemiştim," dedim.

"Konuşmamdan sonra gelip benimle sohbet de etmiştiniz," dedi.

"Beni gerçekten şımartıyorsunuz. Her yıl binlerce kişiyle tanışıyor olmalısınız."

Gülümsedi ve nazik bir şekilde sol koluma dokundu. "Ama pek azı benimkilerle rekabet edecek yaralara sahip oluyor. Ayrıca sizin güzelliğinizin yarısında bile olmuyorlar."

"Teşekkürler." Benden en az iki jenerasyon büyüktü. Yine de ettiği iltifatların kur yapma amaçlı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Zerbrowski sırıtmaya devam ediyordu ve sırıtışında King'in sadece kibarlık etmediğini düşündüğünü gösteren bir ifade vardı. Omuz silktim ve görmezden geldim. Bir adamın size kur yaptığını farketmemiş gibi davranırsanız, o adamın bir süre sonra bundan bıkıp vazgeçeceğini öğrenmiştim.

"Sizinle tekrar karşılaşmak çok güzel Bayan Blake, özellikle de hayattayken. Ama sanının vampir erkek arkadaşınızı şafak sökmeden kurtarmak için acele etmeniz gerekiyor." Erkek arkadaş kelimesini kullanırken biraz tereddüt etmişti. Yüzünü okumaya çalıştım ve herhangi bir art niyet görmedim. Suçlayıcı veya ayıplayıcı bir tavrı yoktu, sadece iyi niyetli bir şekilde gülümsüyordu. Dolph'un küçük sinir krizinden sonra, bunu görmek güzeldi.

"Anlayışınız için teşekkürler."

"Şehirden ayrılmadan önce sizinle tekrar konuşmak isterim," dedi.

Bana yine kur yaptığını düşünmeye başlamıştım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Notlarımızı karşılaştırmak için, değil mi?"

"Yaklaşık olarak," dedi.

Erkekler üstündeki etkimi bir türlü anlayamıyordum. Çekici biri değildim ya da bunu farkedemiyordum. El sıkıştık ve Bay King elimi gerekenden fazla tutmadı, sıkmadı ya da erkeklerin sizinle ilgilendiklerinde yaptığı garip şeyleri yapmadı. Belki de konu erkekler olunca paranoyaklaşıyordum.

Nathaniel'i bulmak için arasına daldığım masa kalabalığında, Zerbrowski de bana eşlik etti. Teşkilatın yeni üyelerinden olan Dedektif Jessica Arnet, hala masasında Nathaniel'le sohbete devam ediyordu. Nathaniel'in leylak rengi

gözlerine, sanki hipnotize edici güçleri varmış gibi bakıyordu. Nathaniel'in gözlerinde hiçbir güç yoktu, o sadece iyi bir dinleyiciydi. Bu, erkeklerde nadir bulunan bir şeydi ve güzel bir vücuttan daha çekiciydi.

"Hadi Nathaniel, gitmeliyiz."

Nathaniel hemen ayağa kalktı ama Dedektif Arnet'e dönüp gülümsemeyi de ihmal etmedi. Bu, Dedektif Arnet'in gözlerinin parlamasına sebep olmuştu. Nathaniel gerçek hayatta bir striptizci olduğu için doğal olarak kur yapıyordu. Kadınlar üstündeki etkisinin hem farkındaydı hem de değildi. Bu işe konsantre olduğunda ne yaptığının farkındaydı ama sadece bir odaya girip bütün bakışlar ona yöneldiğinde, bunun pek farkında olmuyordu.

Koluna dokundum. "Nazik dedektiflere güle güle de. Acele etmemiz gerek."

"Güle güle nazik dedektifler," dedi. Ben de onu kapıya doğru, kolundan hafifçe ittim.

Zerbrowski bizi takip etti. Sanırım Nathaniel yanımızda olmasaydı daha fazla soru sorardı ama onunla daha önceden tanışmadığı ve ona güvenemediği için sessiz kalmayı tercih ediyordu. Sessiz bir şekilde Tutuklu Salıverme Bölümü'ne ilerledik. Jean-Claude orada bulunan üç sandalyeden birinde oturuyordu. Normalde, Salıverme Bölümü'ne sürekli girip çıkanlar olur ve mekanın genişliği de bir elbise dolabı kadar olduğu için burası hep çok kalabalıkmış hissi verir. Fakat saat sabahın üç buçuğu olduğundan, odada iki adet paralı yiyecek-içecek dolabı ve parmaklıklı veznenin arkasında duran tutuklu salıverme memurundan başka kimse yoktu. Memura eskiden 'teslimatçı' deniyordu ama artık bu terim pek moda değildi.

Jean-Claude beni görünce ayağa kalktı. Lekelenmiş beyaz gömleğinin bir kolunu sıvamıştı. Dayak yemiş veya yaralanmış gibi görünmüyordu. Fakat kıyafetlerinin düzeni ve temizliği konusunda fazlasıyla takıntılı olduğundan, bu duruma gelmesi için gerçekten şiddet içeren bir şey olmuş olmalıydı. Belki bir itişme...

Ona doğru koşmadım ama kollarımı boynuna dolayıp yüzümü göğsüne dayadım ve dünya üzerinde kalan son katı cisimmişçesine ona sarıldım. Saçlarımı okşadı ve Fransızca bir şeyler mırıldandı. Beni özlediğini ve güzel göründüğümü düşündüğünü anlamıştım ama diğer duyduklarım sadece güzel bir sesten ibaretti.

Jean-Claude'un eli benimkine uzanıp ben de onu tutana kadar, Zerbrowski'nin arkamda olduğunu unutmuştum. Sanki beni ilk defa görüyor gibi bakıyordu. "Ne?" diye sordum. Sesim düşmanca çıkmıştı.

"Seni biriyle, hiç bu kadar... Yakın görmemiştim."

Bunu duyunca irkildim. "Daha önce beni Richard'ı öperken görmüştün."

Başıyla onayladı. "O tutkuluydu. Bu..." Başını iki yana salladı, önce Jean-Claude'a, sonra bana baktı. "Kendini güvende hissediyor gibisin."

Bir anda haklı olduğunu farkettim. "Göründüğünden daha zekisin Zerbrowski."

"Katie bana, kendi kendini geliştirme kitapları okuyor. Ben de sadece resimlerine bakıyorum." Sağ elime dokundu. "Gidip Dolph'la konuşsam iyi olacak."

"Bunun bir faydası olacağını sanmıyorum," dedim.

Omuz silkti. "Eğer Orlando King canavarlar hakkında ahkam kesebiliyorsa, bunu herkes yapabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kaza geçirmeden önce yapılmış bir röportajını okudun veya gördün mü?" Zerbrowski 'kaza' derken havaya eliyle küçük tırnak işaretleri yaptı.

"Hayır. Sanırım bu söylediğin, benim bu konulara ilgi duymaya başlamamdan önce olmuştu."

Yüzü asıldı. "Senin o zamanlar daha kundakta olduğunu sürekli unutuyorum."

Başımı iki yana salladım. "Anlat öyleyse."

"King, insanlık dışı tür ilan edilen likantropların, yakalandıkları yerde, mahkeme edilmeksizin, sadece var oldukları için idam edilmeleri için verilen mücadelede ön saflardaydı. Sonra yaralandı ve her nasıl olduysa birden yumuşadı."

"Ölüme o denli yaklaşmak, herkesi yumuşatır Zerbrowski."

Sırıttı. "Beni daha iyi bir adam haline getirmedi." Bir keresinde, Zerbrowski o kadar kötü yaralanmıştı ki iç organlarının dışarı çıkmaması için elimi karnına bastırmıştım ve o şekilde ambulans beklemiştik. Bu, iki sene önce Noel'e çok az bir zaman kala olmuştu. O yıl için Noel Baba'ya yaptığım istek listesinin birinci sırasına, Zerbrowski'nin hayatta kalması ve iyi yaşamasını koymuştum.

"Eğer Katie bile seni iyi bir adam haline getiremiyorsa, zaten başka hiçbir şey getiremez," dedim.

Sırıtışı daha da genişledi, sonra yüzü normale döndü. "Patronla senin için konuşup ölüme yaklaştırmadan onu yumuşatmanın mümkün olup olmadığına bir bakarım."

Zerbrowski'nin ciddileşmiş yüzüne baktım. "Sadece beni Jean-Claude'a sarılırken gördüğün için mi?"

"Evet."

Zerbrowski'ye hafifçe sarıldım. "Teşekkürler."

Beni geriye, Jean-Claude'a doğru itti. "Güneş doğmadan onu kapalı bir yerlere götürsen iyi olur." Üzerimden vampire baktı. "Ona iyi bak."

Jean-Claude başıyla hafifçe selam verdi. "İzin verdiği ölçüde, ona iyi bakarım."

Zerbrowski güldü. "Seni gerçekten de iyi tanıyor," dedi bana.

Oradan ayrılırken Zerbrowski hala gülüyor, memur bize bakıyor ve gecenin karanlığı yavaş yavaş hafiflemeye başlıyordu. Güneş doğacaktı ama benim soracak sorularım vardı. Cipi Nathaniel kullandı, Jean-Claude'la arkada oturduk.

13

Alışkanlıkla emniyet kemerimi bağlandım. Yine de Jean-Claude kolunu omzuma atıp bana sarıldı. Titremeye başlamıştım ve kendimi tutamıyordum. Kontrolümü kaybetmek için adeta onun yanımda olmasını beklemiştim. Ağlamamıştım, tek istediğim bana sarılmasıydı.

"Tamam, geçti *ma petite*, artık güvendeyiz."

Başımı iki yana salladım, gömleğinin önündeki lekeleri görebiliyordum. "Konu bu değil."

Yüzüme dokundu ve başımı kaldırıp arabanın soluk aydınlığında ona baktım. "O zaman nedir?"

"Micah'la seviştim." Yüzüne baktım. Gözlerinden kızgınlık, kıskançlık veya daha başka kötü ifadeler geçmesini bekliyordum. Fakat tek gördüğüm şefkat olmuştu. Sebebini anlayamadım.

"Tıpkı yeni dönüştürülmüş bir vampir gibisin. Daha sonra başvampir olacaklar bile ilk birkaç gecelerinde açlıklarıyla baş edemez. Bu karşı konulmaz bir şeydir. Bu yüzden çoğu vampir dönüştürülmelerinin hemen ardından, ilk olarak

yakın akrabalarıyla beslenir. Çünkü kalplerinde onlar vardır ve aileleri onlara en yakın kişilerdir. Sadece bir başvampirin yardımıyla açlıkları başka bir yere yönlendirebilir."

"Kızmadın mı?" diye sordum.

Güldü ve bana sarıldı. "Ben de sana *ardeur*'u, ateşi, o yakıcı açlığı verdiğim için senin bana kızgın olacağını düşünmüştüm."

Yüzünü tam olarak görebilmek için geri çekildim. "Kontrol edemeyeceğimi neden söylemedin?"

"Seni küçümsemiyorum da ondan *ma petite*. Yüzyıllardır tanıdığım kişiler arasında, bu teste dayanabilecek bir kişi varsa o da sensin. Bu yüzden sana başarısız olacağını söylemedim çünkü artık gücün sana veya seninle neler yapabileceğini tahmin edemiyorum. Çoğu zaman kendi kendine yeni kurallar oluşturuyorsun."

"Ben... Çaresizdim. O hissi...Kontrol etmek istemiyordum."

"Tabii ki istemiyordun."

Başımı iki yana salladım "Peki *ardeur* kalıcı mıdır?"

"Bunu bilmiyorum."

"Peki ne kadar zaman sonra kontrol edebilir duruma gelirim?"

"Birkaç hafta. Fakat kontrolü sağladıktan sonra bile, arzuladığın kişilerin yanında çok dikkatli olman gerek. Açlığının, damarlarında bir ateş gibi alevlenmesine sebep olabilirler. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Öyle diyorsan öyledir."

Başımı ellerinin arasına aldı. "*Ma petite, ardeur* içimde alevlenmiş bir şekilde uyanalı neredeyse dört yüz seneden fazla oldu ama nasıl bir his olduğunu hala hatırlıyorum. On-

ca sene geçti ve tene olan açlığımın neredeyse kana olan açlığımdan daha acı verici olduğunu hatırlıyorum."

Bileklerinden tuttum ve ellerini yüzüme bastırdım. "Korkuyorum."

"Korkman son derece normal ama sana yardım edeceğim. Senin rehberin olacağım. Birkaç gün içinde geçme olasılığı var ya da ara sıra gidip gelebilir, tam olarak bilmiyorum. Ama her ne olursa olsun, yardım etmek için yanında olacağım."

Nathaniel, Lanetliler Sirki'nin arka kapısındaki alana park etti. Araçtan indiğimizde hala karanlıktı ama havada şafağın sökmek üzere olduğuna dair belirtiler vardı. Hatta sabahın gelişinin tadını alabiliyordum.

Jason, sanki gelmemizi önceden bekliyormuş gibi dış kapıyı açtı. Jean-Claude aceleyle yanından geçti ve merdivenlere yöneldi. Biz onu takip ederken dönüp omzunun üstünden "Güneş doğmadan önce duş almalıyım," dedi ve hızla uzaklaştı. Biz daha yavaş bir şekilde merdivenlerden inmeye devam ettik. Üçümüz de, merdivenlerde yan yana yürüyebilecek kadar ufak tefektik.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jason.

Omuz silktim. "İyileşmiş hissediyorum."

"Sarsılmış görünüyorsun."

Tekrar omuz silktim.

"Tamam ipuçlarını değerlendirerek bu konuda konuşmak istemediğini anlıyorum."

"Hayır, istemiyorum."

Jason yanımda yürüyen Nathaniel'e baktı. "Geceyi burada mı geçireceksin?"

"Geçirecek miyim?" dedi Nathaniel. Sorunun bana sorulduğunu biliyordum.

"Neden olmasın? Hem yarın beni eve bırakman gerekebilir. Daha doğrusu, bugün."

"Evet, kalıyorum."

"O zaman benimle uyuyabilirsin. Tanrı biliyor ya, o yatak fazlasıyla büyük ve pek fazla ziyaretçisi de olmuyor," dedi Jason.

Jason'a baktım. "Jean-Claude sosyal hayatına kısıtlamalar mı getiriyor?"

Güldü. "Hayır, pek öyle sayılmaz ama buraya gelen kadınların çoğu vampir delisi oluyor. Tek istedikleri Lanetliler Sirki'nin yeraltındaki yataklarında uyumak. İstedikleri ben değilim, Jean-Claude'un evcil kurtadamı."

"Senin bu kadar..." Durmam gerekmişti çünkü söyleyeceğim şeyin bir aşağılama olduğunu anlamıştım.

"Devam et, söyle hadi."

"Senin bu kadar seçici biri olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Buraya ilk geldiğimde değildim. Ama son zamanlarda, sadece arkadaşlarına bir şekil-değiştiriciyle yattığı ya da vampirlerle aynı yerde uyuduğunu söyleyerek hava atmak istediği için benimle yatmak isteyen bir kadınla beraber olmak istemiyorum. Birkaç dakikalığına ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, sonradan sadece bir ucubeye bakma amacıyla gelmişler gibi hissediyorum."

Kolumu onunkine dolayıp sıktım. "Kimsenin sana, kendini böyle hissettirmesine izin verme Jason. Bir ucube değilsin."

Elime hafifçe vurdu. "Konuşana bak."

Geriye doğru çekildim. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Hiçbir şey, öyle söylediğim için üzgünüm."

"Hayır, açıklamanı istiyorum."

İç çekti ve merdivenlerden daha hızlı inmeye başladı ama ayağımda Nike'larım olduğu için tempoya ayak uydurabiliyordum. Nathaniel de hiç konuşmadan bizi takip ediyordu. "Açıkla şunu Jason."

"Sen canavarlardan nefret ediyorsun. Farklı olmaktan da nefret ediyorsun."

"Bu doğru değil."

"Farklı olduğunu kabul ediyorsun ama bu hoşuna gitmiyor."

Onunla tartışmak için ağzımı açacaktım ki bir süre durup düşünmem gerektiğini farkettim. Haklı olabilir miydi? Öyle miydi? Farklı olmaktan nefret mi ediyordum? Canavarlardan, farklı oldukları için mi nefret ediyordum? "Belki de haklısın."

Tekrar bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Anita Blake hatalı olabileceğini itiraf ediyor. Vay canına!"

Ona kaşlarımı çatıp bakmak istedim ama yüzümde oluşan gülümseme bütün çabalarımı boşa çıkardı. "Canavarlardan biri olmaya alışmam gerek, en azından alışmam gerektiği söylendi."

Gözleri tekrar ciddileşti. "Gerçekten bir leoparadam mı olacaksın?"

"Bunu yakında öğreneceğiz, değil mi?"

"Bu konuda bir problemin yok mu?"

Gülme sırası bana gelmişti ama acı bir kahkaha atmıştım. "Hayır. Hayır, bir problemim yok. Zaten olan olmuş. Değiştirme şansım yok."

"Kadercilik," dedi.

"Pratiklik," diye cevapladım.

"Aynı şey," diye tamamladı.

"Hayır, aynı şey değil."

Jason birkaç adım arkadan yürüyen Nathaniel'e baktı. "Onun bir leoparadama dönüşmesi konusunda neler hissediyorsun?"

"Sanırım hislerimi kendime saklamayı tercih edeceğim."

"Buna seviniyorsun, değil mi?" Bunu söylerken sesinde bir düşmanlık vardı.

"Hayır, sevinmiyorum."

"Artık Nimir-Ra'nız olarak kalabilecek."

"Olabilir."

"Bu seni sevindirmiyor mu?"

"Kes şunu Jason. Richard bana, Gregory'nin beni bilerek yaraladığı konusundaki küçük teorisini anlattı."

"Richard'la mı konuştun?"

"Maalesef."

"O zaman neler olduğundan haberin var."

"Gregory'yi kaçırmanızdan mı? Evet, bundan haberim var. Hatta telefonda Jacob'la bile konuştum."

Jason şaşırmıştı. "Ona ne söyledin?"

"Gregory ölürse Jacob da ölecek."

"Jacob, Ulfric olmak istiyor."

"O konuyu da tartıştık," dedim.

"Ne söyledi?"

"Önümüzdeki dolunaya kadar Richard'a meydan okumayacak. Sylvie'yi bir şekilde uyarsan iyi olur çünkü bu, önümüzdeki iki hafta içinde Jacob'ın onu yenmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Dolunaya kadar niye bekliyor ki?"

"Aksi takdirde onu öldüreceğimi söyledim."

"Richard'ın otoritesini böyle kesip atamazsın."

"Bir şey yapmama gerek kalmıyor çünkü Richard bunu kendi başına da gayet iyi başarıyor."

Merdivenlerin sonuna gelmiştik. Jean-Claude'un aceleyle girdiği büyük kapı aralık duruyordu. "Richard benim Ulfric'im."

"Zaten ona saygısızlık yapmanı istemiyorum Jason. Sürü içindeki güçlerini kendisi yok etti. Tartışılacak bir şey yok. Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Jason beni kapının önünde durdurdu. "Belki burada olsaydın, onu bu işten vazgeçirebilirdin."

En sonunda sinirlenmiştim. "Birincisi, yaptıklarımı sorgulamaya hakkın yok. İkincisi, Richard kendi kararlarını verebilecek kadar büyük. Üçüncüsü, bir daha asla ama asla yaptıklarımı sorgulama."

"Artık benim Lupa'm değilsin Anita."

Öfke etrafımda kavurucu bir dalga gibi alevlendi, omuzlarımı ve kollarımı gerip ellerime doğru akmaya başladı. Öfkeyi hiç bu kadar hızlı ve bütün olarak hissetmemiştim. Ona yumruk atmamak gözlerimi kapatmam gerekti. Kendimi zor zaptediyordum. Bana neler oluyordu böyle?

Nathaniel'i arkamda hissettim. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Galiba."

"Bak. Üzgünüm ama Jacob'ın sürünün liderliğini ele geçirmesini istemiyorum çünkü ona güvenmiyorum. Richard yufka yürekli, radikal bir sağcı olabilir ama aynı zamanda adaletlidir. Sürünün ihtiyaçlarını her zaman kendininkilerden önde görür ve bunu kaybetmek istemiyorum."

Öfkemin geçip gitmesini beklerken ona baktım. Sonunda kısık bir şekilde de olsa sesim çıktı. "Eğer Jacob liderliği ele geçirirse başınıza geleceklerden korkuyorsun."

Başıyla onayladı. "Evet."

"Ben de," dedim.

Yüzüme baktı ve bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Eğer Jacob, Richard'ı adil bir dövüşte öldürürse, o zaman ne yaparsın?"

"Richard artık benim erkek arkadaşım değil ve tamam, ben artık Lupa da değilim. Eğer adil bir dövüş olursa karışmam için hiçbir sebep yok. Zaten Jacob'a da dolunaydan sonra adil bir dövüş olursa, intikam için peşine düşmeyeceğimi söyledim."

"Richard'ın intikamını almaz mısın?"

"Eğer ben Jacob'ı öldürürsem ve Richard'la Sylvie de zaten ölmüşlerse, o zaman liderliği kim devralacak? Onları yönetecek bir alfaları olmadığında, bir şekil-değiştirici sürüsünün başına neler gelebileceğini gayet iyi biliyorum. Leoparların başına gelenlerin kurtlann da başına gelmesine izin veremem."

"Eğer Jacob, Sylvie'yle dövüşmeden önce ortadan kalkarsa, bu konuda endişelenmene gerek kalmaz," dedi Jason.

Geçmekte olan sinirim geri geldi. "Her ikisine de sahip olmazsın Jason. Ya Lupa'n, yani üstün değilimdir ve bu yüzden bu olayı halletmene yardımcı olamam ya da hala bu tip problemlerini halletmek için tek şansın olan Lupa'nımdır. Tekrar karşıma çıkmadan önce hangi konumda olduğum konusunda bir karar vermiş olsan iyi olur."

"Lupa olamazsın çünkü sürü oyladı ve seni kabul etmedi. Yine de haklısın, bu senin hatan değildi. Başka birinin derdlerini halletmeden önce kendi problemlerinle uğraşmak istemen doğal. Karşına böyle bir şeyle çıktığım için özür dilerim."

"Özrün kabul edildi," dedim. Yanından geçip kapıya doğru yönelmek istedim ama o kolumu yakaladı.

"Jacob'ı öldürmeni, Lupa'm veya üstüm olduğun için istemedim. Senin de bunu aklından geçirdiğini bildiğim için istedim. Eğer sürü için en doğrusunun bu olduğuna karar verirsen, onu öldüreceğini bildiğim için istedim."

"Sürü işleri artık beni ilgilendirmiyor. En azından herkes bana bunu hatırlatıp duruyor."

"Onlar seni, benim tanıdığım kadar tanımıyor."

Nazik bir şekilde ondan uzaklaştım. "Bu da ne demek?"

"Eğer biriyle arkadaş olup onu korumaya söz verirsen, istemese bile onu korur ve yardım edersin demek oluyor."

"Jacob'ı öldürürsem Richard beni asla affetmez."

"Seni zaten terketti, değil mi? Jacob'ı öldürsen ne kaybedeceksin ki? Hiçbir şey. Ama onu öldürmezsen, o zaman hem Sylvie'yi hem de Richard'ı kaybedeceksin."

Onu itip ilerledim. "Başkalarının kirli işlerini yapmaktan sıkıldım artık."

"Hiç kimse kirli işlerde senin kadar iyi değildir Anita."

Bunu duyunca durdum, arkamı döndüm ve yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey demek istemiyorum. Sadece gerçeği söylüyorum." Ciddi gözlerine baktım. Onunla tartışmak isterdim ama tartışacak bir şey yoktu.

Bu gece kendimi daha kötü hissedemeyeceğimi düşünmüştüm ama yanılmışım. Jason'ın gözlerindeki bakış, konuşmasındaki tavır, kendimi çok kötü hissetmeme sebep oldu. Gece daha moral bozucu bir hal alamazdı.

14

Jean-Claude üstünde bir sabahlıkla kapıdan girdiğinde, güneşin doğmasına dakikalar kalmıştı. "Yatağı sen alabilirsin *ma petite*, ben tabutta uyuyacağım. Sanırım sinirlerin yeterince bozuktur, bir de ben sana sarılmış vaziyetteyken doğan güneşle beraber kollarında ölürsem durum daha da kötüleşir."

Bu pek de hoşuma gitmemişti çünkü Jean-Claude'un sarılmasına ihtiyacım vardı ama haklıydı. Bir gece için yeterince şok yaşamıştım. "Nathaniel, benimle kalacak," dedim.

Jean-Claude'un yüzüne baktım. "Jason da seninle kalacak," dedi.

"Neden?"

"Bunu açıklayacak vaktim yok *ma petite* ama inan ki Jason'm da burada olması en iyisi olacaktır."

Burada, yerin altında bile, güneşin doğuşunun artık iyice yaklaştığını hissedebiliyordum. "Peki, Jason da kalabilir."

Jean-Claude kapıdan çıkmak üzereydi. "Tabutuma giderken buraya gelmesini söylerim. Seni bu şekilde bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm *ma petite*."

"Hadi git, güneş neredeyse doğacak," dedim.

Beni öptü ve odadan, kapıyı aralık bırakarak ayrıldı. Nathaniel yatağın köşesinde, yüzü ve gözleri, hatta tüm vücudu ifadesiz bir şekilde oturuyordu. Zararsız, hatta sakinleştirici görünmekte üstüne yoktu.

Tam dört gündür yarı uyur yarı uyanık vaziyette yatıyordum ama yine de yorgundum, inanılmayacak kadar yorgundum. Bunun fiziksel bir şey olduğunu sanmıyordum, daha çok hislerimi ve zihnimi aşırı kullanmaktan kaynaklanıyordu. Adeta sıkılmış ve posa haline gelmiştim. "Hadi biraz uyuyalım."

Bunu duyar duymaz atletini, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp saçının örgüsünü açmaya başladı. Bunun biraz zaman alacağından emindim, bu yüzden işini bitirene kadar tuvalete gitmeye karar verdim. Jean-Claude'un banyosunu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gösterişli siyah küveti, içinde alem yapılabilecek kadar büyüktü. Ağzından su çıkan gümüş kuğu, her zamanki gibi bana bir musluktan çok, gösterişli bir çeşmeyi çağrıştırmıştı. Ama bu gece banyo yapmaya pek niyetim yoktu. Sadece uyumak ve her şeyi unutmak istiyordum.

Elbette yanımda pijamalarımı getirmemiştim ve Nathaniel'in getirdiği tişört her ne kadar rahat ve çekici olsa da gecelik gibi kullanılacak kadar uzun değildi. Üstümde kotum varken de uyuyamazdım, pek rahat olmazdı. Lanet olsun, bütün büyük dertleri halletmişken bu küçücük şeyler nasıl olup da önemli problemler haline gelebiliyordu?

Banyonun kapısı çalındı. "Birazdan çıkıyorum Nathaniel."

"Ben Jason."

"Ne istiyorsun?"

"Jean-Claude bu gece seninle uyuyacağımı söylemedi mi?"

"Bundan bahsetmişti."

"Ayrıca sana pijama da gönderdi. Geceyi dışarıda geçirmek üzere plan yapmadığını farketmiş."

Bunu duyunca kapıya doğru ilerledim ve açtım. Jason karşımda duruyordu. Üstünde sadece mavi ipek şort vardı. Uyurken giyilebilecek kadar bol ve rahat görünüyordu. Ayrıca böyle bir şey giymesi benim için de iyi olmuştu, çünkü Jason genelde ya erkekler için üretilmiş bikini altına benzeyen iç çamaşırlarını ya da hiçbir şey giymemeyi tercih ederdi.

Kırmızı, saten pijamaları uzattı. Verdiği şeyleri incelediğimde, iki parçadan oluşan, spagetti kalınlığında askılara sahip bir atlet ve bir şort gördüm. Yani bunlara ancak iç çamaşırı denebilirdi.

"Jean-Claude, ayrıca şunları söylememi istedi: Elinde bulunan ve üstüne uyabileceklerden en kapalı olanını seçmiş. Rapor bu kadar," dedi Jason.

İç çektim. "Teşekkürler Jason, birazdan çıkarım." Cevap vermesini beklemeden kapıyı kapattım. Atleti üstüme giydiğimde, göğüslerimi çok sıkı bir şekilde sardığını farkettim. Üşüyüp üşümediğim hemen anlaşılırdı. Şort ise o kadar yüksek kesimliydi ki yan kısımları neredeyse bel kısmıyla aynı yerde bitiyordu. Her şeyi örtüyor ama hiçbir şeyi gizli bırakmıyordu. İç çamaşırı tasarımında son nokta bu olmalıydı.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktıktan sonra banyonun ışığını kapattım. Jason çoktan yatağın sağ tarafına, örtülerin altına girip yatmıştı. Diğer tarafta oturan Nathaniel, çıktığımı görünce ayağa kalktı, saçları canlı bir perde gibi etrafında ha-

reket ediyordu. "Sıra bende," dedi yumuşak bir şekilde. Banyonun ışığını açtı ve içeri girdi.

"Harika görünüyorsun," dedi Jason.

"İltifat etmeyi bırak Jason. Zaten bunların içinde yeterince rahatsızım."

"O zaman çıkar gitsin."

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

Yatağa hafifçe avuç içiyle vurup sırıttı. "Yatağa gel."

"Beni sinirlendirirsen, seni odana geri gönderirim."

"Jean-Claude burada kalmamı söyledi."

"Bu konuda ısrarcı davranabilirim." Katlı halde elimde tuttuğum elbiselerimin üstünde silahım duruyordu.

"Sırf sana asılıyorum diye beni vuracak olsaydın, çok uzun zaman önce ölmüş olmam gerekirdi."

"Lütfen Jason, gerçekten kötü bir gece geçirdim. Kendine hakim olmaya çalış. Sadece bu seferlik."

Elini kaldırıp izci selamı verdi. "Söz veriyorum, ısırmam."

Bu söylediği bana Micah'ı hatırlattı ve aniden kıpkırmızı kesildim. Ama bu da içinde bulunduğum durum açısından utandırıcı olmuştu.

Jason'ın gözleri büyüdü. "Şimdiye dek senden aldığım en iyi reaksiyon buydu. Bu sözleri unutmamalıyım."

"Sadece utandırıcı bir şeyi hatırlamama sebep oldun, hepsi bu."

Sırıtışı gülümsemeye dönüştü. "Benim yüzümden olmadığını biliyordum."

"Egona bakıcılık yapacak değilim Jason. Bunu kendi kendine hallet."

"Zaten hep öyle yapıyorum." Gülümsemesi kayboldu, yüzü ciddileşti. Sarı saçları ve mavi gözleriyle, o simsiyah

ipek çarşaflara ait değilmiş gibi gözüküyordu. Sanki başka renkler onu daha çekici gösterebilirdi. Ama elbette bu yatak Jason'ı değil Jean-Claude'u daha çekici göstermek üzere dizayn edilmişti.

Onu düşünmem bile yeterli olmuştu. Jean-Claude'u tabutunda hissettim. Bizim dünyamız için ölü duruma geçip güneş doğduğunda diğer vampirlerin gittiği yere gidişini hissettim. Üzakta olduğunu, bana sarılamayacağını farkettim. Üşüyordum ve gitgide uzaklaştığını hissediyordum.

Yatağın başucundaki kiraz ağacından yapılmış kısma tek elle dayanmaya çalıştım. Fakat yatak çok büyük olduğundan tek elle kavramam imkansızdı.

"Anita, neyin var?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Üzgünüm. Sana iyi davranacağım. Söz veriyorum."

"Artık asılmak yok mu?" diye sordum.

Ciddi görünmeye çalışıyordu ama yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu yapmadan yaşayabileceğimi bilsem, bir daha asılmayacağım konusunda söz verirdim. Yine de bu gece asılmamaya gayret edeceğim konusunda söz verebilirim. Buna ne dersin?"

Gülümsedim. "Dürüstçe derim, sanırım." Yatağın kenarına oturdum.

"Bu gece kendinde değil gibisin," dedi.

Söylediği şey, aklımdan geçenlere o kadar yakındı ki dönüp ona bakmak zorunda kaldım. "Demek bu kadar belli ediyorum."

"Sadece seni tanıyan biri farkedebilir."

"Beni o kadar iyi mi tanıyorsun Jason?"

"Bazen. Bazen de beni tamamen şaşırtıyorsun."

Örtüleri kaldırıp yatağın içine girdim. Jason'la aramda bir hayli mesafe bırakmaya dikkat etmiştim. Silahımı emniyete aldım ve en yakındaki yastığın altına koydum. Ayrıca, önlem olarak namluya mermi sürmemiştim çünkü silah kullanmayı bilmeyen kişilerle uyuyacaktım.

"Gerçekten, Anita, kendime hakim olacağım, bana yaklaşabilirsin."

"Biliyorum."

"Ve bunun sebebi, Jean-Claude veya Richard'ın bundan hoşlanmaması değil."

"Artık Richard'la çıkmıyoruz Jason. O artık benim değil." Bunu yüksek sesle söylemek bile tüylerimi ürpertip mideme bir sancı saplanmasına sebep olmuştu.

"Öyle olabilir ama eğer bu gece gerçekten bir şeyler yapmaya çalıştığımı duyarsa, bana bunu ödetir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık seninle çıkmıyor olabilir ama vücudumun en sevdiğim yeri üstüne bahse girerim ki senin başka kurtadamlarla çıkmana göz yummaz. Sana sahip olamıyor olması, seni istemediği anlamına gelmiyor."

Ona baktım, örtünün altındaki dizlerimi göğsüme kadar çektim. "Sen ne zaman bu kadar akıllandın?"

"Bazen harika olduğum anlar oluyor."

Gülümsedim. "Evet, oluyor."

Nathaniel banyodan çıktığında ikimiz de gülüyorduk. "Işıkları kapat Nathaniel."

Nathaniel söyleneni yaptı. Oda şimdi kapkaranlık olmuştu. Işıklar zaman ayarlıydı ve ancak birkaç saat sonra tekrar yanmaya başlayacaktı. O zamana kadar oda sanki

bir mürekkep dökülmüş gibi kapkaranlık olacaktı. Genelde karanlıktan korkmazdım ama bu sefer burada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Sanki siyah, dev bir el üstüme bastırıyordu.

Nathaniel'i yatakta hissettim. "Lütfen, banyonun ışığını açıp kapıyı da açık bırakır mısın?" deyince Nathaniel tekrar banyoya yöneldi ve söylediklerimi yaptı. Nathaniel verilen emirleri pek sorgulamazdı ve şimdi bu hoşuma gidiyordu. İlk başlarda rahatsız ediyordu aslında ama artık, bazen sırf bu özelliğine bile güvendiğim oluyordu.

Kapıyı, ışık içeri ancak bir parmak kalınlığında sızabilecek şekilde aralık bıraktı ve yatağa doğru yöneldi.

Örtüyü kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden yatağa girdi. Bu durumda benim de Jason'a doğru kaymam gerekiyordu. Silahımı buldum ve onu da başımın altındaki yastığın altına koyarak kaydım. Nathaniel'in de gelmesi sıkışmamıza sebep olmamıştı. Gerçi istediğim kadar alana sahip değildim ama yine de hepimizin arasında boşluk vardı. Hatta kimseye değmeden kendi etrafımda dönebiliyordum. Elbette evde bu şekilde uyumuyordum. Nathaniel ve diğer leoparlar birbirine sarılıp uyuyordu. Ben de son altı aydır çoğunlukla onlara katılıyordum. Tek başına uyumak zorunda kalınca kendini yalnız hissetmek çok üzücü bir durum.

Nathaniel hemen sırtını bana dönmüş aramızdaki mesafeyi kapatmamı beklemeye başlamıştı. Saçlarını da, sanki aradan çekilmesi gereken bir battaniye gibi, sırtını ve boynunun bir kısmını açıkta bırakacak şekilde bir tarafa atmıştı. Birkaç saniye öylece yattım, gitmek için tereddüt ettim, sonra ona sokulmaya karar verdim. Vücudunun sıcaklığına kendimi bastırdım ve kolumu beline doladım. Benden sa-

dece birkaç santim uzundu, bu yüzden ona biraz daha aşağıdan sarıldığımda yüzüm kürek kemiğinin oluşturduğu boşluğa denk geliyordu. Bir süredir bu şekilde uyumaya alışmıştık.

"Şimdi gerçekten dışlanmış hissettim," dedi Jason.

İç çektim ve Nathaniel'e biraz daha sıkı sarıldım. "Hiçbir şey yapmaya çalışmayacağına söz veriyor musun?"

"İyi bir çocuk olacağıma söz veririm."

"Sorduğum şey bu değildi."

Hafifçe güldü. "Bu oyunda eskisinden daha iyisin. Tamam, bir şey yapmaya kalkışmayacağıma söz veririm."

"O zaman yaklaş, tabii istiyorsan."

"İstediğimi biliyorsun," dedi. Yatakta bize doğru ilerlediğini hissedebiliyordum.

"Aynı zamanda iyi bir çocuk olacağına da söz verdin."

"Ne kadar iyi olabileceğimi bir bilsen." Bunu söylerken fazlasıyla yaklaşmıştı.

"Şansını zorluyorsun Jason."

"Üzgünüm." Ama sesi üzgünmüş gibi çıkmıyordu.

Arkamda kıvrıldı ve vücutlarımız birbirine tam olarak oturdu. Yaklaşık olarak aynı boylarda olmamızın bu konuda yararı olmuştu. Aynı zamanda da bu durum, Jason'ın belirli bir parçasının popoma değmesine sebep olmuştu ve mutluluğunu hissetmemek mümkün değildi. Yakın bir zaman öncesine kadar ona uzaklaşmasını söylerdim ama şekil-değiştiricilerle geçirdiğim bunca aydan sonra bu konudaki tavırlarını öğrenmiştim. Erkekler ereksiyona geçmemek, geçerlerse de bunu kullanmamak için ve dişilerse bu durumu umursamamak için elinden geleni yapıyordu. Kural buydu. Herkes, yavru köpekler gibi bir küme halinde

uyuyormuşuz gibi davranmak zorundaydı. Durumu başka türlü algılamak bütün sistemin çökmesine sebep olurdu.

Bunun beni rahatsız etmediğini farkettim. Onca aydan sonra bunun istemdışı yapılan bir şey olduğunu anlamıştım. Kişisel değildi. Sanırım Jason da benden daha farklı bir reaksiyon görmediği için hayalkırıklığına uğramıştı. Tepki vermediğimi farkedince kalçalarını benden biraz çekti ama vücudunun geri kalanı bana değmeye devam ediyordu.

Nathaniel ve Jason'ın arasında bir sandviçin içinde gibiydim. Bu bana, istemeden de olsa Caleb ve Micah'ın arasında uyanışımı hatırlattı. Pek huzur verici bir hatıra değildi. Ama Nathaniel'in kokusu tanıdıktı. Yüzümün önüne düşen saçlarının vanilya kokusu huzur vericiydi. Onun kokusunun içine girmeye çalışıyordum. Vücuduna mümkün olduğu kadar sokuldum ve ona sıkıca sarıldım. Ona tıpkı bu gece Jean-Claude'a sarıldığım ve hala sarılmak istediğim şekilde sarılmıştım.

Jason'ın eli kalçama doğru kaydı, ben de elini kaldırdım ve vücudumu sertçe Nathaniel'e bastırdım. Böylece artık Jason'ın elini araya sokma şansı kalmamıştı. Bu defa elini bacağıma getirdi, gergindi, sanki ona engel olmamı bekliyordu. Bir şey yapmayınca rahatladı ve tekrar tüm vücudunu benimkine yasladı. Sakinleşmeyi başarmıştı. Bu onun adına iyi olmuştu.

Açıkçası arkamda Jason'ın varlığını hissetmek de bana iyi gelmişti. Normalde Nathaniel'le sarılıp yattığımızda ben dominant pozisyonu alır ve vücudumla onun sırtını kapatırdım. Fakat artık kendimi pek dominant hissetmiyordum. Sırtımı kapatacak birine ihtiyacım vardı. Bunu yapacak kişi Jean-Claude veya Richard olamıyorsa, Jason da kötü bir

seçenek sayılmazdı. Bütün tacizlerine rağmen o bir arkadaştı.

İlk uyuyan Nathaniel oldu, zaten genelde benden önce uyurdu. Nedense Jason'ın hala uyumadığını hissediyordum. Elini kalçama koymuş, vücudunu bana yaslamıştı. Vücudumu yerleştirirken biraz gerildiğini hissetmiştim ama şimdi durum çok huzur vericiydi. Jason tam anlamıyla arkamı kolluyordu. Bu artık uyuyabileceğim anlamına geliyordu ve üçümüz, kapıdan içeri ne girerse girsin, büyük bir ihtimalle onunla baş edebilirdik.

15

Rüya görüyordum. Garip bir şekilde çalan ziller ve koşuşturan insanlar görüyordum. Çalan ziller mi? Birden uyandım ve Nathaniel'in önümde hareket ettiğini hissettim. Yatağın kenarından uzandı ve elbiselerimin arasından telefonumu alıp bana uzattı. "Seni arıyorlar."

Jason homurdandı. "Tanrım. Saat kaç?"

Henüz kimse bu soruya cevap veremeden telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Evet, benim." Yarı uyur vaziyetteydim.

"Anita?"

"Evet, siz kimsiniz?"

"Ben, Rafael."

Bunu duyunca doğruldum. Rafael fareadamların kralıydı, bu Ulfric'e eşdeğer bir şeydi. Aynı zamanda Richard'la da müttefiktiler. "Şimdi tanıdım, ne var ne yok?"

"İlk olarak taziyelerimi sunmak isterim. Gelecek dolunayda gerçekten Nimir-Ra olacağını duydum."

"Haber ne kadar da çabuk yayılıyor," dedim. Sesimin üzgün çıkmamasına çalışıyordum fakat bunu başarabildiğimi söylemek zordu.

"İkinci olarak da kurtların senin leoparlarından birini aldığından ve onu bu gece geri almaya çalışacağından haberim var. Yanında müttefiklerini de götürebileceğini biliyorum ve eğer fareadamların seninle işbirliği yapmasına izin verirsen, bundan gurur duyarım."

"İyi niyetine minnettarım Rafael, ne kadar memnun olduğumu bilemezsin. Ama ben artık Lupa değilim. Sürüyle bir anlaşman var ve ben artık sürünün bir parçası değilim."

"Bu doğru ama beni bir keresinde işkence görmekten ve muhtemel bir ölümden kurtarmıştın. O zaman sana fareadamların bizim için yaptıklarını asla unutmayacaklarını söylemiştim."

"Peki Richard'la yaptığın anlaşma ne olacak?"

"O anlaşma Richard'la yapıldı, sürüyle değil."

"Yine de, eğer bu gece benimle birlikte hareket ettiğin görülürse, bunun bir çıkar çatışmasına sebep olacağını düşünmüyor musun?"

"Hiç sanmıyorum. Bence bu onlara, eğer Richard artık Ulfric değilse, fareadamların da onların müttefiki olmayacağı mesajını verecektir."

"Anlaşmanın Richard'la olduğunu ve sürüyle bir ilgisi olmadığını göstermek için bu gece benimle ortak hareket edeceksin?"

Jason yatakta doğruldu.

"Evet," dedi Rafael.

"Akıllıca."

"Teşekkür ederim."

"Jacob'tan sen de mi hoşlanmıyorsun?"

Jason, sanki Rafael'in konuşmalarını duyabiliyormuşçasına bana doğru yaklaştı. Belki de gerçekten duyabiliyordu.

"Hayır," dedi Rafael.

"Ben de hiç hoşlanmıyorum."

"O zaman lupanar'a gitmeden önce evinde buluşuruz."

"Sadece sen mi geleceksin?" diye sordum.

"Tabii ki hayır. Jacob'ın yandaşlarının gözünden kaçmayacak kadar sağlam bir güçle orada olacağız."

"Düşünce tarzını seviyorum," dedim

"Richard'ın da böyle düşünmesini isterdim," dedi Rafael.

"Jacob'ı ortadan kaldırmayı ona da teklif ettin mi?" diye sordum.

"Senin, problemin ne olduğunu ve bir çözüm gerektiğini anlayacağını biliyordum Anita."

"Evet, anlıyorum. Keşke Richard da anlasaydı."

"Evet. Evet. Jacob, Richard kadar iyi bir adam değil fakat sahip olduğu bazı özelliklerin Richard'da olması için neler vermezdim," dedi Rafael.

"Ben de."

"Hava kararınca evinde görüşürüz."

"Bekliyor olacağım. Ve Rafael..."

"Evet?"

"Teşekkürler."

"Teşekkür etmene gerek yok. Farelerin sana bir borcu var. Biz borçlarımızı öderiz."

"Ve bu aynı zamanda Jacob'a ve onun taraftarlarına, bi savaş başlatmaya sebep olmadan gözdağı vermenin en güzel yolu."

"Dediğim gibi Anita, sen olayları Richard'ın anlayamayacağı şekilde anlayabiliyorsun. Akşama görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim. Telefonu kapadığını duyunca ben de kapattım. Jason omzuma yaslanmış duruyordu.

"Az önce Rafael ve fareadamların seninle lupanar'a gideceğini mi duydum?"

"Gidip bunları Richard'a mı anlatacaksın?" diye sordum. Omzumun üstünden yüzüne bakıyordum. Sırtı omzuma yaslanmıştı.

"Hayır."

Bakmayı sürdürdüm.

"Tabii eğer Richard gelip de özel olarak *Rafael bu gece Anita'nın müttefiki olarak mı gelecek?* diye sorarsa, cevap vermem gerekir. Ama bu bilgiyi vermeye pek gönüllü değilim."

"Bu durum sadakat sınırlarını bir hayli zorluyor değil mi?"

"Benim sadakatim Richard'a. Ve farelerin senin yanında olması Richard'a zarar vermez. Aksine, yardımı dokunur."

Başımla onayladım. "Bazen Richard'a yardım edebilmek için, bazı şeyleri ondan saklamak gerekiyor."

"Ne yazık ki," dedi Jason.

Telefonu Nathaniel'e verdim, o da tekrar elbiselerimin yanına bıraktı. Saatime baktım, on olmuştu. Altı saatten biraz fazla uyumuştuk. Güne başlama zamanı gelmişti. Jean-Claude'un uyanacağını tahmin ettiğim zamana daha saatler vardı.

Tekrar örtülerin içine girip sırtüstü uzandım. Nathaniel de yan yatmış, elini karnımın üstüne koymuş, bir bacağını bacaklarımın arasına atmış yatıyordu. Bu onun en sevdiği ikinci uyuma pozisyonuydu ama uyumak istediğimde genelde onu üzerimden çekmek zorunda kalıyordum. Fakat şimdi uyumuyordum, sadece düşünüyordum. Bu yüzden ses çıkarmadım.

Yanağını omzuma sürttü ve vücudunun alt tarafında bir hareketlenme farkettim. İpek çamaşırları içinde sertleştiğini hissedebiliyordum. Sabah olmuştu, o da bir erkekti, bu nor-

maldi. Normal koşullarda bunu görmezden gelebilirdim çünkü olmamış gibi davranırsanız geçip gidecek durumlardan biriydi ama bugün... Bugün bana temas edişi vücudumun alt kısımlarının gerilmesine sebep olmuştu. İçimdeki istek bir alev gibi üstümü ve içimi sardı.

Nathaniel yanımda hareketsiz yatıyordu.

Jason ayağa kalkmıştı ve kollarını ovuşturuyordu. "Bu da neydi böyle?"

Ben de Nathaniel kadar hareketsiz, nefes almadan, kıpırdamadan durmaya çalışıyordum. Boylu boyunca bana değen vücudunun sıcaklığı haricinde şeyler düşünmeyi deniyordum. Vücuduma bastırdığı sertliğini hissetmemek için çaba harcıyordum. Çarşafı topladım ve hızlı bir hareketle aramıza soktum. Vücuduna, birbirine çok yakın duran vücutlarımıza baktım ve onu ikinci bir deri gibi sarmış iç çamaşırını gördüm. Bu, *ardeur*'un içimde, daha önceden hiç hissetmediğim bir kalp atışı gibi, yeniden hareketlenmesine sebep oldu ve derinlerde canavarımın uyandığını hissettim. Sanki birbirlerine bağlıydılar. Açlık hissettiğim anda canavar uyanıyor, tembel bir kedi gibi içimde yuvarlanıyor, bir fareye uzanıyor, ona iştahla bakıyormuş gibi hareketler yapıyordu. Elbette bu kedinin fareye yapmak istedikleri sadece doğa kanunlarına değil fizik kurallarına da aykırıydı. Problem biraz da farenin iştah açıcı bir kokuya sahip olmasından ve hemen yanımda yatıyor olmasından kaynaklanıyordu. Nathaniel'i sırtüstü yatırmak, iç çamaşırını parçalamak ve temas ettiğini hissettiğim şeyi görmek istiyordum. Dilimi önce göğsünde, sonra karnında ve daha sonra... Aklımda oluşan görüntü o kadar gerçekti ki gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Ama tek derdimin görüntü olmadığını farket-

mem çok zaman almadı. Birden, teninin kokusunun ne denli tatlı ve dayanılmaz olduğunu duydum. Kendimi onun üstüne atmak istiyordum. Sadece onunla sevişmek değil, aynı zamanda kokusunun vücudumu bir elbise gibi sarmasını da istiyordum.

"Anita." Bu Jason'ın sesiydi. "Neler oluyor?"

Gözlerimi açtığımda Jason'ın bir dirseğinden destek alarak yanıma uzanmış olduğunu gördüm ve *ardeur* onu da bu oyuna dahil etmek için genişledi. Ayrım yapmıyordu. Yüzüne dokundum, parmaklarımı yanaklarında gezdirdim, başparmağımla alt dudağının dolgunluğunu hissettim.

Konuşabilmek için başını biraz geri kaçırması gerekmişti. "Jean-Claude, onun isteğinin, inkubus'unun sana geçtiğini söylemişti. Ona inanmıyordum..." Elimi yüzünden boynuna ve göğsüne doğru kaydırdım. "Şu ana kadar," diye fısıldadı.

Elimi kalbinin üstünde durdurdum. Kalp atışlarını elimle hissetmeye başladığımda kendi nabzımın da avcumun içinde, teninin üstünde attığını hissettim. Sanki kalbim yerinden fırlayıp avcuma gelmişti.

"Jean-Claude'un niçin bugün burada kalmam konusunda ısrar ettiğini biliyor musun?"

Ona sadece bakabildim. Düşünemiyor, konuşamıyordum. Kalbini hissedebiliyor, neredeyse okşayabiliyordum. Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. Benim kalp atışlarım da hızlanıp onunkine yetişmeye çalışıyordu. Bir süre sonra kalp atışlarımız öylesine ahenkli atmaya başlamıştı ki birinin ne zaman durup diğerinin ne zaman attığını ayırt etmek imkansız hale gelmişti. Kalp atışlarının tadını alabiliyordum. Sanki şimdiden ondan bir ısırık almıştım.

Gözlerimi kapadım, onun çekiciliğinden, sıcaklığından ve isteklerinden uzaklaşmaya çalıştım.

"Jean-Claude, Nathaniel'le beslenmenden endişe ediyordu. Seni bundan uzak tutmam gerek." Nefes nefese kalmıştı.

Yatakta doğrulduğumda Nathaniel kollarını belime dolamış ve yüzünü, vücudumun yanına kuvvetlice bastırmıştı. Yüzümü Jason'a dönüp oturdum. Nathaniel etrafıma sarılmış, baştan çıkarıcı bir ağırlık gibi kollarını bana dolamıştı. Elimi Jason'ın göğsünden ayırmamıştım, kalbini hala avcumun içinde hissedebiliyordum. Geriye çekilmiş olması gerekirdi ama çekilmemişti. İçindeki isteği, ihtiyacı hissedebiliyordum. Bu saf bir istekti, bir güç veya başka bir şeyi değil, sadece beni istiyordu. Bu, aşk değildi ama bir çeşit saflıktı, beni istiyordu. Mavi gözlerinin içine baktım. Bir sahtekarlık veya kötü niyet ifadesi yoktu. Jason'ın kuvvet üssünü güvenliğe almak veya mistik enerji elde etmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece beni kollarına alıp sevişmek istiyordu.

Jason'a şimdiye kadar hep bir arkadaştan bile daha azıymış gibi davranmıştım, onu hep tecrübesiz, eğlendirici bulmuş ve hiç ciddiye almamıştım. Jean-Claude'un *ardeur*'ü, Jason'ın kalbinin içini görmemi sağlamıştı ve gördüğüm şey uzun zamandır gördüklerimin içinde en saf olanıydı.

Bana sarılmış yatan Nathaniel'e baktım. Onun da kalbinden neler geçtiğini biliyordum. O da beni fiziksel olarak istiyordu. Benim onu istememi de istiyordu. Her şekilde bana ait olmak istiyordu. Güvende olacağı bir yuvaya ihtiyacı vardı. Kendisiyle ilgilenecek ve kendisinin de onunla ilgileneceği birini istiyordu. Yıllardır kaybettiği her şeyi bende görüyordu ama aslında gerçekten beni göremiyordu. Beni hayalinde görmek istediği şekilde canlandırıyordu.

Elimi koluna götürdüm ve bana daha da sıkıca sarıldı. Tekrar Jason'a baktım ve elimi göğsünden çektim ama sanki elim hareket ederken vücudundan bir parçayı da çekip almıştı. Kalbinin vücudumun içinde attığını hissedebiliyordum. Bunun için birbirimize temas etmemize bile gerek yoktu.

Jason'ın beni gizli bir niyeti olmaksızın istemesi, içimde onu ödüllendirme arzusu yaratmıştı. Ona biraz olsun aşık olmama sebep olmuştu. Bu, açlığın önüne geçti, canavarımı dizginledi ve düşünmeme yardımcı oldu.

"Gidin, ikiniz de, derhal gidin."

"Anita, kendinde misin?"

"Gidin Jason, onu da al ve buradan gidin."

"Gitmek istemiyorum," dedi Nathaniel.

Saçını yakaladım ve çekip onu dizlerinin üstüne kaldırdım. Gözlerinde korku veya kötü niyetli bir bakış görmeyi bekliyordum fakat tek gördüğüm hevesli gözler oldu. Saçını daha da sert kavradım ve yüzlerimiz neredeyse birbirine değinceye kadar başını kendime doğru çektim. Kalp atışlarını ve vücudundaki heyecanı hissedebiliyordum. Nathaniel bana asla hayır diyemezdi.

Biri hayır diyemiyorsa bu tecavüzdür. Ya da ona yakın bir şey. *Ardeur* içimde nefes kesici ve ürpertici bir şekilde hareketlendi. Nathaniel'i öpmek, dilimi ağzının içinde gezdirmek istiyordum. Ve eğer böyle bir şey yaparsam artık dönüşü olmayacağının da farkındaydım.

"Gidin dediğimde gideceksiniz, şimdi defol!" derken sesim boğuk çıktı. Nathaniel'i o kadar ani bıraktım ki yatağa sırtüstü düştü.

Jason yatağın diğer tarafındaydı, Nathaniel'i kapıya doğru çekip benden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Gidişlerini sey-

rederken içimden ağlamak ya da çığlık atmak gelmişti çünkü beslenmek için bulunmaz bir fırsatı kaçırıyordum. Oda karşılıklı arzuyla doluydu ve ben onları gönderiyordum. Hala kalp atışlarının tadını alabiliyordum. Kalbim sanki iki kere yankılanarak atıyordu.

Gözlerimi ellerimle kapattım ve acı dolu bir çığlık attım. Sanki açlığım en sonunda, onları gerçekten gönderdiğimi farketmişti. İçimde hareketlenmiş, nefes alabildiğim her seferde bir çığlık daha atmama sebep oluyordu. İpek çarşafların arasında kıvranıp çığlık atarak yattım. Birden, bu isteğin reddedilişine, kimsenin ulaşamayacağı yerlere kendini kilitlemeye, hiçbir tenin kendininkine dokunamayacağı yerlere kaçışa dair bir hatıra canlandı ama bana ait değildi. Bu kişisel işkencenin ardından, Jean-Claude'un hissettiği acıları hissedebiliyordum. Sonra iyileşmişti ama hatıralar hala canlıydı.

Üstümdeki eller beni aşağı bastırmaya çalışıyordu. Gözlerimi açtığımda bunu yapanın Jason'la Nathaniel olduğunu gördüm. Her ikisinin de bir eli bir bacağımda, diğeriyse bir bileğimdeydi. Fazla büyük olmayan filleri kaldırabilecek kadar güçlüydüler ama vücudum yatağın içinde çırpınırken onları itebiliyordum. Beni tutabilmek için büyük çaba sarf etmeleri gerekiyordu.

"Anita, kendine zarar veriyorsun," dedi Jason.

Vücuduma baktım, kollarımda ve bacaklarımda sıyrıklar gördüm, kanıyorlardı. Bunu kendim yapmış olmalıydım ama yaptığımı hatırlamıyordum. Yaraları görmek beni sakinleştirdi. Beni tutmalarına izin verdim ve hareketsiz bir şekilde yatmaya başladım.

"Jean-Claude uyanana kadar seni bağlamak için bir şey getireceğim," dedi Jason.

Başımla onayladım. Konuşursam söyleyeceğim şeylerden korkuyordum.

Nathaniel'e beni tutmasını söyledi ama bir kişinin bunu yapabilmesinin tek yolu eliyle bileklerimi tutup vücudunun alt kısmını da vücuduma bastırmasıydı. Kesin bir kontrol sağlamıyordu ama kendimi yaralamamı engelleyebilirdi.

Nathaniel'in saçı vücutlarımızın arasına döküldü. Teninin kokusu göğüslerimiz arasında adeta bir basınç oluşturuyordu. Aynı zamanda taze kan kokusunu da alabiliyordum. Ve canavarım yaralarımı yalamak, kendi tenimden beslenmek istiyordu ya da daha da iyisi, Nathaniel'in vücudunda yaralar açıp oradan beslenmek istiyordu. Bunları düşünmek bile vücudumun gerilmesine sebep oldu. Altında kıvranmaya başlamıştım. En sonunda bacaklarımı kurtardım ve Nathaniel bana biraz daha yaklaşmak zorunda kaldı. Şimdi aramızda sadece giysilerimiz vardı. Hafif bir ses çıkardı. Bir yandan karşı koyan, bir yandan da başka anlamlar içeren bir sesti.

Bileklerimi yataktan kaldırmayı başardım. Nathaniel bileklerimi aşağıya bastırıyor, onları orada tutmaya çalışıyordu. Normal şartlar altında bunu yaparken zorlanmaması gerekirdi. İzler sayesinde, açlık haricinde başka güçler de kazanmış olmalıydım. Nathaniel hala benden daha güçlüydü, bunu hissedebiliyordum ama biriyle mücadele ederken kuvvet dışında şeyler de kullanılabilirdi. Kollarımı tekrar yataktan birkaç santim yukarı kaldırdım ve o tekrar aşağıya itti. Fakat hareket edecek kadar yer bulduğumda, sağ bileğimi başparmağının olduğu yere doğru çektim ve elim kurtuldu.

Biraz doğrulup göğsünü öptüm ve o da üstümde hareketsiz kaldı. Tekrar bileğimi yakalamaya çalışmayacağını anlamıştım. Onu nazikçe ısırdım, bu nefesini hafif bir inle-

meyle vermesine sebep oldu. Vücudu hala üstüme bastırılmış ve hala sol bileğimi tutuyorken göğsünü yalamaya koyuldum. Dilimi göğüs ucuna getirdiğimde daha hızlı nefes almaya başladığını farkettim. Ağzımı, göğüs ucunda kilitledim ve tenini ısırıp alttaki ete ulaştım. Üzerimde titrediğini hissettim. Vücudu öyle sarsılıyordu ki derisine zarar vermemek için dikkatli olmam gerekiyordu. Ama inlemeye devam ettiği sürece ısırdım ve bıraktığımda teninin üzerinde kusursuz diş izlerimi gördüm.

Tekrar uzandım ve ortasında göğüs ucu duran ısırık izine baktım. İçimi bir ürperti kaplamıştı. Bu görüntü karşısında içime bir zevk dalgası yayıldı. Bu sanki bir... Sahiplik hissiydi. Ona izimi bırakmıştım.

Sol bileğimi de elinden kurtarırken Nathaniel karşı koymadı. Kollarından destek alır vaziyette üstümde, kalçalan benimkilere bastırılmış, saçları etrafımızı sarmış öylece duruyordu. Bana bakıyordu. Yüzünde arzu vardı. Başladığım şeyi bitirmem için nasıl arzu duyduğunu anlamam için başka bir şey gerekmiyordu.

Tekrar doğrulup onu öptüm ve dudakları benimkilerle temas ettiğinde titremeye başladı. Uzun ve dolgun bir şekilde öpüştük. Boğazından bir ses geldi ve üzerime yıkıldı. Tüm vücut ağırlığı beni yatağa adeta çivilemişti. Dudaklanmız, ellerimiz, vücutlarımız ılık saten bir kumaş hissi veren vanilya kokulu saçlarının arasında, bir sıcaklık içinde kilitlenmişti. Nathaniel beni, sanki ağzımdan içeri girmek istermişçesine öpüyordu. Ben de kendimi ona açtım, beni keşfetmesine, tatmasına, bana dokunmasına izin verdim. Beni kendime getiren, onun göğüslerimde dolaşan elleri değil, benim onun şortunun içinde poposuna dokunan ellerim ol-

du. Bu sayede isteğimle ve açlığımla baş edip tekrar kontrolü sağlayabildim. Jason ne cehennemdeydi? Nathaniel'i öpmeyi ve ona dokunmayı kesmiştim ama onun elleri ve dudakları hala vücudumu keşfetmekle meşguldü. İsteği o kadar kuvvetliydi ki yataktan ayrılamazdım, öylece yürüyüp gidemezdim. O kadar güçlü değildim.

"Nathaniel, dur."

Dudaklarını saten atletin üzerinde göğsümün bulunduğu yerde gezdiriyordu, beni duymamış gibiydi.

"Nathaniel, kes şunu!" Saçından yakaladım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Demin ağzının bulunduğu yer sırılsıklam olmuştu. Gözleri odaklanamıyormuş gibiydi, sanki beni net görmüyordu.

"Nathaniel, beni duyuyor musun?"

En sonunda başıyla onayladı. "Evet." Başka biri olsa durdurulduğu için tepki verirdi, oysa Nathaniel bana öylece bakıyordu. Yüzünde hiçbir dargınlık belirtisi veya kızgınlık yoktu. Sadece ona ne söylersem onu yapıyor ve söyleyeceğim diğer şeyleri bekliyordu. Nathaniel'i gerçekten anlayamıyordum. Kalbindeki isteği bilmek bile onu anlayabilmemi sağlamıyordu. Çok farklıydı. Ama bu farklılık bugün işimize yarayabilirdi.

Nathaniel'le seks yapmayacaktım, yapamazdım. Ama kendime tam anlamıyla hakim de olamıyordum. Beslenmeliydim. Dişlerimi onun etine geçirmeliydim, arzularıyla yıkanmalıydım. "Çekil üstümden."

Sırtüstü yattı. Hala bana bakıyordu. Saçlarının oluşturduğu kestane rengi bir çerçevenin içinde yatıyor gibiydi. Bu çerçevenin içinde yatarken onu, sadece onu görmek istiyordum ve bunun için tek yapmam gereken şortunu çıkarmak-

tı. Bunu düşünmek bile gözlerimi kapatıp derin bir nefes almama sebep oldu. Dokunma isteği, neredeyse acı verici bir şekilde içimde hareketlendi. Sanki *ardeur* beni ona dokunmaya zorluyordu. Belki de bunu yapabilirdi. Ama ben de ne şekilde dokunacağımı kontrol edebilirdim. En azından bunu yapacak kadar gücüm vardı.

Gözlerimi açtığımda, eşsiz leylak rengi gözleriyle bana baktığını gördüm. "Yüzüstü dön," derken sesim boğuk çıktı.

Soru bile sormadan döndü ve o zaman bir dominantla beraberken ne kadar çaresiz olduğunu anladım. Kendisine ne söylenirse yapıyordu. Bu ciddileşmeme yardımcı oldu. Artık bütün sorumluluk bendeydi. Olaylar benim kontrolümde olmalıydı çünkü Nathaniel'in hiçbir şeyi kontrol edecek gücü yoktu.

Saçlarını alıp kenara doğru itmeye başladım. Sırtını açığa çıkarmıştım. Başını çevirip bana baktı. Bakışlarında korku yoktu. Sadece büyük bir sabır ve arzu vardı.

Nathaniel'in üzerinde, kollarımın ve dizlerimin üstünde doğruldum ve dudaklarımı tenine yaklaştırdım. Omuzlarını yalamaya başladım fakat bu yeterli olmadı. Onu nazikçe ısırdım ve o da altımda kıvrandı. Biraz daha sert ısırdığımda, dudaklarının arasından hafif bir inleme duyuldu. Etinin ağzımı doldurduğunu hissedinceye kadar ısırdığımdaysa kasılışını ve kanını hissettim. Tenini parçalayıp onunla beslenmek istiyordum. Bu istek neredeyse karşı konulmazdı. Üstüne yığıldım, yanağımı sırtına dayayıp kendime hakim olmaya çalıştım. Fakat teninin kokusu, yanağımın altındaki pürüzsüzlüğü, altımda her nefes alıp verişinde yaşadığımız gelgit... Tüm bunlar çok fazlaydı. Onu gerçekten yemeyecektim tabii ki ama beslenmem şarttı.

Sırtını ısırdım, onu ağzıma aldım ama bu sefer metalik kan tadını alana dek durmamıştım. Ama bu işi bitirmek isteyen içimdeki canavardı ve kan onun için yeterli değildi. Yine de ben başımı yaranın olduğu yerden kaldırıp Nathaniel'in sırtını diş izlerimle işaretlemeye devam ettim ve içlerini kanla doldurdum. İşi uzattıkça kontrol etmesi de zorlaşıyor gibiydi.

Taze kan kokusu vücudumun gerilmesine sebep oluyor ve seksten çok beslenmeyle ilgili dürtülere ait bir sıcaklık içimi kaplıyordu. Sırtına oturup başımı aşağıya çevirerek az önce yaptığım şeye baktım. Bazı yaralardan hafifçe kan süzülüyordu ama çoğunda sadece tenine yapışmış küçük ağızlar varmış gibi görünüyordu. Bu yeterli değildi.

Ellerimi şortunun arkasına kaydırdım ve tırnaklarımı batırdım. Dokunuşumun altında kıvrandı ve doğrulmaya çalıştı ama onu aşağıya doğru ittim. "Hayır, hayır," dedim. O da hareketsiz bir şekilde yatmaya devam etti.

Şortunu çekip çıkardım, artık altımda çırılçıplaktı. Bacaklarını açıp araya girdim ve el değmemiş pürüzsüz o yeri ısırıp izimi bıraktım. Burada ısırabilmem için daha fazla et vardı, daha sıkıydı ve daha dolgundu. Ağzımı onunla doldurdum, çaresizce hafif iniltiler çıkarıncaya kadar kırmızı sıcak halkalar bırakarak onu ısırdım. Çıkardığı seslerin acıdan kaynaklanmadığını biliyordum.

Dizlerimin üstünde doğruldum ve bıraktığım izlere baktım. Daha fazlasını istediğimi farkettim.

Üstümdekileri çıkardım ve çıplak vücudumu sırtına ve poposuna sürtmeye, yaralarımdan akan kanları onun tenine sürmeye başladım. Nathaniel nefes alıp verişlerinin arasında "Lütfen, lütfen, lütfen," diyordu. Onun isteği bir güç

gibi üstümüzde baskı oluşturuyor, bir bulut gibi üstümüzde dolaşıyordu. Bu karşı konulması güç bir histi. Bunu öylesine çok istiyordu ki. Sadece seksi değil, bu yaptıklarımızın tümünü. Onu domine etmem, onu almam için çok uzun zamandır bekliyordu.

Micah da beni istemişti ama bu bana ilgisi olan bir yabancının isteğinden öte bir şey değildi. Bir erkeğin çekici ve güçlü bir eş isteğiydi. Fakat durum Nathaniel'le farklıydı. Bana karşı olan arzusu yıllardır, binlerce yakınlaşma ve binlerce reddediliş yüzünden büyümüştü. O kadar büyümüştü ki artık vücudunda ve beyninde büyük bir ağırlık oluşturmaya başlamıştı. Bu artık onun için bir yük haline gelmiş ve kurtulamayacağı bir derde dönüşmüştü. Jean-Claude'un neden zaten hoşlandığımız kişilerle beslenmeyi tercih ederiz dediğini artık anlamıştım. Nathaniel'de beslenebileceğim çok fazla şey vardı. Onunla olan geçmişimiz, beslenmeyi bir ziyafete dönüştürüyordu.

Tekrar sırtını ısırmaya başladım ama şimdi kan akıtmakla uğraşmıyordum. Yanağımı bel kıvrımına dayayıp yattım, elimi vücudunun ön tarafına götürmemek için kendimle mücadele ettim. İçimde büyüyen istekle savaşıyordum. Ona dokunamazdım, bu şekilde olmamalıydı. Kendime güvenim tekrar yerine geldiğinde, bacaklarını olabildiğince açtım ve daha önce ulaşamadığım yerleri ısırmaya başladım. Vücudu ve yatağın arasına sıkışmış erkekliğini görebiliyordum. Onu da yalamak istiyordum, hayalarını ağzımda istiyordum fakat bu konuda kendime güvenemiyordum. Çünkü şimdiden sırtını ve poposunu kan içinde bırakmıştım. Ona dokunmadan yüzümü o bölgeye iyice yaklaştırdım. Dilimle organının altındaki hassas tene dokunduğumda Nathaniel çığlık atmaya başladı.

Derisini emmeye, ağzımın içinde tutmaya, dilimle ve dişlerimle onunla oynamaya başladım. İsmimi haykırmaya başladığında tırnaklarımı kasıklarına geçirdim. O anda o nazik tenini vücudundan koparmamak için iki açlıkla birden mücadele ediyordum. Her şey bittiğinde geri çekildim ve orada bir iz bırakmamış olduğumu gördüm, diş izi bile yoktu. Bacaklarının arasında, yatağa uzandım. Bir kolum kasıklannda, diğer kolum ise altımdaydı. Kalp atışlarını duyabiliyordum.

Nathaniel hala çılgınca alıp verdiği nefesler haricinde sessiz bir şekilde yatıyordu. Bir ses duydum ve Nathaniel'in bacakları arasından, biraz önce ısırıp yaraladığım poposundan da destek alarak baktım.

Jason odanın ortasında elinde prangaya benzer şeylerle duruyordu. Gözleri kocaman olmuştu ve onun da nefesi hızlanmıştı.

Normalde utanmam gerekirdi ama *ardeur* doymuş, canavarım sakinleşmiş ve bir kedi gibi kıvrılmış uyuyordu. Utanamayacak kadar iyi bir şekilde tatmin olmuştum. "Ne kadar zamandır bizi seyrediyorsun?" Sesim bile tembel ve sakinleşmiş çıkmıştı.

Konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemesi gerekti. "Yeterince uzun zamandır."

Tekrar Nathaniel'in vücudunun üstüne çıktım. Yanağımı yüzüne dayadım ve "İyi misin?" diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldayarak cevap verdi.

"Seni incitmedim ya?"

"Bu... Harikaydı. Ah Tanrım, bu... Düşündüğümden çok daha iyiydi."

Doğruldum, saçını topladım, dönüp Jason'a baktım. Hala odanın ortasında dikiliyordu. "Neden beni durdurmaya çalışmadın?"

"Jean-Claude senin Nathaniel'in boğazını parçalamandan veya onun gibi bir şey yapmandan korkuyordu." Jason'ın sesi normale dönüyordu, sadece biraz kendine güvensiz olduğu seziliyordu. "Ama sizi seyrettim. Müdahale etmem gerektiğini düşündüğüm her sefer, sen geri çekildin. Her kontrolü kaybedeceğini sandığımda, açlığınla mücadele edip ona hakim oldun."

Jean-Claude'un uyandığını, günün ilk nefesini aldığını hissettim. O da beni, Nathaniel'in üstünde çırılçıplak yatışımı, taze kanının kokusunu, benim hissettiklerimi, beslenişimi hissetmişti. Kan kokusuna, sıcak tene, sekse, yani bana doğru aceleyle geldiğini farkettim.

6

"Jean-Claude geliyor," dedi Jason.

"Biliyorum," diye cevapladım.

Jason yatağın ayakucuna doğru yürüdü ve bize bakmaya başladı. Gözleri daha çok benim üzerimdeydi. Vücudumun büyük bir kısmı Nathaniel'in arkasında kalıyordu ama görebildiği kadarına bakıyordu. Daha önce kalbinden geçenleri görmüş olmasaydım, sinirlenir ve bakmamasını söylerdim ama şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Beni istiyordu. Sadece beni ve ben olduğum için istiyordu. Üstelik bu istek sonsuza kadar değildi, belki bir geceliğine, bir günlüğüne, bir haftalığına ya da ara sıra benimle birlikte olmak istiyordu. Hayatımdaki erkekler arasında bana karşı en sade duygular besleyen kişi Jason'dı. Bu karmaşıklıktan uzak hali, *ardeur* gittiğinde bile çekiciliğini bazı yönlerden koruyabiliyordu. *Ardeur*'un gittiğini düşündüğüm anda hala orada olduğunu farkettim. Açlık sadece yüzeyin altına inmişti. Aynı su kaynatmaya benziyordu. Eğer ateşi kısık tutmazsanız kabın içinden taşar. Ben bir gün için yeterli ısıyı çoktan almıştım.

Jason'la bir süre bakıştık. Eğer konuşsaydık ne söyleyeceğimizi bilemiyorum çünkü konuşmaya fırsat bulamadan içeri Asher girdi. Odasının, tabut odasından daha yakında olduğunu biliyordum ama buraya gelmesini beklemiyordum. Altın rengi saçları sabahlığının omuzlarına kusursuz bir şekilde dökülmüştü. Vampirler 'uyku'ları sırasında hareket etmedikleri için uyandıklarında saçlarının dağılmış olması gibi bir problem yaşamaz. Sabahlığı parlak, koyu kahverengi kumaştan yapılmıştı ve pijama altıyla çok uyumluydu. Göğsü çıplaktı ve odaya hızla girerken sabahlık üstünde bir pelerin gibi dalgalandı.

Yatağın yanında durdu ama bakışlarını Nathaniel'in vücudundan ve yaralarından akan kandan alamıyordu. "Ben..." Bakışlarını yüzüme çevirdi ve ben de Nathaniel'in vücudunun üstünden ona baktım. "Ben çağrıyı duydum."

"Seni çağırmadım," dedim.

"Ama güç çağırdı." Yatağın yanında diz çöktü. "Bunu sen mi yaptın?"

Başımla onayladım.

Bana doğru hareketlendi, sanki yüzüme dokunmak istiyordu ama sonra geri kaçtı. Sanki yüzümün önünde, havada asılı duran bir şey onu ürkütmüştü.

Elini yüzüme yaklaştırdı ve kokladı, sonra sanki tadılacak bir şey varmış gibi elini yaladı.

"*Pomme de Sang*'ını tadabilir miyim?" Bu, Fransızca 'kan elması' demekti ve belli bir vampire kan vericilik yapan kişiler için kullanılırdı. Bir yandan bu terim üstünde tartışmak istiyordum ama az önce Nathaniel'le beslenmiştim, hatta kanını tatmıştım. Başka bir terim kullanmasını istemek gereksiz bir kibarlık olacaktı.

"Tatmakla ne kastediyorsun?" diye sordum.

"Yaraları yalamak."

Bu önerinin beni rahatsız etmesi gerekirdi ama etmedi. Yüzümü Nathaniel'in gözlerini görebilecek kadar eğdim. "Senin için bir sakıncası var mı Nathaniel?"

Başıyla bir sakınca olmadığını belirten bir hareket yaptı.

"Keyfine bak."

Asher, yüzünü Nathaniel'in sırtına, beline yakın bir yerdeki bir yaraya doğru yaklaştırdı. Buz mavisi gözlerini benden ayırmamıştı. Bir judo müsabakasında, gözlerini rakibinden ayırmamaya özen gösterir gibiydi. Bakışları bana, aslanların su içerken etraflarını kolaçan edişlerini hatırlatmıştı.

Asher yaralarını yalarken Nathaniel hafifçe inledi. Yaralarındaki kanama durmuştu ama vampirin dili yaralara dokundukça tekrar kan aktığını gördüm. Vampirlerin salyasında kanın pıhtılaşmasını önleyici bir madde olduğunu biliyordum ama daha önce bunu bu kadar yakından görme fırsatım olmamıştı.

Bu ilgimi çekmişti. Bacağımı onunkine dolayıp Nathaniel'e daha da yaklaştım. İzin alma gereği duymamıştım çünkü zaten benimdi, ayrıca da onun bu hareketimden rahatsız olmaktan çok mutluluk duyacağını biliyordum. Yüzümü kapanmakta olan yaralardan birine yaklaştırıp yaladım. Dilimde metalik kan tadı, teninin zengin aroması ve et tadı kalmıştı. Sanki onu parça parça yesem nasıl bir tat alacağımı biliyordum.

Canavarım içimde canlı ve hareketli bir şekilde alevlendi. Nathaniel'in canavarı da karşılık veriyordu. Alevlenmiş, harekete geçmişti. Sanki derisinin altında canavarı görebiliyordum. Kalbinin olduğu yerde, kaburga kemiklerinin hemen altında, onu hissedebiliyordum. O an canavarını iste-

diğim zaman çağırabildiğimi farkettim. Dolunaya daha çok zaman varken bile onu değişmesi için harekete geçirebilirdim. Onun Nimir-Ra'sıydım ve bu bir dominant olmaktan çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Asher'ın gözleri soluk mavi bir alev rengine dönüşmüştü. Bu şekilde yaraları yalarken kör gibi görünüyordu. Gözlerimiz Nathaniel'in vücudunun üstünde aynı seviyeye gelmişti ve Asher doğruca yüzüme bakıyordu. Yalamakta olduğum yara, Asher'ın yaladığı yara kadar çok kanamıyordu. Ne de olsa ben gerçek bir kan içici değildim, başka şeylerle besleniyordum. İkimiz birden ona dokunurken Nathaniel'in soluk alıp verişinin hızlandığını farkettim ve o anda başka şeylerin de sırada olduğunu anladım.

Asher'ın eli, Nathaniel'in vücudunun üstünden gelip bacaklarımızın birbirine dolanmış olduğu yerden benimkinin üstünde gezinmeye başladı. Bana dokunduğu anda aramızda bir şey hareketlendi. Sanki *ardeur* onu tanımıştı. Sanki daha önce de temas etmişlerdi.

Bu his, doğrulmama sebep oldu. Biraz olsun içime çekilmiştim. Yüzümdeki ifade yüzünden Asher da elini çekmek zorunda kaldı.

Sonra odaya Jean-Claude girdi. Yakasında ve kollarında kürk bulunan siyah bir sabahlık giymişti. Siyah saçları kürkün içinde kayboluyordu, bu yüzden bir siyahlığın nerede bitip saçlarının nerede başladığını kestirmek güçtü. Daha önce onu bu sabahlıkla gördüğümde içine bir şeyler daha giymesi konusunda uyarmıştım. Şimdiyse giymemiş olmasını umuyordum.

Onu görünce *ardeur* tekrar kaynamaya başladı. Nefesim kesildi ve karnımdaki kasılma yüzünden hafifçe inledim.

Asher "İnkubus'un onun içinde," deyince bakışlarım Jean-Claude'dan ona yöneldi.

"*Oui*," diye cevapladı Jean-Claude ve yatağın diğer kenarına doğru ilerledi.

"Tadı, tıpkı sen ve Belle Morte gibi."

"*Oui*," dedi Jean-Claude. Yatağın yanına ulaşmıştı. Ben de onu takip edebilmek için arkama döndüm. Bu hareket vücudumun önünü tamamen açıkta bırakınca aceleyle yüzüstü dönmem gerekti.

"Offff," dedi Jason.

Onu duymamazlıktan geldim.

Jean-Claude sabahlığının alt kısmını topladı ve yatağın üstüne çıktı. Bu hareketi, sabahlığının kürklü kısmının önünü omuzlarından karnına kadar açtı, soluk tenini gözler önüne serdi. O anda önünü açıp bütün vücudunu görmek istedim ama yerimden kıpırdamadım çünkü hareket etmeye korkuyordum. Jean-Claude'a gitmeye korkuyordum. Kendime güvenemiyordum.

Hala Jean-Claude'la diğer erkeklerin önünde sevişmemi engelleyecek bir yanım vardı. Fakat bu yanımı da kaybetmeme ramak kalmıştı. Kendime hakim olabileceğime ben bile zor inanıyordum.

"Açlık Asher'ı tanıyor. Bunun sebebi açlığın sana ait olması mı, yoksa ona ait olması mı?" diye sordum.

"O kim?" diye sordu.

"Belle Morte."

"Bilmiyorum," diye cevapladı. Ve artık o kadar yakınımdaydı ki sabahlığının tenime değdiğini hissedebiliyordum. Sabahlığının kuşağının, belinde bağlı olduğu yerin altında bir parça soluk ten görebiliyordum. Çok küçük bir parçay-

dı ama sabahlığının altında başka bir şey olmadığını anlamama yetmişti.

Sabahlığın önünü açıp tamamını görmek için inanılmaz bir arzu duyuyordum. Yüksek sesle söylemek aklımın ucundan bile geçmezdi ama her nasıl olduysa "Sabahlığının önünü aç," dedim. Sonra duraksadım. Kendi sesimi tanıyamamıştım.

Gözlerimi kapattım, düşünmeye çalışıyordum.

"Önemli değil *ma petite.* Bir kere alıştın mı kan mideni doldurur ama şehvet..." Sabahlığının kürklü kısmı kolumun alt tarafına değdi. "Şehvet kalıcıdır, asla yok olmaz, tatmin edilemez." Sabahlığının kolundaki kürklü bölgeyle, belimden kalçama kadar beni okşadı. Okşamaya ayağıma doğru devam etti ve ardından sırtımı okşayarak omzuma kadar yukarı çıktı.

Sessizce yatıyordum, nefes bile almadan bana dokunmasına izin veriyordum. Elini arkamdan yüzüme doğru getirdiğinde elini yakaladım ve uzaklaştırdım. "Herkesi dışarı çıkar." Sesim hayli yüksek çıkmıştı.

"Beslenmeden hiçbir şey yapamam *ma petite*, bunu biliyorsun."

"Biliyorum. Kan basıncı." Düşünmekte güçlük çekiyordum. "O zaman yap ama..."

"Acele edeyim," dedi yavaşça.

Başımla onayladım.

Elini benden kurtardı ve hala orada dikilip duran ve gösteriyi seyreden Jason'a baktı. "Gel *pomme de sang*, gel de fedakarlıklarının ödülünü al."

Kullandığı kelimeler alışılmadık derecede resmiydi ve bu şekilde kullanıldıklarını daha önce hiç duymamıştım. Ja-

son'ın da Jean-Claude'la aynı taraftan yatağa geleceğini düşünmüştüm ama yatağın ayakucundan tırmandı. Vücudu görünen et ve kemikler haricinde ayrı bir enerjiyle yüklüymüş gibi hareket ediyordu. Jean-Claude'un karşısında durup diz çöktü. Hareketlerinin tadını alabiliyordum. Sadece kalbi değil tüm vücut hareketleri, sanki ağzımdan içeri girip boğazımdan aşağı akmak istiyor gibiydi. Arzusunu hissedebiliyordum ama arzuladığı ben değildim, Jean-Claude'un sunduğu şeyi istiyordu. Genellikle sevişirken kullanılan, nefes almaksızın yapılan bir hareketle vampire doğru hamle etti. Vücudumun iki yanında diz çökmüş vaziyete yüz yüze durdular.

"Seni, *pomme de sang*'larınla baş başa bıraksam iyi olacak." Asher yatağın yanında durmuş sabahlığının kuşağını tekrar bağlayıp sağlamlaştırıyordu. Sabahlığın içinde, o soylulara ait ifadesiyle durmasına rağmen rahatsız görünüyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve yüzünü, vücudunu okumaya çalıştım. Rahatsızlığını okuyabiliyordum, hatta acı çekiyordu. Bunu anladığım yüzüme de yansımış olmalıydı, çünkü hemen sonra Asher bakışlarını kaçırdı. O güzelim altın rengi saçları yüzünün yaralı kısmını örtmüştü. Bu yüzden başını kaldırdığında sadece yüzünün kusursuz kısmı ve buz mavisi gözlerinden biri görünüyordu.

Birden başka bir yatakta yattığıma dair bir anı zihnimde canlandı. Karanlık bir odadaydım ve soluk bir kolun her hareket edişinde titreyen düzinelerce mumla çevriliydim. Üzerimde soluk tenli, koyu renk saçlı bir kadın hissettim. Ona baktığımda, mermere oyulmuşçasına soluk yüzünü ve mükemmel kırmızı dudaklarını, gecenin karanlığında tüylü ipek gibi görünen ve bir peçe gibi çıplaklığını örten saçlarını gördüm. Gözleri soluk kahverengiydi. Bunun Belle

Morte olduğunu biliyordum, sanki yüzünü çok önceden görmüştüm.

Hayalimde kapı açıldı ve içeri Asher girdi. Şu anda üstünde olandan daha kalın ve süslü bir sabahlık giyiyordu. Yine de içinde rahatsız görünüyor, önünün açılmaması için sabahlığını tutuyordu. Yüzündeki asit yaralarını gördüm, izler yeniydi ve acı vericiydi. Harcanmışlığı karşısında göğsüm sıkışmıştı. Diz çöktüm ve ona uzandım, daha önce hiç içinde bulunmadığım bir bedeni hareket ettiriyordum. Bu, yüz yıllar önce Jean-Claude'un Asher'a uzanışıydı. Belle Morte öylece yatıyor, tüm vücut hatlarını ve gizli kalması gereken yerlerini mum ışığında sergiliyor ve Asher'ı reddediyordu. Kullandığı kelimeleri tam olarak hatırlamıyorum ama yüzündeki saf kendini beğenmişlik ve hoşnutsuzluk ifadesi akılda kalıcıydı. Asher'ın bakışlarını ondan Jean-Claude'a, yani bana çevirişini gördüm. Yüzünde acı ifadesi vardı. Görkemli saçlarını aşağı düşürdü ve yüzünü sakladı. Bunu yapışını, bizden gizlenişi ilk görüşümüzdü.

Belle Morte'nin ellerini vücuduma koyduğunu ve sanki Asher orada değilmiş gibi davrandığını hatırladım. Asher'ın odadan çıkarkenki yüz ifadesi ve hareketleri üzücüydü. Gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar Jean-Claude'un odasındaydım. Kahverengi sabahlığının içinde, Asher'ın kapıya doğru ilerleyişini seyrediyordum. Yürüyüşü, hareketleri, odadan çıkışı göğsümün sıkışmasına, boğazımın düğümlenmesine, söylenmemiş sözler ve dökülmemiş gözyaşları nedeniyle gözlerimin yanmasına sebep oldu.

"Gitme." Kendi sesimi duymuştum ve hemen Jean-Claude'a baktım. Yüzü dikkatli ve ifadesizdi ama bir an için gözlerinde, hissettiğim acının yansımasını görebildim.

Asher kapının eşiğinde durdu ve bize doğru döndü. Saçları yüzüne dökülmüştü ve vücudunun geri kalanını sabahlığı örtüyordu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana, bize bakıyordu.

"Gitme Asher, gitme," dedim tekrar.

"Neden?" diye sordu. Sesinin hissiz ve ifadesiz çıkmasına çalışıyordu.

Ona az önce paylaştığım anıyı anlatamazdım. Ona acıdığımı sanabilirdi, oysa ona acımıyordum. Hemen iyi bir yalan da uyduramadım, ki zaten yalan söylemek için iyi bir zaman değildi. Bu acıyı ancak gerçekler dindirirdi. "Senin bu şekilde çekip gitmene dayanamam."

Bakışlarını benden Jean-Claude'a çevirdi, sinirlenmişti. "Bu anıyı onunla paylaşmaya hakkın yok."

"*Ma petite*'nin neyi öğrenip neyi öğrenmeyeceğini seçme şansım yok."

"Pekala. Artık onun beni nasıl attığını biliyorsun. Belle Morte'nin beni nasıl yatağında istemediğini öğrendin," dedi Asher.

"Bu senin seçimindi," dedi Jean-Claude.

"Bana dokunmaya nasıl dayanacaktınız? Ben bile kendime dokunmaya dayanamazdım." Kapının önünde durdu ve başını yana çevirdi, bu yüzden görebildiğimiz tek şey altın rengi saçlarıydı. Sesinde acı vardı. Sanki ağzında kırık cam parçaları vardı ve yutamıyordu. Asher'ın sesi ve gülüşü, Jean-Claude'unki kadar etkileyici değildi ama acıyı ve pişmanlığı paylaşmak konusunda ondan daha iyi olduğu kesindi.

Cevabı bilmeme rağmen "Neden?" diye sordum.

"Ne, neden?"

"Seni neden dışladı?"

Jean-Claude yanıma geldi ve iki şeyi farkettim. Birincisi, kendini bana, hepimize kapatmıştı ve ne hissettiğini anlayamıyordum ve ikincisi, son yaptığı hareket, ne denli rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Asher eliyle yüzündeki saçları çekti ve yaraları ışığa doğru tuttu. "Bu yüzden, işte *bu* yüzden. Efendimiz bir güzellik koleksiyoncusuydu ve artık güzel değildim. Beni gördüğünde yaşadığı acıyı farkedebiliyordum."

"Gayet güzel görünüyorsun Asher. Bunu görememiş olması senin hatan değil."

Saçlarını tekrar aşağı bırakarak yaralarını gizledi. Bu hareketi, burada, sirkteyken pek yapmıyordu. Birden aklıma, St. Louis'e ilk geldiği zamanlar, ona her bakışımda yüzünü gizleyişi geldi. Yüzündeki dokunulmamış güzelliği sergilerken yaralarının görünmemesi için mümkün olan her gölgeyi kullanıyordu. Ama artık benim yanımdayken böyle şeylere ihtiyacı yoktu.

Onu bu şekilde görmek beni üzüyordu. Yatağın kenarına doğru ilerlerken çarşafı üstümde tutmaya çalışıyordum ama Jason ve Jean-Claude'un ağırlığından çarşafı çekememiştim. Zaten çok da önemli değildi, odadaki herkes gösteriyi seyretmişti.

Jason taciz edici hiçbir şey söylemeden yolumdan çekildi. Görülmüş şey değil! Yataktan indim ve Asher'a doğru ilerledim. Diğer anılar da zihnimde canlanmaya başladı. Jean-Claude'un, Belle Morte'nin ve Julianna'nın ve daha kim bilir kaç kişinin ona doğru, çıplak ve arzulu bir şekilde ilerleyişini seyretmişti. Ama sonuçta Jean-Claude bile onu yarı yolda bırakmıştı. Bu yüzden Jean-Claude'un gözlerinde

hep bir suçluluk ifadesi vardı. Julianna'yı ve Asher'ı kurtaramamanın üzüntüsünü taşıyordu. Fakat Asher bunun bir reddediş olduğunu ve Jean-Claude'un ona sadece acıdığı için dokunduğunu sanıyordu. Bu anı hem üzücü hem de acıydı. Birbirlerine sadece nasıl başarısız olduklarını ve sevdikleri kadını nasıl kaybettiklerini hatırlatır hale gelmişlerdi. Sonunda kendilerine kalan sadece acı olmuştu. Asher bunu öfkeye, Jean-Claude'sa kaçışa yönlendirmişti.

Bunca hatıranın arasında, sanki örümcek ağında yürüyor gibi ilerliyordum. Bazı anılar beni utandırıyor, bazılarıysa ilerlememe engel olmaya çalışıyor fakat beni durduramıyordu. Asher kapıya yaslanmış, arkasında birleştirdiği ellerini kapıyla vücudu arasına sıkıştırmıştı. Bu hareketinin sebebini, Jean-Claude'un 'hediyesi' sayesinde biliyordum. Asher bana dokunmayı o kadar çok istiyordu ki elleri bana yakın olursa kendini tutamayacağından korkuyordu. Aslında dokunmak istediği kişi ben değildim. Bir açıdan bakılırsa o da Nathaniel gibiydi. Beni, olmasını istediği kişi olarak görüyordu.

Yüzününün saçlarıyla gizlemeye çalıştığı tarafına dokundum. Bu onu ürküttü. Saçlarını yüzünden çektim, uzanabilmek için parmakuçlarımda duruyordum ve dengemi sağlamak için bir elimle göğsünden destek alıyordum. Benden uzaklaşmak için odaya doğru bir adım atıp arkasını döndü ama sabahlığının yakasını bırakmadım ve önünün açılıp göğsünün yaralanmamış kısmının açığa çıkmasına sebep oldum. "Bak bana Asher, lütfen."

Yüzünü bana dönmedi, bu yüzden yüzünü görebilmek için karşısına yürümem gerekti. Boyum kısa olduğu için, baktığım noktadan saçının altından yüzünü görebiliyordum.

Tekrar arkasını döndü ama bu sefer iki elimle yüzünü yakalayıp kendime çevirdim. Bu, vücutlarımızın birbirine değmesine neden olmuştu. O anda ondaki direnci hissettim. Yine de hareketsiz duruyordu. Ellerini, sanki bağlıymışlar gibi arkasında tutmaya devam etti.

Bir elimin altındaki deri çok yumuşak, diğerinin altındakiyse pürüzlüydü. Ellerimi çekmem konusunda benimle mücadele edebilirdi ama etmedi. Yüzünü çevirmeme izin verdi. Ellerimi saçlarının arasına geçirip yüzüne, inanılmaz mavilikteki gözlerine baktım. Sanki gerçek değillerdi. Bir husky'nin gözleri gibiydiler. Dudaklarında herhangi bir hasar yoktu ve burnu da mükemmeldi. Yüzünün sağ tarafında, yaraların başladığı yer ise Asher'ın sevdiğim başka bir yanını ortaya çıkarıyordu. Asher'a karşı hislerimin hep Jean-Claude'un anılarından kaynaklandığını sanırdım ama şimdi, yüzüne bakarken bu anıların, hissettiklerimin sadece küçük bir kısmını oluşturduğunu farketmiştim.

Vücudunun pürüzsüz ve kusursuz olduğu döneme ait anılara sahiptim ama Asher'ı düşündüğümde aklıma gelen sadece bu anılar değildi. Onu, gözümde hep şu anki halinde canlandırıyordum. Ona karşı hislerim, Jean-Claude veya Richard'a karşı hissettiğim gibi değildi ama bana ait ve gerçek hislerdi. Belki Jean-Claude'un anıları olmasa bu şekilde hissetmezdim ama hislerimin temeli ne olursa olsun, Asher'a karşı sadece kendime ait duygular da besliyordum. Birden, istediğim herkesin kalbinden geçenleri okuyamadığımın farkına vardım. Arkamı dönüp Jean-Claude'a baktım ve gözlerimle bunun sebebini sordum.

"Başkalarının kalplerini okuyabilmek için, öncelikle kendi kalbini keşfetmelisin *ma petite*." Sesi yumuşak ve içtendi.

Tekrar Asher'a döndüm, gözlerinde yarı acı yarı merak karışımı bir bakış vardı. Sanki ona bir şekilde zarar vereceğimi düşünüyordu. Belki de haklıydı, isteyerek olmasa da onu incitebilirdim. Zaten genelde en acı verici yaralar, karşıdaki kişiyi incitmemeye çalışırken verilir.

Hislerimin gözlerimde ortaya çıkmasına izin verdim. Ona verebileceğim en güzel hediye de buydu zaten. İfadesi yumuşadı ve gözlerinde hem harika hem de acı dolu bir bakış belirdi. Dizlerinin üstüne düştü ve yanağından bir damla yaş süzüldü. Yüzü o kadar fazla şey anlatıyordu ki. "Gözlerindeki bakış kalbimin bir yanını iyileştirirken diğer yanını yaralıyor *ma cherie.*"

"Aşk tam bir fahişedir," dedim.

Güldü ve kollarını belime dolayıp bana sarıldı. Sarılınca sağ yanağındaki yara izinin sertliğini karnımın üstünde hissettim. Bu yaptığı hareket ve kendini bana açışı, benim için her şeyden daha değerliydi. Saçını okşadım ve ona sarıldım. Dönüp Jean-Claude'un yüzüne baktığımda, kelimelerle anlatılamayacak kadar uçsuz bucaksız bir arzu gördüm. Beni ve Asher'ı arzuluyordu. Yüzyıllar önce sahip olduğu şeyi tekrar istiyordu. Jean-Claude bir keresinde gerçeğe en yakın mutluluğu, Asher ve Julianna'nın kollarında yaşadığını söylemişti. Fakat daha sonra Julianna ölmüş, Asher'sa kurtulmuş fakat aldığı yaralar yüzünden Belle Morte'nin gözünden düşmüştü. Jean-Claude, Asher'ın hayatını kurtarmak için onu Vampir Konseyi'ne götürmek ve yüz senelik özgürlüğünü feda etmek zorunda kalmıştı. Daha sonra Jean-Claude kaçmış fakat Asher tarafından sevgilisinin ölümü ve mahvoluşundan sorumlu tutulmaktan kurtulamamıştı. Bir sevgilisini kaybetmişti ve diğeri de ondan nefret ediyordu.

Birbirimize baktık. Jean-Claude'un gözlerinde hala kanayan taze bir yarayı andıran bakışlar vardı. Triumvirlikteki gücünü kaybetmek istemiyordu çünkü o güce ihtiyaç duyuyordu ama istediği ve yapma ihtiyacı hissettiği başka şeyler de vardı. Ve istediği şeylerden biri, şu anda belime sarılmış yüzünü karnıma bastırıyordu.

Jean-Claude sanki gözlerindeki ifadeyi kontrol edemiyormuşçasına bakışlarını aşağıya yöneltti. Boş ve ifadesiz bakışlara sahip olma konusunda ustalaşmıştı. Ama saklamaya çalıştığı şeyin büyüklüğü her şeyi ele veriyordu. Hislerini saklaması mümkün değildi. O kadar güçlü bir arzuydu ki kontrol mekanizması dağılmıştı. Bir yanım buna çok memnun oldu.

O anda ona istediği şeyi vermek istedim çünkü onu çok seviyordum ama yapabileceklerim bununla sınırlı değildi. Richard'ın artık yatağını bizimle paylaşmıyor olması, bize başka fırsatlar da tanıyordu. Asher'a döndüm, ona baktığımda Jean-Claude ve benim kollarımın arasında olmanın onun başka türlü asla iyileşmeyecek olan kısımlarını iyileştireceğini farkettim.

Ardeur içim de alevlendi, odaya aniden sıcak basmıştı sanki. Asher geriye doğru çekilip kollarını iki yanına bıraktı. Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerindeki ifade, onun da açlık çektiğini anlamama yetti.

"Çok sıcak. Daha önceleri, gücün hep serin, hatta soğuk bir his bırakırdı. Isıyı tutan şey Richard'ın canavarı olmalı," dedim.

"Şehvet sıcak bir şeydir *ma petite*, soğukkanlılar için bile."

Yüzümü yatağa doğru döndüm ve birden çıplak olduğumu farkettim. Kesinlikle bir sabahlığa ihtiyacım vardı. Jean-

Claude'un bakışları dikkatimi Jason ve Nathaniel'e yöneltti. Odada bulunan herkes bana farklı bir şekilde, farklı bir nedenden dolayı ihtiyaç duyuyordu. Fakat hepsinin açlığını besleyen, içimdeki arzuydu.

Asher arkamda kıpırdadı ve dikkatimin tekrar ona yönelmesini sağladı. Sabahlığını omuzlarından aşağı çekip yere düşüşünü seyretmek için hareketlendim. Sanki üşüyormuş gibi kendime sarıldım ama bunun sebebi üşümem değildi. Bu sefer kendine hakim olamamaktan korkan taraf bendim. Baktığım her yerde baştan çıkarıcı bir şey görüyordum ve kendimi şehvet içinde kapana kısılmış gibi hissetmeye başlamıştım.

Yaşadığım şaşkınlığı gizleyebileceğime karar verdiğimde konuştum. "Bu şey kalıcı mı, yoksa birlikteliğimize alışınca gidecek mi?"

"Bilmiyorum *ma petite*. Keşke sana kesin bir şey söyleyebilseydim. Eğer gerçekten benim gibi bir vampir olsaydın, o zaman kalıcı olduğunu söyleyebilirdim. Fakat sen benim insan hizmetkarımsın ve geçmişte de bazı kalıcı ve bazı geçici güçler edindin." Ellerini kaldırdı. "Emin olmanın bir yolu yok."

"Her zaman böyle midir? Bir sonu ve tatmin noktası yok mudur?"

"Hayır, kendini doyurabilirsin ama bu çok uzun sürer. Kendine, dayanamayacağın derecede doyurucu birini bulman gerekir."

"Ve onaylamayacağımı düşündüğün için aylarca beslenmeden mi durdun?"

"Yıllarca. Evet, yıllarca durdum."

Asher hala önümde diz çökmüş duruyorken Jean-Claude'a baktım. Her zaman Richard, ben ve Jean-Claude'un

oluşturduğu üçlüde, iradesi en zayıf olanın Jean-Claude olduğunu düşünmüştüm. Oysa şimdi hareket edip etmemekte kararsız bir şekilde, içimde kendime ve hatta Jean-Claude'a bile ait olmayan isteklerle duruyordum. Daha önceden likantropların canavarlarını benliklerinden ayrı bir şey olarak gördüklerini biliyordum ama bazı vampirlerin güçlerinin de böyle olduğunu anlayamamıştım. Kafalarının, vücutlarının, kanlarının içinde ayrı bireyler gibi arzu ve açlık sıkışıp kalmıştı.

Asher tekrar kıpırdadı. Bu sefer yüzümü ona dönmeden önce saçlarını kavradım, sanki vücudum gözlerimi ve beynimi kullanmadan hareket ediyordu. Saçları, benimkiler gibi kalın telliydi. Jason'ın veya Jean-Claude'unkiler gibi bebek saçını andıran kıvrımları veya Nathaniel'inki gibi ipeksi bir dokusu yoktu. Asher'a dokunduğumda, Richard'a dokunduğumda hissettiğime yakın şeyler hissettim. Yalnızca Richard'ın teni daha sıcaktı. Asher henüz beslenmemişti, bu yüzden sıcaklık yayma şansı yoktu. Elimi yanağında gezdirirken soğukluğunu daha belirgin bir şekilde hissedebiliyordum.

Başımı ona doğru çevirmeden Jean-Claude'la konuşmaya başladım. "Buna nasıl dayanabildin? Bunca zamandır bu arzuyla nasıl baş edebildin?"

"Sen henüz yavru bir kuşsun *ma petite*. Kontrolün şu an en zayıf derecesinde. Kendimi kontrol etmeyi öğrenmek için benim yüzlerce yılım oldu."

Asher'ın başını okşamayı bıraktım. Fakat Asher ellerimi tuttu ve öptü. Bu dokunuş bile nefesimin kesilmesine sebep oldu. Sesim zayıf çıkıyordu. "O zaman bu isteği beslemeden de yaşamak mümkün."

"Hayır, *ma petite.*"

Dönüp ona baktım ve Asher başparmağıyla elimin üstünde küçük daireler çizmeye başladı. Yaptığı hareketi hangimizin elini tutarsa tutsun alışkanlık olarak yaptığını hatırlamıştım. "Bu şekilde beslenmeyerek hayatına devam ettiğini söylemiştin."

"Kimseyle yatmadım ya da senin Nathaniel'e dokunduğun şekilde kimseye dokunmadım. Ama kan içmeye ihtiyacım olduğu kadar, arzularımı beslemeye de ihtiyacım var."

"Eğer beslenmezsen ne olur?"

"Sabin insan kanı içmeyi bıraktığında başına neler geldiğini hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. Asher'ın başparmağı hareketine devam ediyordu ve bu, vücudumun alt kısımlarının kasılmasına sebep oluyordu. "Sabin hala canlı olmasına rağmen çürümeye başlamıştı." Jean-Claude'un kusursuz yüzüne baktım. "Sana da öyle mi olacak?"

Yatağa oturdu. Jason, sanki bir gösteri izliyormuşçasına yatağın başucuna çökmüştü. Nathaniel'se onu bıraktığım yerde, hala yüzüstü yatıyor ve solgun gözlerle bizi seyrediyordu. "Belle'nin soyundan gelen ve şehveti reddeden bir vampir vardı. Üstelik sadece hayvan kanı içiyordu. Onun da Sabin gibi çürüyeceğini düşünüyordum ama buna fırsatı bile olmamıştı. Sadece günler içinde inanılmaz bir şekilde yaşlandı. Buruşuk bir şey haline geldiğinde de Belle onu öldürttü."

"Ama sen yaşlanmıyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?" Suçlayıcı bir tavır takınmamıştım, sadece nasıl mücadele ettiğini merak ediyordum. Çünkü artık Asher'ı onsuz yaşayamayacağım bir şey gibi görmeye başlamıştım. Jason'ı, Nathaniel'i ve Micah'ı da istiyordum ama Asher'ı istediğim kadar

değil. Onu bu denli arzulamamın sebebi, Jean-Claude'un hisleriydi.

"Belli bir mesafeden, dokunmaya gereksinim duymadan da beslenmek mümkün," dedi Jean-Claude.

"Bu yüzden mi ilk işin bir striptiz kulübü açmak oldu? Müşterilerinin arzularıyla mı besleniyordun?"

"*Oui, ma petite.*"

"Bana da dokunmadan beslenmeyi öğret." Dokunmamaktan bahsettiğim anda Asher elimi yanağına doğru çekti ve bir kedi gibi sürtünmeye başladı. Bir an için gözlerimi kapattım ama bu onu durdurmadı.

"Dokunmadan beslenmek, gerçek beslenmenin kötü bir kopyasıdır."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Artık onun da kana, seks, aşka ve dokunuşlarımıza olan isteğini hissedebiliyordum. Sanki üşüyormuş ya da kendine hakim olmaya çalışıyormuş gibi kendine sarılmıştı.

"Yine de öğrenmek istiyorum," dedim.

"Henüz öğretemem. Birkaç gece içinde sana nasıl yapılacağını anlatmaya başlarım ama kontrolün henüz... Tamamlanmamış durumda."

"Deneyebiliriz," dedim ama tam bu sırada Asher parmağımı ıslak dudaklarına götürdü ve o andan itibaren aklım başımdan gitti.

"Yatağa gel *ma petite.* Eğer burada yeterli doyuma ulaşacak kadar beslenirsen, belki inatçı Richard'ımızla baş edebilirsin," dedi Jean-Claude.

Bunu duymak anında aklımı başıma getirdi. Elimi Asher'dan kurtardım. İçimdeki şeyle Richard'ın yanında olma düşüncesinin korkunçluğu beni sarsmıştı. Normalde bile

Richard'ın yanındayken onunla sevişmek istiyordum ve şimdi... "Tanrım, karşısında soyunup onu lupanar'da becermezsem şanslıyız." Jean-Claude'a baktım. "Ne yapacağım?"

"Söyledim ya *ma petite*, eğer şimdi iyi beslenirsen bir süre açlık ve arzu hissetmeme olasılığın yüksek. Bu gece için sana daha iyi bir öneri sunamam. Ya da görüşmeyi birkaç gece sonraya erteleyebilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Gregory'yi öldürecekler. Onu bu gece kurtarmalıyım."

"O halde gel ve beslen."

"Beslenmeyi tarif edebilir misin?"

"Arzularını iç," dedi.

Jason ve Nathaniel'e baktım ve onların da gerçekten istekli olduklarını görünce yüzüme bir heyecan ve sıcaklık yayıldı. Başımı iki yana salladım.

"Senin de farkettiğin gibi, beslenmek için onlarla gerçekten ilişkiye girmen gerekmiyor."

"Tüh," dedi Jason ama yüzündeki ifade, sesindeki hafif heyecandan çok daha fazlasını hissettiğini ele veriyordu. Tıpkı benim Jean-Claude'unkine verdiğim gibi, onlar da benim arzularıma karşılık veriyordu. Bu, ateşin etrafında uçuşan pervaneler gibi yanacağını bile bile dokunmak gibi bir şeydi.

Asher ayağa kalktı. "Sizi yalnız bırakacağım. Ama izin verirsen bugünkü *pomme da sang*'ım olarak Nathaniel'i alıp onunla beslenmek istiyorum."

"Hayır," dedim.

Gözleri büyüdü, yüzü ifadesizleşti, gözleri soluklaştı. Benden uzaklaştığını hissettim. "Nasıl istersen." Dönüp kapıya yöneldi.

Elini kavrayıp parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. "Yatağa gel Asher."

Yüzünün deminkinden daha ifadesiz bir hal alabileceğini hiç sanmazdım ama şimdiki yüz hali yanıldığımı kanıtlıyordu. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kaybettiklerini sana geri veremem ama..." Durup cümleyi aklımda toparlamam gerekti. "Ama tekrar birlikte beslenmemizi sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Nathaniel için problem olmayacaksa ondan kan alabilirsin ve Jean-Claude da Jason'dan alır ve beraber beslenmiş olursunuz."

"*Pomme da sang*'ınla beslenmeme izin vermenin ne kadar özel bir şey olduğunun farkında mısın? *Pomme da sang* sıradan bir şey değildir, özeldir. Ve sadece özel arkadaşlarla paylaşılır."

Asher'ın elini sıktım. "Biliyorum." Asher'ı da beraberimde sürükleyerek yatağa doğru bir adım attım. "Senin şehvetinle beslenelim Asher, eski günlerin hatırına."

Asher, Jean-Claude'a baktı. "Şehvetimle beslenen son ikili, sen ve Belle olmuştunuz."

"Hatırlıyorum," dedi Jean-Claude.

Jean-Claude odanın bir ucundan elini Asher'a uzattı. Bu sanki yüzyıllar önce yaptığı hareketin devamıydı. "Bu işi eskisi gibi yapalım, hatta daha güzel olsun. Anita seni olduğun gibi seviyor, koleksiyonuna iğneleyeceği bir kelebek gibi değil. Bize gel Asher, ikimize birden."

Asher gülümsedi, sonra yanıma bir adım attı. Eski moda bir hareketle koluna girmemi ister gibi bir jestle yanıma gel-

di. Asher'ın koluna girmeyi, vücuduna sürtünebilmek için bir bahane olarak kullanabilirdim. Bu yüzden de "Sabahlığını benim giymeme ne dersin," diye sordum.

Bu isteğimi kabul ettiğini öylesine eğilerek kabul etti ki saçları neredeyse yere değecekti. "Şimdiye kadar sabahlığımı sana önermemiş olmam zaten büyük kabalık." Sabahlığını üstünden çıkarıp giymem için palto tutar gibi tuttu. Asher'ın boyu yaklaşık bir seksendi, bu yüzden sabahlık bana biraz büyük gelmiş, kolları ellerimi örtmüş ve etekleri yere değmişti. Sabahlığın kollarını sıvayıp önünü bağladım ve alt kısımlarının yere değmemesi için ellerimle topladım. Asher'ın kokusu sabahlığa sinmişti. Dönüp ona baktığımda çıplak olduğunu görür görmez içimde tenini okşama, yara izlerini yalama isteği uyandı. Daha önce hiçbir şeyi bu derece saplantı haline getirdiğimi hatırlamıyordum. Beni bu hale getiren canavarım mı, yoksa içimdeki vampir miydi, bilemiyordum. Ama bu soruyu sormak bile içimdeki arzuyu kabullenmek manasına geleceğinden cevabı öğrenmesem de olacağına karar verdim.

Asher'ın elini yarım yamalak tutabildim. Çünkü Asher koluna gireceğimi sanıyordu, üstelik de en küçük dokunuş bile benim için yeterince tatmin edici olmaya başlamıştı. Ona dokunmak, onu sarmak ve Jean-Claude'un merak ettiği cevabı öğrenmek istiyordum. Acaba Asher'ın cinsel işlevleri gerçekten işe yaramaz halde miydi? Bütün bu güzellik ve sıcaklık boşa mı gitmişti? Beraber yürürken gözlerimi kapattım. Jean-Claude'un anıları sayesinde Asher'ın bu yaraları almadan önce çıplakken nasıl göründüğünü biliyordum. Onun soluk ışık altında bir halı üstünde yatışına dair anılar gözümün önüne geldi.

Sabahlığa takıldım ve Asher beni düşmekten kurtardı. Birden kollarının arasında, göğsüne yaslanmış bir halde kalmıştım. Yüzümü bilinçsizce, sanki öpülmeyi beklermişçesine yukarı kaldırdım ve karşılıklı olarak ilerleyen saniyelerde nelerin olacağının bilindiği anlardan birini yaşadık. Beni kollarına aldı ve taşımaya başladı. Beni bırakmasını söylerdim ama kalbim adeta ağzıma doğru yükselmişti ve konuşmamı engelliyordu.

17

Asher yatağa doğru büyük bir adım attı ve Nathaniel'in vücudundan destek alarak beni yatağa yatırdı. Yatakta sırtüstü yatarken her tarafımda birilerinin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Jean-Claude ve Jason, yatağın başucuna yakın kısmında yanıma gelmişlerdi. Nathaniel de yan yatıp bana yaklaştı. Gözlerindeki anlaşılabilir tek ifade, bana hayır demeyeceğiydi. Yine de sordum.

"Asher'ın kanınla beslenmesine izin veriyor musun?"

"Evet, tabii ki," dedi Nathaniel. Sesinde pek sık duyulmayan bir eminlik vardı. Dönüp baktığımda Jean-Claude'u ve Jason'ı birlikte hareket ederken gördüm. Jason uzanıp koluma dokundu. Sanki içimde bir kapıyı kırarak açmıştı. Arzunun daha önceden içimde olduğunu sanıyordum ama daha önce hissettiklerimin gerçeğin sadece soluk bir yansıması olduğunu farkettim. İstek, içimde bir alev gibi gürledi ama bu alev yakıcı değildi, içimi güçle dolduruyordu. Sanki ateşi canlı tutan yakıt ben değildim, sanki aslında içimdeki ateş bana güç veriyordu. Tüketen, beslenen ve büyüyen taraf ben olmuştum.

Jason'ın dudaklarını buldum ve onu öperken dudaklarımı, dilimi ve dişlerimi kullanmaya başladım. Dudaklarını ısırıyor, onu ağzımın içine çekiyordum. O da vücudunu bana iyice yaslamıştı ama ben hırsla sarılıp onu kendime çekmeye devam ediyordum. Nathaniel de arkamda bana sürtünüyordu. Aralarında adeta sıkışmıştım ama umrumda değildi.

Bir bacağımı Jason'ın kalçasına doladığımda Jean-Claude'a temas ettim. Jason bir anda bacaklarının arasında kalmıştı ve aramızda sadece ipek şortu vardı. Bu kadarının bana yeterli olması gerekirdi ama durmamıştım. Onu istiyordum. Nathaniel saçımı yavaşça kaldırıp nazikçe sırtımı ısırdı ve bu da inlememe sebep oldu. İkisi birden üstüme yüklenmişti, elleri, dudakları, vücutları, sanki odunun üstündeki alev gibiydi ama odun onları içine çekiyordu. Jason vücudunu üstüme bastırdı. Şortu bol ve ince kumaştan olduğu için birden içime girdi. Çok ufak bir hareketti ama yerimden sıçrayıp ondan uzaklaşmama yetti.

Geri çekildi ve "Özür dilerim," dedi.

"Doğum kontrolünde değilim," diyebildim güçlükle. Nefes nefeseydim.

Herkes donup kalmıştı. Jason'ın omzunun üstünden Jean-Claude'un konuştuğunu gördüm. "Ne dedin *ma petite*?"

"Hapları almayı altı ay önce kestim. Tekrar kullanmaya başlayalı sadece iki hafta oldu. Yani önümüzdeki iki ya da dört hafta, hiçbir şeyin garantisi yok."

"Ama Nimir-Raj'la birlikte oldun."

"O kısırlaştırılmış."

Asher atıldı: "Kiminle ne yapmış?"

"Açlığı ilk kez, yeni Nimir-Raj'la beraberken ortaya çıkmıştı. Onunla henüz tanışmadın," diye cevap verdi Jean-Claude, Asher'a.

"Ama sen tanıştın," dedi Asher.

"*Oui.*"

Jason bana bakıyordu. Bundan rahatsız olduğum için elimle gözlerini kapatmak zorunda kaldım. Bir süreliğine de olsa utanmam *ardeur*'un gerilemesine sebep olmuştu ama bu bir dalganın sahilden çekilişi gibiydi, geri geleceğini biliyordum. Jean-Claude haklıydı. Her hayır deyişimde, bir sonraki seferi reddedişim zorlaşıyordu.

Jean-Claude yataktan kalktı ve dolabı açtığını duydum. Geri geldiğinde elinde küçük paketler vardı. Hiçbir şey söylemeden bunları Jason'la Nathaniel'e verdi.

Bu kadarı yeterliydi. İkisinin arasından yatağın başucuna doğru ilerledim. "Hayır, hayır, hayır. İlişkiye girmek yok demiştin."

"Beslenmek için ilişkiye girmeye ihtiyacın yok dedim."

"Hayır, kesinlikle olmaz." Sabahlığı vücudumun etrafına sardım ve vücudumun hemen her tarafını örtmeyi başardım.

"Onlarla ilişkiye girmeni zaten planlamıyoruz *ma petite.* Ama arzuyla hem beslenip hem de Belle Morte'yi beslerken, beslenme esnasında mantıklı düşünemeyeceğin bir hale gelineceğini öğrendim. Eğer devam edeceksek pişman olacağımız bir şey yapmamamız için çaba sarf ediyorum."

"Nathaniel veya Jason'la sevişmeyeceğim. Bunu iyice anla. Ayrıca listede sen de yoksun."

"Onlardan birinden hamile kalmandansa bana kızgın olmanı ve yatağını benimle paylaşmamanı tercih ederim."

"Sanırım onlarla düzüşmeden durabilirim." Sesim kızgın çıkmıştı ama aslında kızgın değil şüpheliydim. Bu tereddüt beni daha da sinirlendiriyordu ve öfkemin arkasına saklanmak sıkça başvurduğum bir yöntemdi.

"Ve bu sabaha kadar, henüz yeni tanıştığın bir adamla da düzüşmeyeceğine yemin edebilirdin."

Yüzüm öyle kızardı ki neredeyse canım yandı. "Bunu yapmak istememiştim." Söylediğim şey bana bile zayıflık gibi gelmişti. "Kendimi..."

"Kendini kontrol edemedin *ma petite*, biliyorum. Ama kontrolünü tekrar kaybettiğinde güvende olmak istemez misin?"

Başımla reddettim. "Eğer kendimi şu ankinden daha iyi kontrol edemeyeceksem, daha ileri gitmiyoruz demektir."

"Ve eğer bu odadaki şehvetle beslenmezsen, akşam lupanar'a nasıl gideceksin? Çok kıymetli kontrolünü kaybetmeden leoparadam sevgilinle lupanar'a nasıl gireceksiniz? Kendini ona sunamazken Richard'a o denli yakın olmaya nasıl dayanacaksın? *Ma petite*, bir yabancıyla bile seviştin."

"O, Nimir-Raj'dı, onlar çift olmak için yaratılmışlar," dedi Nathaniel.

"Olayı öyle düşününce güzel görünüyor tabii ama ben *ma petite*'nin şu anda bulunduğu durumu daha önceden de yaşadım. O açlığı yüzyıllar boyu çektim ve eminim ki kendini şimdi tatmin etmezse o şekil-değiştiricilerle baş edemez. Tekrar soruyorum, buluşmayı birkaç gece ertelemen mümkün değil mi?" dedi Jean-Claude.

"Bir gece sonraya erteleyebilirim," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır, *ma petite*, bir gece yeterli olmaz. Richard'a karşı zaten zaafın var, şimdi de Nimir-Raj çıktı. Eğer beslenmemiş olursan onların yanında mantıklı düşünebileceğini sanmıyorum. Leoparadamının hayatı tehlikede. Bu kadar vurdumduymaz olabilir misin? Kontrolünü

bu denli kaybetmişken toplum içine çıkıp potansiyel düşmanlarının yanına gidebilir misin?"

"Tanrı belanı versin," dedim.

Başıyla onayladı. "Tamam, versin. Ama söylediklerimde haksız olduğum bir nokta var mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Bundan nefret ediyorum ama yok."

"O zaman bırak da önlem alalım *ma petite*. Nimir-Raj'la güvende olman sadece şansın yardımıyla olmuş. Hayatlarımız zaten yeterince karmaşık."

Kazara hamile kalma düşüncesi benim de kanımı donduruyordu. Yüzümü ellerimle kapadım. "Bunu yapamam."

"O zaman Richard'ı ara ve bu gece oraya gidemeyeceğini söyle. Bu halde gidemezsin *ma petite*. İçindeki arzu, durumu sadece daha kötüye sürükler."

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ne kadar kötü?"

Bakışlarını yere dikti. "Yeterince."

Ona yaklaştım ve yüzünü çevirdim. "Ne kadar?"

Gözlerini benden kaçırdı. Hislerini tekrar gizlemeye başlamıştı. "Oradaki her erkeği çekici bulacaksın. Orada... Yapacakların konusunda hiçbir garanti veremem *ma petite*. Ya da yapacaklarını kiminle yapacağın konusunda."

Öylece bakakalmıştım. "Hayır. Ben asla..."

Parmağıyla dudaklarıma dokundu. "*Ma petite*, eğer bu arzu ile geçirdiğim ilk günlere ait anılarımı görmemişsen bu senin için bir şanstır. Bir vampire dönüşmeden önce de çapkın biriydim ama bu açlık içimi ilk kapladığında... Arzu hemen kendini göstermedi çünkü öncelikle kana ihtiyacım vardı. Sonra o ihtiyaç giderek azaldı ve yerini şehvete bıraktı." Ellerimi tuttu ve göğsünün soğuk tenine bastırdı. "En

açık görüşlü kişinin bile aşağılayıcı bulacağı şeyler yaptım *ma petite*. Bir bakış, bir göz teması bile beni harekete geçirmeye yetiyordu."

"Belle Morte seni korumadı mı?"

"Dönüşmemin üzerinden beş yıl geçtikten sonra Belle Morte'yle tanıştım."

Ona baktım. "Seni, Belle Morte'nin vampire dönüştürdüğünü sanıyordum."

"Benim dönüştürücüm Lissette'ti. O da Belle'nin soyundandı ama bir başvampir değildi. Fransa'da her vampir grubunun içinde Konsey'le kan bağı bulunan en az bir üye olur. Lissette de böyle bir vampirdi ama Konsey'de pek de sevilmeyen vampirlerin soyundan geliyordu. Efendisi, aynı zamanda Şehrin Efendisi olan ve benim de gerçek anlamda efendim sayılan Julian'dı. Julian bana insanlar getirirdi ama tercih hakkım yoktu. Getirdiği kişiler..." Jean-Claude başını iki yana salladı. "Zaaflanmla eğlenirdi. Çünkü kimi önerirse önersin almak zorunda kalacağımı bilirdi. Seçme şansım olmadığını biliyordu. Daha önce beni utandıracak bir şeyin mevcut olmadığını düşünürdüm ama yapmak istemeyeceğim şeylerin de var olduğunu ve istemediğim şeyleri de yapmayı, onun sayesinde öğrendim."

Kendini bu denli kapatmış olmasa o anıları paylaşabileceğimden emindim ama Jean-Claude bu anılan görmemi istemiyordu.

"Seni böyle bir utançtan korumama izin ver *ma petite*. Sen benim gibi değilsin. Kendini asla birine rahatça teslim etmedin. Eğer böyle şeyler yaparsan kendin hakkında düşüneceğin şeyler konusunda endişeliyim. Olduğunu düşündüğün kişi olarak kalman mümkün olmaz."

"Beni korkutuyorsun," dedim.

"Güzel, çünkü korkman gerek. Asher benimle *ardeur*'un üstesinden gelmeden önce tanışmıştı. O zamanlar nasıl olduğumu sana anlatabilir."

Dönüp Asher'a baktım.

"*Ardeur*'un başka insanların içinde de hareketlendiğini görmüştüm ama Jean-Claude'unki gibi çıldırtıcı olanına rastlamamıştım," dedi Asher.

"Sen de ona *ardeur*'u kontrol etmesini öğrettin."

"*Non*. Lissette onu Belle'ye gönderdi ve güzelliğinden bahsetti. Ben de, nasıl denir, ona Belle adına bir göz atmak için gönderildim. Belle'ye Jean-Claude'u ve efendisini davet etmemesini söylemiştim."

"Neden?" diye sordum.

"Güzelliğini ve yeteneklerini kıskanmıştım. Birlikte geçirmiş olduğumuz on yılın ardından Belle'nin benden sıkılmış olmasından korkuyordum ve bir rakip istemiyordum."

"*Ardeur*'u kontrol etmeyi öğrenirken tecrübeli birinin yardımını almadım. Beş yıl boyunca hem kan hem de tenle beslendim. Ancak bundan sonra uzak mesafelerden beslenme konusunda ustalaşabildim."

"Beş yıl!" dedim.

"Belle bana *ardeur*'u gerçek anlamda nasıl kontrol edeceğimi öğretti ama onunla tanışana kadar o şekilde beş yıl geçirmem gerekmişti. Fakat ben senin başlangıçtan itibaren yanında olacağım. Benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmayacaksın." Jean-Claude bana sıkıca sarıldı ve bu daha da korkmama sebep oldu. "İnkubus'umun sana geçeceğini bilseydim, izlerimi asla seninle paylaşmazdım. Bunu sana bilerek yapamam."

Kendimi ondan uzaklaştırdığımda ağladığını gördüm ve korku iyice içime çöktü. O kadar korkmuştum ki vücudum adeta tüm fonksiyonlarını yitirip sadece korkuyla dolmuştu.

"Bana ne yaptın?"

"İlk başta senin bir vampir olmadığını ve bunun da gerçek bir açlık olamayacağını düşünmüştüm. Ama bugün seni seyrederken farkettim ki bana olanları yaşıyorsun. Beslenmelisin, kendini reddetmemelisin. Böyle davranmak çılgınlık olur."

"Hayır," dedim.

"Eğer Nimir-Raj'a karşı koyabilmiş olsaydın, bunun üstesinden gelebileceğine inanırdım. Eğer Nathaniel'le beslenme isteğine karşı koyabilmiş olsaydın, isteğini kontrolde ustalaşabileceğine ikna olurdum. Ama onunla beslendin."

"Nathaniel'le seks yapmadım ki."

"Evet, belki yapmadın ama bunun yerine yaptığın şey daha tatmin edici değil miydi?"

Hayır demek istedim ama ağzımda, dilimin üstünde Nathaniel'in kanının ve teninin tadı, ellerimde teninin hissi varken bunu yapmak güçtü. Bunları düşünmek bile açlığımı geri getirmişti. Hissettiğim sadece istek değildi, Jean-Claude'un kana susamışlığını, Richard'ın ya da kendi canavarımın geri çekilip tereddüt etmeksizin bir parça et koparma arzusunu da hissediyordum.

Aklıma çok kötü bir fikir gelmişti. "Eğer açlığı reddedersem her şey daha da kötüye gidecek değil mi?"

"Eğer şehveti reddedersem daha fazla kana ihtiyaç duyarım ya da tam tersi," dedi Jean-Claude.

"Senin kana susamışlığına sahip değilim Jean-Claude. İçimdeki Richard'ın ya da benim canavarım. Nathaniel'i par-

çalamak istedim. Onu yemek istedim, tıpkı bir hayvan gibi. Bu da mı daha kötüye gidecek?"

Yüzü tekrar dikkatli ve ifadesiz bir hal aldı. Omuzlarından tuttum ve onu sarstım. "Hayır! Artık bir şeyler saklamak yok. Daha da kötüleşecek mi?"

"Bu konuda bilgim yok."

"Oyun oynamayı bırak! Kötüleşecek mi?"

"Öyle olacağını sanıyorum," derken sesi oldukça yavaş çıkmıştı.

Onu bıraktım ve yatağın başucuna yaslandım. Ona baktım ve 'Üzgünüm, sadece şaka yapıyorum,' demesini bekledim ama o da sadece bana baktı. Başka birinin bakışlarına maruz kalmamak için gözlerimi ondan ayırmıyordum. Eğer birinin beni arzuladığını görürsem çıldıracağımdan korkuyordum.

"Ne yapacağım ben?" diyebildim nihayet. Sesimde sadece bitkinlik vardı.

"Besleneceksin ve biz de sana yardımcı olacağız. Senin güvende olmanı sağlayacağız."

Nihayet diğerlerine bakabilecek gücü kendimde buldum. Kimsenin yüzünde bir ifade yoktu. Nathaniel yatağa bakıyordu. Gözlerime bakarsa beni baştan çıkarmaktan korkuyordu sanırım. Akıllıca bir davranıştı.

"Peki ama prezervatiflerden daha iyi bir çözüm bulmalıyız."

"Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Nathaniel şortunu giysin, ben de pijamalarımı bulurum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu..."

Elimi kaldırıp Jean-Claude'u susturdum. "Her ihtimale karşı kıyafetlerinin altından onları takabilirler. Nathaniel'e

bir şeyi yapmamasını söylersem yapmayacağını biliyorum." Jason'a bakıp kaşlarımı çattım.

"İyi bir çocuk olacağım," dedi.

"Nathaniel'in sana itaat edeceğinden şüphem yok *ma petite.*"

Ses tonu yüzümü ona çevirmemi gerektirmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim korktuğum senin ona yapmasını söyleyeceklerin."

Birbirimize uzunca bir süre baktık. Ne demek istediğini anlamıştım. Güvenmediği Jason ve Nathaniel değildi, bendim. *İkisinden de bana öyle bir şey yapmalarını isteyecek değilim,* demek isterdim ama Jean-Claude'un bir bildiği olduğunu seziyordum ve bu da beni böyle konuşmaktan alıkoyuyordu.

"Kontrolümü ne kadar kaybedebilirim?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Bu cevaptan sıkılmaya başladım."

"Ben de."

En sonunda gerçekten sormam gereken soruyu sordum, "Şimdi ne yapacağız?"

"*Pomme de sang*'larımız kendi elbiselerini ve seninkileri getirsin ve beslenmeye başlayalım."

Her ne kadar bundan nefret etsem ve karşı koymaya çalışsam da haklı olduğunu biliyordum. Beni bir canavara dönüştüreceği için bir psikopat gibi davranmaktan da kaçınıyordum. Bir şekilde beslenmeliydim. Kanla veya şehvetle. Bir psikopata dönüşmek artık kötü bir şeymiş gibi gelmiyordu.

18

Giyinirken biraz kendime gelmiştim. Yatağın başucuna alnımı dayamış, bakışlarımı odanın sakin bir köşesine çevirmiş oturuyordum. Kırmızı pijamalarımın üstüne Asher'ın sabahlığını giymiştim. Var olduğunu zannettiğim kişiliğimin özünü, kendimi kontrol edebilme özelliğim oluşturuyordu. Kendime hakim olmak, her şeye boşvermekten çok daha kolaydı benim için. Bu işten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Başka seçeneğim yoktu.

Yatak sarsıldı. Sadece yatağın üstünde gezinen erkekler olduğunu bilmek bile vücudumun gerilmesine sebep oluyor, beni heyecanlandırıyordu. Tanrı'ya bana yardım etmesi için yalvarıyordum. Bu yaşadıklarım gerçek olamazdı. Hep bir vampire dönüşmekten korkmuştum. Üstelik buna pek çok kez yaklaşmıştım. Ama sonucun böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti. Hala canlıydım, insandım ama içimdeki açlık kaçıp kurtulmak isteyen bir canavar gibi yükseliyordu ve onu içeride tutan şey, karyolanın tahta kısmına geçirdiğim parmaklarım ve başucuna dayayıp bastırdığım alnımdı.

Hangi açlıkla mücadele ettiğimin bile farkında değildim. *Ardeur* hepsini birbirine karıştırmıştı. Et mi istiyordum, kan mı, yoksa seks mi? Bunun ayırımını yapamıyordum ve her şeyden daha ürkütücü olan da buydu.

Birinin bana doğru ilerlediğini hissettim. Jean-Claude'du.

"*Ma petite*, her şey hazır, tek ihtiyacımız olan sensin."

Başımı ve parmaklarımı oldukları yerden ayırmadan konuştum. "O halde bensiz yapmak zorunda kalacaksınız."

Elini omzumun üstüne getirdiğini hissettim ve "Bana dokunma!" dedim.

"*Ma petite, ma petite*, eğer yapabilseydim bu durumu değiştirirdim ama yapamam. Bize verileni en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Ona baktım. Çok yakındaydı. Siyah saçlarıyla çevrelenmiş yüzüne, gece mavisi gözlerine baktım. Gözlerinde, onunki kadar solgun ve mükemmel ama rengi koyu sarıya yakın kahverengi renkte bir yüz gördüm. O gözler yavaşça büyüdü ve önce tüm görüntüyü, sonra da tenimi ve vücudumu kaplayarak içimi doldurdu. Jean-Claude'un yüzüne tekrar baktığımda endişeliydi. Kolumu tutmuştu ve gözlerinde korkuya yakın bir ifade vardı.

Benden uzaklaştı. Dönüp Asher'a baktığımda, o da yataktan indi ve titreyerek bana bakmaya başladı. Jason ve Nathaniel bir şey anlamamış halde yatağın üstündeydi. "Neler oluyor?" diye sordu Jason.

"Gözleri," diye fısıldadı Nathaniel.

Dönüp köşedeki aynada nasıl göründüğüme bakma fırsatını buldum. Sanki gözlerimde soluk kahverengi bir alev vardı. Bu, gözlerin bana değil bir başkasına ait olmasından kaynaklanıyordu.

"Hayır," dedim yavaşça. Onun kilometrelerce öteden bana uzanışını hissettim. Benim korkumdan aldığı zevk, tüm vücudumu kaplayıp içimdeki canavarı harekete geçirdi ve yatağın üstüne yığılmama sebep oldu. Tutunacak bir yer veya yardım edecek birini aradım ama karşı koymak imkansızdı. Bu, güçtü ve içimdeydi.

Beni, canavarım tenimin hemen altına hareketlenene kadar inceledi. Richard'ın hala içimde olan kısmına ulaştı ve canavarını uyandırdı. İki gücün birleşmesi vücudumun kasılmasına neden oldu.

"Şekil değiştirecek!" diye bağrışmalar duydum. Beni yatağın üstünde tutmaya çalışıyorlardı.

Ama Belle çoktan istediği şeyi öğrenmiş ve canavarları içime geri bırakmıştı. Bir iskambil destesini ayırır gibi içimdeki güçleri ayırmıştı. Jean-Claude'la aramda olan bağa dokunduğunda şaşırdı, bunu hissedebiliyordum. O ana kadar benim bir vampir olduğumu varsayıyordu ama şimdi olmadığımı öğrenmişti. Onu şaşırtan şeyi, içimdeki derinliklere geri yolladı ve *ardeur*'u, yani inkubus'u çağırdı ve kelimeyi yanlış kullandığımı farkettim. *Skubus,* diye fısıldadı, *skubus*. Beni tutan eller *ardeur*'un etkisiyle saf şehvetin içine atılmışım hissini vermeye başlamıştı. Pişirilmeden öne una bulanan bir et parçası gibiydim.

Üzerimde eller, dudaklarımın üzerinde başka birisinin dudakları geziniyordu fakat beni öpenin kim olduğunu göremiyordum. Vücutlarının ağırlığını ve bana dokunuşlarını hissedebiliyordum ama tek görebildiğim parlak koyu sarı bir ışıktı.

Belle *ardeur*'u yüzeyde tutuyordu çünkü bu onu çok eğlendiriyordu. Kimin elinin nerede olduğunun ya da kimin

ne yapmakta olduğunun farkında değildim. Sadece ipeksi dokunuşlar, üstüme bastırılan vücutlar, vücudumu kaplayan saçlar ve vanilya kokusu hissediyordum ama hiçbir şey göremiyordum. Belle Morte gözlerimi başka amaçlar için kullanıyordu. Ölüleri diriltmek için kullandığım kısma ulaşmıştı. Nekromansimi okşamaya başladı ve onu yüzeye çıkarmaya çalıştı. Çünkü şu ana kadar ulaşabildiği her şey onun tanıdığı, bildiği, hatta sahip olduğu şeylerdi. Ama nekromansi sadece bana aitti.

Büyü gücüm içimde canlandı fakat onu dışarı atamıyordum. Sanki o karanlık bir havuzun yanı başında oturuyor, ben de havuzun dibinden onu itmeye çalışıyordum. Evet, belki onu dışarı atamamıştım ama artık tekrar görebiliyor ve düşünebiliyordum.

Omzumdan aşağısının çıplak olduğunu farkettim. Nathaniel'in yüzü bir göğsüme gömülmüştü. Çığlık atmaya başladığım sırada Jason da diğer göğsüme doğru eğilmişti. Vücuduma baktığımda, bana adeta yapışmış gibi duran iki vücudu, bir sarışın ve bir de kumral adamın göğüslerimle meşgul oluşlarını ve Nathaniel'in vücudunda hala tazeliğini koruyan diş izlerimi görünce *ardeur* tekrar harekete geçti. Belle Morte yeniden beni elde etti. Jason sanki önceden nereye dokunması gerektiğini hesaplamış gibi, vücudumun alt kısımlarını okşuyordu. Ben de onun dokunuşlarıyla kıvranıyordum.

Jason'ın bileğini yakaladım, elini itmeye çalıştım ama karşı koyuyordu. Üstelik eli çok hassas bir yerimde olduğu için her hareket beni daha da tahrik ediyordu. "Jean-Claude! Asher!" diye bağırdım.

"*Ma petite*?" diye adımı söyledi Jean-Claude, sanki konuşanın ben olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Vampirle-

rin yatağın yanında durduklarını farkettim, yapılan işe yardım etmiyorlardı ama engel de olmuyorlardı. Sadece seyrediyorlardı. *Ardeur*'un onları da etkilediğini anlamıştım, bu yüzden bize dokunmaya korkuyorlardı.

"Beslenin," dedim.

"*Non, ma petite.*"

"Hem onunla hem de açlıkla mücadele edemem. Beslenin ki ben de beslenebileyim."

"Ondan kurtulamazsın *ma petite.*"

"Yardım et!"

Jean-Claude, Asher'a baktı, aralarında acı ve pişmanlıktan oluşan bir şeyin dolaştığını hissettim. "Anita haklı *mon ami*, hem Belle'yle hem de *ardeur*'la mücadele edemez."

"Ne istediğinin farkında değil," dedi Jean-Claude.

"Olabilir ama istiyor ve eğer yapmazsak hiçbir zaman emin olamayız. Hiç denememektense, deneyip başarısız olmayı tercih ederim."

Bir süre birbirlerine baktılar, sonra Asher yatağa çıktı ve Jean-Claude da onu takip etti. Asher, Nathaniel'in yanına geldi, Jean-Claude da onun karşında Jason'ın yanında yerini almıştı. Belle Morte'nin eğlencesi içimde alevlendi, gözlerimin içi bal rengi alevlerle dolmuştu. Artık Jason'ın bileğini sıkacak kadar bile iradem kalmamıştı. Elini arkama dolamıştı. Dönüp Jean-Claude'a ve Asher'a baktım. *Pomme de sang*'lara dokundukları anda şehvete kapılacaklarını ve bir daha kurtulamayacaklarını biliyordum. Bu bir tuzaktı. Yapmamalarını söylemek istiyordum ama bunu aklımdan geçirdiğimde aynı anda iki şey birden oldu. İkisi birden yanlarında duran adamların boyunlarını ısırmak için hareketlendi, sanki birbirlerinin ne yaptığını biliyormuş gibi beraber

hareket ediyorlardı. Jason orgazma yaklaşmış bir şekilde üstüme daha da kuvvetli bir şekilde yüklenmeye başladı. Çığlık attım ama doğrulamıyordum, bütün ağırlıkları üstümdeydi. Hissettiğim şey, sadece kendi aldığım zevk değildi. Asher'ın dişlerini Nathaniel'in boynuna geçirişini, Nathaniel'in bu zevke dayanamayıp üzerimde boşalırken göğsümü ısırışını da hissetmiştim. Bu sırada ben de sadece Nathaniel'in değil Asher'ın da sırtına tırnaklarımı geçirmekle meşguldüm. Jason başını göğsümden kaldırdı ve bir çığlık attı. Vampirlerin henüz orgazm olamamasının tek sebebi, henüz gerekli yerlerine kan ulaşmamış olmasıydı. Ama zevk ulaşmıştı. Beşimiz bir zevk dalgasının içindeydik. *Ardeur*'un adını aldığı sıcaklık gibi, zevk üzerimizden tekrar tekrar geçiyordu. Sanki vücutlarımızdan kurtulmuş, yatağın üzerinde asılı duruyorduk. Onların kalp atışlarını içimde hissedebiliyordum. En sonunda Jean-Claude ve Asher'ın da zevkin doruklarına ulaştığını hissettim. Aldıkları zevki, tepeden tırnağa tüm vücutlarında, atomlarında duymuşlardı. Nathaniel, Jason ve ben onların yerine haykırıyorduk, çünkü onların ağızları hala kan emmekle meşguldü. Sonra birden her şey sona erdi ve beşimiz birden hareketsiz bir şekilde yatmaya başladık. Yataktaki tek hareket göğüslerimizin çılgınca yükselip alçalmasıydı. Nefes almaya, kendi tenlerimizin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya, beş yerine bir kalp atışı hissetmeye çalışıyorduk. Tekrar kendimize dönmüştük. Aramızdaki tek bağ terden nemlenmiş tenlerimiz ve hızla atan kalplerimizin sesiydi.

Jean-Claude ve Asher tıpkı ısırmaya başlarken olduğu gibi, aynı anda Nathaniel ve Jason'dan uzaklaştı. Bu hareketi iki yüzyıl önce de beraber yapıyorlardı. Belle Morte zihni-

mi anılarla ve görüntülerle doldurdu. Bunlar, Asher'ın yaralarını almadan önceki haliyle sevişmelerine dair anılar ve görüntülerdi. O zamanlar mükemmel bir ikili oluşturuyorlardı. Sonra Jean-Claude'la Asher'ın aynı anda onunla sevişmesine dair görüntüler gördüm. Ne yapacaklarından emin ve uyumlu bir şekilde onun içine giriyorlardı. Belli ki onları özlüyordu ve benim Asher'ı çekici bulmam onda pişmanlık duygusu uyandırmıştı. Fakat paylaşım elbette tek taraflı değildi. O da benim duygularımı görebiliyordu. Ama çoktan kendime gelmiş, tatmin olmuş ve doymuş olduğum için, artık en iyi yaptığım şeyi yapabilirdim.

Sihrimi kullanmaya başladım ve onu terden ıslanmış vücudumun etrafına serin bir rüzgar gibi sardım. Nathaniel ve Jason benden uzaklaştı. Tam olarak kendilerine gelememişlerdi.

Jean-Claude ve Asher da onların arkasında doğruldu, onların da gözleri en az likantroplarınkiler kadar ifadesizdi. Yine de Jean-Claude konuşmayı başardı. "*Ma petite*, ne yapıyorsun?"

Ona uzandım. "Elimi tut."

"*Ma petite*..."

"Hadi!"

Belle'nin gücü bana bir kamçı gibi çarptı. Gücünü biraz öncesine kadar beni gıdıklamak için kullanıyordu ama şimdi amacı canımı yakmaktı. Yatağın üstünde sarsılmış, düşmekten Nathaniel ve Jason'a tutunarak kurtulmuştum. Gözümün önünde kahverengi alevler belirmeye başladı.

Avcumun içindeki soğuk elin Jean-Claude'a ait olduğunu farkettiğimde tekrar görmeye başlamıştım. Onun insan hizmetkarıydım ve o da benim efendimdi. Biz bir triumvir-

liğin üyeleriydik. Eğer Richard da burada olsaydı, Belle Morte'yi çıktığı cehennem çukuruna geri yollayabilirdik. Zihnimde bu çağrıyı yaparken fiziksel olarak da Richard'ın yardıma gelmesi için çığlık atıyordum ama cevap zihnimde değil tenimde oluştu. Jason bana şaşkınlıkla bakıyordu. "Anita..." dedi ve Jason'ın içinde Richard'ın gücünü hissettim. Aralarındaki sürü bağını kullanmıştı. Triumvirliğimiz gücü Jean-Claude'un elinden benimkine ve oradan da Jason'ın vücuduna zıpladı. İşe yaramak zorundaydı çünkü Belle Morte'nin içimde tekrar harekete geçtiğini hissetmiştim ve onu kovabilecek gücüm olduğunu sanmıyordum.

Nekromansi gücümü büyük siyah bir bulut ya da patlamaya hazır bir fırtına gibi odanın içine doldurdum. Nathaniel geri çekilip "Nimir-Ra," diye fısıldadı.

Güç, bir şişenin içinde çakan şimşek gibi güçlü bir basınç oluşturdu ve bu durumda şişe ben oluyordum. Bundan kurtulmanın tek yolu ise kan kullanmaktı. En son triumvirliğin gücünü kullanarak büyü yaptığımda, Jean-Claude'un dişlerini Richard'a geçirişini seyretmiştim ama bu sefer durum farklıydı. Bugün kanı paylaşmayacaktım, ona ihtiyacı olan da, onu isteyen de bendim.

Boştaki elimi kullanarak Jason'ın yüzünü kendiminkine yaklaştırdım ama onu öpmedim. Dudaklarımı yanağına yaklaştırıp fısıldadım. "Kana ihtiyacım var Jason, kabul et."

Uzak durabilmek için kollarıyla beni itiyordu ama yine de fısıldayarak "Kabul," deyişini duyabilmiştim. Sonra vücudunun üst kısmı benimkine yaslandı, elleri başka şeyler de yapmak istermişçesine karnımda dolaştı. Boynuna bakarken teninin altındaki kan kokusunu alabiliyordum, nabzını dilimde tadabiliyordum ve onu ısırdım. Ben bir vampir de-

ğildim ve bu yüzden yaptığım şeyi ona zevkli bir şeymiş gibi gösterecek zihin oyunları yapamazdım. Artık sevişmiyorduk, bu yüzden dikkat dağıtacak öğeler de yoktu. Sadece dişlerimi tenine geçirdiğimi ve kanın ağzımı doldurduğunu hissediyordum. Kan vücuduma girdiği anda nekromansi içimde alevlendi ve Belle'nin dokunuşunu reddedecek gücü kendimde buldum. Belle bana, bize, hepimize gülüyordu ama gülüşü birden kesildi çünkü onu dışarı atan gücümü hissetmişti. Ben bir nekromensırdım ve o da sadece bir çeşit vampirdi. Büyü gücüm cesetler arasında ayrım yapmıyordu. Onu dışarı atmayı başardım. Ve bir daha aramıza giremeyeceği şekilde dışarıda tutmayı da başarıyordum. Bu sene büyücülük üstüne çok çalışmıştım, bu yüzden bize herhangi bir zarar vermesine engel olabiliyordum. Onunla paylaştığım son düşüncem, *Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsan telefon edip sor*, oldu. Sonra ondan kurtulduk.

19

Yine çıplaktım. Gecenin sloganı bu olmalıydı. Beşimiz bir arada, hızlı nefesler alarak, birbirimize değerek ve üstümüzde büyünün bıraktığı o seksi, hem yorucu hem de mest edici hisle yatıyorduk. Asher ve Nathaniel, elimle ulaşamayacağım bir mesafedeydi. Ağzım, çenem ve boynum Jason'ın kanıyla kaplıydı. Jason başını göğsüme dayamış yatıyordu. Başını çevirdiğinde boynundaki yarayı gördüm. Daha önce Nathaniel ve Micah'ı da ısırmıştım ama Jason'ın boynundan bir parça koparmış olduğumu farkettim. Büyük bir parça değildi ama ne olursa olsun, sonuçta etini koparmıştım.

Sert bir şekilde yutkundum ve hızlı, derin nefesler almaya başladım. Midem bulanıyordu ama kendime hakim olmalıydım. Sanırım kusacaktım. Herkesi ittim ve yataktan fırlayıp banyoya koştum. Midemdekileri oraya boşaltmayı başardım. Bozuk para büyüklüğünde bir et parçasının da çıktığını gördüm. Bunu gördüğümde, iğrençlik kavramıyla ilgili bütün korkularım harekete geçti adeta. İçimi tamamen boşalttığıma emin olana kadar kusmaya devam ettim.

Kapı çalındı. "*Ma petite*, içeri gelebilir miyim?" İyi olup olmadığımı sormamıştı. Akıllı bir vampirdi. Ona cevap vermedim. Dizlerimin üstünde, başımı küvetin içine eğmiş şekilde duruyordum. Tekrar kusar mıyım, yoksa bayılır mıyım diye merak ediyordum. Çünkü zihnim, midemden daha kötü durumdaydı.

Kapının açıldığını duydum. "*Ma petite*?"

"Buradayım," dedim. Sesim, sanki ağlıyormuşum gibi kalın çıkmıştı. Başımı eğik tutmaya devam ettim. Ne onu ne de başka birini görmek istiyordum.

Önce siyah sabahlığının kenarını gördüm. O da çömeldi. "Sana bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sordu.

Aklıma bir sürü cevap geldi ve bunların çoğu iğneleyici şeylerdi ama en sonunda "Aspirin ve diş fırçası," dedim.

"Şu anda kalbimi söküp sana vermemi istesen yapacak durumdayım ve sen sadece aspirin ve diş fırçası mı istiyorsun?" Başımın üstüne nazikçe bir öpücük kondurdu. "İstediklerini getireyim." Ayağa kalktı ve dolabın açılıp kapandığını duydum.

Başımı kaldırdım ve gayet becerikli bir şekilde aspirin, bir diş fırçası ve birkaç çeşit diş macunu çıkarmasını seyrettim. Bir aile babası gibi hareket ediyordu ve ne siyah sabahlığına ne de içinde bulunduğumuz ortama uyuyordu. Jean-Claude'da hizmetçileri olması gereken bir kişi havası vardı. Ki zaten hizmetçileri de vardı. Ama birlikteyken bütün işlerini kendisi yapardı. Muhtemelen ben yanında değilken etrafında elli kadar dansçı kız olduğu için hareket etmesine bile gerek kalmıyordu fakat benimleyken kendi işlerini görmesi gerekiyordu.

Bana aspirin ve bir bardak su getirdi. Bir an için midemin bunu kabul etmeyeceğinden korktum ama sonra ken-

dimi toparladım. Jean-Claude'un ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Sanki sadece bacaklarım değil bütün vücudum titriyordu.

Sıtma nöbeti geçiriyormuşçasına titremeye başladım ve Jean-Claude beni kollarının arasına aldı. Göğsüm, Jean-Claude'un sabahlığının kumaşına değdiğinde canım yanmıştı. Vücuduma bakabilecek kadar geriledim ve aşağı doğru baktığımda göğüs ucumun etrafında Nathaniel'in bıraktığı ısırık izini gördüm. Sadece birkaç küçük nokta kanamıştı, geri kalanı kırmızı mor karışımı bir renkteydi. Eğer vücudum ilk olarak orayı iyileştirmezse, bir süreliğine çok feci bir çürüğe sahip olacaktım.

Jean-Claude elini yaranın üstüne götürdüğünde korktum. "Böyle şeyleri sen yapınca niye hiç canım yanmıyor?"

"Cevap zaten sorunun içinde *ma petite*."

Birden ne demek istediğini anladım. "Ben de onun göğsüne neredeyse aynı şeyi yapmıştım."

"Sanırım Nathaniel temkinli davranıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana, senin ona yapmadığın hiçbir şey yapmıyor."

"Bütün bunların *ardeur* ve Belle Morte yüzünden olduğunu sanıyordum."

"Arzuyu ilk hissettiğinde bu, baş edemeyeceğin bir şeydir. Fakat sonradan Jason'ın izin vermeyeceğini bildiği bir şeyi yapmaya çalışması ve Nathaniel'in kendine hakim olabilmesi, Nathaniel'in kendini kontrol edebilme konusunda Jason'dan daha iyi olduğunu gösterir."

"Oysa ben hep tam tersini düşünmüşümdür."

"Biliyorum," dedi. Bunu söyleyiş şekli, ona bakmama sebep oldu.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Demek oluyor ki *ma petite*, Nathaniel'in kalbinden geçen istekleri biliyor olabilirsin ama bu onu gerçekten tanıdığın anlamına gelmez."

"O bile kendini tanımıyor ki."

"Haklı olabilirsin ama ilerleyen zamanlarda seni şaşırtabilir."

"Benden gizlediğin bir şeyler mi var?"

"Hayır, Nathaniel'le ilgili yok."

İç çektim. "Biliyorsun ki başka bir zaman olsa bugün gördüğüm şeylerin ne demek olduklarını senden öğrenirdim ama lanet olsun, şu anda tek istediğim birinden biraz olsun şefkat görmek ve bunu senin yapmanı istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu böylesine güzel bir şekilde istiyorken seni nasıl reddedebilirim?"

"Oyun oynamak yok Jean-Claude, lütfen bana sadece sarıl."

Beni tekrar kollarının arasına aldı ve ben de göğsümün acımayacağı bir şekilde kendimi ona yasladım. Isırık izi zonklamaya başlamıştı ve dokunulduğunda acı artıyordu. Canım yanmasına rağmen bir yandan da bunu tatmin edici buluyordum, çünkü yaptığımız şeyin bir kanıtı, harika bir şeyin kalıntısıydı. İşin içine ahlak ölçülerim girmiş olmasa, yaptığımız şeyi tümüyle muhteşem bulabilirdim.

"Nathaniel'in beni ısırmasından niçin bu kadar mutluyum?" diye sessizce sordum. Çünkü Jean-Claude'un bunu kıskanmayacağından tam olarak emin değildim.

Bir kolunu bana dolamıştı, boşta kalan eliyle saçlarımı geri itti. "Bunun pek çok sebebi olabilir." Konuşurken göğsüne dayalı olan kulağımla sesinin titreyişinin kalp atışlarına karıştığını duyuyordum.

"Bana da mantıklı gelecek bir sebep söylersen sevinirim," dedim.

"Ah, sana mantıklı gelecek bir sebep, işte şimdi soru farklılaştı."

Beline sarılmış olan kollarımı sıktım. "Oyun oynamak yok demiştim, söyle şunu."

"Belki gerçekten Nimir-Ra'sı olmaya başlamandan kaynaklanıyordur." Kolu sıkılaşmıştı. "Sende değişik bir şeyler var *ma petite*, daha önceden hissetmediğim bir vahşilik. Richard'ın canavarına benzeyen bir şey ama daha farklı. Yani Nathaniel'in Nimir-Ra'sı olduğun için, onunla daha yakından temas etmek hoşuna gidiyor olabilir."

Bu bana da mantıklı gelmişti. Ama söyledikleri üstünde tartışmak her ne kadar mantıksız gelse de tartışmak istiyordum. "Diğer sebepler ne olabilir?"

"Belle Morte, sana bir vampir gibi davrandı. Eğer izler veya nekromansi yüzünden vampir güçleri kazanmışsan, başka güçlerin de olabilir. Mesela beslenmek için tercih edeceğin tür, leoparlar olabilir. İtiraf etmeliyim ki ilk söylediğim daha mantıklı bir sebepti ama bu söylediğim de mümkün."

Yüzünü görebilecek bir açı yakalayana kadar kendimi ona bastırdım ve "Sen de kurtlardan mı hoşlanıyorsun?" diye sordum.

"Etrafımda kurtların olmasını güzel buluyorum. Onlara evcil hayvanım ya da sevgilimmiş gibi dokunmayı seviyorum."

Sevgili ve evcil hayvan kavramlarını aynı cümle içinde bu şekilde kullanmasına nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum, sonra boşvermeye karar verdim. "Yani kurtadamlarla sevişmekten mi hoşlanıyorsun?"

"Sen Nathaniel'le sevişmek istemiyor musun?"

"Hayır... Pek sayılmaz."

"Ama ona dokunmayı ve onun da sana dokunmasını istiyorsun?"

Bunu cevaplamak için biraz düşünmem gerekti. "Evet, sanırım istiyorum."

"Bir hayvan ve vampirin gerçek anlamda birleşmesinde, her ikisinde de dokunma isteği olması normaldir. Biri hizmet etmek için, diğeri ise şefkat göstermek için dokunur."

"Canavarların Efendisi Padma, hayvanlarına pislik muamelesi yapıyordu."

"Padma'nın Konsey'de hep ikincil bir güç olarak kalacak olmasının sebeplerinden biri de, karşı tarafın gücünün alınmasına ve tüm otoritenin korku salınarak kurulacağına olan inancıdır. Gerçek güç, diğerleri onu sana bir hediye olarak sunduğunda elde edilir. Kişisel mücadeleler sonucunda değil."

"Yani kurtlarına diğerlerinden daha iyi davranmanın sebebi, politik nedenler mi?"

Omuz silkti, hala bana sarılıyordu. "Diğer vampirlerin neler hissettiğini bilmiyorum. Ama Belle Morte kedilerinden hoşlanırdı ve ben de kurtlarım için aynı şeyleri hissediyorum. Belki de hayvanlar ve vampirler arasındaki ilişkiyi sevişmeye döndüren şey, sadece onun bağlandır. Gücünün büyük bir kısmı sekse dayanıyor ya da en azından şehvete. Belki de diğer vampirler böyle bir şey hissetmiyor olabilir." Kaşlarını çattı. "Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim. Belki de bütün güçlerimizin sekse odaklı olması, onun soyundan gelenlerin bir avantajı ya da diğer açıdan dezavantajıdır."

"Kontrolü altındaki hayvanlar konusunda Asher da böyle mi hissediyor?"

"Onun kontrol edebildiği bir hayvanı yok."

Bu şaşırtıcıydı. "Belli bir yaşa gelmiş tüm başvampirlerin beslendiği bir hayvanı olduğunu sanıyordum."

"Genellikle olur ama şart değil. Tıpkı onun ısırığının cinsel haz vermesi ve benimkinin vermemesi gibi. Farklı güçlere sahip olabiliyoruz."

"Ama kontrol ettiği bir hayvanının olmaması radikal bir fark."

"Bu onun benden zayıf olduğunu gösterir."

"Yine de başka bir şehrin efendisi olabilir. Yani en azından ben, kontrol edebildiği hayvanı olmayan şehir efendileri görmüştüm."

"Sahipsiz bir bölge bulur ve bizi terketmeye de karar verirse, evet, gidip oranın efendisi olabilir."

Neden gitmediğini soracaktım ama sonra bunun cevabını gayet iyi bildiğimi farkettim. Üstelik bu acı verici bir cevap olacaktı, o yüzden hiç sormadım. Belki de en sonunda artık büyüyordum. Aklıma gelen her şeyi söylememeyi öğreniyordum.

"Bir başka sebep de Nathaniel'i uzun zamandır arzuluyor olman olabilir. En sonunda onunla birlikte olmuş olmak seni tatmin etmiştir."

Onu itip kendimden uzaklaştırdım. "Şefkat gösterme işinde pek de iyi değilsin."

"Oyun oynamak yok demiştin. Yalan söylemek de oyun olmaz mıydı?"

Kaşlarımı çattım. "Nathaniel'le düzüşmedim."

"Hadi *ma petite*, ilişkiye girmedin ama onunla seks yapmadığını söylemek de biraz yanlış olur."

Ona baktım, sinirlendiğimi sanmıştım ama kalbimin daha hızlı atmasını sağlayan şey öfkeden çok heyecandı.

"Yaptığımız şeyin seksle eşdeğer oluğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Sen olmadığını mı düşünüyorsun?"

Yüzüne bakmamak için arkamı döndüm ve kendime sarıldım. Sonra nihayet ona dönebildim. Duvara yaslanmak istedim ama hala çıplaktım ve fayanslar çok soğuktu. Bir an evvel giyinmeliydim ama giysilerim diğer odadaydı ve oradakileri tekrar görmeye henüz hazır değildim.

"Yani toplu seks mi yaptık?"

Derin bir nefes aldı. "Nasıl bir cevap istiyorsun *ma petite*?"

"Gerçeği söylemen hoş olurdu."

"Hayır, sen gerçeği istemiyorsun. İstediğini sanmıştım ama yanılmışım, yoksa söylediklerime daha çok dikkat ederdim." Yorgun görünüyordu. "Seni olduğun gibi seviyorum ama bazen ahlaki değer yargıların seni öylesine kısıtlıyor ve sana kendini öyle suçlu hissettiriyor ki hiçbir şeyden zevk alamaz hale geliyorsun. Yaptığımız şey muhteşemdi, bundan utanmak yerine mutluluk duyman ve bunu paylaşman gerekir."

"Bunun seksle aynı şey olduğunu önceden söyleseydin, daha olumlu karşılayabilirdim."

"Ve bunun seksle aynı şey olduğunu benim söylüyor olmam, kendine yalan söylemekte olduğunun kanıtı."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Elini havaya kaldırdı. "Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Sen gerçekleri istemiyorsun ve benden de yalan söylemememi istedin. Seçeneğim yok."

Kendime sarıldım ve yüzümü asıp yere baktım. Yaptığımız şey hakkında söylediklerini kafamda bir türlü toparlayamıyordum. Konuyu bir an evvel değiştirsek iyi olacaktı.

"Jason'ı Richard'ın yerine manken gibi kullandım," dedim.

"*Oui.*" Hiç bir şey söylemeden ve ifadesini bozmadan, konuyu değiştirmeme izin vermişti.

"Bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

"Ben de." Birkaç adım atıp tekrar yanımda durdu. "İstediğin şey gerçekten şefkatse sana bunu verebilirim." Çeneme dokunup yüzümü kaldırdı ve bakışlarımız kesişti. "Ama gerçekleri duymaktan ne zaman sıkıldığını bana söylemelisin *ma petite.* Bu bana yapabileceğin en büyük iyilik olur."

Çekici yüzüne baktım ve önerdiği şeyin dürüstlük değil şefkat olduğunu anladım. Rahatlatıcı yalanlar söyleyecekti çünkü gerçeği duymak beni huzursuz ediyordu. "Yalan söylemeni istemiyorum ama bugün yeterince gerçekle uğraştım. Bir molaya ihtiyacım var."

"Olanları düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duymanı anlayabiliyorum. Hatta bunu yapman için sana birkaç saat zaman da verebilirim ama unutma ki bu gece gidip Richard'la ve daha birçok gerçekle yüzleşmen gerekiyor."

Yüzümü göğsüne yasladım, ona sarıldım ve sabahlığının yakasındaki kürklü kısmın yumuşaklığını hissettim. "Richard'ı hatırlatman, kendimi iyi hissetmeme hiç de yardımcı olmadı."

"Bunun için özür dilerim." Elleriyle sırtımı okşuyordu. Bu hareketi sabahlığının kollarındaki kürklü kısmın sırtımda gezinmesine sebep oluyordu. Bu yüzden bir yandan sakinleşirken diğer yandan heyecanlanıyordum. Yüzümü kaldırıp ona baktım, ağlasam mı, çığlık mı atsam karar verememiştim. "*Ardeur*'ü beslediğimi sanıyordum."

Ellerini hareket ettirmeyi bıraktı. "Besledin. Hem de çok iyi besledin ama yine de yüzeyden biraz aşağıda duruyor.

İçinde bulunduğun durum, tok olup da harika görünümlü bir tatlıyı yemek istemek gibi bir şey."

Yaptığı benzetmeyi pek beğenmemiştim ama benim de aklıma daha iyisi gelmemişti. Ona sıkıca sarılıp kalp atışlarını dinlemeye başladım.

Yüzüm göğsüne dayalı, sabahlığın kürklü kısmı dudaklarıma değer vaziyette konuşmaya başladım. "Belle Morte'nin bunu yapabileceği konusunda beni neden uyarmadın?"

"Benim gibi bir vampir olsaydın uyarırdım ama sen bir vampir değil insansın ve sana böyle bir şey yapamaması gerekirdi."

Yüzünü görebileceğim kadar geriledim. "Peki bunu çocuklarından herhangi birine yapabilir mi?"

"Hayır, çocuklarının içini görebilme yeteneği de sadece birkaç gece sürer. Yeni vampir, arzularını kontrol etmeyi öğrendikten sonra tekrar içine girmesi mümkün değildir. Sanki açık duran bir kapının kapanması gibi."

"Canavarımı, canavarlarımı ya da bana her ne halt oluyorsa onu kontrol etmeyi başardı. Sanki ne yaptığının farkındaymışçasına onu yüzeye çekti."

"Bütün iri kedileri kontrol edebilir."

"Leoparları da?"

Başıyla onayladı. "Daha pek çok hayvan gibi."

"Sadece Hayvanların Efendisi'nin birden fazla hayvanı kontrol edebildiğini sanırdım."

"Bu onun doğal yeteneği ama pek çok kadim vampir de farklı güçler kazanabiliyor. Belle Morte'nin de ilk başlarda sadece leoparları kontrol edebiliyorken sonradan diğer kedigilleri de kontrol etmeye başladığını sanıyorum."

"Gerçekten bir leoparadamsam, o zaman karşılaştığımızda beni de kontrol edebilecek mi?"

"Onu içinden attın *ma petite.* Sanırım bu sorunu kendin de cevaplayabilirsin, değil mi?"

"Yani onu bir kere patakladıysam, bunu tekrar yapabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey, *oui.*"

Ondan uzaklaştım, parmaklarımı üstünden ayırmadan kollarının üstünde gezdirip ellerini tuttum. "İnan bana Jean-Claude, sadece bir çatışmayı kazanmak, savaşı kazanacağını garanti etmez."

"Yaptığın şey küçük bir çatışmayı kazanmak değildi *ma petite.* İki bin yıllık hayatında onu bu şekilde reddedebilen başka hiç kimse olmamıştı." Ellerimi öpmek üzere hafifçe eğilince göğsünü ve karnının üst kısmını gördüm. Bakışlarım geri kalan görüntüyü gizleyen karanlığa yönelmişti. Bu sefer sabahlığını çıkarmak istemiyordum. Bu, biraz... Şey... Tatmin olmuş olmamdan, biraz da az önce dört erkekle birden sevişmiş olmamdan kaynaklanıyordu. Bundan duyduğum rahatsızlık, aklıma seks konusunu getirmemi engelliyordu.

"Vampirlerin ısırıklarını, kurbanlarına zevkli bir şey gibi hissettirebildiklerini biliyordum ama böyle olabileceği hiç aklıma gelmemişti," dedim.

"Isırığıyla orgazm yaşatabilmek, Asher'ın yeteneklerinden biridir."

Ona baktım.

Başıyla onayladı. "*Oui, ma petite,* ben de zevkli bir hale getirebilirim ama onun yaptığı kadar zevkli olmaz."

"Asher bir keresinde beni de ısırmıştı ama öyle bir şey hissetmedim."

"İstemeden aklını karıştırdığını farkedince yaptığı şeyden vazgeçip kendine hakim olmuştu."

Bunu duyduğuma şaşırmıştım çünkü bu akşam yaşadıklarımızdan vazgeçmek, kendine hakim olmaktan fazlasını gerektiriyordu. "Yaptığı şeyle hem sen hem de Belle Morte besleniyor."

"Tam anlamıyla bir ziyafetti değil mi?" Bunu söyleyiş biçimi yüzümün kızarmasına sebep oldu. "Seni utandırmak istememiştim *ma petite.* Fakat yaşadığımız şey muhteşemdi. Asher'ın bu yeteneğini paylaşmayalı neredeyse iki yüz yıl olmuştu. Nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuşum."

"Yani bunu Belle Morte olmadan yapamıyorsunuz?"

"Onun bir yeteneği de çocukları arasında köprü görevi üstlenmesidir. Bu şekilde paylaşım olabilir."

"Onu içimden attım Jean-Claude, bir daha olması mümkün değil."

"Ve ikimiz de bundan çok etkilendik. Aldığımız riski tam olarak anladığını sanmıyorum *ma petite.* Eğer onu dışarı atmayı başaramasaydın, o denli uzak olmasına rağmen bize istediğini yapabilirdi. Onu reddedip hayatta kalan sadece biz varız. O, reddedilmeyi olgunlukla karşılayan kadınlardan değildir."

Bu olayı biraz hafife almaktı. "Asher'ı benim gözlerimle gördü. Onu bıraktığı için ve onu benim gördüğüm gibi göremediği için duyduğu pişmanlığı hissedebildim."

Başını yana çevirdi. "Demek ki yaşlı bir köpek bile, birkaç yeni numara öğrenebiliyor."

Yutkundum, aldığım kan ve et karışımı tat bana temizlenmem gerektiğini hatırlattı.

Lavaboya ilerledim ve aynadan Jean-Claude'a baktım.

Sonra bakışlarımı kendime çevirdiğimde çıplak olduğumu tekrar hatırladım. Ağzımdaki kanın çoğunu tuvalet kağıdıyla silmeyi başarmıştım ama göğsümde ve boynumda hala kan lekeleri vardı. "Bir sabahlığa ihtiyacım var," dedim.

"Benimkini verebilirim."

Başımı iki yana sallayıp diş fırçasına uzandım. Normalde önce vücudumu temizlerdim ama şimdi ağzımdaki tattan bir an evvel kurtulmak istiyordum. "Şu anda senin de etrafımda çıplak gezmeni istemiyorum."

"Sana..." Bir an durakladı, "Asher'la bir sabahlık gönderirim."

"Jason diyecektin değil mi?"

Aynadan bana baktı.

"Biliyorum, iyileşecek. Ama onu gerçekten daha kötü bir şekilde yaralamış olabilirdim," dedim.

"Ama yaralamadın ve önemli olan da bu."

"Böyle düşünmen hoş," dedim.

Gülümsedi ama mutlu görünmüyordu. "Sabahlığı Asher'la gönderirim."

"Harika, teşekkürler."

Jean-Claude, kapıdan çıkarken ben de diş macununu fırçanın üstüne sıkmakla meşguldüm. Kapının kolunu tuttu ve durdu. "Normalde, *pomme de sang*'ına hizmetlerinin karşılığında bir hediye vermen veya başka bir yolla minnettarlığını göstermen gerekir."

"Sanırım benden bir gün içinde görebilecekleri bütün minnettarlığı gördüler."

Güldü ve sesi tenimin üstünde ipeksi bir okşayış gibi gezindi. "Evet, haklısın *ma petite*. Sanırım onlar da buna katılacaktır. Zaten ben sonraki seferlerden bahsediyordum. *Pomme de sang*'larını hizmetleri için ödüllendirmelisin."

"Bu işi parayla halledemez miyim?"

Yüzünde aşağılanma ve sinirlenme arası bir ifade belirdi. "Başka insanların varlığından bile haberdar olmadığı özel bir şeyi başka bir varlıkla paylaştın. Bize harika bir hediye verdiler. Onlara fahişe muamelesi yapamazsın Anita." Bana adımla hitap etmişti, başım beladaydı. "Onlar *pomme de sang*, onları yasak aşk yaşadığın ama çok sevdiğin sevgililerin gibi görmelisin."

Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Bugün paylaşılan zevk yeterli bir ödüldü ama *ardeur*'ü her gün beslemelisin ve bu da önümüzdeki birkaç hafta boyunca layıkıyla yapılan bir beslenme olmalı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Demek istiyorum ki kendine bir *pomme de sang* seçip onu yakınında tutsan iyi olur. Çünkü açlığının karakterini henüz bilmiyorsun. Kolay tatmin olan bir yapıya da sahip olabilir. Ama tam tersi de olabilir."

"Bunu her gün yapmam gerekebileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet"

"Hassiktir."

Başını iki yana salladı. "Bugün yaşadıklarının korkunç olduğunu mu düşünüyorsun *ma petite*, çok mu az zevk aldın?"

"Hayır, problem o değil. Muhteşemdi ve sen de bunu biliyorsun. Fakat aynı şeyi tekrarlamamız imkansız. Belle Morte olmadan olmaz. Ve ben de onu tekrar içimde istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Zaten beslenmek için başka yollar da var. Ben sana uzaktan beslenmeyi öğreteceğim."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta sonra."

"Siktir." Aynaya döndüm, ona bakmıyordum. "Peki *pomme de sang*'ı nasıl seçeceğim?"

"Sanırım zaten seçmiş durumdasın," dedi.

Ona baktım. "Nathaniel'i kastediyorsun."

Başıyla onayladı.

"Olmaz. Yani kendimi kaybetmekten korkmuyorum ama ne demek istediğimi anlamışsındır."

"Göze hoş gelen biri ve seni önemsiyor. Çok da yanlış bir şey olmaz."

"Evet, ama bu bir çocuğu taciz etmek gibi bir şey olur. Hayır demeyi bilmiyor. Ve eğer bir kişi hayır diyemiyorsa ona yapılan şey tecavüzle aynı şeydir."

"Nathaniel'in aslında ne istediğini bildiğini kabullenmek istemiyorsun *ma petite*. Ama istediği sensin."

"Onu her türlü sahiplenmemi istiyor."

"Bir *pomme de sang*'ın sahiplenilmek istemesi en iyisidir."

Başımı iki yana salladım.

"O halde kimi yanında bulundurmak istiyorsun, Nimir-Raj'ını mı?" Sesinde bir farklılık olmuştu.

"Kıskanıyorsun musun?"

"Nimir-Raj asla *pomme de sang* olamaz, ne kadar çekici olsa da senin için bir tatlı olmaktan öteye geçemez. Onun bir aperatif olduğunu düşün. Ve ben senin sofrandaki tek aperatif olmak istiyorum."

"Beni Richard'la da paylaşıyordun ve onu da tatlı olarak görmek biraz güçtü."

"Çok doğru ama aramızda bağlar vardı. O benim kontrol edebildiğim kurdumdu. Bu benim ve senin açından, bir yabancıyla birlikte olmaktan farklı bir anlam taşır."

"Bunun *ardeur* yüzünden olduğunu biliyorum ama ben hiç..."

"Hiç bu kadar şehvet düşkünü olmamıştın. Hayır, *ma petite*, zaten değilsin. Ama korkarım ki bu yeni Nimir-Raj, sende şehvetten öte şeyler uyandırıyor." Bunu söylerken yüzü çok ciddi bir ifade almıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer gerçekten Nimir-Ra'sı olursan, o zaman seni gerçekten alabilir. Bundan kurtuluşun olmaz. Ama itiraf etmeliyim ki seçimini eleştiremem. Richard kadar iyi görünmüyor olabilir ama bu açığını kapatacak özellikleri var." Bakışları yüzümü kızartmıştı.

Lavaboya dönüp dişlerimi fırçalamaya başladım ve Jean-Claude bu konuyu kapatmak istediğimi anlayıp gülerek kapıdan çıktı. Kapı kapanıp da içeride yalnız kaldığımda aynada kendime baktım. Hala kendim gibi görünüyordum. Fakat diş macununun içinde Jason'ın kanının tadını alabiliyordum. Ağzımı çalkalamaya, tükürmeye ve kafamın içindeki çığlıklar yerine suyun sesini dinlemeye koyuldum.

Jean-Claude geri geldiğinde, az önce kullandığım bezi temizliyordum. Aynanın önünde bulunan üç çeşit ağız yıkama suyunu da kullanmış olduğum için, artık ferahlatıcı nane tadından başka bir şey hissetmiyordum. Kanı vücudunuzdan temizleyip tadını da ağzınızdan yok edebilirsiniz ama esas uğraştırıcı kısım her zaman lekeler olur. İşlerin daha da kötüleşemeyeceğini söylemiştim ama tahmin edebileceğimden çok daha hızlı kötüleşebileceklerini biliyordum. Eğer *ardeur*'ü kontrol etmeyi öğrenene kadar kendimi birkaç günlüğüne bir yere kilitlersem, kurtlar oylama yapıp Gregory'yi öldürürdü. Eğer bunu yaparlarsa öldürmem ge-

reken yalnız Jacob olmayacaktı. Pardım ve Richard'ın sürüsü arasında bir savaş başlayacaktı. Richard yoluma çıkıp beni kendini öldürmeye mecbur bırakabilecek türden biriydi. Eğer Richard ölürse benim de içimde bir şeyler ölürdü, eğer tetiği çekersem... Bazı şeyleri atlatmak mümkündür, bazılarınıysa atlatamazsınız. Richard'ı öldürmek, atlatamayacağım türde bir hareket olurdu.

"İyi misin *ma petite*?" diye sordu Jean-Claude yavaşça.

Başımı iki yana salladım ama "Evet," dedim.

Dürülmüş mavi saten kumaştan bir elbiseyi bana uzattı. "O zaman giyinmelisin, sana dışan çıkana kadar eşlik edeyim."

Ona baktım. "O odaya gitmek istemediğim o kadar belli mi?"

"Jason odasına götürüldü. İyileşecek. Yine de onu görmenin seni üzebileceğini düşündük. Nathaniel içeride seni bekliyor."

"Peki ya Asher?"

"Jason'ı götürdü."

"Uzun zamandır öğrenmek istediğin cevabı da almış olduk," dedim.

Birbirimize baktık. "Boşaldığını hissettim ***ma petite***. Tamamen işlevlerini yitirmiş olduğunu düşünmemi sağlayarak bana işkence ettiğini biliyordum. Ama hala ne derece yaralı olduğunu bilmiyoruz. Bu da farklı bir çeşit işkence."

"Yani çok kötü göründüğünü düşünerek kimsenin ona dokunmasını veya onu görmesini istemediğini mi söylüyorsun?"

"*Oui*."

"İkiniz, Jason ve Nathaniel'e dokunana kadar ***ardeur*** size sıçramadı. Belle Morte size bulaştıramadı. Bu, hastalık gibi bir şey," dedim.

"Bu hastalığın, bir futbol sahası büyüklüğündeki bir alanda kişiden kişiye yayılıp... Şey, grup seks yapmalarına sebep olduğunu söylersem, olayı bir hayli yumuşatmış olurum."

"O kadar çok insanın o şekilde kontrollerini kaybetmesi Belle'ye ne kazandırıyor ki?"

"Etrafındaki her beslenmeden güç kazanıyor ama tek kazancı bu değildi. O olay olduğunda şehveti ne kadar insana yayabileceğini test ediyordu."

"Bir limit belirleyebildi mi?"

"Hayır."

"Yani yüzlerce kişiye yayabilir," dedim.

Başıyla onayladı.

"Ve hepsinin şehvetiyle beslendi mi?"

"*Oui.*"

"Onca güçle ne yaptı peki?"

"Bir marki için bir kralı baştan çıkarıp üç ülkenin müttefiklerini ve ticaret yollarını değiştirmesine yardımcı oldu."

Hayrete düşmüştüm. "Şey, en azından boşa gitmemiş."

"Belle'nin birçok kusuru olabilir ama faydalı şeyleri israf etmek bunlardan biri değildir."

"Bu politik manevralar sayesinde ne elde etti?"

"Toprak, unvan ve ona hayran olan bir kral. Unutma ki *ma petite*, bu olay eğer bir ülkenin kralıysan mutlak hakimiyet sahibi olduğun bir zamanda gerçekleşti. Kralın bir sözü seni öldürebilir veya hayatta kalmanı sağlayabilirdi ve o böylesi bir adamı baştan çıkarıp etkisi altına almayı başarmıştı."

"Kimse yatakta o derece iyi olamaz."

Yüzünde saklamaya çalıştığı bir gülümseme belirdi.

"O kadar mükemmelse neden Asher ve sen onu terkettiniz?"

"Asher, benim gelmemden ve Julianna'yı bulmasından çok önce Belle'yle beraber olmaya başlamıştı. Biz gücün tam merkezinde, bazılarının ulaşmak için yüzyıllar harcayıp yine de başaramadığı yerde bulunuyorduk. Asher, Julianna'yı bulana dek biz Belle'nin gözdeleriydik. Belle'nin bu durumu kıskandığını ancak on yıl sonra farkedebilmiştim. Yani evet, Belle başka erkeklerle ve vampirlerle beraber oluyor, bizi de seçtiği vampirlere gönderiyor ve onlarla paylaşıyordu. Ama bizim başka bir kadın bulmamız, farklı bir şeydi. Aramızdaki en katı kurallardan biri de insan hizmetkarlarımıza zarar vermemektir. Bu yüzden Belle hiçbir şey yapamadı. Sonra Asher'a, Julianna'yı benimle paylaşmayı önerdi ve bir üçlü oluşturduk. Ama bu durum Julianna'nın başkalanyla da yatıp yatamayacağı sorusunu gündeme getirdi."

Bir süre yere baktı, sonra tekrar başını kaldırdı. "Arturo da Belle'nin gözdelerinden biriydi. O da Julianna'yla birlikte olmak istedi ama Asher onu reddetti."

"Julianna değil de Asher mı reddetti?" diye sordum.

"Julianna sadece hizmetkardı. Asher razı olsa bir şey yapamazdı."

"İğrenç," dedim.

Omuz silkti. "Farklı bir dönemdi *ma petite* ve Julianna da farklı bir kadındı."

"Peki, Asher neden karşı çıktı?"

"Julianna'nın güvenliği için endişe ediyordu. İkimiz de endişeliydik."

"Arturo sert mi sevişiyordu?"

"Tabiat ana ona, o işi sert yapmaktan başka çare tanımamıştı."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Tekrar omuz silkti "Arturo şimdiye kadar gördüğüm en görkemli şeye sahipti."

Bu sefer omuz silkme sırası bana gelmişti. "Ne olmuş?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun *ma petite*. O bir *bien outille*'ydi, büyük aletli. Şey siz nasıl diyorsunuz?... Atınki kadar büyüktü."

Richard'ın da yeterince görkemli olduğunu söyleyecektim ama erkek arkadaş A'ya erkek arkadaş B'nin daha büyük olduğunu söylememin kötü olacağını düşündüm. Micah ise Richard'dan da büyüktü ama bunu belirtmenin de pek iyi olmayacağına karar verdim. "Söylediğin gibi at boyutunda alete sahip iki erkek gördüm ve biraz göz korkutucu olduğunu kabul ediyorum ama Arturo'nun aletinin büyüklüğü yüzünden mi Julianna için endişelendiniz?" diye sordum sonunda.

"Tam olarak bunu söylüyorum."

"Kimseninki o kadar büyük olamaz."

"Richard ve Nimir-Ra, Arturo'nun yanında ufak kalır."

Yüzüm kızardı ve bu anı hiç yaşamamış olmayı diledim. "Bahsettiğim kişiler onlar değildi ki."

Bir kaşını kaldırıp yüzüme baktı. "Öyle mi?"

Bunu söyleyiş tarzı daha da kızarmama sebep oldu. "New Mexico'dayken Edward'ın yardımcılarından birisiyle bir kötü adamınkini görmüştüm."

"Peki ne büyüklükte olduklarını görmeyi nasıl başardın *ma petite*?" Sesinde bir sıcaklık, sinirlenmeye başladığına dair bir ipucu vardı.

"Kimseyle yatmadım."

"O zaman onları nasıl çıplak görebildin?" Sesinin tonu değişmemişti, sinirlenmekte haksız da sayılmazdı.

"Edward'ın adamlarından biri olan Bernardo'yla birlikte bir barda bir motosiklet çetesi tarafından sorgulanıyorduk. Onun erkek arkadaşım olduğuna inanmadılar ve sünnetli olup olmadığını sordular. Ben de olduğunu söyledim, yüzde elli şansım olduğunu düşünmüştüm. Sonra pantolonunu indirdiler ve haklı çıktım."

"Anladığım kadarıyla tehdit altındaydınız." Sesi artık kızgından çok eğleniyor gibi duyuluyordu.

"Evet."

"Peki ya öbürü?"

"O da bana tecavüz etmeye çalıştı."

Jean-Claude'un gözleri kocaman açıldı. "Ona ne oldu peki?"

"Onu öldürdüm."

Nazikçe yüzüme dokundu. "Şimdi, polislerin senden ilk bahsedişlerini duyduğumdan beri niye senden bu kadar hoşlandığımı iyice anlıyorum."

"İlk görüşte değil de ilk duyuşta aşk. Oysa sesim o kadar da güzel değildir."

"Sesinin güzelliğini hafife alma ***ma petite*** ama yine de beni ilk olarak etkileyen sesin değil kullandığın kelimeler olmuştu. Seni duyduğum anda ve elinde silahı ilk gördüğümde, bu sevimli ufak kadın infazcı olmalı demiştim. Senin, kurtarmamı beklerken ölecek bir kadın değil, kendi kendini kurtarabilecek bir kadın olduğunu hemen anlamıştım."

Yanağıma dokunan elini avcumun içine aldım. Gözlerine baktığımda, onu hiçbir zaman terketmeyen Julianna'yı kurtaramamış olmanın acısını gördüm. "Yani beni böylesine sert biri olduğum için mi istedin?"

Yaptığım şakayı kabullendi, hatta gülümsedi bile ama gülümseyişi gözlerine yansımamıştı. "*Oui, ma petite.*"

Yumuşak bir sesle "Arturo'nun Julianna'yı istediğinden bahsediyordun," dedim.

Elini yavaşça yüzümden çekti. "Julianna da ondan korkuyordu ve biz de onun için endişeleniyorduk. Bu iki yüz sene önce oldu, hatta daha fazla. Asher şimdiki kadar güçlü değildi ve hizmetkarını Arturo'nun yapacaklarından kurtulabileceğini sanmıyorduk."

"Bunu sormak zorundayım. Tam olarak ne büyüklükteydi?"

Jean-Claude bir balığın boyunu ölçermiş gibi ellerini iki yana açtı. "Bu kadar." Yaklaşık on beş santimetreyi gösteriyordu.

"Bu pek de büyük değil."

"Genişliğinden bahsediyorum," dedi Jean-Claude.

Ağzım açık kalmış ona bakıyordum. "Abartıyorsun."

"Hayır, *ma petite.* İnan bana, gayet iyi hatırlıyorum."

"Peki, o zaman, uzunluğu ne kadardı?"

Başka bir ölçüm hareketinden sonra gülmeye başladım çünkü ona inanmıyordum. "Hadi yapma. Adamın aletinin on beş santim çapında ve otuz santimetreden daha uzun olduğunu mu söylüyorsun? Mümkün değil."

"Mümkün, *ma petite.*"

"Arturo'nun Belle Morte'nin gözdelerinden biri olduğunu söylemiştin, yani o..."

"Onunla yatıyordu, *oui.*"

Kaşlarımı çattım, bunu söylemenin uygun bir yolu olmadığını anlayınca direkt sordum. "Peki acımıyor muymuş?"

"Konu erkekler olunca Belle her açıdan rahat bir kadındı."

İşte bu kibar bir tanımdı. "Pek çok kadın öylesi bir boyuta uyum sağlayamaz," dedim.

"Sağlayamaz."

"O halde Julianna'yı öldürtmek mi istiyordu?"

"Hayır, Arturo'nun ona zarar vermeyeceğine inanıyordu."

"Neden?"

Çok nadir yaptığı bir şey yaptı ve dudaklarını yaladı. Ayrıca rahatsız görünüyordu, ki bu da nadir rastlanan bir şeydi. "Belle Morte'nin zevk alma konusunda Asher'la bana öğrettiği bir şeyi, biz de Julianna'yla yapıyorduk diyelim."

Kaşlarımı çattım çünkü söylediğinden hiçbir şey anlamamıştım. "Her ne ima ediyorsan anlamadım."

"Bunu şu anda tartışmak istemiyorum. Belki sonra konuşuruz."

Kaşlarımı daha da sert çattım. "Bana söylemediğin şey nedir?"

Başını iki yana salladı. "Bilmeyi isteyeceğini sanmıyorum *ma petite*."

Ona baktım. "Jean-Claude, farkındaysan seninle çok da uzun sayılmayacak bir zaman önce bana doğruları söylemen konusunda bir anlaşma yaptık. Şimdi eğer bana, bunu bilmek istemeyeceğimi söylersen sana inanırım. Senin seks hayatın hakkında şok edici ve özel bilgilere ulaşmak niyetinde de değilim. Bir gün için yeterli derecede şok yaşadım."

"*Ma petite*, sanırım artık bir yetişkin oluyorsun."

"Şansını zorlama. Ayrıca yetişkin falan olduğum yok. Sadece yoruluyorum."

"Hepimiz aynı durumdayız *ma petite*."

Mavi, saten sabahlığı giydim. Geniş dantelli kolları ve köşesinde çiçekler olan dantelli bir yakası vardı. Çok güzel

bir sabahlıktı ve bana tam olmuştu. Çoğu sabahlık bana büyük gelirdi. Jean-Claude bunu alırken muhtemelen beni düşünmüştü. Sabahlığın kuşağını bağladım ve *ardeur*, seks ve vampirlik üzerine konuşmamaya karar verdim. Ama hallettemiz gereken birkaç konu kalmıştı.

"Şunu tam olarak anlamalıyım Jean-Claude..."

"*Oui, ma petite.*"

"Yaptığımız şeyin sekse eşdeğer olduğunu söylüyorsun ve bu da oradaki herkesle birlikte olduğum anlamına geliyor değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Bunu pek kıskanıyor gibi görünmüyorsun."

"Olaya ben de dahildim *ma petite.* Niye kıskanayım?"

Verdiği cevap, aklımı daha da karıştırdı. Kaşlarımı çattım, "Tamam tekrar deneyelim. *Ardeur*'un günde bir kereden daha fazla beslenmek isteyebileceğini söylüyorsun. Senin de her an yanımda olma şansın yok. Geceleri burada geçirsem bile..."

"Ben uyanık değilken beslenmek isteyebilirsin. Bu gayet mümkün, hatta neredeyse kesin."

"Pekala, o zaman kurallan söyle."

Bu sefer o kaşlarını çatmıştı. "Ne demek istiyorsun *ma petite*?"

"Kurallar. Yani ne yaparsam kıskanırsın, ne yapmazsam kıskanmazsın? Nelerden veya kimlerden uzak durmam gerekiyor?"

Az kalsın gülümseyecekti ama kendine hakim olmayı başardı. "Tanıdığım en şüpheci kişisin, ayrıca ölüm kalım meselelerinde en pratik zekalı olan da sensin. Ve tanıdığım bütün insanları bilseydin, sana ne çeşit bir iltifatta bulundu-

ğumu anlardın. Ayrıca bir çocuk kadar da içten ve samimisin. Bu baş edilmesi güç olduğu kadar, asla büyümemene de sebep olacak türde bir masumiyet."

"Sorum gayet açıktı."

"Öyleydi ama çoğu kişi bunu daha yumuşak bir şekilde sorardı. Arzuları ortaya çıktığında ya bu soruyu görmezden gelir ya da kiminle beraber olursa sinirlenmeyeceğimi adamlarımdan öğrenmeye çalışırdı."

Söylediği şey beni biraz ürkütmüştü. "Kendi soruş şeklimden memnunum."

"Biliyorum. Tanıdığım en açıksözlü kadınsın ama kendini sürekli yanlış yönlendiriyorsun."

"Bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gitmiyor."

"Pekala. Ama sorduğum soruya kendim cevap vereyim, çünkü bunlar gerçekler. Eğer Nathaniel *pomme de sang*'insa onunla yakınlaşmana ses çıkarmam. Jason da benim *pomme de sang*'im olduğu için, insan hizmetkarımla birlikte olma hakkına sahip. Bir vampirin hizmetkarını başka birisiyle paylaşması çok büyük bir hediyedir ve Jason çoktan buna hak kazandı. Yıllardır bana sadakatle hizmet ediyor."

"Ben başkalarına verilecek bir hediye değilim."

Parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt *ma petite*, soruyu cevaplayacağım ve duymak istemesen de yalnızca doğruları söylemeye çalışacağım. Eğer bugün doğruları duyacak havada olsaydın, sana söyleyecek daha çok şeyim vardı. Yine de haklısın, aramızdaki bu konuyu açıklığa kavuşturmalıyız. Sadece Nathaniel'in yanında olmasını isteyip olayları akışına bırakabilirdim ama mademki bir liste yapmamı istiyorsun, o zaman al bakalım. Ayrıca seni paylaşmanın ko-

lay olmadığını ve seni öyle herkesle de paylaşamayacağımı göstermek için kimi, neden seçtiğimi de söyleyeceğim."

Sinirlenmişti, gözleri parlak maviye dönmüştü. Vücudunun geri kalanı hareketsizdi ama gözleri öfkesini yansıtıyordu. Hareketlerinden, öfkeli olduğu anlaşılıyordu ama tam olarak neye kızdığını anlamak güçtü. Kendini ustaca kalkanlarının arkasına saklamıştı, yani kesinlikle bir şey hissediyor veya düşünüyordu ama bunu benden saklıyordu.

"Asher, kabul edilebilir."

Sebebini söylememişti, ben de sormadım. Çünkü çoğu acı dolu olan birçok sebep sayabileceğini biliyordum.

"Eğer Richard kendini toparlayabilirse, o da olur." Elleriyle sabahlığının ön kısmını düzeltti. Sinirli olduğunda genelde giysilerini kontrol ederdi. "Nimir-Raj da olabilir. Çünkü aranızda bir bağ var. Richard'ın canavarı benimle olan izlerini kullanarak seninle bağ kuruyor ama Nimir-Raj, o direkt seninle bağ kurabiliyor Anita." Tekrar bana ismimle hitap etmişti. Kesinlikle mutlu değildi. "İçindeki, gücündeki bir şeylerle bağ kurabiliyor. Bu gerçekten Nimir-Ra olmandan kaynaklanıyor olabilir, bunu dolunayda göreceğiz. Ya da Nathaniel'le olduğu gibi kontrol edebileceğin bir hayvan bulmuş olabilirsin. Eğer kontrol edebildiğin hayvan leopar olursa dikkatli olmalısın. İlgi alanın sadece Nathaniel ve Nimir-Raj'la sınırlı kalmayabilir."

"Lütfen şimdi de bana bir kaltağa dönüşeceğimi söyleme."

Gülümsedi. "Bu konuda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum. İradeli birisin."

"Ama az önce başka leoparadamlardan da etkilenebileceğimi söyledin."

"Eğer *ardeur* ortaya çıktığında Nimir-Raj ya da Nathaniel yanında değilse, o zaman bu konuda endişe edebilirsin."

Gözlerimi iyice açarak ona baktım.

"Onunla mücadele edersen *ma petite*, o zaman daha da büyür. Yeterince büyüdüğünde de seni gerçekten bir kaltağa dönüştürebilir. Eğer pes edip o anda beslenirsen, o zaman sadece bir kişiyle yatıp başkalanyla da birlikte olma isteğinden kurtulursun, ki bu da senin tercih edeceğin türden bir seçenek."

"Yani asıl tavsiyen, yanımda tercih ettiğim bir erkek bulundurmam."

"Bence Nathaniel'i veya seçeceğin herhangi birini sabit partner olarak yanında tutmalısın."

Sert bir şekilde yutkundum ve yüz ifadesinden ruh halini anlamaya çalıştım ama ne düşündüğünü anlamamı istemediğinde takındığı, halinden memnun bakışlardan başka bir şey göremedim. Gözleri normale dönmüştü.

Birden aklıma bir şey geldi. "Damian'ı burada göremedim."

"Seksten bahsediyorum ve aklına Damian geliyor." Sesi hala mutluydu ama söylediklerinde sert bir şeyler vardı.

"Bana yatabileceğim ve yatamayacağım kişilerin listesini verdin ve onu, her iki listeye de dahil etmedin. Onu kulüpte de göremedim ve Asher gibi gücün etkisine kapılarak yatak odasına da gelmedi. Peki nerede?"

Jean-Claude ellerini yüzüne sürdü. "Sana bu konudan bahsedecektim ama bugün daha fazla acı gerçek duymak istemediğini söyledin." Elerini aşağı indirip bana baktı.

"O yaşıyor, öyle olmasaydı bunu hissederdim."

"Evet, sanırım öyle olurdu. Bir zamanlar, ilk efendim kalbimin atmasını sağladığında, onun gücü içime dolar, yaşamamı sağlardı. Fakat o da gücünü Şehrin Efendisi'nden al-

yordu ve aslında ben de gücümü ondan alıyordum. Ait olduğum her başvampir bu şekilde güç sağlıyordu. Sonra Belle, soyumun başı, içimi doldurdu. Onun gücü bir okyanus kadar derindi ve adeta diğerlerinin gücü ona ulaşmaya çalışan nehirler gibiydi. Son olarak kendi gücümle dolmuştum ama yine de beni hayatta tutan şey onunla olan bağımdır. Onu kendisi yapan güç, aynı zamanda beni hayatta tutar. Damian da onun soyundan gelir ama direkt olarak onun değil, çocuklarından birinin. Ben de onun çocuklarından biriyim ve Şehrin Efendisi'yim ve beni canlandıran güç Damian'ı da canlandırır. Benimle arasında bir bağ oluşturduğunda, bana sadık bir hale geldi. İçini dolduran, kalbini attıran, artık benim gücüm olmuştu. Onu dönüştüren Belle'yle arasındaki bağları koparmış oldum."

"Emrin altındaki bütün vampirlere sen hayat veriyorsun?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"Evet, güç benden geliyor ama sadece aynı soydan olduklarım için. Eğer Belle'nin çocuklarından farklı bir soydan geliyorlarsa durum değişiyor, bağlar o derece kuvvetli olmuyor."

"Peki ya Asher? Ona sen hayat vermiyorsun."

Başıyla onayladı. "Çok iyi, *ma petite*. Hayır, vermiyorum. Çünkü o bir başvampir ve başvampirler kendi güçlerini üretebilir. Bu başvampir olmanın gerekliliklerindendir ve bu yüzden çoğu başvampir aralarındaki bağın koptuğunu farkettiklerinde çocuklarını öldürür."

"Bana pek çok faydalı bilgi veriyorsun ve bu konuda gerçekten minnettarım ama bütün bunların Damian'la ne ilgisi var."

"Damian'ı bir keresinde, tabutundan kaldırıp bir zombi gibi nekromansiyle doldurmuştun. Sonra hayatını iki kere

nekromansi kullanarak kurtarmıştın. Aranızda bir bağ oluşmasına sebep oldun."

Aslında bunu biliyordum. "Bana bir keresinde, ona emir verdiğim takdirde, bana hayır diyemeyeceğini söylemişti. Bana hizmet etmek zorundaymış. Bu onu korkutmuştu."

"Öyle olmalı."

"Böyle olmasını istemezdim Jean-Claude. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

"Efsaneler nekromensırların her türlü hortlağı kontrol edebileceğini anlatır. Bu yüzden bir zamanlar Konsey, nekromensırların görüldükleri yerde öldürülmeleri kararını almıştı."

"Ah, bu kararın değişmesine sevindim."

"Evet. Ama sen, benim Damian'la olan bağımı koparmış oldun. Bunu önceden farketmemiştim ama sen Tenessee'den döndükten sonra Damian'ın kalbini attıran şeyin benim gücüm değil seninki olduğunu farkettim," dedi.

Tenessee'de bunu, aramızdaki bağı hissettiğimi hatırlıyordum. "Kasıtlı bir şey değildi," dedim.

"Bunu biliyorum ama beni böyle bir dertle baş başa bırakıp altı ay boyunca çekip gittin. Damian bin yaşın üzerinde. Bir başvampir olmamasına rağmen yeterinde kuvvetli. Vampir hiyerarşisiyle hiçbir bağı kalmamış, bütün kan bağlarından ve mistik bağ sadakatinden kurtulmuştu. Artık sana aitti ve sen onu almaya gelmiyordun."

"Bana haber vermeliydin."

"Peki o zaman ne yapardın? Onu alıp bodrumda mı besleyecektin? Onunla altı ay baş edebilecek güce de, kontrole de sahip değildin."

"Şimdi sahibim. Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Konsey'in en güçlü üyelerinden biri olan Belle Morte'yi içinden atmayı başardın. Eğer bunu yapabiliyorsan *ma petite*, Damian'la kolaylıkla baş edebilirsin."

"Bu harika, peki Damian nerede?"

"Onun sadakatine daha fazla güvenemezdim. Artık onu kontrol edemiyordum, bunu anlayabiliyor musun *ma petite*? Benden iki kat daha yaşlı bir vampirim vardı ve onu kontrol edemiyordum. Bu durum, hem başkalarının gözünde küçük düşmeme sebep oluyordu hem de sen, aurandaki deliği onarıp kendini çok iyi bir şekilde korumaya aldığında, bunu hissetmişti. Yokluğunu hisseden yalnız Richard'la ben değildik, aynı zamanda Damian'dı. Bu yüzden aklını kaçırdı."

Korkmaya başlamıştım, kalbim hızla çarpıyordu. "*Damian nerede?*"

"Öncelikle *ma petite*, şunu anlamalısın ki onu bu gece yanında götüremezsin, çünkü ilk birkaç saat ona hakim olmak bütün zamanını alacaktır."

"Söyle hadi," dedim.

"Onu kilitlemem gerekti *ma petite*."

Ona baktım. "Kilitledin mi? Nasıl yani?"

Bana anlamlı bir şekilde baktı.

"Altı aydır bir tabutun içinde kilitli mi duruyor yani?"

"Yaklaşık olarak öyle, evet."

"Seni piç kurusu."

"Onu öldürebilirdim *ma petite*, yerimde başka biri olsa öldürürdü."

"Neden öldürmedin o zaman?"

"Çünkü onun sana bağlanması, bir açıdan benim de suçum sayılırdı. Damian korumam altındaydı ve ben onu koruyamadım."

"O, benim. Onu ben korurum," dedim.

"Ama sen onu terkettin."

"Bilmiyordum ki. Bana söylemeliydin."

"Peki altı ay önce sana böyle bir şey söylesem bana inanır mıydın? Yoksa seni tekrar hayatıma dahil etmek için bir oyun oynadığımı mı düşürdün?"

Ona inanacağımı söyleyecektim ama durup bunun üstünde biraz düşündüm. "İnanıp inanmayacağımdan emin değilim."

"Üstündeki hakimiyetimi tekrar sağlamanın bir yolunu bulacağımı ummuştum ama kendini bana tamamen kapatmıştı."

Sert bir şekilde yutkundum ve ona baktım. "Eğer Damian bana aitse New Mexico'da kalkanlarım paramparça olduğunda onu neden hissetmedim?"

"Onu hissetmeni engelliyordum ama bu hiç de kolay olmuyordu."

Gözlerimi kapattım, içimden ona kadar saydım ama hiçbir faydası olmamıştı. O kadar sinirlenmiştim ki adeta tenim ısınmıştı. "Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Aramızdaki bağlar olmasaydı, sanırım Damian seni baştan çıkarmayı başarırdı. Tıpkı şu anda Nathaniel'le ve belki de Nimir-Raj'la olduğu gibi."

"*Ardeur*'un etkisi altında olmadan Damian'la düzüşmezdim ve altı ay önce böyle bir şey yoktu."

"Vampirini yarın alabilirsin, sana onu iyileştirmende yardımcı olurum."

"Bu gece gelip onu alırım."

"Asher'la konuş *ma petite*. Ona bir vampirin altı ay sonra tabuttan çıkarıldığında nasıl iyileştirileceğini sor. Da-

mian bir başvampir değil. Kendi kendine beslenme veya güç kazanma yeteneği yok. Tabuttan açlıktan gözü dönmüş bir şekilde çıkacak. İlk başlarda geriye ondan çok fazla bir şey kalmamış olacak," diye açıkladı. Çok sakin görünüyordu.

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona vurmak istiyordum ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kendimi daha iyi hissetmek için ne yapmam gerektiğinden de pek emin değildim. "Bu gece, lupanar'dan döndüğümde onun tabuttan çıkarılmasını istiyorum."

"Bu gece hem yaralı leoparınla hem de Damian'la ilgilenmen imkansız. Asher'a sor, o sana ne kadar zor bir iş olduğunu anlatacaktır. Bir gece daha orada kalmak Damian için bir şey farkettirmez. Ayrıca bu gece kurtlar ve leoparlar arasında çıkabilecek bir savaşı engellemeye çalışacaksın. Daha da önemlisi Richard'ın düşmanlarına, onun ne denli güçlü müttefiklere sahip olduğunu göstermen gerek. Bunlara konsantre olman gerekiyor *ma petite*."

"Sana inanmıyorum," dedim.

Omuz silkti. "Neye inanmak istiyorsan ona inan ama Damian'ı normale döndürmek için saatler harcaman gerekecek. Kendine gelmesi için günlerce onunla ilgilenmen, ona kan ve sıcaklık vermen gerekecek."

"Nasıl oldu da bunca şey bilmene rağmen ona bunu yapabildin?" Sesim kızgından çok yorgun çıkıyordu.

"Tabuta kilitlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum *ma petite*. Ona, daha önceden başıma gelmeyen hiçbir şey yapmadım."

"Orada, ben Şehrin Efendisi'ni öldürene kadar sadece birkaç gün kaldın."

Başını iki yana salladı. "Konsey'e Asher'la beraber dönüp onlarla Asher'ın hayatı için pazarlık yaptığımda, bunun bedelinin özgürlüğüm olacağını söylemişlerdi. Tabutun içinde beslenemeden, hareket edemeden, hiçbir şey yapamadan, tam iki yıl geçirdim." Kendine sarılmıştı. "Damian'a yaptığım şeyin korkunç bir şey olduğunun farkındayım ama diğer seçeneğim onu öldürmekti. Öyle yapmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır."

"Kaldı ki, gözlerinde bir suçlama görüyorum. Yaptığım şey yüzünden benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun ama onu öldürseydim benden daha çok iğrenirdin. Ya da belki onu şehre salmamı ve onun insanları katletmesini tercih ederdin."

"Damian asla böyle bir şey yapmaz."

"Aklını kaçırdı *ma petite*. Bir yaratığa dönüştü. Yaklaşık altı ay önce katledilen çifti hatırlıyor musun?"

"Geçen sene birkaç katledilmiş çift gördüm, o yüzden biraz daha açıklayıcı ol."

O da sinirlenmişti, harika, karşılıklı sinir harbine tutuşmuştuk. "Trafik ışıklarında, arabanın içinde bulunmuşlardı. Arabanın ön camı, sanki bir insana çarpılmış gibi çökmüş fakat çarpılan vücut asla bulunamamıştı."

"Evet, şimdi hatırladım. Boğazları kesilmiş halde bulunmuşlardı. Kadın kendini savunmak istediği için, kollarında pençeye benzer izlere rastlanmıştı."

"Asher, Damian'ı o araçtan birkaç sokak ileride kanlar içinde bulmuş. Asher'la dövüşmeye başlamışlar. Onu yakalayıp buraya getirmek için altı-yedi kişi uğraşmamız gerekti. Onun bu şekilde sokaklarda dolaşmasına izin mi verseydim?"

"Beni aramalıydın," dedim.

"Peki ya sonra? Onu öldürür müydün? Eğer yargı sisteminde delilik geçerli mazeretse, ona hiçbir şey yapamazdın. Ama tabii yargı sisteminiz bize insanlarla aynı hakları vermiyor, deliliği mazeret gösterip yaşamaya devam edemiyoruz."

"Suç mahallini görmüştüm. O işi bir vampirden çok bir şekil-değiştirici yapmış gibi görünüyordu. Ama izler tam tersini söylüyordu." Başımı iki yana salladım. "Vahşi bir hayvan yapmış gibiydi."

"*Oui.* Bu yüzden onu kilitleyip senin gelmeni veya durumunu hissetmeni ummam gerekti. İlk başlarda sana ulaşmasına engel de olmadım ama sen gelmedin."

"Bilmiyordum."

"Damian'ın sana ait olduğunu biliyordun ve onu arayıp sormadın. Onu yok saydın."

"Bilmiyordum," dedim tekrar. Her sözüm sinir içinde çıkıyordu.

"Benim de başka bir seçeneğim yoktu Anita. Onu kilitlemeliydim."

"Deliliğinin kalıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hala kendine sarılmış vaziyette, omuz silkti. "Sen bir vampir olsaydın, o da senin vampir çocuğun olsaydı, bu durumda cevabım evet olurdu. Ama sen bir vampir değil, nekromensırsın ve açıkçası hiçbir fikrim yok."

"Peki, eğer bu şekilde kalırsa..."

"O zaman yok edilmesi gerekir," dedi Jean-Claude. Sesi yumuşaktı.

"Böyle olmasını istememiştim."

"Ben de öyle."

Olanlar hakkında düşünürken bir süre öylece durduk. "Eğer bütün söylediklerin doğruysa, başka çaren yokmuş," dedim.

"Ama bana yine de kızgınsın. Bunun için beni cezalandıracaksın."

Ona sinirli bir şekilde baktım. "Ne söylememi istiyorsun? Onu altı ay bir kutuya hapsetmenin ilişkimizi kötü etkileyeceğini mi? Evet, bu beni çok rahatsız etti."

"Normal şartlarda Damian'ı kurtarır ve sinirin geçene kadar benimle konuşmazdın."

Başımla onayladım. "Evet, aynen öyle olurdu."

"Ama önümüzdeki birkaç gece boyunca bana ihtiyacın olacak *ma petite*. Seninle aynı açlığa sahip bir vampirin rehberliğine ihtiyaç duyacaksın."

"Ne seninle ne de sensiz yaşayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Umarım bana tekrar ihtiyaç duyduğunda sinirlerin yatışmış olur ama korkarım ki yatışmayacak. Unutma *ma petite, ardeur* ruh halinle, hatta seçimlerinle de ilişkilidir. Onunla haddinden fazla ve sert bir şekilde mücadele edersen, er ya da geç pes etmek zorunda kalırsın. O da kontrolü ele geçirir ve seçimleri kendisi yapmaya başlar. Benim için bir şey yapmanı istiyorum, eğer beni affedemezsen, en azından Nathaniel'i veya Nimir-Raj'ı sürekli yanında bulundur. Benim için değil kendi iyiliğin için bunu yapmanı istiyorum. Çünkü yabancılarla yattığın için kendini kolay kolay affedemeyeceğini düşünüyorum."

Konuşmamız o anda büyük ölçüde sona ermişti. Daha sonra Asher'ı bulup hikayenin doğruluğunu onaylattım. Hatta hikayeyi bir de onun ağzından dinlemek için Willie

McCoy'un tabutundan çıkmasını bekledim. Damian tam anlamıyla kafayı yemiş ve anlaşıldığı kadarıyla kendisine arabayla çarpan bir çifti de öldürmüştü. Adam kime çarptıklarına bakmak için arabadan indiğinde, yaralanmış olan Damian sinirlenmiş ve ona saldırmıştı. Ama kadın... Damian, arabadan içeri girmiş ve onu da öldürmüştü. Büyümün Damian için ne anlam ifade ettiğini anlayamadığım için, şimdi onu öldürmek zorunda kalabilirdik. Anlayamadığım daha pek çok şey vardı.

Yumuşak bir yaz akşamında, havanın kararmaya başladığı saatlerde, yanımda Nathaniel'le birlikte yol alıyorduk. Eve gidip Rafael'le, fareadamlarla, ayrıca Micah ve onun pardıyla buluşacaktım. Micah, şekil-değiştirici hastanesine ait bir numara bırakmıştı. Aramayı istemiyordum ama bu gece desteğe ihtiyacımız vardı. Utancım ödemem gereken bir bedel olmuştu. Eğer son altı aydır Jean-Claude ve Richard'la olan bağlarımı korusaydım, Richard'la konuşmuş ve bu olanları engellemiş olurdum. Eve gelip bir veya iki ilişkimi tekrar düzene sokmak istemiştim ama tek yapabildiğim yokluğumda oluşan boku temizlemekle uğraşmaktı. Richard bir sonraki dolunayda öldürülebilirdi ve Jacob yeni Ulfric seçilebilirdi. Damian delirmişti, bir daha iyileşmeyebilirdi ve bu yüzden onu yok etmemiz gerekebilirdi. Eğer büyümün nelere sebep olacağını bilseydim, ona çarpan çift hala hayatta olabilirdi.

Marianne'in bana öğrettiklerini fazla ciddiye almamıştım çünkü benim tektanrılı inancıma göre fazla cadılığa kaçan şeyler öğretmeye çalışıyordu. Fakat şimdi güçlerimin neler yapabildiğini neden öğrenmem gerektiğini anlamıştım. Bu konuda şüpheci davranamazdım. Tanrı bana yaptıklarımda

bir yanlışlık olmadığını, şeytani işler yapmadığımı söyleyip duruyordu. Yine de cadılık ve ölüleri diriltme işi bana pek Hıristiyanlık'a uygun şeylermiş gibi gelmiyordu. Eğer Tanrı yaptıklarımda bir yanlışlık görmüyorsa, o zaman problem neydi? Bu konuda çok kez dua etmiş ve defalarca cevabını almıştım. Cevap bunu yapmamı, yapmam gerekenin bu olduğunu söylüyordu. Eğer Tanrı buna izin veriyorsa, sorgulamam gereken kimdi? Cehaletim durumu nerelere sürüklemişti. İki ölü, bir deli ve eğer Richard sürüyü kaybederse... Daha birçok ölü.

Arabayı kullanırken içimde bir sessizlik hissettim. Genelde Tanrı'nın dokunuşu parlak ve sıcak olurdu ama bazen benden istediklerini yapmakta yavaş davrandığımda, bir annenin çocuğunun acı bir dersi öğrenişini seyrederken duyacağı türde, sessiz bir hüzün içimi kaplıyordu. Jean-Claude'u mu, Richard'ı mı seçmem gerektiği konusunda hiç dua etmemiştim. Tanrı'dan sevgili seçme konusunda yardım istemek hiç mantıklı değildi, özellikle de onun kimin tarafını tutacağını bilirken. Yani, vampirler şeytani yaratıklardır değil mi?

Ama karanlıkta yol alıp onun rahatlatıcı varlığını arabanın içinde hissederken bu soruyu cevabından korktuğum için sormadığımı anladım. Arabayı sürmeye devam ettim ve dua ettim. Herhangi bir cevap almadım ama beni duyduğunu biliyordum.

20

Eve ulaştığımızda hava tamamen kararmıştı. Evimde benden habersiz bir parti veriliyormuş gibi neredeyse bütün odaların ışıkları yanıyordu. Garaja giden yolu dolduran araçlar caddeye taşıyordu. Bu evi kiralamamın bir sebebi de, nasıl bir kriz durumunda olursam olayım, etrafta soru soracak komşular olmamasıydı. Yaşadığım kriz durumları genelde silahlı çatışmalar içerdiğinden, ortalıkta yaralanacak bir komşunun olmaması benim açımdan faydalıydı. Cadde boyunca, evimde neler olduğuyla ilgilenecek kimse yoktu. Caddenin iki tarafında da ne yaptığımla hiçbir ilgisi olmayan ağaçlar sıralanmıştı. Ya da en azından ben ilgilenmediklerini düşünüyordum. Tabii Marianne bunun tersini de iddia edebilirdi.

Eve hayli uzak bir noktaya park edebildim. Motoru kapattım ve Nathaniel'le beraber motorun soğuma sesini dinledik. Nathaniel, Jean-Claude'un banyosundan çıktığımdan beri pek konuşmamıştı. Buraya gelirken yolda da, kırk dakika boyunca tek kelime bile etmemişti. Gerçi ben de hiçbir şey söylememiştim.

Jean-Claude'dan küskün bir şekilde, yarın Damian'ı almak için bir randevu ayarladıktan sonra ayrılmıştım. Jean-Claude'un yanından uzaklaşmamın sebebi sadece Damian'ı kilitlemiş olması değil, aynı zamanda beni etrafındaki canavarlardan birine dönüştürmüş olmasıydı. Onunla seks yapmanın, izleri daha da kuvvetlendireceğini biliyordum fakat şimdi izler iyice bağlanmıştı ve kim bilir seks bize neler yapardı. İzler bizi birbirimize ne kadar yaklaştırabilirdi? Değişen sadece Jean-Claude muydu, yoksa Richard'dan da bu gece mistik sürprizler beklemeli miydim? Öyle olacak gibi görünüyordu ve Jean-Claude'un olacaklar konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Ne yaptığının bile farkında değildi. Ben ve Richard da ne yaptığımızdan pek haberdar sayılmazdık. Bu da durumu daha kötüleştiriyordu. Marianne'i yarın arayıp bir büyünün diğeriyle benzeştiği teorimi anlatacaktım ama o zamana kadar tek başınaydım. Ne kadar şaşırtıcı.

Tabii ki tam olarak yalnız olduğum söylenemezdi. Nathaniel'le birbirimize baktık. Yüzü huzurluydu. Ellerini kucağına koymuş ve emniyet kemerini henüz çözmemişti. Saçlarını arkadan bağlamıştı ve bu yüzden yüzü gayet sade görünüyordu. Ayışığında gözlerinin rengi soluk griye dönmüştü. Saçları yüzünün önüne dökülmediğinden, her zamankinden daha normal görünüyordu. Gerçekten yanımda oturan biri vardı. O anda, Nathaniel'i daha önce bir birey olarak algılamadığımı farkettim. Hele onu yetişkin bir birey olarak hiç düşünmemiştim. Onu daha çok bir yük gibi görüyordum. Kurtarılması, yardım edilmesi gereken biri. Bir sebep veya bir amaç olabilirdi ama birey değildi.

Sıcaklık cipin içine dolmaya başlamıştı. Biraz daha otursak havalandırmayı açmam gerekecekti. Eğer Jean-Claude haklıysa, bugün Nathaniel'le seks yapmıştım. Bunun doğru olmamasını umuyordum çünkü Nathaniel benim gözümde bir çocuktan farksızdı. Çocuklarla seks yapmak değil ilgilenmek gerekir. Onlar sizi istese bile.

Onun ısırdığı yerde, göğsümde bir acı vardı. Onunla yatakta o kadar fazla zaman geçirmiştik ki yanımda olmazsa kendimi garip hissediyordum. Yine de onu bir yetişkin olarak görmüyordum. Acı ama gerçek.

"Jean-Claude, *ardeur*'un yeterince beslendiğinden ve bu gece tekrar harekete geçmeyeceğinden oldukça emin," dedim.

Nathaniel başıyla onayladı. "Birkaç saat uyumadan, tekrar beslenme ihtiyacı duymayacakmışsın. Jean-Claude durumu bana da biraz açıkladı."

Bu beni biraz sinirlendirdi. "Açıkladı, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Anita, senin için endişeleniyor."

"Eminim öyledir."

"Bu gece Lanetliler Sirki'ne dönüp orada uyumayacaksın, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim. Kollarımı kavuşturmuş oturuyordum. Fazlasıyla inatçı göründüğüm şüphe götürmezdi.

"Ve yarın uyandığında ne olacak?" Karanlık ve sıcak aracın içinde sesi çok yumuşak duyuluyordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, anlıyorsun," dedi.

İçimi çektim. "Bunu yapmak istemiyorum Nathaniel. Jean-Claude'un inkubus'unu içimde istemiyorum. Başkalarıyla beslenmektense Nimir-Ra olmayı tercih ederim."

"Peki ya ikisi de olduysan?" diye sordu. Sesi daha da yumuşamıştı.

Kollarım hala kavuşturulmuş vaziyetteyken omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Senin için orada olacağım Anita."

"Nerede olacaksın?" Ona baktım.

"Yarın uyandığında yanında olacağım."

"Ben Damian'la ilgili gerçekleri öğrenmeye çalışırken Jean-Claude sana başka neler anlattı?"

Nathaniel'in bakışları hiç değişmedi. Konuştuğumuz şeyden utanmıyor, rahatsız olmuyordu. "Seninle gerçekten birlikte olsam bile, bana kızmayacağını söyledi."

Yüzünü incelemeye başladım. "Bugün yaptığımız şeyin seks olmadığını mı düşünüyorsun?" derken hem soru soruyor hem de bir saptama yapmaya çalışıyordum.

"Hayır," dedi.

"Ben de. Ama..." Etrafın karanlık olmasından gayet mutluydum çünkü kıpkırmızı kesilmiştim ama bu sorunun cevabını bir başkasından da almalıydım. "Ben bugün yaptığımız şeyin, nedense sekse eşdeğer olmadığını düşündüğümü biliyorum, peki sen niye öyle düşünüyorsun?"

Gülümsedi ve bakışlarını yere yönelterek cevap verdi. "Sırtımı ısırarak yaptığın şey, benim için sekse daha yakın bir şeydi."

"Yani, bu senin için dominantlıkla ilgili bir şey mi?"

"Hayır," dedi. Hala yere bakıyordu. "Prezervatiflere gerçekten ihtiyaç duysaydık, o zaman gerçek seks olurdu."

"İlişkiye girmekten bahsediyorsun," dedim.

Başıyla onayladı. Hala bana bakmıyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum. Jean-Claude'sa kendimi kandırdığımı söyledi."

Nathaniel hafifçe gülümseyerek bana baktı, sonra tekrar yere bakmaya devam etti. "Bana tam bir Amerikalı, tam bir erkek ve tam bir genç gibi hareket ettiğimi söyledi."

"Amerikalısın, erkeksin ve yirmi yaşındasın. Ne demesini bekliyordun ki?" diye sordum.

Bana bir süre baktı, sonra bakışlarını tekrar kaçırdı. Çok rahatsız görünmeye başlamıştı.

"Jean-Claude başka ne söyledi?" diye sordum.

"Kızacaksın."

"Söyle hadi Nathaniel."

Omuz silkti, atletinden omuzlarının büyük bir kısmı görünüyordu. "*Pomme de sang*'ın olarak beni seçeceğini umuyor. Bu konudan sana bahsettiğini söyledi."

"Bahsetti."

"Emniyet kemerini çözebilir miyim?"

"Keyfine bak."

Kemeri çıkardı ve yerine bıraktı. Sonra bana döndü, bir bacağını koltuğun üstüne çekmişti. Topladığı saçları bir omzunun üstünden aşağı dökülüyordu. "Jean-Claude, *ardeur*'la ne kadar fazla mücadele edersen, onun o kadar kuvvetleneceğini söyledi. Ama ilk ortaya çıkışında onu beslersen, o kadar büyük bir dert halini almazmış."

"Bunu bana da söyledi," dedim.

"Senin yarın, *ardeur*'la tek başına mücadele etmeye kalkışacağından endişeleniyor. Ve onu mecbur kalana kadar beslemeyeceğini düşünüyor."

"Mantıklı bir plan gibi görünüyor," dedim.

Nathaniel, başını iki yana salladı. "Bu konuda katı davranma Anita, mücadeleyi bırak. Sana olacaklar konusunda endişeliyim."

"Ne yapmam gerekiyor, uyanır uyanmaz kollarına atılmam mı?" Sesimdeki alaycı tona hakim olamamıştım. Yüzünde bir acı ifadesi oluştu, özür dilemem gerektiğini düşündüm. "Kişisel bir şey değil Nathaniel. Bunu yapmak istememin sebebi sen değilsin."

"Bunu biliyorum." Başını eğdi, gözlerime bakmıyordu. "Yarın açlığın arttığında, zaman kaybetmeden bana veya başka birine geleceğine söz vermeni istiyorum ve bu kadar... Katı davranmayacağına."

"Cümlenin sonunda 'katı' yerine aslında ne diyecektin?"

Gülümsedi. "İnatçı."

Bu hoşuma gitmişti. "*Ardeur* ortaya çıkar çıkmaz kendimi bırakabileceğimi sanmıyorum. Bu kadar kolay teslim olamam Nathaniel. Beni anlıyorsun değil mi?"

"Ne kadar sert olduğunu kanıtlaman gerekiyor," dedi.

"Hayır, olduğum kişi gibi davranmalıyım ve asla hiç kimseye veya hiçbir şeye teslim olmam."

"Sanki durumu biraz hafife alıyorsun," dedi sırıtarak.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedim.

"Biraz," diye cevapladı.

"Jason'ın boynuna ne yaptığımı gördün Nathaniel. Ya seni de incitirsem? Yani gerçekten yaralarsam?"

"Jason iyileşecek Anita. Ve Asher onu götürürken halinden pek de şikayetçi görünmüyordu." Nathaniel bir kahkaha atmamak için yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Söylersem çok kızarsın ve söylediği şeyi kastetmediğinden eminim."

"Ne söyledi ki? Cevap ver Nathaniel."

"Kendisine sor. Sana hep olmadık şeyler söylüyor ve sen bunları şirin buluyorsun. Ben söylediğimdeyse sinirden çıldırıyorsun."

"Peki, ya sana söylemeni emredersem?"

Birkaç saniyeliğine bunu düşündü ve tekrar gülümsedi. Bu içten bir gülümsemeydi. Nathaniel'le ilk tanıştığımızda, böyle gülmeyi neredeyse unutmuştu. "Hayır, yine de söylemem."

"Sen nasıl bir submisifsin böyle?" dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Submisif olmamdan hoşlanmıyordun. Bu seni rahatsız ediyordu."

"Sen de beni mutlu etmek için değişmeye mi karar verdin?"

Gülümsemesi kayboldu ama bunun sebebi neşesinin kaybolması değildi. Artık şaka yapmayıp gerçekleri konuşmaya başlamasından kaynaklanıyordu. "İlk başlarda öyleydi ama artık kendim de bu şekilde mutluyum."

Bunu duymak hoşuma gitmişti. "Bu gece aldığım en iyi haber buydu."

"Buna sevindim," dedi.

Emniyet kemerimi çözdüm. "Sıcaktan erimeden önce arabadan çıksak iyi olacak." Kapıyı açtım, Nathaniel'in de aynı şeyi yaptığından emindim. Kapıları kapattık ve anahtarlıktaki düğmeye basıp cipin kapılarını kilitledim. Alarmın çalıştığına dair sesi duyduğumda diğer arabaların arasından eve doğru yürümeye başlamıştım. Nathaniel de benimle birlikte yürüyordu, arkadan bağlı saçları sırtından aşağıya uzun bir kuyruk gibi dökülüyordu.

Cherry ve Zane arabaların arasında karşımıza çıktı. "Yolda kaybolduğunuzu düşünmeye başlamıştık," dedi Cherry gülümseyerek.

"Herkesi eve mi aldınız?" diye sordum.

Gülümsemesi birden kayboldu. "Evet, umarım sakıncası yoktur."

Gülümsedim. "Tabii ki yok Cherry, gerçekten. Hatta önceden aklıma gelseydi, onları içeri alması için birini görevlendirirdim."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı ve karşımda diz çöktü. Ona sol elimi uzattım. Sağ elimi silah çekmem gerekebileceği için serbest bırakmıştım. Bunu yapmam gerekeceğini sanmıyordum ama tedbirli davranmakta fayda vardı. Cherry iki eliyle elimi yakalayıp kokusunu bırakmaya çalışan bir kedi gibi yüzüne sürmeye başladı. Bir diğer selamlama şekli de yalayarak yapılıyordu ve neyse ki ben bütün kedilerimi sürtünmenin yeterli bir karşılama olduğuna ikna etmiştim.

Zane de Cherry'nin yanında diz çöktü ama sağ elimi yakalamaya çalışmadı, Cherry'nin sol elimle işini bitirmesini bekledi. Silah kullandığım elime hamle etmemelerini de sonunda sağlamıştım. Zane yüzünü elime sürerken çenesinde bir sertlik farkettim, herhalde tıraş olurken o noktayı kaçırmıştı.

Zane beni selamlamaya devam ederken Cherry de bacaklarıma sürtünüyordu. Büyük bir kedinin aniden insan formuna geçip size sürtünmeye devam etmesi gibi bir histi. İlk birkaç seferde bu hareket beni ürkütmüştü ama artık alışmıştım. Bu konuda iyi mi hissetmeliydim, yoksa üzülmeli miydim bilmiyordum.

Selamlama seremonisi bittiğinde, Zane "Bizde yedek anahtar olduğu için, gelenleri içeriye almakta bir sakınca görmedik," dedi. Şimdi ikisi de ayakta duruyordu.

"İyi düşünmüşsünüz, bu kadar kalabalık olabileceğimizi tahmin etmemiştim."

Zane ve Cherry iki yanımıza geçti ve yürümeye başladık. Yanımda Cherry'nin gücünü, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir şekilde hissedebiliyordum. Bu da Nimir-Ra'lığın getirdiği özelliklerden biri olmalıydı. Bu kadar şüpheci bir yapım olmasaydı, şimdiye kadar hislerimin Nimir-Ra olduğum için geliştiğini kabul ederdim ama bu gece daha fazla bu konularla uğraşmak istemiyordum, bu yüzden boşverdim. Cherry de farklı bir şeyler hissedip hissetmediğinden bahsetmedi.

Bir gariplik farkedip Nathaniel'i koklayan Zane oldu. "Üstünde yeni açılmış yaraların kokusu var." Nathaniel'in sırtına dokunduğu noktada, benim ısırığım yüzünden oluşmuş yaraların olduğunu biliyordum. Bunu saklayamayacağımızı tahmin etmeliydim. Kahretsin, elbiseler olsa bile, tabii ki yaraların kokusunu alabilirlerdi.

"Sen neredeydin?" diye sordu Zane. "Daha doğrusu kiminleydin?"

Nathaniel bana bakmadı bile. Bir şey de söylemedi. Seçimi bana bırakmıştı. Bu çok akıllıcaydı. Ya da belki de ne söyleyeceğini bilmiyordu. Durumu açıklayacak bir yalan düşünüyordum ama Nathaniel'in küçük düşmesine engel olacak hiçbir şey aklıma gelmiyordu. Ya onun tanımadığı bir kadınla yattığını söyleyecektim ya da gerçeği. Ne hissettiğime tam olarak karar vermeden, gerçeği de söylemek istemiyordum. Kendimi çok iyi tanıdığım için bunun en az birkaç gün süreceğinden emindim

Cherry ve Zane, Nathaniel'i aralarına aldılar ve vücutları birbirine sürtünecek derecede yakın yürümeye ve bir

köpekbalığının kurbanını test edişi gibi ona çarpmaya başladılar.

"Hadi çocuklar, bununla kaybedecek vaktimiz yok. Bir an evvel lupanar'a gidip Gregory'yi kurtarmalıyız."

Zane, Nathaniel'in yanında diz çöktü ve atletinin içine elini sokup yaralara ulaşmaya çalıştı.

"Ayağa kalk Zane," dedim.

Cherry de Nathaniel'in oldukça yakınına geldi ve eliyle çenesinin altından tutup sanki onu öpecekmiş gibi yüzünü yukarı kaldırdı. "Kiminle birlikteydin?"

"Bu, Nathaniel'i ilgilendirir," dedim. Nathaniel bana baktı. Sadece gözucuyla bakmıştı ama bu bile ne kadar korkakça davrandığımı anlamama yetti. Nabzım inanılmaz derecede hızlanmıştı, sanki kaçmaya çalışan bir şeyi yutmaya çalışıyordum.

"Bunu yapan Zane veya ben olsam haklı olurdun. Ama sen hastanedeyken Nathaniel'in onlarla yakınlaşmadan önce bütün kız arkadaşlarını parda tanıtmasını kararlaştırmıştık," dedi Cherry.

"Nimir-Ra olarak benim bu kararı mutlak veto yetkim yok mu yani?"

Cherry bana baktı. "Elbette var ama senin de Nathaniel'in birlikte olacağı kişileri denetleme konusunda hemfikir olacağını düşünmüştük. Onun yüzünden neredeyse yine ölecektin."

Haklıydı ama bu gece onunla aynı fikirde olmak istemiyordum. Bu gece, her zamankinden daha fazla, herkesin kendi işine bakmasını istiyordum. Şimdiye kadar kimse, kimin, kiminle yattığıyla ilgilenmiyordu bile. İlk defa içlerinden biriyle düşüncesizce bir şey yapmıştım ve işte her şeyi

itiraf etmem gerekiyordu. Üstelik yaptığım şey hakkında ne hissetmem gerektiğinden bile henüz emin değildim. Tam *Benimle birlikteydi*, demeye karar vermiştim ki karşıdan başka bir leoparadamın geldiğini gördüm. Hem de özel konuları paylaşmayı en son isteyeceğim leoparadam.

Elizabeth geliyordu. Yürüyüşü her zamanki gibi hem tehdit hem de zarafet içeriyordu, açıkçası bana kalsa tam bir fahişe gibi yürüyordu: Caleb'in koluna girmişti ve yüzünde ya ona sinirlenmemiş olduğumu bilmenin ya da ona sinirlenmişsem bile bir şey yapamayacağımı bilmenin getirdiği belli belirsiz bir gülümseme vardı. Caleb'den yaklaşık on santimetre daha uzundu. Koyu renk saçları, bukleler halinde beline kadar uzanıyordu. Somurtkanlığı ona değişik bir çekicilik vermişti. Sanki kalın, renkli ve göz alıcı yaprakları olan ama zehirli bir tropik bitki gibiydi.

O kadar kısa bir etek giymişti ki çoraplarını tutan jartiyeri görünüyordu. Ayakkabıları, normalde giymeye alışık olduğundan daha kısa topuklu, siyah sandaletlerdi. Ama ne de olsa ormanda bir gezintiye çıkacaktık. Gömleği ise ayışığında bile sutyen takmadığını farkettirecek türdendi. Ayrıca onun da benim gibi sutyen takmaya ihtiyacı olan bir kadın olduğunu belirtmeliyim.

Caleb, İspanyol paça bir kot giymişti, ayakkabısı ve tişörtü yoktu. Kotunun kesiminden göbeğinin altına kadar olan kısmı rahatlıkla görmek mümkündü. Ben İspanyol paça pantolon modasını yakalayamamıştım ama benden büyük kuzenlerimin, kimin paçasının daha geniş olduğu konusunda rekabet ettiğini hatırlıyordum. O çocuk halimle bile İspanyol paça pantolonları çirkin bulurdum. Zaman da düşüncelerimde pek bir değişiklik yapmamıştı anlaşılan.

Caleb son derece tatmin olmuş gözüküyordu. Sanırım birlikte olmuşlardı ama kimin kiminle düzüştüğüyle zerre kadar ilgilenmiyordum. Gerçekten.

"İyi bir gece geçiriyor olmana sevindim Elizabeth."

Caleb'in kolunu sıkarak "Ah, gerçekten harika bir gece oluyor," dedi.

"Buna sevindim çünkü birazdan çok kötü bir geceye dönüşmeye başlayacak," dedim.

Yüzü asılmış numarası yaparak "Ay, küçük Nimir-Ra'mız, yanında çıplak bir halde yatmadığım için sinirlenmiş mi?" dedi.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlattım.

"Komik olan nedir?" diye sordu. Caleb kolundan kurtulup ondan uzaklaştı.

"Seni öldüremeyeceğimi düşünmene sebep olan şey nedir Elizabeth?"

"Hangi sebeple?" diye sordu.

"Bilmem, belki Nathaniel'i kulüpte terkedip kötü adamların eline düşmesine sebep olman, benim neredeyse ölmeme yol açıp Nimir-Ra olmaya çalışman iyi bir neden olabilir."

"Ona bakıcılık yapmaktan bıktım. Eskiden çok eğlenceliydi ama artık kendine bazı standartlar belirlemiş," dedi.

"Yani artık seni becermiyor," dedim.

Gerçekten sinirlenmeye başladığı gözlerinden okunuyordu. "Bir zamanlar Nathaniel'le çok iyi zaman geçiriyorduk."

"Anlaşılan yeterince iyi zaman geçirmemişsiniz," dedim.

Cherry'nin yanına doğru ilerledi, böylece bana da oldukça yaklaşmıştı. Benden korkmuyordu ve ben bunun sebebini biliyordum ya da en azından bildiğimi sanıyordum. Pardı devraldığımdan beri ona hiç zarar vermediğim için,

böyle aşağılayıcı, ukalaca ve sinir bozucu hareketler yapabiliyordu. Hepsini görmezlikten gelmiştim çünkü onu vurabilirdim ama bu onu gerçekten cezalandırmak anlamına gelmezdi ve o da bunun farkındaydı. Bir şekil-değiştirici için gerçek anlamda cezalandırma, onları iyice pataklayarak veya ödlerini boklarına karıştıracak mistik büyüler yaparak olabilirdi. Elizabeth haklıydı, onunla bir şekil-değiştirici gibi mücadele edemezdim. Ona bu denli tolerans göstermemin sebebini de sonunda anlamıştım. Onun sevgilisi olan Gabriel'i öldürmüştüm. Elizabeth ona aşıktı. Bu yüzden onun için üzülüyordum. Fakat ona gösterdiğim sabır, Nathaniel'i üstüne kılıçlar saplanmış, tavana zincirlenmiş halde gördüğümde tükenmişti. Artık kurallar değişmişti ama Elizabeth'in henüz bundan haberi yoktu.

Diğer leoparadamlar da ağaçların arkasından çıkmaya başlamıştı. Merle'ün sakal ve bıyıklarının beyazlığı karanlıkta belirgin bir hal almıştı. Düz paçalı kot ve sivri gümüş burunlu çizme giyiyordu. Giydiği önü açık deri ceket, göğsünü kapatmaktan çok belirginleştiriyordu. Yanında bir kadın vardı.

Uzun boylu bir kadındı, boyu bir seksenden biraz fazlaydı. Spor ayakkabı, kot ve kalçasının ortasına kadar uzanan bol bir tişört giymişti. Bu, bol kıyafetine rağmen yapılı bir vücudu olduğu hemen anlaşılıyordu. Saçı siyah denebilecek kadar koyu renkli, düz ve kalındı, omzunun hemen üstüne kadar uzanıyordu. Makyaj yapmamıştı, yüzü mermerden oyulmuş bir heykeli andırıyordu ve sert bir ifadeye sahipti. Gözleri solgun, dudaklarıysa inceydi. Biraz makyajla çok güzel görünebilecek yüzlerden birine sahipti. Bakmaktan sıkılmanızın veya unutmanızın mümkün olamaya-

cağı türden bir yüzdü. Merle elini tutuyordu ama bir çift gibi gözükmüyorlardı. Daha çok bir babanın, onu rahatlatmak için kızının elinden tutuşu gibiydi.

Kadındaki, her leoparadamda bulunan, başka bir dünyaya aitmiş hissi veren gücü hissedebiliyordum. Fakat ondaki gücü metrelerce öteden hissedebiliyordum. Biraz daha yaklaştıklarında, gözlerindeki ifadenin yalnızca solgun değil, aynı zamanda korku dolu olduğunu farkettim. Geçmişte tacize uğramış kişiler gibi, ürkek gözlere sahipti.

Onu tanıtan Merle oldu. "Bu, Gina."

"Merhaba Gina," dedim.

Bana baktı ve gözlerindeki korku, küçümsemeye dönüştü. "Nimir-Ra için biraz kısa gibi."

"Micah'la neredeyse aynı boydayız," dedim.

Omuz silkti. "Dediğim gibi." Yaptığı bu güç gösterisi, pek gerçekçi görünmemişti. Daha çok karanlıkta, korkudan ıslık çalıyor gibiydi. Hareketlerinin üstünde durmadım, bu geceki derdim Gina değildi.

Son leoparım Vivian'ın da bize doğru ilerlediğini gördüm. İçimde koruma hissi uyandıran ve aklıma *oyuncak bebek* ve *narin* sıfatlarını getiren birkaç kadından biriydi. Gördüğüm en güzel kadınlardandı ve üstündeki sıradan şort, çizgili atlet ve sandaletler bile bu fikrimi değiştirmiyordu. Afrika kökenli bir Amerikalıydı ve aynı zamanda İrlanda kanı taşıyordu. Sahip olduğu soluk kakao rengi teni de zaten ancak böyle bir karışım sağlayabilirdi. Bir şeyler eksik diye düşünmeye başlamıştım ki onu bir seneden fazla zamandır yanında Stephen olmadan görmediğimi farkettim. Stephen, Gregory'nin tek yumurta ikiziydi, aynı zamanda Suçlu Zevkler'de striptizcilik yapıyordu. Stephen ve Vivian birlik-

te yaşıyordu ve bundan gayet mutlu görünüyorlardı. Ama Stephen, bütün sadık kurtadamlar gibi bu gece lupanar'daydı ve Vivian da burada leoparlarlaydı. İkisi için de üzüldüm. O ana kadar Stephen'in bu gece kardeşini kaybedebileceğini aklıma bile getirmemiştim.

Vivian karşımda diz çöktü, ben de ona ellerimi uzattım. Ellerimi tuttu, Zane ve Cherry'nin yaptığı gibi yüzüne sürmeye başladı. Elizabeth beni selamlamaya çalışmamıştı ve bu da bir aşağılamaydı. Diğer leoparlar bana ait değildi ama o öyleydi. İlk defa toplum içinde bilinçli olarak beni küçümsemişti. Genelde beni selamlamasını istemezdim çünkü Elizabeth'in bana dokunmasından hoşlanmıyordum. Fakat bu sefer, yapılan bu hakareti Caleb'in de farkettiğini yüzünden okuyabiliyordum.

"Nasılsın Vivian?"

"Gerçek bir Nimir-Ra'nın bunu sormasına gerek olmaz," dedi Elizabeth.

Vivian'ın ellerini sıktım ve ayağa kalkmasına yardımcı oldum. "Gregory'yi kurtarmamıza yardım edecek misin, yoksa bu gece sadece bir baş belası mı olmak istiyorsun?" diye sordum Elizabeth'e.

"Gregory'nin güvende olmasını istiyorum," dedi.

"O zaman çeneni kapalı tut."

Bir şeyler söylemeye niyetlenmişti ama Cherry kolunu sıktı. "Bu kadar yeter Elizabeth."

"Sen dominantım değilsin," dedi Elizabeth.

"Zaten bir arkadaş gibi davranmaya çalışıyorum," dedi Cherry.

"Onunla uğraşmamamı mı istiyorsun yani?"

"Evet, lütfen," dedi Cherry.

"Peki," dedi Elizabeth ve Nathaniel'e döndü. "Üstünde taze kan kokusu var Nathaniel." Kollarını Nathaniel'in boynunun iki yanına koyup ellerini arkada birleştirdi. Vücudunu, Cherry'yi iterek tamamen Nathaniel'inkine dayadı. "Sonunda birlikte olabileceğin birini buldun mu?"

"Evet," diye cevapladı.

"Kim?" diye sordu Elizabeth.

"Bununla uğraşacak vaktimiz yok. Bir an evvel lupanar'a gitmeliyiz," dedim.

Bu sırada Merle'ün gayet gereksiz yorumu geldi. "Elizabeth'in sana bu şekilde davranıyor olmasının tek sebebi, senin buna izin vermen. İtaatsizlik anında cezalandırılmalı, yoksa Ulfric'inizin ve sürüsünün başına geldiği gibi güç yapısı bozulur."

"Leoparlarımı kontrol edebiliyorum," dedim.

Elizabeth gülmeye başladı ve Nathaniel'in alnını öpüp kıpkırmızı bir ruj izi bıraktı. "Pardın izni olmadan kimseyle birlikte olmaması gerekirken bu akşam birileriyle düzüşmüş. Ve sen *bunu* da görmezden geleceksin. O kadar zayıfsın ki."

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. "Bu akşam kimseyle düzüşmedi."

Caleb de diğerlerine katıp Nathaniel'in yanına gitti ve burnunu kasıklarının arasına daldırdı. Elizabeth, onun bu işi rahatça yapabilmesi için geri çekilmişti. "Erkek kokusu alıyorum ama kadınsı bir koku yok." Böylece Nathaniel'in iyice temizlenmiş olduğunu anladımı Caleb ayağa kalkarken Elizabeth'in Nathaniel'den iyice uzaklaşması gerekmişti. Caleb elini Nathaniel'in ensesine götürdü ve sanki öpüşeceklermiş gibi birbirlerine yaklaştılar ama yüzleri temas etme-

den durdular. "Burada da koku yok. Biriyle seks yaptığını sanmıyorum."

Zane, Nathaniel'in tişörtünü kaldırdı ve neredeyse siyah bir renk almış olan ısırık izleri ortaya çıktı. Sırtının neredeyse tamamında ısırık izleri vardı. Isırıkların hiçbiri birbirine değmiyordu ama çok az boşluk bırakmayı başarmıştım. Yüzüm kızardı.

Vivian bana baktı ve yanağıma doğru basınç yapan kanın kokusunu alabileceğinden korktum.

"Seks değilse bile, başka bir şeyler yaptığı kesin," dedi Zane.

Caleb, Nathaniel'in arkasına geçip yaralara baktı. "Biri çok eğlenmiş."

"Şuna bakın," dedi Elizabeth. Herkesi Nathaniel'in önüne topladı ve göğüs ucundaki ısırığı gösterdi. Zane, Nathaniel'in tişörtünü çıkanp en yakındaki arabanın üstüne fırlatırken diğerleri de yaraya parmaklarıyla dokunmaya başlamıştı. Merle, Gina ve Vivian hariç herkes Nathaniel'in etrafını sarmış, ona parmakları, elleri ve dilleriyle dokunuyorlardı. Nathaniel'in başı geriye doğru gitti, gözlerini kapamıştı ve yapılandan hoşlanıyor gibi görünüyordu ama yine de...

"Bu kadar yeter," dedim.

Elizabeth, Nathaniel'in şortunu indirdiğinde, onun bu durumdan ne kadar hoşnut olduğunu daha da iyi anlamıştım.

"Bu kadar yeter!" diye bağırmam gerekti.

Elizabeth diz çökmüştü, elleri Nathaniel'in poposundaydı. Bana dönüp "Bunu yapan her kimse, daha fazla zarar da verebilirmiş. Onun kesip biçebilirmiş ve o da buna izin verirmiş. Değil mi Nathaniel?" dedi.

"Bana istediği her şeyi yapmasına izin verirdim," dedi Nathaniel.

Hassiktir.

"Bunu yapmasına izin veremezsin," dedi Cherry bana doğru ilerleyerek. "Onu bu riske atamazsın Anita. Yoksa bu kadın her kimse, onu bir dahaki sefere öldürebilir."

"Onu öldürmeyecek," dedim.

"Kim olduğunu biliyor musun ki?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Neden söylemedin?" diye sordu Merle.

Derin bir nefes aldım ve hızla geri verdim. "Çünkü henüz bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum. Ama bu benim problemim, Nathaniel'in değil." Elimi ona doğru uzattım. "Nathaniel."

Şortunu çekip yürüyebilecek duruma geldi, bana yaklaşıp elimi tuttu ve sıktı. Onu arkama doğru yönlendirdim, vücutlarımız birbirine değiyordu. Bu temas, korumam altında olduğunu gösteriyordu. "Onda bu izleri bırakan bendim."

Elizabeth dizleri üzerinde gülmeye başladı. "Ona fazlasıyla düşkün olduğunu biliyordum ama onun için yalan söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Yalan söyleseydim, en azından birkaçınız, söylediğim yalanın kokusunu alırdınız. O izler bana ait."

"Geldiğimizden beri huzursuzsun, bu yüzden yalan söyleyip söylemediğini anlamam imkansız. Ve eğer bunu ben farkedemiyorsam, aramızda farkedebilecek başka biri de bulunmuyor," dedi Merle

"Öyle bir haldesin ki yalan söyleyince kokun değişmiyor," dedi Cherry.

Gözlerle yalan söylemek hakkında çok şey duymuştum ama bunun kokuyla da yapılabildiğini bilmiyordum. "Kokuyla yalan söylenebildiğini bilmiyordum."

"Sanırım yalan söylemek seni artık huzursuz etmiyor," dedi Cherry.

Ah. "Bir psikopat olmanın da avantajları var tabii."

Caleb leoparlara özgü o akıcı hareketleriyle bize doğru ilerledi. Yüzünü bacağıma dayayabilecek kadar yaklaştığında beni koklamasına izin verdim, çünkü ancak bu şekilde Nathaniel'le uğraşmaktan vazgeçeceklerini farketmiştim. Sadece bu işi Micah'ın kedilerinden birinin yapacağını hesaba katmamıştım.

"Nathaniel'in üstünde onun kokusu var."

"Çoğu gece birlikte uyuyorlar," dedi Elizabeth. Artık ayakta duruyordu, üstelik çorabı bile kaçmamıştı.

Caleb yüzünü bacağıma sürttü. "Burada, kurt ve... Vampir kokusu var." Yüzünü kaldırıp bana baktı. "Dün gece Ulfric ve vampirle mi beraberdin? Bu yüzden mi Nathaniel kadın kokmuyor, ona girecek bir delik kalmamış mıydı?"

Önyargılı davranmamaya çalışıyordum ama Caleb'den gerçekten de hiç hoşlanmamıştım. "Pardın Nathaniel'in kiminle yattığını sorgulama hakkı var, çünkü o pek iyi tercihler yapamıyor. Fakat beni sorgulamaya hakkınız yok."

Caleb çok hızlı bir hareketle yüzünü, neredeyse canımı yakacak kadar sert bir şekilde kasıklarıma dayadı. Ben de Browning'imi çıkarıp başına dayadım. Ve bunu, inanılmaz derecede hızlı yapmış olmama kendim bile şaşırdım.

Caleb başını kaldırdığında, alnı namlunun ucunda duruyordu. Bana baktı ve "Burada erkek kokusu yok. Bana en az üç erkekle birden aynı yatağa girdiğini ve birinin bile seni düzmediğini söyleme."

"Caleb, senden gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum."

Sırıttı. "Ama beni vurmayacaksın çünkü Micah buna çok kızar."

"Haklısın, sana silah çekmemeliydim. Ama genelde silah çekmeden önce düşünmeye fırsatım olurdu."

"Seni daha önce bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim," dedi Zane.

Omuz silktim. "Sanırım, değişimin getirdiği bir şey." Browning'i yerine soktum. Sadece pislik yaptığı için onu vuramazdım.

Caleb başını kalçama dayadı ve ben de izin verdim. Verdiğim tepki onu etkilemişti ve kendine hakim olmaya çalışıyordu.

Vivian koluma dokundu. "Gerçekten bizlerden biri mi olacaksın?"

"İki hafta içinde bunu öğreneceğiz," dedim.

"Üzgünüm," dedi.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Nathaniel'i bu hale getiren sen olamazsın, böyle şeyler yapamayacak kadar tutucu birisin," dedi Elizabeth.

Canavarımın gözlerime doldurduğu karanlıkla ona baktım. Bu, kuyunun ne kadar dibine düştüğümü gösteren bir bakıştı. "Artık eskisi kadar tutucu biri değilim Elizabeth. Bunu sana hatırlatırım."

"Hayır. Hayır işte, onu korumaya çalışıyorsun. O ilk günden beri senin kuzucuğun olduğu için, Micah'ın yapacaklarından onu korumaya çalışıyorsun. Gerçek bir Nimir-Raj'ın onun bu itaatsizliğini öğrendiğinde yapacaklarından korkuyorsun." Bize doğru ilerledi. "Ve gerçekten de korkmalısın Anita, korkmalısın, çünkü Micah da Gabriel gibi güçlü. Tehlikelerden korkmaz."

"Gabriel hakkında duyduklarımdan sonra, bu söylediğinin bir iltifat olup olmadığından şüpheliyim," diyerek ağaçların arasından Micah çıktı. Arkasında uzun boylu bir adam daha vardı. Micah'la tanışıncaya kadar, hiç yeni tanıştığım biriyle birlikte olmamıştım. Kalp atışlarımı hızlandırmayan, kendisini gördüğümde tenimi ürpertmeyen birisiyle de birlikte olmamıştım. Micah bize doğru ilerlerken çok yakışıklı görünüyordu ama ona aşık değildim ve bedenim de o çeşit bir tepki vermiyordu. Bu durum beni hem rahatlatmış hem de utandırmıştı.

Üstünde, paçaları kesilmiş ve yırtık pırtık görünen bir şort ve karanlıkta adeta parlayan ve tenini daha da koyu gösteren bir atlet vardı. İnce belinde deri bir kemer takılıydı. Saçını arkadan bağlamıştı ama fazlasıyla kıvırcık olduğu için saçı kısaymış gibi görünmüyordu, önden bakıldığında bile arkada toplanmış saçlar görünüyordu. Giyinikken, çıplakken olduğundan daha narin duruyordu. Ya da belki ben ne kadar ince kemikli olduğuna dikkat etmemiştim. Zarif bir yapıya sahipti. Kemik yapısı ve pürüzsüz teniyle çok saftı, özellikle de bir erkek için. Jean-Claude ondan daha iyi görünüyordu ama narin denemeyecek kadar uzun boyluydu. Micah'sa narindi. Onu kırılgan görünmekten kurtaran, kaslı kolları ve yürüyüş şekliydi. Sanki tüm dünya ona aitmiş ve gittiği her yer kainatın merkeziymiş gibi hareket ediyordu. Böylesine küçük bir kutuda bu denli potansiyel olması bana birini hatırlatmıştı.

Micah'ın arkasından gelen kişiyse koyu tenli, kısacık kesilmiş siyah saçlı ve teninin bronzlaşmadan dolayı koyu olmadığı ayışığında bile farkedilebilecek bir adamdı. Yakışıklıydı ve oldukça genç görünüyordu, ayrıca da hayli kaslıydı

ve etrafı kolaçan etmekle meşguldü. Merle'ün neden Micah'ın yanından ayrılabildiğini şimdi anlamıştım. Koruma değişimi olmuştu. Micah genç adamı bana 'Noah' diye tanıttı.

Micah'la karşılaşmaktan korkuyordum, ona ne söyleyeceğimi veya neler hissedeceğimi bilmiyordum ama düşündüğüm kadar rahatsız olmamıştım. Belki de bu, o sırada Nathaniel'in onurunu kurtarmakla uğraşıyor olmamdan kaynaklanıyordu. Ya da Micah'la benim yaptığımız şeyi kimseye farkettirmememiz faydalı olmuştu. Ya da belki de sıradan seks böyle hissettiriyordu. Gerçekten bilmiyordum.

"Herkes neden bu kadar gergin?" diye sordu Micah.

"Göster ona Nathaniel."

Nathaniel soru bile sormadan bir adım ilerledi ve sırtını yeni gelen iki adama gösterdi.

Koruma sert bir ıslık çaldı, Micah'ınsa gözleri büyümüştü. Nathaniel'in omzunun üstünden bana bakarak "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"O yapmadı," dedi Elizabeth.

Caleb dizlerinin üstünde olabildiğince yükselmiş, karnını koklamakla meşguldü. Yüzü daha yukarıda bir yerlere yönelmişti ama onlara temas etmemeye özen gösteriyordu. Zaten daha aşağı yerleri Micah'ın önünde koklamaya cesaret edemezdi. Elizabeth bu konuda haklıydı. Leoparlar benden, Micah'dan korktukları kadar korkmuyordu.

"Üstünde kan kokusu da var," dedi Caleb.

"Benden derhal uzaklaş," dedim

Yapmacık bir şekilde gülümsedi ve benden uzaklaştı.

"O zaman yalan söylüyor. Nathaniel'e bunu kim yaptıysa, ona da yapmış olmalı," dedi Elizabeth.

İçimi çektim. "Bunu gerçekten kanıtlamam gerekiyor mu?"

"Ben senin sözüne inanırım. Ama görünen o ki pardın inanmıyor," dedi Micah.

"İçimizden birini seçmeni çok uzun zamandır bekliyorduk. Ama şimdi... Sanırım sadece seks olduğunu söylesen inanırdık ama senin böyle bir şey yapabileceğine ihtimal vermiyoruz. Ve Elizabeth'in haklı olduğu bir konu varsa, o da senin Nathaniel'e fazlasıyla düşkün olduğun ve onu korumaya çalıştığındır," dedi Cherry.

Harika, kimse bana inanmıyordu. "Peki, tamam," dedim. omzumdaki silah askısını çıkarıp tişörtümü de kotumun içinden çıkardım. Hatta çıkarıp arabanın üstüne Nathaniel'in tişörtünün yanına bıraktım. Buna aldırmıyordum çünkü içimde zaten herkesin görmesi için üretilmiş, harika, siyah bir sutyen vardı. Jean-Claude'un giyiniş tarzıma yaptığı etki tartışılmazdı. Zor olan kısım sutyeni çıkarmaktı. Bunu yapmak istemiyordum.

Arka kısmını açtım ama ön tarafı olduğu yerde tutuyordum. "Isırık izini görmek sizi ikna eder mi?"

"Üstünde yaratık dişlerine ait bir iz olmayan bir ısırık görürsem, bunu Nathaniel'in yaptığına inanırım," dedi Micah.

Herkes yakına toplanmıştı. Böyle durumlarda ilgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. "Bana nefes alacak alan bırakın çocuklar."

Bir adım gerilediler. O an içimden *Boşver,* diye düşündüm. Elizabeth ve yeni koruma haricinde herkes, zaten beni daha önce de çıplak görmüştü. *Boşver,* dedim kendi kendime tekrar ve sutyeni de çıkarıp arabanın üstüne, tişörtümün yanına bıraktım. Kimseyle göz teması kurmamaya özen gösteriyordum.

Bana doğru bir el uzandı ve ben de bileğinden yakaladım. Bu, Caleb'di. "Nathaniel, ısırabiliyor ama ben dokunamıyorum bile."

"Hayır, dokunamazsın," dedim.

Micah daha fazla yaklaşmadan, "Peki ona neden bu izleri bıraktın?" diye sordu.

Yüzüne baktım. Bir suçlama, aşağılama veya ona benzer negatif bir şey bekliyordum ama yüzü ifadesizdi. "Dişlerimi bir şeye geçirmem gerekiyordu. İhtiyaç duyduğum şey..." Başımı iki yana salladım ve başka bir tarafa bakarak "Seks yapmıyorduk, ihtiyaç duyduğum şey beslenmekti," dedim.

"Hayır." Elizabeth yaklaştı. "Hayır, sen gerçekten Nimir-Ra olamazsın." Yüzünde paniğe yakın bir ifade vardı. Korkusunun kokusunu alabiliyordum. O kadar yakındık ki kalbinin gürültülü bir şekilde atışını duyabiliyordum.

"Korkmalısın Elizabeth, gerçekten korkmalısın."

Vücudunu yan döndürdü ve aynı anda Micah bir şeyler söylediği için görme fırsatı bulamadığım yumruğunu suratıma patlattı. Cipin yanına çarpmıştım, ağzımın kanla dolu olduğunu hissedebiliyordum ve dizlerim güçsüzleşmişti. Cherry beni tuttuğu için ayakta kalabilmeyi başarmıştım. Tekrar her şeyi net olarak görebilmeyi başardığımda, Micah ve yeni koruma Noah'ın Elizabeth'i tuttuğunu farkettim.

Kendimi toparladım ve Cherry'den uzaklaştım. Hala bir kolumdan tutuyordu ve bunu yapmasına, baş dönmem tamamen geçene kadar, bir süre daha izin verdim. Elimi ağzıma götürdüm ve kanı sildim.

Merle, Elizabeth'i tuttu ve Micah yanıma geldi. "İyi misin?"

Çıplak koluma, sadece hafif bir dokunuşu bile içimi ürpertmişti. Göğüs uçlarım sertleşmiş ve bu ani reaksiyonu

saklayabilmem için bana en ufak bir seçenek bile kalmamıştı.

Ona baktım. Bunu yaparken başımı bir santimetre bile yukarı kaldırmam gerekmemişti. "Seni doğru düzgün tanımıyorum bile, neden beni..."

Kollarını belime doladı ve vücutlarımız birbirine değinceye kadar beni kendine çekti. Birden nefessiz kalmıştım. "Ben senin Nimir-Raj'ınım Anita. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Nimir-Raj'ı, diğer insanların 'koca' deyişi gibi söylüyorsun."

Bir elini başıma getirip parmaklarını saçlarımın arasına daldırdı, diğer eli hala sırtımdaydı. "Ruhlarımız iki ahenkli çan gibi çalıyor," diye fısıldadı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Yaptığı yorum o kadar romantik ve aptalcaydı ki gülmemek için kendimi zor tuttum.

Beni öptü. Önce dudaklarını, sonra da ağzımın içine kayan dilini hissettim. Ağzımdaki kan tadını aldığını farkettim, çünkü elleri kasıldı ve vücudu reaksiyon verdi. Zaten o kadar büyük bir şeyin vücutlarımızın arasında sertleşmesini hissetmemek imkansızdı.

Ellerimi kollarına ve tişörtüne götürmem yetti. Artık çıplak teninin benimkine değmesini ve onun her santimetresini içmeyi istiyordum.

Beni sanki içine çekecekmiş gibi öpüyordu ve bu denli heyecanlı olmasını kan tadına borçlu olduğumu biliyordum. Tişörtünü pantolonunun içinden çıkarıp sırtına kadar sıvadım ama bu kadarı yeterli değildi.

Öpmeye ara verip geri çekildiğinde tişörtünü çekip başının üstünden çıkardım. Çıplak göğüslerimizin birbirine değmesi daha güzel bir hisli. Tenim adeta onun teni için yanıp tutuşuyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Birbirimize sarıldık. Çok hızlı nefes alıyorduk. Kollarımız adeta kilitlenmişti. Yüzlerimiz omuzlarımıza yaslanmıştı. Sıcak nefesi boynumu yakıyordu.

"Daha fazlası için zamanımız yok," diye fısıldadı.

Başımla onayladım, yüzüm hala ensesine bakıyordu. Daha fazlasını zaten istemiyordum ama... "Kendimi tenine dokunmak zorunda hissediyorum, neden?"

"Söylediğim gibi, sen Nimir-Ra'msın, ben de Nimir-Raj'ınım."

Yüzünü görebilecek kadar geriledim. "Bu bana bir şey açıklamıyor."

Başımı elleriyle tutup ciddi gözlerle bana baktı. "Biz seçilmiş bir çiftiz Anita. Böylesine mükemmel ve uyumlu bir eş bulmak, leoparlar arasında bir efsanedir ve seks yapar yapmaz bağlılık oluşur. Hem de yasalardan veya evlilikten daha kuvvetli bir bağ. Daima birbirimizi isteyeceğiz. Ruhlarımız birbirine bağlı olacak. Canavarlarımız beraber avlanacak."

Bunun beni korkutması gerekirdi ama korkutmamıştı. Ayrıca sinirlenmiş olmam da gerekirdi ama sinirlenmemiştim de. Pek çok şey hissetmem gerekirdi ama hissettiğim tek şey onun haklı olduğuydu ve bu konuda onunla tartışmak bile istemiyordum.

"Richard buna bayılacak," dedi Elizabeth.

Merle ve Noah ona diz çöktürdü. Çok ani ve sert bir hareketti, canı yanmış olmalıydı. Ona baktım. "Yapmayı planladığım şeyi bana hatırlattığın için teşekkürler Elizabeth. Neredeyse unutacaktım." Parmaklarımı Micah'ın kolundan aşağıya kaydırarak ondan uzaklaştım, sanki vücudum ondan ayrılmak istemiyordu.

"Onu bırakın çocuklar. O benim meselem, sizin değil."

Micah'a baktılar, o da başıyla onayladı. Elizabeth, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi, dizlerinin üstünde kalmıştı. Ayağa kalkmak için Merle veya Noah'dan bir yardım bekledi ama onu görmezden geldikleri için ayağa kendi başına kalkması gerekti.

Bu sırada ben de önce sutyenimi giydim sonra da silah askımı taktım. Çıplak vücudumda çok rahatsızlık vericiydi ama tişörtümü giymekle uğraşacak vaktim yoktu. Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Cipime doğru yürüdüm ve herkesin bakışları altında kapıyı açtım, yolcu koltuğuna doğru uzanıp torpido gözünden kurşunlu mermiyle dolu şarjörü çıkardım. Başıboş birkaç periyle karşılaştığımdan beri, kurşunlu mermi dolu yedek bir şarjör taşımaya başlamıştım. O kaçıkları bütün gün gümüş mermiyle vursam da pek bir şey elde edemezdim ama kurşunlu mermilerden hoşlanmıyorlardı. Kurşunlu merminin bir faydası da şekil-değiştiricileri öldürmemesiydi. Sadece gümüş kurşun bunu yapabilirdi. Arkamı dönüp kalabalığa doğru yürümeye başladım, silahın içindeki şarjörü çıkardım, tam olarak sığmasa da cebime koydum ve yeni şarjörü silaha taktım.

Aramızda iki arabalık mesafe kaldığında, Elizabeth nihayet endişeli görünmeye başlamıştı. Başka biri olsa çoktan koşarak kaçmaya başlamıştı ama mantıklı işler yapmak Elizabet'in zayıf olduğu bir konuydu. "Bunu yapamazsın," derken, ben çoktan silahı ona doğrultmuştum ve yaklaşmaya devam ediyordum.

Silahın namlusundan ona baktım, hiçbir şey hissetmiyordum. İçimde büyük, soğuk ve ıssız ama aynı zamanda ses-

siz ve sakin bir yerin varlığını hissetmiştim. Fakat bu sessiz boşluğun tam ortasında gerçek tatminin özü duruyordu. Bunu yapmayı çok uzun zamandır istiyordum.

Onu göğsünden iki kere vurdum. O hala bana kendisini vuramayacağını söylemeye çalışıyordu. Sırtüstü düştü. Gövdesi eğilmiş ve kolları yola serilmişti. Nefes almaya çalıştıkça bacakları oynuyordu.

Herkes ondan uzaklaşmış, etrafında büyük bir boşluk oluşmuştu. Tepesinde dikilip ona baktım. Nefes almaya çalışıyordu ve benim az evvel açtığım deliğin kenarından kalbinin atmaya çalıştığı görünüyordu. "Seni gerçek bir Nimir-Ra gibi boğazını parçalayarak öldüremeyeceğimi söyleyip duruyorsun. Belki bunu şimdilik yapamam ama o zamana kadar seni bu şekilde vurabilir ve ölmekten beter ederim."

Umutsuzca gözlerini oynattı. Vücudu aldığı hasarı karşılamaya çalışıyor, ağzından kanlar akıyordu.

"Bu seferki gümüş değildi ama bana veya bu pardın herhangi bir üyesine bir yanlış daha yaparsan seni öldürürüm."

Nihayet konuşabilecek kadar hava aldığında, ağzından kanla beraber sözcüklerde fışkırdı. "Kaltak, senin..." Daha fazla kan geldi. "Beni gerçekten..." Ağzından akan kan siyaha dönüşmüştü. "Senin beni vurmaya bile cesaretin yok."

Ona bakarken aslında onu öldürüp Gabriel'in yanına göndermemi istediğini farkettim. Gerçekte istediği şeyin bu olduğunun kendisi bile farkında değildi, oysa istediği şey öldürülmek değilse bile, buna yakın bir şeydi.

Bir yandan iyileşirken bir yandan da yattığı yerden bana küfürler edip ne kadar korkak olduğumu anlatıyordu. Onu tekrar göğsünden vurdum. Tekrar kıvranıp debelenmeye başladı. Vücudunun altındaki kan gölü giderek genişliyordu.

Şarjörü çıkarıp diğer cebime koydum ve esas şarjörü silaha taktım. "Bu seferki gümüş olacak Elizabeth. Söylemek istediğin başka şeyler de var mı?" Tekrar konuşabilecek hale gelene kadar bekledim. "Cevap ver Elizabeth."

Bana baktı, yüzünde en sonunda birbirimizi anladığımızı belirten bir ifade vardı. Benden korkuyordu. Bazen karşınızdaki kişi için yapabileceğiniz en iyi şey onu korkutmak olur. Nazik olmayı, arkadaşça yaklaşmayı ve saygı göstermeyi denemiştim, hiçbiri işe yaramıyorsa korkutmak işe yaramalıydı.

"Güzel, Elizabeth, birbirimizi anlamamıza sevindim." Diğerlerine döndüm. Herkes bana sanki ikinci bir başım varmış gibi bakıyordu. Micah elbiselerimi uzattı, ben de silah askısını çıkarıp onları giymeye başladım. Bu sırada kimse konuşmuyordu.

Her şey normale döndüğünde "Artık eve girelim mi?" diye sordum.

Caleb durumdan memnun gözüküyordu. Micah mutluydu. Merle de öyle. Ve Gina da. Ayrıca leoparlarım da mutluydu.

"Bu gece lupanar'a silahlı girmene izin verilmeyecek," dedi Merle.

"Bıçaklar bu yüzden var," diye cevapladım.

Ciddi olup olmadığımı anlayamamış bir şekilde bana baktı.

"Gülümse Merle, iyileşecek."

"Fareadamların söylediklerine hak vermeye başlıyorum."

"Ne söylediler ki?"

"Nimir-Ra olmadan da yeterince korkutucu olduğunu."

"Gördüklerin benim korkunçluk tanımıma yaklaşamaz bile," dedim.

Kaşlarını kaldırarak "Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten," diye Nathaniel atıldı. Diğer kedilerim ona başlarıyla onaylayarak eşlik etti.

"O halde niçin ondan korkmuyorsunuz?" diye sordu Gina.

"Çünkü o bize karşı korkunç değil," dedi Zane. Hala yerde hareketsiz yatan Elizabeth'e baktı. "Ama tabii, belki de kurallar değişmiştir."

"Sadece küçük yaramaz leoparlar için değişti," dedim, "Hadi, fareleri de alıp kurtları görmeye gidelim.

"Ve kuğuları da almalıyız," dedi Micah.

"Kuğular mı?" diye sordum.

Gülümsedi. "İstemeden de olsa sürekli yeni zaferler kazanıyorsun Anita." Elini uzattı. Önce çekindim ama sonra yavaşça elini tuttum. Ellerimizi birbirine geçirdik ve el ele yürümeye başladık. Bu bana çok doğru geliyor, kendimi harika hissettiriyordu. Sanki kayıp bir parçamı bulmuştum. Zane'i, bir arabanın altında kalmaması için Elizabeth'e göz kulak olmakla görevlendirdim. Daha sonra Dr. Lillian'ı ona bakması için gönderecektik. Leoparların geri kalanı Micah'ı ve beni takip ederken onları devraldığımdan beri ilk kez kendimi Nimir-Ra gibi hissettim. Ve belki de onları yarı yolda bırakmayacağıma dair bir ümide kapılmaya başladım.

21

Fare Kral Rafael'in siyah bir limuzini vardı. Onun limuzin kullanacak biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu fikrimi ona söylediğimde, "Marcus ve Raina gittikleri yerlere tam bir şov havasında giderdi. Benim ve fareadamlarımın da bundan aşağı kalmaya niyetimiz yok. Bu yüzden limo tercih ediyoruz," dedi.

"Eh, ben de makyaj yaptım," dedim. Bu onu güldürdü.

Arabayı fareadamlardan biri kullanıyordu, biz de aracın arka kısmında oturuyorduk. Merle ve Zane de öne, şoförün yanına geçmişti. Merle tanımadığı kişilerle bir arada olmak istemediği için öne geçmek istemişti. Ben de ona henüz tam olarak güvenmediğim için Zane'i onunla göndermiştim. Ama eğer ikisi kavga ederse kimin kazanacağından pek emin değildim. Richard'ın kurtadamları arasında, bir dövüş olursa Merle'e karşı bahis oynayacağım birkaç adamı vardı. Fakat Micah'ın başkoruması olan Merle'de de ürkütücü bir şey olduğu kesindi. Benim leoparlarımda eksik olan bir 'şey'. Bu, acımasızlık değildi, temel bir uygulamaya geçme problemi demek daha doğru olurdu. Merle'ün gerekeni

yapmak için harekete geçeceğinden emin olabiliyordunuz, bir tereddüt veya acıma hissi duymadan işini yapıyordu. Kendi işinizi kendiniz görmeye başlayınca bu tarz şeylere dikkat etmeye ve diğerlerinin hareketlerini yakından takip etmeye de başlıyordunuz.

Liderler olarak limuzinin arka kısmına oturmuştuk, bu bana ayrımcılık hissi verse de birbirimizle konuşma fırsatı bulduğumuza sevinmiştim. Diğerleri de bundan şikayetçi görünmüyordu. Neden rahatsız olduğumu bilmiyordum ama rahatsızdım işte.

Rafael uzun boylu, esmer tenli, yakışıklı ve güçlü görümlü bir Meksikalıydı. Konuşmasında herhangi bir aksan problemi yoktu, hatta bir Misouri'li gibi konuşuyordu. Yüzü bize dönük oturmuştu. Evet biz. Micah ve ben, yan yanaydık ve Rafael'in karşısındaydık. Fakat el ele tutuşmuyor veya birbirimize kaçamak bakışlar atmıyorduk. Aslında garip bir şekilde, leoparlardan uzak olduğumuzda Micah'tan da rahatsız olmaya başlıyordum. Belki de bu, biriyle yakınlık kurduktan hemen sonra genelde hissettiğim rahatsızlıktan kaynaklanıyordu. Ama bundan emin değildim, farklı bir histi. Ya de belki de Richard'ı görmeye yaklaştıkça ne yaptığımı bilmediğimin farkına varıyordum. Gerçekten Richard'a, başka bir şekil-değiştiriciyi yeni sevgilim olarak aldığımı mı söyleyecektim? Daha önce ayrılıp barışmıştık ama eğer Richard, Jean-Claude'un yanı sıra bir kalıcı sevgili daha edindiğimi düşünürse, aramızdaki her şey biterdi. Bir yanım Richard'la birlikte olmamızın ikimiz için de faydalı olmadığını düşünse de onunla aramızdaki ilişkinin sona ermesini istemiyordum. Birbirimiz için iyi değildik ama zaten aşk da böyle bir şey değil midir?

Bu ciddi düşünceleri kafamdan atıp grubumuza katılan diğer kişiye baktım. Donovan Reece şehirdeki kuğuların yeni kralıydı. Oturduğu için boyunu tam olarak kestirmek güçtü ama yaklaşık bir seksen olduğu söylenebilirdi. Teni, cilt kremi reklamlarında, birkaç yıllık kullanım sonunda elde edilmesi vaat edilen pürüzsüzlükteydi. Benden daha beyazdı, hatta Jean-Claude kadar beyazdı ama yanaklarında hafif bir pembelik göze çarpıyordu. Derisinin altındaki kan dolaşımını görmek neredeyse mümkündü, şeffafmış gibi görünüyordu. En az göründüğü kadar hayat dolu olduğu belliydi. Ona dokununca elinizin yanacağını düşünüyordunuz.

Gözleri, açık ve sakin mi, yoksa bulutlu ve yağmurlu mu olacağına karar verememiş yaz akşamındaki gökyüzü gibi, gri ve mavinin karışımı bir renkteydi. Oldukça yakışıklıydı. Temiz yüzlü, genç görünümlü, üniversitelerdeki öğrenci birliklerinde rastlayabileceğiniz türde tiplerden biriydi. Ama o böyle şeyler yapmak yerine bizimle kurtadamlar toplantısına geliyordu. Üstelik oradaki tek avcı olmayan türün o olması, bana pek de parlak bir fikir gibi görünmüyordu.

"Siz kuğuyelelerimi kurtardınız Bayan Blake. Bunu yaparken neredeyse ölüyordunuz. Yanımda kızları getirmedim, onlar..." Kapalı ellerine baktı, sonra gözlerini bana çevirip "Onlar sizin Nathaniel gibi kurbanlar," dedi.

"Nathaniel, diğer adamlarımla birlikte cipimle geliyor," dedim.

Reece başıyla onayladı. "Evet, ama onun canavarı bir avcı, kızlarım değil. Eğer kontrollerini kaybedip toplantı sırasında şekil-değiştirirlerse oracıkta yem olurlar."

"Size katılıyorum Bay Reece ama aynı şey sizin için de geçerli değil mi?"

"Ben Kuğu Kral'ım Bayan Blake, istemedikçe şekil değiştirmem."

İstemedikçe... Bunun böyle bir vurguyla söylendiğini ilk defa duyuyordum. Donovan Reece'in kötü bir ukalalık problemi vardı. Ama onunla bu konuda tartışmaya niyetim yoktu. Rafael az da olsa niyetlenmişti. Micah söze hiç girmedi. Bütün konuşmayı benim yapmama izin vermişti. Bu bir erkekte hoşuma gidecek türden bir özellikti.

"Dövüşebiliyor musunuz?" diye sordum.

"Size yük olmam Bayan Blake. Endişelenmeyin."

Endişeliydim çünkü teninin altındaki kanın kokusunu alabiliyordum. Etinin altındaki dolaşımı hissedebiliyordum. Et, kan ve sıcaklık, kısacası yemek gibi kokuyordu. Daha önce de av konumunda olan şekil-değiştiricilerin yanında bulunmuştum ama onların ne olduklarını koklayarak anlayabildiğimi farketmemiştim. Onun narin kokusundan Reece'in canavarının narin ve öldürülebilir, benimle mücadele edecek ama incitemeyecek bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Nabzımı yavaşlatmak için sert bir şekilde yutkundum ama bir türlü yavaşlamıyordu. Donovan'ın karşısında diz çöküp onu koklamak, yüzümü çıplak kollarına sürüp gömleğinin kolları beni durdurana kadar devam etmek istiyordum. Mavi-beyaz çizgili gömleğinin altında bir tişört daha vardı. Gömleğinin önünü parçalayarak açıp düğmeleri havaya saçmak, bıçağımı kılıfından çekerek tişörtünü kesmek, göğsünü ve karnını çıplak görmek istiyordum. Fakat bana bunları yaptıran *ardeur* değildi, isteklerimin seksle bir ilgisi yoktu. Karnını çıplak bir şekilde görüp onu ısırmak, ona dişlerimi geçirmek istiyordum.

Ellerimle gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım. Benim neyim vardı böyle?

Micah yavaşça koluma dokundu. "Anita, neyin var?"

Ellerimi yüzümden indirip ona baktım. "O, yemek gibi kokuyor."

Micah başıyla onayladı. "Evet."

Tekrar başımı iki yana salladım. "Ne hissettiğimi anlamıyorsun. Bu... Korkunç bir şey." Bunu yüksek sesle söyleyememiştim. Onu yemek istiyordum, en azından dişlerimi etine geçirmeliydim. Kendimi onu yemekten uzak tutabilirdim ama dişlerimi o pürüzsüz tenine saplama isteğine karşı koyabileceğimden emin değildim.

"Nathaniel'i ısırdığını söylediğinde, bunun açlık yüzünden olduğunu anlamıştım," dedi Micah. Açlık kelimesini özellikle vurgulamıştı. "İlk dolunayını yaşamadan önce, birkaç gün veya belki bir hafta, açlıkla ilgili problemler yaşaman normal. Aklından düşünceler geçmesi, hayal görmen, açlığın sürekli aklında olması sık rastlanan durumlardır."

"Normal," deyip güldüm ama acı bir gülüştü. "Düşündüğüm şeylerin normallikle hiç alakası yok." Hissettiğim şeyi yine yüksek sesle söyleyememiştim.

"Reece'e ne yapmak istiyorsun ki?" diye sordu Rafael.

Ona doğru baktım. Tam düşündüklerimi söyleyecektim ki gözucuyla Reece'i gördüm ve duraksadım. "Hayır, bu biraz önce hakkında fanteziler kurduğun, hiç tanımadığın birine, seksle ilgili fantezilerini anlatmak gibi bir şey olur. Düşüncelerim bana özel."

"Demek o kadar özel," dedi Rafael.

Tekrar ona baktım, siyah gözleri bakışlarımla karşılaştı. "Eğer Bay Reece'e ona neler yapmak istediğini anlatırsan, ben de anlatmaya razı olabilirim," dedim

"Fareler de av konumunda olan hayvanlardır," dedi Reece.

"Küçük her hayvan avdır ama fareler hem otobur hem de etoburdur. Karşılarına çıkan her şeyi yerler. Eğer kaçamazlarsa buna insanlar da dahildir. Ayrıca Bay Reece, fareadamlar küçük olmadıkları için farelerden çok daha üstün avcıdır."

Reece bize sert bir şekilde bakmaya başladı. Başını sert bir şekilde iki yana salladı ve eğilip bileğini yüzüme yaklaştırdı. "Bir nefes çek istersen, hepinizin iştahını kabartıyorum sanırım."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Rafael.

"Onu dinlesen iyi olur," dedi Micah.

Ben bir şey söyleyememiştim çünkü etinin kokusu adeta sarhoş ediciydi. İpek çarşaflara sıkılmış egzotik bir parfüm kokusu gibiydi ve aynı zamanda fırından yeni çıkmış ekmek kokusu ve tatlı jöleyi de andıran bir esans içeriyordu. Bunu anlatacak kelime bulamıyordum ama hayatımda kokladığım en güzel şeydi diyebilirim.

Bileğini tutmuş, dudaklarımı tenine dayamıştım ki ne yaptığımın farkına vardım. Kağıt kadar ince, narin derisinin altında dolaşan kanın kokusunu alabiliyordum. İstediğim şey koklamaktan ötesiydi. Onu tatmak, etini dişlerimin arasında hissetmek, kanını ağzıma doldurmak, onu... Reece'ten hızla uzaklaşıp Micah'ın yanına sokuldum. Kuğu Kral'dan mümkün mertebe uzak durmak istiyordum.

Yüzümde, gözlerimde, onu gerçekten korkutan bir şey olmalıydı. "Aman Tanrım, kendini kontrol etmekte gerçekten zorlanıyorsun," dedi.

"Üzgünüm," diyebildim sadece.

"Kendini, bizim gibi yüzlercesinin arasına atmak istediğinden emin misin gerçekten?" diye sordu Rafael.

"Dürüst olmak gerekirse... Bana zarar vermeyeceğinizi düşünüyorum. Anita ve senin hakkında duyduklarımdan, sizin iyi adamlar olduğunuzu anladım Rafael," dedi Reece. Bakışları Micah'a doğru yöneldi. "Gerçi onu tanımıyorum ve kuğuların kimseye de bağlılık bildirmediğinin farkındayım. Bizler özerkliğimizi hep korumuşuzdur. Ama Anita'ya destek veriyor olmam, kurtlar için bir anlam ifade edecektir. Evet, belki savaşçı bir müttefik olmayacağız ama farklı bir cinsin pardına destek vermesi Ulfric için değişik anlamlar ifade edecektir."

Koltuğun kenarında dizlerimi göğsüme çekip bacaklarıma sarılmış vaziyette oturmuştum. Bu, silah askısıyla pek rahat bir hareket değildi ama kendimi tutmaya ve kontrolümü tamamen geri kazanmaya çalışıyordum. Utanç verici veya ölümcül bir şey yapmadan bu geceyi nasıl geçirecektim? Kontrolümü daha ne derece kaybedebilirdim?

"Eski Kuğu Kral da ölmeden önce, Lupa'ya destek vermişti," dedi Rafael.

"Ben de öyle duymuştum. Gerçi teknik olarak kendisi Kuğu Prens'ti, kral değildi. Eski Lupa'ya tam olarak ne borçlu olduğunu bilmiyorum ama sanırım şantaj konusu olabilecek bir şeylerdi. Çünkü görseniz, çok utanmanıza sebep olabilecek bazı polaroid fotoğraflar buldum."

Konuşmadan önce iki kere boğazımı temizlemem gerekti. "Kaspar, Raina'nın kirli filmlerinde rol almayı reddetmişti ama bunun bedeli olarak bu filmler için seçmeler düzenlemek zorunda kalmıştı."

Reece bana baktı. "Seçmeler mi? Bu da ne demek?"

Kendime daha da sıkı sarıldım ve konuşmaya devam ettim. Fakat hala kafamın içinde nabzımı duyabiliyor, kan akı-

şımın hızını hissedebiliyordum. Reece'in yanında olmak, ondan bir ısırık almak istiyordum. Ama bunun yerine konuşmaya karar verdim. "Kaspar istediği anda şekil değiştirebiliyordu. Raina da şekil-değiştirici olmayan kişilerin seks sırasında buna nasıl tepki verdiklerini görmek için onu kullanıyordu."

Ondan uzak olmama rağmen Micah'ın buna verdiği tepkiyi hissetmiştim. Reece de korkmuş görünüyordu. "Sen bunu gördün mü?"

"Hayır, ama Raina bunu bütün detaylarıyla anlatmaktan büyük zevk alıyordu. Bir keresinde beni de bu seçmelerden birine götürmek istemişti ama benim yapacak daha iyi işlerim vardı."

"Peki, Kaspar bunu isteyerek mi yapıyordu?" diye sordu Reece.

"Hayır," diye cevapladım. "Bunun kendi seçimi olmadığı çok açıktı. Hatta yaptığı şeyden nefret ediyor gibi görünüyordu."

"İstediğimiz zaman şekil değiştirebilme yeteneğimizi bir nimet olarak görürüz. Bunu yapabilen çok az türden biri de biziz."

"Bu yeteneğinizin bir hastalıktan çok lanet veya doğuştan gelen bir yetenek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet," diye cevapladı.

"Kaspar kesinlikle bir lanet altındaydı," dedim.

"Benim durumumu mu merak ediyorsunuz?"

Açıkçası, konuştuğu sırada Reece'in ademelmasının hareketini seyretmekle meşguldüm, boğazına dişlerimi geçirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum ama bu düşüncelerimi kendime saklasam iyi ederdim. Konuşmaya de-

vam ettim ama sanırım Micah ve Rafael kontrolümü kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı farketmişti. Kendime sarılıp konuşmayı sürdürdüm çünkü sessizlik bana çok kötü hayaller gördürüp inanılmaz istekler yüklüyordu.

"Evet, bunu merak ediyorum," dedim.

"Ben Kuğu Kral olarak doğdum."

"Kuğu Kral olarak doğunca kuğuyele olunmuyor mu? Yani erkeksen Kuğu Kral olarak mı adlandırılıyorsun? Kuğuyele terimi sadece dişiler için mi kullanılıyor?"

Yüzümü inceledi. "Ben onların kralı olmak için doğdum. Yüz senedir gelen ilk kral benim."

"Diğerleri, liderlik yapmak için seçilmeli ya da hakları için savaşmalı. Sizin anlattığınız durumsa monarşiden yararlanmakmış gibi gözüküyor."

"Aslında öyle. Ama kan bağı bir şey değiştirmez, her ne kadar kuğuyelelik aileden geçse de ben unvanımı kan bağı sayesinde kazanmadım."

"Öyleyse kral olmanız gerektiğini nereden biliyordunuz?" diye sordum.

Gözlerinde fırtına bulutları yoğunlaşıyormuşçasına bir kararma oldu. "Bu sorunuzun cevabı, biraz özel."

"Üzgünüm, bilmiyordum."

"İstediğiniz cevabı size vereceğim ama önce sizin, daha nazik sayılabilecek bir sorumu cevaplandırmanız gerekecek."

Birbirimize baktık. Kalp atışlarım neredeyse normale dönmüştü. Artık ona, teninin altındaki kanın kokusunu almaksızın bakabiliyordum. Normal şeyler hakkında konuşmak, onu dinlemek, kısacası normal şeyler yapmak beni kendime getirmişti. Konuşabilen ve üstün meziyetleri olan bir kişiydim, artık bir hayvan değildim. Bunu gerçekten ba-

şarabiliyordum. İçinde bulunduğum top gibi olmuş halden yavaşça kurtuldum.

"Sorun ve ben de cevaplayayım," dedim.

"Benden önceki Kuğu Kral Kaspar Gunderson'u siz mi öldürdünüz?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu beklenmedik bir soruydu. Sürpriz soru, kalp atışlarımı tekrar hızlandırmıştı. "Hayır, hayır ben öldürmedim."

"Kimin öldürdüğünü biliyor musunuz?"

Tekrar gözlerimi kırpıştırdım. Ona yalan söylersem bunu farkedip edemeyeceğini merak etmeye başlamıştım. Yine de doğruyu söylemeye karar verdim. "Evet."

"Kim?"

Başımı iki yana salladım. "Buna cevap veremem."

"Neden?"

"Çünkü zaten o öldürülmemiş olsaydı, Kaspar'ı ben öldürecektim."

"Onun birkaç ölümden sorumlu olduğunu, ayrıca sizi ve arkadaşlarınızı öldürmeye çalıştığını biliyorum," dedi Reece.

"Durum bundan biraz daha karışıktı. Avcılardan para alıyordu ve onları şekil-değiştiricilerini kullanarak destekliyordu," dedim.

Reece başıyla onayladı. "Aynı zamanda koruması altında olan kuğuları kurban durumuna düşürmüştü. Sanırım onunla eski Lupa'nın ortak noktası buydu, seksüel sadizm."

"Kuğularınızın, Nathaniel'le beraber kulüpte olmalarının sebebi de bu muydu?"

"Evet, ben o tarz oyunlar oynamam, kuğularım da böyle şeylerden hoşlanmayacak kadar aklı başındadır."

Başımla onaylayıp "Buna saygım sonsuz," dedim.

"Soruma dürüst bir şekilde cevap verdiniz. Bunu yapmalıyım," diyerek gömleğinin önünü açmaya başladı.

Micah'a baktım, omuz silkti. Daha sonra Rafael'e baktım, o da başını iki yana salladı. Hiçbirimiz neden soyunduğunu bilmiyorduk.

Gömleğinin belini pantolonun içinden çıkarmadan, içindeki tişörtün karın kısmını sıvamaya başladı. Çıplak göbeğini sergilemeye hazırlanıyordu ve kendimi bu manzara karşısında kontrol edebileceğimden emin değildim. Nabzım yine hızlanmıştı. Yanımdaki beylerden hiçbirinin sormayacağını farkettiğimden kendim sormaya karar verdim. "Neden soyunuyorsunuz?"

"Krallık sembolümü size göstermek için."

Yüzüne baktım. "Anlamadım?"

Reece suratını astı. "Merak etmeyin, teşhircilik yapmak gibi bir niyetim yok," dedi.

"Teşhircilik yapmanızdan korkmuyorum zaten, mesele şu ki..." Ama ben cümleyi tamamlayamadan, bembeyaz teni ortaya çıkmıştı bile. Arabanın karanlık atmosferinde göbek deliği üstünde atan nabzını görebiliyordum. Kahretsin, sanki şimdiden onu yemeye başlamışçasına tadını ağzımın içinde hissedebiliyordum. Göğsündeki kıllarda bir anormallik vardı. Çok nazik, ince, narindi ve göğsünün ortasından göbeğine uzanıp orada tepesi aşağıya bakan bir üçgen oluşturuyor ve göbek deliğinden aşağı pantolonunun içine devam ediyordu.

Arabanın taban döşemesinde ona doğru emekliyordum ve oraya nasıl geldiğimin farkında değildim. Durdum ve kendimi Micah'ın bacaklarına bastırdım. "Yerimden kalktığımı bile hatırlamıyorum, kendimi kaybediyorum."

Micah ellerini omuzlarıma koydu. "Canavarın kontrolü ele geçirdiğinde böyle şeyler olur. İlk birkaç dolunayında hafıza kaybına uğraman normal. Sonradan unuttuğun anlar aklına gelecektir."

Reece koltuğun arkasına yaslanmış kemerini çıkarmaya uğraşıyordu.

Bu kadar yakınken göğsünde ve karnındaki kıllar konusunda yanıldığımı farketmiştim. İlerlemeye çalıştım ama Micah omuzlarımdan tutuyordu. Elimi uzatıp Reece'in karnına hafifçe dokunabilmeyi başardım. Bu dokunuşum onun kemeriyle uğraşmayı kesmesine sebep oldu. Şimdi bana bakıyordu.

Vücudundakiler kıl değildi. "Kuştüyü, bir civcivinkiler kadar yumuşak," dedim. Elimi o tüylerin üstünde gezdirmek ve vücudumla, bu sıcaklığa ve yumuşaklığa değmek istiyordum. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Başımı kaldırdığımda, bakışlarımız karşılaştı. Boynundaki nabzı görebiliyor, duyduğu korkuyu hissediyordum. O ufacık dokunuşum ve sesimin yumuşak tonu onu korkutmaya yetmişti.

Micah kollarıyla bana sarılıp beni bacaklarının arasına çekti. Eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Şşşttt Anita, şşşttt," dedi. Fakat yaptığı şey beni sadece sakinleştirmek amaçlı değildi. Canavarının benimkini çağırdığını, sanki elinin kocaman olup tüm vücudumda gezindiğini hissediyordum. Bana dokunuşu vücudumun kasılmasına, onu arzulamama sebep olmuştu. Yüreğim ağzımdaydı.

Nefesim kesilmiş. "Bana ne yaptın?" diye sordum.

"Açlık, sekse yönlendirilebilir," dedi Micah.

"Beslenmeyecektim ki," dedim.

"Vücut ısın artmıştı. Şekil değiştirmeden hemen önce vücut ısımız aniden artar, tıpkı hayvanların kriz geçirmeden önce yaşadıkları durum gibi."

Dizlerinin arasında, ona doğru döndüm, kolları hala bana sarılıydı. "Şekil değiştireceğimi mi sandın?"

"İlk değişimi yaşaman genelde haftalar alır, en azından ilk dolunayını yaşaman gerekir ama senin problemlere normalden daha hızlı tepki verdiğini farkettim. Eğer ilk değişimini burada yaşasaydın ne ben ne de Rafael, Reece'i parçalamanı engelleyebilirdik."

"İlk değişim genelde çok şiddetli olur ve bir limuzinin arka tarafında kaçmak veya saklanmak için gerekli yerleri bulamayız," dedi Rafael.

Reece birkaç santimetre öteden bana bakıyordu. Micah bana sarılmış durumdaydı ama kesinlikle romantik bir portre çizmediğimizin farkındaydım. Zaten Micah, sekse yönlendirmenin başarılı olmaması ihtimaline karşı beni tutuyordu. "Ama Anita bir yıldan fazla süredir Nimir-Ra," dedi Reece.

"Ama son zamanlara kadar insandı," dedi Rafael.

Reece birkaç saniye daha bana bakıp "Her neyse, kuğu şeklinde bir doğum izim var, ailem doğduğum anda ne olmam gerektiğini anlamış," dedi.

"Böyle şeyler duymuştum ama bunların hep bir efsane olduğunu sanırdım," dedi Micah.

Reece başını iki yana salladı. "Son derece gerçekler." Arkasına yaslanıp tişörtünü belinin içine soktu.

"Kaspar'ın da başında saç yerine tüyler vardı," dedim.

"O derece uzun yaşarsam bana da bunun olacağı söylenmişti." Sesinde buna pek de hevesli olmadığını belirtir bir ton vardı.

"Bundan pek memnun değil gibisin," dedim.

Gömleğinin düğmelerini iliklerken yüzünü astı. "Siz bir zamanlar insandınız Bayan Blake, oysa ben hiç insan olma-

dım. Bir Kuğu Kral olarak doğdum. İlk çocukluk dönemimden itibaren bir kral olarak yetiştirildim. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Üniversiteye gidip akademik bir kariyer yapmak istedim ama bunu kullanabilme şansım bile olmadı çünkü sürekli bir yerlere gitmem, diğer kuğularla ilgilenmem gerekti."

Micah hala bana sanlmış vaziyetteydi ama kollarını ve bacaklarını biraz gevşetmişti. "Bir ruhla ilk karşılaştığımda daha on yaşındaydım ve daha önce de bir hayaletle karşılaşmıştım Reece. On üçümde köpeğim ölmüştü ve onu yanlışlıkla dirilttim. Aslında hiç insan olmadım Reece, buna inan."

"Bu durumdan rahatsız görünüyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Hem de nasıl."

"Kim ve ne olduğunuzu bir an evvel kabullenseniz iyi olur, yoksa ikiniz de acınacak hale geleceksiniz," dedi Rafael.

İkimiz de ona, pek de dostça olmayan bir ifadeyle baktık. "Kedicik olmaya alışmam için bana birkaç hafta vermen gerek," dedim.

"Nimir-Ra oluşundan bahsetmiyorum Anita. Seninle tanıştığımdan beri, olduğun şeyden nefret ediyorsun. Richard'ın canavarından kaçışı gibi, sen de yeteneklerinden kaçmaya çalışıyorsun," dedi Rafael.

"Felsefe dersine ihtiyacım yok Rafael."

"Bence var, hem de fena halde var ama madem seni bu kadar rahatsız ediyor, konuyu kapatabilirim."

"Bana hiç bakmayın. Hayatım boyunca ne kadar şanslı biri olduğum konusunda vaazlar dinledim. Kendi ailem bile beni bu konuda ikna edemediyse sizin çabalarınızın boşa çıkacağı kesin," dedi Reece.

Rafael omuz silkti, sonra bana döndü. "Tamam konuyu değiştirelim, lupanar'a gelmek üzereyiz. Micah'ın canavarının ve gücünün sana geçtiğini gördüm ve senin canavarın da buna karşılık verdi."

"Bunu görebildin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Onun gücü masmaviydi ve seninki de kıpkırmızı, sonra ikisi birbirine karıştı."

"Sonra ne oldu, mor renk mi elde ettik?" dedim.

Micah saygısızlık yapmamam konusunda beni uyarmak için biraz daha sıkı sarılmaya başladı. Rafael'se daha açıksözlü davrandı. "Dalga geçmeyi bırak Anita. Olanları gördüm ve Richard da görecek."

"O benim Nimir-Raj'ım," dedim.

"Anlamıyorsun Anita. Micah, canavarındaki doğum izlerinin bir efsane olduğunu söylemişti. Doğrusunu istersen ben de şu ana kadar mükemmel eş kavramının bir efsaneden öteye geçemeyeceğine inanıyordum. Aşık olmanın kader olması gibi, romantik bir hikaye olduğunu düşünüyordum." Rafael'in zaten ciddi olan yüzü iyice ağırbaşlı bir ifadeye bürünmüştü. "İlk başta bağları hissedersin ve hikaye böylece devam eder ama ancak ilk birlikteliğinizden sonra canavarlarınız birbirine ulaşır. Yani böyle bir beraberliği ancak fiziksel birliktelik sağlayabilir."

Bakışlarımı onun sert ve sorgulayıcı bakışlarından kaçırmam gerekmişti, sonra kendimi toparlayıp ona baktım ve "Ne öğrenmeye çalışıyorsun Rafael?" diye sordum.

"Bir şey öğrenmeye çalışmıyorum, daha çok Micah'la yatmış olduğunu bildiğimi söylüyorum diyebiliriz ve Richard her ne kadar seni terketmiş ve herkese artık bir çift olmadığınızı söylemiş olsa da bu durumdan hiç hoşlanmayacak diyorum."

Rafael durumu yanlış algılıyordu. Micah'tan uzaklaştım, o da bu hareketimi sorgulamadan gitmeme izin verdi. Bu ona daha da fazla puan kazandırmıştı. "Richard beni terketti Rafael, durumu açıklamanın başka yolu yok. Beni terkeden birinin de sonradan hareketlerimi sorgulamaya hakkı olamaz."

"Eğer onu terketmişse Anita'nın istediğini yapmaya hakkı var. Ulfric'in suçlayabileceği tek bir kişi var, o da kendisi," dedi Reece.

"Mantık olarak haklısın ama bir erkeğin, hayatının aşkını başka birinin kollarında gördüğünde mantıklı davrandığı nerede görülmüş?" Rafael'in bunları söylerken kullandığı acılı ton, ona bakmama ve yüzünü incelememe sebep oldu. Tecrübelerine dayanarak konuşuyor gibiydi.

"Nimir-Ra'lığıma karşı Ulfric olarak onun hiçbir otoritesi yok."

"Bu gece zaten yeterince tehlikeli olacak Anita. Bir de Richard'ı sinirlendirmeye gerek yok."

"İşleri daha da kötüleştirmek istemiyorum. Zaten ne kadar kötü durumda olduğumuz ortada."

"Seni terkettiği için ona kızgınsın," dedi Rafael.

Hayır demeye hazırlanıyordum ama sonra haklı olabileceğini farkettim. "Olabilir."

"Onu incitmek istiyorsun."

Yine hayır diyecektim ama durdum, düşünmeye, gerçekten ne hissettiğimi anlamaya çalıştım. Onun tarafından bir kenara atıldığım için kızgın ve incinmiştim. Tamam, her şey bu kadar basit değildi ama yine de... "Evet, incindim ve belki bu yüzden biraz da olsa Richard'ı cezalandırmak istiyorum ama mesele sadece beni terketmiş olması değil. Se-

bep olduğu bunca karmaşa, değer verdiğim kişileri içine attığı tehlike, gerçek dünyaya uyması mümkün bile olmayan izci çocuk numaraları, beraber takıldığı kurtadamlar... İşte bunlardan bıktım Rafael. Tüm bu olanlardan ve ondan sıkılmaya başladım."

"Sanki senden önce davranmış olmasaydı, onu sen terkedecekmişsin gibi konuştun."

"Aramızı düzeltmek, bu ilişkiyi düzene sokmak için geri döndüm. Fakat bunun için, ne kendisine ne de etrafındaki kişilere bir yararı olan ahlaki değer yargılarını bir kenara bırakması gerekiyordu."

"Ahlaki değer yargılarından vazgeçmesi, kişiliğinden vazgeçmesi demek olurdu."

Başımla onayladım. "Biliyorum." Bunu söylemek bile kendimi daha da kötü hissettirmişti. "Değişmesi imkansız ama olduğu gibi kalırsa da ölecek."

"Ve belki de seni ve Jean-Claude'u da yanında götürecek," dedi Rafael.

"İşin bu kısmından herkesin haberi var galiba."

"Normal olarak bir vampirin insan hizmetkarını öldürürsen vampir de kurtulamaz. Eğer vampiri öldürürsen insan hizmetkar ya ölür ya da çıldırır. Mantık, birinin ölümünün diğerinin hayatını tehlikeye atmasını gerektirir."

Yine de birimizin ölmesinin, hepimizi öldüreceğini herkesin bilmesinden hoşlanmıyordum. Bu, kiralık katillerin işini fazlasıyla kolaylaştırıyordu. "Ne söylememi istiyorsun Rafael? Richard'la neredeyse tüm alanlarda felsefi çatışmalar yaşadığımızı mı? Onunla evlenip mutlu bir yuva kuramamamızın birden fazla sebebi var. Sebep, yaşamak ile ahlaki değerlerine sadık kalma arasında bir karar verememesi mi,

yoksa onun bu değerler uğruna canını feda edeceğinden korkuyor olmam mı? Evet, korkuyorum. Beni Micah'la görmenin onun bir parçasını öldüreceğinin de farkındayım. Elimden gelse bunu engellerdim ama böyle olmasını ben istemedim."

"Senin hiçbir suçun yok," dedi Rafael.

İç çektim. "Altı ay boyunca ondan uzakta olmasaydım, belki sürüye uygulamaya çalıştığı demokratik düzen konusunda onu uyarabilirdim. Belki burada olsaydım, her şey farklı olurdu. Ama ne yazık ki burada değildim ve bunu değiştiremem. Tek yapabileceğim bozduğum şeyi onarmaya çalışmak."

"Her şeyi onarabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Rafael.

Omuz silktim. "Bunu, Jacob'la tanışıp, Richard'ın Ulfric'liği nasıl yürüttüğünü görüp, durumun onarılabilir olup olmadığına karar verdikten sonra tekrar sor."

"Peki, nasıl onaracaksın?" diye sordu Micah.

Ona baktım. "Eğer problem olan sadece Jacob ve birkaç arkadaşıysa, o zaman her şey hallolur."

"Richard'a karşı gelenleri öldürmek bir çözüm değil Anita. Bu demokrasi deneyinin bir son bulması gerek. Richard'ın kendisine karşı gelenlere sert tepkiler vermesi gerek. Korkutucu olmalı, yoksa yeni Jacob'lar gelecektir," dedi Rafael.

Başımla onayladım. "Tamamen aynı fikirdeyiz Rafael."

"Ama eğer artık onun kız arkadaşı veya sevgilisi değilsen, üstündeki etkinin fazla güçlü olmayacağından endişeliyim."

"Zaten çıkıyorken de çok fazla etkim olduğunu sanmıyorum."

"Eğer onun aklını başına getirmezsen ölecek ve başka biri, muhtemelen de Jacob, sürüyü ele geçirecek. Onun da ilk işi, her akıllı komutanın yapacağı gibi, önceki liderin yakınlarını ortadan kaldırmak olacak."

"Sence Jacob bu kadar pratik zekalı mıdır?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı Rafael.

"Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Micah ve senin sevgili olduğunuzu Richard'dan saklamanı."

Micah'a gözucuyla baktım, omuz silkti, yüzü sakindi. "Seni, kendi şartlarınla kabul edeceğimi söylemiştim Anita. Bu konuda ciddi olduğuma seni inandırmak için daha ne yapmam gerekiyor?"

Yüzünü inceleyip ifadesinde bir kusur bulmaya çalıştım ama bulamadım. Belki de gerçekten iyi bir yalancıydı ya da ben paranoyakça davranıyordum. "Yanımızda sadece leoparlar varken kendimi çok iyi hissediyordum ama şimdi... Şimdi neden öyle hissedemiyorum?"

"Aklına başka düşünceler geliyor da ondan," dedi Reece.

"Hayır," dedi Rafael, Micah'a bakıyordu. Bakışları kesişmişti.

Bakışmaları o kadar uzadı ki müdahale etmek zorunda kaldım. "Birinizden biri konuşmaya başlasa iyi olur," dedim.

Rafael başıyla Micah'a 'devam et' dercesine bir hareket yaptı. Micah'a döndüm. "Tamam," dedi. Söyleyeceği kelimeleri özenle seçiyor gibi görünüyordu. Bu konuşmanın hoşuma gitmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. "Bütün pardların ve sağlıklı olan tüm şekil-değiştirici gruplarının bir sürü bağı vardır."

"Yani grup kimliği gibi bir şey mi?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Daha çok..." Yüzü asılmıştı. "Daha çok *cadılar meclisi* diye adlandırılan duruma benzer bir şey. Bu meclis bir arada çalışıp büyü yapan cadılardan oluşur ve bir büyü yapılacağı zaman hepsi bütünün bir parçasını oluşturur ve beraber çalıştıklarından yalnız olacaklarından çok daha verimli olurlar."

"Peki, tamam ama bunun, sadece leoparlarla beraberken iyi hissetmemle ne alakası var?"

"Eğer onlarlayken farklı hissediyorsan, bu bir sürü bağı oluşturmaya başladığımızı gösterir. Bu tür bir bağ kurmak aylar sürer. Belki de sadece kendi leoparlarınla aranda olan bir bağdır. Gelmekte olan değişim, hareketi hızlandırmış olabilir."

"Ama sen daha fazlası olduğunu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Başıyla onayladı. "Benim pardımla da bir bağ oluşturduğunu düşünüyorum, bu da pardlarımızı bir bütün haline getirme kararı aldığını gösterir."

"Henüz hiçbir şeye karar vermedim."

"Vermedin mi?" diye sordu. Öylece oturmuş, ellerini önde birleştirip hafifçe bana doğru eğilmişken reddedilmesi güç görünüyordu.

"Bak, sevişmemiz harikaydı. Fakat henüz çeyiz hazırlıklarına başlamak istemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?" Neredeyse paniklediğimi hissetmiştim.

"Bazen seçimi senin yerine canavarın yapar," dedi Rafael.

Ona bakıp "Bu da ne demek?" diye sordum.

"Eğer onun pardıyla şimdiden bir sürü bağı kurmuşsan, o zaman canavarın senin yerine seçim yapmış demektir Anita. Bu onun sevgilisi olmaktan daha yakınlık gerektiren bir şeydir çünkü bağlılığın sadece onunla sınırlı kalmaz."

Gözlerimi açarak ona baktım. "Yani kendi leoparlarımın yanı sıra artık onunkiler için de mi sorumluluk duymam gerekecek?"

Rafael başıyla onayladı. "Muhtemelen."

Tekar Micah'a döndüm. "Ya sen? Benimkiler için sorumluluk duyuyor musun?"

Derin bir nefes alıp verdi, hiç de mutlu görünmüyordu. "Aramızdaki bağın bu kadar hızlı oluşacağını sanmıyordum. Bu kadar hızlı işe yaradığını hiç görmedim."

"Yani?" dedim.

Dudakları hareket etti, neredeyse gülümsemişti. "Yani evet, eğer bir bağ oluştuysa, leoparların için sorumluluk duyuyorum."

"Bundan pek memnun görünmüyorsun."

"Alınma ama kedilerin tam bir karmaşa kaynağı."

"Sanki seninkiler çok düzgün. Gina bana biraz hırpalanmış göründü," dedim.

Micah'ın bakışları sertleşti, yüzümü incelemeye başladı. "Anlatmış olamazlar, buna cesaret edemezler."

"Oturup çene çalmadık Micah fakat farkediliyor, onda yenilmişliğin kokusunu aldım. Biri onu çok fena hırpalamış ve bu olay yeni olmuş ya da hala olmakta. Kötü bir erkek arkadaşı mı var?"

Yüzü ifadesizleşmişti. Bunu farketmemden hoşlanmamıştı. "Onun gibi bir şey." Nabzı hızlanmıştı ve onu bir şeyin korkuttuğunu, benden bir şeyler sakladığını anlamıştım.

"Bana söylemediğin şey ne Micah?"

Bakışları Rafael'e yöneldi. "Adamlarımın durumunu zaman geçtikçe daha mı iyi analiz edebilecek?"

"Ve sen de onunkileri edebileceksin," dedi Rafael.

"Onunkileri analiz etmek zaten çok kolay," dedi Micah.

Yüzünü incelemeye devam ediyordum. Vücudunu kontrol ediyor, gerginliği kendinden uzak tutuyordu ama kalp atışlarının hızlandığının ve korktuğunun farkındaydımı Ayrıca bu küçük bir korku da değildi. Adamlarının düşüncelerinin okunabileceği düşüncesi ödünü koparmıştı.

Ellerimi Micah'ınkilerin üstüne koydum, o da ciddi ve kendini korur durumdaki gözlerini bana doğru çevirdi. "Gina'nın tacize uğradığını öğrenmem seni neden korkuttu?"

Ellerimin altında gerginleştiğini hissettim. Ellerini benden kaçırdı. Bunu nazikçe yapmıştı ama ona dokunmamı istemediğinden emindim. "Gina bunu bilmeni istemezdi."

"Nimir-Raj'ı olarak onu tacizci puştlardan koruman gerekmez mi?"

"Onun için elimden gelenin en iyisini yaptım," dedi kendini savunarak.

"O herifi bir güzel patakla ve Gina'nın da onunla görüşmesini yasakla. Bu çok basit bir problem, karmaşık hale getirmeye çalışma. Yoksa Gina o herife aşık mı?"

Başını iki yana salladı, aşağı bakıyordu, ellerini o kadar sıkı kavuşturmuştu ki derisi kırışmıştı. Sesi sakin ve normal çıkıyordu ama gerginlikten elleri titriyordu. "Hayır, ona aşık değil."

"O zaman problem nedir?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha karışık bir durum." Başını kaldırdı, gözleri öfkeyle dolmuştu.

Elimi uzatıp ona dokunmak istedim ama sonra vazgeçtim. "Eğer gerçekten tek bir pard oluşturacaksak, eğer gerçekten Nimir-Ra'n olacaksam, o zaman kimse ona dokunamaz, kimse adamlarımdan birini incitemez."

"Ama kurtlar Gregory'yi aldı," dedi. Gözlerindeki öfke, ellerinin titremesine yol açıyordu.

"Evet ama onu geri alacağız."

"Zor bir hayat geçirdiğini biliyorum. Hikayelerinden bazılarını duymuştum ama sen tam tersine tecrübesiz ve saf biri gibi konuşuyorsun. Bazen ne kadar çabalarsan çabala, kurtaramadığın kişiler de olur."

Aşağı bakma sırası bana gelmişti. "Kaybettiğim, yüzüstü bıraktığım ve bu yüzden yaralanan, hatta ölen kişiler elbette oldu." Başımı kaldırıp bakışlarını yakaladım. "Ama onlara zarar verenleri öldürdüm. Belki herkesi koruyamam ama intikam konusunda iyiyimdir."

"Ama olan yine de oluyor. Ölenler asla geri gelmiyor. Zombiler de sadece cesettir Anita. Onlar artık kaybettiğin kişiler olmaktan çıkar."

"Söylediğin şeyi senden daha iyi biliyorum Micah."

Başıyla onayladı. Gerginliği biraz olsun hafiflemişti ama gözleri, hala kapanmamış eski bir yaranın acısıyla ifadesizleşmişti.

"Gina ve diğerleri için yapabileceğim her şeyi yaptım ve bu yeterli olmuyor. Korkarım asla da olmayacak."

Ellerine dokundum, bu sefer bana izin verdi. "Belki birlikte bunların üstesinden gelebiliriz."

Yüzümü incelemeye başladı. "Sanırım sen ciddisin, değil mi?"

"Anita, genelde ciddi olmadığı konularda böyle konuşmaz. Yine de onun yerinde olsam, problemleri çözmek için söz vermeden önce problemin ne olduğunu öğrenmeye çalışırdım," dedi Rafael.

Gülümsedim. "Ben de tam bunu soracaktım. Gina'nın içinde bulunduğu ve seni bu kadar korkutan durum ne?"

Ellerini çevirdi, böylece benimkileri sıkıca tutmayı başarmıştı. Gözlerime baktı. Bakışları aşk veya şehvet içermiyordu, çok ciddiydi. "Önce leoparını kurtaralım, sonra bu soruyu tekrar sorarsın, ben de sana her şeyi anlatırım."

Araba yavaşladı ve bir köşeyi döndü. Çakıl kaplı bir yola girmiştik. Lupanar'ın etrafındaki ormanlık alanın girişindeki çiftliğe ulaşmış olmalıydık.

"Bana birazını anlat Micah. Biraz da olsa bilmek istiyorum."

İçini çekti, aşağıya, tekrar birleştirdiği ellerine bakıyordu. Sonra başını kaldırıp yavaşça gözlerime baktı. "Bir zamanlar yönetimimizi, gerçekten kötü bir adam devralmıştı. Bizi hala istiyor ve bu yüzden ben de bizi güvende tutacak kadar güçlü bir yuva arayışındayım."

"Bunu bana söylemekten niye korktun ki?"

Gözlerini biraz açarak "Çoğu pard bu tür tehlikelere girmek istemez," dedi.

Gülümsedim. "Tehlike benim göbek adımdır."

Şaşırmış bir ifadesi vardı, sanki beni anlamamıştı. Görünen o ki, *noir* film repliklerine sadece ben ilgi duyuyordum. "Pislik bir alfa yüzünden sizleri dışlayamam. Sadece tehlikenin geleceği yönü göster, ben de onunla mücadele edeyim."

"Keşke ben de senin kadar kendime güvenebilseydim."

Bakışlarında çok büyük bir kayıp yüzünden oluşmuş acının ağırlığı belirmişti. Merle kapıyı açıp ona elini uzatmadan hemen önce, ellerimi bırakıp benden uzaklaşması içimi ürpertti. Kendine uzanan eli de tutmadı ve karanlığa doğru ilerledi.

Reece, Rafael'e bakarak dışarı çıktı. Sanki Fare Kral ona dışarı çıkıp bizi yalnız bırakmasını söylemişti. Rafael'e döndüm. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Bu herife dikkat et Anita. Ne onu ne de adamlarını tanıyoruz."

"Bu komik çünkü ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"İçindeki canavarı hareketlendirmeyi başarabilmesine rağmen mi?"

Siyah gözlerine bakarak "Belki de özellikle o yüzden," dedim.

Rafael gülümsedi. "Duygularına kapılarak hareket etmeyeceğini biliyordum."

"Kapılabilirim ama bu fazla uzun sürmez."

"Aşık olmaya istekli gibisin," dedi.

"Bazen olacakları düşünmeksizin aşık olabilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"Eğer işler yolunda giderse dünyadaki en güzel şeydir. Ama ilişki yürümezse, sanki kalbin sökülüp gözlerinin önünde doğranıyormuş gibi hissedersin. İçinde asla iyileşmeyecek bir delik açıp gider."

Ne söylemem gerektiğinden emin olamadan ona baktım. "Bu konuda çok tecrübeliymişsin gibi konuşuyorsun," dedim sonunda.

"Eski bir karım ve bir oğlum var. Başka bir eyalette yaşıyorlar. Oğlumu benden olabildiğince uzağa kaçırdı."

"Peki ne oldu, aranızın niye bozulduğunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Olduğum şeyi kabullenecek kadar güçlü bir kadın değildi. Ondan hiçbir şey saklamadım. Evlendiğimizde her şeyden haberi vardı. Eğer ona öylesine fazla aşık olmamış olsaydım, ne kadar zayıf karakterli olduğunu farkederdim. Kimin güçlü kimin zayıf olduğunu anlamak, bir kral olarak benim görevim. Ama beni kandırmasına izin verdim, bunu

şimdi anlıyorum. Fakat onu da suçlayamam, yapısı böyleymiş. Çocuğumuz olduğu için de pişman değilim. Oğlumu seviyorum."

"Gidip oğlunu görüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yılda iki kere gidip onu denetim altında görme iznim var. Ama oğlumun benden korkmasını sağlamış bile."

Ona elimi uzatacaktım ama tereddüt ettim, sonra tekrar fikrimi değiştirdim ve elini tuttum. Önce şaşırdı, sonra gülümsedi. "Üzgünüm Rafael, anlatamayacağım kadar üzüldüm."

Elimi sıktı ve benden biraz uzaklaştı. "Sadece, deliler gibi aşık olmanın şiirlerde ve şarkılarda anlatıldığı gibi bir şey olmadığını bil istedim. Fena halde can yakabiliyor."

"Ben de bir keresinde öyle aşık olmuştum," dedim.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni tanıdığım süre içinde olamaz," dedi.

"Hayır, üniversitedeydim. Hatta nişanlanmıştım. Gerçek aşkı bulduğumu sanmıştım."

"Ne oldu?"

"Çocuğun annesi, annemin Meksikalı olduğunu öğrendi ve sarı saçlı, mavi gözlü soyağacının bozulmasını istemedi."

"Aileleriniz tanışmadan önce mi nişanlandınız?"

"Babamla ve onun ikinci karısıyla tanışmışlardı. İkisi de kuzeyli ve gayet beyaz insanlar. Üvey annem de gerçek annemin resimlerinin ortalıkta olmasından hoşlanmadığı için hepsini benim odama kaldırmıştı. Benim bunu saklamak gibi bir niyetim zaten yoktu ama neredeyse kayınvalidem olacak olan o kadın, sakladığımı düşündü. İşin komik tarafı oğlunun her şeyden haberi vardı, ona her şeyi anlatmıştım ve o bu duruma aldırmıyordu. Ta ki annesi onu aile mirasından mahrum bırakmakla tehdit edene kadar."

"İşte bunu duyduğuma üzüldüm."

"Senin hikayen daha dokunaklı."

"Ama bu kendimi daha iyi hissettirmiyor," dedi ve gülümsedi.

Ben de gülümsedim ama ikimiz de mutlu değildik. "Yine de aşk hoş bir şey, değil mi?" dedim.

"Sorunun cevabını Richard ve Micah'ı lupanar'da bir arada gördüğünde daha rahat verebilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Micah'ı sevmiyorum ki, en azından henüz."

"Ama..." dedi.

İç çektim. "Ama neredeyse seviyor olmayı istiyorum. Hem bu, Richard'la yüzleşmemi de daha dayanılabilir bir hale getirirdi. Artık bana ait olmadığını bilerek onunla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum."

"Büyük ihtimalle seni gördüğünde o da aynı şeyi hissedecek."

"Bunun beni sevindirmesi mi gerekiyor?"

"Hayır, sadece gerçekleri söyledim. Unutma ki senden ayrılması bir zorlama sonucu oldu. Ne olursa olsun, seni seviyor Anita."

"Ben de onu seviyorum ama Gregory'yi öldürmesine izin veremem ve bunun Sylvie'nin hayatına mal olmasına da izin veremem. Sadece kendisinin önemsediği birkaç kurala uymak adına sürüsünü mahvetmesine de izin veremem."

"Jacob ve yandaşlarını onun izni olmadan öldürürsen, Richard sürüyü, seni ve leoparları öldürmek için yollayabilir. Lukoi veya Lupa olmadığın için, izin almadan içlerinden bazılarını öldürmen, Richard'ı o kadar güçsüz bir konuma

sokar ki Jacob tarafından öldürülmüş olmayı tercih bile edebilir."

"O zaman ne yapmalıyım?"

"Bilmiyorum."

Merle başını arabadan içeri uzattı. "Burada kurtlar var. Farelerin onları uzak tutuyor fakat gittikçe sabırsızlanıyorlar."

"Geliyoruz," dedi Rafael. Bana baktı ve "Gidelim mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Sanırım arabadan çıkmamak aptalca olur."

Koltuktan adeta kayarak kalktı ve biraz çekinerek de olsa kolunu uzattı. Normal şartlar altında kimsenin koluna girmeyi kabul etmezdim ama bu gece bir birlik ve beraberlik gösterisi sunduğumuz için koluna girmeyi kabul ettim. Böylece, Fare Kral'ın koluna girmiş, yeni bir gelin gibi arabadan indim. Tabii bir gelinde olmaması gereken, kıyafetlerimin altında saklanmış bıçakları saymazsak. Yeni evlenen kadınların silahlardan çok makyaja önem verdiğini sanıyordum ama kim bilir, belki hepsi benim gibi düşünüyordur. Bir erkeğin kalbine ulaşmanın en kolay yolu kaburga kemiklerinin arasına sokulacak on beş santimlik çeliktir, bazen on santim de işe yarar ama ben on beş santimi tercih ederim. Erkeklik organıyla özdeşleşmiş aletlerin, boyları büyüdükçe işlevlerinin artması ne kadar da komik. Boyutun önemli olmadığını her kim söylerse, gereğinden fazla küçük bıçak görmüş demektir.

22

Çiftliğin avlusu hayli büyüktü ama oraya gelen onca aracın park edebileceği kadar geniş değildi. Bazıları araçlarını ağaçların arasına park etmeye çalışırken boyalarını bile mahvetmişti. Fareadamlar için yeterli park alanı bulunmadığından onlar da çakıl yol üstünde bir park alanı oluşturmuştu. Bazılarıysa ağaçların arasına park etmişti. Rafael yaklaşık olarak iki yüz adamıyla birlikte gelmişti. Zaten daha fazla adamı yoktu çünkü kurtlarla yaptıkları anlaşmada sayılarının iki yüzü geçmemesi kararlaştırılmıştı. Rafael de buna karşılık yaklaşık altı yüz kişilik kurtadam sürüsünün, fareler ihtiyaç duyduğunda yardıma geleceği sözünü almıştı. Bunun üstünde fazla da tartışılmamıştı, 'senin düşmanın, benim de düşmanımdır' tarzı bir yaklaşımdı. Bunları son birkaç dakikada anlatmıştı ve bu sayede çok değerli bir anlaşmayı riske attığını farkedince üzülmüştüm. Keşke lupanar'a silah sokmayı deneseydim diye düşünmeye başlamıştım. Gerçekten, silah sokmayı denememiştim bile. Belki de yumuşak ve güvensiz birine dönüşüyordum ya da sadece çok yorgundum.

Rafael'le yürürken birden karşımızda hayatımda gördüğüm en uzun boylu kadının durduğunu gördüm. Yaklaşık iki metre boyu, geniş omuzları ve sadece uzun süren ağırlık çalışmaları sonucu edinilebilecek türden kasları vardı. Siyah, spor bir sutyen ve rengi solmuş siyah kot giyiyordu. Bronz tenliydi. Siyah saçları arkada toplanmıştı ve makyajsız yüzünü ortaya çıkarıyordu.

"Bu, Claudia. Bu geceki korumalarından biri olacak," dedi Rafael.

Buna itiraz etmeye hazırlanıyordum ki Rafael beni bakışlarıyla susturdu. "Senin leoparların var ama Micah korumalarıyla gelmiş. Seni kaybetmeyi göze alamayız Anita, özellikle de böyle aptalca bir sebepten."

"Eğer kendi başımın çaresine bakamıyorsam, ne derece korkutucu olabilirim ki?"

"Richard'ın da yanında Skoll ve Hati'si olacak. Benim de korumalarım yanımda. Ve Micah'ın da öyle. Koruması olmayan bir tek sen varsın. Raina leoparları kurtadamlara destek olarak kullanırdı. Onlar asla gerçek bir pard olmadı. Micah'ın adamlarıyla birleşseler bile tam olarak pard görevlerini yapamazlar. Haddinden fazla submisif ve çok az dominant var. Bu yüzden Igor ve Claudia'nın bu gece yanında olması gerek."

"Anita'yı biz koruyabiliriz," dedi Zane.

"Hayır, koruyamayız," diye cevapladı Nathaniel.

Dönüp ona baktım. Koluma dokunup "Yardımı kabul et Anita, lütfen," dedi.

"Biz onu koruruz," dedi Micah. Merle de onu onaylayan bir hareket yaptı.

"Peki, Micah veya Anita'yı kurtarman gerekse, hangisini kurtarmayı seçerdin?" diye sordu Rafael.

Merle başını başka tarafa çevirdi, cevap veren Noah oldu. "Micah."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Peki, senin farelerin seninle Anita arasında seçim yapmak zorunda kalırsa leoparlarımla aynı çelişkiye düşmeyecekler mi?" dedi Micah.

"Hayır, çünkü benim özel korumalarım olacak. Biz çok iyi organize olmuş bir grubuz. Richard'ın, Raina ve Marcus'a anlaşmayı nasıl kabul ettirdiğini zannediyorsun? Eğer bu denli güçlü olmasaydık bizimle asla müttefik olmazdı."

"Bunun..."

Parmağıyla dudaklarıma dokundu. "Hayır Anita. Bu işi bitirdikten ve gerçekten Nimir-Ra olduktan sonra, kendi güvenliğini sağlayacak bir birim oluşturursun. O zamana kadar benimkileri kullan."

Elini ağzımdan çektim. "Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum."

"Ben düşünüyorum," dedi.

"Bence haklı," dedi Cherry.

En sonunda Micah da "Tamamdır," dedi. Merle ve Noah eğlenceli bir şekilde önce ona, sonra birbirlerine baktı.

"Ben kabul etmiyorum," dedim.

Nathaniel bana yaslandı. "Eğer bu inadına bir son vermezsen saatlerce burada dikiliriz."

Yüzümü asarak ona baktım.

Omuz silkti ve gülümsedi.

Koruma adayıma döndüm. O da bana bakıyordu, yüzü ifadesizdi, sanki sonuç ne olursa olsun onun için farketmiyordu. Arkasında bir adam daha belirdi. Claudia'dan yaklaşık beş santim daha kısaydı ama omuzları daha genişti. Ay-

rıca kollarında, ilk bakışta renkli bir gömlek giydiğini düşünmeme yol açacak kadar çok dövme vardı. Üstüne, göğüs kısmı lekeli bir atlet giymiş, kıyafetini bot ve kotla tamamlamıştı. Kafası keldi ve ensesi boyunca kulaklarının yanına kadar uzanan bir ejderha dövmesi vardı. Ayışığında bile dövmesinin Uzakdoğu işi olduğu anlaşılıyordu.

"Peki, siz daha yeni tanıştığınız biri için hayatınızı tehlikeye atmak konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Kralımızın hayatını kurtardın. Sana bir hayat borçluyuz," dedi adam.

"Bu kendi hayatın olsa bile mi?" dedim.

"Gereken yapılacaktır," diye cevap verdi.

Kadına baktım. "Onunla aynı fikirde misin?"

"Igor'un dediği gibi, sana borçluyuz."

İnsanların kendilerini benim için feda etmeye hazır olması, beni hep rahatsız etmiştir. Bu koruma işi de pek bana uygun değildi ama ne farkedecekti ki? Elimi onlara doğru uzattım. Birbirlerine baktılar ve sonra elimi sıktılar. Igor bana, sanki kırılmamdan korkuyor gibi dokunmuştu ve Claudia da elimi öyle sert sıktı ki az kalsın bir çığlık atacaktım. Yine de gülümsemeyi başardım çünkü gerçekten canımı yakmayacağını biliyordum, sadece beni sınıyordu. Gülümsüyor olmam onu hayalkırıklığına uğrattı, daha fazla uzatmadı ve elimi bıraktı. Aslında elim gerçekten acımıştı ve iyileşme güçlerim olmasa sabaha kadar kesin morarmış olurdu. Kahretsin.

Rafael beni korumalarımla baş başa bırakıp farelerinden bazılarına direktifler yağdırmaya başladı. "Igor gerçek adın mı?" diye sordum.

"Hayır, takma adım," diye cevapladı.

"Gerçek adın ne?

Gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Hangi isim Igor'dan daha kötü olabilir ki?" diye sordum.

Gülümsemesi genişleyip sırıtmaya dönüştü. "Bilmek isterdin değil mi?"

Bu beni de gülümsetmişti. Hatta göğsümdeki gerginliğin kaybolduğunu hissettim. Sanki kendi korumalarım olması beni rahatlatmıştı. Ama hayır, ben asla böyle şeyler düşünmezdim. Zaten büyük olasılıkla onlara ihtiyacım bile olmayacaktı ama fazladan kuvvet yedek cephane gibidir. İhtiyaç duyarsan bulunması iyidir, duymazsan tekrar aldığın yere koyabilirsin.

Doğrusu kendimi onların yanında, leoparlarımla olduğumdan daha güvende hissediyordum. Acı ama gerçek. Ayrıca Merle'e, Noah'a, hatta Micah'a bile tam anlamıyla güvenmiyordum. Çünkü Micah bile benden bir şeyler saklıyordu ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Bazı kadınları tatmin etmek işte böyle zordur.

Rafael yumuşak bir ses tonuyla adamlarına yapmaları gerekenleri anlatarak uzaklaşırken Micah bize doğru ilerledi, Merle ve Noah da onu takip etti. Micah'a baktım ve hem bu kadar yakın olup hem de ona dokunamamaktan rahatsız olduğumu hissettim. Ona elimi uzattım, hayretten gözleri açılmıştı ama bir şey söylemeyip elimi tuttu. Elimi tutuşundaki sıcaklık neredeyse nefesimi kesti. Ona da aynı şeyin olduğunu farkettim. Neler oluyordu? Elimi çekmeye çalıştığımda, sanki yapışkan bir şeyden çekiyormuş gibi hissettim.

Başımı kaldırdığımda Igor ve Claudia haricinde, etrafımızdakilerin leoparlarımız olduğunu farkettim. Nathaniel'le göz göze geldiğimiz an, gücü adeta bana çarptı. Sonra

Cherry'ye baktım, soluk gözleri havada gezinen yoğun güç yüzünden açılmıştı. Güç önce Zane'le aramızda sıçradı. Sonra çemberi takip ederek önce Vivian'la bakıştım ve sonra Caleb'le. Güç onlarla aramda da sıçrıyordu. Caleb'den fazla hoşlanmadığım halde aynı şey onunla da olmuştu.

Elini, sanki orada bir patlama olmuşçasına göğsüne götürdü. "Ne yapıyorsun?"

"Nimir-Ra oluyor," dedi Micah.

Ona doğru döndüm fakat önce Noah'la göz göze gelmiştik. Güç bu yabancıyla da aramda gidip geldi, yüzünü korku kaplamıştı. Bense gayet sakindim. Yaptığım şeyin hem doğru hem de güzel bir şey olduğunu hissediyordum. Gina, Merle'e yaklaştı, bakışlarım ona döndü. Güç, ona doğru da gidip geldi. Gitgide büyüyen bir enerji devresi gibi olmuştuk. Gina'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu, Merle'ün koluna başını yaslayarak ağlamaya başladı. En sonunda, sanki öyle olması gerekiyormuşçasına Merle'ün de gözlerine baktım. Bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama adeta kilitlenmiştik. Güç, benim gücüm, canavarım, onu farketmişti.

Güç bir kamçı gibi ona vurdu çünkü kendini korumaya çalışıyordu ama bundan korunmasına imkan yoktu. Merle'ü kendini bırakması için zorlamıyordum, sadece güç onu hissetmişti ve bir şeyler, belki de canavarı güce cevap veriyordu. Yavaşça dönüp bana baktığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Fakat bu acı verici bir şey değildi, sıcak ve güzel bir histi. Biraz da korkutucuydu.

Güç büyüdü ve etrafımızdaki havayı kaplayacak kadar yoğunlaştı.

"Ne haltediyorsun sen?" diye sordu Claudia.

"Bağ kuruyor," dedi Rafael ve iki fareadamı çemberin içinden çıkardı. Onlar çıktığı anda çember daha da güçlendi. Bir fırtınanın ortasında kalmış gibiydim. Kulaklarım, hava basıncı değişmiş gibi tıkanmıştı.

Micah karşıma geçti. Diğerleri, sanki önceden bir koreograf onlara ne yapmaları gerektiğini anlatmışçasına etrafımızda bir çember oluşturdu. Birbirimize baktık ve ellerimizi uzattık. Hareket etmek güçleşmişti çünkü etrafımızdaki hava yoğunlaşmış gibiydi. Parmakuçlarımız birbirine dokunur dokunmaz, kolayca ve hızla el ele tutuştuk. Sonra birbirimize sarıldık. Dudaklarını benimkilere değdirdiğinde gücün orada olduğu farkettim. Korkmamaya çalışıyordum. Geri çekilmeye çalıştım ama bunu istemiyordum. Sanki daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir parçam harekete geçmişti ve onu durdurmam mümkün değildi.

Yaptığımız şey öpüşmekten çok birbirine karışmak olarak tanımlanabilirdi. Güç dalgalar halinde, dudaklarımızdan birbirimizin içine akıyordu. Diğerlerinin, bir tekerleğin kenarından çıkan kıvılcımlar gibi hareketlendiğini hissedebiliyordum. Micah ve ben de o tekerleğin öbeğini oluşturuyorduk. Güç aramızda sıvı bir şeymiş gibi gidip gelmeye başladı, yakıcı, eritici bir şeydi. Aramızdaki sınırları eritiyor, bizi iki ayrı kişi olmaktan çıkarıyordu. Adeta vücutlarımız birer kapı görevi görmüştü ve birbirimizin içine girmeyi başarmıştık. Tenlerin diğerine dokunabileceğinden, kalplerin atabileceğinden daha yakındık. Onun ve benim canavarımın etrafımızda gezindiğini hissettim. Sanki iki dev cüsseli hayvan vücutlarımızı ve zihinlerimizi birbirine bağlıyordu. Canavarlarımız dışarı fırlayıp diğerlerinin de etrafında ge-

zindi. İkiz canavarlarımız onların canavarlarının etrafında dolaşırken yaşadıkları hayreti görebiliyordum. Canavarlarımız, şenlik ateşinin ortasında kalmış hissi veren bir sıcaklıkla geri döndü. Aynı zamanda daha önce hissetmediğim bir eğlenceyi tadıyordum. Gücün verdiği heyecanla diğerlerinin de içini görebilmiştim.

Gina'yı bir yatağa bağlanmış olarak gördüm, üzerinde gücün tam olarak göremediği şeytani bir adamın silueti vardı. Merle kana bulanmış bir şekilde duvarın kenarına sinmiş inliyordu. Caleb yalnız başına duruyordu, o da kana bulanmıştı, gözleri belirsiz bir boşluğa bakıyordu. Noah bir koridorda, kendisini kovalayan şeyin çığlıkları yaklaştıkça daha hızlı koşmaya çalışıyordu. Cherry sıcak bir insan yığınının içinde yatıyordu, yanında Zane, Nathaniel ve ben vardım. Zane'in anısı ise mutfakta Nathaniel'le beraber oturup yemek yerken şakalaşmak üzerineydi. Vivian yatakta, Stephen'in kollarındaydı. Nathaniel'in anısı ise onun sırtını ısırışımdı. Onda hissettiğim zevk, seksten çok üstünden kalkan bir yükün getirdiği rahatlamadan kaynaklanıyordu. Sonra Gregory'yi gördüm, el ve ayak bilekleri, ağzı ve gözü bağlanmış, korkmuştu. Bunun bir anı olmadığını hemen anladım. Şu anda yaşadığı şeyi görmüştüm. Yaşadığı korkuyu hissetmiştim ama nerede olduğunu hala bilmiyordum.

Güç hızla üstümüzden çekildi. Sanki bir anda bir odaya ışınlanmıştık ve yavaş yavaş içinde bulunduğumuz odanın neresi olduğunu hatırlıyorduk. Bu yer hakkında aklıma ilk gelen şey 'yuvam' olmuştu.

Kendine ilk gelen Micah'tı. Ben çığlık atıyordum ve buna ne zaman başladığımı bilmiyordum. Karanlıkta diğerleri-

nin de bağırdığını duyabiliyordum. Etrafıma baktığımda bunların fareadamlar olduğunu gördüm. Gözlerinde korkuyu andıran bir bakış vardı.

Hepsinin üstünden ormanlık alanın başladığı yere baktığımda Richard'ı gördüm. Üstünde kotu ve ayakkabıları dışında hiçbir şey yoktu. Onu görünce nefesim kesildi. Çok çekici göründüğünden ya da onu istediğim için değil ama ilk defa onun vahşi yönünü görmüştüm. Durumu değiştiren onun kızgın olması değildi. Onu ormanın kenarında gördüğümde hissettiğim şey, vahşi bir hayvanı görünce duyulan heyecana benziyordu. Karanlıkta bir geyik görmek ya da gece arabada giderken farların aydınlığından tüylü iri bir şey geçtiğinde, bunun bir köpek veya tilki olmadığı bilmek gibi bir şeydi. Göz göze geldiğimizde tepeden tırnağa sarsıldım. Richard sürüsünü mahvetmek için ne yaparsa yapsın, her zaman doğru yaptığı bir şey vardı, o da canavarını kabullenmekti. Canavarını, onun üstüne tam oturan, el yapımı bir palto gibi görebilmek mümkündü.

Eski Ulfric Marcus hep gösterişli elbiseler giyer ve kral olduğunun farkedilmesini isterdi. Oysa Richard'ın bu şekilde bile kral olduğunu anlamak gayet kolaydı. Sizi mevki sahibi yapan şey güçtür, gösterişli elbiselerin tek başına hiçbir yararı olmaz.

Avlunun her iki ucundan birbirimize bakıyorduk. Yeni ve rahatlatıcı gücümün etkisi altındayken onun bakışlarına maruz kalmak göğsümü öylesine sıkıştırdı ki neredeyse canım yanmıştı. Eğer aklıma, acımı azaltmaya yarayacak bir şey gelseydi hemen söylerdim ama yardımı olacak bir şey düşünemiyordum.

Jamil ve Shang-Da, Richard'ın yanında belirdi. Shang Da'nın yüzünde nefret ifadesi vardı ve bana kızgın olduğunu sanıyordum. Jamil, Richard'a bakıyor, onu pençeler ve mermilerden olduğu kadar içinde bulunduğumuz durumdan da kurtarmak istiyor gibi görünüyordu. Ama çok iyi bir koruma bile sizi bazı şeylerden koruyamayabilir. Bu durum da onlardan biriydi.

Richard konuşmaya başladığında sesi derinden, yüksek, net ve yüzündeki ifadeden etkilenmemiş bir şekilde çıkmıştı. "Hoşgeldiniz Kara Taç Klanı'ndan Fare Kral. Hoşgeldiniz Kan İçiciler Klanı'nın Nimir-Ra ve Nimir-Raj'ı. Thronnos Rokke Klanı'nın toprakları sizi karşılıyor. Leoparlar bu gece bir klan olmanın bütün gereklerini sergiliyor, pard, lukoi veya rodere olmanın. Bize, esas amacımız olan birleşmenin, tüm parçaların bir bütün olarak çalışmasının ne demek olduğunu gösteriyorlar." Konuşmasının sonunda üzüntü vardı ama bütünü düşünüldüğünde yapmacıklık içermeyen, güzel bir konuşmaydı.

"Şimdi lupanar'da bize katılın ve kaybettiğiniz kedinizi kurtarıp kurtaramayacağınızı görelim." Sinirli bir şekilde konuşmaya başlamıştı ve Richard'ın bana olan öfkesini Gregory'den çıkarmasından korkuyordum.

Richard arkasını dönüp ağaçların arasına daldı, Shang-Da onu takip etti. Jamil dönüp bana baktı, sonra arkalarından gitti.

Micah bana eğilip "Sana birkaç özür borçluyum," diye fısıldadı. "Ulfric'inin bizi bu şekilde görmesi gerektiği için üzgünüm."

"Ben de," dedim.

"Ayrıca, kedilerinin tam bir karmaşa kaynağı olduğunu söylemiştim, bu konuda da yanılmışım. Sen kedilerin için

bir yuva kurmayı başarmışsın ama benimkilerin sığınabilecek yerleri bile yok."

"Hepinizin neyi var böyle?" dedim. Bu sorulabilecek en diplomatik soru değildi ama yine de merak ettiklerimi kapsıyordu.

"Bu çok uzun bir hikaye."

Merle bize doğru eğildi. O kadar sessiz konuştu ki onu güçlükle duyabildim. "Hepimizi düşün ve dikkatli ol."

Çok ciddi anlamlar içeren bir bakışma yaşadılar. "Neler oluyor?" diye sordum.

Micah elimi kaldırıp nazikçe öptü. "Önce Gregory'ni kurtaralım. Bu geceki esas işimiz bu."

Gülümsedi ve bakışlarımdan kurtulmaya çalıştı. Yüzündeki gülümseme kaybolup elimi bırakana kadar ona bakmaya devam ettim. "Evet, Gregory'yi kurtarmak bu geceki esas işimiz ama önce neler döndüğünü bilmek istiyorum."

"Problemleri sırayla çözsek daha iyi olur," dedi Micah.

Eğer isterlerse, sonsuza kadar bana yalan söylemeye devam edebilecekleri hissine kapılmıştım. Gerçi benden bir şeyler saklamaları, yalan söyledikleri anlamına gelmiyordu ama bir problem olduğu kesindi. Kanlı ve acılı bir problemdi ve ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar Micah'ın pardı bir aile ve bir bütün olamamıştı. Gariptir ki aynı derecede karmaşa ve düzensizlik içinde olan ben ve leoparlarım, tam bir aileydik. Hatta Richard ve kurtlarından bile daha kuvvetli bir bütünlük sağlamıştık. Richard kendi ahlaki değerleriyle boğuşmakla öylesine meşguldü ki diğer işlerle ilgilenemiyordu.

"Bana özet geç Micah," dedim.

"Gregory onu kurtarmanı bekliyor."

"O zaman birkaç cümleyle ve gerçekleri söyleyerek neler olduğunu anlat Micah."

"Micah," dedi Merle. Sesi yumuşak fakat güçlüydü. Bu bir uyarıydı.

Kocaman gövdeli adama bakıp "Ne saklıyorsunuz Merle?" diye sordum.

Micah koluma dokundu ve ben de tekrar ona döndüm. "Sana bir zamanlar kötü bir kişi tarafından yönetildiğimizi ve onun bizi geri istediğini söylemiştim. Ben de bizi güvende tutabilecek sağlam bir yer arayışındayım."

"Bu adamın gelip sizi St. Louis'te bulacağını mı söylüyorsun?"

"Evet," diye cevapladı.

"Çoğu alfa istenmediğini farkeder," dedim.

Micah başını iki yana salladı. "Peşimizi asla bırakmayacaktır." Kolumu sıktı. "Eğer bizimle beraber olursan, onunla uğraşmak zorunda kalacaksın."

"Kurşun geçirmez mi?" diye sordum.

Soru aklını karıştırmış gibi görünüyordu, kaşlarını çatıp "Hayır, yani, sanırım değildir."

Omuz silktim. "O halde problem yok."

Bana baktı ve "Ne demek istiyorsun? Yani onu öylece öldürecek misin?" diye sordu.

Bu sefer ben ona bakarak "Öldürmemem için bir sebep var mı?" diye sordum.

Neredeyse gülümseyecekti ama sonra durdu ve tekrar yüzü asıldı. "Onu öldür, aynen öyle." Sanki bu konuyu düşünüyordu ve daha önce böyle bir şeyin aklına hiç gelmediğini farketmişti.

"Öldürülmesi güç bir adamdır," dedi Merle.

"Eğer gümüş bir mermiden daha hızlı değilse öldürülmesi de zor değildir Merle."

Leoparların arasından Rafael'in yavaş adımlarla bize doğru ilerlediğini gördüm, Claudia ve Igor da peşindeydi. "Leoparlarının bizden daha zayıf olduğunu düşünüyorduk ama bu gece gördüklerime hayran kaldım doğrusu."

"Kurtların işleri nasıl yürüttüğünü biliyorum. Ayrıca bir yuva hissi taşımadıklarının da farkındayım. Önce Marcus ve Raina onların birbirinden korkmasına sebep oldu. Şimdiyse Richard'ın ahlaki çatışmaları onları güvenlikten uzaklaştırıyor. Ama sen ve adamların oldukça güvende görünüyorsunuz. Benimse leoparlarımla olan ilişkim, diğer herkesten ne kadar farklı," dedim.

"Bugüne kadar, sadakatinin ve inatçılığının faydalarını görmüştüm. Ama bu gece farkettim ki beni kurtarmanın esas sebebi arkadaşın olmam veya kurtarmak zorunda olman değildi. Beni işkenceden kurtarmak için, kendi ve adamlarının hayatını Richard'ın inandığı gibi ahlaki değerler yüzünden riske atmadın. Beni kurtardın çünkü beni öylece bırakıp gitmeyi kendine yediremedin." Çok nazik bir şekilde yüzüme dokundu. "Bunu doğru veya yanlış olarak göremem, sadece iyi kalpli olduğunu anladım."

Ona baktım. "Bana şimdiye kadar pek çok şekilde hitap edildi ama böylesini ilk kez duyuyorum."

Bir çocuğu severcesine yanağımı okşadı. "En iyi özelliklerinden birini böyle hafife almamalısın. Leoparlarını bir anne gibi seviyorsun. Seçimlerini beğenmesen ve rahatsız olsan bile, onlar için en iyisini istiyorsun."

Bana öylesine etkilenmiş bir şekilde bakıyordu ki bir an içimden baktığı kişinin ben olamayacağını bile geçirdim ve yüzümü başka tarafa çevirdim. "Hiçbir zaman gerçek an-

lamda Leopar Kraliçe olamadın ama bu gece hepimizi utandırmayı başardın. Richard'ın bu gece üzüleceği konu, her ne kadar acı verici olsa da, seni Micah'la görmek değil, klanlarımız için yaptıkların olacaktır. Çünkü Richard'ın ahlaki değerlere verdiği önemle ulaşmaya çalıştığı yer, senin zaten leoparlarını ulaştırdığın nokta."

Tekrar ona baktım. "Pardımda demokrasi yok, ayrıca önemli kararlar verilirken nihai karar hakkımı hep elimde tutarım."

"Richard da bunun farkında ve onu en çok yaralayan konu da bu olacaktır zaten Anita. Kendinden şüphe etmeye başlayacaktır."

Başımı iki yana salladım. "Konu lukoi olunca, Richard zaten hep kendinden şüphe eder. Sürüsü ve kendisi hakkında asla tam bir karar veremez."

"Önce iyi kalpli biri olduğunu kabullenmek zorunda kaldım. Şimdi de ne kadar zeki olduğunu söylemeliyim. Güçlü, acımasız ve güzel olduğunu zaten biliyordum, şimdi zekana ve iyi kalpliliğine de alışmam gerekiyor."

"Herkes beni daha çok, sihirli güçleri olan bir psikopat olarak görür."

"İnsanların seni böyle görmesini istiyorsun. En azından şimdiye kadar öyleydi," dedi. Etrafımızdaki çemberi oluşturanların yüzlerine baktı. Yüzlerde bir çeşit açlık vardı ve onların da benimle aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Bir yere ait olmak, bir yuvaya, tutacak bir ele, sarılacak kollara, paylaşacak bir gülümsemeye sahip olmak istiyorlardı. Bu derece basit ama zor bulunan şeylere.

Leoparlarımı yüzüstü bırakmaktan korktuğum bunca ay boyunca, sadece eğer ölürsem veya yaralanırsam onları ya-

rı yolda bırakacağımı düşünmüştüm. Oysa eğer onları umursamasaydım, işte bu gerçek bir terkediş olurdu. Yaralar sarılır, kemikler kaynar ama umursamamak... Bunun tedavisi de, geri dönüşü de yoktur.

23

Lupanar yaklaşık yüz metreye yüz elli metre bir düzlükten oluşuyordu. Lupanar'ın etrafının da düz olduğu zannedilebilirdi fakat aslında tepelerin arasında kalmış bir vadiydi. Gece vakti bunu anlamak mümkün değildi ama lupanar'ı çevreleyen ağaçların hemen arkasında dik tepeler olduğunu biliyordum. Buraya ancak birkaç ziyaret yaptıktan sonra ağaçların arkasında ne olduğunu anlayabilmiştim.

Şimdiyse bütün manzara, düzlüğün uzak köşesinde sona eriyordu. Taştan yapılmış bir tahtın her iki yanında, bir adam boyu yükseklikte meşaleler yere saplanmıştı. Taht, taştan oyulmuş dev bir sandalyeyi andırıyordu. O kadar eskiydi ki kol koyma yerleri, sayısız nesillerdir üstüne konan Ulfric'lerin kolları yüzünden aşınmıştı. Tahtın sırt kısmı da aşınmış olmalıydı ama üzerine örtülmüş mor ipek kumaş yüzünden burayı görmek zordu. Taş sandalye görünümlü taht ve meşale ışığında aydınlanan örtülerde çok ilkel bir hava vardı. Tarih öncesinden kalma, hayvan postu giyip demir taç takan, barbar bir kralın tahtına benziyordu.

Tamamı olmasa da pek çoğu insan formunda olan kurtadamlar çömelmiş veya ayakta bir çember oluşturmuştu. Bu çemberde bir boşluk vardı ve biz de buradan geçip çemberin içine yürüdük. Kurtadamlar, etten bir kapı gibi, arkamızdan o boşluğu kapattı. Fareadamlar bizden ayrılıp kendi yerlerini aldılar ama eğer bir dövüş olursa hepimiz onların bizim tarafımızda olup zaferimize yardımcı olacaklarını biliyorduk.

Rafael ve iki iriyarı fareadam bir yanımda, Kuğu Kral Donovan Reece de diğer yanımda duruyordu. Rafael çok nazik davranmış ve ona da iki koruma vermişti. Micah benim biraz arkamdaydı ve yeni atanmış korumalarım da onun arkasında duruyordu. Leoparlarımız, fareadamların önünde bir savunma bloğu oluşturmuştu.

Tahtın bir tarafındaki ağaçlara siyah bir bez gerilmişti. Bunu farketmem için rüzgarın onu dalgalandırması gerekmişti. Derken, bu perde gibi asılmış kumaş açıldı ve oradan, arkasında tanımadığım bir adamla beraber Sylvie'nin çıktığını gördüm. Yüz hatları makyajsızken daha sert görünüyordu. Kısa kesilmiş saçları düzgün ama özensiz bir şekilde kıvrılmıştı. Giydiği kotu ilk defa görüyordum. Üstünde soluk mavi bir atlet ve ayağında beyaz spor ayakkabılar vardı.

Uzun boylu adam ince yapılıydı ama bu incelik basketbol oyuncularının kaslı ve güçlü kollarında ve bacaklarındaki inceliğe benziyordu. Kaslı vücudunu farketmek çok kolaydı çünkü üstünde sadece kotun paçaları kesilerek yapılmış bir şort vardı. Ama o da, tıpkı Richard gibi iyi görünmek için elbiselere ihtiyaç duymayan tiplerdendi. Kendine has güçlü ve etkileyici bir yürüyüşü vardı. Bir kaplanın hay-

vanat bahçesinde, kafesin içindeki yürüyüşünü andırıyordu. Tek fark aramızda demir parmaklıklar olmayışı ve benim tabancamı evde unutmuş olmamdı.

Siyah, kısa kesilmiş saçları, Sylvie'ninkinden biraz daha dalgalıydı. Yüzü çekici mi, yoksa sıradan mı olduğuna bir türlü karar verilemeyen türdendi. Güçlü, kemikli, sert hatlara sahip bir yüzdü, ince dudakları ve geniş bir ağzı vardı. Tam sıradan bir yüzü olduğuna karar veriyordum ki o simsiyah gözlerini gördüm ve yanıldığımı anladım. Gözlerinden zeka fışkırıyordu. Zeka ve karanlık duygular. Öfkesini yüzüne yansıtıyordu ve onu esas çekici gösteren de buydu. Eğer onu bir fotoğrafta görsem yakışıklı bulmazdım ama hareketleri ve sarsıcı gücü ona bu havayı veriyordu.

Onun Jacob olduğunu hemen anlamıştım ve bir şeyi daha farketmiştim. Başımız beladaydı.

Arkalarından Richard geldi, o da kendine özgü tavrıyla ilerliyordu. En az Jacob kadar etkileyici ve öfkeli görünüyordu ama onda eksik olan bir şeyler vardı. Belki yeterince kötü değildi. Tek bildiğim Jacob'ın acımasız biri olduğuydu. Adeta acımasızlığının kokusunu alabiliyordum. Fakat Richard böyle değildi. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

İç çektim. Eğer canavarını bir kere kucaklarsa her şeyin düzeleceğini sanmıştım. Tahtına oturdu, meşalelerin ışığı saçının rengini soluk bakır renginden parlak altın sarısına kadar farklı tonlarda gösteriyordu. Alevlerin gölgesi göğsünde, omuzlarında ve kollarındaki kasların üstünde dans ediyordu. Bir yandan barbar bir krala benziyordu ama yine de onda yumuşak bir yan vardı. Bunu ben farkedebiliyorsam, Jacob'ın da farketmesi kaçınılmazdı.

Kişinin gerçeklerle yüzleştiği anlardan birini yaşıyordum. Hiçbirimiz Richard'ı daha sert biri yapamazdık. Tıpkı Gregory'yi aldığında yaptığı gibi sinirlenmiş görünebilirdi ama ne olursa olsun, onda hep bir çekingenlik vardı. Hayatta kalmasının tek yolu, etrafında ona sadık olan kişilerin çekingen olmamasıydı.

Jamil ve Shang-Da tahtın yanında duruyordu. Tahttan hem uzak durmamaya hem de fazla yaklaşmamaya özen göstermişlerdi. Shang-Da her zamanki gibi siyah temalı iş kıyafetini giymişti: Siyah pantolon, siyah gömlek, siyah ceket ve iyi cilalanmış siyah ayakkabılar. Zaten her zaman resmi olmayı başarmıştır, ormanda bile.

Jamil aralarında en iyi giyinendi ama o da ortama ayak uydurmak istemiş olmalıydı ki sadece yeni ütülenmiş gibi görünen bir kot ve esmer teninin üstünde harika duran kırmızı bir atlet giymişti. Beline kadar uzanan ince örgülü saçlarının ucundaki boncukların rengini değiştirmiş, kırmızı ve siyah boncuklar takmıştı. Boncuklar yumuşak meşale ışığında parladıklarında değerli taşlar gibi görünüyordu.

Jamil bakışlarımı yakaladığında başıyla selam vermedi ama gözleriyle beni selamladı. Shang-Da bakışlarımı ve beni görmezden geliyordu. Sanırım Richard izin verseydi, ikisi de tahtın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapardı ama Richard onları kısıtlıyordu ve onlar da bu onur tuzağı içinde ellerinden geleni yapıyordu.

Sylvie'yle bir süre bakıştık. Onun, düşmanlarının kemiklerinden bir koleksiyon yaptığını görmüştüm. Düzenli olarak bu kemiklerin üstünde elini gezdirmenin onu rahatlattığını söylemişti. Ben rahatlamak için daha çok içi doldurulmuş bir oyuncak ve iyi kalite kahveyi tercih ederdim. Aman

neyse, herkesin değişik rahatlama yöntemleri olabilir tabii. Eğer Richard izin verse, Sylvie de ne yapması gerekiyorsa onu yapardı.

Ve eğer ben hala Lupa olsaydım, kahretsin, o zaman elimde işleri halletmek için o kadar çok acımasız adamım olurdu ki. Tabii önce Richard'ı yolumuzdan çekmemiz gerekecekti. Çok yakındık ama düşünce bazında o kadar uzaktık ki bu durum moral bozucu olmaktan da öteydi. Sanki Richard'a doğru gelen bir treni görüyor ve ona *Raylardan çekil,* diye bağırıyorduk. Lanet olsun, onu raylardan çekmeye çalışıyorduk ve o bizimle mücadele ediyordu.

Eğer tren diye tanımladığımız Jacob olsaydı, onu öldürürdüm ve Richard güvende olurdu. Fakat Rafael haklıydı. Jacob olmasa da başka biri gelecekti. Çarpmak üzere olan tren Jacob değil, Richard'ın kendisiydi.

Richard'ın sesi lupanar'ı doldurdu. "Bu gece burada, eski Lupa'mıza veda etmek ve bir yenisini seçmek üzere toplandık."

Bir anda sürünün yarısından ulumalar ve alkışlar yükseldi. Fakat düzinelerce kurtadam sessiz kalmış sadece olanları seyretmeyi tercih etmişti. Bu benim tarafımda olduklan anlamına gelmiyordu. Belki sadece tarafsız davranıyorlardı ama benim sürüden atılmama sevinmeyenler olduğunu görmek güzeldi.

"Ayrıca, bize yanlış yaparak Lupa'mızı bizden alan kişi hakkında son kararımızı da vereceğiz."

Alkışlar ve ulumalar azalmıştı. Anlaşılan Gregory'ye verilen ceza konusunda oylar birbirine yakındı. Bu biraz da olsa kendimi iyi hissetmeme sebep olmuştu. Sonuçta Gregory ölürse oyların az veya çok olması bir şeyi değiştirmeyecekti.

"Aynı zamanda leoparların Nimir-Ra'sına, kedisini geri kazanması için son bir şans vereceğiz."

Ulumalar ve alkışlar yarı yarıya gitmeye devam ediyordu ama atmosfer biraz daha sakinleşmişti. Sürünün yönetimi tamamen elden gitmemişti ve sürü tamamen Jacob'ın tarafında değildi. Bana yol göstermesi için Tanrı'ya dua ettim çünkü bu daha çok politikayla çözülecek bir problemdi ve politikada iyi olduğum söylenemezdi.

"Bu, lukoi ve pard arasında bir mesele. Rodere niçin burada Rafael?" diye sordu Richard. Sanki bizi tanımıyormuş gibi politik ve mesafeli bir şekilde konuşuyordu.

"Nimir-Ra benim hayatımı kurtarmıştı ve bu yüzden rodere kendini ona borçlu hissediyor."

"Bu, aramızdaki ittifakın artık geçersiz olduğu anlamına mı geliyor?"

"Seninle bir ittifak kurdum Richard ve buna sonuna kadar sadık kalırım çünkü senin, onurlu, verdiği sözleri tutan ve görevlerini unutmayan bir adam olduğunu biliyorum. Fakat Anita'ya da kişisel bir borcum var ve bunu ödemek de benim için bir haysiyet meselesi."

"Eğer dövüşmen gerekirse kimin tarafında yer alacaksınız? Leoparların mı, bizim mi?"

"Tüm samimiyetimle böyle bir şeyin olmayacağını umuyorum ama buraya leoparlarla geldik ve ne pahasına olursa olsun onlarla döneceğiz."

"Bu kararla adamlarını mahvetmiş oluyorsun," dedi Jacob.

Richard ona dönüp "Burada Ulfric benim, sen değilsin. Kimin mahvolacağına, kimin olmayacağına ben karar veririm," dedi.

"Kötü bir niyetim yoktu Ulfric," dedi Jacob ama ses tonundan yalan söylediği anlaşılıyordu. "Farelerin bizi yenme şansı olmadığını belirtmek istedim. Belki de kralları aslında kime minnet borçlu olduğunu tekrardan gözden geçirmek ister."

"Minnet borcu, kabul etsen de etmesen de olan bir şeydir. Richard ne demek istediğimi anlayacaktır. Bu yüzden Richard'ın beni hoş görüp ittifakı bozmayacağını biliyorum. Sürünün başka üyelerinin bu durumu anlayabileceğini bile sanmıyorum," dedi Rafael.

İşte söylemişti. Neredeyse ona *Sana güvenmiyorum Jacob,* demişti. Sessizlik lupanar'a yayıldı. Öyle ki, bir elbisenin sürtünmesi veya bir bedenin değişim geçirmesi gayet net duyulabilecek hale gelmişti.

Richard'ın elleri tahtın kol koyma yerlerinde kasılmıştı. Kendisini bana tamamen kapattığı için onu hissedemiyordum. Bu yüzden sadece onu seyrediyordum. Düşünceli görünüyordu. "Eğer ben Ulfric olmazsam, aramızdaki ittifakın bozulacağını mı söylüyorsun?"

"Evet, söylediğim şey bu."

Richard ve Rafael uzun bir süre birbirine baktı, sonra birden Richard'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ulfric'liği bırakmak gibi bir planım yok, bu yüzden ittifakımız da tehlikede değil. Tabii Jacob'ın başka planları yoksa."

Bu sözler kurtadamlar arasında bir huzursuzluk yarattı. Bunu hissedebiliyordum, aralarında dolaştığını görebiliyordum, sanki bir tür tuzağın kokusunu almışlardı.

Jacob şaşırmış, hatta şok olmuş gibi görünüyordu. Kendine çok güvenir bir hali vardı ama aklının karışıklığının yüzüne yansıdığını görmüştüm. Sanki ne söylemesi gerektiği-

ni düşünüyordu. Eğer tahta çıkmak gibi bir niyeti olmadığını söylerse korkup geri adım atmış olacaktı ve bu da kurtadamlar arasında pek takdir gören bir şey değildi.

Jacob'ın ya yalan söylemesi ya da tahtta gözü olduğunu ilan etmesi gerekiyordu. Fakat Jacob buna hazır değildi.

Sağ taraftan bir kadın sesi duyuldu, temiz ve gür bir sesti, sanki bu konuda eğitim almıştı. "Yapmamız gereken işten biraz uzaklaşmıyor muyuz? Şahsen yeni Lupa seçimi konusunda çok heyecanlıyım."

Kadın uzun boyluydu ve ellili yıllardaki film yıldızlarını andıran yuvarlak hatlı ve çekici bir vücudu vardı. Yumuşak ve kadınsı bir görünüme sahipti ama yürüyüşü kendinden emin ve güçlüydü. Yarı seksi yarı saldırgan, sizi masumiyetine inandırıp sonra size işkence ederek yalvartacak kadar zalim bir havası vardı.

Vücut hatlarını saran ve sutyen taktığını anlayabileceğiniz kadar derin göğüs dekoltesine sahip bir gece elbisesi giyiyordu. O ölçüdeki göğüsleri yardım olmaksızın dik tutmak pek mümkün değildi. Ayakları çıplaktı. Koyu kızıl saçları şekilli ve göz alıcıydı, omuzlarının üstüne dökülmüştü ve parlıyordu.

"Lupa seçimine de birazdan geleceğiz," dedi Richard.

Kadın tahtın önüne geldi ve çok nazik bir şekilde elbisesinin ucunu kalçasını altına toplayarak diz çöktü. Göğüs dekoltesini Richard'ın gözleri önüne sermeye özen göstermişti. Ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Bu denli istekli olduğumuz için bizi suçlayamazsın Ulfric. Birimiz..." Bir an için duraksadı, çoğul konuşmasının sadece kibarlık için olduğunu anlamamızı sağladı ve devam etti. "Birimiz bu gece Lupa seçilip senin eşin olmaya layık

bulunacağız." Sesi ihtiraslı bir mırıltıya dönüşmüştü ama yine de duyulabiliyordu.

Hayır, kesinlikle ondan hoşlanmamıştım. Micah'la beraber buraya gelmişken o kadının Richard'la yakınlaşmasından şikayet etmek son derece mantıksızdı ama şimdi mantıkla uğraşamazdım. O kızıl saçları kavrayıp yerinden koparmak, onun canını yakmak istiyordum. Micah koluma dokunana kadar, bileğimde duran bıçaklardan birini okşadığımı farketmemiştim bile. Bazen gergin olduğumda silahlarıma dokunma ihtiyacı duyarım. Bazen insan vücudu, düşüncelerine ihanet eder. Ellerimi aşağıda tutmak için kendimi zorladım ama durumdan kesinlikle memnun değildim.

"Diğer adayların yanına git Paris," dedi Richard. Ona bakmamaya özen gösteriyordu, sanki bakmaya korkuyordu. Bu, durumu daha da kötüleştirmişti.

Paris uzanıp Richard'ın dizine dokundu. Richard irkildi. "Bu denli istekli olduğumuz için bizi suçlayamazsın Ulfric. Seni o kadar *uzun* zamandır istiyoruz ki."

Richard'ın yüzü öfkeden incelmişti. "Sylvie," diye bağırdı.

Sylvie gülümsedi, bu gülümseme saf kötülük ve haz içeriyordu. Paris'i bileğinden yakaladı ve pek nazik olmayan bir şekilde ayağa kaldırıp sürükledi. Aslında Paris, Sylvie'den birkaç santim daha uzundu ama Sylvie'nin gücü ve içindeki canavarı, onu en az on santim daha uzun gösteriyordu.

"Ulfric gidip diğerleriyle beraber beklemeni söyledi. Söyleneni yap." Paris'i kalabalığın içine doğru itti. Kadın dengesini kaybeder gibi oldu ama daha sonra kendini toparladı ve elbisesini düzeltti.

Sylvie arkasını dönüp Richard'ın yanına doğru ilerlemeye başladığında, "Senin sert sevdiğini duymuştum," dedi Paris.

Sylvie donup kaldı. Öfkesini hissetmek için yüzünü görmeme gerek yoktu. Daha arkasını dönmeden kaslarının kasıldığını, gözlerinin renk değiştirdiğini farketmiştim. "Sen ne dedin?"

"Sylvie," dedi Richard. Sesi yumuşaktı. Bu bir emir değil ricaydı. Sanırım eğer emir vermiş olsaydı Sylvie buna karşı gelip bunun hesabını sormak isterdi. Fakat bu bir ricaydı... Tekrar Richard'a döndü.

"Evet, Ulfric."

"Lütfen yerine dön."

Sylvie, Richard'ın sağ tarafında Freki olarak durması gereken yere döndü. Fakat öfkesi hala etrafında dolaşıyordu ve neredeyse yazın asfalttan tüten buhar gibi görünüyordu.

"Kuğu Kral'dan kendisini daha önce farkedemediğim için özür dilerim. Ama daha önce sadece bir kere karşılaşmıştık."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Donovan Reece.

"Lupanar'ımıza hoşgeldiniz. Aramızda bulunduğunuz sürece size güvenlik garantisi vermek isterim ama bunun için önce geliş sebebinizi bilmem gerekiyor."

"Buradayım çünkü Nimir-Ra kuğuyelelerimi, onları neredeyse öldürmek üzere olan adamların elinden kurtardı. Kendi hayatını onlar için tehlikeye attı. Bu yüzden, bu gece bir müttefik olarak onun yanında yer alıyorum."

"O halde sana güvenlik garantisi vermem mümkün değil Donovan, çünkü eğer işler kötü gider ve bir arbede yaşanırsa, Anita'nın müttefiki olarak sen de olayların tam ortasında kalırsın."

"O, adamlarım için hayatını tehlikeye attı, ben de onun için kendimi riske atarım."

Richard başıyla onayladı. Birbirlerini anlamışlardı. Ve ben de kuğulara neden asil kuşlar dendiğini anlamıştım.

"Şekil-değiştirici her türün hayatını kurtarıyor mu?" diye alaycı bir şekilde sordu Jacob.

Richard bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Sylvie ileri çıkıp koluna dokundu. Richard da başıyla bir onay hareketi yaparak onun konuşmasına izin verdi. "Anita kaçımızı işkenceden veya ölümden kurtardı?" diye sorduktan sonra elini kaldırdı.

Jamil tahtın yanından bir adım ileri çıkıp elini kaldırdı. Bütün leoparlarım minnettar bir şekilde ellerini kaldırdı. Rafael de elini kaldırmıştı. Daha sonra Rafael'in yardımcısı ve Ronnie'nin erkek arkadaşı olan Louie de beni selamladı ve o da elini kaldırdı.

Richard ayağa kalktı ve elini kaldırdı. Her taraftan eller kalkıyordu. Derken, aynı zamanda bir muhabir olan kurtadam Irwing Griswold ileri çıktı. Gözlükleri ateş ışığında parladığı için kör gibi görünüyordu. Ateşten gözleri olan, uzun boylu, nur yüzlü bir adam gibiydi.

"Anita, Sylvie'yi Vampir Konseyi'nin işkencelerinden kurtarmasaydı neler olurdu? Sylvie güçlüdür ama ya pes etseydi? Çoğumuza söz geçirecek kadar dominanttır ve çoğumuzu, kendimizi Vampir Konseyi'ne teslim etmemiz konusunda ikna edebilirdi," dedi Irwing ve elini kaldırdı. "O hepimizi kurtardı."

Neredeyse sürünün yansı elini kaldırmıştı. Boğazım düğümlenmiş, gözlerim yanmaya başlamıştı. Şimdilik ağlamayacaktım ama eğer biri gelip bana sarılırsa, o zaman durumun ne olacağından çok emin değildim.

Louie ileri çıktı. Ufak tefek, esmer tenli ve gayet yakışıklı görünüyordu. Siyah saçları özenli bir şekilde kesilmişti. "Rafael güçlü bir kraldır, o kadar güçlüdür ki eğer Vampir Konseyi onu ele geçirseydi, çağrısına hiçbirimiz karşı koyamazdık. Hepimiz ellerine düşerdik. Ona neler yaptıklarını ve iyileşmesinin ne kadar uzun sürdüğünü hepiniz gördünüz. Anita bu şehirdeki tüm rodereyi kurtarmıştır."

Fareler elini kaldırdı, hem de hepsi.

Sözü Sylvie aldı. "Etrafınıza bir bakın, gerçekten Anita gibi bir Lupa'yı kaybetmek istiyor musunuz? Çoğunuz Raina dönemini hatırlıyordur. O günlere geri mi dönelim?"

"O, lukoi değil," dedi Jacob.

Çok fazla sayıda olmasa da birkaçı daha ona katıldı. "Eğer onu reddetmemizin tek sebebi bir kurtadam olmayışı olacaksa, Anita'yı kaybetmek için çok zayıf bir bahane bu," dedi Sylvie.

"Onu kaybetmek mi? Onu ilk defa görüyorum. Beş aydır bu sürüyle beraberim ve çok değerli Lupa'nızı ilk görüşüm. Zaten sahip olmadığımız bir şeyi kaybedemeyiz," dedi Jacob.

Bu sözlere büyük destek geldi, ulumalar, *Evet,* diye bağrışmalar, hatta alkışlar koptu. Bu yüzden onları suçlayamazdım. Müttefiklerle taht arasında yalnız başıma kalıncaya kadar ilerledim. Lupanar'a bir sessizlik çökmüştü, sadece meşalelerden çıkan çıtırtı duyuluyordu.

Richard bana bakıyordu. Jacob da öyle. Arkamda bir hareketlilik seziyordum, herkes ürkmüştü. "Şimdiye kadar, Thronne Rokke Klanı'na tam anlamıyla Lupa'lık yapmadığımın farkındayım. Fakat ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmiyordum. Daha önce sadece Ulfric'in kız arkadaşıydım.

Leoparadamlarımla fazlasıyla meşgul olduğumdan, kurtlarla ilgilenme konusunda Richard'a güvenmek zorundaydım. Leoparların benden başka kimsesi yoktu." Yüzümü kalabalığa döndüm. "Ben insandım, Lupa veya Nimir-Ra olmaya tam olarak uygun değildim." Kalabalığın homurtusu artmıştı.

"Hepinizin haberi var mıdır bilmiyorum ama kuğuyeleleri kurtarmak için yaptığımız dövüşte bir kaza oldu. Birkaç hafta içinde gerçek bir Nimir-Ra olabilirim. Tam olarak emin değiliz ama büyük ihtimalle olacağım."

Herkes susmuştu. Bana bakan insan, kurt, fare ve leopar gözlerinin tamamında bir merak ve öğrenme arzusu vardı. "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bekleyip göreceğiz ama leoparımın beni bilerek yaraladığı düşüncesine kesinlikle katılmıyorum. Bu konuda size garanti verebilirim. Gregory'nin Lupa'nızı öldürmekle suçlandığını duydum." Ellerimi havaya kaldırdım. "İşte buradayım, canlıyım. Eğer Lupa'nızı kaybederseniz, bunun sebebi Gregory değil kendi seçiminiz olacak. Eğer istediğiniz buysa tamam. Sizi suçlayamam. Bu geceye, hatta birkaç dakika öncesine kadar Nimir-Ra olarak pek de başarılı olamadığımı, insan Lupa olarak da berbat olduğumu düşünüyordum. Fakat şimdi, belki de yanıldığımı düşünüyorum. Belki aranızda biraz daha zaman geçirirsem her şeyin daha iyiye gideceğini düşünüyorum. O zamanlar doğru olduğunu sandığım şeyi yapıyordum. Eğer beni Lupa olarak istemiyorsanız bu sizin seçiminizdir ama bir şekil-değiştirici kardeşinizi, kalbimin sökülmesini engellemeye çalışırken sebep olduğu bir kazadan dolayı cezalandırmaya hakkınız yok."

"Etkileyici bir konuşma ama biz oylamayı çoktan yaptık, leoparının bu bedeli ödemesi gerek. Tabii eğer sen onu ge-

ri kazanabilecek kadar iyi bir şekil-değiştiriciye dönüştüysen durum değişir," dedi Jacob.

Arkamı dönüp baktım ama Jacob'a değil Richard'a. "Lütfen Richard."

Başını iki yana salladı. "Oylamayı geri alamam Anita. Elimden gelse yapardım." Sesi yorgun çıkıyordu.

İç çektim. "Tamam, Gregory'yi nasıl geri kazanabilirim?"

"Nimir-Ra olabilmesi için, önce Lupa'lığı bırakması gerek." Bunu söyleyen Paris'ti. Kalabalığın içinde olmasına rağmen sesini gayet iyi duyurabiliyordu.

"Lupa'lığıma çoktan son verdiğinizi sanıyordum," dedim.

"Verdiler ama bunu resmi bir hale getirmek ve bizimle olan bağlarını koparmak için yapmamız gereken bir tören var," dedi Richard.

"Uzun bir tören mi?" diye sordum.

"Olabilir," diye cevapladı.

"Önce Gregory'yi kurtarayım, sonra ne çeşit bir lukoi töreni yapmam gerekiyorsa yaparım."

"Dışlanmayı reddetme hakkın da var," dedi Sylvie.

Richard'a baktım.

"Buna hakkın var." Yüzü ifadesizdi. Bu duruma sevinmiş miydi, yoksa üzülmüş müydü anlamak mümkün değildi.

"Reddedersem ne olacak?"

"Lupa'lığını koruman gerecek. Bunu ya gönüllü bir dominantla teke tek dövüşerek yaparsın ya da.." cümleyi tamamlayamamıştı.

Sylvie ona baktı ama cümlenin sonunu getiren Jacob oldu. "Ya da Lupa'lığını tahtı yağlayarak koruyabilirsin."

Ona baktım ve omuz silktim. "Tahtı yağlamak mı? Bu da ne demek?"

"Hepimizin önünde, tahtın üstünde, Ulfric'le düzüşmek demek."

Daha sözünü bitirmeden başımı iki yana sallamaya başlamıştım. "Ne ben ne de Richard halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlanıyoruz."

"Durum düşündüğünden, biraz daha karışık," dedi Richard. Bakışlarında öfke ve acı vardı. "Yalnızca seks yeterli değil, canavarlarımız arasında da mistik bir bağ olması gerek." Sustu. Sözlerini bitirdiğini sanmıştım ama yanılmışım. "Tıpkı, Nimir-Raj'ınla olduğu gibi."

Birbirimize bakıyorduk. Söyleyecek bir şey bulamıyordum ama bir şey söylemeliydim. "Üzgünüm." Sesim yumuşak ve neredeyse üzgün çıkmıştı.

"Özür dileme," dedi.

"Neden?"

"Bu senin değil benim hatam."

Bunu duyunca gözlerimi açıp ona baktım. "Nasıl yani?"

"Eşinle böyle bir bağın olacağını bilmeliydim. İnsanken bile çoğu gerçek Lupa'dan daha güçlüydün."

Ona baktım. "Ne söylemeye çalışıyorsun Richard? Elinde fırsat varken beni kendinizden birine mi dönüştürmüş olmak isterdin yani?"

Başını eğdi, sanki yüz ifadesini görmemi istemiyordu. Ona yaklaştım, dokunacak kadar, gücünün bana akışını hissedecek kadar yakınındaydım. Ürperdim ve daha önce Richard'layken hiç hissetmediğim şeyler hissetmeye başladım.

Canavarım içimden çıkıp oyuncu bir kedi yavrusu gibi Richard'ın gücüne yöneldi. Güçlerimiz karşılıklı ışıldıyordu. Çeliğin çakmaktaşına her vuruşunda çıkan kıvılcımlardan bile daha güzel bir görüntüydü.

Richard'ın nefesinin kesildiğini farkettim, gözleri açılmıştı. Hırıltılı bir sesle "Bunu bilerek mi yaptın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Konuşabileceğimden emin değildim. Kıvılcımlar azalmıştı ve sanki güçlerimizin oluşturduğu bir duvarının hemen yanındaydım. O güce yaslanıp birbirimize değmeden durabilirdik. En sonunda konuşabildim ama ancak fısıldayabiliyordum. "Neler oluyor?"

"Sanırım bu, izlerin birleşmesi," dedi. Sesi hala yumuşaktı.

Gücü aşıp ona dokunmak, canavarlarımızın, Micah'la olduğu gibi birbirini sarıp sarmalayacağını görmek istiyordum. Bunun aptalca olduğunun farkındaydım. O bir kurttu ve görünen o ki ben de bir leopar olacaktım ve bu yüzden canavarlarımız birbirini farketmeyecekti. Fakat Richard'a o kadar uzun zamandır aşıktım ki ve birbirimize Jean-Claude'un izleriyle öylesine bağlıydık ki. Üstelik onun canavarının bir parçasını içimde taşıyordum. Bunu öğrenmeliydim. Micah'la yaşadıklarımın Richard'la da olup olmayacağını öğrenmeliydim.

Elimi gücün içine soktum, sanki elektrik çarpmış gibi olmuştum. Güç o kadar kuvvetliydi ki canım yanmıştı. Omzuna uzandım, birine dokunulabilecek en masum yer orasıydı. Birden yerinden fırladı. Göz açıp kapayıncaya kadar kalkmış, tahtın yanında dikilmeye başlamıştı.

"Hayır Anita, hayır. Eğer bir daha birbirimize dokunamayacaksak canavarını hissetmek istemiyorum. Canavarlarımız aynı türden olmayabilir ama bu yine de yaşadığımız en önemli şey olur. Buna dayanamam," dedi Richard.

Elimi indirdim ve yerine oturmasına izin verdim. Tekrar özür dilemedim ama dilemem gerektiğini hissetmiştim. İkimiz için de ağlamak, hatta çığlık atmak istiyordum. Evrenin

bazen bize oyunlar oynadığını ve bunların bazen çok acı verici olduğunu asla unutmamam gerekirdi.

En sonunda biraz da olsa neden öfkelendiğini anlayabilmiştim çünkü ben de öyle hissediyordum. Richard'la neredeyse mükemmel bir eş olabilecekken artık birbirimize hiç dokunamayacak bir hale gelmiştik.

24

Richard tekrar tahtına oturdu, ben de güvenli bir mesafeye çekildim. Rafael, Micah ve Reece bana yaklaşarak arkamda krallardan kurulu bir yarım daire oluşturmuştu. Bunun bana kendimi güvende hissettirmesi gerekirdi ama öyle hissetmiyordum. Yorgundum, çok yorgun ve üzgündüm. Micah arkamda duruyor olmasına rağmen gözümü Richard'dan alamıyordum. Kendimi *Ya yapsaydı,* demekten alıkoyamıyordum. Ama beni bir kurtadama dönüştürmesine asla izin vermeyeceğimi de biliyordum. Yine de, böyle bir şey olsaydı neler olacağını merak etmeden duramıyordum. İçimdeki bu merakı yendim ve işime geri döndüm.

"Gregory'ye hiçbir zarar gelmeden, onu geri almak istiyorum. Bunu lukoi kurallarına uygun bir şekilde nasıl yapabilirim?"

"Jacob," dedi Richard. Onun da sesi en az benim kadar yorgundu.

Jacob halinden memnun bir şekilde öne çıktı. "Leoparın burada bizim topraklarımızda. Kokusunu gizlemek için hiç-

bir şey yapmadık. Eğer kokusunu takip edip bulabilirsen, onu eve götürebilirsin."

Kaşlarımı kaldırarak "Bir köpek gibi izini mi sürmem gerek?" diye sordum.

"Eğer gerçek bir şekil-değiştiriciysen bunu yapabilirsin," dedi Jacob.

"Bu adil bir sınav değil," dedi Rafael. "Henüz ilk değişimini yaşamadı. İkincil güçlerimizin çoğu ilk değişimimizden önce etkisini göstermez."

"İlle koklaması gerekmiyor ama sadece bir şekil-değiştiricinin yapabileceği bir şeyler yapması gerekir. Nimir-Ra veya Lupa olacak kadar güçlü bir şekil-değiştiricinin," dedi Richard. Bunları söylerken bana bakıyor, adeta bir şey ima ediyordu.

"Bu da pek adil değil sanki," dedi Micah.

Richard, sanki onu anlamamı istiyormuşçasına bana bakmaya devam ediyordu. Neden psişik kalkanlarını indirip içini görmeme izin vermediğini anlayamıyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Hiçbir kurtadam, fareadam ya da leoparadam leoparını bulmanda sana yardım edemez. Aksi takdirde sınav geçersiz sayılır ve leoparın ölür," dedi Richard.

"Yardım fizikötesi olsa bile mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Öyle olsa bile."

Ona baktım, yüzünü inceledim ve kaşlarımı çattım. En sonunda başımı iki yana salladım. Gregory'nin nerede olduğuna dair bazı görüntüler görüyordum ama nerede olduğunu anlamama imkan yoktu. Aslında tek yapmam gereken zemini kemiklerle kaplı bir çukurun yerini sormaktı ama kimseden yardım alamazdım. Derken aklıma bir fikir geldi.

"Fizikötesi güçlerimi, kendi üstümde kullanabilir miyim?"

Richard başıyla onayladı.

Jacob'a baktım çünkü bir itiraz gelirse bunun ondan geleceğinden emindim. "Nekromansi güçlerinin, leoparını bulmana yardım edebileceğini sanmıyorum."

Aslında yardımcı olabilirdi. Gregory'nin bulunduğu yerdeki kemikler bölgedeki en büyük gömü alanıysa izleri takip edip onu bulabilirdim. Ya da bütün gece hayvan kemikleri ve eski Kızılderili mezarlarıyla da uğraşabilirdim. Ben daha hızlı bir yol bulmuştum. Belki daha etkili değildi ama hızlı olduğu kesindi.

Kızılderililerin yaptığı gibi yere oturdum, ellerimi dizlerimin üstüne yerleştirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jacob.

"Munini çağıracağım," diye cevap verdim.

Kahkahalar atarak "İşte bu eğlenceli olacak," dedi.

Gözlerimi kapadım ve içimde ölülerle ilişki kurabilen kısmı açtım. Marianne ve arkadaşlarının bunun bir kapının açılışına benzediğini söylediğini hatırladım ama bu daha çok bir yumruğun açılışı gibiydi. Sanki vücudumda doğal bir şeyler oluyordu. Sofrada tuzluğa uzanmak gibi bir şeydi. Bu, mistik bir şeyi anlatmak için fazla sıradan bir yol olabilir ama mistik olaylar da zaten günlük hayatın bir parçasıdır. Her zaman yanı başımızdadır ama biz görmezden gelmeyi tercih ederiz.

Munin, ölülerin ruhlarına verilen isimdir. Sadece onlara ulaşabilme şansı olan lukoiler tarafından kurtadamların hafıza bankalarına kaldırılmışlardır. Onlara ulaşabilmek, çok nadir bulunan bir yetenektir. Bildiğim kadarıyla Richard'ın sürüsünde bunu yapabilecek kimse yoktu. Fakat ben bunu

başarabiliyordum çünkü munin sadece değişik bir tür ölüydü ve ben ölülere ulaşma konusunda hayli yetenekliydim.

Tennessee'deyken Verne ve Marianne'in sürüsünün muninni öyle kolay ve istekli gelmişti ki neredeyse onun bir hayalet olduğunu düşünmüştüm. Etrafımda dolaşıyor, benimle konuşmaya çalışıyordu. Bana kimlerin katılıp kimlerin benimle konuşabileceğini seçebilecek kadar ustalaşıncaya kadar bir hayli çalışmam gerekmişti. Orta hallilerle baş edebilecek kadar ustalaşmıştım ve Marianne artık normal bir hayaletle karşı karşıya gelebileceğimi söylemişti. Ama ben böyle bir şey istemiyordum. Canlı veya ölü olması farketmez, başka bir şeyle vücudumu paylaşmak istemiyordum.

Etrafımda dolaşan muninin baskısını hissetmeyi bekliyordum. Onların etrafımda dolaşmasını ve içlerinden birini seçmeyi bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Muninler gelmedi. Onları etrafıma toplayamamıştım. Oysa her zaman çağırdığımda gelen bir munin olmuştur, hatta çağırmadığımda bile gelmesine alışkındım.

Benimle sürekli olarak beraber dolaşan ve Richard'ın sürüsünden olan tek munin Raina'ydı. Tennessee'de başka bir klanın muninleri tarafından etrafım sarılmışken bile Raina oradaydı. Marianne, Raina'yla organik bir bağımız olduğunu söylemişti ama bunun sebebini tam olarak bilmiyordu. Yüzlerce yıllık muninleri çağırma gücüne sahiptim, ayrıca Raina'yı da, hatta yeni ölenleri çağırmam daha da kolay oluyordu. Fakat eski Ulfric Marcus'u çağırmayı bir türlü başaramamıştım. Yeni edindiğim güçlerle Marcus'u bile kontrol edebileceğimi sanıyordum ama değil Marcus, hiç kimse gelmemişti. Koca alanda bir tane bile ruh yoktu. Ama olmalıydı. Burası ölülerini gömdükleri

yerdi. Her sürü üyesi, yeni ölülerin etini burada yiyip anılarından ve cesaretinden bir parça almaya çalışırdı. Yememeyi de tercih edebilirlerdi ama bu tam bir dışlanma sebebi olabilirdi. Raina gerçekten kötü biriydi ve onu düşündükçe lukoiden atılmak için tam olarak ne yapmak gerektiğini merak etmeden yapamıyordum. Raina o kadar kötü biriydi ki onun gitmesini bile isteyebilirdim ama aynı zamanda çok da güçlüydü. Belki de hala benimle takılıyor olmasının sebeplerinde biri buydu.

Benimle takılmak, Verne'in sürüsünün hayaletleriyle de takılmasını gerektirse de o böyle bir şey yapmamayı tercih ediyordu. Raina daha çok içimde barınıyor gibiydi, sanki dışarıdan içime akmaktan çok içimden fışkırıyor gibiydi. Marianne işlerin neden böyle yürüdüğünü bir türlü açıklayamıyordu. Bazı durumları kabullenmek gerekir, çünkü kabullenmemek başınızı vura vura bir duvarı yıkmaya çalışmaya benzer ve ilk kırılan asla duvardaki tuğlalar olmaz.

Raina, bir elin eldiveni dolduruşu gibi içimi doldurdu. Ama onu kontrol etmeyi öğrenmek için çok çalışmıştım. Her durumu göz önünde bulundurmuş, bütün güçlerini ve hatıralarını ve aynı zamanda onun biraz eğlenmesine izin vermeyi de öğrenmiştim. Tek problem onun eğlence anlayışının sadist cinsel düşkünlük olması ve ölü olmanın bu anlayışını hiç etkilememesiydi.

Gözlerimi açtım ve gülümseyişinin dudaklarımın şeklini değiştirdiğini, suratımda onun yüz ifadesinin oluştuğunu hissettim. Ayağa kalkıp yürümeye başladığımda, yürüyüşüm bile farklıydı. Eskiden bu durumdan rahatsız oluyordum ama artık olayı kabullenmiş, işimin bir parçası olarak görmeye başlamıştım.

Barlarda erkeklerin ilgisini çekmeye yarayacak türden bir kahkaha attı. Sesi benimkinden daha kalındı, kontraltoydu ve üstünde çalışılmış, baştan çıkarıcı bir sesti.

Richard'ın rengi solmuştu, elleriyle tahtına sıkıca tutunmuştu. "Anita?" diye seslendi.

"Bir kez daha düşün, benim bal renkli kurdum."

Bunu duyunca Richard irkildi. Kurt formundayken kırmızımtırak, bal rengi tüylere sahip oluyordu ama bu daha önce benim hiç dikkatimi çekmemişti. Raina böyle şeylere dikkat ederdi.

Onun cümleleriyle konuştum. "Benden yardım istediğinde, böyle kaltakça davranma."

Başımla onayladım ve aklı karışmış bir şekilde bakan Richard'a açıklama yapmak zorunda kaldım. "Onun hakkında biraz olumsuz düşünmem hoşuna gitmedi de."

Ona, Raina'nın ifadesiyle bakarken Jacob bana doğru yürüyüp "Munini çağırmış olamazsın, sen lukoi değilsin," dedi.

İlginç ama bir leopar olmamın artık munin çağıramayacağım anlamına gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Biraz önce muninlerin gelmemesinin sebebi bu olabilirdi. "Nekromansi gücümün bir yardım olmayacağını söylemiştin Jacob, iki şekilde de ben haklıyım. Ya munin çağırabilecek kadar lukoiyim ya da kendime yardım edebilecek kadar nekromensırım."

Raina'yla birlikte uzun boylu, belden yukarısı çıplak adama doğru ilerledik. Raina onu beğenmişti. Gerçi Raina her erkeği beğeniyordu. Özellikle karşısındaki, daha önce birlikte olmadığı ve başka bir sürüden olup listesine girmeyi başarmış bir erkekse. Fakat sürüde Jacob haricinde yirmi tane daha sürüye yeni katılan kurtadam vardı. Yeni yüzlere

bakarken bir an için Paris'in yüzünde durakladı, o da Paris'ten hoşlanmamıştı. Bir sürüde gereğinden fazla sürtük alfa olursa kavga çıkması kaçınılmaz bir hal alırdı.

Daha önce Raina'da hiç hissetmediğim bir şey hissetmiştim. Tedirginlik. Richard'ın bu kadar kısa bir zaman içinde bu kadar fazla kişiyi sürüye kabul etmesinden hoşlanmamıştı. Bu onu endişelendirmişti. İlk kez Marcus'un onu sadece sevdiği için değil, aynı zamanda güçlü ve sürü için kaygılanan bir yapıya sahip olduğu için Lupa'lığa seçtiğini farketmiştim. İkimiz de bir konuda hemfikirdik. Richard sürü konusunda dikkatsiz davranıyordu. Ama ikimiz de bunu çözebileceğimizden emindik. Batı'nın kötü cadısıyla böylesine anlaşmak aslında biraz ürkütücüydü. Ya ben ahlaki bir çöküntü yaşıyordum ya da Raina sandığım kadar kötü biri değildi. Bunlardan hangisinin beni daha fazla rahatsız edeceğinden emin değildim.

Elbette, Raina, Richard'ı seçtiğimiz birkaç kişiyi öldürme konusunda ikna edebileceğini düşünüyordu ve ben de hala bu işi çözerken daha iyi yollar bulabileceğimize inanıyordum. Raina benim bir aptal olduğumu düşünüyordu ve sanırım onunla aynı fikirdeydim. İşler giderek korkunçlaşıyordu.

"Anita." Richard bana yine ismimle hitap etmişti, çekiniyor gibiydi, sanki benim orada olmamamdan korkuyordu.

Ona doğru dönüp elimle saçımı geriye attım. Bu, Raina'ya has bir hareketti ve bu hareketin yalnız Richard'ı değil, arkasında duran Jamil ve Sylvie'yi de ürküttüğünü, hatta korkuttuğunu gördüm.

Korktuklarını hissedebiliyordum. Ağzımdan Raina'nın kahkahası çıktı, bunu yapmak hoşuna gidiyordu. Ama bu benim hoşuma gitmiyordu. Arkadaşlarımın benden kork-

ması asla hoşuma gitmezdi. Düşmanlarım benden korkabilir ama dostlarım asla.

"Buradayım Richard, buradayım."

Bana baktı. "Raina'nın muninini son çağırdığında, o içindeyken mantıklı düşünemeyecek hale gelmiştin."

"Sizden onca ay uzak kalmamın sebebi sadece fazla yakın olduğumuzu düşünmem değildi. Kendimi toparlamam gerekiyordu ve bunun yolu biraz da munini kontrol etmeyi öğrenmekten geçiyordu."

Raina konuştu, "Beni kontrol etmek mi? Çok beklersin." Bunu yüksek sesle söylememişti, sadece zihnimde duyulmuştu. Bazı şeylerin yüksek sesle söylendiğini, bazılarınınsa söylenmediğini anlamam çok uzun sürmüştü. Bu çok kafa karıştırıcı bir şeydi ama alışılıyordu.

Gördüğüm görüntüleri yüksek sesle anlatmaya başladım. "Gregory'yi bir çukurda, çıplak ve bağlanmış halde gördüm. Kemiklerle kaplı bir zeminde yatıyordu. Orası neresi?"

Raina bana bazı görüntüler gösterdi. Hızlı çekimde görüntüleri seyrediyor gibiydim, görüntüler ardı ardına geliyordu. Yere vidalanmış ve güneş ışığını görmeye de yarayacak bir havalandırma deliği olan metal bir kapak gördüm. İstenildiği zaman karanlığa sarkıtılıp geri çekilebilen ipten yapılmış bir merdiveni vardı. Ben, kemiklerin üstünde diz çökmüş duran Raina'ydım, dizimin hemen dibinde bir insana ait kafatası duruyordu. Elimdeki şırınganın içindekileri Gregory'yi gördüğümde olduğu gibi el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş olan, siyah saçlı bir adama enjekte ediyordum. Ağzı ve elleri bağlıydı. İğneyi batırınca bağırmaya başladı. İlaçlar, onun şekil değiştirmesini engellemek için kullanılıyordu.

Onu yan çevirdim ve kırık bir kemiğin baldırını kesmiş olduğunu gördüm. Taze kan, et ve bir erkeğin korkudan kaynaklanan sarhoş edici kokusu karşısında dizlerimin üstüne çöktüm. Bu sıradan bir erkek değil, lukoiydi. Raina dudaklarımızı adamınkilere bastırmak üzereydi ki kendimi bu anıdan kurtardım. Ama korkunun ve ilaçların sebep olduğu terin kokusunu hala duyabiliyordum. Aynı zamanda Raina'nın tacizlerine başlamadan önce onu temizlemek için kullandığı sabunun kokusunu da alabiliyordum. Adamın adının Todd olduğunu hatırlamıştım, bir muhabire lukoiden bahsetmiş ve para karşılığı bir dolunay gecesi gizli kamerayla çekim yapmalarını sağlamıştı. Belki de ölmeyi gerçekten haketmişti ama bu şekilde değil. Kimse böyle bir ölümü haketmez.

Kendime geldiğimde, gözümde yaşlarla tahtın önünde yatıyordum. Jamil ve Shang-Da bana yardım etmek için harekete geçmiş olan kalabalıkla aramda duruyordu. Claudia ve Igor onlarla yüz yüze gelmişti ve Rafael, Micah'ı bana doğru ilerleyip kavga etmemesi için tutuyordu. Merle ve Noah da, Claudia ve Igor'a katılmak için hareketlenmişti. Her şey karışmak üzereydi.

Kollarımın üzerinde doğruldum ve herkes aniden donup kaldı. Sesim hırıltılı çıktı ama en azından kendi sesimdi. "Ben iyiyim, her şey yolunda."

Bana inandıklarından pek emin değildim ama gerilim azaldı. Güzel, herkesin birbirine girdiği bir kavga olmadan da yeterince derdim vardı zaten.

Richard'a baktım ve tek hissettiğim şey öfkeydi. "Gregory'yi böyle mi öldüreceksin, onu böyle bir yeraltı hücresinde çürümeye mi bırakacaksın?" Sesim sakin çıkıyordu

çünkü sesimin kontrolünü kaybedersem her türlü kontrolü kaybedeceğimi biliyordum. Raina'yı tanıyordum. Gitmemişti, önce 'ödülünü' almak istiyordu. İşini yapmış, Gregory'nin nerede olduğunu anlamamı sağlamıştı. Oraya nasıl ulaşacağımı bile biliyordum. Ödülü haketmişti. O, suyun altındaki bir köpekbalığı gibi beklerken kontrolümü kaybetmek istemiyordum.

"Gregory'yi benden uzak bir yere götürmelerini söyledim. Oraya götürmelerini ben istemedim."

Yavaşça ayağa kalktım, her hareketimi kontrol altında tutuyordum. Kaslarım adrenalin yüzünden gerilmiş, hareket hazır bekliyordu. "Ama onu orada bıraktın. Onun değişmesini önleyecek ilaçları ona kim veriyor peki? Artık Raina olmadığına göre bu pis işleri başka biri yapıyor olmalı. Kim o? KİM O?" Suratına bağırmıştım ve Raina da böyle bir şey bekliyordu. İçime adeta aktı ve kontrolü elden bıraktım çünkü Richard'a zarar vermek istiyordum. Bunu gerçekten istiyordum.

Ona çok sert bir yumruk attım. Bana dövüş sanatları dersinde öğretilen her şeyi uyguluyordum. Richard'ın yüzünü değil yüzünün yaklaşık iki santimetre içinde bir noktayı hedeflemiştim. Gerçek amacım oraya vurabilmekti.

Jamil ve Shang-Da tepki verene kadar ben defans pozisyonu almıştım bile. O ikisinin ve diğerlerinin hareketlendiğini hissetmiştim. Engel olmaya çalıştığım şeyi kendim başlatmıştım. Raina, zihnimin içinde, hepimize birden gülüyordu.

25

Richard, saçları yüzüne düşmüş bir şekilde tahtının kenarına dayanmış duruyordu. Sylvie kolumdan yakaladı ve ona karşı koymadım. Kolumu öylesine sert sıkmıştı ki sabah orada morluklar olacağından emindim ama belki de hızla iyileşirdim ve hiç iz kalmazdı. Aklımdan bunları geçirirken Jacob'ın olanları zevkle seyrettiğini gördüm.

Arkama gözucuyla baktığımda bütün korumaların birbirine girmiş olduğunu farkettim. Leoparlar ve fareler bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kurtlar da onların etrafında oluşturdukları çemberi giderek daraltıyordu. Herkesin durması için tam bağıracaktım ki Richard'ın sesi duyuldu.

"Yeter!" Hepimiz donup kaldık, şok olmuş bir şekilde dönüp ona baktık. Tahtının önünde duruyordu, bir omzunda ve göğsünün üst kısmında kan vardı. Ağzının bir kenarı kan içinde kalmıştı. Daha önce hiç bu denli hasar verecek güçte olmamıştım.

Ağzında biriken kanı tükürdü ve "Yaralı değilim. Bazılarınız o yeraltı zindanında daha önce bulunmuştu. Raina ha-

yattayken oranın nasıl bir yer olduğunu gayet iyi biliyorsunuz. Leoparını oraya kapattığım için sinirlenen Nimir-Ra'yı suçlamaya hakkınız yok."

Kurtlar geri çekilirken gerginlik de azalmaya başladı. Richard, Jamil ve Shang-Da'ya geri çekilmelerini söylediklerinden sonra bile, onlar hala Claudia ve Igor'la itişiyordu. Kimin daha sert olduğuna bir türlü karar veremeyen kenar mahalle kabadayılarına benziyorlardı. Claudia'nın Jamil'den yaklaşık on beş santimetre daha uzun olduğunu da bu sırada anladım. Sonunda uzaklaştılar ama hala birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı. Fakat Jamil'in bunu yapabilmesi için başını hayli yukarı kaldırması gerekiyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Sylvie kulağıma.

Richard'a baktım, hala dudağı kanıyordu. "Biraz utanıyorum ama iyiyim."

Yavaşça kolumu bıraktı. Sanki gitmeme izin verme konusunda kararsızdı. Richard ona çekilebileceğine dair bir hareket yapana kadar benimle birlikte ilerledi.

Richard tam karşımdaydı, bakışıyorduk. Dudağından hala kan damlıyordu. "Çok sıkı yumruk atmaya başlamışsın," dedi.

Başımla onayladım. "Eğer bir insan olsaydın, kim bilir ne hale gelecektin."

"Muhtemelen çenem, hatta boynum bile kırılabilirdi."

"Amacım bu değildi," dedim.

"Nimir-Raj'ın, gücünü nasıl kontrol edeceğini sana öğretecektir. Vücudunun tam olarak neler yapabildiğini öğrenene ne kadar dövüş derslerine ara versen iyi olur."

"Güzel bir tavsiye," dedim.

Elini ağzına götürdü ve çektiğinde kanla kaplı olduğunu gördüm. İçimden yanına koşup elini yalamak, üstüne atla-

yıp dudaklarından akan kanı içmek gelmişti. Onu yarı çıplak ve kan içinde görmemek için gözlerimi kapatırsam, içimdeki arzunun azalacağını sanmıştım ama bu pek işe yaramadı. Teninin, kanının kokusunu alabiliyordum. Asla yiyemeyeceğim bir pastanın kremasının kokusunu alır gibi.

"Git ve leoparını kurtar Anita."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Yeraltı zindanı, Marcus'la ters düşme sebeplerinden biriydi. Oraya birini kapatmanın insafsızlık olduğunu düşünürdün. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?"

"Benim bir suçum yok. Nerede olduğunu öğrendiğimde, oraya kapatılalı bir buçuk gün olmuştu."

"Peki onu oraya kapatma kimin fikriydi?" diye sordum.

Richard'ın Jacob'a bakışı her şeyi anlatıyordu.

Uzun boylu adama doğru ilerledim. "Haber verme zahmetine bile girmedin Jacob."

"Leoparını geri alıyorsun işte, ne önemi kaldı ki?"

"Adamlarımdan birine bir daha dokunursan seni öldürürüm."

"Kediciklerini sürümüzden sen mi koruyacaksın?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır Jacob, bunun sürüyle bir ilgisi yok. Bu olay seninle benim aramda. Kuralları biliyorum ve sana meydan okuyorum. Bu da demektir ki kimseden yardım alamazsın."

"Sen de alamazsın," dedi. Uzun boyunun avantajını kullanarak beni aşağılamak için bana tepeden bakıyordu. Fakat bu bir işe yaramıyordu, çünkü ben kısa olmaya alışkındım. Yüzündeki bakış yumuşayıp bir adım geri atana kadar, ona ölümcül gözlerle baktım. Tekrar ileriye adım atamamıştı. Jacob adil bir kavgada Richard'ı öldürebilirdi ama asla gerçek bir Ulfric olamayacağı kesindi.

İleri adımı ben attım ve ona iyice yaklaşarak "Sende bir zayıflık var Jacob," dedim. "Bunun kokusunu alabiliyorum, başkaları da alabiliyor. Richard'a meydan okuyup onu öldürebilirsin ama sürü hiçbir zaman seni Ulfric olarak kabullenmeyecek. Senin galibiyetin ayrım ve kargaşa anlamına gelir."

Bunları duyunca gözlerindeki ifade değişti.

"Bu seni korkutmuyor. Umrunda bile değil," dedim.

Geriledi, bakışlarını kaçırarak konuştu. "Ulfric'i duydun. Git, fikrimizi değiştirmeden önce kedini bul."

"Senin fikrini değiştirmeye yüz mumluk ampul ve bir yardımcılar ordusu bile yetmez," dedim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. Mizah anlayışım bazen anlaşılması güç olabiliyordu. Bazen de sadece komik olmuyordu. Jacob'ın da komik bulmadığı kesindi.

"Sylvie, Anita'ya eşlik et ve ona Gregory'yi oradan çıkarıp arabaya götürene kadar gerekli olacak her şeyin sağlandığından emin ol," dedi Richard.

"Gitmemi istediğinden emin misin?" diye sordu Sylvie.

"Biz burayı hallederiz," dedi Jamil. Bu konuşmayı yaparken ikisi de Jacob'a bakıyordu. Jacob'a güvenmemekle kalmıyor, aynı zamanda bu güvensizliklerini ona hissettirmekten de çekinmiyorlardı. Durum ne kadar kötüleşmiş olabilirdi? Sürüde, benim henüz haberim olmayan ne olmuştu? Yüzlerine bakınca çok fazla şey olduğu anlaşılıyordu.

"Sürüyle olan bağlarını tamamen kopardığını gösteren seremoni yapılmadan, hiçbir yere gidemez," dedi Jacob.

"Evine, ben gitmesine izin verdiğim zaman gidebilir," dedi Richard. Sesi çok yoğun çıkmıştı, içinde insanlık dışı bir şeyler gürlüyor gibiydi.

"Bütün adaylar seni memnun etmek için giyinip gelmişlerdi Ulfric."

"Beni memnun etmek için başka bir gece tekrar giyinirler o zaman."

"Herkesi hayalkırıklığına..."

"Haddini aşmak üzeresin Jacob." Richard'ın bunu söyleyişinde bir şeyler olmalıydı, çünkü Jacob sonunda çenesini kapatıp başını hafifçe eğerek onu selamladı. Ama uzaktan bakılınca bile bu selamlamanın yapmacıklığı belli oluyordu. Eğilirken başıyla birlikte gözlerini de eğmişti, bu bir hataydı. Düşmandan asla gözleri ayırmamak gerekirdi.

"Seremoni yapılana kadar hala Lupa mıyım?" diye sordum.

"Sanırım," dedi Richard.

"Evet," diye cevapladı Sylvie ve birbirlerine baktılar.

"Güzel." Jacob'ın suratına bir tekme indirdim. Richard'a vurduğum kadar sert vurmamıştım ama tekmeyle vereceğim hasarın daha fazla olacağından emindim.

Sürünün içinden bize doğru kimin hareketlendiğine, kimin yerinde durduğuna baktım. Sürünün tamamını görmemiştim ama gördüğüm kadarı yeterliydi. Tahtın yakınında duranlardan kimse hamle etmemiş, Jacob'ın yardımına koşmamıştı.

Jacob sendeledi. Burnu fazla olgunlaşmış bir meyve gibi patlamıştı ve yüzünden kan damlıyordu. Bana bağırırken boğazına dolan kan yüzünden sesi fazlasıyla kalın çıkmıştı. "Burnumu kırdın!"

Ben tedbirimi almış, kempo derslerinde öğrendiğim savunma pozisyonuna geçmiştim. Onca kişinin arasında canının yandığını belli etmek istemiyordu. Jacob zayıf biriydi ama göründüğü kadar aptal ve ukala değildi.

"Ben Thronnos Rokke Klanı'nın Lupa'sıyım. Belki sadece bu gecelik ama Lupa benim. Ve o da Ulfric. Saygılı olman gerek!"

"Klanının Geri'sini sorgulamaya hakkın yok. Ben yerimi hakederek kazandım. Sense sadece Ulfric'le düzüşerek kendine bir yer edindin."

Güldüm. Buna şaşırmıştı. Kararsız kalmış gibi görünüyordu. "Sürü kurallarını biliyorum Jacob. Yerimi nasıl elde ettiğimin bir önemi yok. Bu da demek oluyor ki Lupa benim ve Ulfric karşı çıkmadıkça her sözüm kanundur."

Gözlerinde tereddüt, yüzündeyse korkunun ilk belirtileri vardı. "Sen Lupa'lıktan atılmak üzeresin, sözlerinin burada hiçbir değeri yok."

"Jacop, burada Ulfric benim, sen değilsin ve kimin sözünün değeri olduğuna da ben karar veririm. Sürümüzle bağlarını kopardığını gösteren seremoni yapılana kadar, Anita Lupa'dır ve ben onun sözlerini desteklerim."

"Ben de," dedi Sylvie.

"Ben de," dedi Jamil.

"Ben her konuda Ulfric'imin yanında olurum," dedi Shang-Da.

"Hadi olaya biraz ironi katalım. Gregory'yi o yeraltı hücresine kapatmak, Jacob'ın fikri olduğuna göre, Gregory'nin yerine onu o hücreye kapatabiliriz," dedim.

Elleri hala yüzündeydi, burnundan akan kanı durdurmaya çalışıyordu. "Bunu yapamazsın," dedi Richard'a bakarak.

"Evet, ama o yapabilir," dedi Richard. Daha önce hiç görmediğim kadar soğuk bir tavrı vardı. Böyle bir fikir onun asla aklına gelmezdi ama fikri beğenmişti. Böylece Jacob'dan hiç hoşlanmadığını anlamıştım.

"Harika. Beraber, medeni şekil-değiştiriciler gibi yeraltı hücresine yürüyüp Gregory'yi kurtaralım mı?" dedim.

"O deliğe kendi isteğimle asla girmem," dedi Jacob. Üstünde o kadar kan ve dağılmış bir burunla, kendinden böylesine emin konuşması açıkçası komikti.

"Ulfric'in ve Lupa'n gireceğini söyledi. Eğer onlara karşı çıkarsan otoriteyi reddetmiş olursun," dedi Sylvie.

Cümleyi Jamil tamamladı, "Otoriteyi reddetmek, klanı terketmek demektir."

Jacob bana bakarak konuşmaya başladı. "Ulfric'imin emirlerine uyarım ama Nimir-Ra'yı Lupa'm olarak asla kabul etmem."

"Onun Lupa olduğunu söylüyorsam, buna karşı çıkmak da otoritemi ret anlamına gelir," dedi Richard.

Jacob'ın gözleri Richard'a döndü. "Onun Lupa'lıktan atılması için oylama yaptık."

"Ben onu tekrar sürüye alıyorum," dedi Richard. Sesi kendinden emindi.

"Bir kez daha oylama yap," dedi Jacob. Hala burnundan akan kanı durdurmaya çalışıyordu. "Tekrar gitmesi için daha fazla oy çıkacaktır."

"Hayır Jacob, beni anlamıyorsun. Ortada bir oylama yok. Kendi kararımla onu geri alıyorum."

Jacob'ın gözleri büyümüştü. "Klana dahil olduğumdan beri demokrasi hakkındaki vaazlarını dinliyorum. Şimdi hepsinden vazgeçecek misin yani?"

"Pek sayılmaz. Çünkü biz Freki, Geri ya da Hati ve Skoll oylaması yapmıyoruz. Ulfric için de öyle. Lupa için neden oylama yapalım ki?"

"Sadece Nimir-Raj'la düzüşüyor olması bile atılmasına yeter."

"Bu beni ilgilendirir, seni veya sürüyü değil."

"Sen de mi onunla düzüşeceksin yani? Nimir-Raj'ın paylaşacağını mı sanıyorsun?"

Richard bir şey söylemeye hazırlanıyordu ki Micah erken davranıp konuşmaya başladı. Kalabalıktan sıyrılıp öne çıkmıştı ve korumaları hemen arkasındaydı. "Neden bunu Nimir-Raj'a bizzat sormuyorsun?"

Richard meraklı gözlerle bana baktı, omuz silktim.

"Hadi ona sor Jacob," dedi Richard. Dudağının kanaması neredeyse tamamen durmuştu.

"Ulfric'in Nimir-Ra'nı düzmesinden rahatsız olmayacak mısın?" Jacob'ın burnu hala çok kötü bir şekilde kanıyordu. Göğsü, karnı, hatta şortunun önü bile kanla kaplanmıştı.

"Anita, Nimir-Ra'm ve sevgilim olarak kaldığı sürece yapacağı her türlü anlaşmaya uyarım."

"Yani onu başka bir erkekle paylaşacak mısın?" dedi Jacob inanmamış gibi.

"Başka iki erkekle," dedi Micah.

Herkesin bakışları ona yönelmişti. Ona gözucuyla bakıp tekrar diğerlerinin yüz ifadelerini incelemeye koyuldum. Özellikle de Richard'ın. Diğerleri şok olmuştu. Richard'sa düşünceli görünüyordu. Sanki Micah sonunda onu kızdırmayacak bir şey yapmayı başarmıştı.

"O, Şehrin Efendisi'nin insan hizmetkarı. Benim Nimir-Ra'm olması bunu değiştirmez. Onları birleştiren izleri hissettim. Ne onunla ne de Ulfric'le olan bağları koparabilirim."

"Ulfric'le onu birbirlerine bağlayan şey inatçılıktan başka bir şey değil," dedi Jacob.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye sordu Micah.

Jacob pek de emin görünmüyordu. Burnu nihayet daha yavaş kanamaya başlamıştı. "Özel bir bağları olduğunu düşündüğüne göre benden çok şey görmüş olmalısın."

"Hepimizin gördüklerinden daha fazlasını," diyerek Paris ileri atıldı.

"Ben Nimir-Raj'ım, tabii ki sizden daha fazlasını gördüm." Sesi söylediklerini çok mantıklı bir hale getiriyordu.

"Ben Geri'yim, taht hakkı sırasında üçüncü sıradayım."

"Benim üçüncüm de Noah, ona sorarsan benim kadarını görmediğini söyleyecektir. Gerçek yönetici olmakla üçüncü sırada olmak arasında çok fark vardır."

Micah'a minnettar bir şekilde bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ne de olsa henüz tehlikeyi atlatmış sayılmazdık.

"Lupa'nı başka iki erkekle paylaşacağın konusunda ciddi olamazsın," diyerek ilerlemeye devam etti Paris. Şimdi Richard'ın karşına gelmişti. Bana arkasını dönmüştü. Ya beni aşağılamaya çalışıyordu ya fazlasıyla aptaldı ya da her ikisi birdendi.

Richard ona pek de dostça olmayan bir şekilde baktı. Paris'in iyi bir Lupa olabileceğini sanmıyordum. "Lupa'mla yaptığım veya yapmadığım şeyler seni hiç ilgilendirmez."

Paris'in sırtının, sanki bir yeri incinmiş gibi kasıldığını gördüm. Belki de incinen gururuydu. Richard'ı cazibesiyle kandırıp Lupa'lığa ulaşabileceğine gerçekten inanıyordu. Eğer önceden sormuş olsaydı, Richard'ın kalbini seks yoluyla kazanamayacağını ona söylerdim. Elbette seksten hoşlanıyordu ama öncelikleri farklıydı. Aynı hatayı Raina da yapmıştı. Zaten Raina, Richard'ı aslında hiç anlayamamıştı.

"Böyle kafana göre karar alamazsın," dedi Jacob.

"Alabilirim," diye cevapladı Richard.

Jacob'ın yanına doğru ilerledim. "Ulfric olmak böyledir Jacob."

"Onca konuşmadan sonra tekrar diktatörlüğe dönüyorsun," dedi Jacob.

"Bu gece Anita'nın Lupa'm olması yararıma ve bu değişmeyecek. Diğer konuları sonra tartışınız."

"Sürünün tekrar diktatörlüğe geçmek isteyip istemediğini oylamaya sunmayı öneriyorum," dedi Jacob.

"Biri burnunu düzeltmezse yamuk kaynayacak," dedim.

Bana sert bir bakış attı. "Sen bu işe karışma."

Richard, kısa saçlı ve bıyıklı kumral bir adamı çağırdı. Elinde ilkyardım malzemeleri vardı. "Burnunu düzelt," dedi Richard ve Sylvie'ye döndü. "Burnu sarıldıktan sonra, onu alıp birkaç adamla beraber yeraltı hücresine götürün."

Kalabalıktan homurdanmalar yükseldi. Daha önce duymadığım bir ses, "Bunu yapamazsınız," dedi.

Richard dönüp kalabalığa baktığında herkes susmuştu. Gücü, vücudundan görünmez, nefes almayı zorlaştıran bir sis gibi yayıldı. Kurtadamlar gözlerini ondan kaçırıp vücutlarını eğerek kendilerini zararsız göstermeye çalışıyorlardı. Adeta başlarına bir şey gelmemesi için yalvarıyorlardı.

"Ben Ulfric'im, bana meydan okumak için önce Freki'yi yenmeniz gerek. Ve ancak beni öldürdükten sonra Ulfric'liği elde edip istediğiniz politikayı yürütebilirsiniz. O zamana kadar çenenizi kapatın ve emirlerime uyun."

Richard'ın bu sert çıkışı karşında herkes donup kalmıştı. Buzları eriten, tahmin ettiğim gibi Jacob oldu. Bıyıklı adamı bir kenara itti. Başka bir adam, hala burnunu tülbent benzeri bir şeyle sarmaya çalışıyordu. "Anita sana arka çıktığın-

da, senin de arkanda bir şeyler kabarıyor. Yoksa Raina'nın Marcus için yaptığı gibi, Anita da senin için işkence yapıp cinayet mi işliyor?"

Richard gözle takip edemeyeceğim kadar hızlı bir hareket yaptı. İlerleyişi adeta büyü gibiydi. Bir an Jacob'ı ayakta gördüm, sonra birden yere kapaklanmıştı. Gözleri kaymış ve göz akları ortaya çıkmıştı.

Richard diğerlerine döndü. Vücudunda kan izleri vardı ve saçları meşale ışığında bronz rengi görünüyordu. Gözleri sarıya yakın bir renge dönüşmüştü ve normalden daha koyu olan teninin üstünde çok çarpıcı duruyordu. "Bir hayvandan çok insan olduğumuza inanmak istiyordum. Bazı şeyleri düzeltip daha iyi bir hale getirebileceğimizi sanıyordum. Ama hepimiz bu gece, Anita ve leoparlarının ne kadar iyi bir kaynaşma sağladığını, bunun nasıl güvenli ve güzel bir his olduğunu gördük. Şimdiye kadar hep tahammüllü ve nazik olmaya çalıştım ama geldiğimiz noktaya bakın. Anita hakkında ne denirse densin, doğru yaptığı şeyler de var ve bunlar benim başaramadığım şeyler. Eğer nezaketle bu işleri başaramıyorsam, başka bir yol denemeliyim." Değişmeye başlayan gözleriyle bana baktı ve "Gidip leoparını kurtaralım. Jacob'ı oraya koymadan önce yeraltı zindanını boşaltmalıyız," dedi. Sonra hızla ağaçların arasına doğru ilerledi ve hepimiz onu takip ettik. Richard'ı, Ulfric'imizi takip ediyorduk. Çünkü bir kral adına layık davranıyorsa, takip edilmeyi de hakediyor demektir. Belki de ilk kez, Richard'ın gerçek bir Ulfric olmayı başarabileceğini düşünmeye başlamıştım.

26

Yeraltı hücresinin yere monte edilmiş, metal, yuvarlak bir kapağı vardı. Bu kapak uzun ince ağaçların ortasındaki boş alana yerleştirilmişti. Kapağın çevresinde öyle kalın yapraklı bitkiler vardı ki eğer yerini bilmesem, orayı bulabilmem neredeyse imkansızdı.

Genelde, bu yeraltı hücrelerine biri itilir ve ona bir daha yemek veya su verilmez, ilgi gösterilmezdi. Bir İskoç sarayında yenileme çalışmaları sırasında şans eseri böyle bir hücre farkedilmişti. Hücrenin zemininde kemikler ve onların üstünde de on sekizinci yüzyıldan kalma bir cep saati bulunmuştu. Hücrenin içinden yemek salonunu görmek mümkündü. Açlıktan ölmek üzereyken yemek kokularını duyabiliyordunuz. Yemek yenen yerden, hücredeki kişinin çığlıklarının duyulup duyulmadığını hep merak etmişimdir. Aslında yeraltı hücreleri daha izole yerlerdir. Böylece içine birisi konulduktan sonra, bir daha onunla ilgilenmek gerekmez.

İnsan formundaki iki kurtadam metal kapağın yanında diz çöktü ve kapağın üstündeki devasa vidaları açmaya baş-

ladı. Kapağın bir anahtarı yoktu. Tek yapılması gereken kapağı vidalayıp oradan uzaklaşmaktı. Lanet olsun.

Açılan kapağı ikisinin birden kaldırması gerekmişti. Bunun sebebi hem kapağın ağırlığı hem de değişmelerini önlemek için adrenalin salgılamalarını bloke eden ilaçlar alıyor olmalarıydı. Yine de, hayvan formunda bile olsalar, o kapağı taşımakta güçlük çekecekleri kesindi.

Deliğin kenarına doğru ilerledim fakat duyduğum koku yüzünden bir adım gerilemem gerekti. Bu duruma neden şaşırdığıma bir anlam verememiştim çünkü ne de olsa Gregory en az üç-dört gündür oradaydı. Filmlerde, hücreye kapatılıp açlıktan ölme olayından romantik bir şekilde bahsederler ama içeride yaşanan bağırsak hareketlerinden hiç söz etmezler. Bu pek romantik değildir, çok aşağılayıcı bir şeydir.

Jamil getirdiği ip merdiveni metal bir klipsle deliğin bir kenarına tutturdu. Merdiven karanlığın içinde kaygan bir şeyin içine düşmüşçesine bir ses çıkararak kayboldu. Tekrar deliğin kenarına ilerledim. Bu sefer kokuya kendimi hazırlamıştım. Kuru, tozlu bir koku, hafif yaşam kokusunu bastırıyordu. Eski kemiklerin ve ölülerin kokusu.

Gregory, tanıdığım güçlü insanlar listesinde ilk yüze bile giremezdi, bu yüzden orada, vücuduna değen ceset kalıntılarının, eski kemik ve ölülerin kokusuyla baş başa kalmanın ona neler yapmış olabileceğini düşünemiyordum. Ona, onu orada ölümle baş başa bıraktıklarını anlatmışlar mıydı? O kapağı her kapattıklarında, ilaç vermek haricinde onu ebediyen yalnız bıraktıklarını ona söylemişler miydi?

Delik neredeyse kapkaranlıktı. Yıldızsız bir gökyüzünden bile karanlık. Uzun zamandır gördüğüm en koyu ka-

ranlık buydu. Richard'ın geniş omuzları, bu deliğe ancak sığabilirdi. Delikten aşağıya bakmaya devam ettikçe delik sanki daralıyor, adeta beni yutmak için sabırsızlanan karanlık bir ağza dönüşüyordu. Klostrofobim olduğundan bahsetmiş miydim?

Richard yanıma geldi, o da delikten aşağıya bakıyordu. Henüz yanmayan bir el feneri tutuyordu. Yüzümde garip bir ifade olmalıydı, çünkü "Biz bile orada görebilmek için biraz ışığa ihtiyaç duyuyoruz," demek zorunda kaldı.

Feneri almak için elimi uzattım.

Başını iki yana salladı. "Bunun olmasına ben sebep oldum. Onu ben çıkarırım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. O benim."

Yanımda diz çöküp yavaşça, "Korktuğunun farkındayım. Kapalı yerlerden hoşlanmadığını biliyorum," dedi.

Tekrar deliğe baktım ve ne denli korktuğumu tekrar anladım. O kadar korkmuştum ki dilimde metalik bir tat oluşmuş, nabzım adeta boğazımda atmaya başlamıştı. Neyse ki sesim sakin ve normal çıktı. "Benim korkmam önemli değil." Feneri yakaladım ve çekmeye başladım fakat Richard bırakmadı. Halat çekme yarışına benzeyen bu mücadeleyi kazanamayacağımı biliyordum.

"Neden sürekli en sert ve en cesur olman gerekiyor? Neden bir kez olsun senin için bir şey yapmama izin vermiyorsun? O deliğe girmekten korkmuyorum. Bırak bu işi senin için halledeyim. Lütfen." Sesi hala çok yumuşaktı ve bana yaslanıyor olduğu için üzerinde kuruyan kanın kokusunu alabiliyordum. Ağzından, henüz iyileşmemiş bir yaradaki kan kokusunun zenginliği geliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmalıyım Richard."

"Neden?" Ses tonundan artık sinirlenmeye başladığı anlaşılıyordu.

"Çünkü bu beni korkutuyor ve yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum."

"Neyi yapıp yapamayacağını?"

"O deliğe girip giremeyeceğimi."

"Neden? Bunu görmek sana ne kazandıracak? Ne kadar sert biri olduğunu bana ve buradaki herkese zaten kanıtladın. Bize başka bir şey kanıtlamana gerek yok."

"Kendime, Richard. Kendime kanıtlamam gereken şeyler var."

"O çukura girip girmemen neyi değiştirir Anita? Unut gitsin."

Yüzüne, aklı karışmış bir ifadeyle bakan kahverengi gözlerine baktım. Son birkaç yılımı Richard'a bu bokları açıklamakla geçirmiştim. En sonunda, beni anlayamayacağını farketmiştim ve artık kendimi yalnız Richard'a değil kimseye anlatmakla uğraşacak gücüm yoktu.

"Şu feneri ver Richard."

Feneri iki eliyle kavradı. "Bunu neden yapmak istiyorsun? Bana sadece bunu açıkla. O kadar korkuyorsun ki ağzın kurumuş. Bunu nefesinde hissedebiliyorum."

"Ben de senin ağzındaki taze et kokusunu alabiliyorum, ayrıca bunu yapmalıyım çünkü yapmaktan korkuyorum."

Başını iki yana salladı. "Bunun cesaretle bir ilgisi yok. Bu inatçılık."

Omuz silktim. "Olabilir. Yine de yapmalıyım işte."

Fenere daha da sıkı sarıldı. "Neden?" Ve birden sorunun sadece yeraltı hücresine inmekle ilgili olmadığı hissine kapıldım.

İç çektim. "Gittikçe daha az şeyden korkmaya başladım Richard. Bu yüzden beni rahatsız eden bir şey bulduğumda, onu yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum."

"Neden?" Yüzümü büyük bir dikkatle inceliyordu.

"Yapıp yapamayacağımı görmek için."

"Neden?" Artık öfkesi iyice belli oluyordu.

Başımı iki yana salladım. "Seninle veya bir başkasıyla sidik yarıştırmıyorum Richard. Kimin daha iyi, hızlı veya cesur olduğu umrumda değil."

"O zaman niye yapmak istiyorsun?"

"Tek rakibim, yine benim. Eğer sen veya bir başkası benden önce oraya inerse kendime karşı mahcup olurum. Gregory benim adamım, sizin değil. O yüzden onu ben kurtarmalıyım."

"Onu zaten kurtardın Anita. Aşağıya kimin indiği önemli değil."

Söyledikleri o kadar hoşuma gitmişti ki neredeyse gülümseyecektim. "Lütfen şu feneri ver Richard. Bunu sana açıklayabileceğimi sanmıyorum."

"Peki Nimir-Raj'ına açıklayabiliyor musun?" Öfkesinin sıcaklığını tenimde hissetmiştim. Neredeyse canım yanmıştı.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ona kendin sor ve şu feneri de ver artık." Karşımdaki bana sinirli bir şekilde yaklaşıyorsa aynı tepkiyi vermekte hiç zorlanmıyordum.

"Senin Ulfric'in olmak istiyorum Anita. Gregory gibi senin adamın olmak istiyorum. Bu her ne anlama geliyorsa. Ben senin..." Konuşmayı bırakıp uzaklara bakmaya başladı.

"Erkeğim olmak istiyorsun. Cümlenin sonu buydu değil mi?"

Tekrar bana bakıp başıyla onayladı.

"Bak, eğer çıkmaya devam edeceksek ya da her ne haltedeceksek bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyız. Senin kişilik problemlerin artık beni ilgilendirmiyor. Benim erkeğim olmaya değil ihtiyacım olan kişi olmaya çalış. Erkeğim olmak için benden daha iri veya cesur olman gerekmiyor. Arkadaşlarım arasında, sırf erkek oldukları için benden daha sert ve dayanıklı olduklarını ispat etmeye çalışanlar var. Bir de senin böyle şeyler yapmana ihtiyacım yok."

"Peki ya senden daha cesur olmayı, kendim için istiyorsam?"

Birkaç saniye düşündüm ve "Ama sen yeraltı hücresine girmekten korkmuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Aşağıya inip Gregory'ye neler yaptıklarına bakmaya pek de gönüllü değilim ama senin kadar korkmadığım kesin."

"O halde aşağıya inmek seni benden daha cesur biri yapmaz, öyle değil mi? Çünkü aşağıya inmek senin için zor olmayacak."

Kulağıma iyice eğilip fısıldadı. "Tıpkı benim için Jacob'ı öldürmenin senin için zor olmadığı gibi."

Birden kasıldım. Sonra dönüp ona baktım, şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum.

"Ona bakışını gördüğüm anda istediğinin bu olduğunu anlamıştım," dedi Richard.

"Bunu yapmama izin verir miydin?" diye sordum. Sesim, onunki kadar olmasa da yumuşak çıkıyordu.

"Bunu bilmiyorum. Ama bana söylediğin mazeretle aynı şekilde, senin için cesaret gerektirmeyen fakat benim için gerektiren bir şey olmaz mıydı?"

Bir süre bakıştık ve en sonunda başımla onayladım.

Gülümsedi. "O zaman bırak da şu boktan deliğe gireyim."

"Böyle küfürlü konuşmaya ne zaman başladın?"

"Sen uzaklardayken. Sanırım küfür duymayı özlemiş olduğumdan," deyip sırıttı.

O karanlık deliğin başında diz çökmüş dururken ve korkunun hala tadını alabiliyorken gülümsemek zordu. Yine de birbirimize gülümsedik. "Önce sen girebilirsin," dedim.

Gülümseyişi iyice genişledi, adeta gözleri parlıyordu. "Tamam."

Ona doğru eğildim ve çabucak öpüştük. Güçlerimizin aramızda gidip gelmeyeceği, ağzındaki kan tadını alamayacağım ve canavarlarımızın birbirlerinin etrafında dönüşünü göremeyeceğimiz kadar hızlı bir öpüşmeydi. Onu sadece istediğim için öpmüştüm ve sanırım ilk defa ikimiz de bu kadarına razıydık. Yeterli olacak mıydı? Kim bilebilirdi ki? Ama ümitliydim. Uzun zamandır ilk defa gerçekten ümitliydim. Ümit olmadan aşk ölür ve içinizde bir şeyler solar. Richard ve kendim için ümitli olmamın, Micah için ne anlam ifade edeceğini bilmiyordum. Paylaşım konusunu açıkça konuşmuştuk ama ne kadarının gerçek, ne kadarının topluluk karşısında şov amaçlı olduğundan pek emin değildim. Ama o anda çok da fazla umursamıyordum, pozitif duygularıma odaklanmıştım. Daha sonra diğer konular hakkında endişe edebilirdim. Richard'ın önden gitmesine izin vermiştim ama ben de aşağıya inecektim ve bu yüzden içimde korkunun yanında o küçük, sımsıcak ümidi de taşımak istiyordum.

27

Richard'ın ağırlığıyla ip merdiven hayli gerilmişti. Feneri bileğine bağlamıştı. Henüz deliğe girmemiştim ve fenerin ışığının o dar karanlığın içinde yavaşça soluşunu seyrediyordum.

Micah deliğin hemen yanında diz çökmüştü. "Her şey yoluna girecek," dedi.

Yutkundum ve ona heyecandan açılmış gözlerle baktım. "Biliyorum." Sesim heyecanlı çıkmıştı.

"Gerçekten, bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Sesi yumuşak ve olabildiğince ifadesizdi.

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Bir de sen başlama."

"O zaman ona yetişsen iyi olur." Sesi bir şeyler anlatmak istiyor gibiydi ama ne derdi olduğunu anlayamamıştım.

Sinirli ve hızlı bir şekilde merdivenden inmeye başladım. Kızdığım kişi Micah değil kendimdim. O sinirle ne yaptığımı düşünmeden, kalın duvarlarla çevrili deliğin içinde ilerledim.

Orada birkaç saniye asılı kaldım. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda Micah'ı gördüm. Göz ve saç rengini göremiyor-

dum ama o olduğunu, yüz ve omuz yapısından anlayabilmiştim. Tanrım, bu delik ne kadar derindi?

Duvarlar sanki üzerime geliyordu. Dev bir yumruğa dönüşüp bana vuracaklarmış gibi hissediyordum. Üzerime öylesine geliyorlardı ki neredeyse nefes alamaz haldeydim. Gözlerimi kapadım ve elimi duvara doğru uzattığımda, duvarın tahmin ettiğimden daha uzakta olduğunu farkettim. Fakat duvar çok soğuktu ve çukurun içinin de yaz aylarında olmamıza rağmen hayli serin olduğunu farketmiştim. Gözlerimi açtım ve deliğin hala iki metre çapında olduğunu gördüm. Demek ki duvarlar üstüme gelmiyordu. Sadece kapalı yer korkum böyle düşünmeme sebep olmuştu.

Aşağıya inmeye devam ettim ve bu sefer, merdivenin serbest kaldığını hissedene kadar durmadım. Richard merdiveni bıraktığı için, duvarlara çarpmadan aşağı inmek imkansız hale gelmişti. Eğer Richard bu derece ukala olmasaydı, ondan merdiveni tekrar tutmasını rica edebilirdim ama sonradan olacakları düşünerek merdivene sıkıca sarıldım ve aşağıya inmeye devam ettim.

Artık sadece ellerimle kavradığım ip merdiveni hissediyordum. Bir yandan da aşağıya inmeme yardımcı olacak adımları atmaya çalışıyordum. Aniden bileklerime dokunan elleri hissedince küçük bir çığlık attım. Bu tam da kızlara özgü bir şeydi ve böyle şeyler yapmaktan nefret ederdim.

Bileklerimi yakalayan tabii ki Richard'ın elleriydi. Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi atarken son birkaç metrede aşağı inmeme yardımcı oldu. Nihayet, kemik kaplı zeminde iki ayağımın üstüne bastım. Zemini kaplamakla kalmayıp hatırı sayılır bir yükseklik de oluşturdukları için, kemik yığınının üstünde yürümek zordu.

Bu karanlık delik, mağara benzeri bir oyuğa açılıyordu. Richard'ın dik durabilmesi için neredeyse yarı boyunda olmasını gerektirecek kadar alçak bir tavanı vardı. Bense dikkatli olursam dik durabiliyordum. Yine de, başımın üst kısmı tavana birkaç kere değdikten sonra eğilerek yürümeye karar verdim.

Yukarıdan Micah'm bağırdığını duydum. "İyi misiniz?"

Ancak birkaç denemeden sonra cevap verebildim. "Evet, iyiyiz."

Micah'ın deliğin ağzından çekilişi, koyu bir griliğin içinden siyah bir noktanın kayboluşu gibi göründü. "Tanrım, ne kadar derindeyiz?"

"Aşağı yukarı yirmi metre." Bunu söyleyiş tarzı, ona bakmama sebep oldu.

Başını iki yana salladı ve feneri, yanında duran küçük, kendine sarılmış şeye çevirdi. Bu, Gregory'ydi.

Yüzüstü yatıyordu. Elleri ve ayakları birbirine öyle garip bir açıyla zincirlenmişti ki üç gündür o şekilde yattığına inanmak zordu. Çıplaktı ve gözlerine beyaz bir bez parçası bağlanmıştı. Fakat bezin, uzun saçlarının arasına karmakarışık bağlanışı, onun etrafı görmesini engellemekten çok, canını yakmak için bağlandığını gösteriyordu. Richard ışığı üzerine tuttuğunda, Gregory çaresizce sesler çıkardı. Bezin altından ışığı görebilmişti. Yanında diz çöktüğümde gümüş zincirlerin, el ve ayak bileklerini kestiğini gördüm. Kurtulmak için daha fazla oynattığı yerlerdeki yaralar tazeydi.

"Zincirler onu kesmiş," dedi Richard. Sesi yumuşaktı.

"Kurtulmaya çalışmış," diye cevapladım.

"Hayır, o zincirleri bu denli zorlayacak kadar güçlü değil. Zincirler kendiliğinden batmış olmalı."

Yaralara baktım ve söyleyecek söz bulamadım. Gregory'nin omzuna dokunduğumda çığlık attı fakat sesi güçlükle çıkıyordu. Ağzının da bağlanmış olduğunu ancak o anda farkettim çünkü saçları ağzını örtüyordu. Ayrıca ağzına siyah bir paçavra da tıkıştırılmıştı. Tekrar bağırdı ve sürünerek benden uzaklaşmak istedi.

"Gregory, Gregory, benim, Anita." Ona mümkün olduğu kadar şefkatle dokundum ama o hala bağırıyordu. Richard'a baktım. "Sanki beni duymuyor."

Richard diz çöktü ve Gregory'nin saçlarından bir kısmını yukarı kaldırdı. Gregory, daha da hızlı çırpınmaya başlamıştı. Richard feneri bana verdi ve bir eliyle Gregory'nin başını sabitleyip diğeriyle yüzündeki saçlan diğer tarafa attı. Kulaklarına da tıkıştırılmış paçavralar vardı. Richard paçavraları çekti ve kulağın içinden bir de tıkaç çıktı. Bu tıkaçların o kadar derinde olmaması gerekliydi, zaten kulaktan çıkan kan da bunun bir ispatıydı.

Donup kalmıştım. Zihnim bu olanları algılamayı reddediyordu. Sonunda "Kulak zarını patlatmışlar. Tanrı aşkına, neden? Ağzını ve gözlerini bağlamak onu yeterince mahrum duruma getirmiyor muydu?"

Richard tıkacı ışığa tuttu, ucunda metal bir parça vardı.

"Nedir o?"

"Gümüş," diye cevapladı.

"Aman Tanrım, bu iş için mi üretilmiş?"

"Unutma, Marcus bir doktordu. Her türlü tıbbi malzemenin nerede bulunabileceğini bilirdi." Richard'ın yüzündeki ifadeden, bu konuyla ilgili çok kötü hatıraları olduğunu anlamıştım.

Gregory'nin yaralarına baktım. "Tanrım, gümüş kulağın içinde de aynı etkiyi mi yapıyor?"

"Bilmiyorum ama hala kan akması iyiye işaret. Yakında şekil değiştireceğini gösteriyor. Bu da iyileşebileceği anlamına gelir." Richard'ın sesi boğuktu.

Hissettiğim dehşet yüzünden ağlamam bile imkansız hale gelmişti. Tek istediğim Jacob'ı ve ona yardımcı olan herkesi buraya getirmekti. Çünkü bir şekil-değiştiriciye böyle şeyleri tek başına yapmak imkansızdı.

Richard göz bağını çözmek istedi ama tutamayacağı kadar sıkı düğümlenmişti. Ona feneri verip bıçağımı çıkardım. "Onu tut. Bıçaklar çok keskin. Eğer çırpınırsa bir tarafını kesmek istemiyorum."

Richard, Gregory'nin başını sıkıca tuttu. Gregory daha da sert bir şekilde çırpınmaya başlamıştı ve ağzı bağlı olmasına rağmen çığlık atmaya devam ediyordu. Yine de Richard onu düzgün tutmayı başardı ve ben de göz bağını kesebildim. Fakat bağ o kadar sıkıydı ve o kadar uzun zamandır bağlı duruyordu ki Richard'ın onu tutup alması gerekti.

Gregory gözlerini kırpıp Richard'ı görünce daha da fazla bağırmaya başladı. Bunu görünce Richard'ın morali bozuldu. Sanki onu korkuttuğunu görmek, içinde bir şeyleri öldürmüştü.

Gregory'ye doğru eğildim, ellerimi kemiklerle kaplı zemine koydum ve Gregory'nin beni farketmesini bekledim. Bağırmayı kesmişti ama yine de tam olarak rahatlamış görünmüyordu. Ağzındaki bağı çözüp çıkardım, dudak derisinin bir kısmı bağa yapışmıştı. Ağzını yavaşça hareket ettirmesi, *Alice Harikalar Diyarında*'da Dorothy'nin Teneke Adam'ın paslanmış çenesini yağlamasını hatırlattı. Bu düşüncenin beni güldürmesi gerekirdi ama gülmedim.

Eklem yerlerinde asma kilitler vardı. Richard aramızdan sürünerek geçti, beni görmeye devam etmesini istiyordu. Bense durmaksızın "Her şey düzelecek. Her şey düzelecek," diyordum. Beni duyamıyordu ama ben en iyi yaptığım şeyi yapmaya çalışıyordum.

Richard bileğindeki kilidi kırınca Gregory'nin duyduğu acı yüzüne yansıdı. Richard iki bileği de serbest bırakıp Gregory'nin vücudunu düzeltmeye çalıştığında, Gregory bu sefer korkudan değil acıdan çığlık attı. İkimiz birden onu düzelttik ve kucağıma yatırdık. Bu halde, o merdivenden asla çıkamayacağına emindim.

Her iki kolunda da iyileşmemiş iğne izleri vardı. "İğne izleri neden iyileşmemiş?"

"Kan dolaşımına direkt temas sağlayan gümüş iğneler yüzünden. Ona değişimi önleyecek ama hislerini yok etmeyecek türde yatıştırıcı ilaç enjekte ediyorlardı. Öbür türlü, bulunduğun yerin ve neler olduğunun farkına varamazsın. Raina bu yöntemi kullanırdı."

"Bu eğer Raina'nın yaptığı bir şeyse, Jacob nereden biliyor?" diye sordum.

"Adamlarımdan biri söylemiş olmalı," dedi Richard. Hala diz çökmüş durumdaydı, yüz ifadesi sakindi.

"Jacob'a her kim yardım ettiyse, o lanet kulak tıkaçlarını kim getirdiyse, derhal aşağıya gelmelerini istiyorum."

Sakin ama aynı zamanda içinde öfke barındıran bakışlarını bana çevirdi. "Sen bunu birine yapabilir misin? Bu şeyleri onların kulağına sokabilir misin? Bütün bunları birine yapabilir misin?"

Bunu düşündüm, gerçekten sinirliydim ve birilerini cezalandırmak istiyordum ama "Hayır, hayır, onları vurabilirim,

öldürebilirim ama böyle bir şeyi asla yapamam," dedim sonunda.

"Ben de yapamam," dedi.

"Gregory'nin burada olduğunu biliyordun ama yapılanlardan haberin yoktu, değil mi?"

Başını iki yana salladı. Hala diz çökmüş durumdaydı ve kanlı tıkaca bakıyordu. Sanki sorulamayan sorunun cevabı orada yatıyordu. "Jacob biliyordu."

"Sen Ulfric'sin Richard, sürünün adına neler yapıldığından haberdar olmalısın."

Öfkesi öyle güçlü bir hale gelmişti ki neredeyse tüm mağarayı doldurmuştu. Gregory, Richard'a korku dolu gözlerle bakıyordu.

"Biliyorum Anita, biliyorum."

"Ama Jacob'ı buraya kapatmayacaksın?"

"Ben böyle değilim. Buraya kapatılabilirim ama onu zincirleyemem, ona işkence yapamam." Richard o daracık yere bir göz gezdirdi. "Burada olmak bile yeterince korkunç."

Bu söylediğine bir itirazım yoktu. "Ya ona yardım edenler ne olacak?"

Richard bana baktı. "Ona yardım edenleri bulacağım."

"Sonra ne olacak?"

Gözlerini kapattı, yumruk yaptığı elini açtığında avcunda tıkacın gümüş kısmıyla açtığı yaranın kanadığını farkettim. Elinden akan kana bakmaya başladı.

"Her işi sonuna kadar kovalamak zorundasın değil mi Anita?"

"Sürü seni yeterince tanıyor Richard. Kimseyi bu şekilde hapsedip onların üstünde Raina'nın eski aletlerini kullanmalarını istemeyeceğini bilirler. Bu aynı zamanda senin otoritene yapılmış bir saldırıydı."

"Bunu biliyorum."

"Kavga etmek istemiyorum Richard ama bunu yapanları cezalandırmalısın. Eğer cezalandırmazsan Jacob'a daha fazla taviz vermek zorunda kalacaksın. Onu buraya kapatsan bile durum değişmez. Bu olaya karışan herkes cezalandırılmalı."

"Şu anda sinirli değilsin," dedi şaşkın bir ifadeyle. "İntikam istediğini sanıyordum ama sen konu hakkında gayet sakin görünüyorsun."

"Evet, intikam istiyordum. Ama sen haklıydın, ne böyle bir şey yapabilirim ne de birinden bunu yapmasını isteyebilirim. Zaten kendi yapamayacağım şeyleri başkalarına asla yaptırmam. Ancak sürü büyük bir karışıklık içinde ve içine sürüklendiğimiz, kurtadamlar arasında bir içsavaşı önlemek istiyorsan katı önlemler almalısın. Bu yapılanın kabul edilemez olduğunu açıklığa kavuşturmalısın."

"Kesinlikle kabul edilemez," dedi.

"Bunu anlamalarının tek bir yolu var Richard."

"Cezalandırmak," dedi. Bunu sanki bir küfürmüş gibi söylemişti.

"Evet," diye cevapladım.

"Cezaya dayalı sistemden kurtulmak için aylarımı, hatta yıllarımı verdim. Ve şimdi sen tüm bunlardan vazgeçip eskiye dönmemi mi istiyorsun?"

Gregory kolumu tutmak için yavaşça ve acı içinde elini kaldırdı, ben de saçlarını okşamaya başladım. Günlerdir ağzı bağlı bir şekilde çığlık atmaktan kısılmış bir sesle konuştu. "Buradan... Çıkmak... İstiyorum... Lütfen."

Görebileceği bir şekilde başımla onayladım ve gözlerine, kelimelerle anlatılamayacak bir huzur dalgasının yayıldığını gördüm.

Başımı kaldırıp Richard'a baktım. "Eğer düşündüğün sistem, eskisinden daha iyi çalışsaydı, emin ol ki en büyük desteği benden görürdün ama işe yaramıyor. Ayrıca bunun için de üzgünüm Richard ama maalesef işe yaramıyor. Eğer bu... Demokrasi deneylerini sürdürüp yumuşak kanunlar uygulamaya devam edersen birileri ölecek. Ölenler yalnızca sen, Sylvie, Jamil, Shang-Da veya seni destekleyen tüm kurtlarla sınırlı kalmayacak. Durum daha da beter. Sürünün halini gördüm, neredeyse eşit bir şekilde ikiye bölünmüşler. Tam bir içsavaş çıkacak. Jacob'ın taraftarları ve onu desteklemeyenler birbirlerini parçalayacak. Yüzlerce kişi ölecek. Bu, Thronnos Rokke Klanı'nın bile sonu olabilir. Oturduğun tahtı düşün Ulfric. O tarihin en eski zamanlarından kalma, bunu hissedebiliyorsun. Onun taşıdığı değerlerin yok olmasına izin verme."

Hala kanamakta olan eline baktı. "Hadi Gregory'yi buradan çıkaralım."

"Sadece Jacob'ı cezalandırıp ona yardım edenlere dokunmayacaksın değil mi?" diye sordum. Sesim yorgun çıkmıştı.

"Önce kim olduklarını öğrenelim, sonrasına bakarız."

Başımı iki yana salladım. "Seni seviyorum Richard."

"Sanırım sonrasında bir *ama* gelecek."

"Ama bana güvenen kişilerin güvenliğine, bu sevgiden daha fazla önem veririm." Bunu yüksek sesle söylemek çok acı verici olmuştu ama gerçek buydu.

"Peki bu aşkın hakkında nasıl bir düşünce oluşturur?" diye sordu.

"Bana ukalalık taslama Richard. Sürüden atılma kararım verildiğinde, beni eski bir gazete gibi kenara attın. Alın tah-

tınız da sizin olsun, benim istediğim şey Anita'yla beraber olmak, diyebilirdin ama demedin."

"Jacob'ın çekip gitmeme göz yumacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Bilmiyorum. Ama bunu denemedin bile. Hatta böyle bir teklif yapmak aklına bile gelmedi, değil mi?"

Önce bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. Öylesine üzgün bakıyordu ki söylediklerimi hiç söylememiş olmayı istedim. Konuştuğumuz sırada, aklıma pisliği yüzünden kimse odada yürüyemez hale gelene kadar kimsenin odadaki fili farkedemediği fıkra gelmişti. Yerde yatan Gregory'ye her bakışımda, ne kadar derin bir pisliğe battığımızı anlıyordum. Ne kadar acı olursa olsun, gerçekleri konuşmaktan başka çaremiz yoktu.

"Ulfric'likten çekilsem ve Jacob da buna izin vermiş olsaydı bile, yine de bir içsavaş olurdu. Jacob yine de bana en yakın olanları öldürürdü. Bu onlan terketmek anlamına gelirdi. Onları öylece bırakmaktansa ölmeyi yeğlerim."

"Eğer gerçekten böyle düşünüyorsan Richard, o zaman daha iyi bir planım var. Mesela Jacob ve yandaşlarıyla ilgili bir plan olabilir."

"Durum o kadar basit değil Anita. Jacob bu şartlarda bile bir içsavaş çıkarmaya yetecek desteğe sahip."

"Eğer yeterince kanlı olmazsa savaşa girmekten kimse korkmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senden korkmalarını sağlamalısın Richard. Senden korksunlar. Machiavelli, bunu tam altı yüz sene önce söylemiş ama hala geçerliliğini koruyor. Her hükümdar, halkının sevgisini kazanmak için çabalamak zorundadır. Ama seni

yine de sevmiyorlarsa, o zaman onları korkutmalısın. Sevgi daha iyidir ama korku her zaman işe yarar."

Sert bir şekilde yutkundu, gözlerinde korkuya yakın bir ifade vardı. "Jacob'ı öldürebilirim, hatta birkaç yandaşını da infaz ederim ama sen bunun bile yeterli olmayacağını düşünüyorsun değil mi?"

"İnfazın şekline göre değişir."

"Ne yapmamı istiyorsun Anita?"

İç çektim ve Gregory'nin yanağını okşadım. "Yapılması gerekeni yapmanı istiyorum Richard. Sürüyü ayakta tutup yüzlerce hayatı kurtarmak istiyorsan, minimal düzeyde kan akıtarak bu işi yapmanı söylüyorum."

"Jacob'ı öldürebilirim ama söylediğin şeyi yapamam. Bütün sürünün benden korkmasına yol açacak bir şey yapamam." Kapana kısılmış bir hayvan gibi vahşi ve paniklemiş bir şekilde bana baktı.

Yüzümde bir sakinlik olduğunu farkediyordum ve artık yavaşça hiçbir şey hissetmediğim o noktaya ulaştığımı hissediyordum. "Ben yapabilirim," dedim yavaşça.

Sanki hiç konuşmamışım gibi arkasını döndü ve yukarıdan, Gregory'yi yukarı çıkarmamıza sağlayacak makaralı sistemi indirmelerini istedi. Gregory'yi sisteme bağladık, sadece işimizle ilgileniyorduk. Richard, Gregory'yi bağladı, ben de Gregory'nin yukarı çekilirken kenarlara çarpmasını engellemek için üzerine kapandım.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedim.

"Benim omuzlarım fazla geniş, o yüzden bu işi sen yapmalısın. Ayrıca, seninle daha güvende olur. Bunu sağlayacağından eminim." Gözlerinde, içimde bir şeyler söyleme isteği uyandıran bir bakış vardı. Ama ben konuşmaya fırsat bulamadan o ipi çekti ve yükselmeye başladık.

Richard bizi aşağıdan izlemeye devam ediyordu, elindeki fenerin ışığı o daracık odada garip gölgeler oluşturuyordu. Sonra tünelin içinde yükselmeye başladık, artık onu göremiyordum. Elimden geldiğince Gregory'ye sanlıp onun duvarlara çarpmasına engel olmaya çalışıyordum. Ellerini ve kollarını hala kullanamaz haldeydi, bunun sebebinin ilaçlar mı, yoksa uzun süre o şekilde durmak mı olduğuna karar veremiyordum. Sanırım ikisi birdendi.

Gregory durmadan "Teşekkürler, teşekkürler," diyordu.

Yukarıya ulaştığımızda yanağımdan yaşlar süzülüyordu. Richard ne derse desin, bunun hesabını vereceklerdi.

Jacob yukarıdaydı. Şimdiden gümüş zincirlere vurulmuştu ve üç kurtadam tarafından bir bavul gibi taşınıyordu. Paçaları kesilmiş pantolonunun üstünde kalmasına izin vermişlerdi. Anlaşılan, sadece kötü adamların çıplak kalması kuralı değişiyordu.

Cherry, hemen Gregory'yi muayene etmeye koyuldu. Aynı zamanda ona dokunmaya çalışan diğer leoparları da uzak tutmakla meşguldü.

Jacob'a bakıp gözlerindeki ifadeyi görmem yetti. Richard istediği kadar yufka yürekli davranabilirdi ama eğer ben Gregory'ye yapılanları karşılıksız bırakırsam, Jacob ve yandaşları bunu bir zayıflık olarak görecekti. Jacob gücünü geri kazanır kazanmaz, dönüp bize saldıracakları kesindi. Olası bir içsavaşı önlemenin tek yolu, Richard'ı ikna etmeye çalıştığım şeydi. Kan banyosu yapmak zorunda kalmadan hükümdarlığını sürdürebilmesinin tek yolu, herkesi korkutmaktı. Jacob'ın elinden geleni yapmaktan çekinmeyeceğine emindim. Onun kolay pes etmeyen bir tip olduğunu hemen anlamıştım.

Richard delikten dışarı tırmandı. "Onu içeri atın."

"İlaç da kullanılmasını istiyor musun?" diye sordu Sylvie.

Richard başıyla onayladı.

"Onu bağlamamızı da ister misin?

Richard başını iki yana salladı. "Buna gerek yok."

Jacob debelenerek "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı.

Richard, Jacob'ın karşısında diz çöktü, saçlarından tutup başını kaldırdı. "Bunların yerini sana kim söyledi?" diye sordu ve avcundaki gümüş uçlu kulak tıkaçlarını gösterdi.

"Ah Tanrım," diye fısıldadı Sylvie.

"O nedir?" diye sordu diğerleri.

"Kim, Jacob? Küçük sırlarımızı sana kim anlattı?"

Jacob hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu.

"Bunları senin üzerinde kullanmalarını söyleyebilirim," dedi Richard.

Jacob biraz endişelenmiş göründü ama hala konuşmuyordu. Çenesini öylesine kasmıştı ki nabzını orada görmek mümkündü. Yine de ona yardım edenlerin ismini vermiyordu. Cevap vermenin, onu yeraltı zindanından kurtarıp kurtarmayacağını bile sormamıştı. Bu hiç hoşuma gitmiyordu ama takdir edilmesi gereken şeyler yapıyordu.

"Sen böyle bir şeyi asla yapmazdın," dedi Paris. Tahtın önünde olduğu kadar kendine güvenli bir hali yoktu. Yere bakarak konuşuyordu.

Richard uzun bir süre ona baktı ya da belki bakış şekli uzun sürmüş hissi veriyordu. Sonunda Paris yüzünü başka bir tarafa çevirmek zorunda kaldı.

"Haklısın, bunu Jacob'ın veya bir başkasının üstünde kullanamam." Etrafında toplanmış olan kurtlara baktı. "Ama beni iyi dinleyin. Eğer etrafta bu tür başka şeyler de varsa,

derhal yok edilmelerini istiyorum. Jacob bu yeraltı zindanından çıktıktan sonra, burası da kapatılacak. İçinizden biri böyle bir şey yapabiliyorsa, benden hiçbir şey öğrenmemişsiniz demektir." Sylvie'ye bir işaret verdi ve Sylvie elinde bir şıringayla onlara yaklaştı.

İğne yapılırken Jacob'ı üç kurdun birden tutması gerekti. Onu, gözleri kapanıp vücudu tepkisiz hale gelinceye kadar tuttular.

"Uyandığında zindanda olsun," dedi Richard. Sesinde sadece yorgunluk değil, aynı zamanda yenilgi hissi vardı. Jacob deliğe taşınırken dönüp bana baktı. "Leoparlarını ve müttefiklerini al ve evine git Anita."

"Unutma ki ben Lupa'yım. Beni sürü işlerinden böyle uzaklaştıramazsın."

Gülümsedi fakat gözleri hala boş ve yorgundu. "Elbette Lupa'sın ama bu gece aynı zamanda Nimir-Ra'sın ve leoparlarının sana ihtiyacı var. Gregory'ye göz kulak olmalısın. Bütün olanlar için çok üzgünüm."

"Üzgün olmak bazı şeyleri değiştirmiyor Richard."

"Hiç değiştirmez ki zaten," diye cevapladı.

Ruh halini anlayamıyor dum. Üzgün ya da kaygılı değildi. Tek söyleyebileceğim, yenilmiş göründüğüydü. Sanki savaşı kaybettiğini çoktan kabullenmişti.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

"Jacob'a yardım edenleri bulacağım."

"Nasıl?" diye sordum.

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Evine git Anita."

Öylece durup birkaç saniyeliğine ona baktım, sonra leoparlarıma döndüm. Gregory sedyedeydi, onu Zane ve Noah taşıyordu. Cherry, Jacob'ın burnunu saran doktorla konuşu-

yordu. Durmadan başını yukarı aşağı oynattığı için, doktordan yapılacak şeyleri öğrendiğini tahmin etmiştim.

Micah, grubun kenarında durmuş bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde ikimiz de gülümsemedik. Arkamı döndüğümde Richard'ın çoktan Jamil ve Shang-Da'yla birlikte ağaçların arasında kaybolduğunu gördüm. Micah'a doğru ilerlerken yüzünün hayli ifadesiz olduğunu farkettim. Artık fazla ümitli değildim, sakin ve kendinden eminmiş gibi davranabilirdim ama numara yapamayacak kadar da yorgundum. Üstümdekiler ve muhtemelen tenim, leş gibi kokuyordu. Duş alıp temiz bir şeyler giymeyi ve Gregory'nin gözlerindeki o kaybolmuş bakışı unutmak istiyordum. Duş ve kıyafet işi kolaydı ama Gregory'nin acısını nasıl unutacağımdan pek emin değildim.

Elimi Micah'a uzattım. Amacım güçlerimizi birleştirmek değildi. Görünen o ki moral bozukluğu bunu engelliyordu ama zaten benim esas istediğim başka bir eli avcumda hissetmekti. Sadece el ele tutuşmak ve bu huzuru yaşamak istiyordum.

Gözlerini açarak bana baktı ama elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Ben de elini tutup ağaçlara doğru yürümeye başladım. Diğerleri de bizi takip etti. Kuğu Kral ve fareadamlar da bizi izliyordu. Anita Blake, olağandışı yaratıklı köyün kavalcısı. Bunu düşünmek beni güldürmeliydi. Güldürmedi.

28

İki saat sonra Gregory de, ben de duş almıştık. Ben yalnız yıkanmayı tercih ederken Gregory toplu halde yıkanmıştı. Hala kollarını ve bacaklarını tam anlamıyla kullanamıyordu. Yine de Cherry, Zane ve Nathaniel'in duşa onunla birlikte çıplak girmelerinin çok gerekli olduğunu sanmıyordum. Ama sonuçta oraya girmediğim için eleştiri hakkım da yoktu. Ayrıca bunu asla cinsellik boyutunda görmüyorlardı. Onlara göre, tenlerinin birbirine değmesi, iyileşme sürecinin bir parçasıydı. Belki de haklılardı.

Yeni mutfak masamda oturuyordum. Eski, iki kişilik masamda leoparların aynı anda yemek yemesi imkansızdı. Yeni masamın rengi, altın sarısına yakın açık kahverengiydi. Neredeyse herkesin bir arada oturup kahve içmesine yetecek kadar genişti. Ama herkesin oturması için bank şeklinde bir oturma yerine ihtiyaç vardı ve mutfağım öyle bir şey koyulamayacak kadar dardı. Derebeylerinin zamanında büyük şatolara ihtiyaç duymalarını anlamak mümkündü. Onca insana yemek yedirip ihtiyaçlarını karşılamak için geniş alan gerekliydi.

Mutfakta benimle birlikte sadece Dr. Lillian kalmıştı. Elizabeth, St. Louis'teki şekil-değiştiricilerin gizli hastanesine gitmişti. Leoparlarımın tamamı Gregory'yle ilgileniyordu. Micah ve kedileri etrafta dolaşıyordu. Caleb birlikte banyoya girmeyi teklif etmiş ve reddedilmişti. Micah'ın pardının geri kalanı rahatsız, huzursuz, ne yapacağını bilmez görünüyordu. Ama ben öncelikle Gregory'yle ilgilenmem gerektiğini düşünüyordum. Diğer konular bekleyebilirdi. Her seferinde bir felaketi çözüme kavuşturmak gerekir, aksi halde hem yolunuzu hem de aklınızı kaybedersiniz.

Dr. Lillian, saçları omzunun hemen üstünde küt bir şekilde kesilmiş, minyon tipli bir kadındı. İlk tanışmamızdan bu yana ondaki tek değişiklik, saçlarının uzaması olmuştu. Makyaj yaptığını hiç görmemiştim. Yüzü her zaman güzel ve çekiciydi. Yaşının altmışın üstünde olduğunu öğrenene kadar onun ellili yaşlarında sanıyordum. Yaşını hiç göstermiyordu.

"Hala ilaçların etkisi altında," dedi Dr. Lillian.

"İlaçlar? Birden fazla mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Metabolizmamız öyle hızlı çalışıyor ki uzun süre sakin tutulmamız için bir kimyasal madde kokteyli gerekli olabiliyor."

"Gregory pek de sakinleştirilmiş gibi görünmüyordu. Aksine olan bitenin farkındaydı," dedim.

"Ama kalp atışları, nefes alıp verişi ve istemdışı tepkileri kontrol altındaydı. Eğer yeterli adrenalin salgılanmazsa, değişim gerçekleşmez."

"Neden?"

Lillian omuz silkti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bunu henüz bilmiyoruz fakat içimizdeki canavarın dışarı çık-

masına yol açan uç noktalar var. Bir şekil-değiştiricinin bu noktaya ulaşmamasını sağlayabilirsen, onun şekil değiştirmesini de önleyebilirsin."

"Değişim sürekli olarak engellenebilir mi?"

"Hayır, ne çeşit ilaçlar kullanırsan kullan, dolunayda değişim olur."

"Gregory'nin normale dönmesi ne kadar sürer?"

Gözlerini önce ileri dikti, sonra yukarı baktı. Bu hareketlerinden, kötü bir şey söyleyeceğini anlamıştım.

"İlaçlar yaklaşık sekiz saat içinde etkisini yitirir, belki de daha çabuk. Bu birçok etkene bağlı."

"Yani ilaçlar etkisini yitirene kadar burada kalacak. Sonra şekil değiştirecek ve her şey yoluna girecek. Değil mi?"

"Korkarım öyle değil," diye cevapladı.

"Mesele nedir doktor, neden bu kadar endişelisin?"

Hafifçe gülümsedi. "Sekiz saat içinde, Gregory'nin kulağında oluşan hasar kalıcı bir hal alabilir."

"Yani sağır kalabilir mi demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Bu kabul edilemez," dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Sanki bir şeyler yaparak durumu düzeltebilecekmişsin gibi konuşuyorsun. Bu seni oldukça tecrübesiz gösteriyor."

"Yani onu iyileştirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"Hayır, öyle demedim."

"Lütfen doktor, ne gerekiyorsa söyle."

"Eğer gerçekten Nimir-Ra olsaydın, canavarını içinden çağırıp vücudundaki ilaçlara rağmen onu değişmeye zorlayabilirdin."

"Eğer biri bana nasıl yapacağımı anlatırsa, denemek isterim."

"Yani, dolunayda gerçekten Nimir-Ra olacağına inanıyor musun?" diye sordu Lillian.

Omuz silktim ve kahvemden bir yudum aldım. "Yüzde yüz emin değilim ama durum öyle olacağını gösteriyor."

"Peki, bu konuda neler hissediyorsun?"

"Gerçekten Nimir-Ra olmak konusunda mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Aslında bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum."

"Görmezden gelmekle bu durumdan kurtulamazsın Anita."

"Bunun farkındayım ama bu konuda tasalanmak da bir şey değiştirmez."

"Ne kadar pratik bir çözüm. Tabii bunu başarabilirsen."

"Neyi, dert etmemeyi mi?"

Tekrar başıyla onayladı.

Omuz silktim. "Olaylarla sırasıyla ilgileneceğim. Her seferinde birini çözerek."

"Her şeyi böyle ayırmayı başarabiliyor musun yani?"

"Gregory'yi nasıl iyileştireceğiz?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Gülümsedim. "Evet."

"Söylediğim gibi, eğer tam bir Nimir-Ra olsaydın, ilaçlara rağmen onun canavarını çağırabilirdin."

"Ama henüz değişim geçirmediğim için bunu yapamaz mıyım?"

"Bu konuda şüpheliyim. Bu şekil-değiştiriciler arasında özel yetenek isteyen bir iştir."

"Rafael bunu yapabilir mi?"

Genelde fareadamlara krallarıyla ilgili bir şey sorulduğunda yüzlerinde oluşan gülümsemenin aynısı, Lillian'ın da

yüzünde oluştu. Samimiyet ve gurur karışımı bir ifadesi vardı. Krallarını seviyor ve ona saygı duyuyorlardı. İyi yöneticilik böyle bir şey olmalıydı.

"Hayır."

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı.

"Sana söylemiştim, bu zor bulunan bir yetenek. Ulfric'iniz bunu yapabiliyor."

Ona baktım. "Richard mı?"

"Başka Ulfric'iniz var mı?" diye sordu gülümseyerek.

Ben de neredeyse gülecektim. "Hayır. Ama bizim leoparları kontrol edebilen birine ihtiyacımız var, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Peki ya Micah?"

"Ona çoktan sordum. Ne o ne de Merle başka birinin canavarını kontrol edebiliyor. Micah, Gregory'nin etini kontrol ederek iyileştirmeyi önerdi ama Gregory'nin yaraları onun gücünü aşıyor."

"Micah bunu ne zaman denedi?"

"Sen yıkanırken," diye cevapladı.

"Ben sadece duş aldım."

"Gregory'nin yaralarını iyileştiremeyeceğini anlaması çok uzun sürmedi."

"Zaten bir ümit olsa konuyu bu kadar uzatmazdın."

"Verilen ilaçların etkisini azaltmak için başka ilaçlar verebilirim."

"Ama..." dedim.

"Ama ilaçların karışması kalbinin patlamasına veya diğer organlara giden kan akışının kesilmesine yol açabilir."

Birkaç saniyeliğine yüzüne baktım. "Başarılı olma ihtimalimiz düşük mü?"

"O kadar düşük ki Nimir-Ra'sından izin alma gereği duydum."

"Peki, Gregory izin verdi mi?"

"Korkmuş durumda. Tekrar duymak istiyor. O yüzden denememi istiyor ama pek mantıklı düşünebildiğini sanmıyorum."

"Yani bir çocuk için ailesine danışır gibi, sen de bana danışıyorsun," dedim.

"Gregory adına, mantıklı düşünebilen birinin karar vermesini istiyorum."

"Bir erkek kardeşi var." Kaşlarımı çattım çünkü o anda, Stephen'ı lupanar'da görmediğimi farkettim. "Stephen nerede?"

"Ulfric'in Gregory'nin kardeşine bu gece lupanar'a gelmemesini söylediğini duymuştum. Sanırım kardeşinin infazını görmesinin ona haksızlık olacağı düşünülmüş. Vivian onu almaya gitti."

"Ah Richard, yine büyüklüğünü göstermiş."

"Üzülmüş gibisin."

"Öyle miyim?" Sesim kendime bile üzgün gelmişti. İç çektim. "Sadece hayalkırıklığına uğradım Lillian. Richard, kendisi de dahil olmak üzere, değer verdiğim herkesin ölümüne yol açacak."

"Ve bu, seni ve Şehrin Efendisi'ni de tehlikeye atıyor."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Sanırım bundan herkesin haberi var."

"Sanırım öyle," diye cevapladı.

"Evet, ahlaki idealleri için hepimizi tehlikeye atıyor."

"Bazı idealler uğrunda birkaç kurban vermeye değer Anita."

"Belki. Ama onun ideallerinin, sevdiğim insanları tehlikeye atacak kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Değerler de ölür ama onlar zaten nefes alan, kan döken, ağlayan varlıklar değildir."

"Yani sevdiğin insanlar için bütün ideallerinden vazgeçer misin?" diye sordu.

"Artık ideallerim olduğundan bile emin değilim."

"Hala Hıristiyan'sın değil mi?"

"Dini inancım bir ideal değil ki. İdealler soyut şeylerdir, onlara dokunamazsın veya göremezsin. Benim inancım gayet somut ve gerçek."

"Tanrı'yı göremezsin, O'na dokunamazsın," dedi.

"Bir iğne deliğinde kaç melek dans edebilir demek istiyorsun."

Gülümsedi. "Onun gibi bir şey."

"Beyaz bir aleve dönüşünceye kadar parlayan bir haç tutmuştum. Bir vampirin elinde alev alan bir Tevrat gördüm. Hatta kitap kül olduktan sonra bile, vampir ölene kadar yanmaya devam etti. Dualar sayesinde bir iblisin bana ulaşamadığını gördüm." Başımı iki yana salladım. "Din soyut bir şey değildir Dr. Lillian. Yaşayan, büyüyen, nefes alan, organik bir şeydir."

"Organik demek Hıristiyanlık'tan çok Wiccan inancına yakın gibi duruyor."

Omuz silktim. "Bir psişik ve Wiccan arkadaşlarıyla bir sene beraber çalışmıştım, onlardan etkilenmemek mümkün değil."

"Wicca çalışmak seni garip bir konuma getirmiyor mu?"

"Tek Tanrı'ya inandığım için mi demek istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Tanrı vergisi yeteneklerim var ama bunları nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Kilise genelde psişik güç sahibi kişilere iyi gözle bakmaz. Ölüleri diriltebilen birini ise düşünmek bile istemezsin. Eğitilmem gerekiyordu. Ben de beni eğitebilecek birilerini buldum. O kişilerin Hıristiyan olmayışını, onların değil kilisenin bir hatası olarak görüyorum."

"Hıristiyan olan cadılar da var," dedi

"Birkaçıyla tanıştım. Hepsi din konusunda fanatiktiler. Sanki herkesten daha çok Hıristiyan olmak için çabalıyor gibiydiler. Böylesi fanatik yaklaşımlardan hiç hoşlanmam."

"Ben de öyle," diye onayladı.

Mutfağın yarı karanlığında birbirimize baktık. Kahve fincanını kaldırdı. Ona, üstünde küçük bir şövalye ejderha olan ve *Cesaret yoksa, zafer de yok,* yazan fincanı vermiştim.

"Kahrolsun fanatik dinciler," dedi Lillian.

Ben de, üstünde bebek penguen resmi olan fincanımı kaldırıp "Kahrolsun fanatik dinciler," dedim.

Birer yudum aldık. Fincanını masaya koyup "İlaçları Gregory'nin üstünde denememe izin veriyor musun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve başımla onayladım. "Eğer Gregory izin veriyorsa deneyebilirsin."

Ayağa kalktı, "Ben gerekli şeyleri hazırlayayım," dedi.

Başımla onayladım ama oturmaya devam ettim. Birinin mutfağa girdiğini farkettiğimde dua ediyordum. Gözlerimi bile açmadan gelen kişinin Micah olduğunu anlamıştım.

Başımı kaldırıp gözlerimi açana kadar bekledi. "Rahatsız etmek istememiştim," dedi.

"Zaten bitirmiştim," diye cevapladım.

Başıyla onayladı ve içinde hem mutluluk hem acı hem de daha birçok şey barındıran bir ifadeyle gülümsedi. "Dua mı ediyordun?" diye sordu.

"Evet."

Işığın geliş açısı yüzünden gözleri parlıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden yüzü ve vücudu gölgede kalmış, sadece gözlerinde dans eden yeşille sarı karışımı renk ortaya çıkmıştı.

Yüzünü tam olarak göremiyordum ama üzgün olduğunu anlamıştım. Vücudumda bir kasılma gibi onun gerginliğini hissedebiliyordum. "Ne oldu?" diye sordum.

"En son ne zaman dua ettiğimi bile hatırlayamıyorum."

Omuz silktim. "Pek çok insan dua etmez."

"Peki senin dua etmen beni niye şaşırttı?" diye sordu.

Tekrar omuz silktim.

Bir adım ilerledi ve ışık yüzünü, o garip gülümsemesini aydınlattı.

"Gitmem gerek."

"Problem nedir?" diye sordum.

"Bir problem olduğunu düşünmene sebep olan nedir?"

"Sen ve kedilerin arasındaki gerginlik. Neler oluyor Micah?"

Başparmağını ve işaretparmağını gözlerine götürüp ovalamaya başladı, yorgun görünüyordu. Gözlerini kırptı ve "Pard için bir acil durum. Bu gece bize katılamayan bir üyemiz vardı ve başının dertte olduğunu öğrendik."

"Nasıl bir dert?"

"Violet, bizim Nathaniel'imiz sayılır. En az dominant olanımızdır." Bunu söyleyerek her şeyi anlattığını düşünüyor gibiydi. Aslında hem anlatmıştı hem de anlatmamıştı.

"Ve?" diye sordum.

"Ve gidip ona yardım etmeliyim."

"Sırlardan hoşlanmam Micah."

İç çekti, tokasını çıkarıp yere fırlattı ve ellerini, omzuna kadar uzun saçlarının arasında gezdirdi. Sanki bütün gece bunu yapmak için beklemişti. Hareketleri sert ve gergindi.

Bana doğru baktı, saçları yüzünün etrafına dökülmüştü ve gözleri parlıyordu. Bir an içinde, çekici ve hoş bir adamdan vahşi bir yaratığa dönüşmüştü. Böyle düşünmemi sağlayan sadece saçları ve kedi gözlerine benzeyen gözleri değildi. Canavarı içimde, kaynayan bir su gibi kabarmıştı. Gücünü daha önce de hissetmiştim ama bu sefer neredeyse kaynama noktasındaydı. Sonra birden, bu ısıyı görebildiğimi farkettim. Üzerinde dolaşıyordu. Sanki gözucuyla görülen bir şey gibi, neredeyse görünmezdi. Etrafında dolaşan canavara benzer şekli görebiliyordum. Yazın kaldırımdan yükselen ısının görüntüsü gibiydi. Bunca yıldır şekil-değiştiricilerin arasındaydım ve böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Merle kapıda belirdi. "Nimir-Raj, bir şey mi oldu?"

Micah arkasını döndü ve ben adeta görünmez bir şeyin vücudunun etrafında dönüp tam üstünde durduğunu gördüm. Sesi sakin ve hırıltılıydı. "Ne olmuş olabilir ki?"

Gina, Merle'ü iterek içeri girdi. "Gitmeliyiz Micah."

Micah ellerini kaldırdığında, etrafındaki şey de onunla beraber hareket etti. Pençelerini ve kürkünü göremiyordum ama orada olduklarını biliyordum. Ellerini gözlerine götürdüğünde, o görünmez pençelerin de yüzüne doğru hareketlenerek geçip gittiğini gördüm. Bunu görmek başımı döndürmüştü. Tekrar masaya bakıp kendime gelmeye, gerçekliğe dönmeye çalıştım.

Marianne'in insanların ve likantroplann auralarını görebildiğini söylediğini duymuştum ama ben daha önce böyle bir şeyi başaramamıştım.

Gücünün yavaşça gittiğini hissettim. Isı ve o tüyler ürpertici his, okyanusun sahilden çekilişi gibi kayboluyordu. Başımı kaldırdım ve görünmez şeyin gittiğini, vücuduna geri döndüğünü gördüm.

Bana baktı. "Sanki hayalet görmüş gibisin."

"Çok iyi bir benzetme yaptın," dedim.

"Gücünden korkuyor," dedi Gina. Sesinde küçümseyici bir ton vardı.

Ona baktım. "Aurasını gördüm. Beyaz bir hayalet gibi, etrafında geziniyordu."

"Sanki bunu daha önce hiç görmemiş gibi konuşuyorsun," dedi Micah.

"Görmemiştim. Bu şekilde değil."

Gina, Micah'ın koluna girdi ve onu kapıya doğru nazik ama sert bir şekilde sürüklemeye çalıştı. Micah sadece ona baktı, varlığını ve kişiliğini sanki dokunulabilecek bir şeymiş gibi hissetmiştim. Gina dizlerinin üstüne düştü. Micah'm elini tutup yüzüne sürmeye başladı. "Kötü bir niyetim yoktu Micah."

Yüzünde soğuk bir ifade vardı. Gücü odanın içini tekrar doldurmaya başlamıştı.

"Nimir-Raj, eğer gidecekseniz, şimdi yola çıksanız iyi olur. Gitmeyecekseniz..." dedi Merle. Dikkatli, nazik ve neredeyse Micah'a acıyormuş gibi konuşuyordu. Bunun sebebini anlamamıştım.

Micah sanırım Merle'e hırladı. Sonra sesi normale döndü. "Nimir-Raj olarak görevlerimin bilincindeyim Merle."

"Bir Nimir-Raj'a görevlerini hatırlatmaya asla cüret etmem Micah," dedi Merle.

Micah tekrar yorgun göründü. Bütün gücü kaybolmuştu. Gina'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Gerçi Gina ondan daha uzun olduğu için, bu biraz garip görünmüştü. "Hadi, gidelim."

Hepsi kapıya yöneldi. "Umarım leoparınız iyidir," dedim.

Micah bana gözucuyla bakıp "Nathaniel senden yardım istemiş olsaydı iyi durumda olduğunu düşünür müydün?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Başıyla onayladı ve kapıya döndü. "Benimki de olmayacak." Bir an tereddüt etti ve yüzü kapıya dönük bir şekilde konuştu "Noah ve Gina'yla birlikte gidiyorum. Merle ve Caleb'in burada kalmasında bir sakınca var mı?"

"Onlara ihtiyacın olmayacak mı?"

Gülümseyerek bana döndü. "Sadece gidip Violet'i alacağım. Bunun için kas gücüne ihtiyacım yok ama senin burada ihtiyacın olabilir."

"Jacob'ın adamları bizimle dalaşırsa mı demek istiyorsun?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Dalaşırlarsa. Evet, o ihtimale karşı."

Sonra diğer odaya geçtiler ve ben mutfak masasında yine yalnız kaldım. Bu sırada gözlerini kısarak içeri Lillian girdi.

"Ne var?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Aslında bu beni hiç ilgilendirmez ama..."

"Haklısın, ilgilendirmez," dedim.

"Ama bu..."

"Ama öyle değil," dedim.

Gülümsedi. "Ama öyle olsaydı, iki şey söyleyecektim."

"Zaten söyleyeceksin, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevapladı.

Elimle devam etmesi için işaret ettim.

"İlk olarak, yeni biriyle bir başlangıç yaparken kalbinin sesini dinlemen güzel. İkincisi, bu adamı henüz tam olarak tanımıyorsun. Kalbini kime verdiğine dikkat et Anita."

"Henüz kimseye kalbimi vermiş değilim."

"Henüz," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bana hem kalbimin sesini dinlememi hem de dinlemememi tavsiye ettiğinin farkında mısın?" dedim.

Başıyla onayladı.

"Bunlar taban tabana zıt tavsiyeler," dedim.

"Bunun da farkındayım."

"Peki, o zaman tavsiyelerinin hangisine kulak asmalıyım?"

"İkisine de elbette."

Başımı iki yana salladım. "Hadi gidip Gregory'yi kurtaralım. Acınası aşk hayatımla sonra ilgileniriz."

"Gregory'yi kurtaracağımıza garanti veremem Anita."

Elimi kaldırdım. "Başarılı olma ihtimalimizin ne kadar düşük olduğunu hatırlıyorum." Karanlık oturma odasına doğru arkasında ilerlerken kendimi mucizelere inanmaya zorluyordum.

29

Verandaya çıkmaya karar verdik. Verandamın hemen arkasında birkaç hektar ormanlık alan vardı. Komşum yoktu. Kimse bizi göremezdi. Ayrıca verandam, mutfaktan bir hayli genişti ve evin tek halı kaplı olmayan bölümüydü. Halı olan bir yerde bir şekil-değiştirici değişirse, temizlikçi çağırmaktan başka çare kalmıyordu. Aslında Gregory'nin değişirse halıyı berbat edeceği aklıma bile gelmemişti, bu fikir Nathaniel'den çıkmıştı. Sonuçta evde temizliği en çok o yapıyordu. Ben elektrikli süpürgenin bile nerede olduğunu bilmiyordum.

Gregory verandamın ortasında yatıyordu. Başını kardeşinin kucağına yaslamış, çıplak beline sarılmıştı. Stephen'ın, ayışığında daha da açık renk görünen dalgalı sarı saçları vardı. Olacaklara hazırlık olarak o da soyunmuştu. Kardeşiyle beraber ormana gidecekti. Tabii bunun için önce Gregory'nin değişimi başarması gerekiyordu. Şansımız yarı yarıyaydı. Eğer işin içinde para varsa fena bir oran değildi ama birinin hayatı söz konusu olduğunda, yarı yarıya kulağa pek hoş gelmiyordu.

Stephen bana baktı. Mısırçiçeği mavisi gözleri ayışığında gümüş gibi parlıyordu. Soluk görünüyordu. Sanki gerçek bile değildi. Yüzünden duyguları okunuyordu. Gözlerinde zeka ve Stephen'da pek göremeyeceğiniz türde bir istek vardı. Stephen'ın kişiliği çok submisifti. Hayatının her döneminde kırılgan biri olmuştu ama şu anda yüzündeki istek çok baskındı. Bakışlarından, omuzlarının duruşundan, üzerine saçları dökülen kardeşini kucağında tutuşundan acısı belli oluyordu. Bu sıcak yaz gecesinde Gregory çırılçıplak bir şekilde önümde yatıyordu. O ana kadar çıplaklığının farkında bile değildim. Çıplaklığı aklıma cinsellik getirmedi, tersine çok savunmasız görünüyordu.

Stephen ağzıyla söyleyemediği şeyleri bakışlarıyla, duruşuyla söylemeye çalışıyordu. Ne istediğini anlamak için telepatik bağa gerek yoktu. *Onu kurtar, kardeşimi kurtar*, diye neredeyse bağırdığını duyabiliyordum. Yüksek sesle söylese bu kadar etkili olmazdı.

En az Stephen kadar kırılgan ve submisif olan Vivian konuştu. "Lütfen canavarını çağırmayı dener misin, en azından ilaçları denemeden önce bir denesen."

Dönüp Vivian'a baktım. Yüzümde onu korkutacak bir şey görmüş olmalıydı çünkü dizlerinin üzerine çöküp bana doğru emekledi. Leoparlara özgü şekilde zarif hareket etmiyordu. Bir insan gibi emekliyor, garip ve yavaş hareket ediyordu. Başını öne eğip gözlerini kaldırmış bana bakıyordu. Leoparlara özgü teslim olma hareketini yapıyordu. Bu hareketlerden nefret ediyordum. Beni yatıştırılması gereken zalim biri gibi görmesinden nefret ediyordum ama yine de yaptıklarına engel olmadım. Richard'dan, şekil-değiştiriciler

arasında dominantın dominant gibi davranmadığında neler olabileceğini çok iyi öğrenmiştim.

Vivian bacaklarıma yaslandı, başını öne eğmiş bana sürünüyordu. Normalde, leoparlar büyük bir kedi gibi bacakların arasında dolaşırdı ama bu gece Vivian, sırnaşan bir kediden çok, korkmuş bir köpek gibi davranıyordu. Eğilip saçlarına dokununca "Lütfen, lütfen, lütfen," diye mırıldandığını farkettim. Böyle bir yalvarmaya tepkisiz kalmak için çok soğuk biri olmanız gerekir.

"Tamam Vivian, deneyeceğim."

Başını kaldırırken yanağını bacağıma sürdü, yine gözlerini korkmuş bir köpek gibi yukarı kaldırdı. Vivian yanımda hep çekingen davranırdı ama onu daha önce böyle korku içinde görmemiştim. Gregory'nin gördüğü işkencenin bununla bir ilgisi olduğunu zannetmiyordum. Galiba Elizabeth'i delik deşik ettiğim için benden korkmuştu. Evet, galiba sebep buydu. Ve şimdi Vivian'ı, onu vurmayacağıma ikna etmeye çalışıp verdiğim dersi boşa harcamak istemiyordum. Merle ve Caleb de olanları seyrediyordu. Eğer onlar da pardımıza katılacaklarsa, benden korkmaları fena bir başlangıç olmazdı.

Başımı kaldırınca Merle ile göz göze geldim. Üzerindekileri çıkarmamıştı, hala kotu, çizmeleri ve altından çıplak göğsü görünen kot ceketi üzerindeydi. Karnının üzerindeki yara izi ayışığında parlıyordu. Birbirimize baktık. Bakışlarındaki güç ve etrafa yaydığı fiziksel kuvvet, ensemdeki tüyleri dikti. Yıllarımı tehlikeli adamlar ve canavarlar arasında geçirmiştim ve Merle ikisi birdendi. Eğer onu korkutabiliyorsam, bu iyi bir şeydi.

Diğer yandan Caleb diğer leoparlarla birlikte hemen soyunmuştu. Sadece ben araya girdiğim ve Merle'ün de ısrarı

sayesinde pantolonunu ayağında tutmuştu. Verandada çıplak ayak dolaşıyordu. Göğüs ucundaki ve göbek deliğindeki küpeler, parlıyordu. Doğrudan bana bakınca kaşındaki küpe de parladı. Gregory'ye banyoda yardım ettiğinden beri üzerine bir şey giymeyen Cherry'nin etrafında dolaşıp duruyordu. Cherry, çıplaklığı içinde gayet rahat bir şekilde öylece duruyor, Caleb'le ilgilenmiyordu bile.

Aslında çıplaklıkla ilgilenmek şekil-değiştiriciler arasında bir çeşit terbiyesizlikti. Çıplaklıkla sadece cinsel ilişkiye davet varsa ilgilenilirdi. Diğer durumlarda herkes birbirine Barbie bebek muamelesi yapardı.

Zane, Cherry'nin yanma sokulup Caleb'le aralarına girdi ve hırlamaya başladı. Caleb gülüp geri çekildi. Pardımda bir baş belasına daha gerek yoktu fakat Caleb tam bir baş belasıydı.

Doktor Lillian arkamızda, elinde kocaman iğnesiyle bekliyordu. Yanında iki fareadam koruma, Claudia ve Igor duruyordu. İkisi de buraya gelirken arabada silah kuşanarak beni şaşırtmıştı. Lupanar'da silah taşımaya izin yoktu ama ikisi de korumaydı ve silahlar korumalık yaparken gerekliydi. Claudia beline 10 milimetrelik Beretta takmıştı. 10 mm.'lik bir silah taşıyabiliyor olması bile ellerinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Igor'un omuz askısında Glock 9 mm. vardı. Gayet iyi tabancalardı ve ikisi de silahlarını nasıl kullanacaklarını biliyormuş gibiydi. Rafael, Jacob ve yandaşlarının aklına kötü fikirler gelmesi ihtimaline karşı korumaların benimle kalması için ısrar etmişti.

Claudia ve Igor klasik koruma duruşunda bekliyordu, kollar önde, bir bilek sıkıca tutulmuş. Genelde sert görünmeye çalışan erkekler ya da eski mahkumlar böyle durur-

du ama korumalar da yapardı. Sanki o bileği tutmak, bir çeşit güven veriyordu.

Yüzleri ifadesizdi. Buraya beni korumaya gelmişlerdi, Gregory'yi değil. Olan biten umurlarında değildi ya da en azından öyle görünüyorlardı.

Nathaniel verandanın tırabzanlarına yaslanmıştı. Üzerinde sadece kot şort vardı. Banyodan yeni çıktığı için hala ıslak olan saçları, üzerine bir perde gibi dökülmüştü. Zaten saçlarının kuruması saatler sürüyordu. Yüzü sakindi. Zen rahiplerinin rahatlığını hatırlatan bir ifadesi vardı. Sanki her şeyi yoluna sokacağıma dair sonsuz bir güven duyuyordu. Etrafımdakiler içinde en çok Nathaniel'in yüz ifadesi beni rahatsız etmişti. Birilerinin benden korkmasına alışkındım ama bu hayranlık... İşte buna hiç alışık değildim.

Hala bacağıma yaslanan Vivian'a baktım. Gözlerinde korku vardı ama beraberinde umut da vardı.

Yüzünü okşadım ve biraz olsun gülümsemeyi becerdim. "Elimden geleni yapacağım."

Gülümsedi ve bu çok hoş bir gülümsemeydi. Vivian çok güzel bir kızdı ama böyle gülümsediğinde içindeki küçük kız ortaya çıkıyordu. Tanıdığım Vivian'dan daha neşeli, daha özgür birine dönüşüyordu. Bu küçük kız gülümsemesi benim için çok değerliydi çünkü çok nadir görüyordum.

Yerdeki iki adamın yanına yürüdüm. Stephen hala dizlerinin üzerindeydi ve kardeşi de kucağında yatıyordu. Stephen bana dikkatle baktı. Gregory'nin sırtını yavaş hareketle okşuyordu, sanki küçük bir çocuğu her şeyin yoluna gireceğine ikna etmek için yapılan rahatlatıcı bir hareket gibiydi. Stephen'ın gözlerine bakınca her şeyin yolu-

na gireceğine gerçekten inanmadığını farkettim. Gregory'nin iyileşeceğine inanmıyordu ve bu düşünce onu dehşete düşürmüştü.

Yanlarına diz çökünce Stephen'la aynı hizaya geldim. Bana istekli bir şekilde bakan açık renk gözlerine baktım. "Onu iyileştirmeye çalışacağım," dedim.

"Micah onu iyileştiremedi, sen iyileştireceğini nereden çıkardın?" diye sordu Caleb.

Ona bakmaya bile tenezzül etmedim. "Denemenin kimseye bir zararı olmaz."

"Daha ilk dolunayını bile görmedin. Eti çağırıp onu iyileştiremezsin, henüz yapamazsın, belki de hiçbir zaman yapamazsın. Et çağırmak nadir bir yetenektir," dedi Merle.

Merle'e baktım. "Etini çağırmayacağım, bunun nasıl yapılacağını bile bilmiyorum."

"O zaman nasıl iyileştireceksin?" diye sordu Micah.

"Muninle."

"Kurtadam hayaletleri bir leoparadamın iyileşmesine nasıl yardımcı olabilir ki?"

Başımı iki yana salladım. "Daha önce munini kullanarak leoparadamları iyileştirdim."

"Nathaniel'i iyileştirdin, hem de iki kere ama başka kimseyi iyileştirmedin," dedi Cherry.

"Eğer birinizde işe yaradıysa, diğerlerinizde de yarar," dedim.

Cherry kaşlarını çattı.

"Ne oldu?"

"Raina'yı kullanarak iyileştirdin. Raina için her şey cinsellik demekti ve sen Nathaniel'den hoşlanıyorsun. Ama Gregory ile hiç o şekilde ilgilenmedin."

Omuz silktim. Aslında sadece kafamdaki şüpheleri dile getirmişti ama yüksek sesle söylendiğini duyunca kendimi kötü hissetmiştim. Yapabileceğime olan inancım daha da azaldı ve iyileştirmek için cinsel çekiciliğe ihtiyacım olduğu için kendimi yosma gibi hissettim. Ama yosmalık hissi ile baş edebiliyordum. Eğer Gregory'nin hayatını ve işitme duyusunu kurtarabileceksem, biraz utanç, öyle çok da büyük bir bedel değildi.

Gregory'ye baktım. Hala Stephen'nın kucağında bir top gibi kıvrılmış yatıyordu. Kardeşine sanki evrendeki tek katı cisimmiş gibi sarılmıştı. Sanki onu bırakırsa kaybolup gidecekmiş gibi görünüyordu.

Hafifçe saçlarına dokununca başını çevirip saçlarının arasından bana baktı. Yüzüne düşen saçları arkaya taradım. Bir çocuğa yapılacak türde bir hareketti. Bir zamanlar, Raina ve Gabriel hala hayattayken, onlarla işbirliği yaptığı için Gregory'den nefret ediyordum. İkisi de ölünce, artık bir seçeneği olduğunu anlayıp onlar gibi davranmaktan vazgeçmişti. Acaba beni bilerek mi Nimir-Ra yapmıştı? Kocaman mavi gözlerine bakınca bunun doğru olmadığını anladım. Bunun saflıkla bir ilgisi yoktu. Sadece Gregory o kadar dominant değildi. Bir saniye için bile olsa kurulu düzeni böyle kökünden değiştirecek bir kararı vermek Gregory'yi aşardı. Tartışırdı ya da fikir alırdı ya da izin isterdi ama birinin desteğini almadan kendi başına böyle bir şeye kalkışmazdı. Gregory'nin böyle bir şey yapamayacağını biliyordum. Richard bilmiyordu.

Gregory'nin yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerini onu rahatsız edecek kadar yukarı kaldırmadan bana bakabileceği bir yere getirdim. Beni rahatsız edecek kadar teslimiyetçi

davranıyordu. O güzel yüzüne baktım. Üzerine dökülen saçlarına, çıplak vücuduna, kalçalarına baktım ama hiçbir şey hissetmedim. Güzel görünüyordu ama leoparlarım hakkında böyle düşünceler beslemekte zorlanıyordum. Aslında bir arkadaşınızla da bir şekilde cinsel ilişkiye girebilirdiniz. İşin sırrı onlarla düzüşmekten çok onların fiziksel ve duygusal olarak daha iyi olmalarını istemekti. Eğer bu sınırı aşıp onların iyiliğinden çok cinselliği düşünmeye başlarsanız, o kişi artık arkadaşınız olmazdı. Sevgili, belki... Ama arkadaş olmazdı.

Ama ortada bundan fazlası vardı. Cherry haklıydı, Gregory'ye hiç alıcı gözle bakmamıştım. İç geçirip elimi çektim. "Ne oldu?" diye sordu Stephen.

"Çok güzel görünüyor ama..."

Stephen neredeyse gülümsedi. "Ama arzu duyman için güzel bir yüzden daha fazlasına ihtiyacın var."

Omuz silktim. "Öyle olmasaydı belki hayatım daha kolay olabilirdi ama evet, öyle."

"Nathaniel'i ilk iyileştirdiğinde seni ikna etmem gerekmişti," dedi. Sesi yumuşaktı.

Başımla onayladım. "Hatırlıyorum."

Gregory doğruldu, ikimize birden bakıyor, sanırım dudaklarımızı okumaya çalışıyordu. Bakışları telaşlıydı, ne söylediğimizi anlamaya çalışıyordu. Yüce Tanrı'dan, Gregory'ye yardım etmesini diledim. Çok korkuyordu.

"Alınmayın ama onu bir çocuk gibi görüyorum."

"Bir sevgiliden çok ebeveyn gibi düşünüyorsun. Bu çok daha iyi. Bunun için özür dilemene gerek yok," dedi Stephen.

Cherry de yanımıza geldi. Diz çökünce çıplak vücudunun hatları çok hoş bir şekilde kıvrıldı. "Lupanar'da Raina'yı arzu hissetmeden çağırabildin değil mi?"

Başımla onayladım. "Raina'nın muninini çağırabiliyorum, hatta bazen istemediğim zamanlarda bile geliyor ama her zaman gitmek için bir bedel istiyor."

"Bu gece lupanar'da kimseyi baştan çıkarmadın," dedi.

"Hayır, ama Richard'a vurduğumda neredeyse bir savaş başlatıyordum. Bunda Raina'nın da parmağı vardı. Kontrolümü kaybetmem çok hoşuna gitti. Galiba bu yüzden arzularını bastırdı."

"Ve bizlerle, kurtlarla ilgilendiği gibi ilgilenmiyor."

"Evet, ilgilenmiyor."

"Neden korkuyorsun ki? Gregory'nin ırzına geçmekten mi?" diye sordu Stephen.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Raina'nın böyle bir şey yapmasından korkuyorum."

"Nathaniel'i ormanda iyileştirirken kötü bir şey olmamıştı," dedi Cherry.

"Evet, ama o zaman Richard ve sürüsü yardımcı olmuştu. Richard aramızdaki izler aracılığıyla Raina'yı kontrol etmeme yardım etmişti. Eğer yardım almazsam, Raina'nın isteyeceği bedel biraz ağır olabilir."

"Ne kadar ağır?" diye sordu Stephen.

"Cinsellik, şiddet..." Omuz silktim. "Ağır işte."

"Şimdi yanında pard var. Denge için bizi kullanabilirsin," dedi Cherry.

İşin doğrusu yanımda Micah olmadan bunu yapabileceğimden pek emin değildim.

Nasıl kurtlara ulaşmam için Richard bir köprü görevi görüyorsa, Micah da leoparlar için aynıydı. Ya da öyle miydi? Bu işe de Richard ve Jean-Claude'la olan işler gibi yaklaşıyordum. Sanki olanlara yabancıydım ve aldığım yardım sa-

yesinde içeri girebiliyordum. Ama ya gerçekten leoparların kraliçesiysem? Ya gerçek bir Nimir-Ra'ysam, o zaman bu işi Micah olmadan da halledebilirdim. Bundan şüphe ettiğimi farkettiğimde, deliller ne kadar somut olursa olsun, bir sonraki dolunayda tüyleneceğime hala inanmadığımı da anladım. Belki de inanmak istemiyordum. Ama Gregory'yi iyileştirmek istiyordum, evet, bunu gerçekten istiyordum.

Hepsine birden bakınca Cherry'nin haklı olduğunu anladım. Eğer Nimir-Ra'ysam, o zaman Raina'yı dengelemek için tek ihtiyacım olan şeye sahiptim. Eğer Nimir-Ra değilsem, o zaman işe yaramazdı. Kaybedecek neyimiz vardı? Stephen ve Gregory'ye baktım, yüzleri aynıydı. İkisinin de gözleri korku doluydu. Eğer denemezsek ne kaybedeceğimizi görmüştüm.

Firestar'ı kılıfından çıkardım ve etrafa bakımdım. Eğer leoparlardan yardım isteyeceksem, silahımın onları endişelendirmesini istemiyordum. Farekadın Claudia'yı yanıma çağırdım. Dizlerimin üzerinde olduğum için, Claudia yanımda bir dev gibi göründü. Dolph'tan sadece beş santim daha kısaydı. Etkileyici göründüğünü itiraf etmeliydim. Kadın olduğu için daha da etkileyici olmuştu.

Kılıfıyla birlikte tabancayı ona uzattım. Claudia silahı alınca, "Kimsenin ateş etmesine izin verme," dedim.

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Birinin silahı elimden almaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Belki ben çalışabilirim."

Kaşlarını iyice çattı. "Anlamadım."

"Şiddet, Raina'nın çok hoşuna gider. Raina'nın munini geldiğinde üzerimde silah olmasını istemiyorum."

Claudia kaşlarını kaldırdı. "Yani silahı kullanır mı?"

Başımla onayladım.

"Bunu daha önce yaptı mı?"

Yine başımla onayladım. "Tennessee'de munin üzerinde çalışırken yapmıştı."

Claudia başını iki yana salladı. "Lupanar'da pek endişeli değildin."

"Arada bir çağırdığımda idare edebiliyorum, bazen. Ama eğer çok sık çağırırsam, sanki büyüyor." Biraz tereddüt ettim. "Güçleniyor. Belki de sadece benim karşı koyacak gücüm kalmıyor."

"Hayattayken orospunun tekiydi," dedi Claudia.

"Ölünce de pek değişmedi," diye ekledim.

Uzun boylu kadının içi titredi. "Fareadamların munin gibi bir şeyi olmadığına şükrediyorum. İçimde bir varlık olmasının düşüncesi bile içimi ürpertiyor."

"Benim de," dedim.

Başını eğip bana baktı, artık düşünceli görünüyordu. "Silah bende güvende. Igor'la yardım için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Bir şeyler düşünmeye çalıştım ve aklıma bir tek şey geldi. "Eğer leoparlar beni kontrol edemezse, kimseye zarar vermediğimden emin olun."

"Durum ne kadar kötüleşebilir ki?" diye sordu.

Omuz silktim. "Normalde bu kadar endişe etmezdim ama son sefer çağırdığımda istediği kadar zevk ya da cinsellik alamadı. Richard'a vurduğum için mutlu oldu ama..." Açıklamaya çalıştım. "Deneme mahiyetinde kimseye zarar vermeden ya da tacizde bulunmadan üst üste üç kere çağırabilmiştim. Öğretmenim Marinne'le bunu artık Raina'yı kontrol edebildiğimin bir işareti olarak görmüştük. Sonra

dördüncü çağırışım, öncekilerin hepsinden beter oldu. Ya oyunu Raina'nın istediği gibi oynuyorsun ya da ona borçlu oluyorsun ve borcun faizi de var, hem de berbat bir faiz."

"O zaman bıçaklarını da vermen gerekmez mi?" diye sordu Claudia.

Kesinlikle haklıydı. Bilek kılıflarımı çıkardım, katlayıp Claudia'ya uzattım.

"Bu boku kontrol edebildiğini zannediyordum." Caleb, Claudia'nın biraz gerisinde duruyordu. Uzun boylu kadına, sanki üzerine tırmanmak istiyormuş gibi bakıyordu. İçimden bir ses denemesini istiyordu çünkü olacaklardan neredeyse emindim ama seyretmek çok hoşuma giderdi. Birisinin Caleb'e iyi bir ders vermesi gerekiyordu.

"Edebilirim."

"O zaman bütün bu hazırlıklar ne için?"

Tennesee'de Raina'nın munini yüzünden Verne'in sürüsünün bir toplu tecavüz oyununa girdiğini ve tecavüze uğrayacak kişinin de ben olduğumu anlatabilirdim ama vazgeçtim. Onun yerine, "Bir yardımın dokunmayacaksa git uzakta bir yerde dur ve çeneni de kapa," dedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama Merle araya girdi. "Caleb, söyleneni yap," dedi. Sesi sakin, bas tonundaydı ama o sakin ton Caleb'i bir büyü gibi etkiledi.

"Elbette Merle, sen nasıl istersen." Uzaklaşıp Doktor Lillan ve Igor'un yanında durdu.

Yan gözle Merle'e baktım ve "Sağol," dedim.

Sadece başıyla selam vermekle yetindi.

"Bu durumda iğneyi yapmak için beklemem gerekecek galiba," dedi Doktor Lillian.

Başımla onayladım. "Evet."

Arkasını dönüp sürgülü kapıdan geçti, karanlık eve girdi. Geri kalan herkes olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. Caleb bile, tırabzana dayanmış beni seyrediyordu.

Gömleğimi çıkarırken etrafımdakilerin tepkisini buğday tarlasında esen rüzgar gibi hissettim. Mecbur kalmadıkça başkalarının önünde soyunmazdım. Aslında siyah sutyenim pek çok bikiniden çok daha fazlasını örtüyordu ama yine de insanların iç çamaşırlarınızı görmesinde iyi kızları sindiren bir yan vardır.

"Siyah dantel, hoşuma gitti," dedi Caleb.

Ben bir şey söylemeye hazırlanırken Merle atıldı. "Kapa çeneni Caleb ve bunu bana bir daha söyletme."

Caleb tırabzana iyice yaslandı, kendi kendine sarıldı. Sindiğinde, yüzü olduğundan daha genç görünüyordu.

"Devam et, artık konuşmaz," dedi Merle.

Merle'e baktım. Böyle araya girip durması hiç iyi değildi. Otoritemi sarsıyordu. Ama Caleb'in üzerinde bir otoritem olup olmadığından emin olmadığım için, bunu yapması bir yandan da iyiydi galiba. Yine de beni rahatsız etmişti. Sadece nasıl müdahale edeceğimi bilemiyordum.

"Yardımın için teşekkür ederim ama eğer pardlarımız birleşecekse, o zaman Caleb'in sadece sana değil bana da saygı duymayı öğrenmesi gerek."

"Yardım etmemi istemiyor musun?"

"Bu gece öncelik Gregory'de ama Caleb'le birbirimizi anlamamız lazım."

"Onu da mı vuracaksın?"

Merle'ün yüz ifadesini okumaya çalıştım ama bir şey anlamadım. Sadece boş bir saldırganlık vardı. "Sence bu gerekir mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Belki."

Bunu duyunca ben de hafifçe gülümsedim. "Harika, pardımda bir disiplin problemi daha, tam istediğim şeydi bu."

Merle'ün gülümsemesi sanki bir el silmiş gibi kayboldu. "Senin kedilerin değiliz Anita, henüz değiliz."

Omuz silktim. "Nasıl istersen."

"Sana ait değiliz," dedi.

Yüz ifadesini okumaya çalıştım, ayışığı altında bir ifade görür gibi olmuştum. Belki biraz daha aydınlık olsaydı anlayabilirdim. "Neden kontrolün bende olması seni bu kadar rahatsız ediyor?"

Başını iki yana salladı. "Beni rahatsız eden kontrolün sende olması değil."

"O zaman ne?"

Yine başını iki yana salladı. "Beni rahatsız eden kontrolü elinde tutmaya çalışıp bunu becerememen. Hatta gayet kötü bir biçimde her şeyi berbat etmen."

"Elimden geleni yapıyorum, tek yapabildiğim bu."

Başıyla onayladı. "Sana inanıyorum ama elinden geleni yapıp beceremeyen çok kişi gördüm."

Omuz silktim ve tartışmayı uzatmadım. "Sonra istediğin kadar karamsar olabilirsin Merle ama şimdi biraz umuda ihtiyacımız var, olumsuzluğa değil."

"O zaman çenemi kapatıyorum," dedi. Olumsuz olmaması için susması gerektiğini ima etmişti. Benim için sakıncası yoktu.

Dönüp Gregory'nin kocaman, korku dolu gözlerine baktım. Nazikçe yüzüne dokunup korkusunu hafifletmeye çalıştım ama dokununca gözleri titredi. Hayatınızda sürekli darbe yiyince artık uzatılan her el darbe vurmaya hazırlanıyormuş gibi gelir.

"Her şey yoluna girecek Gregory," dedim. Beni duyamadığını bildiğim için bunu büyük ihtimalle kendimi rahatlatmak için söylemiştim. Söylediklerimin Gregory üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

Gregory'ye bakıp onu arzulamaya çalıştım ama yapamadım. Pürüzsüz sırtını okşadım, sarı saçlarını avuçladım, güzel gözlerine baktım ama sadece acıma hissediyordum. Hislerim hep onu korumak ve güvende tutmakla ilgiliydi. Çırılçıplaktı, tam önümde yatıyordu ve çok hoş görünüyordu. Görünüşünde hiçbir gariplik yoktu, sadece Gregory'ye o gözle bakmıyordum. Yine iş bir erdem sıkıntısına dönüşmüştü.

Yanımızda dizleri üzerinde duran Stephen'a döndüm. "Özür dilerim, Gregory çok güzel ama sadece ona sarılmak, onu güvende tutmak istiyorum, sevişmek istemiyorum ve koruma içgüdüleri Raina'yı çağırmaya yetmiyor."

"Lupanar'da Raina'yı kolayca çağırmıştın. Şimdi niye olmuyor?"

Başımı kaldırıp Cherry'ye baktım, verandanın tırabzanın yanında çıplak ve gayet rahat bir şekilde duruyordu. Zane hemen yanındaydı, giyinikti ve aynı şekilde rahattı.

"Raina'yı çağırabilirim ama Gregory'yi iyileştirmesini garanti edemem. İyileştirme gücü genelde arzu varsa geliyor, yoksa olmuyor."

"Raina'yı çağır. Belki o gelince, gerisi de gelir," dedi Stephen.

"Yani munini çağırıp beni değil de onu mu havaya sokalım."

Yüzü endişeli görünüyordu, yine de başıyla onayladı.

"Onun cinsellikten ne anladığını biliyorsun Stephen."

Yine başıyla onayladı. "Bana güven," dedi.

Gariptir, güvendim. Stephen dominant değildi, işin aslı genelde kurbandı ama Stephen yapacağını söylediği şeyi, bedeli ne olursa olsun yapardı. Ne kadar da darbe yerse yesin, içinde bir inatçılık vardı.

"Munini çağırıyorum."

"Ve Raina'nın Gregory'yi görmesi gerektiği gibi gördüğünden emin ol."

Birbirimize baktık. İki kişi arasında mükemmel bir anlayışın yaşandığı o anlardan biriydi. Stephen kardeşini kurtarmak için her şeyi yapardı ve ben de ona yardımcı olmak için neredeyse her şeyi yapardım.

30

Gregory'nin önünde diz çöktüm ve kendimi muniine bırakıp Raina'yı dışarıda tutmak için kullandığım engeli kaldırınca, Raina'nın varlığı içimi ılık su gibi doldurdu. Lupanar'da yapamadığı şeyleri elde etmek için hevesli olduğunu hissediyordum. İçimi bir korku kapladı. Bu kötüye işaretti ama yine de Raina ile mücadele etmedim. İçime akmasına izin verdim. Ağzımı kullanarak kahkaha atmasına da izin verdim.

Raina, Gregory'ye bakınca onu cinsel bir obje gibi görmekte hiç zorlanmadı ama zaten her şey Raina için cinsel obje olabilirdi, yani buna pek şaşırmamıştım.

Gregory'nin yüzüne dokunup çenesini okşayınca gözleri büyüdü. O anda, ne yaptığımızı anladığını hissettim. Belki de bendeki değişikliği hissetmişti. Artık Raina'yı çağırıp kendi benliğimi de koruyabiliyordum; bunu elde etmek için çok çabalamam gerekmişti ama artık yapabiliyordum. Elim Gregory'nin göğsünde dolaşırken benliğimi geri gönderebiliyordum ama elim -elimiz- Gregory'nin ince beline geldiğinde, durup Raina'nın daha aşağı inmesini engelledim.

Raina kafamın içinde hırlayıp kendini kurt formunda saldırırken gösterdi. Fakat bu sadece bir görüntüydü, rüya gibi bir şeydi. Ne bana ne de başka birine zarar verebilirdi.

Raina kafamın içinde konuşmaya başladı. "Bu kurdun hala dişleri var Anita."

"Kuralları biliyorsun," dedim.

"Ne?" dedi Stephen.

Başımı iki yana salladım. "Raina ile konuşuyorum."

"Bu çok acayip bir şey," dedi Zane.

Ona tamamen katılıyordum ama daha cevap veremeden Raina kafamın içinde konuştu. "Ben kuralları biliyorum Anita. Sen biliyor musun?"

"Evet."

"Canım ne isterse onu yaparım..."

"Ve ben de seni durdurmak için elimden geleni yaparım," dedim.

"Aynı eski günlerdeki gibi," dedi kafamın içindeki ses.

Gerçekten, hayattayken de ilişkimiz genelde bu düzeydeydi. Gregory'i öpmek isteyince onu engellemedim. Ateşli bir öpüşmeydi ama yumuşaktı, korktuğum kadar kötü değildi. Raina da bana nasıl davranması gerektiğini öğreniyordu.

Daha önce Gregory'yle hiç öpüşmemiştim, aklımdan bile geçmemişti. Hala öpüşmek istemiyordum. Öpüşmek pek çok yönden cinsel birleşmeden daha yakın, daha özel bir şeydi. Gregory'nin dudaklarından uzaklaşınca, Raina bir süre Gregory'nin boynuyla ilgilendi. Bu sefer de boynunu öpmek istiyordu. Gregory'nin teni ılıktı, sabun kokuyordu. Yüzümü saçlarının arasına sokup kulağının arkasını kokladım. Saçları hala ıslaktı ve şampuan kokuyordu.

Raina'nın iyileştirme gücünü harekete geçirmeye çalıştım ama bana direndi. "Hayır, ödülümü almadan olmaz."

Gregory'den uzaklaştım. Az önce yüksek sesle konuşmuş olmalıydım, çünkü Stephen "Ne ödülü?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Raina beslenmek istiyor, Gregory'yi sonra iyileştirecek." Yapmak istediği bir çeşit beslenmeydi. Raina'nın da kendine has bir *ardeur*'u vardı ve ben onu çağırınca beslenmesi gerekiyordu. Bu, Raina'nın ihtiyacıydı, benim değil.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Yüksek sesle konuşuyordum çünkü hala kafamın içinde konuşmaya alışamamıştım.

Gözümün önünde, Gregory'nin göğsünü öptüğüm, onu sırtüstü yere yatırdığım ve göbek deliğinin yanını öptüğüm görüntüler belirdi. Bir anda kendimi Gregory'nin üzerinde buldum. Gregory bana mayışmış gözlerle bakıyordu. Onu bacaklarımın arasına almıştım ve neredeyse çıplak göğsümü karnına dayamıştım. Bu hale nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum bile. Lanet olsun.

Gregory'nin üzerinden kalktım ama Raina üzerime bir ısı dalgası gibi çullandı, içimde dolaşıp dudaklarımı Gregory'nin karnına yaklaştırdı, beliyle kalçasının birleştiği yerdeki çukur bölgeyi yaladı. Gregory dudaklarımın dokunuşuyla kıvrandı ve ben ne kadar direndiysem de Raina ile bakışlarımız Gregory'nin kasıklarına kaydı.

Gregory sertleşmişti, hazırdı ama onu bu şekilde görünce Raina'yı geri ittim ve kontrolü ele geçirdim. Utanmamıştım. Sadece Gregory'yi daha önce ereksiyon halinde görmediğim için şaşırmıştım. Çok hoş görünüyordu ama garip bir şekli vardı, ucu neredeyse kanca gibiydi. Erkeklik organının böyle bir şekli olabileceğini bilmiyordum ve bu beni çok şaşırtmıştı.

Raina başımın içinde çığlıklar atıyor, Gregory ile yaptıklarını hatırlıyordu. Bir anda kendimi ellerimin ve dizlerim üstünde arkamda bir adam varken buldum. Adam Raina ile sevişiyordu. Kim olduğunu göremiyordum, sadece adamı hissediyordum. Beraber, kadınları orgazma hazırlayan o noktayı buldular, artık çok yaklaşmışlardı. Raina başını, başımızı geriye attı, kestane rengi saçlan yüzünden geriye saçıldı ve o anda karşımdaki aynadan, arkamda duran Gregory'yi gördüm.

Raina kulağıma fısıldadı. "İşte şekli yüzünden arkadan her yaptığında böyle oluyor."

Aklımdaki görüntülerden kurtulunca birden kendimi bank vaziyetinde Gregory'nin üzerinde buldum, bir elim karnının üzerindeydi. Hemen Gregory'den uzaklaştım çünkü hatıralar sadece fiziksel dokunma ile paylaşılabiliyordu.

Başımı çevirdim. Gregory'yi çıplak ve sert bir halde görmek istemiyordum çünkü içime girişi, Raina'nın içine girişi hala aklımdaydı. Bir el çıplak koluma dokundu ve bu sefer hatıralar ezici bir şekilde üzerime çullandı. Artık gerçekten oradaydım.

Ağzımın içindeydi, boğazıma kadar uzanmıştı, titreyerek boşalırken ağzımı yoğun bir ılıklık kapladı. Gregory titreyerek boşalırken dişlerimiz o narin deriyi sıyırdı ve onu yemeye başladık. Her yana kan fışkırıyordu ve Raina o kanla yıkanıyordu.

Çığlık atıp debelenerek gördüklerimden kurtulmaya çalıştım. Benimle beraber biri daha bağırıyordu. Gregory de bağırıyordu. Bir an için gözlerimi açınca ne göreceğimden emin olamadım, çünkü hatıralar ve gerçek birbirine girmiş-

ti. Ama gözlerimi açtığımda Gregory'nin sağlam olduğunu gördüm. Sadece benden uzaklaşmış ve gördüklerinden kurtulmaya çalışıyordu. Dehşeti paylaşmak Raina'nın yeteneklerinden biriydi.

Ağzımda hala Gregory'nin parçalarının, kanın ve diğer şeylerin tadı vardı. Veranda tırabzanlarına doğru geriledim ve kendimi tutamayıp kustum.

Arkamdan biri yaklaştı ama elimi kaldırdım. "Dokunma," dedim.

"Anita, benim Merle. Nathaniel bana eski Lupa'nızla..." Biraz tereddüt etti. "Eski Lupa'yla beraber olanların sana dokunmaması gerektiğini söyledi. Ben onu tanımıyordum. Benim aracılığımla sana zarar veremez."

Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu. "Nathaniel doğru söylüyor."

Omuzlarımı tereddütle tuttu. Tırabzandan uzaklaşmaya çalıştım ama tüm dünya döndü. Merle beni yakalayıp bana sarıldı. "Her şey yolunda."

"Etin ve kanın tadı hala ağzımda... Ah Tanrım, Tanrım!" Çığlık atıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Merle bana sakıca sanlmıştı, kollanm da kollarının arasında kalmıştı. Galiba kendime zarar vermemden korkuyordu. Öyle bir şeye yapacağımı zannetmiyordum ama pek de emin değildim. Aylarca çalışmıştım, yine de Raina bana bunu yapabilmişti.

Tekrar tekrar çığlık attım, sanki yeterince bağırırsam gördüklerimden kurtulacaktım. Nefes almak için her durduğumda Merle'ün "Her şey yolunda, her şey yolunda Anita, her şey yolunda," diye fısıldadığını duydum.

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Raina'nın bana gösterdikleri hiçbir şeyi yoluna sokamazdı. Merle beni banyoya

götürürken karşı koymadım. Caleb hiçbir şey söylemeden alnıma ıslak bir havlu koydu. Bu kendi içinde küçük bir mucizeydi ama bize gereken mucize bu değildi.

31

Raina gitmişti. Gülerek kaçmıştı, halinden memnundu. Tanrım, ne kadar nefret edilesi bir kadındı. Onu zaten öldürmüştüm. Artık daha fazlasını yapamazdım ama yapmak istiyordum. O nasıl başkalarına zarar verdiyse, ben de aynı şekilde ona zarar vermek istiyordum. Ama galiba bunun için biraz geç kalmıştım.

Doktor Lillian gözüme ışık tutmuş, parmağını takip etmemi istiyordu. Görünüşe göre pek başarılı olamamıştım çünkü halinden pek memnun görünmüyordu. "Şoka girmişsin Anita, Gregory de öyle. Kahretsin, Gregory zaten şokta sayılırdı."

Gözlerimi kırpıştırıp odaklamaya çalıştım. Tam olarak bir şeye bakamıyordum, sanki her yer titriyordu ama titrememesi gerekiyordu. Yoksa ben mi titriyordum? Öyleyse bile farkında değildim. Üzerime örttükleri battaniyeye iyice sarılıp beyaz kanepemin üzerindeki renkli yastıkların arasına sindim ama ısınamıyordum. "Ne diyorsun doktor?"

"Gregory'nin şansının artık yarı yarıya olmadığını söylüyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak doktorun gözlerine bakıp düşünmeye çalıştım. "Ne kadar kötü?"

"Yetmişe-otuz, belki. Battaniyeye sarılmış yatıyor, senden daha kötü titriyor."

Başımı iki yana salladım ama titrememe engel olamıyordum. Gözlerimi kapatıp en azından bir an için hareketsiz kalmaya çalıştım. Gözlerimi açmadan konuştum. "Gördüm... Gregory nasıl iyileşti..." Durup yeniden denedim. "Nasıl hayatta kalmış... Yani Raina'nın yaptıklarından sonra?"

"Koptuktan sonra her uzvumuz geri çıkabilir, sadece eğer yara kapanırken ateşle dağlanırsa iyileşme engellenir. Yanıkları iyileştiremiyoruz, tabii yanık bölge sıyrılırsa o zaman iş değişir. Yeni bir yara olduğu için orası da iyileşiyor." Sesi acı ve sertti. Onu hiç böyle kızgın görmemiştim.

Ona baktım. "Neler oluyor?"

Lillian başını indirdi, gözlerime bakamadı. "Raina, Gregory'ye saldırdığında görevli doktor bendim. Neler olduğunu gerçekten gördüm, öyle sadece hatıraları yaşamadım."

Başımı iki yana salladım ve sonra baş dönmemin geçmesi için çenemi dizlerime dayadım. "Muninle yaşanan her şey gerçek, öyle hayal değil. Aynı.... Aynı... Film seyretmek gibi ama film içimde oynuyor." Dizlerime sarılıp biraz önce yaşadıklarımı düşünmemeye çalıştım. Aslında kafam tamamen boş olduğu için kendimi çok şanslı hissediyordum. Sonunda aklımın kabullenmeyi reddettiği bir şeyle karşılaşmıştım. Garip bir şekilde bu rahatlatıcı bir histi. Sonunda geçemeyeceğim bir sınırla karşılaşmıştım.

"Eğer Gregory'yi hayvan formuna geçmeye zorlarsam ölebilir," dedi Doktor Lillian.

Yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Üzerimdeki örtünün içine gömülüp öyle konuştum. "Bunu bir daha yapamam."

"O fahişeyi yeniden çağırmanı istemiyoruz," dedi doktor.

"Anita." Bunu Nathaniel söylemişti.

Başımı sesini duyduğum için kaldırmamıştım. Kahvenin zengin, acı kokusunu almıştım. Elinde üzerinde penguen deseni olan kahve fincanımı tuttuğunu gördüm. Rengine bakılırsa bol kremalı ve şekerliydi, şoka iyi gelirdi. Kahretsin, bu her şeye iyi gelirdi.

Nathaniel ellerimi üzerimdeki örtünün altından çıkarmama ve fincanı tutmama yardım etti. Fincanı sıkıca kavradım, ancak birkaç saniye sonra ellerimin yandığını hissettim. Paniğe kapılmadım, sadece fincanı Nathaniel'e geri verdim. Fincanı aldı ve pembeleşmiş ellerime baktı. Birinci derece yanıklar oluşmuştu, ellerimi yaktığımı farketmemiştim bile.

"Hassiktir," dedim hafifçe.

Lillian iç çekti. "Biraz buz getireyim," dedi ve bizi yalnız bıraktı.

Nathaniel önümde diz çökerken kahveyi dökmemeye dikkat etti. Sızlayan ellerime bakarken Merle ve Cherry içeri girdi. Cherry karşımdaki kanepeye oturdu. Hala üzerine bir şey giymemişti ama pek önemi yoktu. Şu an hiçbir şeyin önemi yok gibiydi. Merle ayakta kaldı. Ona bakmadım bile. Sadece çizmelerinin gümüş kaplı burunlarını görüyordum.

"Nathaniel, sırtını ısırırken onun canavarına dokunduğunu söyledi," dedi Cherry.

Gözlerimi kırpıştırıp Cherry'nin açık renkli gözlerine baktım. Başımla onayladım. Nathaniel'in sırtını ısırdıktan sonra, canavarının gücümün arasında dolaştığını ve o şeyin şekil değiştirmesini sağladığını anladığım anı hatırladım. Hala başımı yukarı aşağı sallamaya devam ediyordum. Kendimi tutup "Hatırlıyorum," dedim.

Lillian elinde havluya sarılı buz torbaları ile geri geldi. "Bir süre kendine zarar vermemeye çalış, gidip Gregory'ye bakacağım," dedi, ardından beni buzlar ve üç leoparla baş başa bırakıp gitti.

"Eğer Nathaniel'in canavarına dokunabildiysen, o zaman Gregory'nin canavarını çağırma ihtimalin de var."

Başımla reddettim. "Hiç zannetmiyorum."

Cherry kolumu tuttu. "Bizi yüzüstü bırakma Anita. Gregory'nin sana ihtiyacı var."

Geçirdiğim şokun arasından kızgınlığımın ilk kıvılcımları parlamaya başlamıştı. "Bu gece Gregory için her ne halt yapılması gerekiyorsa yaptım."

Cherry kolunu indirdi ama gözlerini kaçırmadı. "Anita, lütfen. Merle, Gregory'nin canavarını çağırabilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor, ilk dolunayını bile görmediğin halde bunu yapabilirmişsin."

İçi buz dolu havluyu sıkıca tutup göğsüme doğru çektim. Çıplak tenime değen soğukluk kafamı toplamama yardımcı oldu. "Böyle bir şeyi şekil değiştirmeden yapabileceğimi zannetmiyorum."

"İşin içinde sen varsan Anita, yapamayacağını söylemek aptallık olur," dedi Merle.

Buzlu havluyu kucağıma bırakıp iri adama baktım. "Fikrini ne değiştirdi? Dışarıda Gregory'ye yardım edemedim."

"Kedilerinden biri için hayatını tehlikeye attın. Sadece en iyi Nimir-Ra veya Nimir-Raj'lar kendi adamları için böyle bir riski kabullenir."

Havluya dokununca, bir ucunun ıslak olduğunu farkettim. Torba tam kapanmamıştı. Plastik torbayı suyu sızdırmayacak şekilde ayarladım. "Benden ne istiyorsun?" Sesim de bedenim kadar yorgundu.

Merle önümde diz çökünce gözlerine baktım. Gözlerinde şu an olmasını istemediğim bir bakış vardı. Bana güveniyordu. Oysa ben şu anda kendimi hiç güvenilir hissetmiyordum. Korkuyordum.

"Gregory'nin canavarını çağır."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nathaniel ile yaptığım şey..." İç çektim.

"Cinsel bir şeydi," diye tamamladı Cherry.

Başımla onayladım. "Şu an Gregory'yle öyle bir hava yakalayabileceğimi zannetmiyorum. Eğer işler yine kötü giderse, ne o ne de ben bununla baş edebiliriz."

"Canavar çağırmanın her zaman cinsel bir şey olması gerekmez ki," dedi Merle.

Garip bir şekilde bana güvenen gözlerine baktım. Yorgunluğun ötesindeydim. Şu an Gregory'ye verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Bir yanım hala Raina'nın habersizce gelmesinden korkuyordu ama aslında bunun mümkün olmadığını biliyordum. Artık kendimi kontrol edebilirdim. Ama... "Gregory'ye olanları hatırlamadan bir daha nasıl dokunabilirim?"

"Bilmiyorum ama lütfen Anita, lütfen ona yardım et."

"Doğru havaya girmeden canavarını nasıl çağırabilirim ki?" diye sordum.

"Adamlarından canavar çağırmasını bilen biriyle konuşman gerek," dedi Merle.

Ona baktım. "Aklında biri var mı?"

"Ulfric'inin kurtlarının canavarını çağırabildiğini duydum."

Başımla onayladım. "Evet, bunu ben de duydum."

"Kurtlarından birinin canavarını çağırırken sen de yanında olursan belki sana öğretebilir."

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama denemeye değmez mi?" dedi.

Su sızdıran buz poşetini eline tutuşturdum. "Elbette. Tabii eğer Richard kabul ederse."

Bunun cevabını Nathaniel verdi. "Gregory'nin durumundan kendini sorumlu tutuyor. Eğer Gregory'yi iyileştirme fırsatı eline geçerse bunu değerlendirir."

Nathaniel'e baktım ve çiçek rengi gözlerindeki zeka pırıltılarını seyrettim. Bu, Nathaniel'den duyduğum en parlak fikirlerden biriydi. Bana biraz umut da vermişti. Galiba Nathaniel kendini gerçekten toparlamaya başlamıştı ve iyiye gidiyordu. Böyle bir umuda ihtiyacım vardı ama yine de Nathaniel'in Richard'ı bu kadar iyi anlamış olması, bu kadar dikkatli olması biraz sinir bozucuydu. Bu, Nathaniel'i küçümsediğim anlamına geliyordu. Kendisini başkalarına teslim ettiği için onu küçük görmüştüm. Bazı insanlar arkada kalmayı, hizmet etmeyi tercih ederdi. Bu onları küçültmezdi, sadece farklılaştırırdı. Yüzüne baktım ve onunla ilgili başka neleri kaçırmış olabileceğimi ya da bana göstermediği yönlerinin neler olabileceğini düşündüm. Bu gece herkesin içini döktüğü bir gece olmuştu. Richard'ın ne eksiği vardı, o da bize katılabilirdi. Durum daha ne kadar kötüye gidebilirdi ki? Tamam, buna cevap vermeseniz de olur.

32

Dişlerimi fırçaladım ve ışığı açmadan karalıkta oturup kahve içerek beklemeye koyuldum. Nathaniel çıplak ayaklarıyla mutfağa girdi, saçları çıplak göğsüne ve üzerindeki tek kıyafet olan kot şortunun üzerine saçılmıştı.

"Gregory nasıl?" diye sordum.

"Doktor Lillian serum taktı, şoka iyi geleceğini söyledi." Masanın yanında önüme geçmeyeceği bir yerde durdu.

"Serum mu? Richard'ın gelmesi bir saat bile sürmez. Yine de serum taktıysa..." Cümlemi tamamlamadım.

Nathaniel benim yerime tamamladı. "Gregory çok ağır yaralı."

Başımı kaldırıp karanlığın içinde duran Nathaniel'e baktım. Sadece lavabonun üzerindeki küçük lamba yanıyordu. Geri kalan her yer karanlıktaydı. "Sadece kurtların yaptıkları değil, değil mi?

Nathaniel başını iki yana sallayınca saçları hafifçe dalgalandı. Omzuna büyükçe bir bukle düştü, elini atıp saçlarını arkaya taradı. Daha önce bu kadar uzun saçlı ve bu

saçlardan hiç de rahatsızmış görünmeyen bir erkek görmemiştim.

"Raina'dan bahsedip durdu. Hep küfrediyordu," dedi Nathaniel. Sesi bir fısıltı kadar alçaktı. Başımın üzerinden benim göremediğim ve büyük ihtimalle görmek istemeyeceğim bir şeylere bakıyordu.

Koluna dokundum. "İyi misin?"

Bana bakıp gülümsedi ama mutlu görünmüyordu. Elini uzatıp elimi tuttu. Sanki rahatlamaya ihtiyacı var gibiydi.

"Konuş benimle Nathaniel."

"Sana üç filmimi de vermiştim." Gülümsedi, bu sefer içtendi. Ben daha bir şey söyleyemeden konuşmaya devam etti. "Onları seyretmeyeceğini biliyorum. Filmleri verirken senin de Gabriel ve Raina gibi olduğunu düşünüyordum. Yani aramızda cinsellik olması gerektiğini düşündüm. Porno filmlerin hoşuna gideceğini sandım. Artık aramızda ne olursa olsun bizimle ilgileneceğini biliyorum. Bizi arzuladığın ya da içimizden birini sevdiğin için değil, sadece..." Dizleri üzerine çöktü, tuttuğu elimi göğsüne yaslayıp diğer eliyle de tuttu. Başını kucağıma yasladı. Gür saçlarını yüzünden çekip kucağımda yatan profiline baktım.

Bir süre öylece durduk, anlatmaya devam etmesini bekliyordum, galiba o da benim bir şeyler sormamı bekliyordu ama bir şekilde sessizlik uzadı. Kendimizi hazır hissedince içimizden biri sessizliği bozacaktı, ikimiz de bunu biliyorduk. Önce o iç çekti, bir eliyle bacağıma sarıldı. Diğer eli hala benim elimi göğsünde tutuyordu. Elimin üzerinde atan kalbini hissediyordum.

"O üç filmden başkalarında da oynadım. Çoğunda Raina da vardı. Gabriel beni sevgili ya da köle olarak almasına

izin vermiyordu. Galiba beni öldüreceğini biliyordu. Ama filmlerde işler kontrol altında olabiliyordu..." Bacaklarıma iyice sarıldı.

"Ne oldu?" diye sordum hafifçe.

"Gregory ile yaparlarken bir çeşit... Eğlence olsun diye yapmıştı. Ama Gregory hayatta kalınca, Raina bunun da filmini yapmak istedi."

Birkaç saniye için öylece kalakaldım. Galiba nefes bile almamıştım çünkü tuttuğum nefesi verince içim titredi. "Seninle mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı, yanağı hala bacağımın üzerindeydi. "Benimle."

Saçlarını okşayıp genç yüzüne baktım. Benden altı, hatta neredeyse yedi yaş küçüktü ama sanki aramızda onlarca yıl vardı. Nathaniel her zaman kurban olmuştu, herkes onu kullanmıştı.

"Gregory bir daha yapmayacağını, öyle bir şeyi tekrar etmektense kendini öldüreceğini söyledi, Gabriel de ona inandı."

Saçını okşayıp duruyordum çünkü başka ne yapabileceğimi bilemiyordum. Biri size en korkunç, en özel sırlarını verirken ne yapılabilirdi ki? Oturup dinlerdiniz. Yapabileceğinizin en iyisini, yani sessizce oturup dinlendiklerinden emin olmalarını sağlardınız.

Sesi o kadar alçalmıştı ki artık iyice fısıldıyordu. Ne dediğini duymak için eğilmek zorunda kaldım. "Beni zincirlediler, senaryoyu biliyordum. Başıma neler geleceğini biliyordum ve bu beni heyecanlandırmıştı. Korku, beklentimi artık dayanılmaz bir hale getirmişti."

Yanağımı, yanağına yasladım. Ağzının hareketlerini hissedebiliyordum ama sessiz kaldım, hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik ve dokunuşum dışında ona verebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Dişlenmeyi, ısırılmayı, acı çekmeyi seviyorum. Her şey harikaydı ama sonra..." Gözlerini kapattı, yüzünü kotuma yasladı. Sanki hatıralarını görmemeye çalışıyordu. Hareket edince ben de başını kaldırdım ve ensesini hafifçe öptüm. "Artık geçti Nathaniel, hepsi geçti."

Bir şey söyledi ama ne dediğini duyamadım.

"Ne?"

Başını, söylediklerinin duyulabileceği kadar çevirdi. "Tanrım, çok canım yandı. Gregory ile olduğundan daha uzun sürmesini istediği için parça parça kopardı."

Tüm bedeni titreyince ona doğru eğildim, boştaki elimle uzanıp sırtındaki saçları sıyırarak tenine dokundum. Sırtını okşayıp bıraktığım ısırık izlerini buldum. Şu ana kadar yaptıklarım yüzünden kendimi kötü hissetmemiştim. Şimdi Nathaniel'i herkes gibi kullandığımı farkediyordum.

İyice eğilip ona sarıldım, olabildiğince sıkı tuttum. "Özür dilerim Nathaniel, özür dilerim."

"Senin özür dilemeni gerektirecek bir durum yok Anita. Sen bana hiç zarar vermedin ki."

"Hayır, verdim."

Gözlerimi görebileceği kadar doğruldu. Gözleri kocaman açılmıştı, çok genç görünüyordu. "Bana yaptıkların çok hoşuma gitti, bunun için kendini kötü hissetme." Hafifçe gülümsedi. "Eğer kendini kötü hissedersen bir daha yapmazsın ama ben yapmanı istiyorum, hem de çok istiyorum."

"Seninle beslendim Nathaniel. *Ardeur*, bedenin ya da her ne için olursa olsun seni kullanıyorum. Ben insanları kullanmam."

Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse canım yanacaktı. "Lütfen bunu bana yapma."

"Ne yapmayayım?"

"Raina'nın yaptıklarını anlattığım için beni cezalandırma."

"Seni cezalandırmıyorum ki."

"Sana başımdan geçen çok kötü bir şeyi anlattım ve hemen beni korumaya çalıştın, kendini kötü hissettin. Seni tanıyorum Anita, düşüncelerin ikimizin de ihtiyaçlarının önüne geçecek."

"Neymiş bu ihtiyaçlar?" Kendi sesimdeki sabırsızlığı, hatta kızgınlığı ben bile duymuştum.

Üzerinden kalktığım için biraz doğrulup yüzüme yaklaştı. "*Ardeur*'ü beslemen gerek ve benim de bir yere ait olmam gerek."

"Bu evde istediğin kadar kalabilirsin Nathaniel."

Başını iki yana salladı, yüzüne dökülen saçlarını geri taradı, elimi bırakıp dizlerimi tuttu, masanın altına girip bacaklarımın önünde diz çöktü ama sadece elleriyle bana dokunuyordu. Bana baktı. "Hayır, sadece varlığıma göz yumuyorsun. Biraz ev işi, biraz getir götür yapıyorum ama buraya ait değilim. Günlerini beni düşünmeden geçirebiliyorsun. Buradayım ama hayatının bir parçası değilim, bunu biliyorum. Eğer *pomme de sang*'ın olursam, o zaman bir parçan olurum. Sonunda ikimizin de kabulleneceği bir biçimde hayatına dahil olmuş olurum."

Başımla reddettim. "Hayır Nathaniel, hayır."

Sandalyeyi ayaklarından tuttu ve benimle beraber kaldırıp masanın altında daha rahat durabileceği bir yere götürdü. Zorlanmamıştı bile. Ellerini sandalyenin kollarına koydu ve sandalyenin üzerine doğru eğildi, vücudunu dizlerimin arasına soktu.

"Seni her gün başka kim besleyecek? Richard mı? Jean-Claude mu? Micah mı?"

"*Ardeur* geçici olabilir," dedim.

Elleri belime dolandı. "Eğer geçici ise, o zaman geçinceye kadar benden beslen. Eğer kalıcıysa..."

"Hiç kimseden beslenmek istemiyorum."

Belime iyice sarılıp başını kucağıma yasladı, o zaman ağladığını farkettim. "Lütfen, bunu yapma Anita, lütfen yapma."

Saçlarını, yüzünü okşadım, ne diyeceğimi bilemiyordum. *Ardeur* kalıcı olursa ne yapacaktım? Richard, sebep her ne olursa olsun hiç kimsenin ondan beslenmesine izin vermezdi. Ben de onun gibi düşünüyordum. Beslenmeye en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda da Jean-Claude ölüler diyarında oluyordu. Micah hala büyük bir soru işaretiydi. Ama sırf bana izin veriyor diye Nathaniel'den beslenmek de hiç iyi bir şey değildi.

Başını kucağımdan kaldırıp diğer elimle yanağından tuttum. Loş ışıkta yanaklarında süzülen gözyaşları parlıyordu. Sanki bir çocuğu öpüyormuş gibi alnına bir öpücük konduruken Nathaniel gözlerini kapattı.

"Tam zamanında mı olaya dahil oldum, yoksa sizi rahatsız mı ediyorum?" Kapıda Richard duruyordu. Hassiktir! Her zamanki gibi zamanlaması mükemmeldi.

33

Nathaniel'in yüzü ellerimin arasındaydı, dizlerimin arasına diz çökmüştü ama büyük bölümü masanın altındaydı. Daha yeni öpüşmüştük ve ben öylece donup kalmıştım. Uzaktan nasıl göründüğümüzü tahmin edebiliyordum. Durumu Richard'a nasıl izah edeceğimi bilemiyordum. Bildiğim kadarıyla Richard'ın henüz *arde-ur*'dan haberi yoktu ve şu an bu konuyu açmaya pek niyetli değildim.

Nathaniel'in alnına hafif bir öpücük daha kondurdum ve doğruldum. Yanlış bir şey yapmıyorduk, o yüzden yaptığımızı gizlemeye çalışmayacaktım. Bu sefer Nathaniel hareket geçti ve başını kucağıma yasladı. Böyle yapınca, masa yüzünden kapıda duran kişinin ne yaptığını görmeyeceğini anladım.

Richard mutfaktan içeri, gücünü tenimin üzerinde azgın bir fırtına gibi gezdirerek girdi. Geldi, kucağımda yatan Nathaniel'i görebileceği bir yerde durdu. Nathaniel de başını çevirip kendisinden çok daha iri olan Richard'a baktı. Richard ikimizin de tepesinde dikilmiş bizi süzüyordu.

Jamil ve Shang-Da geride, kapının önünde kalmıştı. İkisi de koruma işinde gayet başarılıydı ama arada bu kadar mesafe varken korumalar bir işe yaramazdı.

Yüzümdeki ifadenin giderek kaybolup boş ama hoş bir hal aldığını hissettim. "Leoparlarımdan birini rahatlatıyorum, bunda ne var?"

"Çok rahat görünüyor," dedi Richard. Sesi yumuşaktı ama gücü yanıyordu, sanki açık bir fırın ağzının önünde duruyor gibiydim.

Dudaklarımı yaladım. Er ya da geç *ardeur*'ü açıklamam gerekecekti ve Richard'ın Gregory'yi kurtarmama yardım etmesini istiyordum, yani bu gece bunu anlatmam gerekebilirdi. "Nathaniel'le vampir izlerinin birleşmesi sonucunda oluşan yan etkiler üzerinde konuşuyorduk."

"*Ardeur*'dan mı bahsediyorsun?" dedi.

Çok şaşırmıştım ve bunun belli olmasına da izin verdim. "Sana kim söyledi?"

"Jean-Claude bilmem gerektiğini düşünmüş. Yanına gelip sabaha kadar burada kalmam için beni ikna etmeye çalıştı."

"Ya sen ne dedin?" Sesimi olabildiğince ifadesiz tutmaya çalışmıştım ama istediğim kadar ifadesiz değildi.

"Ne Jean-Claude'un ne Asher'ın ne de bir başkasının kanımla beslenmesine izin veriyorum. Sırf seninle olacak ve kan yerine seks olacak diye bu kuralımı değiştirmeye niyetim yok."

"Jean-Claude sana, eğer seninle veya kendisiyle beslenmezsem, bir şekilde başka birisiyle beslenmem gerektiğini söylemedi mi?"

"Ne zaman istersen Nimir-Raj'ını alabilirsin." Sesindeki küçümsemeyi gizlemeye bile çalışmamıştı.

"Micah pardıyla ilgili bir meseleyi halletmek için gitti."

"Yani gelip sabah seni düzemeyecek mi? Bence gelir."

Richard'a bakıyordum, gücü hala yüzümü yakacak kadar kuvvetliydi ve aramızdaki mesafeye rağmen fiziksel gücünü de hissedebiliyordum. Richard gerçekten sinirlenmediği sürece cüssesini belli etmeyen iri erkeklerdendi. Şu anda çok iyi görünüyordu ama hiç etkileyici değildi.

Nathaniel'in başını okşamaya başladım, o da bacaklarımın arasına sokulup iyice rahatladı. "Beni terketmiştin, hatırladın mı?"

"Nimir-Raj'la seni terkettiğimi öğrenince mi, yoksa daha önce mi düzüştün?"

Ne zaman olduğunu birkaç saniye düşündüm. "Sonra," dedim.

"Beni kaybettiğin için ne kadar yas tuttun, yarım saniye mi?"

Yüzümün kızardığını hissettim. Ahlaki yönden haklıydı ve başıma gelenlerin *ardeur* yüzünden olduğunu açıklamanın Richard'ı tatmin etmeyeceğini biliyordum.

"Bu pisliğe üçümüz beraber battık, işleri daha da kötüleştirme."

"Dördümüz diyorsun yani, yoksa artık beş mi olduk?"

Olabildiğinde ifadesiz kalmaya çalıştım. "Ne diyorsun?"

Masayı kaldırınca ağır ahşap gıcırdadı. Nathaniel bacaklarımın arasında durarak Richard'a sadece baktı. Silahım hala fareadamlardaydı. Bıçaklarımı almıştım ama Richard'ın bir yerini kesmek istemiyordum, henüz bunu gerektirecek bir şey yapmamıştı. Richard'la kavgaya giremezdim, kazanmam mümkün değildi. O yüzden tek yapabileceğim sakin bir şekilde oturup yüz ifademle ne kadar salakça davrandığını göstermekti.

Masaya bir kenara itip Nathaniel'in yanına diz çöktü ve uzun saçlarından tuttu. Onu çevirip çıplak sırtındaki ısırık izlerine baktı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. Sesi çok kızgın çıkmıştı. Gücü o kadar artmıştı ki sanki ısısı giderek yükselen bir kaynar suyun içine düşmüştüm.

"Hayır," dedim.

Richard, Nathaniel'in şortundan tutup zavallıyı sarsacak şekilde indirdi. Şortun üst düğmesinin kopup yere düştüğünü duydum. Richard şortu ısırık izlerinin gittiği yeri görecek kadar indirmişti.

Richard, Nathaniel'in üzerine eğildi. Pek dokunmuyordu ama varlığı bir dev gibi Nathaniel'in üzerine çökmüştü, Nathaniel'in bana sokulduğunu hissettim.

Richard, Nathaniel'in kulağına eğildi. "Ağzına ın aldı? İyi miydi bari?" diye fısıldadı.

"Bu kadar yeter Richard," dedim.

"Hayır," diye cevap verdi Nathaniel.

"Benden öylesine korkuyorsun ki yalan söyleyip söylemediğini bile anlayamıyorum." Richard, Nathaniel'in saçlarını avuçladı ve onu çekip üzerimden aldı. Bileğindeki kılıfında duran bıçaklardan biri elimde belirmişti, çektiğimi bile hatırlamıyordum. Bıçağın ucu Richard'ın boğazına dayalıydı, o kadar hızlı hareket etmiştim ki nefesim kesilmişti. Gözle takipedilemeyecek kadar hızlı olmalıydım. İnsanüstü bir hızdı.

Her şey donup kalmıştı.

Shang-Da ve Jamil içeri girdi. Bıçağın ucunu Richard'ın boynuna iyice bastırdım. "Karışmayın çocuklar."

Oldukları yerde kaldılar. Richard'ın gözlerine bakınca, kehribar rengi kurt gözlerini gördüm. "Nathaniel'i bırak

Richard." Sesim yüksek değildi, yine de tüm odada duyulmuştu.

"Bunun için beni öldüremezsin." Richard'ında sesi hafif çıkmıştı, o da dikkatliydi.

"Öldürmem ama biraz kanını akıtırım. Evet, kesinlikle akıtırım."

"Gregory'yi kurtarmak istiyorsan bana ihtiyacın var."

Bıçağın ucunda atan nabzını hissediyordum. "Gregory'i kurtarmak için Nathaniel'e zarar vermene göz yumamam."

Nathaniel'in saçını daha da sıkı tuttu ve ben de bıçağın ucunu biraz daha bastırdım, ilk kan damlası görünmüştü. "Eğer hırpaladığım Nathaniel değil de başkası olsa bu kadar hassas olur muydun?" diye sordu.

"Bu uyarıyı bir sefer yapacağım Richard. Adamlarımdan birine bir daha sakın elini sürme."

"Yoksa ne olur? Beni öldürür müsün? Hiç zannetmiyorum."

O an onu öldürmeyeceksem, tehdidimin tamamen boş olduğunu anladım. Ve onu öldürmeyecektim. Böyle bir şey için öldürmezdim.

Bıçağı boyundan çekerken rahatlamasını seyrettim. Üzerindeki gerginlik gitti ama hala Nathaniel'in saçını tutuyordu. Hiç düşünmeden hareket ettim ve Richard daha tepki bile veremeden kolunu kesecek kadar hızlı davrandım. Ayağa fırladı, kanayan kolunu tutarak bir adım geriledi. Kesik istediğimden daha derin olmuştu çünkü acele etmiştim. Richard'ın parmakları arasından kan akıyordu. Jamil ve Shang-Da odaya girdi.

Ayağa kalkıp Nathaniel'i yanıma çektim. Nathaniel şortunu çekip kendini örtmeye çalışıyordu. Sırtımızı dolaplara

doğru verdim. "Leoparlarıma bir daha asla bu şekilde dokunmayacaksın Richard, ne sen ne de kurtlarından biri."

Jamil elinde bir havluyla Richard'ın yarasında tampon yapmasına yardımcı oluyordu. Shang-Da, Doktor Lillian'ı çağırmaya gitmişti. "Şimdi çıkıp gitmeliyiz, o zaman leoparlarınla baş başa kalır ve başının çaresine bakarsın," dedi Richard.

"Sırf kavga ettik diye Gregory'nin sağır kalmasına, hatta ölmesine izin mi vereceksin? Sen kendini ve kurtlarını kontrol edemediğin için bu hale geldi zaten."

"Benim suçum, doğru, hepsi benim suçum."

Richard'a sadece baktım. Nathaniel arkama geçti. Kanlı bıçak hala elimdeydi.

Richard acı bir şekilde güldü. "Bu gece herkesi yarı yolda bıraktım." Bana baktığında yüzünde vahşi bir ifade vardı ama görünen canavarı değildi, sadece duygularını belli ediyordu. Kızgınlığı ve nefreti o kadar derinden geliyordu ki acı çekiyordu. "Gregory'yi kurtarmana yardım edeceğim çünkü haklısın, bu duruma düşmesi benim suçum. Bunu da kabulleneceğim," Jamil'in uğraştığı yaralı kolunu kaldırdı. "Çünkü yine sen haklısın, adamlarına dokunmaya hakkım yoktu. Kurtlarımdan birini kullanmana da izin vermemeliydim."

Doktor Lillian içeri girip olanları görünce yaramazlık yapan çocuklarmışız gibi bizi azarlamaya başladı. "Richard'a dikiş atılması gerekecek. İkinizin de yaptığı çok ayıp."

Lillian yarasını temizlerken Richard doktorun üzerinden kızgın bir şekilde bakıyordu. Bakışları benim değil de Nathaniel'in üzerindeydi galiba. Kesinlikle onu kıskanmıştı. Bu kadar kıskanmasını gerektirecek bir durum yoktu. Acaba

Jean-Claude *ardeur*, Nathaniel ve Lanetliler Sirki'nde yaptıklarımız hakkında Richard'a neler anlatmıştı? Jean-Claude yalan söylemiş olamazdı ama olanları işine geldiği şekilde anlatmış olabilirdi. Ama Richard'ın Nathaniel'i kıskanması Jean-Claude'un ne işine yarayabilirdi ki? Bunu Jean-Claude'a sormam gerekecekti. Richard'ın koluna dikiş atılırken ben de Jean-Claude'u telefonla arayabilirdim.

34

Jean-Claude, Richard'a sadece doğruyu söylediğini söyledi ama Monsieur Zeeman'ın Nathaniel'i kıskanmasının o kadar da kötü bir şey olmadığını ekledi. "Seni benimle paylaşmaya razı çünkü buna mecbur, Micah'la da paylaşmaya razı çünkü yine mecbur, hem ikimiz de alfa, yani dominantız. Ama seni Nathaniel gibi biriyle paylaşmak, işte bu biraz farklı."

"Olanları anlatırken Nathaniel'i tehlikeli birisiymiş gibi gösterdin değil mi?

"Hayır *ma petite*, ona olanları eksiksiz biçimde aktardım. Açıkçası Jason'ın dahil olmasına da pek sevinmedi."

"Jean-Claude, bunu Richard'a yapamazsın. Adamı delirteceksin."

"Belki sonunda sensiz yaşayamayacağını ve triumvirliğimizi kabullenmesi gerektiğini kavrayacak kadar delirtebilirim."

"Seni çıkarcı bok herif, onunla oynuyorsun."

"Hayatta kalmamızı sağlamak için onu olması gereken yere getirmeye çalışıyorum. Bu çıkarcı bir hareketse, öyle olsun."

"İşleri daha da kötüleştiriyorsun," dedim.

"Hiç zannetmiyorum. Bence *ma petite*, sen erkekleri hala anlayamamışsın. Pek çok erkek, eğer bir kadınla mutlu olamazsa o kadından vazgeçer. Ama eğer başka bir erkek o kadına sahip olmak isterse, erkek birden kadını hala istediğini farkeder."

"Sen ve Micah, beni yeterince sahiplenemediniz mi yani?"

"Açıkladığım gibi, biz onun dengiyiz, Nathaniel değil. Bu onun gururunu incitti."

"Richard'ın böyle yıkıcı bir erkeklik egosu olduğunu zannetmiyorum."

"Bence Richard hakkında bilmediğin pek çok şey var."

"Sen biliyor musun ki?"

"Sonuçta ben de bir erkeğim *ma petite*. Sanırım erkek ruhunu senden biraz daha iyi anlayabilirim."

Buna bir şey diyemezdim. "Bir dahaki sefere böyle manevralar yaparken bana da bir işaret ver. Yoksa birimizden birinin ölümüne sebep olacaksın."

İçini çekti. "İkinizin de ne kadar inatçı olduğunu unutuyorum bazen. Bunun için özür dilerim."

Alınımı mutfak duvarına dayadım. "Jean-Claude..."

"Efendim *ma petite*."

Gözlerimi kapattım. "Richard'ın, Nathaniel ve benimle ilgili tam olarak ne düşündüğünü söyler misin?"

"Ona gerçeği bütünüyle anlattım *ma petite*, ne eksik ne fazla."

Dönüp sırtımı duvara yasladım ve boş mutfağa baktım. Richard alt kattaki banyoda yaralarına baktırıyordu. Nathaniel diğer leoparlarla beraberdi, onu hiç bir şekilde yalnız bırakmamaları için kesin emir vermiştim. Richard'la kavga

ederlerse buna dayanamazdım. Kavga çok... Komik ya da zavallı bir şekilde gerçekleşirdi.

"*Gerçeği bütünüyle anlattım, ne eksik ne de fazla,* tam olarak ne demek oluyor?"

"Pek hoşuna gitmeyecek."

"Şimdi olanlar da hoşuma gitmiyor, anlat hadi Jean-Claude."

"Richard'a *ardeur* harekete geçtiğinde neler olduğunu anlattım ve genelde ortamda cinsellik varken Nathaniel hep yanında olduğu için onu cinsel yönden çekici bulduğunu düşündüğümü söyledim."

"Richard bu yüzden gelip kavga çıkarmaz ki."

"Ayrıca senin daha az uğraşacağın bir erkek bulmanın ikimizi de biraz rahatlatacağını söylediğimi hatırlıyorum. Senden çok fazla şey istemeyen, seni olduğun gibi kabul eden birini..."

"Sen de beni olduğum gibi kabul ediyorsun."

"Farketmene sevindim. Ama aylardır evinde yaşayan ben değilim ve işe her gelişinde, kokusundan seninle aynı yatağı paylaştığını anlıyorum."

"Leoparadamlarımın hepsi istedikleri zaman yatak odama gelebilir. Yavru köpekler gibi bir arada yatıyoruz. Cinsel bir şey değil."

"Sen nasıl diyorsan öyledir." Sesi yumuşak ve alaycıydı.

"Lanet olsun Jean-Claude, Nathaniel'e o gözle bakmadığımı biliyorsun."

Sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Bence bana değil, kendine yalan söylüyorsun *ma petite.*"

"Nathaniel'e aşık değilim."

"Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum."

"O zaman ne diyorsun?"

Hafif sinirli bir ses çıkardı. "*Ma petite*, hala fiziksel ilişkiye girdiğin her erkeğe aşık olman gerektiğini düşünüyorsun. Öyle değil. Bir arkadaşınla da gayet güzel, hatta harika bir cinsel deneyim yaşabilirsin. İlle aşk olmasına gerek yok."

Başımı iki yana sallıyordum ama görmediğini farkedince "Ben öyle günübirlik cinsel ilişkilere girmem Jean-Claude, bunu biliyorsun," dedim.

"Nathaniel'le her ne yapıyorsanız *ma petite*, bu günübirlik değil."

"Onu *pomme de sang*'ım olarak kullanamam. Yapamam."

"Ahlaki değerlerin çirkin yüzlerini göstermeye başladı işte *ma petite*, onların seni köreltmesine izin verme."

Söylediklerine karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ama kapattım ve söylediklerini birkaç saniye düşündüm. Nathaniel'i çekici buluyor muydum? Şey, evet. Ama pek çok erkeği çekici bulurdum. Bu onlarla yakınlaşmamı gerektirmezdi ki.

"*Ma petite*, nefesini duyabiliyorum. Ne düşünüyorsun?"

Araya girince aklıma yeni bir şey geldi. "İzleri ilk birleştirdiğimizde neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordum, beni dışarıda tutmak için konsantre olman gerekiyordu. Şimdi öyle değil. Belki *ardeur* da geçicidir."

"Belki de öyle bir umut olabilir."

"Eğer *ardeur* kalıcı olursa sevişmem gerek. İstediğin bu değil miydi?"

"Bu cinsellikten uzak durma kararının can sıkıcı olmadığını söylemek aptallık olur ama *ardeur*'u bilerek hiç kimse-

ye bulaştırmak istemem. Bu bir... Bir lanet *ma petite.* Kana olan arzumu giderebiliyorum. Biliyorum, bedenimin bir sınırı var. Ama *ardeur*, ah, asla tamamen tatmin olmuyor. Her zaman o arzu, o istek var. Bunu sana vermeyi nasıl isteyebilirim? Ama eğer Monsieur Zeeman işbirliği yaparsa, ikinizin sonunda kalıcı bir çözüm bulması için bir yol olabilir."

"Ne, beraber mi yaşacağız yani?"

"Belki." O tek kelimeyi söylerken sesi çok dikkatliydi.

"Richard'la tartışmadan bir arada bir saatten fazla duramıyoruz, tabii sevişmediğimiz zamanlarda. Bence çok evcimen bir çift olamayız."

Tüm konuşmamız boyunca ilk defa sesinde bir duygu hissetmeme izin vermişti, rahatlama. Rahatlamıştı. "Hepimiz için en iyi olanı bulmaya çalışıyorum *ma petite* ama işler gitgide karışıyor, artık 'en iyi'nin ne olduğundan emin değilim."

"Sakın bana her duruma uygun bir planın olmadığını söyleme. Sen devamlı planlar kuruyorsun, bir şeyler atladığına inanmam."

"Belle Morte'nin ateşinin gözlerini sarmasını seyrettim. Bir başvampir ya da alfa likantrop gibi güçler kazanıyorsun. Tüm bunları nasıl planlamış olabilirim?"

İçimde bir şey düğümlendi. "Yani, sen de sonunda neler olup bittiğini bilmediğini itiraf ediyorsun."

"*Oui*, bu seni mutlu mu etti?" Sesi sinirli gelmeye başlamıştı. "Artık mutlu musun *ma petite*? İşler artık boyumu aştı. Hiç kimse bizimki gibi bir birlik kurmaya kalkışmamıştı. Bu bir efendiyle iki kölenin ortaklığı değil, üçümüz de eşitiz. Gücümü kullanma konusunda ne kadar nazik davrandığımı farkettiğini bile zannetmiyorum. Kurtlar bana itaat

eden hayvanlar. Pek çok başvampir hayvanlarını, kendi vampirlerine dahil ederdi."

"Nikolaos'un hayvanı kurt değil fareydi. Şehrin Efendisi olduğunda, Marcus ve Raina'nın sürüsü kontrol edemeyeceğin kadar güçlüydü. Kahretsin, öldürdüğüm vampirlerin yerini doldurmaya kadar büyük ihtimalle vampirlerinden daha güçlüydüler."

"Yeterince gücüm olmadığı için zorbalaşmadığımı mı ima ediyorsun?"

Biraz düşündüm ve "İma falan etmiyorum, aynen böyle söylüyorum," dedim.

"Beni bu kadar küçük mi görüyorsun?"

"İki, hatta üç seneönce nasıl olduğunu hatırlıyorum ve gücünü karşına çıkanlara en ufak bir saygı göstermeden kullandığını biliyorum."

"Yani sence acımasız mıyım?"

"Pratiksin," dedim.

Bu sefer sessiz kalma sırası ondaydı. "Pratik evet, aynı senin gibi *ma petite,*" dedi.

"Ben ne olduğumu biliyorum Jean-Claude ama senin ne olduğundan emin değilim."

"Sana asla bilerek zarar vermem *ma petite.*"

"Sana inanıyorum."

"Ama senin için aynı şeyin geçerli olduğunu zannetmiyorum," dedi hafifçe.

"İkinizin de başına bir şey gelmesini istemem ama Richard leoparlarıma zarar verir ve eğer sen de aptalca bir şey yaparsan, sonra olacaklardan beni sorumlu tutmazsın."

"Asla senin... Pratik zekanı küçümsemem *ma petite.* Ama Richard için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Sırf Nathaniel'i biraz hırpaladığı için onu öldüremeyeceğimi söyledi."

"Richard, Nathaniel'ciği ne kadar hırpaladı?"

"Richard'a çocuk muamelesi yapmayı bırak Jean-Claude ve kolunu kesmemi gerektirecek kadar sertleşti."

"Ne kadar derin kestin?"

"Şu anda doktor kolunu dikiyor."

"Ah, işe bak," dedi ve içini çekti. Bu sefer sesi tenimin üzerinde gezindi. Şimdiye kadar terbiyeli davrandığını anladım, en azından sesini kullanmıyordu.

"Artık oyun olmasın Jean-Claude. Richard'la telefonda konuşmanı ve ona bunları bilerek yaptığını söylemeni istiyorum."

"Ama ona Nathaniel hakkında yalan söylediğimi söyleyemem, değil mi?"

"Bu işi hallet Jean-Claude. Hemen. Bu gece. Richard'ın, Gregory'yi nasıl iyileştireceğimi göstermesi gerek. Küs kalamayız."

"Ona ne söyleceğim *ma petite!* Yarın sabah Nathaniel'in kollarında olmayacağın konusunda ne gibi bir garanti verebilirim? Richard'ı bu gece yanında kalmaya ikna edip *arderur* geldiğinde yanında olmasını sağlayabileceğimi düşünüyorum."

"Richard zaten konumunu gayet net belli etti Jean-Claude. Ne senin ne Asher'ın ne de başka birisinin ondan beslenmesine izin veriyor. Kan yerine cinsellik var diye benim için ayrıcalık yapmayı da düşünmüyor."

"Böyle mi söyledi?" Sesinde bir şaşkınlık vardı.

"Evet, neredeyse kelimesi kelimesine böyle söyledi."

Jean-Claude içini çekti, sesi yorgun gelmişti. "Ben sizinle ne yapacağım?"

"Ben bilmem, patron bilir. Ama o da yok."

"Şimdi bu da ne demek oluyor *ma petite*?"

"Bir patronumuz yok demek. Eğer öyleysek, denk olmamız çok iyi ama hiçbirimiz ne haltedeceğimizi bilmiyor ve bu hiç iyi değil Jean-Claude. Çok ciddi şeylerle uğraşıyoruz. Sadece fiziksel değil metafizik ve duygusal şeyler de var. Bütün bunlar için ne yapmamız gerektiğine yardımcı olacak ipuçları gerek."

"Peki kimden yardım isteyeceğiz *ma petite?* Eğer Konsey'deki vampirler ikinize de dördüncü izi verdiğimi anlarsa, sırf dördüncü izin bize vereceği güçlerden korkacakları için bizi yok ederler."

"Ben Marianne ve arkadaşlarıyla konuşmuştum. Wiccan'larla, cadılarla."

"Ne yapacağız, yerel cadı grubuna gidip yardım mı isteyeceğiz?" Sesinde küçümseme vardı.

"Ses tonun hiç hoşuma gitmedi Jean-Claude, özellikle de daha iyi bir fikrin olmadığı düşünülürse. Daha iyisini yapamıyorsan başkalarını eleştirme."

"Çok doğru *ma petite*, çok olgun bir davranış. En derin ve içten özürlerimi sunarım. Çok haklısın. Fikir almak ya da yol göstermesi için kime danışacağımızı bilmiyorum. Dost bir cadı bulup konuşma fikri üzerinde düşüneceğim."

"Ben konuşacak bir dost tanıyorum. Ama işlerin nasıl yürüdüğünü görmek için üçümüzü görmek isteyecektir."

"Marianne'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"O cadı mı ki, ben psişik zannediyordum."

"Aslında ikisinin arasında pek bir fark yok," dedim.

"Herhalde öyledir. Bu işleri pek bilmiyorum."

Caleb'le Micah'ın arasında uyandığımda Marianne'i aramaya ne kadar kararlı olduğumu hatırladım. Aklımdan çıkıp gitmişti.

"Durumu yatıştırmak için Richard'a söyleyebileceğin bir şey yok mu?"

"Yalan söylememi ister misin?"

"Kahretsin, Jean-Claude..."

"Richard'a eğer *ardeur*'un açlığını doyurmazsa, mutlaka doyuracak başka birini bulman gerektiğini açıklayabilirim," dedi Jean-Claude.

"Bunu zaten açıkladım." Birkaç saniye aramızda geçenleri düşündüm. "Beni suçladı..." Söylediklerini kelimelere dökemediğimi farkettim. "Nathaniel'le çok ileri gittiğimizi ima etti, yapmadığım şeyleri yapmakla suçladı, çok kabaydı. Artık onunla sevişmek istediğimden pek emin değilim."

"Seni kızdırmış," dedi Jean-Claude.

"Aynen öyle."

"Yani kabul etse bile onunla yatmayacak kadar kızgın mısın?"

Evet demeye hazırlanıyordum ama kendimi tuttum. Çok yorgundum. Bütün bu olan bitenden gına gelmişti. İşin doğrusu, ikisi de beni çok yoruyordu. Ne onlarla ne de onlarsız yaşayabiliyordum. Richard'dan içimi acıtacak kadar çok hoşlanıyordum ama istediğinde tam bir pislik olabiliyordu ve bu gece de pis bir havadaydı. Böyle davrandığında onunla beraber olmak istemiyordum. Kahretsin, böyle davrandığında yakınında bile olmak istemiyordum.

"Bilmiyorum," dedim.

"Şey, en azından dürüst davrandın ama o zaman durum iyi değil. Eğer Richard'ı ve Nathaniel'i reddedersen, Nimir-

Raj'ın da bu gece dönmezse, sabah ne yapacaksın *ma petite*? Lütfen bunu iyi düşün. Açlığın sağlıklı düşünmeni, hatta hayatını tehlikeye atmadan önce içinde bulunduğun durumda sana en az zarar verecek seçeneği seçmeye bak."

"Ne diyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi, eğer *ardeur*'ü reddedersen daha da kötüye gider. Eğer çok fazla ve çok şiddetli bir şekilde bastırırsan, varlığını ya da olduğunu zannettiğin kişiliği yok eder. Ben ilk birkaç hafta *ardeur*'ü beslemek için yaptıklarımı atlatabildim ama zaten ölmeden yıllar önce yeterince ahlaki çöküntü yaşamıştım. Tekrar ediyorum *ma petite*, sen benim kadar kolay atlatamazsın. Benliğinden çok ödün vermen gerekeceğini hissediyorum."

"Yani Nathaniel'le düzüşünce ödün vermiş olmayacak mıyım?"

İçini çekti. "Bu şekilde söyleyince haklıymışsın gibi. Ama bir yabancıyla aynı şeyi yaptığında ne kadar taviz vermiş olacaksın?"

"Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Nimir-Raj'la yaptığın tam olarak bu değil miydi?" Bunu söylerken ses tonuna çok dikkat etmişti, suçlayıcı olmamaya çalışıyordu.

Söylediğine karşı çıkıp tartışmayı çok isterdim ama tartışmayı kaybetmek hiç hoşuma gitmezdi ve büyük ihtimalle de kaybedecektim. "Tamam, durumu açıkladın."

"Umarım açıklayabilmişimdir Anita. Umanm." Durum çok kötü bir hal almadıkça adımı hiç söylemezdi. Lanet olsun.

"Biliyor musun, arada bir normal dertlerimiz olsa hiç fena olmaz."

"Peki bu normal dert dediğin şey nedir *ma petite*?"

Jean-Claude bir puan daha kazanmıştı. "Artık bilemiyorum."

"Sesin yorgun geliyor *ma petite.*"

"Şafağa birkaç saat kaldı. Bütün gece ayaktaydım, yani, evet, yorgunum." Bunu yüksek sesle söylediğim anda bir anda gözlerim yanmaya başladı. Gözlerimi ovunca rimelim elime ve büyük ihtimalle de gözlerimin etrafına bulaştı. Nadiren makyaj yapardım, o yüzden makyaj yaptığımı hep unuturdum.

Richard peşinde iki koruması ve fareadamlarla mutfağa geldi. Bana baktı ama hiç dostça bir bakış değildi.

Jean-Claude'a "Kapatmam gerek," dedim.

"Richard'la konuşmamı ister misin?"

"Hayır, bu gece yeterince zarar verdin."

"Sadece yardım etmek istemiştim."

"Eminim öyledir."

"*Ma petite.*"

"Efendim."

"Dikkatli ol ve *ardeur* hakkında söylediklerimi unutma. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Buna sen bile inanmıyorsun," dedim.

"Ah, beni yakaladın. Beslenmekte, eğer seçtiğin kişiyle ve hemen yaparsan utanılacak bir yan yok. Eğer direnirsen, o zaman kendini arzun dışında birisiyle, istemediğin bir yerde beraber bulabilirsin. Bunun hoşuna gideceğini zannetmiyorum *ma petite.*"

Bu konuda haklıydı. "Bunu yarın konuşuruz. Ve Damian'ı da unuttuğumu zannetme."

"Unuttuğunu düşünmüyordum *ma petite.* Aramanı bekleyeceğim."

Hoşçakal demeden telefonu kapattım çünkü kızgındım ve korkuyordum. Bu gece Richard'la uğraşmanın yanı sıra Gregory'yi de kurtarmam gerekiyordu ve yarın sabah uyandığımda *ardeur* hazır bekliyor olacaktı. Böyle olmaması ihtimali de vardı, sonuçta sadece bir kere olmuştu ama buna güvenemezdim. En kötü duruma hazırlanmalıydım. En kötü durum, bu sabah hissettiklerimi hissetmekti. Önemli olan, arzumu kiminle besleyeceğim ve yaptıktan sonra bununla baş edip edemeyeceğimdi.

35

Sabahın üçünde uyanık olmaktan nefret ediyordum. Vücudun yavaş, beynin daha da yavaş çalıştığı, insanın uymaktan başka bir şey düşünemediği, Tanrı'nın unuttuğu bir saattir. Ama henüz yatamazdım, daha yapacak çok iş vardı.

Dr. Lillian, Gregory'nin kolundaki serumu çıkarmıştı ama zavallı, piknik masası üzerinde, hala yatak örtüsüne sarılmış oturuyordu. Zane ve Cherry'nin arasındaydı. Dr. Lillian muayeneye devam etti, nabzına baktı, derisini inceledi. Doktorun kaşları çatıktı. Gregory'nin durumunun pek hoşuna gitmediği açıktı. Nathaniel de onların yanındaydı, Richard'la piknik masası arasında duruyordu. Richard ona yeniden saldırmamıştı. O yokmuş gibi davranıyordu. Ben parmaklıklara dayanmış etrafı incelerken iki fareadam koruma, Claudia ve Igor da yanıma geldi. Richard kolunda sargı ve iki koruması Jamil ve Shang-Da ile geldiğinden beri, fareadam korumalar peşimden ayrılmamıştı.

Richard'ın gücü, yaklaşan fırtına gibi havada geziniyordu. Sıcak, nemli yaz gecesini daha da kasvetli hale getirmiş-

ti. Onun bu baskın gücünü ve öfkesini hisseden fareadamlar beni koruma işini daha da ciddiye almıştı. Onlara Richard'ın bana zarar vermeyeceğini açıklamaya çalıştığımda, Claudia omuz silkip "Rafael seni güvende tutmamızı istedi, biz de bunu yapacağız," dedi.

"Yani tehlikede olmadığımı söylememe rağmen mi?"

Claudia yeniden omuz silkti. "Bence bu adama, doğru bir karar veremeyecek kadar ilgi duyuyorsun."

Yan gözle Igor'a baktım. "Sen de aynı fikirde misin?"

"Asla bir hanımefendi ile tartışmam, özellikle de kavgada baş edemeyeceklerimle," dedi.

Igor'un mantığının geçerliliğini tartışmak biraz zordu. Bu da uzun boylu, kaslı iki gölge edindiğim anlamına geliyordu. Çok rahatsız ediciydi. İkisi de Rafael'in emirlerini dinliyordu, benim isteklerimin pek bir önemi yoktu.

Yani Richard, korumaları, ben ve korumalarım verandada kalakalmış, öylece durmuş ve değişmek için soyunup hazırlıklara başlamış olan Stephen'a bakıyorduk. Eğer üzerindeki elbiselerle değişirse elbiseleri parçalanırdı. Şekil-değiştiriciler genelde ikinci el kıyafetler satan yerleri tercih eder, dolunay yaklaşırken de ya en eski kıyafetlerini giyer ya da çıplak kalmayı yeğler.

Hepimiz, Richard'ın gücünün etki alanı içindeydik. Gücü etrafımızda görünmez bir yıldırım gibiydi, kelimenin tam anlamıyla aramızda akıyordu. Kollarımızdaki tüyler diken diken olmuş, ensemizdeki tüyler dikilmişti. Köpekler gibi huzursuzduk.

"Richard..." dedi Jamil ama Richard aniden yan gözle bakınca koruması sustu kaldı. Richard'ın gücü biraz daha arttı, dev bir el gibi üzerimize yüklendi.

"Ne oldu Richard? Bu güç gösterisi ne için?" diye sordum.

Bana döndüğünde suratında gördüğüm kızgın ifade yüzünden bir adım gerilemek istedim ama kendimi tuttum. Fakat kendimi tutmam hiç kolay olmamıştı.

"Kedini kurtarmak istiyor musun?" diye sordu. Sesi de yüzündeki ifadeyle ve etrafımızda dolaşan gücüyle aynıydı.

"Evet," diye fısıldadım.

"O zaman seyret," dedi.

Ellerini Stephen'ın önünde açtı, adamın yaklaşık on santim yakınında tuttu. Gücü kasılmaya başladı, o kadar kasıldı ki sanki basınç değişmiş gibi kulaklarım tıkanmıştı. Yutkunup tıkanan kulaklarımı açmaya çalıştım. Ama bu bir işe yaramadı. Bu şekilde rahatlayabileceğim türde bir basınç değildi.

Richard'ın elleri kasıldı, sanki Stephen'ın etrafındaki görünmez bir şeyi sıkıyordu. Stephen, Richard'a doğru sendeledi, hafifçe inlediğini duyacak kadar yakındım. Richard yumruklarını sıktı ve aralarında sıcakta buharlaşan hava gibi bir bulanıklık oldu. Artan güçle yüzümdeki kemiklerin ağrıdığını hissettim. Sanki hava ağırlaşmıştı, nefes almakta güçlük çekiyordum.

Richard elleriyle acayip bir hareket yaptı ve basınç yok oldu. Sanki nihayet fırtına kopmuştu. Bir an için üzerimize yağan şeyi yağmur zannettim ama kan gibi ılık bir şeydi ve gökten düşmüyordu, Stephen'dan fışkırmıştı. Daha önce düzinelerce kere şekil-değiştiricileri değişirken seyretmiştim ama böyle bir şey görmemiştim. Sanki Stephen'ın vücudu patlayıp ılık, yoğun bir sıvıya dönüşerek etrafa saçılmıştı. Genelde insanın içindeki canavar kozadan çıkan kelebek

gibi bedenden sıyrılırdı ama bu sefer öyle olmamıştı. Stephen bir an için kasıldı ve sonra kurtadam formunda doğruldu. Dengesini kaybetti, dizleri üzerine düştü, nefesi kesildi, titriyordu.

Benim de nefesim kesilmişti. Stephen'ın üzerime sıçrayan parçaları hızla soğurken öylece kalakaldım. Yeniden nefes alabildiğimde, "Yüce Tanrım," diyebildim.

Stephen'ın tüyleri koyu bal rengindeydi. Richard'ın ayaklarının dibine düşmüş titriyordu. Daha önce gördüğüm değişimlerde, değişim acı verici olurdu ama değişim tamamlanınca genelde kalkıp rahat rahat dolaşırlardı. Şimdi Stephen sarsılmış, hatta acı içinde görünüyordu. Neler oluyordu?

Stephen, Richard'la aralarında kalan az bir mesafeyi zar zor kapatıp uzun sivri dişlerle kaplı ağzını kralının koşu ayakkabılarının üzerine yasladı. Neredeyse cenin pozisyonu almış, kaslı kollarını kendine sarmış, Ulfric'inin ayakları dibinde, yerde yatıyordu. Bu çok pasif bir hareketti ama neden böyle bir şey yapmaya gerek duymuştu anlayamamıştım. Stephen yanlış bir şey yapmamıştı ki.

Richard'a baktım. Beyaz gömleği, Stephen'ın parçalanıyla kaplanıp üzerine yapışmıştı. O da dönüp bana baktı, yüzündeki parçalar minik yıldızlar gibi parlıyordu. Kızgın gözlerle bana bakarken yanağından yoğun bir parça kaydı. Yüzünde meydan okuyucu bir ifade vardı, sanki ona kızmamı bekliyordu.

Yüzümdekileri temizlemek için elimi kaldırırken elimin titremesine engel olamadım. Yüzümdekileri silip sert bir hareketle yere attım. Korumalara bakınca onların da vücut parçalarıyla kaplandığını gördüm ama Richard ya da benim kadar kötü durumda değillerdi. Bizim kadar yakın durma-

mışlardı. Hepsi Richard'a bakıyordu. Yüzlerindeki ifade aynıydı. Korku, kızgınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeydi. Tepkilerinden bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Ancak ikinci denememde konuşabildim ve yine de sesim nefes nefeseydi. "Daha önce şekil değiştiren bir sürü şekil-değiştirici gördüm ama hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Stephen'ın canavarını sen çağırdın diye mi böyle oldu?"

"Hayır," dedi Richard.

Bir şeyler daha söylemesini bekledim ama Richard sessiz kaldı, açıklaması bu kadardı. Ama 'hayır' pek bir anlam ifade etmemişti. Diğerlerine baktım. "Peki, burada neler olduğunu anlatacak biri yok mu?"

Jamil konuşmak için hareketlendi, sonra durup Richard'a baktı. "Ulfric'imin izniyle," dedi. Kelimeleri kibardı ama ses tonu sinirliydi, neredeyse meydan okuyordu.

Richard dönüp ona baktı. Richard'ın yüzünü görmemiştim ama artık nasıl baktıysa, Jamil geriledi. Etrafa yayılan yoğun sıvıyla kaplı yere tek dizi üzerine çöktü. Başını öne eğdi. "Kabalık etmek istememiştim Ulfric," dedi.

"Bu bir yalan," dedi Richard. Sesi her zamankinden daha kalındı, hırlamaya daha yakındı.

Jamil gözlerini kaldırıp Richard'a baktı, sonra başını yeniden eğdi. "Ne söylememi istersin Ulfric. Söyle, ben de söyleyeyim."

Richard, dizleri üstündeki Jamil'i öylece bırakıp bana döndü. "Stephen'ın canavarını çağırmadım, onu söküp çıkardım."

Yan gözle Stephen'a baktım, hala Richard'ın ayakları dibinde yatıyordu. "Neden?" diye sordum.

"Genelde ceza olsun diye yapılır."

"Stephen ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey." Richard'ın sesi sertti, neredeyse yüz ifadesi kadar sertti.

"O zaman onu niye cezalandırdın?"

"Çünkü yapabiliyorum." Bunu söylerken çenesi kalkmıştı, kendini beğenmişliği geri geliyordu.

"Sana neler oluyor Richard?"

Güldü, o kadar yersiz bir sesti ki kendimi tutamayıp sıçradım. Gülüyordu ama kaba, sert bir sesti. "Gregory'nin canavarını nasıl çağıracağını öğrenemedin mi?"

"Ters bir zamanında olduğun ve bunun acısını başkalarından çıkardığın dışında bir halt öğrenmedim."

"Ne olduğunu mu öğrenmek istiyorsun? Gerçekten öğrenmek mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"Önümden çekil Stephen," dedi Richard ve Stephen sebebini bile sormadan aramızdan çekildi.

Karşı karşıya durmuş birbirimize bakıyorduk, aramızda bir metre bile mesafe yoktu. Stephen'a her ne yaptıysa gücünü tüketmişti, yine üzerime bastıran iri bir şey gibiydi.

"Aramızdaki izleri aç Anita ve hissettiklerimi sen de hisset."

"İzleri zaten açtım. Zaten açmıştım. Bu canavar çağırma işini anlamak için açmam gerekmiyor muydu?"

"Yani aramızda sadece benim kalkanlarım mı var?"

Başımla onayladım. "Öfkeni hissedebiliyorum Richard, sadece sebebini bilmiyorum."

"Aramızda sadece benim psişik kalkanlarım var..." Başını iki yana salladı, neredeyse gülümsemişti ve sonra kalkanları yok oldu. Sanki fiziksel bir darbe yemiş gibi bir adım

geriledim. Öyle bir kızgınlıktı ki ağzındaki safra tadını alıyordum. Öyle bir kendinden nefretti ki yanaklarımdan akan gözyaşları tenimi yakıyordu. Bir süre öylece durup Richard'ın acısını hissettim. Boğulacak gibi olmuştum.

Richard'a baktım, gözyaşlarım hala yanaklarımdan akıyordu. "Richard, aman Tanrım."

"Benim için üzülme, *sakın* bana acımaya kalkma!" Bunları söylerken kollarımı tuttu ve birbirimize dokunduğumuz anda canavarlarımız içimizde harekete geçip dolaşmaya, o yakıcı güç dansına başladı. Richard'ın canavan üzerime atılıp varlık ötesi pençelerini bana savurdu. Çığlık atıp kendi canavarımı ona saldırttım. Pençelerinin eti yardığını hissediyordum. Gözle görülecek bir şey yoktu ama dişlerimin ve pençelerimin arasındaki tüy, kas ve eti hissedebiliyordum. Çığlık atıyordum ama sadece acı yüzünden değil, Richard'ı parçalıyor olmanın hissiyle bağırıyordum. Canımı yakıyordu ve ben de onun canını yakmak istiyordum. Artık mantık yoktu, düşünmek yoktu, sadece hareket vardı.

Canavarlarımız dönüyor, pençe atıyor, ısırıyor, birbirini parçalamaya çalışıyordu. Verandaya yığılıp kaldık, ikimiz de bağırıyorduk. Belli belirsiz Richard'ın hala beni tuttuğunu görebiliyordum, sanki bırakamıyordu.

Etrafımızda bir hareketlilik oldu. Etrafımızda dolaşıyorlardı ama karışan ya da dokunan olmadı. Richard'la beraber yere düşünce uzaklaştılar, sanki dokunmak istemiyorlardı. Bağrışmalarımızın arasından "Neler oluyor? Ne yapıyorlar? Anita, Anita! Richard kontrolü sağla!" gibi sesler geliyordu.

Richard'ın canavarı bir anda içime çöktü ama artık canımı yakmıyordu. İki canavarın gücü de sessizce yattı. Birbirlerine yaslanıyor ama karışmıyorlardı. Sadece yaslanıyorlar-

dı. Richard'ın gücüne yaslanan şeyin kemiklerini, tüylerini hissedebiliyordum. İçimdeydi ama farklı bir şeydi. Kulaklarımda uğuldayan kandan başka bir ses duyamıyordum. Richard'ın üzerime yığıldığını görmeden önce ağırlığını üzerimde hissettim. Başını göğsüme yasladığını görmeden önce başını göğsümden hissettim. Bedeninde akan kanı, karnımın biraz üzerinde atan kalbini hissedebiliyordum. Stephen'dan saçılan yoğun sıvı ile kaplanmıştım. Üzerime sıçrayanlar yetmezmiş gibi bir de yerdeki birikintilerin içine düşmüştüm ve Richard'ın üzerindekiler de bana bulaşmıştı. Şafağa kalsa bile yatmadan önce duş almam şarttı. Ayrıca sanki dayak yemiş gibiydim. Daha hareket etmeden tutulduğumu anlamıştım.

Herkes etrafımıza toplanmış bize bakıyordu. Sonunda konuşacak gücü bulabildim, sesim hırıltılıydı ama net çıkmıştı. "Üzerimden kalk."

Richard yavaşça başını kaldırdı, sanki onun da canı yanıyordu. "Üzgünüm."

"Sen her zaman üzgünsün Richard, şimdi üzerimden kalk."

Hareket etmedi, tersine iyice yerleşti, belime sarılmıştı. "Hala Gregory'ye yardım etmek istiyor musun?"

"Bütün bu tantananın sebebi bu zaten, yani evet."

"O zaman bir daha deneyelim."

Bir anda gerildim ve altından çıkmaya çalıştım. Belimi biraz daha sıkı kavradı. "Sakin ol Anita, canın yanmayacak. Yani acıyacağını zannetmiyorum."

"Yok canım. Deli gibi acıdı. Bırak beni Richard." Sesimden kızgınlığım ve korkum belli olmaya başlamıştı. Kızgın olmak daha iyiydi, korku olmadan da idare edebilirdim.

"Bana meydan okudun, dövüştük. Artık bitti," dedi.

Debelenmeyi kesip ona baktım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Aynı türde hayvanlar değiliz Anita. Hayvanlarımızın hangisinin daha... Sert olduğunu bulmamız gerekiyordu."

Yattığım yerden kahverengi gözlerine baktım. "Yani bu bir çeşit üstünlük mücadelesi miydi?"

"Tam olarak değil."

Gariptir cevabı Merle verdi. "İki farklı canavar karşılaşınca ikisi de güçlü ve dominantsa, mesela gerçek bir Ulfric ve gerçek bir Nimir-Ra, iki hayvan dövüşüp birbirini tartar. Bunu daha önce de görmüştüm. Daha çok birbirinizin hayvanlarını ehlileştirdiniz."

Yattığım yerden uzun boylu adama baktım. "Şimdi, kimse kimseyi ehlileştirmedi ki."

Merle yanımıza diz çöktü. "Sanırım haklısın. Ulfric'in dediği gibi, bir meydan okuma oldu. İstese, içinizden biri kazanıncaya ya da kaybedinceye kadar dövüşe devam edebilirdi ama Ulfric dövüşü bıraktı."

Birinin Richard'a kendini kontrol etmesini söylediğini hatırladım, demek canavarını kastetmişti. Richard'a baktım. "Dövüşü bıraktın, öyle mi?"

"Kimin daha üstün olduğu umrumda değil Anita. Bu tarz güç oyunlarının benim için hiçbir anlamı yok. Zorlanmadıkça bulaşmak istemem."

"Gregory'ye yardım edebileceğimi söylüyordun. Nasıl olacak?"

Vücudumun üst kısmına doğru uzandı, üzerime yayılıyordu. Gömleğine bulaşan yoğun sıvının karnıma, göğsüme bulaştığını hissediyordum. İğrendiğim yüzümden belli olmuştu herhalde, çünkü "Ne oldu?" diye sordu

"Gömleğin artıklarla kaplı. Sırf senden kurtulmak için uzaklaşmanı istemedim, bu pislikten de kurtulmam gerek."

Dizleri üzerinde doğruldu, bacakları iki yanımdaydı. Canavarlarımızın da birbirinden ayrıldığını hissettim, sanki baksam göğsümüzden çıktıklarını görebilecektim. Doğrulunca elini uzattı, sadece ona baktım.

"Yardıma ihtiyacın olmadığını biliyorum Anita. Ama şu anda canavarlarımız birbirine değiyor. Bu yakın ve fiziksel temas, Gregory ile ilgileninceye kadar canavarları bir arada tutacaktır."

Doğruyu söylediğini anlamam için yüzündeki samimi ifadeye gerek yoktu, aramızdaki izler hala açıktı. Doğruyu söylediğini biliyordum.

Elini tutunca beni ayağa kaldırdı. Doğrulurken canım yandı. Belki yüzümden belli olmuştu, belki de Richard hissetmişti. "Sana zarar verdim," dedi hafifçe.

"Birbirimize zarar verdik." Onun da ağrıları olduğunu hissedebiliyordum ama sanki bir şeyi yokmuş gibi hareket edebiliyordu. Ben de hala hareket edebiliyordum ama normal bir insan gibi her yerim tutulmuştu.

Gömleğini ucundan tutup kaldırdı, diğer eli hala elimi tutuyordu. "Dokun bana."

Ona bakınca güldü. "Sadece fiziksel temas için Anita. Başka bir niyetim yok. Ama bu iş için iki elim de gerekli."

Çok çekingen bir şekilde ona dokundum.

Başını iki yana salladı. "Gömleğimi çıkaracağım."

Eğer birisinin ellerine, kollarına ya da vücudunun üst kısmında belirli yerlere dokunamıyorsanız, kibarlık sınırı aşmadan dokunabileceğiniz bir yer kalmıyordu. Ben de ellerimi ıslak gömleğinin altına sokup beline sarıldım. Yoğun sıvı gömleğinin içine geçip tenine de bulaşmıştı.

Richard gömleğini başının üzerinden çıkardı. Karnındaki düzgün kıvrımlar, göğsünün kaslı şişkinliği, gömlek tam başının üzerindeyken belinin geriye kaykılışı, hepsi birkaç santim önümdeydi. Onu çıplakken gördüğümde içimde alevlenen arzu, canavarlarımızı birbirine yaklaştırdı. Hayvanların tüylerini birbirine sürttüğünü hissettim. Aramızdan akan güç, sanki biri en hasas yerimi kadifeyle okşuyormuş gibi bir his uyandırdı.

Richard'ın nefesi kesildi.

Yaptığım şeyi hemen durdurdum ama yüzümün kızarmasına engel olamamıştım. Başımı öne eğdim. Elim hala belindeydi. Kotunun biraz üzerine dokunuyordum ama dokunuşum birden çok mahrem bir hal almıştı. Ellerimi çekmek istiyordum ama ben daha hareket edemeden elimi tuttu. Sıkıca tutuyordu ama zorlama yoktu.

Çeneme dokundu ve başımı kaldırıp yüzüme baktı. "Önemli değil Anita. Seni böyle heyecanlandırabildiğim için çok mutluyum."

Azalmaya başlayan kızarıklık bir anda daha da arttı. Erkelerin mahrem şeyler düşündüğünde çıkardığı yumuşak ama gür sesle güldü. "Seni özledim Anita."

Ona baktım. "Ben de seni özledim."

Canavarı içimde bir anda öyle bir güçle hareketlendi ki nefesim kesildi. Benim canavarım da aynı tepkiyi verdi. Görünüşe göre onu kontrol edemiyordum. Belki de kontrol etmek istemiyordum. Gölgeye benzeyen şekilleri içimizden geçip birbirine karıştı, artan güç yüzünden artık ne düşünebiliyordum ne de nefes alabiliyordum. İlk önce Richard çekildi ve "Yüce Tanrım böyle olabileceğini..." derken durdu. İçimden çekilmek, aramızda olanları durdurmak için çok

çaba harcaması gerektiğini biliyordum. Yüzünde ciddi, taviz vermeyen bir ifade vardı. Sesi rahattı. "Jamil'in canavarını olması gerektiği gibi çağıracağım. Yaptıklarımı hisset, canavarımın onun canavarını nasıl çağırdığına dikkat et."

Benim sesim biraz titrek çıkmıştı. "Sonra da öğrendiklerimi Gregory üzerinde uygularım."

Richard başıyla onayladı. "Eğer bir sefer daha gerekirse, Shang-Da'nın canavarını da çağırırım."

Başımla onayladım. "Tamam."

Kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti. Canavarlarımızın yakınlaşması kadar iç gıdıklayıcı değildi. Jamil gelip önümüzde durdu. Gömleğini ve ayakkabılarını çıkarmıştı ama pantolonu ayağındaydı. O anda Jamil'i daha önce hiç çıplak görmediğimi farkettim. Tabii onun ölümle cebeleştiği anı saymazsak. Jamil tanıdığım diğer şekil-değiştiriciler gibi çıplaklığa çok meraklı değildi.

"Hazırım Ulfric."

Stephen'ın başına gelenleri hatırlayınca, Jamil'in Richard'a biraz fazla güvendiğini düşündüm. Ama sonuçta, herkes Richard'a güvenirdi. Richard güvenilir biriydi. Hayır, onun derdi güven eksikliği değildi.

"Aslında fiziksel temasa gerek yok ama olursa da canavarı daha kolay çağırabilirsin, o yüzden Jamil'e dokunacağım, böylece nasıl yaptığımı daha iyi anlarsın."

Başımla onayladım ve Richard'a iyice yaklaştım. Vücuduna yaklaşınca, canavarlarımızın kadifemsi dokunuşunun fazladan bir kol gibi daha da yakınlaştığını hissettim.

Richard, Jamil'in çıplak omzuna dokundu ve Richard'ın gücünün ılık bir rüzgar gibi etrafa yayıldığını hissettim. Güç, Jamil'in üzerinde gezinip onu okşadı, Richard'ın canavarıy-

la birlikte benim canavarımı da peşinden sürükledi. Richard'ın gücü Jamil'in içinde gerildi, sanki onu kandırmaya çalışıyordu. Aklıma gelen en iyi benzetme, birinin bir kediyi ağaçtan indirmek için yaptıklarıydı. Eliyle işaret ediyor, nazik sözler söylüyor, onu okşayacağına, güzel yiyecekler vereceğine dair sözler veriyordu. Bütün bunlar için canavarın tek yapması gereken yanına gelmesiydi. Ama Jamil'in canavarı ağaçtan inmedi, saklandığı yerden yukan çıktı. Varlığının ortasında açık renkli bir sis gibi şekillenmeye başladı. Bir an için Jamil'in canavarını da, Micah'ın canavarı gibi gördüm. Sonra Jamil dizleri üzerine düştü, sırtı rüzgarda dalgalanan deniz gibi hareketlendi. Sırtı yarıldı ve etrafa yoğun bir sıvı saçarak koyu renkli kurt postu yüzeye çıkmaya başladı. İnsan bedeni, kurda dönüştü. Bir paranın dönüp yazı yüzü yerine turanın gelmesi gibiydi ama para aynı paraydı. Olan şeyin ne kadar doğal olduğunu, ne kadar düzenli olduğunu hissettim. Onu daha önce hiç kurt formunda görmemiştim. Bu midilli boyundaki siyah kurdu ilk defa görüyordum. *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın en kötü kabusuna benziyordu.

Kurt silkelenince tüylerinin kuru olduğunu gördüm. Yer yine o acayip yoğun sıvı ile kaplanmıştı ama sadece birazı kurdun üzerinde kalmıştı. Metafizik gizemlerin biriyle daha karşı karşıyaydım: Şekil değiştirmek bu kadar pis bir işlemken kurtadamlar nasıl oluyordu da böyle kuru kalabiliyordu?

Hiçbir şey söylemeden dönüp Richard'ı da yanıma alarak hala piknik masasında oturan Gregory'nin yanına gittim. Şimdi yanında sadece Cherry ve Dr. Lillian vardı. Richard'la yerde kıvranmaya başladığımızda, Zane bizim yanımıza gelmişti.

Gregory bana ayışığında gümüş rengi gözüken mavi gözleriyle baktı. Gülümsedim ve yanağını okşadım, yüzünü avcumun içine aldım. Canavarına uzandım. Elimi kullanmama gerek yoktu, Richard'la beraber içimizde dolaşan o gölgeye benzeyen varlıkla uzanmıştım. Gregory'nin içi titredi, doğrulunca omuzlarındaki yorgan düştü ve vücudunun üst kısmı ortaya çıktı. Cherry ona dokunmaktan çekiniyormuş gibi biraz geriledi.

Canavarını kandırmaya çalışıyordum. Onu tatlı dille, güzel sözlerle cezbetmeye çabalıyordum ama canavarı inatla çıkmıyordu. Gregory'nin bünyesindeki ilaçlar ve zavallının yaşadığı şok canavarını hapsetmişti. Aslında nazik olmama gerek olmadığını biliyordum. Richard, Stephen'ın canavarını çağırırken beraber değildik ama ne yaptığını görmüştüm ve ne yaptığını tahmin edecek kadar gücüm vardı.

"Sana zarar vermemeye çalışacağım," dedim ve gücümü Gregory'nin içine gönderdim. Gücün, Gregory'nin göğsüne çarpışını ve içine kocaman kas ve tüyden oluşan bir bıçak gibi saplandığını hissettim.

Gregory'nin nefesi kesildi ve sırtı gerildi.

Canavarını bir kedi gibi kıvrılmış uyurken buldum. Biraz sersemlemişti. Canavarını ellerimin arasına aldım, pençelerimi batırdım, çığlıklarına aldırmadan havaya kaldırdım. Canavarını içinden söktüm çıkardım ve Gregory de, ayın Stephen gibi etrafa kan, et ve o acayip yoğun sıvıdan saçarak şekil değiştirdi. Her yanım yoğun sıvıyla kaplanmıştı, o kadar yoğundu ki etrafı görebilmek için yüzümü silmem gerekti. Piknik masasında yatan sarı üzerine siyah benekleri olan leoparadamı gördüm. Stephen'ın yanımıza gelip kardeşinin titreyen vücudunu koklayışını seyrettim.

"Gregory, Gregory, beni duyabiliyor musun?" diye sordum. Sesim istediğimden daha yumuşak çıkmıştı.

Gregory bana baktı, leopar gözlerini kırpıştırdı. Leopar ağzından hırıltılı bir ses geldi. "Seni duyuyorum."

Stephen başını geri atıp ulumaya başladı. Jamil de ona eşlik etti. Ve geceye leoparların zafer çığlıkları yayıldı.

36

Şafak ağaçların arasından yükseliyordu, perdeleri kapatırken o bembeyaz ışığın içinde siyah çubuklar gibi duran ağaçları seyrettim. Perdeler kapanınca odama alacakaranlık çöktü. Jean-Claude sık sık ziyaretime geldiği için çok kalın perdeler almıştım. Başucumdaki lambanın ışığı şafak güneşinden sonra çok sönük görünmüştü. Nathaniel lambanın hemen yanında, yatağın üzerinde oturuyordu. Üzerinde sadece ipek pijamasının şortu vardı. Şort, gözleriyle aynı menekşe rengindeydi. Erkeklerin tercih edeceği bir renk değildi pek. Aslında pijamanın da kadınlar için tasarlandığından şüpheleniyordum ama sonuçta en azından şort giymişti.

Lambanın ışığı kestane rengi saçlarına kızıl bir parlaklık vermişti. Uzun saçlarının üzerine sanki ayrı bir varlık uzanmış parlıyordu. Gariptir, Nathaniel leopar formuna geçince tüyleri siyah oluyordu, yani insan formuyla beraber o kestane rengi saçlarını da kaybediyordu.

Leoparadamlardan sadece Nathaniel insan formundaydı. Yani yatağımı sadece onunla paylaşacaktım. Kedicik olduk-

larında uyuyacak başka bir yer bulmak zorundaydılar ama insan formunda yavru köpekler gibi yumak olup uyuyabilirdik. Nedense sadece Nathaniel'le uyumak hepsiyle beraber uyumak kadar rahat olmayacaktı. Belki de sağ göğüs ucunda bıraktığım ısırık izi hala durduğu için böyle düşünüyordum.

"Isırık izlerinin şimdiye kadar iyileşmesi gerekmiyor muydu?" diye sordum.

"Diğerleri kadar hızlı iyileşemiyorum. Hem başka bir şekil-değiştirici, hatta bir vampir tarafından açılan yaralar daha zor kapanır," dedi hafifçe.

"Neden ki?

Omuz silkti. "Neden gümüş bizi öldürüyor da çelik öldürmüyor?"

"Anlaşıldı," dedim. Elimi hala nemli olan saçlarımda gezdirdim. Duş almıştım ve her zamanki yatak kıyafetim olan büyük bir tişört yerine gerçek pijama giymiştim. Gerçi zümrüt yeşili kaşkorse ve aynı renkteki kısacık şorta *pijama* demek pek mümkün değildi. Bir de aynı renkte yerlere kadar uzanan sabahlığı vardı. Yani her yerim örtülüydü ama zaten Nathaniel onun için giyinmediğimi biliyordu. Ya da en azından bildiğini umuyordum.

Dikkatli gözlerle odanın içinde dolaşmamı seyretti. Aramızdaki sınırlardan birini aşmıştık ve göğsündeki izi her görüşümde bunu hatırlıyordum. Richard'ın Nathaniel'le aynı yatağı paylaşmamı kabulleneceğini zannetmiyordum, üçümüzün beraber uyumasını da beklemiyordum. Ah, kahretsin, ne bekleyeceğimi bile bilmiyordum. Duştayken Richard'ın yanıma gelmesini beklemiştim. Ama gözükmemişti. Artık şafak sökmüştü ve yorgundum.

Biri sertçe kapıyı çaldı. "Gel," derken kalbim biraz hızlı atmaya başlamıştı. Kapıyı Merle açtı, yaşadığım hayalkırıklığının yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Onun yüzünde bir ifade yoktu. Beni gördüğünde ne düşündüğünü anlayamadım.

"Ulfric mutfakta." Sonra biraz rahatsız göründü. "Ağlıyor."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Efendim?"

Merle bakışlarını kaldırdı, neredeyse meydan okuyordu. "Korumalarını dışarı çıkardı ve ağlamaya başladı. Sebebini bilmiyorum."

İç çektim. Yorgundum ve Richard evimde olduğu için yanıma gelme ihtimali yüzünden heyecanlıydım. Görünüşe göre seks yerine yeni bir el ele tutuşup birbirimize destek olma seansı gerçekleştirecektik. Kahretsin.

Omuzlarımın düştüğünü hissedince doğruldum. Merle'e bunları bana niye anlattığını sormadım. Richard'ı başka kim rahatlatabilirdi ki? Gerçi ben de onu rahatlatabileceğimden pek emin değildim.

Kapıya yöneldim. Merle benim için kapıyı tuttu. Eğilmeden kolunun altından geçtim. Karanlık oturma odasına girerken "Haber verdiğin için teşekkür ederim Merle," diye mırıldandım.

Sang-Da mutfağa giden kısa koridorun duvarına yaslanmıştı. Onu hiç bu kadar rahatsız görmemiştim. Gözlerime bakmıyordu. Neler oluyordu?

Caleb bir battaniye ve fazladan bir yastıkla kanepeye yerleşmişti. Şimdi kanepede oturmuş, battaniyeyi kucağına toplamıştı. Belden yukarısı çıplaktı ve eğer biri özellikle pijama giymesini söylemediyse, büyük ihtimalle belden aşağısı da çıplaktı. Birinin kanepeye bir çarşaf sermeyi akıl ettiğini umuyordum. Oturma odasında ilerlerken gözlerinin

beni takip ettiğini farkettim. Karanlıkta bile bakışları pek hoşuma gitmemişti.

"Güzel sabahlık," dedi.

Onunla ilgilenmeyip koridoru geçtim. Richard mutfak masasında oturuyordu. Perdeleri açmıştı, günün ilk ışıkları mutfağı aydınlatıyordu. Omzuna gelen saçlarını fönleyip kabartmıştı, çok yumuşak görünüyordu. Aynı şeyi ben yapmış olsaydım kafamda karmakarışık bir yumak oluşurdu. Sabah ışıkları altında saçlan altın rengine daha yakındı, pek kahverengi gibi değildi. Başını kaldırıp bana bakınca altın rengi parlaklığın güneş ışığının bir oyunu olduğunu gördüm. Üzerinde parlak altın rengi bir aydınlık vardı. Yüzünün etrafına dökülen açık kahverengi saçları yüzünden koyu renkli teni iyice koyu görünüyordu, sanki yüzü gölgede duruyor gibiydi.

Bir an gölgedeki yüzünde parlayan gözyaşlarını gördüm, sonra başını öne eğip arkasını döndü. Bu hareketle altın rengi aydınlığın içine girdi ve üzerindeki parlaklık yok oldu.

Masaya artık ona değecek kadar yaklaşmıştım ama dokunmak istediğimden emin değildim. "Richard, ne oldu?"

Başını iki yana salladı, bana bakmadı.

Uzanıp nazikçe pürüzsüz omzuna dokundum. Gitmemi istemedi ya da uzaklaşmadı. Pekala. Yanağına dokundum, gözyaşlarını sildim. Bir anda Nathaniel'i de aynen böyle rahatlattığımı hatırladım.

Çenesinden tutup yüzünü kendime çevirdim, diğer yanağındaki gözyaşlarını da sabahlığımın koluyla sildim. "Konuş benimle Richard, lütfen."

Gülümsedi. Galiba 'lütfen' dediğim için gülümsemişti. Bu kelimeyi pek sık kullanmazdım. "Bunu daha önce hiç görmemiştim," dedi nazikçe sabahlığın kolunu tutarak.

Dikkatimin dağılmasına izin vermeyecektim, üzerimdekiler hakkında yorumlar yapsa bile buna izin vermeyecektim. "Sen de benim kadar yorgun olmalısın Richard. Neden ayaktasın?"

Gözlerini kaçırdı, sonra bana baktı. Koyu renk gözlerinde çok fazla hüzün vardı. Bunu görünce neredeyse *Hayır, konuşma,* diyecektim ama konuşmamız gerekiyordu. "Louisa hapiste, Guy öldü."

Kaşlarımı çattım. "Bu isimde birilerini tanıdığımı zannetmiyorum."

"Louisa en yeni kurtlarımızdan biri." Yine gözlerini kaçırdı, gözlerime bakamamıştı. "Guy da nişanlısı... Kocası. Yani kocası*ydı.*" Eliyle yüzünü örttü, başını iki yana sallayıp duruyordu.

Bileklerinden tutup ellerini indirdim ve gözlerine baktım. "Richard, konuş benimle."

Ellerini çevirip ellerimi tuttu. Ben de onun ellerini tutup gözlerindeki acının kelimelere dökülüşünü seyrettim. "Louisa, Guy'ı dün gece öldürmüş. Balayındaydılar. Buraya gelmeden önce arayıp haber verdiler."

"Hala tam olarak anlayamadım. Yani bu olanlar çok kötü ama..." dedim.

"Ben Lousia'nın gözetmeniydim. Canavarını nasıl kontrol edeceğini ben öğretmiştim ama balayında kontrolünü kaybetmiş, tam şey yapıyorlarmış..." Başını öne eğdi, ellerimi kaldırıp alnını ellerime yasladı.

"Sevişirken kontrolünü kaybetmiş," deyip cümlesini tamamladım.

Başıyla onayladı, yüzü hala ellerimin üzerindeydi. "Bekaretini kaybederken," dedi. Sesi boğuk çıkmıştı.

"Bekaretini kaybederken mi dedin?"

Benden uzaklaşıp ellerini kucağına koydu ve ilk defa o an üzerinde sadece belinde sanlı havludan başka bir şey olmadığını farkettim. "Evet."

"Yani daha önce hiç ilişki sırasında canavarını kontrol etmeye çalışmadı mı?" diye sordum.

Başıyla reddetti. "Louisa saldırıya uğrayıp bizden birisi olmadan iki yıl önce nişanlanmış. İkisi de düğün gecesini beklemek istiyordu."

"Saygı duyulacak bir karar. Ve bir orgazm belli bir dereceye kadar sadece bir orgazmdır. Eğer cinsel birleşme yaşamadan orgazm olduğunda kendini tutabildiyse, o zaman birleşme sırasında da tutabilirdi." Yeniden omzuna dokundum. "Onun için yapabileceğin her şeyi yapmışsın."

Sanki ona dokununca yanmış gibi geri çekildi ve hızla ayağa kalkınca oturduğu sandalye yere düştü. İçeri girenleri görmekten çok hissettim. "İyiyim," dedim. Dönünce Shang-Da, Merle ve iki fareadamı gördüm. Kapının önünde, ne yapacaklarını bilemez bir halde duruyorlardı. "İyiyiz, gidin," dedim. Geri gittiler ama çok uzaklaşmadıklarını biliyordum.

Richard mutfağımın ortasında üzerinde bir parça havlu ve sabah ışığının parlaklığı dışında bir şey olmadan öylece duruyordu. Normalde bu hali tüm dikkatimi dağıtırdı ama bu sabah durum biraz farklıydı. Yüzündeki acı vücudundan daha önemliydi. Onu bu kadar acı içinde ve meydan okurcasına dururken görünce aklıma çok kötü bir şey geldi.

"Lütfen bana kızın balayına kadar her türlü cinsel ilişkiden uzak durduğunu söyleme."

Çenesini kaldırdı ve kendini beğenmişliği iyice arttı ama bütün bunlar bir maskeydi, ardında yatanları görebiliyor-

dum. Aslında korkuyordu ve suçluluk hissediyordu. "Ona kızdığında, üzüldüğünde, korktuğunda, acı çektiğinde, her türlü aşırı duyguda canavarını nasıl kontrol edeceğini gösterdim ama cinselliğe girmedik. Kararına saygı göstermiştim."

Ona sadece baktım. Bu kesinlikle Richard'ın yapacağı türden bir şeydi. Teorik olarak onaylayabilirdim ama teori ve pratik her zaman aynı değildi. Gerçek hayatta tercihi hiç iyi bir fikir değildi ve Richard'ın bunu benden daha iyi biliyor olması gerekirdi.

Yüzümdeki tüm ifadeleri sildim, bomboş bıraktım. İyi polisler böyle bakardı. Düşündüklerimin yüzüme yansımasını istemiyordum. "Yani, bu Louisa denen kız sevişmelerinin ortasında şekil değiştirdi ve kocasını öldürdü, polisler de onu yakaladı." Onu olduğu yerde vuramamalarına şaşırdığımı söylemedim. Genelde zavallı bir insanı yiyen bir canavarı olduğu yerde vururlardı.

"Louisa teslim oldu. Sanırım intihar etmenin günah olduğunu düşünmeseydi kendini öldürürdü." Arkasını dönüp cam kapıya doğru yürüdü, alnını cama yasladı. Çökmüş gibiydi.

Bütün bunların onun hatası olmadığını söylemek isterdim ama onun hatasıydı. Kızın gözetmeniydi, kıza nasıl şekil-değiştirici olacağını öğretmesi gerekiyordu. Leoparadamlardan, Richard'dan ve Tennessee'de Verne'in sürüsünden orgazmın gerçek anlamda bir kontrol sınaması olduğunu öğrenmiştim. Orgazmın bir rahatlama olması gerekiyordu ama kontrollerini tamamen bırakırlarsa şekil değiştiriyorlardı ve insan sevgilisi olanlar için bu olabilecek en büyük kabustu. Beraber çıktığımız günlerde Richard dolunay olduğu geceler, hatta bir gün öncesi ve sonrası, kontrolünün çok iyi olmadığı konusunda beni uyarırdı. Kontrolünü kay-

bedip beni öldürmekten korkmuyordu, onun korkusu beni parçalamak değil korkudan öldürmekti. Daha doğrusu ondan iğrenmemi istemiyordu. Gerçi bir kere üzerimdeyken şekil değiştirmişti ama o zaman olanların cinsellikle alakası bile yoktu. Ve o gece olanlar yüzünden Jean-Claude'un kollarına koşmuştum. Şeey, Richard üzerimdeyken değişmiş ve birini yemişti.

Şimdi ne diyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim bir şey söylemem gerektiğiydi, çünkü sessizlik işleri daha da kötüye götürüyordu.

Arkasını dönmeden konuştu. "Hadi Anita, aptallık ettiğimi söyle. İkisini de ideallerimin sunağında kurban ettiğimi söyle." Sesi çok sertti ama acı çektiği belliydi.

"Louisa ve kocası değer verdikleri bir şeye sadık kalmak istediler. Sen de bunu yapmalarına yardım ettin. Bu tamamen senin yapacağın türde bir şey." Sesim ifadesizdi ama en azından sitemli değildi. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Ama olanlar tamamen kayıptı, kayıptı çünkü Richard, kız ve kocası gerçekten çok şekle önem vermişti. Ya da belki de sadece çok olumsuz düşünüyordum ve yorgundum, ah, çok yorgundum.

Gerçekten tam bir trajediydi. İşin içindekilerin kişilikleri olayı bu hale getirmişti. Eğer Richard bu kadar idealist olacağına biraz pratik davransaydı, eğer Louisa ve merhum kocası biraz daha az dindar olsaydı, kahretsin kocası ona bir orgazm yaşatmasaydı, biraz beceriksiz olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. İyi niyeti böyle berbat bir hale getirecek çok sebep vardı.

"Evet, tamamen benim yapacağım türde bir seçimdi ve yanlış bir karar verdim. En azından Guy'la ilk ilişkisine, sü-

rünün müdahale edebileceği, onu kurtarabileceğim bir yerde girmesini istemeliydim. Ama Louisa bu konuda çok... Hassastı. Israr edemedim. Yabancıların önünde soyunup en özel anını başkalarına seyrettirmeye onu zorlayamazdım. Yapamazdım."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek düşünebildiğim onu biraz olsun rahatlatmak oldu. Yanına gittim ve beline sarılıp yanağımı yumuşak sırtına yasladım. "Üzgünüm Richard, hem de çok üzgünüm.

Titremeye başlayınca yeniden ağladığını farkettim. Hala sessizdi ama artık kendini tutamıyordu. Hıçkırırken tüm bedeni sarsılıyordu ama sadece nefesi kesilince aldığı soluklaın sesi geliyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken eli camda kayıp tiz sesler çıkardı. Sanki camda kayarken derisi yüzülüyordu. Ayakta kalıp ona doğru eğilerek başını kucakladım, ellerimi omuzlarına uzatıp ona sarılmaya çalıştım.

Geri kaykıldı ve yere düşerken bir anda bütün ağırlığıyla üzerime yüklendi. Onu tutmaya çalışırken sabahlığın eteğine takıldım ve sonunda yere düştük. Başı kucağımdaydı ve ben oturmaya çalışıyordum. Havlu çözülmüştü ve kalçasının üst kısmından itibaren bacağı tamamen gözümün önündeydi. Havlu hala yerindeydi ama yavaş yavaş kayıyordu.

Dudakları sessiz bir çığlıkla açıldı, sonra ses geldi. Hırıltılı, gözyaşlarıyla tıkanmış bir şekilde inledi, bu sesle içinde bir şey serbest kaldı, çünkü hıçkırıkları bir anda arttı, kesik kesik, acı içinde inlemelere dönüştü. Hıçkırıyor, inliyor, ağlıyordu. Kollarımı o kadar sıkı tutuyordu ki büyük ihtimalle moraracaklardı. Bu arada ben sadece ona sarılıp sessizleşinceye kadar onu salladım. Sonunda yan dönüp kucağı-

ma yattı, kıvrılıp vücudunun üst kısmını olabildiğince kucağıma sığdırdı. Havlu altında toplanmıştı. Havlunun düştüğünün bile farkında değildim. Bu gurur verici bir durumdu çünkü genelde Richard'ı ne zaman çıplak görsem yaklaşık kırk IQ puanı ve mantığımın büyük bölümün yitiriyordum. Ama şimdi acısı öyle büyüktü ki bu her şeyin önüne geçmişti. Rahatlamaya ihtiyacı vardı, sevişmeye değil.

Sonunda kucağımda sessizce yattı, nefesi neredeyse normale dönmüştü. Gözlerini kapamıştı. Bir an için uyuduğunu zannettim ama gözlerini açmadan konuştu. "Sürüye bir Eros ve Erathe atadım." Sesinde hala gözyaşlarının hırıltısı vardı.

Eros, Yunan aşk veya arzu tanrısıydı, Eranthe ise erotik şiirlerin ilhamıydı. Kurtadam kültüründe cinsel eğitmenlere verilen isimlerdi. Bir kurtadamın gözetmeninin yetersiz kaldığı durumlarda gerekeni yapan erkek ve kadın yardımcılardı. Mesela Verne'in sürüsünde onlara gerek vardı çünkü Verne'in Lupa'sı Ulfric'ini çok kıskanıyordu ve bazen bu işler için duygusal bağı olmayan birileri gerekiyordu.

"Bu çok iyi Richard. Sanırım işleri biraz kolaylaştırır."

Gözlerini açtı, çok kasvetli bakıyordu. Gözlerindeki bakışı görünce içim karardı. "İşleri daha da kolaylaştıracak başka konumlar da var," dedi. Sesi yoğun ve boğuktu.

Gerildim. Kendimi tutamamıştım çünkü Richard'ın sürüsündeki problemleri düzeltecek lukoi konumlarını tahmin edebiliyordum. Cellatlar ve işkenceciler. Lukoi tarihinde çok sert dönemler vardır. Artık çok az sürüde bu eski konumlar devam ettirilir. Pek çok sürüde bunlara gerek kalmamıştır çünkü Ulfric'lerin çoğu zaten yeterince zalimdir, sert işleri başkalarına bırakmalarına gerek yoktur.

"Bolverk nedir biliyor musun?" diye sordu Richard hafifçe.

"Odin'in isimlerinden biri. Kötülük yapıcı demek." Sesim neredeyse onunki kadar hafifti.

"Bunu üniversitedeki karşılaştırmalı dinler dersinden hatırlamıyorsundur herhalde."

"Hayır," dedim. Nabzım hızlanmıştı. Kendimi tutamamıştım. Aynı zamanda Bolverk, Ulfric'in pis işlerini yapan kişiye verilen addır. Sahtekarlıktan yalana, cinayete kadar her türlü pis işi üstlenir.

"Verne'e sordun değil mi?"

"Evet." Sesimi yükseltmiyordum. Bağırmaktan korkuyordum, susmasından korkuyordum, konuşmanın nereye gittiğini anlamıştım ve o yönde devam etmesini istiyordum.

"Jacob, Sylvie'ye meydan okuyacak," dedi Richard. Sesi yükseliyordu. "Ve onu öldürecek. Sylvie iyi dövüşüyor ama Jacob'ı dövüşürken gördüm. Sylvie kazanamaz."

"Jacob'ı dövüşürken görmedim ama bence de haklısın."

"Eğer seni Bolverk yaparsam..." Durdu. Cümlesini bitirmesi için onu azarlamak istiyordum ama cesaret edemedim. Tek yapabildiğim öylece, hareketsizce oturup fikrini değiştirmemeye çalışmaktı.

Cümlesine baştan başladı. "Eğer seni Bolverk yaparsam, kabul eder misin?" Cümlenin sonuna doğru sesi yine alçalmıştı, sanki söylediklerine inanamıyordu.

Farkında bile olmadan tuttuğum nefesimi verdim ve düşünmeye çalıştım. Konuşmadan önce düşünmeliydim çünkü böyle bir fırsat bir kere gelirdi. Richard'ı tanıyordum ve söyleyeceklerim hoşuna gitmezse teklifi anında geri çekeceğini biliyordum. Sonra da yeniden yardım istemeye bir daha asla yanaşmazdı. Çok nadiren konuşmaktan bu kadar korkup hem de bu kadar hevesli olurdum. Tanrı'ya bana

akıl vermesi ve diplomatik davranabilmem için yardım etmesi için dua ettim.

"Öncelikle yeni konumumu sürüye açıklamalısın, sonra bazı yardımcılar seçeceğim. Üç kişi alma hakkım var. Baugi, Suttung ve Guunold."

"Bolverk'in şiir meyi için kandırdığı iki dev ve Guunold, baştan çıkardığı dev kızı."

"Evet."

Yüzüme bakmak için döndü. "Son altı aydır neredeyse her haftasonu Tennessee'ye gittin. Orada Marianne'le güçlerini kontrol etmenin yollarını öğrenmek için çalıştığını düşünüyordum ama görünüşe göre lukoi hakkında da çalışmalar yapmışsın, öyle mi?"

Çok dikkatli davranıyordum. "Verne sürüsünü çok iyi idare ediyor. Leoparadamları gerçek bir pard haline getirmemde bana çok yardımcı oldu," dedim.

"Leopar pardı kurmak için Bolverk veya Guunold'a gerek yok." Doğrudan bana bakıyordu, ona yalan söyleyemezdim.

"Ben hala senin Lupa'nım. Kurtadam değilim ama yine de kültürünüz hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek istiyorum."

O zaman gülümsedi, gülümsemesi gözlerine de yansıdı ve acıyı sildi. "Kültürümüz umrunda bile değil."

Bu beni kızdırdı. "Hayır, umrumda."

Gülümsemesi genişledi. Gözlerinde de, gökyüzündeki gibi bir aydınlık belirdi. "Pekala, kültürümüzü merak ediyorsun ama Bolverk hakkındaki bilgileri bu yüzden öğrenmedin."

Gözlerimi kaçırdım, biraz uyanmıştım. "Olabilir."

Yüzüme hafifçe dokunup yüzüne baktırdı. "Onunla telefonda konuşuncaya kadar Jacob'ın kim olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyordum," dedim.

"O zaman Verne'le Bolverk hakkında niye konuştun?"

Kahverengi gözlerine baktım ve gerçeği söyledim. "Çünkü sen nazik, yumuşak ve adilsin, bunlar bir kralın sahip olması gereken iyi özellikler ama dünya nazik, yumuşak ve adil değil. Verne'in sürüsü iyi işliyor, benim pardım iyi işliyor. Çünkü ben de, Verne de gerektiğinde acımasız olabiliyoruz. Senin gerektiğinde acımasız olabileceğinden emin değilim. Olsan bile, bunun sana zarar vereceğini düşünüyorum."

"Benim yerime acımasız olmanı istemek de bana zarar veriyor Anita. Bu benim için çok önemli."

Saçını okşadım, gür yumuşaklığını hissettim. "Ama ben yaparsam sana o kadar zarar vermez, en azından düşündüğün kadar çok vermez Richard."

Hafifçe başıyla onayladı. "Biliyorum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum."

Eğilip nazikçe alnından öptüm. Dudaklarım teninin üzerindeyken konuştum. "Gerçek mutluluk, kim olduğunu, ne olduğunu bilmekte ve bunu kabullenmekte yatar." Kolları bana sarıldı, beni sıkıca tuttu. Konuşurken dudaklarının boyun çukurumun hizasında olduğunu hissettim.

"Ya sen kendinle barışık mısın?" diye sordu.

"Çalışıyorum," dedim.

Çok hafif bir şekilde boynumu öptü. "Ben de."

Yüzünü görebilecek kadar geri çekilince elini saçlarıma doğru götürüp beni kendine çekti. Önce hafifçe öpüştük, sonra hareketlerimiz sertleşti. Dudakları ve dili üzerimde

geziniyordu. Yanaklarını avuçladım, onu uzun uzun öptüm. Geri çekildiğimde nefesim kesilmişti. Richard'ın sırtüstü dönmüş, çırılçıplak yattığını gördüm. Yüz ifademi görünce güldü ve beni kendisine doğru çekti. Sabahlığımın kuşağını çözüp ellerini içeri uzatırken o bahsettiğim kırk puanı ve mantığımı kaybetmiştim.

"Burada olmaz. Oturma odasında seyircilerimiz var," diyebilecek kadar kendimdeydim sadece.

Elini yine kaşkorsenin saten kumaşı altına soktu, vücudumu okşayıp beni kendine çekmeye devam etti. "Evin neresinde olursak olalım bizi duyar, kokumuzu alırlar."

Beni öpmeden geri çekildim. "Off, Richard, işte bu beni çok rahatlattı."

Tek kolu üzerinde doğrulup bana baktı. "Eğer istersen yatak odasına gidebiliriz ama kimseyi kandıramayız."

Bu söylediği pek hoşuma gitmemişti. Bu hissim yüzümden de belli olmuş olacak ki Richard ellerini çekti ve "İstersen bırakabiliriz," dedi.

Aslında tam olarak bir şeye başlamamıştık ama ne demek istediğini anlamıştım. Koyu kahverengi gözlerine baktım, bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Şekilli çenesine, dolgun dudaklarına, boynunun hatlarına, geniş omuzlarına, saçlarının üzerine dökülüşüne baktım. Sabah güneşi, üzerinde altın rengi gölgeler oluşturmuştu. Göğüs kasları gerilmişti. Göğüs uçları çok koyu renkliydi. Sert ve şekilli karın kaslarının ortasında, göbek deliğinin üzerinden aşağıya uzanan ince bir tüy hattı vardı. Tüyler aşağıda, daha da koyu renkli, daha canlıydı. Neredeyse pompalanan kanın kokusun alıyordum Çok olgun görünüyordu, hayat dolu bir şey gibiydi. Dokunmak, onu çok ama çok nazikçe sıkmak

istiyordum. Ellerimden destek alıp geri yattım, yüreğim neredeyse ağzımda atıyordu. "Hayır, durmak istemiyorum," dedim. Sesim neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

Gözlerine, bir erkeğin neler olacağından yüzde yüz emin olduğunda yerleşen o karanlık bakış geldi. Sesi kalınlaştı. Çoğu erkek heyecanlanınca sesi böyle bir ton kalınlaşıyordu. "Burada mı, yatak odasında mı?"

Gözümü Richard'dan alıp oturma odasına açılan kısa koridora baktım. Kapatacak bir kapı yoktu. Daha yalnız kalacağımız bir yer istiyordum. Bizi duyup kokumuzu alsalar bile, en azından göremeyecekleri bir yerde olmalıydık. Belki kendimi kandırıyordum ama bazen insanın elinde sadece bu oluyordu.

Ona geri döndüm. "Yatak odası."

"İyi seçim," dedi ve dizleri üzerinde doğrulup elimi tuttu, yani ayağa kalktığında beni de beraberinde kaldırmış oldu. Biraz dengem bozuldu ve üzerine düştüm. Boy farkı yüzünden elimi beline ve başka yerlerinin çok yakınına koydum. Ona ne kadar dokunmak istediğimi düşününce bir anda çok utandım. Uzaklaşmaya çalıştım çünkü her an tüm kontrolümü kaybedip burada, mutfakta da üzerine saldırabilirdim. Böyle bir şey olursa, yatak odasına kadar gidebileceğimizden emin değildim. Ama evdeki diğer herkesle aramızda, o kapının olmasını istiyordum.

Belimden tutup beni kaldırdı, yüzümüz aynı hizaya gelmişti ama bacaklarımı ne yapacağımı bilemiyordum. Beni mutfak masasına yatırmayacağından emin olsaydım beline dolardım ama ikimizin de o kadar direnebileceğini zannetmiyordum. Kollarını popomun altında kenetledi, böylece başım onunkinin biraz üzerinde kalmıştı. Kollarında bir sa-

lıncakmış gibi oturuyordum. Onu gayet sert ve belirgin bir şekilde hissediyordum ama bacaklarımı beline dolamak kadar tahrik edici bir durum değildi. Beni kucağında taşıyarak kapıya yöneldi, gözleri gözlerime kenetlenmiş ilerlerken sandalyeye takıldı. Kendimi tutamayıp güldüm. Yeniden göz göze gelince koyu renk gözlerindeki isteği gördüm. O tek bakışıyla dilim tutuldu. Beni yatak odasına taşırken sadece gözlerine bakabildim.

37

Yatak odası boştu. Kapıyı ayağıyla kapattı. Biz geçerken oturma odası boş muydu bilmiyordum. Mutfaktan yatak odasına gelinceye kadar Richard'ın gözlerinden başka bir şey görmemiştim. Bana göre geçtiğimiz bütün odalar boştu.

Kapının önünde öpüştük. Ellerim ya sertliğinde ya saçlarında ya da boynundaydı. Yüzünü okşadım. Dudaklarım yüzünün tadına bakıyor, oynaşıyor, okşuyordu.

"Eğer oturmazsam düşeceğim. Dizlerim tutmuyor," diyerek benden biraz uzaklaştı.

İçten bir şekilde güldüm ve "O zaman beni yere indir," dedim.

Yarı yürür yarı sürünür bir şekilde yatağa gidip beni yatağa yatırdı, yatağın yanında diz çöktü. Yatağa çıkarken gülüyordu. Yanıma yattı, bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı ama böyle yatarken aslında ayakları yere değiyordu, yani belki de *sallandırmak* doğru terim değildi. Yatakta yan yana yattık. Hafifçe gülüyor, birbirimize dokunuyorduk.

Aynı anda dönüp birbirimize baktık. Gözleri parlıyordu, gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatmıştı. Ona uzanıp gü-

len dudaklarının kenarlarına dokundum. Ona dokunduğum anda gülümsemesi azaldı, gözlerini daha karanlık, daha ciddi ama en az gülüşü kadar değerli bir ifade kapladı. Elimi yanağına koyar koymaz yüzünü elime sürdü. Gözleri kapalıydı, dudakları aralanmıştı.

Yüzüstü döndüm ve ona doğru yaklaştım. Elim hala yüzündeydi. Gözlerini açtı, ona doğru sürünmemi seyretti. Ellerim ve dizlerim üzerinde kalkıp dudaklarına doğru yaklaşırken gözlerine baktım. Bakışlarında heves vardı ama başka bir şey daha vardı, kırılgan bir şey... Benim gözlerim de yarı hevesli yarı korku içinde miydi? İstekli ama istemeye korkan, muhtaç ama muhtaç olmaya korkan bir halde miydim?

Dudaklarım, onun dudakları üzerinde gezindi, dudaklarımız yaz rüzgarında uçuşan kelebekler kadar hafifçe birbirine değdi. Konuyordu ama tam değmiyordu, birbirinin üzerinde geziniyordu. Ensemi yakaladı ve dudaklarını sert bir şekilde benimkilere yasladı. Dilini ve dudaklarını kullanıp benim dudaklarımı araladı. Ben de açtım ve birbirimizin ağzını keşfettik. Dizleri üzerinde doğruldu, eli hala sırtımdaydı. Dudaklarımız hala birbirine kenetliydi. Yatağın başucuna doğru geriledi, beni yatağın ortasında dizlerimin üzerinde bıraktı. Örtünün altına uzandı, yastıkları çıkardı ve doğrulup bana baktı. Çıplak halde, doğrulmuş bana bakıyordu. Bakışında yıkılmış gibi bir hava vardı.

Dizlerimin üzerinde ben de ona baktım. Odaklanmakta, düşünmekte biraz zorlanıyordum. "Ne oldu?" demeyi başardım sonunda.

"Hiç," dedi. Sesi gürdü. Her zamankinden daha kalındı. Canavarının hırlaması değildi, daha çok erkeksi bir sesti. "Canavarımı üzerinde gezdirmek istiyorum Anita."

Bir an için bunun bir benzetme olduğunu düşündüm, sonra tam olarak söylediği şeyi kastettiğini farkettim. "Richard, bilmiyorum."

"Seks sırasında olağandışı şeylerden hoşlanmadığını biliyorum ama, Anita..." Yastıkların üzerine o kadar garip bir şekilde yayıldı ki hareketi bir şekilde bana insan olmadığını hatırlattı. "Canavarını hissettim. İçimden geçti."

Sırf bunu yüksek sesle duymak bile hevesimin birazını kaçırdı. Kendimi bıraktım. Hala dizlerimin üzerindeydim ama artık dik durmuyordum, ellerim kucağımdaydı. "Richard, bunu düşünecek zamanım olmadı. Bu konuda ne hissedeceğimi henüz bilemiyorum."

"Kötü bir şey değil Anita. Bazen harika bile olabilir."

Bunu, hayatı boyunca içindeki canavardan nefret ettiğini bildiğim adam söylüyordu. Fakat bunu yüksek sesle söylemedim. Sadece ona baktım.

Gülümsedi. "Bunu benim söylememin ne kadar garip olduğunu biliyorum."

Ona daha da dik baktım.

Güldü, önümde iyice yayılıncaya kadar yastıkların arasına uzandı. Bir bacağını bana değmemek için bükmüştü ama yine de ona dokunabileceğim kadar yakındı. Çıplaklığının farkında olmadan öylece yatıyordu. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama bundan fazlası vardı. Richard, kendisinde çok nadir görünen bir rahatlıkta yatıyordu. Bunu lupanar'da da görmüştüm. Canavarını kabullenmişti. Ama bundan da fazlası vardı. Kendini kabullenmişti.

"Ne yapmamı istiyorsun Richard?"

Artık ciddileşmesi gerekiyordu. Benim daha az kan dökmemi ya da mümkün olmayan yarım düzine şey daha iste-

mesi gerekiyordu. Öyle yapmadı. "Bunu," dedi ve gücü içimde ılık bir hayalet gibi akmadan bir saniye önce gelişini tenimde hissettim.

İçim titredi. "Bilmiyorum Richard. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Keşke sesim titremeseydi, daha ikna edici olabilirdi.

Bana soru sormasını ya da başka bir şey söylemesini bekledim ama öyle yapmadı. Gücü bana çarpmadan önce gelişini gök gürültüsü gibi hissettim. Bir an paniğe kapıldım, Richard'ın ve içimdeki canavarın beni parçalayacağını zannettim ama sonra gücü üzerimde kadife gibi dolaştı. İçimdeki canavar geniş, ılık sıcak bir yerden geliyormuş gibi dışarı çıktı, yükseldi, Richard'ın gücünün ılık okşayışına ulaştı. Richard canavarını içime yolladı. Onu hissettim. Akıl almaz derecede büyüktü. Tüylerin dokunuşu o kadar derinlere indi ki inledim. Sanki canavarı içimde, elinin hiç ulaşamayacağı yerleri okşuyordu. Gücüm onunkinin yanında kararsız, daha şekilsiz kalmıştı ama sert kaslı tüylerin arasından kadife bir sis gibi yükseldi ve Richard'ın gücünün arasında dolaştı. Daha önce farketmediğim bir şey içimde büyüyordu. Kendi bedenimden büyük olduğunu hissettim. Sanki artık içimde tutamıyordum, sanki bir kabın içindeki sıvı kaynamıştı, sıvı dışarı akıyordu ama yine de içimdeydi, içimdeydi, içimdeydi, sonunda taştı ve üzerimden aktı ve kükreyen güçle birlikte dünya altın rengi bir hal aldı, her şey yavaşladı, bedenim dizlerime doğru yaklaştı, sırtımı eğdim, bedenim dağılıp yeniden toparlanırken ellerimi savurdum, bir şeyi, herhangi bir şeyi tutmak istiyordum. Bir an değişimin gerçekleştiğini, gerçekten tenimin dışına çıktığımı zannettim ama öyle olmamıştı. Kendimi uçuyormuş gibi

hissediyorum ama kendi bedenimi yeniden hissettim. Sırtüstü yattım, dizlerimi yukarı çektim, ellerimi iki yana salmıştım. Sanki uyuşturucu almış gibi rahatlamıştım.

Yatağın hareket ettiğini hissettim, biraz sonra Richard tam üzerimde belirdi. Elleri ve dizleri üzerindeydi ve üzerimde duruyordu. Yüzüne odaklanmakta zorluk çektim. Yüzümü tuttu, ben ona bakmaya çalışırken o da benim gözlerime baktı. "Anita, iyi misin?"

O zaman rahat ve tembel bir şekilde güldüm. "Dizlerimi düzeltmeme yardım edersen iyi olurum."

Bacaklarımı açmama yardım etti, artık tek istediğim öylece yatmaktı. "Bana ne yaptın?"

Yanıma yattı, dirseği üzerinde durdu. "Canavarı kullanarak boşalmanı sağladım."

Ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım, dudaklarımı yaladım ve akıllıca bir soru düşündüm, vazgeçtim ve öğrenmek istediğimi sordum. "Likantropların arasında hep böyle mi oluyor?"

"Hayır," dedi ve bana doğru eğildi. Artık sadece yüzünü görebiliyordum. "Hayır, sadece gerçek bir Lupa ya da gerçek bir Nimir-Ra, Ulfric'e böyle karşılık verebilir."

Göğsüne dokunup yüzünü net görebileceğim kadar geri ittim.

"Bunu daha önce birisiyle yaptın mı?"

Bana baktı, saçları perde gibi yüzüne döküldü, benden gizlendi. Saçlarını geriye itip neredeyse mükemmel profiline baktım. "Kim?" diye sordum.

Yüzü kızardı. Daha önce onu kızarmış gördüğümü hatırlamıyordum. "Raina, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Evet."

Saçlarını bıraktım ve yatıp durumu düşündüm. Sonra gülmeye başladım, kendimi tutamıyordum.

Richard omzuma yaslanmış, bana bakıyordu. "Anita?"

Endişeli gözlerine bakınca kahkaha kesildi. "Raina'yı senden vazgeçmeye zorlarken, bunu sadece onunla yapabileceğini biliyor muydun?"

Yüzü ciddiydi. "Raina bunu, onun hayvanı olmamanın kötü yanı olarak söylemişti."

Elini tutup saten iç çamaşırımın önünde gezdirdim. Parmak uçları satene bulaşmış ıslaklığı buldu, artık elini yönlendirmeme gerek kalmamıştı. Büyük eliyle beni ve ıslak kumaşı kavradı. Parmakuçları kasıklarımda dolaştı. Tenim dizlerime kadar ıslanmıştı.

"Bundan nasıl vazgeçtin?" diye sordum.

Parmakları kasıklarımdan yukarı kaydı. Yavaşça, çok yavaşça, ıslak satenin altındaki nemli tene kayarken beni öpmek için yaklaştı. Dudakları, dudaklarımın üzerinde kaldı. O kadar yakındı ki derin bir nefes alırsam ona dokunabilirdim. Nefesi tenimi ısıttı, parmakları etrafımda dolaşıyordu. "Hiçbir zevk, onun için ödenecek bedele değmezdi." İki şeyi aynı anda yaptı, beni öptü ve parmağını içime kaydırdı. Dudaklarının içine doğru inledim. Sırtım gerildi, parmağı o küçük noktayı bulup tekrar tekrar üzerinde dolaştı. Ben yeniden boşalırken tırnaklarımı omzuna sapladım. Dünya yumuşamış, beyaz bir hal almıştı. Sanki etrafı bir tülün arkasından görüyordum.

Yatağın hareket ettiğini hissettim ama odaklanamıyor, göremiyordum, neler olduğuna aldırdığımı da zannetmiyordum. İç çamaşırımın üzerinde bir el dolaştı. Gözlerimi açınca Richard'ı yanımda diz çökmüş gördüm. İç çamaşırımı indirip bacaklarımı açtı ve arasına diz çöktü. Bana doğru eği-

lip saten kaşkorseyi kaldırdı ve göğüslerimi açtı. Göğüslerimi okşadı, yattığım yerde kıvranırken ellerini vücudumdan aşağıya kaydırdı, kasıklarımı tuttu, sert bir hareketle beni kendine çekti.

Bana değdiğinde prezervatifin lateks dokunuşunu hissettim. Yüzüne bakıp "Nereden bildin?" diye sordum. Bana yaklaştı, bacaklarımın arasına yattı ama hala bana değiyordu. Ağırlığının çoğu kollarındaydı. "Jean-Claude'un beni *ardeur* konusunda uyarırken doğum kontrol hapı kullanmadığını söylemeyi unutacağını mı sandın?"

"İyi nokta," dedim.

"Hayır, bu iyi," dedi. İçime girmeden bir saniye önce kalça hareketini hissettim. Hızlı, güçlü bir hareketle içime girince benden çığlıkla inleme arası sesler çıktı.

Başını eğip yüzüme baktı. Altında nefesim kesilmişti ama o her ne gördüyse rahatladı çünkü sırtını gerip bakışlarını uzağa dikti ve yavaşça içimden çıktı. O yavaş yavaş çıkarken ben de hafif sesler çıkarıyordum. Bana hafifçe dokunacak hale gelinceye kadar içimden çıktı. Aşağıya bakınca sert ve hazır olduğunu gördüm. Bana karşı her zaman dikkatliydi çünkü küçük değildi. O ilk hareketi şimdiye kadar bana yaptığı en sert şeydi. O da Micah gibi içimi acıyla zevk arasındaki noktaya kadar dolduruyordu. Yeniden içime girmeden önce sırtının ve kalçasının gerildiğini gördüm. İçime girişini, her santimini içime alışımı seyrettim. Artık dayanamadım, sırtım gerildi, boynumu geriye attım. Altında kıvrandığım için ona bakamıyordum. Yatak örtüsünü avuçlamıştım, parmaklarım örtüyü sıkıyordu.

İçimden yeniden çıktı ve ben elimi karnına koyup onu durdurdum. "Dur, dur." Nefes almakta güçlük çekiyordum.

"Canını yakmıyordum. Bunu yüzünden, gözlerinden, vücudundan anladım."

Zorla yutkundum, nefesim titriyordu. "Hayır, canım yanmıyor. Harika bir his ama ben istemesem bile, hep dikkatli davranıyordun. Ne değişti?"

Bana baktı, saçları pike bir perde gibi yüzüne döküldü. "Daha önce hep sana zarar vermekten korkuyordum ama canavarını hissettim."

"Henüz değişmedim Richard, bundan emin değiliz."

"Anita," dedi yumuşak bir şekilde, beni eleştirdiğini farketmiştim. Belki de çok söylenen kadın konumundaydım ama yine de...

"Ben hala insanım Richard, değişmedim."

Üzerime yaslandı, yanağımı nazikçe öperken saçları yüzüme değdi. "İlk dolunayımızdan önce bile, çok fazla zarara dayanabiliriz. Değişim şimdiden başladı Anita."

Yüzünü görebileceğim kadar geri gidinceye kadar onu ittim. "Hep kendini tutuyordun, değil mi?"

"Evet," dedi.

Yüzüne bakınca gözlerimdeki saf arzuyu gördüm ve Gregory'ye neden bu kadar kızdığını anladım. Beni gerçekten Lupa'sı yapmadığına neredeyse pişman olduğunu söylemişti ve şimdi benim Nimir-Ra olduğumu görmüştü. Ama bundan fazlası vardı. Sabah ışığıyla parlayan kahverengi gözlerine baktım ve nefret ettiği halde benim de kendisi gibi olmamı istediğini anladım, bir noktada beni gerçekten Lupa'sı yapmak istiyordu. Sevişirken, dikkatli olduğu zamanlarda, tekrar tekrar bunu düşünüyordu. Bunu gözlerinde, yüzünde görebiliyordum. Gördüğüm şeyi farkedince gözlerini kaçırmaya çalıştı ama sonra kendini zorlayıp yeniden gözlerime baktı. Neredeyse meydan okuyordu.

"Bana karşı ne kadar dikkatli davranıyordun Richard?"

O zaman gözlerini kaçırdı, saçlarını bir kalkan gibi kullandı. Gür saçlarının arasından uzanıp yüzüne dokundum, döndürüp bana baktırdım. "Richard, bana karşı ne kadar dikkatli davranıyordun?"

Gözlerinde acıya yakın bir ifade vardı. "Çok," diye fısıldadı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Artık dikkatli olmana gerek yok."

Bir an yüzünde bir heyecan belirdi, eğildi ve öpüştük. İlk başta olduğu gibi öpüştük. Birbirimizi tadıyor, sırayla inceliyorduk. Yavaşça geriledi ve ben ucunun bana değdiğini hissettim. Aşağıya bakınca gerildiğini gördüm ve bu sefer içime daha sert, daha hızlı girdi. Nefesim kesildi ve sessiz bir çığlık attım.

"Anita..."

Gözlerimi açtım, kapattığımı farketmemiştim. Ona baktım. "Artık dikkatli olma Richard, olma."

Gülümsedi, hızlı bir şekilde beni öptü, sonra sırtı geriledi ve bu sefer durmadı. Her santimini olabildiğince sert içime sokuyordu. Tenin tene değme sesi, ıslak bir çekiç sesi gibi sabitleşmişti. Onu dikkat etmeye zorlayanın sadece boyu değil, gücü olduğunu farketmiştim. Üzerinde yattığımız yatağı kaldırabilirdi ve bu güç sadece kollarında ya da sırtında değildi, bacaklarında, kasıklarında, tekrar tekrar içime bastıran vücudundaydı. İlk defa tam gücünün keyfine varıyordum.

Beni tutarken ellerinin ve kollarını gücünü hissetmiştim ama bununla kıyaslayınca o hiçbir şeydi. Vücutlarımız yekvücut olmuş, birlikte hareket edip birlikte terlemeye başla-

mıştı. Belli belirsiz canımın yandığının, bir yerlerimin morardığının farkındaydım ama umrumda bile değildi.

Vücudum onunkini kavrarken adını haykırdım ve altında kıvrandım. Yatağa çarpıyordum ama Richard'ın baskısı yüzünden değil, orgazmın etkisiyle. Vücudum altında titrerken çığlıklar atıyordum. Bu çok güzeldi, neredeyse her şeyden güzeldi ama aynı zamanda vahşi, acı verici, korkutucu bir şeydi. Bütün bunların arasında onun da boşaldığını hissetmiştim. Adımı haykırdı ama ben altında kıvranıp debelenirken içimde kaldı. Ben sessizce durup yüzüm göğsünün altında kalmasın diye hafifçe yana yatmasına izin verinceye kadar öylece durdu.

Nefesimiz kesilmiş halde, ter içinde yan yana yatıp kalp atışlarımızın konuşabileceğimiz kadar yavaşlamasını bekledik. Önce o konuştu. "Teşekkür ederim, bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Güldüm. "Bana teşekkür mü ediyorsun?" Elini dudaklarıma götürüp avuç içini öptüm, sonra elini yüzüme koydum. "İnan bana Richard, benim için zevkti."

Saf erkeksi, seksi, gür bir sesle güldü. "Bir duş daha almamız gerek."

"İlk yürüyen, ilk duşu alabilir," dedim.

Güldü ve bana sarıldı. Ben bacaklarının duş almama yetecek kadar tutacağını zannetmiyordum. Belki küveti doldururdum.

38

Arkamda birinin yattığını hissedecek kadar uyandım. Onun sıcaklığına doğru sokulup uykuya daldım. Omzumun üzerinden bir el uzanıp bana sarıldı. Vücut ısısı veya yanımdakinin hissi yüzünden uyanmamıştım. Leoparadamlarla beraber yaşadığım için buna alışkındım. Teninin kokusu farklıydı. Sırf kokusundan, yanımda yatanın Richard olduğunu anlamıştım. Gözlerimi açıp ona iyice sokuldum, esmer ve kaslı kolunu üzerime sarıp bir battaniye gibi üzerime çektim. Elbette battaniye Richard kadar ağır değildi ama hiçbir battaniye Richard'ın altın renkli teni gibi üzerimde kaymıyordu ya da hiçbir battaniye benim ona sarıldığımdan daha sıkı sarılmıyordu. Richard da iyice sokuldu. Aramızdaki boy farkına rağmen göğsü, karnı, kalçası, tüm vücuduyla sarılmıştı. Son bir hareketle iyice sokulunca, sert ve hazır olduğunu hissettim. Sabahtı ve o da bir erkekti ama şu an utanılıp göz ardı edilecek bir şey değildi. İstediğim gibi, istediğim şekilde ilgi gösterebilirdim.

Ona sürünerek dönerken tutulduğumu farkettim. Vücudumun alt kısmı ağrıyordu ama kötü bir ağrı değildi. Richard kollarını açıp dönmeme izin verince güldüm.

"Komik olan ne?" diye sordu Richard.

Ona baktım, hala gülüyordum. Galiba inlememek için gülüyordum. "Her yerim tutulmuş."

Kaşlarını kaldırdı. "Benim de."

Kızardım ve burnuna bir öpücük kondurdum, sonra dudaklarını öptüm ama masum bir öpücüktü, henüz cinselliğe geçmemiştik. Bunu düşününce güldüm. Başka biri olsa kikirderdi.

Sonraki öpüşme masum değildi ve birden kendimi sırtüstü yatarken buldum. Bacaklarımın arasına girmişti, dizleri kasıklarıma değince gerildim.

Geri çekildi. "O kadar kötü müsün?"

"Eski moda takılmayı bırakmayı istemiştim ama dürüst olmak gerekirse galiba öyleyim."

Üzerimde diz çöktü, parmakları saçlarımın arasında gezinip yanağımı okşuyordu. "Dün gece yaptıklarımı sıradan bir insana yapsaydım pek çok yeri kırılırdı."

Gözlerimdeki ifadenin kaydolduğunu görmek için aynaya ihtiyacım yoktu. Aslında bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Özür dilerim. Ortamı germek istememiştim," dedi ve birden gülümsedi. Çok genç ve uzun süreden beri ilk defa rahatlamış görünüyordu. "Sadece zarar vermekten korkmadan biriyle beraber olduğum için mutluyum."

Ben de gülümsedim. "Zarar görmedim ama bu sabah biraz daha nazik bir şeyler yapsak iyi olacak."

Gözlerindeki neşe kayboldu, beni öpmek için eğilirken başka düşüncelerle doldu. Yaklaşırken konuşmaya başladı. "Eminim yapacak bir şeyler buluruz." Dudaklarımdan öptü, sonra boynumu, omuzlarımı öptü. Göğüslerimde dikkati

dağıldı, öpücüklere dili de dahil oldu, göğüs ucumu ıslak bir hareketle yaladı. Diğer göğsümü avuçladı ve uzanıp yine göğüs ucumu yalarken dudakları arasına alıp emdi. Göğsümü olabildiğince ağzına almış, neredeyse yarısını ıslatmıştı. Bu hareketiyle *ardeur* saklandığı yerde harladı.

Richard göğsümden doğruldu ama hala ellerinin arasındaydım, beni okşuyordu. "O da neydi?" dedi. Kollarındaki tüyler dikilmişti.

"*Ardeur*," dedim hafif bir sesle.

Dudaklarını yaladı, gözlerindeki korkuyu gördüm. "Jean-Claude bana bundan bahsetmişti, hatta kendisininkinin tadına bile baktırdı ama pek inanmamıştım. Galiba inanmak istememiştim."

Ardeur'la birlikte içimdeki hayvan da uyanmıştı. Sanki iki açlık birbirini körüklüyordu. Canavarın içimde uyanıp dünyaya uzandığını hissettim. Sanki büyük bir kedi uykudan uyanmıştı ve geriniyordu. Canavar içimde dönüp Richard'a uzandı ve onun da canavarı uyandı. Bir elim göğsünün sıcaklığını hissediyordu ama altındaki diğer şeylerin de farkındaydım. Sanki içim boştu ve o boşlukta hapsedilmiş bir şey vardı.

Eliminden tutup göğsünden çekti. "Ne yapıyorsun?"

"*Ardeur* canavarlarımızı çağırıyor Richard." İyice altına girdim, vücudunu okşadım. Karın kaslarını hissedebiliyordum, kalçasının kıvrımlarını okşuyordum. Orasına dokunmadan elimi tuttu. Artık iki elim de, onun büyük ellerinin arasındaydı. Hiç rahatsız olmamıştım çünkü ona ellerimi, hatta vücudumu bile kullanmadan dokunabileceğimi biliyordum. İçimde dönüp duran canavara odaklandım ve içimde yanan gücü ona döktüm.

Üzerimden zıplayıp neredeyse gözümle takip edemeyeceğim bir hızla yataktan indi. Yatağın yanında duruyordu, nefesi kesilmişti, sanki koşmuştu. Korkusu damağımda iyi bir şampanya gibi bir tat bıraktı. Cinselliğe korkusu da eklenmişti. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve yatak örtüsünün üzerinde ona doğru emekledim. Vücudunun sıcaklığının kokusunu alıyordum. Tenin kokusu, dün sürdüğü losyonun kokusu, hepsini alıyordum. Gözlerim güzelliğini inceledi. Uykudan dağılmış saçları yüzüne dökülmüştü. Tek eliyle saçlarını geriye attı ve o basit hareketi görünce içimde bir şeyler kasıldı. Ama bütün bu cinselliğin altında, o pürüzsüz güçlü teninin dişlerimin altında nasıl parçalandığının merakı vardı. Aynı Nathaniel'e yaptığım gibi onda da izlerimi bırakmak istiyordum. Dişlerimi tenine bastırıp ısırmak istiyordum. Onun tadına bakmanın nasıl bir şey olacağı, vücudunun vereceği tepkiler bir anda gözümün önünde belirdi. Sadece cinsel arzu yoktu, açlık da vardı. İlk defa şekildeğiştiricilerin açlıktan bahsederken ne demek istediğini anlamıştım. Bir anda Raina yattığı yerden doğruldu. *Ardeur* gücünü bastırıyordu ama Raina içimde bir yerlerdeydi, hissettiğim şeylerin görüntülerini gösteriyordu. Yataktan kayar gibi indim, Richard geri çekildi.

Boynunda kapana kısılmış bir hayvan gibi çırpınan nabzını gördüm. Onun da canavarı tuzağa düşmüştü, kendi kontrolü ve korkusunun tuzağındaydı. Canavarını içimde hissediyordum. Hayvanat bahçesinde, kafesinde volta atan bir kurt gibiydi, dönüp duracaktı ama asla özgür olamayacaktı. Büyük, geniş bir kafes olabilirdi ama yine de bir kafesti. Raina'nın gösterdiği şeyle dizlerimin üzerine düştüm. Richard'ı altımda yatarken görmüştüm. Yatağa zincirliydi ve

içime boşalırken değişmeye başlamıştı. Şekil-değiştiriciler böyle boşalıyordu. Geri kalan her şey kendilerini kastıkları anlamına geliyordu.

Richard gelip yanımda diz çöktü. "İyi misin?" Koluma dokundu ama bu iyi bir fikir değildi. Canavarım bir anda kükreyip onun canavarına doğru atıldı, darbeyi sanki karnıma ve kaburgalarıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Richard dengesini kaybetti ve üzerime düştü. Bir an için birbirimizin kollarında kaldık, birbirimize değiyorduk. *Ardeur* üzerimizde görünmez bir ateş gibi parladı ve o ateşin içinde mum fitili gibi kaldık. Kalp atışlarını kollarımda, göğsünün bana değdiği her yerde hissediyordum. Sanki tenim bir davul gibi gerilmişti ve Richard'ın ritmi içimden dışarı vuruyordu. Birbirimizin kalp atışları ile yükselip alçalıyorduk. Artık göğsümde hangimizin kalbinin attığından, damarlarımda hangi kanın aktığından emin değildim. Bir an için birbirimizin üzerine öyle bir yığıldık ki eğer tenimiz izin verseydi, izlerin olmamızı istediği hale bürünecektik. Tek varlık, tek beden, tek ruhtan ibaret olacaktık. Richard sanki boğuluyormuş gibi çırpınınca güç parçalandı. Sudan kurtulmak için kollarını sallayınca güç dağıldı. Gücün içinde hareket edebilir, onu bozabilirdiniz ama güç yeniden üzerinize gelir, üzerinize yüklenir, sizi sarar. Richard çığlık attı ve uzaklaştığını hissettim.

Ellerini üzerimden çekerken gözlerimi açıp onu tutmaya çalıştım. Sadece parmaklarından yakalayabilmiştim ama *ardeur* hala aramızda akıyordu. Kontrolünün çok zayıf olduğunu, beslenebileceğimi biliyordum. Şaşkınlığını hissettim, neye sarılıp neyi bırakması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Psişik kalkanları inmişti çünkü artık hem izleri

kapalı tutup hem insan formunda kalıp hem de beslenmemi aynı anda engelleyemiyordu. Yeniden çığlık attı ve Richard'ın kararını, daha az kötü olanı seçtiğini hissettim. Canavarını içine çekti, derinlerde bir yere tıktı. Aramızdaki izleri, kapıyı yüzüme çarpar gibi kapattı. O kadar ani olmuştu ki bir anda dünyam döndü. Biraz sarsılmıştım, neredeyse kusacaktım. Sonra *ardeur* bizi ezmeye çalışan bir yıldırım gibi üzerimize atıldı. Sanki etimizi, kemiğimiz, kanımızı yok edip geriye arzumuzun kalmasını istiyordu. Richard'ın sırtı gerildi, başını geriye attı ve o ılık rahatlamanın üzerine akışından önce *ardeur* ile artan baskıyı, içindeki gerginliği hissettim. Bedeni şiddetle sarsılarak boşalırken elini tuttum. Zevkten yeniden dizlerimin üzerine düşmüştüm. Sanki güç bir an için beni kaldırmış, tutmuş, kucaklamış, beslemiş, beslenmiştim. Sonunda kendimizi ter içinde, nefes nefese, hala ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde yerde yatarken bulduk.

Önce Richard elini çekti. Öylece yatıyordu. Gözleri odaklanamıyordu. Nefesi düzensizdi, kalbi çok hızlı atıyordu, boğazı tıkanıyordu. Yutkunurken sanki canı yanıyormuş gibi bir ses çıkardı. Kendimi ağırlaşmış hissediyordum. İyice beslenmiştim ve üzerime bir ağırlık çökmüştü. Yeniden uyuyabilirdim. Tıpkı yeni beslenmiş bir yılan gibi rahat rahat uyurdum.

Richard sonunda konuşabildi. "Benden beslenmeye hakkın yoktu."

"Sabaha kadar burada kalmanın senin fikrin olduğunu zannediyordum," dedim.

Yavaşça doğruldu, sanki bu sefer de o tutulmuştu. "Öyleydi."

"*Hayır*, dediğini hatırlamıyorum." Yan döndüm ama ayağa kalkmaya çalışmadım.

Başıyla onayladı. "Biliyorum. Seni suçlamıyorum."

Suçluyordu ama en azından suçlamamaya çalışıyordu. "Beni durdurabilirdin Richard. Ya aramızdaki izleri açık bırakırdın ya da canavarını serbest bırakırdın. O zaman *ardeur*'u dışlayabilirdin. Neyi kontrol edeceğini sen kendin seçtin."

"Bunu da biliyorum," dedi ama bana bakmıyordu.

Kollarımın üzerinde doğruldum, neredeyse oturuyordum. "O zaman neyin var?"

Başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. Hala biraz dengesizdi, yine de kapıya ulaşabildi. "Gidiyorum Anita."

"Sanki hiç geri gelmeyecekmişsin gibi söyledin Richard."

Dönüp bana baktı. "Hiç kimse benden beslenemez, hiç kimse."

Kendini öyle bir kapatmıştı ki ne hissettiğini anlayamıyordum ama yüzünden açıkça belli oluyordu. Acı. Gözlerinde, zihninin ve kalbinin öyle derinlerinden gelen bir acı vardı ki. Ama buna tam olarak neyin sebep olduğunu anlayamamıştım. Sadece canını yaktığımı anlayabilmiştim.

"Yani yarın sabah *ardeur* yeniden canlandığında burada olmayacak mısın?" Sorarken sesim çok sakindi.

Başını iki yana salladı, gür saçları omuzlarına süründü. Eli kapı koluna geri götürüp kendini olabildiğince gizledi. "Bunu bir daha yapamam Anita. Tanrı aşkına, sen de aynı şeyi savunuyorsun. Kimse senden de beslenemiyor."

Doğruldum, dizlerime sarılıp göğsüme çektim. Galiba ben de çıplaklığımı gizliyordum. "*Ardeur*'u sen de hissettin Richard. Eğer seninle besleyemeyeceksem, kiminle yapacağım? Bunu kiminle paylaşmamı istersin."

"Jean-Claude..." Ama cümleyi tamamlayamadan sesi kesildi.

"Saat öğleni biraz geçiyor, Jean-Claude hala ölüler diyarında. *Ardeur*'u paylaşacak saatte uyanık olmaz."

Kapı kolunu, kolundaki kaslar belirginleşinceye kadar sıktı. "Nimir-Raj o zaman. Zaten onunla bir kere beslenmişsin."

"Micah'ı o kadar iyi tanımıyorum Richard." Derin bir nefes aldım ve "Onu sevmiyorum Richard. Seni seviyorum. Seni istiyorum."

"Benden beslenmek mi istiyorsun? İneğin mi olacağım yani?"

"Hayır, hayır," dedim.

"Ben yemek değilim Anita, ne senin için ne de bir başkası için. Ben, Thronoss Rokke Klanı'nın Ulfric'iyim, büyükbaş hayvan değilim. Ben o hayvanları avlayıp yiyen bir şeyim."

"Eğer şekil değiştirseydin, o zaman *ardeur*'u engelleyebilirdin, beslenmemi engelleyebilirdin, niye yapmadın?"

Alnını kapıya dayadı. "Bilmiyorum."

"Dürüst ol Richard, en azından kendine."

Bunu duyunca bir anda bana döndü, kızgınlığı üzerimde bir kamçı gibi şakladı. "Dürüstlük mi istiyorsun, peki, dürüst olalım. Olduğum şeyden nefret ediyorum. Bir hayat istiyorum Anita. Gerçek bir hayat istiyorum. Bütün bu boktan şeylerden sıyrılmak istiyorum. Ulfric olmak istemiyorum. Kurtadam olmak istemiyorum. Sadece bir hayat istiyorum."

"Bir hayatın var Richard, sadece böyle bir hayatın olacağını düşünmüyordun."

"Ve canavarlarla arası benden daha iyi olan birine aşık olmak istemiyorum."

Ona sadece baktım. Dizlerimi iyice çıplak göğsüme çektim, sırtımı yatağa yasladım. Ona sadece baktım çünkü söyleyecek hiçbir şey bulamamıştım.

"Özür dilerim Anita ama bunu yapamam... *Yapmam.*" Sonra kapıyı açtı. Kapıyı açtı, çıktı ve arkasından kapattı. Kapı yavaş ama sert bir sesle kapandı. Bir süre öylece oturdum. Nefes bile aldığımı zannetmiyorum. Sonra yavaşça gözyaşlarım süzüldü, aldığım ilk nefesle titredim. Yavaşça yere yattım, top gibi kıvrılmıştım. Yerde yattım, üşüyüp titreyinceye kadar ağladım.

Nathaniel beni o halde buldu. Yatağımdan battaniyeyi aldı ve üzerime örttü, beni kaldırdı ve onun yardımıyla yatağa yattım. Arkama geçip bana sarıldı ama kalın battaniye yüzünden vücudunu hissedemiyordum. Bana sarılıp saçımı okşadı. Yatakta bir hareketlilik hissettim, gözlerimi açınca Cherry ve Zane'in de yanıma geldiğini gördüm. Yüzüme dokunup gözyaşlarımı sildiler ve iki yanıma yatıp beni sıcaklıkları ile sardılar.

Sonra Gregory'yle Vivian geldi ve yatağa yattı. Bedenler ve yatak örtülerinden oluşan bir topa dönüşmüştük. Sıcak geldiği için battaniyeyi üzerimden atınca bana sarıldılar. Bir anda hala çıplak olduğumu farkettim. Onlar da çıplaktı. Zaten hiçbiri ben uyarmadıkça üstüne bir şey giymiyordu. Ama dokunuşlarında cinsellik yoktu. Rahatlatıcı bir dokunuştu. Yavru köpekler gibi koyun koyuna yatıyorduk. O yumak içinde hepsi beni kendi halinde seviyordu. Belki sevilmek istediğim şekilde sevmiyorlardı ama sevgi sevgidir ve bazen pek çok insanın hayatında karşılaştığından fazla

sevgiyi heba ettiğimi düşünüyorum. Artık bu konularda daha dikkatli olmalıyım.

Ağlamaktan yorgun düşüp uyuyuncaya kadar bana sarıldılar. Tenim çok sıcaktı ama varlığımın orta noktası buz gibi soğuktu, onların dokunamayacağı kadar soğuk. Orası Richard'ı neredeyse ilk gördüğüm andan beri sevdiğim, her zaman seveceğim yerdi. Ama bir konuda haklıydı. Artık bu şekilde devam edemezdik. Bitmişti. Bitmesi gerekiyordu. Kendinden nefret ediyordu, benim dönüştüğüm şeyden nefret ediyordu. Zarar vermekten korkmayacağı birisiyle beraber olmak istediğini söylemişti, bunu istiyordu ama aynı zamanda sıradan bir insan istiyordu. İkisini birden elde edemezdi ama bu istemesine engel değildi. Sıradan olamazdım ve artık insan olduğumdan da pek emin değildim. Richard'ın olmamı istediği gibi biri olamazdım ve o da bunu istemekten vazgeçemezdi. Richard cevabı olmayan bir bilmeceydi ve ben de kazanmanın mümkün olmadığı bu oyunu oynamaktan sıkılmıştım.

39

Sanki ilaç verilmiş gibi uyudum, ya çok ağır rüyaların içine yuvarlanıyordum ya da hiçliğin içinde yüzüyordum. Nasıl uyandığımın farkında değilim ama bir anda yanağımın yalandığını farkettim. Biri dürtse ya da adımı söylese aldırmaz, uyumaya devam ederdim ama yanağımdaki dil hareketleriyle ilgilenmemek mümkün değildi.

Gözlerimi açtığımda, Cherry'nin yüzü o kadar yakınımda duruyordu ki bir anda odaklanamadım. Şaşı baktığımı görünce geri çekildi, sonra "Gece kabus görüyordun. Uyandırmanın iyi olacağını düşündüm," dedi.

Sesi normal, yüzü ifadesizdi. Aslında garip bir şekilde neşeli bir hali vardı. Bu hemşire bakışıydı. Neşeli ve rahatlatıcı. İnsana iyi veya kötü hiçbir fikir vermiyordu. Yanımda çırılçıplak yatıyor olması profesyonelliğine hiç etki etmemişti. Onun yerinde olsaydım, aynı kararlılığı gösteremezdim. Etrafımda ne olursa olsun, üzerimde bir şey olmadığını hissederdim.

"Rüyamı hatırlamıyorum," dedim. Yanağımdaki ıslaklığı sildim.

"Gözyaşlarından, tadın tuzlu olmuştu," dedi.

Yatakta bir hareket oldu ve diğer tarafımda Zane kalktı. "Öteki yanağını yalayabilir miyim?"

Kendimi tutamayıp güldüm. İnanılmaz bir olaydı. Neredeyse bunun şerefine yanağımı yalamasına izin verecektim, neredeyse. Doğruldum ama bunu yaptığıma pişman oldum. Her yanım tutulmuştu, oram buram ağrıyordu, sanki dayak yemiş gibiydim. Kahretsin, yediğim birkaç dayaktan sonra kendimi çok daha iyi hissetmiştim. Battaniyeyi üzerime çekip sarıldım. Biraz çıplaklığımı gizlemek içindi, biraz da üşümüştüm.

Yatağa geri yatıp kaşlarımı çattım. "Gece kabus görüyordun, dedin. Saat kaç?"

"Beşe geliyor," dedi Cherry. "Ağız alışkanlığı kusura bakma, saat çok önemli değil, sonuçta uykunda..." Bir an tereddüt etti. "İnliyordun," diye tamamladı.

Battaniyeye daha sıkı sarıldım. "Hatırlamıyorum."

Cherry doğrulup battaniyenin altındaki dizimi okşadı. "Aç mısın?"

Başımla reddettim.

Zane'le birbirlerine sanki benim için endişeleniyorlarmış gibi baktılar. Bunu görünce kızdım.

"Bakın, ben iyiyim."

Dönüp bana baktılar.

Kaşlarımı çattım. "Toparlanırım, tamam mı?"

Pek ikna olmuş gibi görünmediler.

"Giyinmem gerek."

Öylece yattıkları yerden bana bakmaya devam ettiler.

"Yani dışarı çıkıp bana biraz izin vermeniz gerekiyor."

Yine birbirlerine baktılar. Bu bakışmalar çok canımı sıkıyordu ama Cherry başıyla onayladı ve sonunda hep birlik-

te yataktan inip kapıya yöneldiler. "Siz de üzerinize bir şeyler giyin," dedim.

"Nasıl istersen," dedi Cherry.

"Sağol," dedim.

Zane beni selamlayıp "Arzularınız, bizim için emirdir," dedi.

Bu aslında şakadan çok gerçeğe daha yakındı ama pek üzerinde durmadım. Leoparadamlar odadan çıkınca kıyafetlerimi ve silahlarımı alıp kimseye görünmeden banyoya geçtim. Banyoya gidinceye kadar Cherry'ye koridorda bekleyip geleni geçeni göndermesini söyleyebilirdim. Ama adetlerimi öğrenip beni idare etmeye başlamışlardı ve bu sabah, daha doğrusu bu akşamüstü, bundan şikayet etmeyecektim.

Olabildiğince çabuk banyoya girdim. Bir sebepten aynaya bakmak istemiyordum. Düşünmemeye çalışıyordum ve eğer aynada kendime bakan şok geçiren gözlerimi görürsem, neden bu kadar soluk ve sarsılmış göründüğümü merak ederdim.

Her zaman giydiğim model siyah sutyenimi ve uyumlu iç çamaşırımı giydim. Artık neredeyse hiç beyaz sutyenim kalmamıştı. Hep Jean-Claude'un suçuydu. Siyah spor çorap, siyah kot, siyah polo tişört, Browning'imin siyah omuz askısı ve siyah tişörtün üzerinde neredeyse görünmeyen pantolon kılıfındaki Firestar. Hatta, içinde iki gümüş bıçağımın olduğu bilek kılıflarımı bile taktım. Evin içinde bu kadar ateş gücüne gerek yoktu, özellikle etrafımda bu kadar çok şekil-değiştirici varken ama kendimi biraz sarsılmış hissediyordum, sanki dünyam bir önceki güne nazaran biraz gerçekliğini kaybetmişti. Her zaman

Richard'la bir orta yol bulacağımızı düşünüyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama bir şey olmalıydı. Fakat artık buna inanmıyordum. Hiçbir şeyi çözemiyorduk. Birbirimizden uzaklaşmak dışında bir hareket yapamıyorduk. Şu Bolverk'lik teklifinin bile artık geçerli olduğundan emin değildim. Geçerli olmasını umuyordum. Onu sevgili olarak kaybetmeyi kabullenebilirdim ama sürüyü karıştırıp mahvetmesine müsaade etmeyecektim. Eğer işbirliği yapmazsa, durumu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Neyse, bunu başka bir gün düşünecektim. Bugünkü hedefim hayatta kalıp ertesi günü görebilmekti. Rahatlamak istercesine silahlarıma sarıldım. Eğer evde yalnız olsaydım ya da sadece Nathaniel olsaydı, oyuncak penguenim Sigmund'a sarılır, evde öyle gezerdim. Evet, bugün o kadar kötü bir gündü.

Aynanın önünden geçerken bir an için kendimi görünce durup gülümsedim. Klasik 'katil fıstık' kıyafetleri içindeydim. Kiralık katil veya ödül avcısı arkadaşlarımla beraberken meşhur katil fıstık kavramıyla dalga geçerdik ama bazen insan kendini modaya kaptırıveriyordu. Ayrıca siyah kıyafetler içinde harika görünüyordum. Siyah üzerine siyah giyinince tenim çok beyaz görünüyordu, parlıyor bile denebilirdi. Gözlerim koyu renkti. Kötü bir gün geçiren kanatsız meleklere benziyordum. Tamam, gözden düşmüş bir melek gibiydim ama yine de sarsıcı bir etki bırakıyordum. Çok uzun zaman önce, sevdiğiniz erkek tarafından terslenirseniz alabileceğiniz en iyi intikamın iyi görünmek olduğunu öğrenmiştim. Bu stratejiyi sonuna kadar götürmek için makyaj da yapabilirdim ama uğraşmadım. Hala tatildeydim. Tatilde makyaj yapmıyordum.

Herkes mutfaktaydı, giyinmeleri isteğimi de ciddiye almışlardı. Cherry kesik kot şort üzerine kolları sökülmüş beyaz erkek gömleği giymişti. Gömleğin kol yerlerinden sarkan ipler, hoş süsler gibi kollarına dökülmüştü. Gömleğini göğsünün atından bağlamıştı, mutfakta hareket ettikçe göbeği ve beli ortaya çıkıyordu. Cherry nereye gitse, Zane'in bakışları da onu takip ediyordu. Cherry'nin hislerini bilmiyordum ama Zane aşık ya da çok arzulu bir erkek gibi davranmaya başlamıştı. Zane de dün geceki deri pantolonunu giymişti. Masada oturmuş, önündeki kahveye dokunmadan Cherry'yi seyrediyordu.

Üzerinde sadece kot olan Caleb mutfak tezgahına dayanmıştı, üst düğmesini iliklemediği için göbek deliğine taktığı küpe görünüyordu. Kahvesinden yudumlar alıp garip bakışlarla Cherry ve Zane'i seyrediyordu. Ne düşündüğünü anlayamamıştım ama yine de bakışları pek hoşuma gitmemişti. Sanki aralarını bozmayı düşünüyor gibiydi. Nedense Caleb'in ortalığı karıştırmayı seven bir tip olduğunu düşünüyordum.

Nathaniel de masada oturuyordu. Saçları örülüydü, üst kısmı çıplaktı ama altında bir şey olduğuna emindim. Evimde çıplak dolaşan tiplerden hoşlanmadığımı biliyordu.

Ben içeri girince Igor ve Claudia ayağa kalktı. Igor'un dövmeleri gün ışığında çok daha güzel görünüyordu. Kolları, beyaz atletinin altından görünen göğsünün bir bölümü ve boynu, sanki parlak, sıvı, göz alıcı mücevherlerle kaplıydı. Uzaktan bile beyaz teni üzerinde çok güzel görünüyorlardı. Dövmelere pek meraklı değildim ama Igor'un dövmesiz halini pek gözümde canlandıramıyordum. Dövmeler onda çok şık duruyordu. Omuz askısını takmıştı ve hala askı-

yı atletin üzerine taktığı için derisini tahriş edeceğini düşünüyordum ama hey, sonuçta benim derdim değildi. Koltukaltında bir Glock vardı. Bütün o hoş renklerin arasında kara bir noktaydı. Picasso'nun mükemmellik bozucuları gibi görünüyordu.

Claudia, Igor'un yanında çok sıradan kalmıştı. Tabii boyu neredeyse iki metreyi aşan, pek çok erkekten daha kaslı bir kadın ne kadar sıradan olabilirse. Belindeki tabanca en az Igor'unki kadar göze çarpıyordu. Saçlarını arkada sıkı bir atkuyruğu ile toplamıştı, yüzü açık ve net görünüyordu, gözleri de aynı şekilde bakıyordu. Claudia'da polis bakışları vardı ya da belki de kötü adam bakışları... Dışarıdan bakana ne düşündüğünü belli etmiyordu. Polis kuvvetleri dışında böyle bakan kadına pek rastlamamıştım. Aslında yüz hatları biraz daha yumuşak olsa güzel görünürdü ama çenesinin duruşunda, dolgun dudaklarının şeklinde, *Uzak dur, dokunma,* diyen bir hava vardı. Bu duruşu tüm havasını değiştiriyordu.

Hemen gelip biraz arkamda, iki yanımda durdular. İtiraz edebilirdim ama dün gece bunun pek bir faydası olmadığını keşfetmiştim. Emirleri benden değil, Rafael'den alıyorlardı. Rafael "Anita'yı koruyun," demişti ve bunu yapmaya kararlıydılar. Ve ben de onlara uzak durmalarını söyleyecek enerjiyi bulamayacak kadar... Nasıl hissediyorsam öyleydim işte. Bu öğleden sonra onlarla da uğraşamayacaktım.

Merle dolapların yanında, Igor'un kahvemi almaya gittiği, kahve makinesine yakın duruyordu. Kahveyi kimin yaptığını bilmiyordum, umrumda da değildi. Sadece görüntüsü ve kokusu bile kendimi iyi hissetmeme yetmişti.

Merle kovboy çizmesi, kot ve çıplak teni üzerine dün geceki kot yeleğini giymişti. Evimdeki, üzerinde bir şey yaz-

mayan nadir fincanlardan birini bulmuş, kahvesini yudumluyordu. Göğsünde, parlak beyaz renkli kötü bir yara izi vardı. Bir noktası, sanki yaranın en derin yeri orasıymış gibi içeri çökmüştü. Sanki göğsünden aşağıya karnına doğru bir yıldırım düşünüyormuş gibi görünüyordu. Ne olduğunu sormak istiyordum ama mutfağı inceleyen gözlerindeki bakışı görünce bana anlatmayacağını düşündüm, hatta büyük ihtimalle sorumu özel hayatına müdahale olarak görürdü. Zaten beni ne ilgilendirirdi.

Masada iki boş sandalye vardı. Birinin arkası mutfağın cam kapısına, diğerininki de lavabonun üzerindeki büyük pencereye bakıyordu. Sırtımı kapıya ve pencereye verip oturmak hiç hoşuma gitmezdi, özellikle de kapıya. Nathaniel, Zane'in koluna dokundu. Zane bana baktı, sonra kahvesini de alıp arkası kapıya bakan sandalyeye geçti. Cherry de, Zane'in yanına, biraz önce Claudia'nın oturduğu sandalyeye oturdu, Claudia sandalyeyi, iki kapıyı da görebileceği bir yere çekmişti. Cherry sandalyeyi Zane'e yaklaştırıp kendi sırtını da pencereye verdi.

Aslında her zaman bu kadar tedbirli değildim, özellikle de evimdeyken ama bugün artık paranoyaklaştığım günlerden birisi olacak gibiydi. Güvensiz olunca, duygusal güvensizlik bile olsa, paranoyaklaşıyordum.

Claudia yanıma oturdu. Igor arkamdaki tezgaha dayandı, galiba Merle'ü izliyordu. Birbirlerinden pek hoşlanmamışlardı.

Sıcak ve koyu kahvemden ilk yudumu aldım, birkaç saniye sıcaklığının tadını çıkardım, sonra "Gregory nerede?" diye sordum.

"Stephen'la Vivian onu kendi dairelerine götürdü," dedi Cherry.

"Ama iyi, değil mi?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp gülümseyince bir anda çok genç göründü. "İyileşti Anita. Sen iyileştirdin."

"İyileştirmedim ki, sadece canavarını çağırdım."

Omuz silkti. "Ne farkeder?"

Başımla reddettim. "Hayır, dün gece onu iyileştirmedim."

Kaşlarını çattı ama yine de hoş görünüyordu. Bugün resmen etrafa neşe saçıyordu. Yan gözle Zane'e baktım, Cherry'ye bakıyordu. Belki de birbirlerine aşıktılar. Çünkü bir şey Cherry'yi neşelendirmişti.

"Tanrı aşkına, onu kurtardın işte Anita, nasıl yaptığının ne önemi var."

Omuz silkme sırası bendeydi. "Sadece, ne zaman birini iyileştirmeye çalışsam Raina'nın munininin işe karışması pek hoşuma gitmiyor.

Kapı çalınca, sanki ateş edilmiş gibi yerimden sıçradım. Gergin mi? Kim, ben mi?

"Yemek sipariş etmiştim," dedi Nathaniel.

Ona baktım. "Ne olur Çin yemeği olsun."

Başıyla onayladı, gülümsedi, galiba yüz ifadem hoşuna gitmişti. Evime kadar sipariş getiren bir Çin lokantası bulamamıştık ama iyi bir bahşiş verince -ama gerçekten iyi bir bahşişten bahsediyorum- arada bir ayrıcalık tanıyorlardı. Nathaniel ayağa kalktıysa da Caleb doğrulup "Ben bakarım. Zaten başka bir işe yaramıyorum," dedi. Fincanın tezgaha bıraktı ve aramızdan geçip oturma odasında kayboldu.

"Bunun derdi ne?" diye sordum.

Cevabı Igor verdi, "Claudia'ya asıldı."

"Ve bana da," dedi Cherry.

Cherry'nin gülümseyen, sonra da Claudia'nın somurtan yüzüne baktım. "Ama bir yeri şişmemiş ya da kanaması yok."

"Gerek yoktu, sadece durumu çok ama çok net bir şekilde açıklamak yeterli oldu," dedi Claudia. Ses tonu ve gözleri, ister istemez beni de soğuttu. Daha önce beni böyle hissettiren bir kadın olmamıştı. Bir kadının böyle tehditkar bir havaya bürünmesi hoşuma gitmemişti. Evet, cinsiyet ayrımcılığı yapıyordum. Fakat yine de böyle düşünüyordum.

Claudia'nın burun delikleri büyüdü, havayı koklayışını seyrettim. Bir anda herkes hareketlenip odaya dağıldı. Claudia ayağa kalkıp kolumdan, silah kullandığım kolumdan tuttu ve beni mutfağın diğer köşesine çekti. Silahı bir anda diğer elinde belirmişti. Igor da yanıma gelirken kolumu Claudia'dan kurtardım. Bu sefer de Igor önüme geçip görüşümü engelledi. Tam ne olduğunu soracaktım ki kokusunu aldım. Yılanların buruk, kekremsi kokusunu aldım.

İlk yılanadam kapıda belirdiğinde, Browning'imi çekmiş ve iki elle tutup nişan almıştım. Yılanadam, Caleb'in ardına gizlenmiş, elindeki kesik çifteyi Caleb'in çenesine dayamıştı. "Hareket eden olursa onu öldürürüm," dedi.

40

Hep beraber donup kaldık, sanki aynı anda topluca nefes alıp nefesimizi tutmuştuk. "Kimsenin ölmesine gerek yok," dedi yılanadam. Kocaman bakır rengi gözleri bana döndü. Gözlerin etrafındaki koyu renkli siyah desen, makyaj gibi duruyordu. Bunun yüzünde yara izleri yoktu. Daha kısa boyluydu, bir şekilde daha genç görünüyordu. Pullu yüzünde neredeyse bir gülümseme belirdi ama yılan çenesi gülümsemeye müsait değildi. Bakışlarında bir yabancılık vardı, gerçek değilmiş gibiydi. "Patronumuz, Bayan Blake'le konuşmak istiyor, o kadar."

"O zaman bir zahmet telefon edip randevu alsın," dedim. Browning'in namlusundan göğsünün tam ortasını görüyordum. Namlu, Caleb'in başından bir hayli uzaktı, onu vurma riskim yoktu ama boynuna dayalı silah ateş alırsa kötü yaralanırdı. Silahı Caleb'in boynundan biraz uzaklaştırsa işini bitirecektim. Silah kesik çifteydi, eğer içindeki fişekte gümüş varsa Caleb'in işi biterdi. Caleb'den pek hoşlanmıyordum ama kötü adamların kafasını uçurmasına da izin veremezdim, değil mi?

"Patronum gelmeyeceğini düşünüyordu," dedi yılanadam.

"Siz gidin, patronun beni arasın, söz veriyorum onunla gerektiği gibi ilgileneceğim." Sesim sakindi çünkü nefesimi tutmuş, o ateşlememin mümkün olmadığı atışı yapmaya hazırlanıyordum.

Yılanadam çiftenin namlusunu Caleb'in boynunu sert bir şekilde bastırınca Caleb inledi. "İçindekiler gümüş Bayan Blake. Bu mesafeden kafasını bile uçurabilirim."

"Hemen peşinden de sen gidersin," dedi Claudia. Sesi de, tıpkı yılanadamın kafasına nişanlanmış silahı tutan eli gibi sağlam ve düzgündü.

Yılanadam tıslar gibi bir kahkaha attı. Kapıdan içeri diğer yılanadamlar girdi. Ellerindeki gümüş silahları gördüm. "Eğer o kapıdan bir kişi daha girerse Caleb'i şansıyla baş başa bırakır kafasını uçururum."

Yılanadam silahın namlusunu daha da yaslayınca, daha kısa boylu olan Caleb parmakuçlarında yükseldi, paniğe kapılmaya başlamıştı. "Senden pek hoşlanmıyor," dedi yılanadam, Caleb'e.

"Hiç farketmez. Evime daha fazla silahlı adamın girmesine izin vermiyorum," dedim.

"Anita'ya zarar vermeyeceğinizi söylemiştiniz." Konuşan Merle'dü. Onun da odada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Saçının teline bile zarar vermeyeceğiz."

"Yalanınızın kokusunu alıyorum," dedi Claudia.

Yılanadam, başını bir kuş gibi yana çevirdi. "Pek çok kişi kokumuzun değiştiğini anlamaz, sadece yılan kokusu alır."

"Anita," dedi Claudia.

Gözüm ona kayınca, cam kapılarda bir hareket olduğunu gördüm. Etrafımızı sarmaya çalışıyorlardı. "Bu tarafta da hareket var," dedi Igor.

İlk defa yanımda silahlı birileri vardı ve ne yaptıklarını biliyorlardı. Ne güzel. Bakışlarım yılanadama döndüğünde, o da çiftesiyle dışarıyı işaret ediyor ve "Eviniz sarıldı. Hepinizin birden ölmesine gerek yok," diyordu.

Benden bir saniye önce Claudia ateş etti. Claudia yılanı suratından vurmuştu, benim mermim göğsüne, boynunun biraz altına isabet etmişti. Yılanın başından geriye kan ve daha yoğun parçalardan ibaret bir pelte kalmıştı. Yılanadam geri düşerken eli kasıldı ve çifte ateş aldı. Caleb bize doğru atılıp kendini yere fırlattı. Kapıdan omuz omuza iki yılanadam girdi, ikisinde de çifte vardı. "Sol," dedi Claudia.

Sağdakine ateş ettim, o da soldakini aldı. İkimiz de hedeflerimizi vurduk. İkisi de yere düştü, çiftelerden biri yerde kayıp önümüze kadar geldi.

Solumuzdan bir çifte sesi daha geldi. Kendimi tutamayıp sesin geldiği tarafa döndüm. Cam kapı parçalanmıştı. Camın kırılma sesini duymamıştım bile, sadece çiftenin gürültüsü gelmişti.

Igor mutfak tezgahının arkasına saklandığı yerden çifteli yılanadamın göğsüne iki el ateş etti. Adam ipleri kesilmiş bir kukla gibi garip bir şekilde dizlerinin üzerine düştü.

"Geliyorlar," dedi Claudia. Dönüp hemen diğer kapıya baktım. Bir tabancanın parlak namlusunu gördüm, galiba nikel kaplıydı. Claudia duvardaki dolaplara iyice yaslanmıştı, yani kapıda her kim varsa onu göremezdi. Parlayan namluya doğru iki el ateş etti, kulaklarımdaki çınlamanın arasından bir çığlık duydum. Çığlık uzadıkça uzadı, kediye yakalanmış bir yavru tavşanın inlemesi gibi tizleşti. Uzaklardan birinin "Kes sesini Felix," dediğini duydum.

Claudia'nın da, benim de saklandığımız yerden çıkamadan göremeyeceğimiz kapı tarafından ateş açıldı. Biri koluma dokundu, bir anda dönünce namlunun ucunda Nathaniel'i gördüm. Eliyle bir yeri işaret etti. Bakınca Igor'u yerde gördüm. Yerde yatıyordu, kanı yere yayılmaya başlamıştı. Zane ve Cherry masanın altına saklanmıştı. Daha geride de, dolaplardan birinin ardına sinmiş Merle'ü gördüm. Büyük ihtimalle en iyi korunan oydu. Silahın olmadan, bir silahlı çatışmanın ortasında kalırsan ne yaparsın? Çatışmaya dönmeden önce bir an için Merle'le göz göze geldik.

Artık parçalanmış olan cam kapıdan içeri, elinde pompalı tüfek olan bir adam girdi. Kapıdan girerken namluya fişek sürdü. Dizleri üzerine düşünceye kadar adamı üç kere vurmuştum. Fişeği içeri girmeden önce sürmeliydi.

Claudia diğer kapıya ateş ediyordu. Şu an birilerini vurduğunu zannetmiyordum ama adamların üzerimize çullanmasını engelliyordu. Kırık kapıdan başka gelen olmadı ama ben çömelip silahı iki elimle tuttum ve kapıya nişan aldım.

Claudia'nın ateş ettiği kapıdan, bu sefer bize doğru mermi yağdı. Claudia ile hemen dolapların ardına gizlendik. Benim gözüm karşı kapıdaydı ama hem saklanıp hem de nişan alamıyordum. Mutfaktan, lavabonun üzerindeki pencereden bir çifte daha ateşlendi. Saçmalar mutfak dolaplarını parçaladı. Çömelmiş halde olabildiğince alçalıp sırtımı dolaba yasladım, Browning'i kırık kapıya yönelttim. Mutfak penceresindeki çifteyle bir daha ateş etti. Oturma odası kapısından da mermi yağmuru devam ediyordu. Nişan falan almıyorlardı, sadece bizi içeride tutmaya çalışıyorlardı. Gözlerimi ve silahımı kapıda tuttum. Bir şeyi desteklemek için ateş ediyor olmalıydılar ve boşta sadece o kapı kalmıştı.

Cam kapıdan bir anda üç kişi birden içeri dalınca her şey yavaşladı. Dünyayı sanki bir kristalin içinden görüyordum, her şeyin hatları keskinleşmişti. İki yılanadamın ve diğer aslanadam Marco'nun bulanık hareketlerle üzerime gelişini seyretmek için dünyanın zamanı vardı, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki insan olmadıkları her hallerinden belliydi. Yılanadamların çiftelerini gördüm, büyük ve siyahtılar, namluları akıl almayacak derecede uzundu. Aslan Marco'nun iki elinde de birer 9 mm.'lik vardı. Browning'imin namlusundan çıkan ilk mermi Marco'yu vurup onu savururken sarı renkli tüylerini görür gibi oldum. Claudia yılanadamlardan birine ateş edip onu hakladı ama diğer çifte ateş aldı ve Claudia'nın yanıma düştüğünü hissettim.

Yılanadamı göğsünden iki kere vurdum. Mutfak masasının üzerine düşerken çiftesi de sessizce yere düştü.

Hemen yanıma bir mermi sapandı, o anda Marco'nun yattığı yerden bana doğru nişan aldığını gördüm. Browning'i ona doğrulttum ama geç kalmıştım. Tetiği çekişini seyrederken beni hakladığını biliyordum. Korkacak bile zaman yoktu, beni vuracağını çok sakin bir şekilde düşünmüştüm, onu durdurmam mümkün değildi. Bir anda üzerine siyah bir şey atılıp Marco'yu geri yuvarladı, mermi tam önüme yere saplandı. Yarı insan formunda bir leoparadam Marco'yu dışarı fırlatıp peşinden dışarı zıpladı.

Gözlerimi kapıdan ayırmadım ama gelen olmadı. Yüzüme bir şey damladı, neredeyse sıcak bir şeydi. Claudia dolabın üzerine yığıldı, sonra bacaklarını uzatıp oturdu, silahı hala elindeydi ama sıkı tutamıyordu. Sol omzu kan içindeydi. Hemen dönüp cam kapıya baktım. Cladua'nın yanındaki dolabın yanındaydım. Eğer oturma odası tarafından da

gelirlerse, birkaç tanesini haklayabilirdim. Eğer iki taraftan gelirlerse, o zaman işimiz biterdi.

Karşı köşede bir hareket sezip bakınca Merle'ü gördüm. Ayağa kalkmıştı. Bir elinde çifte, diğerinde yılanadamlardan biri vardı. Yılanadamı camdan içeri çekiyordu. Bir eliyle pompalı tüfeğe fişek sürerken diğer eliyle de yılan adamın boğazını parçaladı.

Dudaklarının oynadığını gördüm, sesini duyamıyordum ama sebebi şok değildi, dar alanda çok fazla silah ateşlenmişti. "Bu kapıyı ben alırım," demişti galiba. Claudia'nın etrafından dolaşıp oturma odası tarafına geçtim. Yanından geçerken Claudia'nın gözleri beni takip etti. Dudakları oynuyordu ama onu da duyamıyordum. Sol eliyle sağ eline uzandı, sanki sağ elini hareket ettiremiyordu. Gözüm kapıdaydı ama Claudia'nın acı içinde sağ elindeki silahı alıp sol eline geçirdiğini gördüm. Çok yakınında duruyordum, bir an için silahıyla sol elle de talim yapmış olmasını diledim. Yanlışlıkla vurulmak istemezdim. Özellikle de birileri tarafından bilerek ve isteyerek vurulmak üzereyken.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Her yer çok sessizdi. Yavaş yavaş sesleri duymaya başladım. Önce Caleb'in tekrar tekrar "Sikilmiş orospu çocuğu, sikilmiş orospu çocuğu," dediğini duydum. Arkamdaki dolaplardan birinin yanına sinmişti. Nathaniel, Igor'un yerdeki tabancasını almış, kırık cam kapıya doğrultmuştu. Nathaniel'e silah kullanmanın temellerini öğretmiştim. Etrafta çok fazla silahım vardı, bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu ama şimdi onu dolaba dayanmış elinde silahla görünce, kapıdan bir giren olursa vuracağını anlamıştım. Eğer bu tarz çatışma-

larda eline silah alıp ateş etmeyi planlıyorsa, onu atış poligonuna daha sık götürmeliydim.

Elbette bütün bunları ancak bu işten sağ çıkarsak yapabilirdim. Sessizlik giderek uzadı. Artık evin dışından, rüzgarda sallanan dalların sesi bile geliyordu.

Veranda tarafından bir ses geldi. "Benim, Micah." Ses kalın, bas bir sesti.

"Sesin Micah'ın sesi gibi değil," dedim.

"İnsan formunda değilken sesim böyle çıkıyor," dedi.

"Merle?" dedim.

"Evet, Micah," dedi.

"Yavaşça kapıya doğru gel," dedim.

Kırık kapıdan içeri bir leoparadam girdi, pençeleri havadaydı. Koyu renkli bedeni kapıyı dolduruyordu. Leoparadam formunda boyu bir seksenin üzerindeydi, omuzları genişti, sanki insan formunda sahip olmadığı kaslar belirmiş gibi daha yapılı olmuştu. Tüyleri abanoz gibi parlıyordu. Bir yanına güneş vurmuş, siyah üzerindeki siyah beneklerini ortaya çıkarmıştı. Kadife üzerine yapıştırılmış kurumuş çiçekler gibiydi. Göğsünün alt kısmında karnına doğru tüylerin altında soluk teni görünüyordu. Filmlerde kurtadamlar, Barbie bebekleri gibi cinsiyetsiz olurdu. Gerçek hayattaysa erkek oldukları her hallerinden belli oluyordu. Bir şekilde onu yarı insan formunda çıplak görmek daha rahattı, pek utanmamıştım. Tüylenince şekil-değiştiricileri artık seks objesi olarak değerlendirmemeye başlıyordum.

"Kapıdan attığın adama ne oldu?" diye sordum.

"Kaçtı."

"Oturma odasından da ses gelmiyor," dedi Merle.

"Hepsi ön kapıdan kaçtı ya da en azından içerisi boş görünüyor," dedi Zane. Hala Cherry'yle mutfak masanın altında yatıyorlardı.

"Gidip, oturma odasına bakayım," dedi Micah.

"Bu kötü adamlar gümüş mermi kullanıyor. Hemen öyle en önden atılma," dedim.

Başıyla onayladı. Yüzünün büyük kısmı leoparlaşmış, insan halinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Gariptir, sadece o sarımtırak yeşil gözleri değişmemişti. İnsan formunda acayip ve farklı görünen gözleri, büyük ve kaslı vücudunda bana Micah'a baktığımı hatırlatıyordu. Gözlerin rengi daha parlaktı. Etrafındaki siyah tüyler yüzünden daha da etkileyici olmuştu. Kapıda biraz tereddüt etti, çömelip olabildiğinde küçük bir hedef oldu. Bir likantröpun saklandığı pek görülmezdi. Çoğu kendini yenilmez zannederdi, ki genelde de öyle olurdu ama bugün durum farklıydı. Igor yerde hareketsiz yatıyordu. Claudia'nın omzu parçalanmıştı, artık dolaba yaslanmış halde yerde yatıyordu, tabanca hala sol elindeydi ama sanki kaldırmaya gücü yokmuş gibi, eli de yerdeydi.

Silaha bakınca belli belirsiz cam kapıya yönelmiş olduğunu gördüm. Eli rahatsız edici derecede titriyordu ama kendisini zorlayıp silahı bana doğrultmamayı başarmıştı. Vücudunun sağ tarafı kan içindeydi ve gözleri odaklanmakta zorluk çekiyordu. Galiba sırf inadı yüzünden bayılmıyordu.

Bakışlarım Igor'a ve kapıların önündeki cesetlere kaydı. Eğer Igor nefes alıyorsa bile farkedemiyordum. "Nabzına bak Nathaniel."

Nathaniel yan gözle yerde yatan adama, sonra gözlerime bakıp kırık kapıya geri döndü. "Eğer atıyor olsaydı, kalp atışlarını duyardım. Kanı damarlarında dolaşıyor olsaydı, se-

sini duyardım ama duymuyorum." Bütün bunları söylerken bana bakmıyordu bile. Nedense bu yüzden daha kötü olmuştum, sinirim bozulmuştu.

Kapıda Micah belirdi. "Burada canlı kimse kalmamış." Kapının önündeki cesetlerin üzerinden atladı ama insanla leopar arasındaki o hareket bile zarifti. Ben de bir sonraki dolunayda leopara mı dönüşecektim? Bu koyu renkli, zarif şekil, bu kaslı gölge... Benim içimde de bunlar mı vardı?

Kafamdaki soruları uzaklaştırdım. Şu anda daha önemli problemlerimiz vardı, mesela yaralılar. Acil durumlara konsantre olmalı, diğer şeyleri düşünmemeye çalışmalıydım. Bu en iyi yaptığım şeylerden biriydi. Parmağımı, Claudia'nın boynuna götürüp nabzına baktım. Silkindi, beni uzakta tutacak kadar hareket edebildi. "İyiyim, iyiyim," dedi sert bir sesle.

Bu kesinlikle doğru değildi ama üzerinde durmadım. Evi bizzat kontrol edinceye kadar ortalığın yatıştığından emin olamazdım ama kilerde büyük boy bir ilkyardım çantası vardı, kilerin güvenli olduğunu biliyordum. "Cherry şu masanın altından bu tarafa gel ve gidip ilkyardım çantasını getir." Ayağa kalkıp dolapların arasından çıkınca hem oturma odası kapısını hem de kınlan cam kapıyı gördüm, tabii kahvaltı masamın üzerindeki büyük pencereyi de unutmamak lazım.

Cherry yan gözle Zane'e baktı, sonra beraber mutfak masanın altından çıktılar. Kiler kapısına kadar eğilerek gittiler. Cherry kapıyı açabilmek için Caleb'i ayağıyla kenara itti. Caleb sonunda sindiği yerden kalkıp Cherry'ye yol verdi.

Cherry önce Igor'a baktı. O da leoparadamdı, en az Nathaniel kadar iyi duyuyor olmalıydı ama yine de Igor'u gerektiği şekilde muayene etti, sonra Claudia'nın yanına gitti. Claudia hala tabancasını tutan sol eliyle Cherry'yi itmeye çalıştı.

"Claudia, rahat dur da Cherry yardımcı olsun," dedim.

"Kahretsin!"

Cherry bunu evet olarak kabul edip omzundaki yaraya baktı. Claudia artık karşı koymuyordu, bu hoşuma gitmişti. Şok geçiren insanlar acayip şeyler yapıp garip şeyler söyleyebilirdi. Yaralı bile olsa bir fareadamı zaptetmeye çalışmak istemiyordum. Elbette Micah buradaydı, o büyük ihtimalle Claudia'yı zaptedebilirdi, en azından yaralıyken.

Hala açık yerlerden gelebilecek tehlikelere karşı gözlerimi açık tutuyordum ama açık otuma odası kapısından ve kırık mutfak kapısından sadece ağaçların arasında esen rüzgarın, yaz çiçeklerinin kıpırtısının sesi geliyordu. Rahatlamaya başlamıştım. Dövüş esnasında omuzlarımda varlığını bile farketmediğim gerginlik adrenalinle birlikte azalıyor, artık, en azından şimdilik güvende olduğumuzu hissettiriyordu.

Sonra yaz sessizliği içinde bir şey duydum. Sirenler. Polis sirenleri yaklaşıyordu. Yakınlarda pek komşum yoktu. Hem Jefferson Country'de sık sık silah sesi duyulurdu, polisi kim çağırmış olabilirdi ki?

Micah garip yuvarlak hatlı yüzüyle bana baktı. "Buraya mı geliyorlar?"

Omuz silktim. "Emin değilim ama öyle görünüyor."

Beraber yerdeki cesetlere, sonra birbirimize baktık. "Cesetleri saklayacak vakit yok," dedi.

"Evet, yok," dedim. Sonra evdekilere baktı. Merle hala mutfak kapısını gözlüyordu. Yerden aldığı çifte, ellerindeydi. Zane mutfak masanın altından çıkmış, Cherry'nin ihtiyacı olan malzemeleri verip hemşirecilik oynuyordu. Cherry, Claudia'nın kolunu sarmıştı.

Cherry bana baktı. "Eğer şekil değiştirirse yaralarının bir kısmı iyileşir ama yine de tıbbi yardım gerek," dedi.

"Polis genelde hayvan formundaki şekil-değiştiricileri vurur," dedim.

"İdare ederim," dedi Claudia dişlerini sıkarak. "İçimizde ne kadar çok yaralı olursa, polis için o kadar iyi olur."

Haklıydı. Micah'a baktım. Sirenler artık çok yakındı, neredeyse evin önüne gelmişti.

"Gitsen iyi olur Micah."

"Neden?"

"Polis birazdan içeri dalacak, bir sürü ceset ve kan görecek. Hayvan formundaki bir şeyin vurulma ihtimali çok yüksek."

"Dert değil," dedi. Tüyleri kıyıdan çekilen su gibi azamaya başladı. Tüylerin altında insan derisi belirmeye başlayınca kemikleri de balmumu gibi eriyip küçüldü. Daha önce bu kadar rahat ve çabuk şekil değiştiren birisini görmemiştim. Sanki elbise değiştiriyordu, sadece bu sefer üzerinden açık renkli bir sıvı akıyordu. Kemikleri şekil değiştirirken kütürdemeler duyuldu, hatta derisi yenilenirken su kaynamasına benzer bir ses çıktı. Sadece gözleri değişmeden aynı kaldı, evrenin merkezine yerleşmiş iki mücevhere benziyorlardı. Bir anda insan formuna dönüştü, sadece üzeri açık renkli yoğun sıvıyla kaplıydı. Daha önce gördüğüm şekil değişiminde bu kadar sıvı olduğunu hatırlamıyordum. Aslında bu sıvının içinde kalmıştım ama farketmemiştim.

Bir anda dengesini kaybetti, dolaba tutunmaya çalıştı ama arada ben vardım, beline sarılıp onu tuttum. "Hızlı değişimin bir bedeli var."

"Daha önce hiç bu kadar çabuk değişen birisini görmemiştim," dedi Cherry.

"Ve ne komaya giriyor ne de uyuyor. Birkaç dakika sonra toparlanır, biraz pis ama yine de bir şeyi kalmaz," dedi Merle. İri adamın sesinde bir hayranlık, hatta neredeyse kıskançlık vardı.

Sirenler evin önünde gelince birden sessizlik oldu. "Herkes silahlarını indirsin. Kimsenin yanlışlıkla vurulmasını istemiyorum," dedim.

Nathaniel hemen söyleneni yaptı. Kendi silahımı dolaba koymak için Micah'a biraz daha sıkı sarılmak zorunda kaldım. Micah üzerime çullandı. Ona baktım, nasıl olduğunu soracaktım ama bakışlarını görünce durdum. Gözlerinde acı yoktu. Onu daha iyi tutabilmek için diğer elimi de beline attım. Teni elimin altından kayıyordu. Sonunda arkamızdaki dolaba tutundu. Çok yakın bir mesafeden gözlerine bakıyordum. Gözlerinde dünyalar vardı. İhtiyaçları, umutları, her şeyiyle bana bakıyordu.

"Polis!" diye bağırdı bir adam.

"Ateş etmeyin kötü adamlar gitti. Yaralılarımız var," diye bağırarak karşılık verdim. Micah'ı dengede dursun diye dolaba yaklaştırdım, sonra ellerimi başımın üzerine koyup dikkatlice kapıya gittim. Kapıda sinmiş iki polisin yanına gitmek için mutfak kapısının önündeki cesetlerin üzerinden atlamam gerekti. Eğer iriyarı bir adam olsaydım, büyük ihtimalle yine de ateş ederlerdi, belki bilerek olmazdı ama Jefferson Country, Missoury'de polisler her gün kapı eşiğinde üç cesetle karşılaşmıyordu. Ama ufak tefek bir kadındım, zararsız görünüyordum ve silahsızdım. Onlarla konuştum. "Bize saldırdılar. Yaralılarımız var. Ambulans gerek. Tan-

rı'ya şükür geldiniz. Sirenler onları kaçırdı," gibi şeyler söyledim. Bizi vurmayacaklarından emin oluncaya kadar saçmalamaya devam ettim, sonra işin zor kısmı başladı. Mutfağınızdaki beş cesedi, üstelik bir kısmı pek insana benzemeyen cesetleri polise nasıl açıklayabilirdiniz? En ufak bir fikrim bile yoktu.

41

İki saat sonra kanepemde oturmuş Zerbrowski ile konuşuyordum. Her zamanki gibi, sanki karanlıkta alelacele giyinmişti, kıyafetleri kesinlikle birbirine uymuyordu. Karısının takması için özenle hazırladığı kravatı değil de kirlideki lekeli kravatı alıp takmıştı sanki. Karısı Katie çok düzenli ve titizdi, Zerbrowski'nin evden böyle berbat bir halde çıkmasına nasıl izin verdiğini anlayamıyordum. Belki de bunun izinle bir alakası yoktu, belki de yıllar önce uğraşmaktan vazgeçmişti.

Caleb yatak odasından getirdiğimiz battaniyeye sarılmış, kanepenin bir köşesine oturmuştu. İlkyardım ekibi Claudia'yı götürmüştü, söylediklerine göre şoktaydı. Bahse girerim Caleb ilk defa bir çiftenin namlusunun ucunda kalmıştı. Battaniyeye öyle bir sarılmıştı ki sadece kıvırcık saçlarının üst kısmı ve gözleri dışarıdaydı. Şu haliyle on yaşındaymış gibi görünüyordu. Onu rahatlatmaya çalışabilirdim ama Zerbrowski hiç kimsenin onunla konuşmasına izin vermemişti. Merle kanepenin diğer tarafında duvara yaslanmıştı, etrafı boş gözlerle inceliyordu. Polislerin hepsi yanından

geçerken yan gözle onu süzüyordu. Bir şekilde polisleri rahatsız etmişti ve bu yüzden ben de rahatsız olmuştum. Etrafa potansiyel bir tehlike havası yayıyordu.

Zerbrowski gözlüğünü düzeltip ellerini cebine soktu ve tepeden bana baktı. O ayaktaydı, ben oturuyordum, o yüzden bakışı daha da etkili olmuştu. "Şimdi anladıklarımı bir sayayım, bu adamlar öylece evine daldılar ve senin sebebi hakkında hiçbir fikrin yok, öyle mi?"

"Öyle," dedim.

Bana baktı. Ben de ona baktım. Bakışlan altında ezileceğimi düşünüyorsa boşuna uğraşıyordu. Böylesi benim için daha iyiydi, sessiz kalarak kendimi temize çıkarıyordum. Ayakta dikilmeye devam etti. Birbirimizi süzmeye de devam ettik. Caleb kanepede titriyordu. Merle de gelen geçeni inceliyordu.

Evde çok fazla insan vardı. Evin içinde, kocaman kararlı karıncalar gibi dolaşıyorlardı. Suç mahalleri çok kalabalık olur, ki bu kalabalığa seyretmeye gelenleri saymıyorum bile. Genelde çok fazla polis olur, hatta gereğinden fazla polis olur. Ama kimin, hangi önemli delili bulacağını kimse önceden kestiremez. Açıkçası bu karambolde delillerin kaybolduğunu düşünüyordum ama bu benim düşüncem. Kalabalığı pek sevmem.

Sessiz sedasız birbirimize bakarken yatak odamın kapısı açıldı. Dönüp bakınca Micah'ı gördüm. Eşofmanlarımdan birini giymişti. Ben zaten erkek eşofmanlarını tercih ettiğim ve neredeyse aynı boyda olduğumuz için, üzerine gayet iyi oturmuştu. Daha önce elbise takas edebileceğim bir erkek arkadaşım olmamıştı. Benim boyumda pek erkek yoktu.

Polis duş almasına izin vermemişti, o yüzden uzun saçlarındaki pislikler kurumuş, omuzlarına yapışmıştı. Kuruyan parçalar kepek gibi dökülmeye başlamıştı. Sarıya yakın yeşil gözleriyle bana baktı ama ifadesi değişmedi. Hemen arkasından Dolph çıktı. Micah'ın yanında dev gibi kalmıştı. Dolph'un gözleri ifadesiz değildi, sinirliydi. Kapımdan içeri girdiğinden beri kızgındı. Hemen hepimizi ayrı odalara aldırtmıştı. Nathaniel'i, karakoldan arkadaşı Dedektif Jessica Arnet sorguluyordu. Üst kattaki konuk odasındaydılar. Dedektif Perry, Caleb'i sorgulamıştı, şimdi Zane'i sorguluyordu. Dolph da Merle ve Micah'ı sorgulamıştı. Zerbrowski beni sorgulamaktan çok tepemde durup başkalarıyla konuşmadığımdan emin olmuştu. İçimden bir ses Dolph'un beni şahsen sorgulayacağını söylüyordu.

Evimde beş ceset vardı. Üçü, öldükleri halde insan formuna dönmemişti. Üç yılanadam, yılan şeklinde kalmıştı. Şekil-değiştiriciler ölünce orijinal formlarına döner. Her zaman böyle olur. Merak edilen, yılanlar şekil-değiştirici değilse, neyin nesiydi?

"Anita," dedi Dolph. Tek kelimeden ne demek istediğini anlamıştım. Ayağa kalkıp yatak odasına gittim. Yanından geçerken Micah parmakuçlarıyla elimi okşadı. Dolph gözlerini kıstı, bunu görmüştü.

Benim için kapıyı tuttu, ben de sorgulanmak için yanından geçip yatak odasına girdim. Şehir merkezindeki ofise gitmekten çok daha iyiydi. O yüzden hiç şikayet etmedim. Dolph istese hepimizi gözaltına alabilirdi. Her yer ceset doluydu ve öldürdüğümüzü de inkar etmiyorduk. Ah, paçayı kurtaracağımı bilmeseydim kesinlikle inkar ederdim tabii ama bu defa buna gerek yoktu, inkar etmeyi denememiştim bile.

Başıyla yatak odama getirttiği sandalyeye oturmamı işaret etti. O ayakta kaldı, neredeyse iki onluk boyuyla tepemde dikildi. "Anlat," dedi.

Ona tam olarak ne olduysa anlattım. Gerçeği, tümünü anlattım. Elbette saldırı hakkında yalan söyleyecek kadar şey bilmiyordum. Igor'un cesedini götürmüşlerdi. Dövmelerinin hepsi rengarenk parlıyordu, derinin sahibine ne olmuş olursa olsun, dövmeler hala canlı ve parlaktı. Bir ölü vermiştik ve içimizden biri yaralanmıştı. Saldırılan ev benim evimdi. Kesinlikle bir nefsi müdafaa durumuydu. Bu seferki ile daha önce karşılaştığım iki nefsi müdafaa durumu arasındaki fark, bu seferki cesetlerin bir kısmı pek insani değildi. Onun dışında, böyle bir durumda rahatlıkla paçayı kurtarırdım. Peki o zaman neden Dolph bu sefer işi bu kadar ciddiye almıştı? En ufak bir fikrim bile yoktu.

Dolph bana baktı. İnsanı bakışlanyla ezme konusunda Zerbrowski'den daha başarılıydı ama ben de ifadesiz polis bakışlarına sahiptim. Bu sefer masum rolünü iyi oynuyordum çünkü gerçekten masumdum.

"Ve saldırganların seni nereye götürmek istediklerini bilmiyorsun öyle mi?"

Asında bir fikirim vardı ama bunu Dolph'a söyleyemedim, bunu yapamazdım. Liderleri elimden zor kurtulduğu için saldırımş olabilirlerdi. Polisten bilgi saklamanın zor yanlarından biri, sakladığınız bilgiyi sonradan açıklayamayacak duruma düşmektir. Şimdi ben de o durumlardan birine düşmüştüm. Dolph'a, Nathaniel'i kurtardıktan sonra yılanadamlarla yaptıklarımızı anlatmamıştım. Aslında anlatabilirdim ama... Ama anlatmam gereken çok şey vardı, mesela en başta bir leoparadama dönüşecek olmam.

Dolph canavarlardan nefret ederdi. Bunu ona söylemeye hazır değildim.

Ona masum bir şekilde bakıp "Hayır," dedim.

"Kafayı sana fena takmışlar Anita, buraya gelişlerine ve ateş güçlerine bir baksana."

Omuz silktim. "Öyle görünüyor."

Gözleri kızgınlıkla parladı, dudaklarını sıktı. "Yalan söylüyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Böyle bir şey yapar mıyım?"

Dönüp elbise dolabıma yumruğunu öyle sert indirdi ki üzerindeki ayna sarsıldı. Bir an aynanın düşüp parçalanmasını bekledim. Neyse ki bir şey olmadı ama Zerbrowski kapıyı açıp başını içeri uzattı. "Her şey yolunda mı?"

Dolph sinirli bir bakış attı ama Zerbrowski pek tepki vermedi. "Anita'nın sorgusunu ben bitireyim istersen."

Dolph başını iki yana salladı. "Dışarı çık Zerbrowski."

Cesurca bir hareketle Zerbrowski dönüp bana baktı. "Sen ne diyorsun Anita?"

Ben başımla onaylarken Dolph bağırmaya başlamıştı bile, "Siktir git, dışarı çık!"

Zerbrowski ikimize birden son bir defa bakıp "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen," dedi ve çıktı. Kapı kapanınca bir anda oda sessizleşti. Sadece Dolph'un nefes alıp verişini duyuyordum. Gerçekten kızmıştı. Terinin kokusunu almıştım. Hafifti, kötü değildi ama gergin olduğunu gösteriyordu. Neler oluyordu?

"Dolph?" Adını soru sorar gibi söylemiştim.

Arkasını dönmeden konuştu. "Senin yüzünden çok fırça yiyorum Anita."

"Bu iş için yemezsin. Bu evden çıkan cesetlerden hiçbiri bir insana ait değil. Kanunlar şekil-değiştiricileri insan ka-

bul etse de işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ha bir canavar fazla ha bir canavar eksik, ne farkeder?"

Döndü, dolaba yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Şekil-değiştiriciler öldüklerinde insan formuna geri döner diye biliyordum."

"Öyle," dedim.

"Yılanlar dönüşmemiş."

"Evet, dönüşmemişler."

Birbirimize baktık. "Yani şekil-değiştirici değiller mi?"

"Hayır, sadece ne halt olduklarını bilmiyorum. Pek çok mitolojide yılanadamlar vardır. Mesela Hindu ve vaudun. Belki de başlangıçta hiç insan olmamışlardır."

"Hani şu iki yıl önce nehirde bulduğun naga gibi mi?" dedi.

"Ama naga gerçekten ölümsüzdü. Bunlar, artık her neyse, gümüş mermilere dayanamadılar."

Gözlerini bir an kapattı, sonra bana yeniden baktı. O zaman ne kadar yorgun olduğunu farkettim. Sadece fiziksel yorgunluk değildi, yüreği yorulmuştu. Sanki çok uzun süredir duygusal bir yükün altındaydı.

"Ne oldu Dolph? Ne oldu da böyle... Dağıldın?"

Hafifçe gülümsedi. "Dağılmak mı?" Başını iki yana salladı ve dolaptan doğruldu. Yatağın kenarına oturunca sandalyede dönüp ona baktım.

"Hayatımdaki kadınlardan hangisinin bir vampirle yattığını sormuştun."

"Öyle söylememem gerekirdi. Özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben uyuzluk ediyordum." Gözleri yeniden kızgınlıkla doldu. "Hala o şeyin sana... Sana dokunmasına nasıl izin verdiğini anlayamıyorum." Tep-

kisi o kadar yoğundu ki neredeyse fiziksel bir baskı gibi üzerimde hissettim.

"Bunu daha önce konuşmuştuk. Sen babam değilsin."

"Ama Darrin'in babasıyım."

Gözlerim büyüdü. "Büyük oğlun mu, hani şu avukat olan?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

Yüzüne bakıp bir şeyler anlamaya çalıştım. Ama yanlış anlamaktan korkuyordum. "Darrin'e ne oldu?"

"Nişanlandı."

Yüzündeki ciddi ifadeye baktım. "Nedense, pek tebrik edilecek bir durum değilmiş gibime geldi."

"Nişanlısı bir vampir Anita, pis bir vampir."

Gözlerimi kırpıştırdım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Kızgın gözleri bana döndü. "Bir şey söyle."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Dolph, Darrin benden büyük. Artık kocaman adam olmuş. İstediği kişiyle olabilir."

"Kız bir ceset Anita. Yürüyen bir ceset."

Başımla onayladım. "Evet."

Ayağa kalktı, volta atmaya başladı. "Kız ölü Anita, lanet olsun, ölü işte. İnsanın ölülerden torunları olmaz ki."

Buna neredeyse gülecektim ama irademden düşündüğümden güçlüymüş. "Üzgünüm Dolph, şey... Dediğin doğru, bildiğim kadarıyla dişi vampirler, bebeği doğum yapabilecek kadar taşıyamıyor. Ama ufak oğlun Paul mühendisti değil mi? O evli."

Dolph başını iki yana salladı. "Çocukları olmuyor."

Odada bir ileri bir geri volta atışını seyrettim. "Bilmiyordum, özür dilerim."

Yatağa geri oturdu, bir anda geniş omuzları çöktü. "Torunum olmayacak Anita."

Yine söyleyecek bir şey bulmadım. Dolph bana daha önce hiç böyle iç dünyasını açmamıştı. Belki de hiç kimseye açılmamıştır. Hem gururlanmıştım hem de paniğe kapılmıştım. İnsanları sakinleştiren bir yapım yoktu ve açıkçası ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Eğer Nathaniel ya da leoparlardan biri, hatta kurtlardan biri olsaydı, ona sarılır ve başını okşardım. Ama karşımda oturan Dolph'tu. Başını okşatacak türde biri olduğunu zannetmiyordum.

Öylece oturup boş gözlerle yere baktı, büyük elleri kucağına düşmüştü. Sandalyeden kalkıp yanına gittim. Yerinden kımıldamadı bile. Omzuna dokundum. "Çok üzgünüm Dolph."

Başını aşağı yukarı salladı. "Darrin'in küçük sürprizinden sonra Lucille bütün gece ağladı."

"Vampir olayı yüzünden mi, yoksa torun yüzünden mi?" diye sordum.

"Büyükanne olmak için çok genç olduğunu söylüyor ama..." Bir anda başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki bakış o kadar acıydı ki bakışlarını kaçırmak istedim. Acılı gözlerine bakmak için kendimi zorladım, gözlerimi kaçırmadan içinde ne varsa seyrettim. Dolph daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp iç dünyasını gösteriyordu, bunun karşığını vermek zorundaydım. Ona bakıp gösterdiği her şeyi görmeliydim. Eğer kız arkadaşlarımdan biri olsaydı da ona sarılırdım. Erkek arkadaşlarımın çoğuna da sarılırdım. Ama Dolph'tu, ne yapacağımı bilemiyordum.

Başını çevirdi. Ancak o zaman, içindeki tüm acıyı dışarı vurunca ona sarılmaya çalıştım. İzin vermedi. Ayağa kalkıp benden uzaklaştı. Ama denemiştim, yapabileceğimin en iyisi buydu.

Yeniden bakınca gözlerindeki ifade gitmişti. Her zamanki maskesini takmış, yeniden polis olmuştu. "Eğer bir şey gizliyorsan Anita, seni doğduğuna pişman ederim."

Başımı salladım. Şimdi benim yüz ifadem de ez-az onunki kadar donuktu. Duygu paylaşımı sona ermişti ve Dolph'un pek hoşuna gitmemişti. O yüzden daha iyi bildiği bir konuma dönmüştü. Benim için sakıncası yoktu. Zaten ne diyeceğimi bilemiyordum. Ama beni iç dünyasına davet ettiğini unutmayacaktım. Unutmayacaktım ama bunun bize ne faydası olacağını bilemiyordum.

"Bir grup şekil-değiştirici ya da artık her neyse, evimde bana saldırıyor, konuklarımdan birini öldürüyor, diğerini yaralıyor ve sen beni mi *pişman* ediyorsun? Bu da ne demek oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Bir şeyler saklıyorsun Anita. Bazen bunu sırf alışkanlıktan yaptığını düşünüyorum, bazen de sırf gıcıklık olsun diye. Ama artık hiçbir şey anlatmıyorsun."

Yeniden omuz silktim. "Tamam, eskiden bazı şeyleri gizlediğimi kabul ediyorum ama mümkün olduğu anda, bildiğim her şeyi sana anlatıyorum Dolph."

"Ve şu kedi gözlü erkek arkadaşına ne demeli?"

Ona bakıp gözerimi kırpıştırdım. "Anlamadım."

"Micah Callahan. Elini tuttuğunu gördüm."

"Sadece elime dokundu Dolph."

Başını iki yana salladı. "Önemli olan sana dokunuşuydu, dokunduğu anda yüzünün yumuşamasıydı."

Gözlerini kaçırma sırası bana gelmişti. Yüzümü ifadesiz tutabileceğimden emin oluncaya kadar yere baktım. "Micah'a erkek arkadaş diyebileceğimden pek emin değilim."

"Peki, ona ne diyelim o zaman?"

"Özel hayatını benimle paylaşman çok güzel Dolph, buna gerçekten çok değer veriyorum ama benim de aynı şeyi yapmamı bekleme."

Bakışları sertleşti. "Canavarlarda ne buluyorsun Anita? Biz zavallı insanlar sana yetmiyor muyuz?"

"Kiminle çıktığım seni hiç ilgilendirmez Dolph."

"Çıkıp çıkmaman beni ilgilendirmez ama sana dokunmalarına nasıl izin veriyorsun, anlamıyorum."

"Kiminle çıktığım nasıl seni ilgilendirmiyorsa, kiminle seviştiğim de seni ilgilendirmez."

"Micah Callahan'la düzüşüyor musun?" diye sordu.

Kızgın gözlerine bakıyordum, ben de kızmıştım. "Evet, aynen öyle," dedim.

Titremeye başladı, kocaman yumruklarını sıktı. Bir an için, ikimizin de pişman olacağı sert bir şey yapacağını düşündüm. Ama bana arkasını döndü. "Dışarı çık Anita, çık git."

Elimi uzattım, ona dokunmak istedim, sonra elimi indirdim. Özür dilemek istiyordum ama bu durumu daha da kötü hale getirirdi. Micah'la seviştiğim için ben de rahat değildim, o yüzden alıngan davranıyordum. Dolph'a daha iyi davranmam gerekirdi. Yapabileceğimin en iyisini yaptım. "Kalp ne istiyorsa onu ister Dolph. Kimse hayatını daha karışık hale getirmek istemez, öylece oluverir. Bunu isteyerek yapmazsın ve bunu sevdiklerini üzmek için de yapmazsın. İşler bazen o yöne kayar."

Başıyla onayladı ama arkası dönüktü. "Lucille bir ara seninle vampirler hakkında konuşmak istiyor, onları daha iyi anlamak istiyor."

"Tüm sorularına cevap vermek isterim."

Yeniden başını yukarı aşağı salladı ama bana bakmadı. "Aramasını söylerim."

"Bekliyorum."

Öylece durduk, dönüp bana bakmadı. Sessizlik uzamaya başlamıştı ama rahat değildik, sinir bozucu bir durumdu. "Başka sorum yok Anita. Çıkabilirsin."

Kapıda durdum, dönüp tekrar Dolph'a baktım. Hala arkasını dönmemişti. Belki de ağlıyordu. Belki yeni güçlerimle havayı koklayıp bunu öğrenebilirdim ama yapmadım. Görmemem, bilmemem için arkasını dönmüştü. Buna saygı duymalıydım. Kapıyı açıp ardımdan sessizce kapattım. Dolph'u hüzünleri ve kızgınlıklarıyla yalnız bıraktım. Dolph ağlıyorsa bile bu onun meselesiydi, beni hiç ilgilendirmezdi.

42

Son polis evine gidip son ambulans da uzaklaşınca, evime tekrar yaz sessizliği çöktü. Mutfakta yerler cam kırıklarıyla doluydu. Pıhtılaşan kan, cilalı ahşap zemin üzerinde lekeler bırakmaya başlamıştı. Her yer berbat haldeydi. Pıhtılaşan kanı parkelerin arasından asla çıkaramayacağımı biliyordum. Üstün ateş gücünün işe yaradığını ama bir bedeli olduğunu sonsuza dek hatırlatacaktı.

Rafael'i arayıp gönderdiği adamın öldüğünü ve kadının yaralandığını söylemeliydim. Gönderdiği fazladan iki silahlı kişi çok büyük fark yaratmıştı. Eğer baskında silahlı tek kişi ben olsaydım işler farklı olabilirdi. Tamam, ölmüş bile olabilirdim.

Arkamda bir ses duyunca hızla döndüm. Nathaniel kapının önünde, elinde bir süpürge, faraş ve kovayla duruyordu. "Camları temizleyecektim."

Başımla onayladım, konuşamayacak kadar heyecanlanmıştım. Geldiğini duymamıştım. Çok yakında değildi, mutfak kapısının önünde duruyordu ama silahlı kötü adamlardan biri olsaydı, işimi bitecek kadar yakın olurdu.

Bütün olaylar sırasında sakindim. Polis etraftayken yıkılmamıştım ama bir anda titremeye başladım, neredeyse bayılacaktım. Gecikmiş tepki tam zamanında gelmişti, kahretsin!

Nathaniel faraş ve kovayı masanın üstüne bıraktı, süpürgeyi sandalyeye dayadı ve yavaşça bana doğru yürüdü. Yüzüme bakıyordu. Leylak rengi gözleri endişeliydi. "İyi misin?"

Ağzımı açmış yalan söylemeye hazırlanıyordum ama dudaklarım aralanınca inlemeye benzer bir ses çıktı. Ağzımı kapatıp sessiz kalmaya çalıştım ama titremem daha da kötüleşti. İnsan ağlamamak için kendini ne kadar kasarsa kassın, bedeni hislerini ifade etmenin başka yollarını buluyor.

Nathaniel omzuma dokundu ama ters tepki vereceğimi düşünerek tereddüt içinde yapılmış bir hareketti. Her nedense onu bu halde görünce yüreğim sıkıştı, gözlerim yanmaya başladı. Kendi kendime sarılıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Yaklaşıp sarılmaya çalıştı ama geri kaçtım çünkü sarılırsa ağlayacağımı biliyordum. Bugün zaten bir kere ağlamıştım, daha fazlasına izin yoktu. Kahretsin, biri beni her öldürmeye çalıştığında ağlasaydım, şimdiye kadar kendi gözyaşlarımda boğulur giderdim.

Nathaniel içini çekti. "Eğer beni bu halde bulsaydın, bana sarılır, beni rahatlatırdın. Bırak ben de aynısını senin için yapayım."

Sesim tiz çıktı. "Bugün bir kere kendimi kaybettim. Bir kere yeter."

Kolumdan yakaladı. Diğerlerinin bunu yapmasını bekleyebilirdim ama Nathaniel'in böyle bir şey yapacağın tahmin etmiyordum. Kolumu sıktı. Canımı yakacak kadar sert değildi ama ciddi olduğunu belirtecek kadar sertti. Sanki bir düğmeye basılmış gibi titremem kesildi. Dikkat kesilmiştim, gözyaşlarından eser kalmamıştı.

Kolumdan tutup beni sarsınca kızgın gözlerle ona baktım. "Sarılmama izin vermedin. Bunun," dedi kolumu biraz daha sertçe sıkarak, "işe yarayacağını biliyorum."

"Beni hemen bırak Nathaniel." Sesim gür, dikkatli ve sinirli çıkmıştı. Nathaniel daha önce hiç bu şekilde, şiddet ima edecek şekilde bana elini sürmemişti. Kızgınlığın altında üzüntü vardı. Güvende olması gerekiyordu ama güvende değildi. Artık ezilmeye razı biri değildi, kişiliği gelişiyordu ve şu ana kadar bu kişiliğin bazı yönlerinin pek hoşuma gitmeyeceğini hiç düşünmemiştim.

Sanki hava akımında bir değişiklik olmuş gibi bir hareket hissettim ve bir an sonra Micah kapının önünde belirdi. Duştan yeni çıktığı için saçları hala ıslaktı. Saçlarını arkada toplamıştı. Yüzünü ve gözlerini ilk defa, gözüm dalgalı saçlarına takılmadan gördüm.

Yüzü de, geri kalanı gibi narindi. Ona ilk baktığımda saçları yüzünden narin göründüğünü zannetmiştim ama aslında kemik yapısı, yani kendisi narinmiş. Eğer geniş omuzlarını ve dar belini göz ardı ederseniz *kız* gibi bile diyebilirdiniz. Yani Jean-Claude kadar kadınsı bir görünüşü yoktu, Jean-Claude daha ince yapılı, daha narin görünüyordu. Ama tabii Jean-Claude'un boyu bir seksene yakın olduğu için erkeksi görünmesi daha kolay oluyordu. Bir altmış beşin biraz üzerindeki Micah içinse durum o kadar kolay değildi. Yüzünün narinliğini bozan bir tek şey vardı. Burnu düzgün değildi. Bir zamanlar çok kötü kırılmış olmalıydı ve düzgün kaynamamıştı. Bunun yüzündeki mükemmelliği bozuyor olması gerekirdi ama tam tersi olmuştu. Aynı gözleri gibi, görünüşüne daha da ilginç bir hava katıyordu burnu. Belki de artık mükemmel görünüşlü erkeklerden sıkılmıştım.

Büyük boy bir tişört ve eşofman giymişti. Tişört dizlerinin biraz üzerine kadar uzanıyordu ve vücudunun büyük bölümü elbisenin altında olmasına rağmen varlığının farkındaydım. Ona bakınca, tıpkı Jean-Claude veya Richard'a baktığımda hissettiğim şeyleri hissediyordum. Bu hissin aşkla arzunun bir karışımı olduğunu zannetmiştim hep ama Micah'ı, ona aşık olacak kadar uzun süredir tanımıyordum. Ya saf arzu da insana aşk hissini yaşatıyordu ya da birden fazla aşık olma şekli vardı. Bütün bunlar kafamı çok karıştırıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Micah.

Nathaniel süpürge, faraş ve kovasını alıp bizimle ilgilenmeden yerleri süpürmeye koyuldu.

"Bir şey yok, senden n'aber?" dedim.

Micah bana bakıp kaşlarını çattı. "İkiniz de bir şeye kızmışsınız."

Omuz silktim. "Hallederiz, merak etme."

Bir anda öyle bir hızla yaklaştı ki Nathaniel'ın kolumu tutmasından sonra çok ani geldi ve geriledim.

Micah olduğu yerde kaldı, bana bakıyordu, çok şaşırmıştı. "Ne oldu? Silahlar çekildiğinde bile bu kadar korkmamıştın."

Yan gözle yere çömelmiş, cam kırıklarını süpüren Nathaniel'e baktım. Bilhassa bizimle ilgilenmemeye çalışıyordu. "Biraz tartıştık," dedim.

Söylediğimi duyunca Nathaniel'in tüm vücudu kasıldı. Yavaşça bana doğru dönüp o leylak rengi gözleriyle bana baktı. "Bu doğru değil Anita. Seninle hiçbir konuda tartışmadık."

İç çektim. Haklı olduğu için değil, gözlerindeki bakış yüzünden içim sıkılmıştı. Yanına gidip çömeldim, camların

üzerine diz çökmeye cesaret edememiştim. Çıplak omzuna dokunup yanağını okşadım. "Özür dilerim Nathaniel, beni zor bir anımda yakaladın."

"Neden yaklaşmama izin vermiyorsun Anita, neden? İstediğini biliyorum."

İyileşmeye başlayan sırtındaki ısırık izlerime dokundum. "Mücadele etmeden kimseyi yakınlaştırmam Nathaniel. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi."

"Herkesle mücadele etmene gerek yok," dedi. Gözleri kocaman olmuştu, sanki ağlamak üzereydi.

"Bence var."

Başını iki yana salladı, gözlerini kapatınca yanaklarından gözyaşları süzüldü. Ayağa kalkmasına yardım ettim. Hala cam kırıklarından çekiniyordum. Ayağa kalkınca yüzüm çıplak tenine değinceye kadar ona yaklaştım, dudaklarımı boyun çukuruna değdirip ona sarıldım. O da kollarını bana dolayıp sarıldı. Teni çok yumuşaktı, çok sıcaktı. Derin bir nefes alırken içim titredi. Her zamanki gibi vanilya kokuyordu. Vanilya kullandığı sabundan mı, şampuandan mı, parfümünden mi geliyordu, yoksa kendi kokusu muydu bilemiyordum. Ama hepsinin altında hiçbir parfüm üreticisinin taklit edemeyeceği, içimi ısıtan bir koku vardı. Vahşi, gerçek bir kokuydu. Leopar kokusu, pardın kokusu...

Micah'ı arkamda hissettim. Daha bana değmeden vücudunun varlığını, sıcaklığını hissettim ama bana sarılmadı, kolları Nathaniel'e uzandı. Ayakta dururken bana yaslanmıştı ama kolları Nathaniel'e uzanmış, ona sarılmıştı.

Nathaniel titreyerek nefesini verdi. Micah'dan gür, titrek bir ses geldi. Mırıldandığını farkettim, çok rahatlatıcı bir sesti. Mırıldanması sırtımda yankılanıyordu. Nathaniel ağlama-

ya başlayınca "Yanındayız Nathaniel, yanındayız," dediğimi farkettim. Yanındaydık. Nathaniel'in vanilya kokusu ve Micah'ın mırıldanması arasında kalmıştım, bedenlerinin hissi çok gerçek, çok yakındı. Ben de kendimi tutamayıp ağlamaya başladım. Nathaniel'e sarılmıştım. Micah ikimize birden sarılmıştı. Ağlıyorduk ama bu kötü bir şey değildi.

43

Kapıda biri boğazını temizlermiş gibi öksürdü. Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı tuttum, kapıya bakınca da Zane'i gördüm. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama içerisi kalabalıklaşmaya başladı."

"Ne diyorsun?" diye sordu Micah.

"Kuğu Kral ve kuğuyeleler, ayrıca anladığım kadarıyla şehirdeki diğer tüm şekil-değiştirici grupların temsilcileri geldi."

Nathaniel ve Micah benden uzaklaştı. Hepimiz gözlerimizi ovuşturduk. Micah bile ağlamıştı. Sebebini bilmiyordum. Belki de duygusal bir adamdı. "Ne istiyorlar?" diye sordum.

"Seni görmek istiyorlar Anita."

"Neden?"

Zane omuz silkti. "Kuğu Kral, bizim gibi düşük seviyeden kişilerle konuşmuyor. Anita, seninle veya istersen Nimir-Raj'ınla konuşmak istediğini söyledi."

Micah'la birbirimize baktık. O da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Reece'e söyle, onunla görüşmeden önce sebe-

bi hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım var, şu an biraz meşgulüm."

Zane sivri kedi dişlerini gösterecek kadar sırıttı. "Ne istediğini söyleyinceye kadar içeri almamıştık zaten. Benim hoşuma gitti ama onun hiç gitmedi."

İç çektim. "Sırf habersiz geldi diye bir kavga başlatmak istemiyorum." Dışarı yürümeye başladığımda, Micah elimi tuttu. Dönüp ona baktım.

"Nimir-Raj'ın da seninle beraber gelebilir mi?"

Gülümsedi. Birazı izin istediği içindi, birazı da sırf ona baktığım içindi. Elini hafifçe sıktım, o da benimkini kavradı. *Gelmene bayılırım,* demek istiyordum ama ağzımdan "Elbette," çıktı.

Tekrar gülümsedi ve ilk defa karmaşık bir hareket değildi, gerçek bir gülümsemeydi. Elimi dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu. Micah, Jean-Claude'la beraber aynı odadayken ben ne yapacaktım?

Micah kaşlarını çattı. "Artık mutlu görünmüyorsun. Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başımla reddedip elini sıktım ve onu oturma odasına çektim. Ama o beni kendisine doğru çekti. "Hayır, seni rahatsız edecek bir şey düşündün. Neydi?"

İç çektim. "Doğruyu mu söyleyeyim?"

Başıyla onayladı. "Doğruyu."

"Sen ve ben, beraber Jean-Claude'la aynı yerde olursak, durumun ne kadar garip olacağını düşünüyordum."

Elimden çekip beni kendine yaklaştırdı. Elimle göğsünden tutup ona yaklaşmamaya çalıştım. Kalbi tam avcumun altında atıyordu. Pamuklu gömleğinin altından bile kalp atışını, sanki çıplak tenine dokunuyormuş gibi hissettim. Başımı hafifçe kaldırıp altın yeşili gözlerinin derinliklerine baktım.

Sesi biraz nefes nefese çıktı. "Sana söylemiştim. Nimir-Raj'ın olmak istiyorum, bunun için her ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Benim sesim de onunkinden farklı değildi. "Buna beni bir başkası ile paylaşmak da dahil mi?"

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Gerçek olamayacak kadar iyi şeyler için ne derler bilir misin?"

Parmakuçlarıyla yüzüme dokundu ve bana doğru eğilirken hafifçe konuştu. "Gerçek olmayacak kadar iyi miyim Anita?" Öpüşürken adımı dudaklarıma doğru fısıldadı. Nazik, yumuşak, ıslak bir öpüşmeydi. Kalbi elimin altında o kadar hızlı atıyordu ki yüreğim ağzıma gelmişti, nefes almayı unutmuştum.

Önce o çekildi. Nefesim kesilmişti, biraz dengemi kaybetmiştim. Üzerimde bıraktığı etkiyi görünce yüzünde farklı bir ifade belirdi. Galiba mutluluktu.

Konuşmak için iki kere uğraştım. "Gerçek olamayacak kadar iyi, eh, evet, kesinlikle öyle."

O zaman güldü, daha önce böyle güldüğünü duymamıştım. Hoş bir sesti. "Gözlerindeki bu bakışın benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

"Hangi bakış?"

Gülümsedi, bir anda çok erkeksi bir havaya bürünmüştü. Gururlu, halinden memnun ve başka bir şey daha vardı... Belki biraz utanç olabilirdi. Yüzüme dokundu. "Bana bakmana bayılıyorum."

Bunu duyunca, cinsellikle ilgili bir şey düşünmüyor olmama rağmen gözlerimi indirip kızardım.

Yeniden güldü. Neşe dolu, şaşkın bir sesti. Aynı çocukların, hislerini saklamayı öğrenmeden önce güldükleri gibi

gülmüştü. Belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kesti ve beni mutfağın içinde döndürdü.

Beni indirmesini söyleyecektim ama bir türlü gülmeme engel olamıyordum.

"Araya girmek istemem," dedi Donovan Reece. Kapıda duruyordu. "Ama onlara bize yardım edeceğini söylemiştim." Kaşlarını çatmış bize bakıyordu, açık renkli teninde hiç kırışıklık yoktu, sanki teni de, şekil değiştirdiğinde dönüştüğü hayvanın içinde yüzdüğü sular gibiydi. Görünüşe göre dışarıda beklememeye karar vermişti.

Hala Micah'ın kollarındayken "Ne konuda yardım edecektim?" diye sordum.

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil, sadece bazı kayıp alfaları bulmak ve kobraadamların Kadru'sunu kocasının, yani Kaşyapa'sının ölmediğine ikna etmeye çalışmak falan. İşin kötüsü..." Reece derin bir nefes aldı, "Bence Kadru haklı. Kocası ölmüş olabilir," dedi.

Micah beni yere bıraktı. Galiba benim yüzüm de onunki kadar sert görünüyordu. Marianne bana evrenin ya da yaratıcının beni sevdiğini ve benim mutlu olmamı istediğini söyleyip duruyordu. O zaman neden ne zaman biraz mutluluk yakalasam, işler sapar sarıyordu?

Mesaj gayet açıktı, bunun aşkla bir ilgisi yoktu.

44

Donovan Reece beyaz kanepemin bir köşesine kıvrılmış oturuyordu. Üzerindeki kot o kadar solmuştu ki neredeyse beyaz gibiydi. Açık pembe gömleği, şeffaf gibi görünen açık renkli teninin pembe ve mavi tonlarını öne çıkarmıştı. Çok güzeldi ama kadınsı veya erkeksi bir güzellik değildi, daha çok bir tablo veya heykelde görünen bir güzelliği vardı. Gerçekliğin dışındaymış gibiydi. Belki de göğsünde kıl yerine, bebek kuğularınki kadar yumuşak tüyler olduğunu bildiğim için böyle düşünüyordum ama yine de oturma odamdakiler içinde en sürreal görünen oydu.

Kanepenin kolunda, Donovan'ın yanında, saçları neredeyse beyaz görünecek kadar açık sarı renkli uzun boylu bir kadın oturuyordu. Siyah deri pantolon ve Donovan'ın gömleğiyle aynı renkte, bol bir bluz giymişti. Donovan'ın ayakları dibinde oturan diğer iki kadın da olmasaydı, onları hatırlayacağımdan pek emin değildim. Diğer sarışının üzerinde, saçlarının açık sarı rengine uyan, uzun bir yazlık elbise vardı. Esmer kadın da üzerinde minik papatyalar olan koyu

mavi bir elbise giymişti. Kulüpten kurtardığımız kuğuyeleler, korku dolu kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Kuğu Kral ve himayesindekiler dışında, misafirlerimden birini daha tanıyordum. Christine'le ilk defa Kaçık Kafe'de tanışmıştık, o zamanlar oranın sahibi hala Raina'ydı. Raina, Ulfric'i Marcus ile diğer şekil-değiştiricileri birleştirmeye çalışıyordu. Şekil-değiştiriciler istese de istemese de Marcus hepsinin lideri olacaktı. Christine'in sarı saçları hala kısaydı, profesyonel bir görünüşü vardı. Koyu mavi takım elbise giymişti. Takımın içindeki pudra mavisi gömleğinin üst düğmesi açıktı. Sanki kravat da takmıştı ama sonradan çıkarmıştı. Fakat kravat konusundan pek emin değildim. Donovan'ın oturduğu kanepenin diğer ucuna oturmuştu. Şık koyu mavi ayakkabıları hala ayağındaydı. Geri kalan herkes ayakkabısını çıkarmıştı. Ön kapımda bir ayakkabı yığını oluşmuştu.

"Selam Christine, görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim.

Bana baktı ama dostça bir bakış değildi. "Adımı hatırlamana şaşırdım."

"Zor şartlarda tanıştığım kişilerin adlarını pek unutmam."

Hafifçe gülümsedi. "Evet, genelde pek hoş olmayan durumlarda karşılaşıyoruz," dedi.

Sonra söze Donovan girdi ve kanepede Christine ile aralarında oturan adam ve kadını tanıttı. İkisi de esmer tenliydi. Kemik yapıları Orta Amerikalı gibiydi ama gözleri çok büyük ve koyu renkliydi, saçları da gerçekten siyahtı. Görünüşlerinde, Avrupalı olamayacak bir egzotiklik vardı. Akıl almaz derecede birbirlerine benziyorlardı, birbirlerinin erkek ve kadın versiyonu gibiydiler. Adları sırasıyla Ethan ve Olivia MacNair'di.

Beyaz koltukta oturan adam iriydi. Kaslı ya da şişman değildi, büyüktü. Gördüğüm en gür sakala sahipti. Yüzü ve boynunun büyük kısmı kılarla kapıydı. Adının Boone olduğunu söylediler ve küçük koyu renk gözleriyle dönüp bana baktığı anda fırsatını yakalarsa beni yiyebileceğini anladım. Kurt ya da kedigillerden değildi ama dişleri olan bir şeydi.

Sesi neredeyse insanın kulağını titreten, gür bir bas tonuydu. "Bayan Blake."

Başımla onu selamladım. "Bay Boone."

Başını iki yana salladı, koyu renkli sakalı beyaz gömleği üzerinde sallandı. "Sadece Boone, Bay'a gerek yok."

"Boone," dedim.

Nathaniel, Zane ve Cherry, geri kalan dört kişi için mutfaktan sandalye getirdi. Daha iki erkek ve iki kadın vardı. Adamlardan birisinin sarıya yakın kızıl saçları ve garip yeşil gözleri vardı. Kanepenin bir yanına sinmiş, sanki saklanıyormuş gibi oturmuştu.

"Bu, Gilbert," dedi Donovan.

"Gil," dedi adam. Sesini zar zor duymuştum.

Kadın uzun boyluydu. Neredeyse bir seksen vardı. Omuzları da genişti. Çok güçlü görünüyordu. Hafif beyazları olan kahverengi saçlarını arkada toplayıp atkuyruğu yapmıştı. Yüzünde makyaj yoktu. Bana elini uzattı ve başka bir kadında karşılaştığım en iyi şekilde elimi sıktı. "Ben Janet Talbot. Bizimle bu kadar çabuk görüşebilmenize çok sevindim," derken kahverengi gözlerinde bir endişe bulutu geçti.

"Buraya sohbet etmeye gelmedik." Bunu odanın diğer ucunda, pencerenin önünde duran kadın söylemişti. Bu kadın, kapalı perdenin kenarından dışarıya bakıyordu. Kolla-

rını kavuşturup gergin bir şekilde odaya dönerken dikleşti. Ethan ve Olivia'nın esmer tenlerini ve egzotik görünüşlerini nereden aldıklarını anlamıştım. Nilisha MacNair neredeyse benim boyumdaydı ama daha narin yapılı olduğu için daha ufak tefek görünüyordu. Erkekler onu tarif etmek için kuş ya da kedi gibi terimler kullanırdı. Ama gözlerine bakınca öyle olmadığı anlaşılıyordu. Gözleri, vücut yapısına hiç uymuyordu. Çok sert bakıyordu ve işlerin kendi istediği şekilde gitmesine alışkın bir hali vardı.

Yanında bir adam vardı ama çok yakınında değildi. Nilisha ne kadar esmer ve kısa boyluysa, adam da o kadar açık tenli bir sarışındı ve uzun boyluydu. Doğal yollardan elde edilemeyecek kaslı bir yapısı vardı. Omuzları geniş, beli inceydi. Elleri kafamı kavrayacak kadar genişti ama açıkça Nilisha'dan korkuyordu. Ah, elbette bu saygı olabilirdi ama kesinlikle bir korku da vardı.

Merle, iri sarışın adamın yanında rahat bir şekilde duruyordu. Caleb'in nerede olduğunu bilmiyordum ve açıkçası umrumda da değildi.

"Ben Kandra'yım ve ölen Kaşyapa da kocam." Nilisha MacNair birden nefesini verdi, sonra kendisini sıkıp toparlandı. "Kocamdı," dedi.

"Babam ölmedi. Ondan vazgeçip öldürmene izin vermem," dedi Olivia.

Kardeşi Ethan, kızın koluna dokundu. Sanki onu rahatlatmaya ya da susmasını söylemeye çalışıyordu. Oliva onunla ilgilenmedi.

Ama olan olmuş, kavga başlamıştı. "Buna nasıl cüret ediyorsun? Onu ölü ilan ettiğimi mi söylüyorsun? Ben sadece gerçeği kabulleniyorum," dedi Nilisha.

Olivia, kardeşinin elinden kurtulup ayağa kalktı. "Bunlar olurken başka bir kadınla olmasına dayanamıyorsun."

Bundan sonra kavga iyice büyüdü. Görünüşe göre Henry MacNair, yani klanın lideri, saldırıya uğradığında metresi olan başka bir kobranın evinden çıkıyormuş. Ceset bulunamamış ama etrafta çok kan varmış. Mücadele izleri de varmış. Bir araba yan dönmüş ve bir ağaç da kökünden sökülmüş. Şekil-değiştiriciler mücadele ettiklerinde, gerçekten mücadele ederler.

Aslında bu kavgadan çok şey öğrenmiştim ama artık burun buruna durmuş birbirine avaz avaz bağıran, söylediklerinin bir kısmı dilimizde bile olmayan bir karmaşaya dönüşünce daha fazla dayanamadım.

Diğer tarafta oturan Donovan'a baktım. Sonuçta onları evime Donovan getirmişti. Omuz silkti. Görünüşe göre o da ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Aklımdan üzerlerine su dökmek geçti ama sonra odadan çıkmanın daha iyi olacağını düşündüm. Diğerlerine de mutfağa gelmeleri için işaret ettim ve herkes mutfağa yöneldi. Etraflarında kimse kalmayınca bağrışmalar da azalmaya başladı. Nilisha'nın sesi duyuldu. "Siz nereye gidiyorsunuz?"

Janet Talbot hepimizin adına konuştu. "Daha sessiz bir yere."

Kadınların yüzünü görememiştim ama neredeyse utançlarının kokusunu almıştım. Şekil-değiştirici yeteneği falan değildi, sadece iyi bir tahmindi.

"Lütfen, lütfen, özür dilerim. Lütfen geri gelin," dedi Olivia.

Herkes geri döndü. Nilisha bile oturmuştu, sarışın koruması da arkasındaydı. "Hepimiz kocam için endişeleniyoruz."

"Onun için endişeleniyor musun anne?" dedi Olivia.

Kadın başıyla onayladı, gülümsedi. "Evet, endişeleniyorum."

"Babam ölmedi," dedi kız.

"Eğer senin umudun varsa, benim de olabilir."

Birbirlerine sıcak bir şekilde gülümsediler, birbirlerine benziyorlardı. Ethan rahatlamış göründü ama gülümsemedi.

"Pekala, Henry MacNair dışında, başka kim kayıp?"

"Oğlum Andy," dedi Janet Talbot. Bana bir fotoğraf uzattı. Resimdeki genç adamın saçları, Janet'in kahverengi saçlarının aynısıydı, sadece daha kısaydı. Ama çocuğun hatları daha yumuşaktı. Şirine yakın bir yakışıklılığı vardı. "Babasına benziyor," dedi. Yabancılar aradaki farkı sıkça farkediyordu anlaşılan. Asında bir şey söylemeyecektim.

"Ursa'mız da kayıp. Ama bir resmini getirmedim," dedi Boone.

"Ursa mı, ayı yani, Ayı Kraliçe de mi kayıp?" dedim.

Başıyla onayladı. Şimdi ona tekrar bakınca, bir ayıadam olduğunu nasıl olup da daha önce anlayamadığıma hayret ettim. "Bir şeyler almak için markette gitti ve bir daha geri gelmedi. Mücadele izi ya da benzer bir şey yok, öylece yok oldu."

Yeşil gözlü Gil'e baktım. "Sizden kim kayıp?"

Başını iki yana salladı. "Kimse. Sadece korkuyorum."

Christine'e baktım. "Ya sizden?"

"Burada, bir ya da birkaç üyesi olan şekil-değiştiricileri temsilen bulunuyorum. Çoğumuz St. Louis'e yerleştik çünkü bizim türlerimizden pek fazla yok. Ben şehirdeki tek kaplanadamım, o yüzden kimseyi kaybetmedim ama bir aslanadam kayıp.

"Kayıp aslanın adı Marco olabilir mi?"

Christine başıyla reddetti. "Yo, Joseph, niye ki?"

Cevabı Donovan verdi. "Kulüpteki aslanadamın adı Marco'ydu."

"Ah," dedi Christine.

"Joseph insana o kadar benzer şekilde değişemiyor. Tanıdıklarım içinde öyle değişip formunu o kadar uzun süre koruyabilen hiç kimse yok."

Christine sanki konuşmasına kimse karışmamış gibi devam etti. Konuya odaklanmıştı. Christine'in aklı hiç dağılmıyordu. "Joseph'in eşi hamile. Amber de gelmek istedi ama bebek doğuncaya kadar yataktan kalkamıyor."

"Bebeği kaybedinceye kadar demek istiyorsun yani," dedi Cherry.

Yan gözle Cherry'ye baktım. "Sanki daha önce bebek düşürmüş gibi söyledin."

"Bu üçüncü denemesi," dedi Cherry.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Eşini kaybetmesi stresini daha da arttırmıştır."

"Bu, durumu biraz küçümsemek olur," dedi Christine.

"Denemeye çalışması aptallık. Bebeği yeterince uzun süre taşıyamıyoruz ki," dedi Cherry.

Ona yeniden baktım. "Şunu bir daha söylesene."

"Şekil değiştirmek çok sert bir olay, düşüğe yol açıyor." Cherry bunu normal bir şeymiş gibi söylemişti ama sonra biraz önce ne yaptığını farkedişini seyrettim, "Anita, üzgünüm... Bu şekilde öğrenmemen gerekirdi. Özür dilerim," diye fısıldadı.

Omuz silktim, sonra başımı iki yana salladım. "Ama MacNair'lerin iki çocuğu var. Çocuklara baktım. Janet'in de bir oğlu var."

"Benim şekil-değiştiriciliğim irsi. Yani aya bağımlı değilim. Andy doğuncaya kadar şekil değiştirmedim."

Nilisha'ya baktım. "Ben kobrayım. Bebeği memeli ya da sürüngen gibi taşıyabilirim."

"Yumurtladın mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Onları içimde taşıyamazdım. Şekil değiştirme çok sert oluyor. Ama başka seçeneklerim vardı."

Havada *Ama senin yok,* cümlesi asılı kaldı. Bunu düşünmek bile zordu. Zaten çocuk yapmayı düşünmüyordum. Yani gerçekçi olmak lazım, yaşadığım hayatta bir çocuğa yer yoktu. Yüksek sesle, "Problemleri tek tek halledelim. İlk kim kayboldu?" dedim.

İlk kurban Henry MacNair'di ve en çok o karşı koymuştu. Sonra aslanadam Joseph. Ardından köpekadam olduğunu öğrendiğim Andy Talbot ve son olarak da ayıların Ursa'sı Rebecca Morton.

En son bu kadar çok şekil-değiştirici kaybolduğunda, eski Kuğu Kral'ın onları kaçırıp yasadışı yollarla avlanan avcılara yem yaptığı ortaya çıkmıştı.

Donovan Reeece'e baktım. Ya aklımı okumuştu ya da düşüncelerimi tahmin etmişti. "Şehre gelişimle birlikte kaybolmaların da başlaması, ilginç bir tesadüf değil mi?"

"Vay, Donovan, aklımı okudun."

"Yemin ederim benim bu işlerle bir ilgim yok."

"Eski Kuğu Kral'ın yaptığı ihaneti biliyorum ama Donovan'ın bu konudaki masumiyeti konusunda kocamın hayatı üzerine bahse girerim," dedi Nilisha.

Omuz silktim. "Göreceğiz."

"Düşünceme güvenmiyorsun," dedi.

"Kendiminki dışında kimsenin düşüncesine güvenmem. Kişisel bir şey değil."

Oliva, Nilisha'nın koluna dokundu. "Anne."

Nilisha derin bir nefes alıp sakinleşti. Gün iyiye gidiyordu.

"İlk olarak polisi aramamızı tavsiye ediyorum."

Bu fikir kimsenin hoşuna gitmedi. "Bakın, hiçbirimizin sahip olmadığı imkanları var, bilgisayarlar, adli tıp."

"Hayır, hayır, bu işi kendi aramızda halletmeliyiz," dedi Nilisha.

"İnsan yetkilileri işe karıştırmamakla ilgili kuralı biliyorum ama dört kişi kayıp, hem kuğular ve leoparlara da saldırı düzenlendi."

"Sence bu işin ardında yılanlar ve o aslanadam mı var?" diye sordu Donovan.

"Eğer öyle değilse, çok büyük bir tesadüf olur," dedim.

"Bence de," dedi Micah. Bütün konuşma boyunca sessiz kalmış, çok yakınımda durmamaya özen göstermişti. Kimin lider olduğu konusunda bir karışıklık yaratmamak için etrafımda dolaşmamaya çalışıyordu.

"Peki, o zaman bu kötü adamlar kim ve çeşit çeşit şekil-değiştiricileri kaçırarak ne elde etmek istiyorlar?"

Birkaç saat tartıştık ama parlak bir sonuç elde edemedik. İşin ardında yılanadamlar vardı. Ama neden? Şekil-değiştiricilerin, kendi türlerinden olmayan şekil-değiştiricilerle ne işi olabilirdi? İlk hedef olan kobraadamlar, belki bir çeşit sürüngen iç hesaplaşması olabilirdi ama açıkçası iki farklı tür yılan da pek birbirine girmezdi. Farklı türlerde oldukları sürece, şehir ikisine de yetecek kadar büyüktü.

Nilisha MacNair'e katılıyordum, kocası ölmüş olabilirdi. Eğer biri kaçırılırsa ve karşılığında para istenmezse, o zaman kaçıranlar daha beter bir şeyin peşinde olurlar ve genelde bu şeyler kanlı, acı verici ve hatta ölümle sonuçlanan

şeyler olur. Kaçırılanlar büyük ihtimalle ölmüştü ama eğer ölmedilerse, onları hayatta tutmak için polisin yardımına ihtiyacımız vardı.

Herkesin kaybolan kişileri polise bildirdiği ortaya çıktı, sadece şekil-değiştirici olduklarını söylememişlerdi. "Ama anlamıyor musunuz, polisin elinde yirmi bir yaşında bir üniversite öğrencisi, kırk beş yaşında bir eş, otuzlu yaşlarda bekar bir kadın ve otuzlu yaşlarda evli bir adam var. Hepsinin beyaz olması dışında ellerinde davayı birleştirecek hiçbir şey yok. Hepiniz şehrin farklı yerlerinde yaşıyorsunuz. Her dava ile farklı polis departmanı ilgileniyor. Eğer biz söylemezsek bağlantıyı asla kuramazlar."

Önce Janet Talbot başıyla onayladı. "Andy neredeyse tıp diplomasını alacak, eğer ne olduğu ortaya çıkarsa onu asla doktor yapmazlar. Ama şu an her şeyin ötesinde güvende olmasını istiyorum. O yüzden polise gidelim."

"Amber adına konuşamam ama kabul edeceğinden eminim," dedi Christine.

"Önce diğerleriyle konuşmam gerek ama ne olursa olsun Rebecca'yı bulun, gerekirse polise de haber verin," dedi Boone.

Hep beraber dönüp Nilisha MacNair'e baktık. "Hayır, eğer öğrenirlerse batarız."

Olivia elini tuttu, Ethan annesinin önüne diz çöktü. "Anne, babamız olmadan, zaten ne farkeder?"

Kocası onu aldattığı için Nilisha'nın aynı fikirde olduğunu zannetmiyordum ama yine de başıyla onaylayıp kabul etti. Aşk bazen komik şeyler yaptırabiliyordu. Ama motivasyonu ne olursa olsun, bu artık Dolph'la konuşabileceğim anlamına geliyordu, hem de bu sefer yalan söylemem gerekmeyecekti.

45

Dolph ikinci çalışta cevap verdi. "Dolph." Asla Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı veya polis demezdi, sadece adını söylerdi. Soyadını ya da tam adını bile söylemezdi. Ya 'Dolph' ya da 'Ben Dolph' derdi. Bundan bir şikayeti olan var mıydı? Hiç sanmıyorum.

Sesimi duyunca, duyduğum en heyecanlı şekilde konuştu. "Anita, son bulduğumuz cesetlerin dosyalarını kapatmadan aramanı beklemiyordum." Sonra bir erkek sesi duyuldu ama kim olduğunu anlayamamıştım. Sonra Dolph geri geldi. "Zerbrowski, eğer başka birini daha öldüreceksen cesedi saklamanı istiyor. Daha fazla dosya işiyle uğraşmak istemiyormuş."

"Prosedürü yeterince biliyorum, yeniden dosya hazırlamak zorunda. Her suç, ayrı rapor, öyle değil mi?"

"Gerçekten yeni bir ceset mi var?" Sesi yorgundu ama şaşkın değildi.

"Hayır," dedim.

"O zaman niçin aradın?"

"Bazı suçlarla ilgili bilgilerim var ve şikayetçiler olayın tamamını, tüm detaylarıyla anlatmama razı oldu. Bu güzel bir şey, değil mi?"

Telefondan bile ayağa kalktığını anladım. "Ben polisim, gerçek her zaman güzeldir, şimdi beni etkile."

Ona olanları anlattım. Tahmin ettiğim gibi MacNair davası zaten Dolph ve adamlarının önündeydi ama diğerlerini ilk defa duyuyorlardı.

"Karısıyla bizzat konuştum. Bir canavarın kocasına neden saldırdığını bilmediğini söyledi. Eğer bir fikrimiz olsaydı işe yarayabilirdi," dedi Dolph

"Dolph, bir lokanta işletiyor. Eğer şekil-değiştirici olduğu ortaya çıkarsa işini kaybedebilir."

"Sağlık Bakanlığı bu yüzden dükkanlarını kapatmaz."

"Hayır, ama eğer gerçek ortaya çıkarsa müşteriler azalmaya başlar. Bunu sen de biliyosun."

"Adamlarım kimseye söylemez. Söz veriyorum."

"Evet, ama başka hangi departmanlar dahil olacak? Suç mahallerinde bir sürü sivil olur, kilise görevlilerinden bahsetmiyorum bile. Ortaya çıkacaktır Dolph, öyle ya da böyle ortaya çıkacaktır."

"Dikkat ederim Anita ama sadece kendi adamlarım konusunda söz verebilirim."

"Biliyorum Dolph ama Andy Talbot da doktor olmak istiyor. Eğer şekil-değiştirici olduğu ortaya çıkarsa asla yapamaz. Rebecca Morton bir masaj uzmanı. Eğer ne olduğu ortaya çıkarsa lisansını alırlar."

"Neden bu insanlar böyle onlara dert olacak meslekleri tercih ediyor?"

Omuz silktim, sonra göremeyeceğini farkettim. "Sadece tesadüf, sanırım."

"Bence inat," dedi Dolph.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birine bir şeyi yapamayacağı söylersin ve o da bunu yapmaya uğraşır."

Haklıydı. "Mantıklı."

"Peki, bu kaybolmaların evine yapılan saldırıyla ne ilgisi var?"

Kahretsin, gerçeği söyleyeceğimi söylemiştim. Şimdi bunu ispatlama şansı elime geçmişti. Derin bir nefes alıp neredeyse gerçeğin tamamını anlattım. Gregory'nin yardım istemek için aradığını söyledim ama niye beni aradığını anlatmadım. Dolph canavarların yardım için beni aramış olmasına şaşırmadı. "Polisi araması gerekirdi," dedi.

"Çok yakın zamana kadar şekil-değiştiriciler görüldükleri yerde vuruluyordu Dolph. Onları şüpheci oldukları için suçlayamazsın."

"Bütün bunları sorguda neden anlatmadın?"

Bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi, "Bana kızgındın," dedim. Bir şekilde açıklıyordu da. Yine de çocukça bir bahaneydi.

"Anlatmadığın başka ne var?" diye sordu.

"Sana doğruyu söyledim ama sen hala şüpheci davranıyorsun. Bu çok üzücü Dolph."

"Eğer bu davada delil sakladığın ortaya çıkarsa canın daha çok yanar."

"Sen pek böyle tehditlere başvurmazdın Dolph."

"Yorgunum," dedi.

Bir süre sessiz kaldım. "Biraz dinlenmelisin Dolph."

"Evet, eğer sen öldürme işine biraz ara verirsen, belki ben de evrak işine biraz ara verebilirim."

"Elimden geleni yaparım," dedim.

"İyi olur." Derin bir nefes aldığını duydum. "Bu konuda vereceğin bilgi bu kadar mı?"

"Evet."

"Gidip ailelerle yeniden konuşacağım. İlk başta yalan söyledikleri için fazladan ne kadar çok iş çıktığının farkındasındır umarım."

"İşini zorlaştırmaya çalışmıyorlar Dolph, sadece korkuyorlar."

"Evet, ama herkes korkuyor, değil mi?" dedi ve telefonu kapattı.

Telefona baktım. Adam pek iyi bir gününde değildi. Sebebini biliyordum, hatta ailesi dışında bunu bilen tek kişi bendim. Daha ne kadar aksileşeceğini ve bunun işini daha ne kadar etkileyeceğini merak ettim. Eğer canavarlara olan nefreti tarafsızlığını etkilerse, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'nın liderliğini yapamazdı. Lanet olsun! Ama bu da başka bir gün ilgilenilecek bir problemdi. Sonradan dert edilecekler listesine ekleyebilirdim ama o liste de giderek uzuyordu. Her şeyi dert edecek zamanım yoktu. Ya da belki listeyi göz ardı edebilirdim. Evet, en iyisi göz ardı etmekti.

46

MacNair'ler ve korumaları hemen BOST Merkezi'ne gidip ifade vereceklerini söyledi. Janet Talbot da onlarla beraber gitti. Christine aslanadamın kayboluşu hakkında hiçbir şey bilmiyordu, o yüzden dikkatli olacağını söyleyip evine döndü. Kötü adam veya adamlar yakalanıncaya kadar evimde kalmasını teklif ettim ama anında reddetti.

"O bağımsız bir yaratıktır," dedi Donovan Reece.

Buna saygı duyarım. "Umarım bağımsızlığı yüzünden başı derde girmez."

Ayağa kalkarken omuz silkti. Pembe gömleğinin altındaki kabarıklığı farkettim. "Silahlısın," dedim.

Silahını saklamaya çalıştığı yere baktı. "Kızlarımın yeniden kaçırılmasına müsaade edemem."

"Birey, onlar birer birey," dedim.

Gülümsedi. "Ama hepsi kız."

"Komik olma."

Başını hafifçe eğdi. "Peki *himayemdekiler* diyelim. Yine de onların tekrar kaçırılmasına izin vermem."

"Kendini de düşün Donovan. Hatırlarsan kaybolanların hepsi lider, himayedekiler değil. Nathaniel'i de sen zannettikleri için zincirlemişlerdi. Himayendekiler sırf orada oldukları için yakalandı."

Bir anda gözlerime çok ciddi bir şekilde baktı. "Haklısın. Silahlı olduğumu nereden anladın?"

"Eğer silahı beline takıp üzerine gömleğini çıkartacaksan, daha koyu renkler tercih et ve en azından bir boy daha büyük kıyafetler giy."

Başıyla onayladı. "Daha önce hiç silah taşımadım."

"Nasıl kullanıldığını biliyor musun?"

"Nasıl ateş edileceğini biliyorum. Sadece üzerimde taşımıyordum."

"Taşıma ruhsatın var mı?"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Öyle."

"O zaman o silahı kullanıp birini öldürürsen, mahkemede çok başın ağrır. Ruhsatın olmadan, gizli silah taşımak yasalara aykırıdır. Yargıç isterse seni uzunca bir süre içeride tutabilir."

"Taşıma ruhsatı almak ne kadar sürer?"

"Beklemek isteyeceğinden daha fazla. Ama işlemlere hemen başla. Ya da başlama, tutuklandığında kanunu bilmediğini söylersin. Yasal bir mazeret değil ama belki yargıcı etkileyebilirsin. Bilemiyorum. Ben olsaydım lisans almak için başvurur, hemen çıkmasını ümit ederdim."

"Başvuru için ne gerekiyor?"

"Şehirden şehre değişir. Yerel polisle bir görüş. Onlar yardımcı olur."

Yine başını salladı. "Tamam." Bana baktı, gri gözleri çok ciddiydi. "Teşekkür ederim Anita."

Omuz silktim. "Sadece işimi yapıyorum."

Başıyla reddetti. "Bu senin işin değil. Hiçbirimizin alfası değilsin. Yardım etmeyi reddedebilirdin."

"Peki bunun bana ne faydası olurdu?" diye sordum.

"Şekil-değiştiricilerin çoğu birbirine yardım etmez."

"Kürklü ve tüylülerin politika anlayışını biliyorum, en azından yaptıklarınız içinde tek anlayabildiğim o bölüm. Fakat şimdi olduğu gibi, bir grubun başına gelen, diğerini de etkileyebilir. Eğer aranızda bir ilişki olsaydı, o zaman Henry MacNair'in zorla kaçırıldığını bilirdiniz. Ve o zaman hepiniz tedbirli olurdunuz."

"Yani diğer kaçırılmalar olmaz mıydı?"

"Bilmiyorum ama en azından bir faydası olurdu. Herkes daha dikkatli olurdu, belki yalnız dolaşmazdı. En azından birkaç görgü tanığımız olurdu."

"Kızlarım, yani himayemdekiler kaçırılıp sen bize yardım ettikten sonra Christine de bize katıldı. Ayıların Ursa'sının kaçırıldığını biliyordu. Babasının kaçırıldığını Ethan MacNair söyledi, annesi değil."

"Eminim annesinin emirlerine karşı gelmesinin bedelini ödemiştir," dedim.

"Herhalde. Ama haklısın, eğer birbirimizle konuşsaydık birbirimize daha çok yardım edebilirdik."

"Bunu sadece acil durumlarda yapmayın ama," dedim.

Gözlerini kıstı. "Şekil-değiştiriciler arasında bir koalisyon mu kurulsun yani?"

Omuz silktim. "O kadar derin düşünmedim ama neden olmasın? Bilgi paylaşacağımız bir şey olabilir. Karşımızda

bir grup yılanla birlik olmuş bir aslan var. Kötü adamların bizden daha sıkı bir dayanışmaya sahip olmasına izin mi vereceğiz?"

"Ne zaman biri şekil-değiştiricilerin güçlerini birleştirmesinden bahsetse, bu onun en tepeye oturmak istediği anlamına gelir. Yoksa herkesin Nimir-Ra'sı mı olmak istiyorsun Anita?"

"Ben burada otoritenin paylaşılmasından bahsetmiyorum. Bu savaşta işe yaramaz. Ben bilginin paylaşılmasından, birbirimize yardım etmekten bahsediyorum. Kurtlardan ya da leoparlardan biri yaralandığında, iyileşinceye kadar kalacak bir yer bulabilmeli. Bu tarz şeylerden bahsediyorum."

"Birinin bu işi yönetmesi gerek."

İçimden yakasına yapışmak geldi. "Neden Donovan, neden birinin yönetmesi gerek? Kuğularından birine bir şey olsa, telefon edip beni, Ethan'ı veya Christine'i ararsın. Biz de başka birini ararız. Birbirimize yardım etmeye çalışırız. Burada bir hiyerarşiye gerek yok, sadece istekli olmak yeterli."

Pek mutlu görünmüyordu, hatta şüpheciydi. "Başa geçmek istemiyorsun."

Başımla reddettim. "Donovan, şu an başında olduğum şeyi bile istemiyorum. Kesinlikle daha fazlasının eklenmesini istemem."

Duvara yaslanmış duran Micah konuştu. O kadar sessiz ve hareketsizdi ki orada olduğunu bile unutmuştum. "Sana dostluk teklif ediyor Donovan."

"Dostluk mu?" Bunu, sanki kendisine çok yabancı bir kavrammış gibi söylemişti.

Micah başıyla onayladı, duvardan doğrulup yanıma geldi. "Eğer bir şeyler ters giderse ve yardıma ihtiyacın olursa dostlarını ararsın."

Donovan'ın kaşları, pürüzsüz cildinde kırışıklar oluşacak kadar çatıldı. "Farklı türleri bir yana bırak, şekil-değiştiriciler kendi aralarında bile dost değildir."

"Bu doğru değil. Richard..." Adını söyleyince bir an durdum, içim cız etmişti, daha doğrusu öyle olmasını bekliyordum. Micah kolumu tuttu, ben de kolumdaki elini tuttum. Bir daha denedim. "Richard'ın en iyi arkadaşı Rafael'in farelerinden biri. Leoparlarımdan Vivian, Richard'ın kurtlarından Stephen'le beraber yaşıyor, birbirlerine aşıklar."

"Onlar farklı ama."

"Nasıl?"

"Çünkü kurtlar ve fareler arasında anlaşma var, ayrıca senin sayende kurtlar ve leoparlar birleşti."

Başımı iki yana salladım. "Saçmalıyorsun Donovan ya da bilerek olayı görmezden geliyorsun. Birbirimize yardım etme konusunda anlaşalım, o kadar. Gizli bir planım yok. Sadece olabilecek hasarı en azda tutmaya çalışıyorum."

"Kızlarımı kurtarman gerekmediği doğru. Neredeyse hayatını kaybediyordun."

"Ve senin de benimle birlikte lupanar'a gelmene gerek yoktu. Ama geldin. İşler böyle yürür, işbirliğiyle."

Bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Anlaştık. Diğerlerini de ikna etmeye çalışacağım. Haklısın, haklısın. Eğer birbirimizle konuşursak, olan kötü şeylerin büyük bölümünü engelleyebiliriz."

"Harika," dedim ve tuttuğumu bile farketmediğim nefesimi bıraktım. Bunu istiyordum. Birbirleriyle konuşup yardımlaşmalarını istiyordum.

Biri öksürüp boğazını temizledi. Hepimiz dönüp Gil'e baktık. Hala kanepenin yanında, sinmiş oturuyordu. "Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu Donovan.

"Bu yeni işbirliği hareketi nereye kadar uzanıyor?" diye sordu. Neredeyse panik içindeki yeşil gözlerini yukarı kaldırdı. Dizlerine o kadar sıkı sarılmıştı ki elleri kasılmıştı. Korkuyordu. Kokusunu alabiliyordum. Korku dışında içimi geren tanımadığım bir koku daha vardı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Donovan.

"Ben aslında Anita'yla konuşuyordum," dedi Gil.

Yan gözle Micah'a, sonra yerde sinmiş adama baktım. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Ben şehirdeki tek tilkiadamım. Bir alfam veya ailem yok." Susup gergin bir şekilde dudaklarını yaladı.

"Eee?" dedim.

"Bu yardım nereye kadar uzanıyor?"

"Sana ne gerekiyor?"

"Bu şey, artık her neyse, yakalanıncaya kadar seninle kalabilir miyim?"

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Ağzımı açıp kapattım, yan gözle Micah'a baktım. Omuz silkti. "Karar senin. Ev, senin evin."

Haklıydı. Tekrar Gil'e döndüm. "Seni hiç tanımıyorum. Eğer kötü birisiysen ve adamlarıma kötü bir şey yaparsan seni öldürürüm. Ama eğer birkaç gün için güvenli bir yer arıyorsan kalabilirsin."

Sanki daha da küçülüp iyice sindi. "Kimseye zarar vermem. Sadece kendimi yeniden güvende hissetmek istiyorum, o kadar."

Donovan'a baktım. "Hakkında bir şey biliyor musun?"

"Kendi gölgesinden bile korkar. Acil bir durumda ondan bir yardım beklemem. Bence önce kendini kurtarmaya bakar."

Gil, Donovan'ın fikirlerine karşı çıkmadı, sadece daha da sindi ve titremeye başladı. "Eğer sadece güçlülere yardım edersek, o zaman bu yardımdan sayılmaz," dedim.

"Dövüşte bir faydası olmadığını ve büyük ihtimalle kendini kurtarmak için kaçacağını bildiğin halde Gil'i yanına mı alacaksın?" diye sordu Donovan.

Gil'in kocaman, dehşet dolu gözlerine bakınca korku dışında bir şey daha gördüm, yalvarıyordu. *Lütfen, lütfen bana yardım et,* diyordu.

"Bizimle kalabilirsin ve seni koruruz ama eğer acil bir durum olursa elinden geleni yapmanı isterim. Dövüşmene gerek yok ama kimseye de engel olma."

"Bu da ne demek?" diye sordu.

"Yani eğer silahlar çekilirse, bir yere saklan ya da yere yat. Hedef olma. Eğer adamlarımdan biri yaralanırsa ve sen onu kurtarabilecekken ölüme terkedersen, peşinden sen de öteki tarafa gidersin."

"Ben cesur değilim Anita, hem de hiç değilim."

"Cesur olma Gil, sadece söyleneni yap ve her ne ise yapabildiğinin en iyisini yap ama kuralları unutma. Bir çatışma sırasında ateş hattının dışında dur, bir de seninle uğraşmak zorunda kalmayalım. Eğer mümkünse yardım et, eğer değilse ayak altında dolaşma. Gayet basit."

Başıyla onayladı, çenesini dizlerine sürtüyordu. "Basit. Keşke hayat basit olsaydı," diye fısıldadı.

"Hayat basit değildir Gil ama dövüş basittir." Önüne diz çöktüm, etrafa yaydığı zayıflıktan nefret etmiştim. Yüce Tanrım, son ihtiyacım olan şey, etrafımda duygusal çöküntü yaşayan başka birinin olmasıydı. Ama onu dışlayamazdım. Yufka yürekli Anita, durumun böyle olacağı kimin ak-

lına gelirdi? Korku içindeki gözleri benimkilerle buluşuncaya kadar ona baktım. "Dövüş basittir Gil. Kendini koru, adamlarını koru ve kötü adamları öldür. Kendini ve yanındakileri hayatta tutmak için ne gerekiyorsa onu yaparsın."

"Kötü adamların kim olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu fısıltıyla.

"Bu odada bizim dışımızda her kim varsa onlar kötü adam," dedim.

"Ve onları öldürürsün, öyle mi?"

Başımla onayladım. "Aynen öyle," dedim.

"Herhangi birini öldürebileceğimi zannetmiyorum."

"O zaman saklan."

Yine çenesini dizlerini sürterek başıyla onayladı, sanki kendi dizine kokusunu bırakıyordu. "Saklanabilirim, bu işin nasıl yapıldığını biliyorum."

Nazikçe yüzüne dokundum. Sindi, sonra rahatladı. Tüm hayvanlar, dokunulmaktan hoşlanırdı. "Ben saklanma konusunda pek başarılı değilim, belki bana da öğretirsin."

"Neden saklanmak isteyeceksin ki?" diye sordu.

"Çünkü her zaman senden daha büyük, daha kötü biri ya da bir şey vardır."

"Sana saklanmayı öğretebilirim ama öldürmeyi öğrenebileceğimi zannetmiyorum."

Bunları daha önce de duymamış mıydım? Ah, hatırladım, Richard söylemişti. Ama sonunda o bile nasıl öldüreceğini öğrenmişti. "Gerektiğinde yapabileceklerin, seni bile şaşırtabilir Gil."

Yine kendine sarıldı. "Birilerini öldürmeyi öğrenmek istemiyorum."

"Bak, bu işte başlı başına ayrı bir problem," dedim.

"İstemiyorum," dedi.

Gile'e baktım. "O zaman öldürme ama pısıklığının adamlarımı öldürtmesine de izin verme."

"Ama bu durumda ben ölebilirim."

"Doğru ama bu senin seçimin olur. Eğer istiyorsan kendini öldürtebilirsin ama sırf ahlaki değerlerin yüzünden bana ya da adamlarıma zarar gelmesini istemiyorum."

"Bu yüzden beni gerçekten öldürür müsün?"

Yeniden önüne diz çöktüm. "Benimle kalabilirsin, seni güvende tutarım ya da en azından bunun için hayatımı veririm ama eğer işler boka sararsa ve bu yüzden leoparlarımdan veya dostlarımdan biri ölürse seni öldürürüm. Daha sonra öyle düşündüğünü bilmiyordum diye sakın mızmızlanma. Çünkü eğer hakettiysen, yalvarmana falan bakmaz, olduğun yerde vururum."

"Hak edip etmediğime kim karar verecek?" diye sordu.

"Ben."

Sanki benimle beraber güvende olup olmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bana baktı. Onu düşünürken seyrettim ve ne acıma ne de başka bir şey hissettim. Çünkü tilkiadam bir yükümlülüktü. Çatışma anında hedeften başka bir şey olamazdı. İhtiyacı olduğunda onu koruyacak kadar medeniydim ama değer verdiğim kişileri tehlikeye atacak kadar medeni değildim. O anda bir psikopat olmadığımı farketmiştim çünkü psikopat olsaydım bu kadar mızmızlanma sonucunda onu kapı dışarı ederdim. Ah, kahretsin. Hatta onu vurup acısını dindirirdim. Onun yerine elimi uzatıp onu ayağa kaldırdım.

"Kuralları anladın mı?" diye sordum.

"Anladım," diye fısıldadı.

"Onlara uyacak mısın?"

Hafifçe başıyla onayladı.

"Onlar için ölmeye hazır mısın?"

Titreyerek nefesini verdi ve yine başıyla onayladı.

Gülümsedim ama gözlerime yansımadığını biliyordum. "O zaman kulübe hoşgeldin, başını alçakta tutmayı unutma. Bu gece halletmemiz gereken bir iş var. İstersen bizimle gelebilirsin." Bunun bir davet mi, yoksa bir tehdit mi olduğundan pek emin değildim.

47

Lanetliler Sirki'nin arkasına cipi park ederken gökyüzünde hala hafif bir aydınlık vardı. Güneş ufukta, üzerine yüklenen kapkara bulutlara rağmen ince altın rengi bir kurdele gibi parlıyordu. Arka taraftaki park yeri sadece çalışanlara aitti. Karnavala benzeyen ön tarafın aksine, arka taraf karanlık ve ıssızdı, hiç de eğlenceli görünmüyordu. Sirk'in önünden geçerken etkileyici posterler ve parlak ışıklara dönüp bakmamıştım bile.

"Palyaçoların sivri dişleri mi vardı?" diye sordu Caleb.

Bu soruyu duyuncaya kadar onların daha önce sirke gelmediğini farketmemiştim. Emniyet kemerimi çözüp orta koltukta oturan Caleb'i görebileceğim şekilde arkaya döndüm. Camla Merle'ün geniş omuzları arasına sıkışmıştı. Merle'ün diğer tarafında da Nathaniel vardı. Cherry, Zane ve Gil arka koltuktaydı. Micah da önde, yanımda oturuyordu. Evimin güvenli olduğuna emin oluncaya kadar herkesi bir arada tutuyordum. Rafael iki yeni koruma göndermişti ama adamları tam biz çıkarken gelmişti ve cipte onlara yer yoktu. Kendi arabalarıyla peşimizden gelmek

pek hoşlarına gitmemişti ama emirleri dinliyorlardı, en azından bu iyi bir şeydi.

Caleb'in sorusuna cevap verdim. "Evet, yukarıda dönen büyük palyaçoların sivri dişleri var."

"Posterlerden birinde de zombi diriltildiği yazıyordu. Gösteriyi sen mi yapıyorsun?" diye sordu Merle.

Başımla reddettim. "Ben Tanrı vergisi yeteneklerin eğlence amaçlı kullanılmasını onaylamıyorum."

"Hakaret etmek istememiştim," dedi.

Omuz silktim. "Kusura bakma, bu konuda biraz hassasım. Meslektaşım diğer animatörlerin para için yaptığı birçok şey pek hoşuma gitmiyor."

"Sen de para için ölüleri diriltiyorsun," dedi Caleb.

Başımla onayladım. "Evet, ama parayı geri çevirdiğim de oluyor."

"Niye ki?" diye sordu.

Omuz silktim. "Şehrin zenginlerinden biri, Cadılar Bayramı partisini bir mezarlıkta yapmak istedi ve ben de tam gecayarısı ölüleri diriltecektim. Hatta adamın biri, Marilyn Monroe'yu diriltmem ve bir gece boyunca her istediğini yaptırmam karşılığında bir milyon teklif etti." Bir an içim titredi. "Adama, eğer bu işi başka bir animatöre daha teklif ettiğinin bahsinin bile geçtiğini duyarsam onu hapse tıktıracağımı söyledim."

Caleb'in gözleri büyüdü. Galiba onu şaşırtmıştım. Bunu yapabildiğimi görmek güzeldi. "Çok ahlaklıymışsın," dedi Merle. Onun ses tonundan da şaşırdığı belli oluyordu.

"Kendime göre bir ahlak anlayışım var, evet."

"Yani ne olursa olsun kendi kurallarına sadıksın?" Merle bunu soru sorar gibi söylemişti.

Başımla onayladım. "Çoğu zaman."

"Ahlak kurallarını ne gibi şartlarda çiğnersin?"

"Adamlarıma zarar gelecekse ve hayatım tehlikedeyse... Her zamanki şeyler işte."

Merle'ün gözleri, yanımda oturan Micah'a kaydı. Belli belirsiz bir hareketti. Doğrudan ona bakıyor olmasaydım, farketmezdim bile.

"Ne?" diye ikisine birden sordum.

Cevabı Merle verdi. "Tıpkı Micah gibi konuşuyorsun."

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin."

Başını iki yana salladı. "Kötü değil, hiç kötü değil, sadece böyle bir şey beklemiyordum."

"Yine de çok hoşuna gitmiş gibi değil," dedim.

"Merle böyle şeyleri çok kafasına takar," dedi Micah.

Yan gözle ona baktım ama Micah'ın gözleri, arkada oturan iri adamdaydı. Micah saçlarını ıslakken toplamıştı, o yüzden de saçları düz bir şekilde kabarmadan başına yapışıp aşağı uzanan bir atkuyruğuna dönüşmüştü. Atkuyruğu sırtının ortalarına kadar uzanıyordu. Saçları kömür grisi gömleğinin üzerinde, kahverengi kadife gibi görünüyordu.

"Merle neyi kafasına takıyor?" diye sordum.

"Daha çok benim güvenliğimi ve galiba artık senin güvenliğini de."

İri adama baktım. "Derdin bu mu?"

"Onun gibi bir şey," dedi Merle. Kot ceketinin içine temiz bir beyaz tişört giymişti, onun dışında kıyafeti aynıydı. Kıyafet tercihinde biraz daha deri olsaydı, yaşlı motorculara benzeyecekti.

Micah bana doğru döndü. İpek gömleği, koltuğun deri döşemesine sürününce hoş bir ses çıktı. Kısa kollu gri göm-

leğini, üst düğmesine kadar iliklemişti. Ağırbaşlı görünüyordu. Gömleğin rengi, altın-yeşil karışımı göz rengini öne çıkarmış, tenini daha da esmer göstermişti. Gömleğe uyan siyah kot giymiş ve beline gümüş tokalı siyah kemer takmıştı. Ayağında rahat görünüşlü bağcıklı ayakkabılar vardı. İlk defa o anda bir davete gidiyormuş gibi giyindiğini farkettim. Jean-Claude'u etkilemek için mi giyinmişti? Bir alfa ile Şehrin Efendisi'nin tanışması yarı resmi bir olaydı. Özellikle, eğer o alfa, Şehrin Efendisi'nin insan hizmetkarıyla düzüşüyorsa. Bu durumu nasıl idare edeceğimden emin değildim. Teoride Jean-Claude, Micah'ı kabullenmişti ama onu gerçekten gördüğünde nasıl davranacaktı? Micah, Jean-Claude'u görünce nasıl bir tepki verecekti?

Lanet olsun, erkeklik egoları ile cebelleşmeden de yeterince sıkıntım vardı.

"Yine kaşlarını çattın," dedi Micah.

Başımı iki yana salladım. "Önemli bir şey değil. Hadi, şu işi bitirelim."

"Bunu neden pek heyecanlı değilmiş gibi söyledin?"

Kapımı açmış iniyordum, cevap vermek için arkamı döndüm. "Buraya Damian'ı kurtarmaya geldik. Ne halde olduğunu bilmiyorum. Niye heyecanlanacakmışım ki?"

"Arkadaşın için endişelendiğini biliyorum ama seni rahatsız edenin gerçekten bu olduğundan emin misin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şehrin Efendisi'yle tanışacağım için ben de biraz gerginim."

Neredeyse aklımı okumuştu. Birbirimizi bu kadar iyi anlayacak kadar yakın değildik ama... Ya telepatik güçleri vardı, ki buna inanamazdım, ya da gerçekten beni *bu ka-*

dar iyi anlıyordu. Hangisinin beni daha çok rahatsız edeceğinden emin değildim.

Nefesimi verip koltuğuma geri yaslandım. "Evet, Jean-Claude'la tanışacağın için biraz gerginim. Senin varlığın konusunda sakin davrandı. Beraber olduğumuzu da biliyor. Ama seni görünce..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Nasıl davranacağından emin değilim."

"Terbiyeli davranacağımı söylersem, biraz rahatlar mısın?"

"Belki. Ama öyle olabilecek misin gerçekten?"

"Olurum," dedi. Gözlerime çok dikkatli bakıyordu. Kesinlikle çok içten görünüyordu.

"Yanlış anlama Micah ama son zamanlarda hayatımdaki erkekler beni çok hayalkırıklığına uğrattı. Herhangi birinin söylediklerini rahatça yapabileceğine emin olamıyorum."

Bana dokunmak ister gibi elini kaldırdı, sonra indirdi. Sanki yüz ifademden çekinmişti. "Bu gece elimden gelenin en iyisini yaparım Anita, sadece buna söz verebilirim."

İç çektim. "Sana inanıyorum."

"Ama," dedi.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. "Sen iyi niyetlisin, ben de iyi niyetliyim, büyük ihtimalle Jean-Claude da iyi niyetlidir." Omuz silktim. "Ama iyi niyet hakkında ne söylenir bilirsin."

"Sadece elimden gelenin en iyisini teklif edebilirim," dedi.

"Tek istediğim de bu ama duruma şöyle de bakabiliriz. Ben de bu durumda nasıl davranmam gerektiğinden pek emin değilim. Jean-Claude'la Richard'ı bir arada zar zor idare ediyordum, şimdi bir de *sen* varsın. Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Eve geri dönebilirim," dedi.

"Hayır, seninle tanışmayı Jean-Claude istedi."

Micah bana baktı. "Ve bu yüzden gerginsin."

Hafifçe güldüm. "Ah, evet."

"Neden?"

"Eğer Jean-Claude biriyle sevişiyor olsaydı, ben onunla tanışmayı istemezdim."

Micah omuz silkti. "Sence bana zarar vermek mi istiyor?"

"Hayır, hayır öyle bir şey değil." Kelimelerle ifade etmeye çalıştım ama yapamadım. Belki de yeterince sofistike biri değildim. Erkek arkadaş C'yi, erkek arkadaş A'yla nasıl tanıştırabilirdim, hele erkek arkadaş A'nın, artık devrede olmayan erkek arkadaş B konusunda çok destekleyici davranmış olması işi iyice karıştırmışken onları nasıl tanıştıracaktım? Ya da belki de Jean-Claude'un Micah'ı çağırış biçimi beni endişelendirmişti. "Nimir-Raj'ını da getir *ma petite*, onunla tanışmak isterim."

"Neden?" diye sormuştum.

"Yatağını paylaşan diğer adamla tanışmak isteyemez miyim?"

Bunu duyunca kızarmıştım. Ama işte Micah burada, Lanetliler Sirki'nin önündeydi. Jean-Claude içeride bizi bekliyordu. Aslında ikisinin tanışması, beni Damian'ın durumundan daha çok geriyordu. Eğer Jean-Claude saldırıp Micah'ı öldürürse, işte o zaman Damian için endişelenirdim. Jean-Claude'un bir kavga başlatmayacağından yüzde doksan dokuz emindim. Ama karanlığa doğru ilerlerken o yüzde bir içime oturmuştu.

Arka kapıya doğru yürürken iki yeni koruma yanıma geçti. İkisi de erkekti, ikisinin de boyu bir seksenin üzerindeydi ve ikisi de etrafa sert adam hissi yayıyordu. Onun dı-

şında, ikisi de birbirinin neredeyse zıddıydı. Cris -h yokmuş, Cristiano'nun kısaltmasıymış çünkü- yirmili yaşların ortasındaydı, bronz tenliydi, gözleri mavinin griye yakın açık bir tonuydu. Saçları sarışın denebilecek kadar açık kahverengiydi. Bobby Lee en az kırk yaşındaydı, kırlaşmış saçları çok kısaydı, sarsıcı mavi gözlerinin üzerindeki kaşlarsa hala siyahtı. Bakımlı bıyıkları ve sakalı da siyahtı ama arada belli belirsiz kırlar göze çarpıyordu.

Cris'in hiç aksanı yoktu ama Bobby Lee'nin Güneyli aksanı çok belirgindi, sanki olması gerekenin iki katıydı.

Nathaniel gelip yanımda durunca Cris onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Benimle beraber," dedim.

"Sizi güvende tutmanız söylendi. Onu tanımıyorum."

"Bakın, ikiniz de, şimdi burada bir tanışma merasimi yapacak durumda değiliz. Nathaniel leoparadamlarımdan biri, şu iki sarışın da... Atkuyruklu olan Micah, yanındaki iki kişi de onun leoparları."

"Kızıl saçlı kim?" diye sordu Bobby Lee.

"Gil, o bir tilkiadam ve o da korumam altında."

"Hepsi yürüyen yem gibi," dedi Cris.

Kaşlarımı çattım. "Bu yemlerin çoğu arkadaşım ya da daha da yakın kişiler. Eğer işler boka sararsa, sırf beni korumak için onların hayatını feda edersiniz, siz de onların peşinden gidersiniz."

"Sizi korumamız emredildi efendim, başka birini değil," dedi Bobby Lee.

Başımı iki yana salladım ve Nathaniel'in koluna girdim. "Eğer onu koruyup adamlarının öldürülmesine izin verseydiniz, Rafael ne yapardı?"

Birbirlerine baktılar. Sonunda Bobby Lee konuştu. "Duruma göre değişir."

"Evet, belki. Ama ben silahlıyım ve pek çok durumda başımın çaresine bakabilirim. Desteğe ihtiyacım var, engele değil."

"Buraya destek için geleceğimiz söylenmedi," dedi Bobby Lee.

"Biliyorum. Ama bu gece çok fazla racon kesilecek. Jean-Claude bana zarar gelmesine izin vermez ama etrafımdakilerle, hatta benimle bile oynayabilir. Aşırı tepki göstermeyin, tamam mı?"

"Durumu, işimizi yapamayacağımız bir hale getiriyorsunuz," dedi Cris.

Omuz silktim, Nathaniel'e sarıldım. "Burada olduğunuz için minnettarım. Eğer yanımda Igor ve Claudia olmasaydı hayatımı bile kaybedebilirdim ama güvende olmaları için hayatımı riske atacağım insanlar var ve bir kısmı bu gece yanımızda. Tek söylediğim sakin olun, aşırı tepki vermeyin, hemen silaha sarılmayın."

Yine birbirlerine baktılar, içimi çektim. Bobby Lee tişörtünün üzerine kot yelek giymişti. Cris siyah atleti üzerine kısa kollu gömlek giyip önünü açık bırakmıştı, altında bol bir haki pantolon vardı. Hava palto giyilemeyecek kadar sıcaktı ama ben de siyah atletimin üzerine siyah ipek gömlek giyip önünü açık bırakmış ama içeri sokmuştum. Böylece Firestar 9mm.'yi de belimden çekebilirdim. Firestar ve kıyafetim siyahtı, yani pek çok kişi tabancayı farketmezdi. Uzun kollu gömleğim de bıçaklarımı ve Browning'i zaten gizliyordu. Bobby Lee'nin de o yeleğin altında bir silah taşıdığından emindim. Büyük ihtimalle belindeydi çünkü koltukaltında hiç kabarıklık yoktu. Cris'in koltukaltına dikkat etmek pek mümkün değildi çünkü çok desenli bir gömlek giymişti, de-

senlerin rengi dikkat dağıtıyordu. Ama sıcak bir rüzgar esip gömleği havalanınca tabancasının kabzasını gördüm. Atletini de belinin içine sokmamıştı. Yani orada, en az bir silah daha olduğuna bahse girerdim. Büyük ihtimalle aynı benim Firestar gibi önden çapraz çekilecek şekilde duruyordu.

"Bu gece ben söylemedikçe hiç kimseyi vurmayacaksınız, anladınız mı?"

"Biz emirlerimizi aldık, seninkilere gerek yok," dedi Bobby Lee.

"O zaman geri dönüp Rafael'e yardımını reddettiğimi söyleyebilirsiniz."

Cris'in gözleri biraz büyüdü. Bobby Lee'nin ifadesi değişmedi. O güzel mavi gözleri cam gibi boştu. "Bizi içeri sokma konusunda niye bu kadar tedirgin davranıyorsun?" diye sordu.

Yine iç çektim, durumu onun anlayabileceği ve benim anlatmak isteyeceğim şekilde açıklayacak bir yol düşündüm. Aklıma bir şey gelmedi, o yüzden doğruyu söyledim. "Nimir-Raj'ım Şehrin Efendisi ile ilk defa tanışacak."

"İkisiyle birden mi düzüşüyorsun?" diye sordu Bobby Lee. Söylediği şey, Scalett O'Hara aksanına pek uymamıştı.

Karşı çıkmaya ya da karşılık vermeye hazırlanıyordum ama vazgeçtim. "Evet, öyle. Ve bu tanışmanın varacağı noktaya dair bazı endişelerim var."

"Şehrin Efendisi'nin Nimir-Raj'ını öldürmesinden mi korkuyorsun?" diye sordu Cris.

"Hayır, ama onunla oynamak isteyebilir. Vampirlerin oyun ve eğlence anlayışları biraz garip olabilir."

Bobby Lee güldü. "Garip," dedi. Yine güldü. Sıcak ve içten bir sesti. Gülümsemesi gözlerine de yansıdı, gerçekten

gülmüştü. "Söylemeye çalıştığım şey şu, Cris, aynı farelerle sırtlanlar karşılaştığında olduğu gibi eğleneceğiz. Tehlike oluşturmadan güç gösterisi olacak, tabii biraz rahatsızlık da olabilir."

"Evet, aynen öyle olacak."

Cris başıyla onayladı. "Yani bu gece olanlar gerçek değil."

"Gerçek ama sadece beni korumanızı gerektirecek kadar tehlikeli değil," dedim.

"Seni korumamız gerek, o kadar," dedi Cris.

Bobby Lee, Cris'in omzuna vurdu. "Onu, aşk hayatından koruyamayız Cris. Bizim bedenini sağlam tutmamız gerek. Kalbini değil."

"Ah," dedi Cris. Bir anda çok genç göründü, en iyi şartlarda yirmili yaşlarının başındaydı.

Bobby Lee bana döndü. "Bu gece geride kalırız ama gerçekten fiziksel tehlikeye girersen durum değişir."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Gözleri yeniden ifadesizleşti ama dudakları hala gülümsüyordu. "Ah, birbirimizi kesinlikle anlamıyoruz efendim, bunu kesinlikle garanti ederim ama söyleneni yapacağız, tabii aksini yapmaya karar verirsek durum değişir."

Bu söylediği pek hoşuma gitmemişti ama ifadesiz mavi gözlerine bakınca alacağım en iyi cevabın bu olduğunu anladım.

48

Sirkin alt katlarına inen merdivenler üç kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti ve basamaklar garip bir şekilde aralıklıydı. Sanki ikiden fazla ayağı olan veya en azından insandan daha büyük bir şey için tasarlanmıştı.

Ernie'nin peşinden aşağı iniyorduk. İlk tanışmamızda saçları uzundu, sadece yanları kazınmıştı. Şimdi yanları uzamıştı ve üstteki saçları da kesmişti, yani normal denebilecek kısa saçları olmuştu, sadece üstler hala biraz uzundu. Yani biraz jöleyle onları havaya dikebilirdi, istese punk da takılabilirdi. Ayrıca saçları kısalınca boynu da açıkta kalmıştı. Sağ tarafındaki diş izleri açıkça görünüyordu.

Jean-Claude, Ernie'yle beslenmiyordu, Şehrin Efendisi'nin artık insanlarla beslendiğini zannetmiyordum. Hele de etrafta bu kadar çok likantrop varken mümkün değildi. Ama sirkte başka vampirler de vardı ve onların da beslenmesi gerekiyordu.

Micah yanımdaydı. Merle, Bobby Lee ve Cris yürüme sıraları konusunda tartışmışlardı. Sonunda Cris önden Ernie

ile gitti, Merle ve Bobby Lee de arkamızda kaldı. Caleb de dahil diğer herkes arkadan geliyordu. Korumaların hiçbiri, korudukları kişi dışındakilerin hayatlarına en ufak bir değer bile vermiyordu. Bu koruma işi çok yakında tepemi attıracaktı, büyük ihtimalle de bu gece.

Merdivenlerin sonundaki büyük kapı açıktı. Genelde güvenlik gerekçesiyle kilitli tutulurdu. Bir anda midem öyle bir kasıldı ki canım yandı. Bu işi nasıl halledeceğimi bilmiyordum. Jean-Claude'u öpüp 'Merhaba,' mı diyecektim? Onun yanında Micah'a dokunabilir miydim? Ah, kahretsin.

"Bir şey mi söyledin?" diye sordu Micah.

"İsteyerek olmadı," dedim.

Bana meraklı gözlerle bakınca ne yapacağıma karar verdim. Her zaman ne yapıyorsam onu yapacaktım. Biri yokken diğerine nasıl davranıyorsam, yine öyle hareket edecektim. Öteki türlü devamlı rahatsız olacaktım. Ayrıca Richard ve Jean-Claude'la beraberken çok dikkatli davranmıştım, sonucun ne olduğu ortadaydı. Aynı hataları yeniden yapmak istemiyordum. Belki de artık beraber yeni hatalar yapmamızın zamanı gelmişti.

49

Kapının hemen ardında gümüş renkli perdeler vardı. Perdeler yeniydi. Ernie perdeleri açıp bizi Jean-Claude'un oturma odasına aldı. Daha önce siyah ve beyazın tonlarında döşenmiş daha küçük bir odaydı ama şimdi beyaz, gümüş, altın renkler hakimdi ve genişlemişti. İnce ipekten beyaz perdeler tavandan bir koridor oluşturacak şekilde sarkıtılmıştı. Koridordan da masallardaki peri çadırlarına benzeyen bir yere geçiliyordu. Odanın duvarlarının taştan olduğunu biliyordum ama hepsinin önü metrelerce altın ve gümüş rengi kumaşla örtülmüştü. Ortada altın ve gümüş rengi, antika görünüşlü bir sehpa vardı. Belki de gerçekten antikaydı. Sehpanın üzerindeki kristal kasede beyaz karanfil ve mürver çiçeği duruyordu.

Karşımızdaki perdelerin önüne beyaz bir kanepe konmuştu. Üzerine bir sürü altın ve gümüş rengi minder serpiştirilmişti, hatta bir kısmı da yerdeki beyaz halının üzerine düşmüştü. Kanepenin iki yanında dolgun görünüşlü iki koltuk vardı. Biri altın rengi, diğeri gümüştü. İkisinin üzerinde de beyaz minderler duruyordu.

Şömine gerçek gibiydi ama sonradan eklendiğini biliyordum. Yine de gerçeğinde bulunacak her şey vardı, sadece rengi beyazdı. Yeni bir şömine rafı bile gelmişti. Odaya uyacak şekilde o da gümüş ve altın rengi damarlı beyaz mermerdendi.

Değişmeyen tek şey şöminenin üzerindeki tabloydu. Tabloda önce Julianna dikkati çekiyordu. Gümüş ve altın rengi kıyafeti içinde oturmuş hafifçe gülümsüyordu. Saçları dikkatle kıvrılmış lüleler halinde dökülüyordu. Arkasında, altın rengi ve beyazdan ibaret Asher ayakta duruyordu. Yüzünde yara izleri yoktu, altın rengi saçlarındaki lüleler Julianna'nınkilerden uzundu, bıyığıyla sakalı kahverengiye yakın bir tondaydı. Jean-Claude da Julianna'nın arkasında oturuyordu. İçlerinde sadece o gülümsemiyordu. Yüzü ciddiydi. Siyah ve gümüş rengi bir kıyafeti vardı. Jean-Claude odayı tablodaki renklere göre; altın, gümüş rengi ve beyazlarla döşemişti.

"Vay." Caleb hepimizin duygularını dile getirdi.

Jean-Claude'un dekorasyon zevkini biliyordum ama arada sırada beni bile şaşırtabiliyordu. O sırada bize doğru geldiğini hissettim. Pek iyi bir his değildi. Kızgınlık ya da kıskançlık bekliyordum ama yaklaşan şeyde sadece arzu ve ihtiyaç vardı. Hislerini gizlemeyi çok iyi bilen biriydi, acaba arzusunun tamamını hissettirerek beni cezalandırıyor muydu? Yoksa yanlış bir hamle mi yapmıştı? Çünkü böyle bir şeyi hissetmek beni sadece sinirlendirirdi.

Beyaz ve gümüş renkli perdeyi aralayıp içeri girerken bir an perdenin nerede bitip kıyafetinin nerede başladığını anlayamadım. Üzerinde gümüş renkli frak ceket vardı, ceketin yakası ve düğmeleri beyazdı. Gömleğinin sadece beyaz fırfırları görünüyordu. Pantolonun da görünen kısmı beyaz-

dı ama bacaklarının büyük bölümünü beyaz deri çizme kaplamıştı. Deri çizme yumuşak ve esnek görünüyordu. Bileklerinin hemen üzerinden ve dizinin üst kısmından gümüş tokalarla tutturulmuştu.

Gözümü dikip ona baktım çünkü başka bir şey yapamamıştım. Eğer zihnime cinsellik bombardımanı yapmıyor olsaydı bile onu böyle görmek aynı etkiyi yapardı. Beyaz ve gümüşün üzerinde bir zafer tacı gibi duran siyah saçları, kıvırcıklaşıp beline kadar iniyordu.

"Hey, resimdeki kadar güzelmişsin," dedi Bobby Lee.

Jean-Claude ona bakmadı bile. Bana bakıyordu. Ben de hiç düşünmeden yumuşacık halı üzerinde ona doğru yaklaştım, ona dokunmak istiyordum.

Gözlerini kapatıp elini kaldırdı. "Hayır *ma petite*, daha fazla yaklaşma."

Bir an tereddüt ettim ama yürümeye devam ettim. Tıraş losyonunun tatlı ve baharatlı kokusunu alabiliyordum. Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip kokusunun elime bulaşmasını istiyordum.

Geriye doğru sendeledi, neredeyse perdelere takılıyordu. Yüzünde paniğe yakın bir ifade vardı. "*Ma petite, ardeur*'ü sana karşı dizginleyebileceğimi zannediyordum ama yapamıyorum."

Bunu duyunca durdum. Kaşlarımı çattım. Kafamı toplayıp düşünemiyordum. Jean-Claude'a dokunabileceğim bir mesafede durmuştum. "Neler oluyor Jean-Claude?"

"Bu gece kanla beslendim ama *ardeur*'ü beslemedim."

"Hissettiğim o değil mi, *ardeur*?"

"*Oui*, olabildiğince yansıtmamaya çalışıyorum ama yine de hissedebiliyorsun. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Kendi *ardeur*'um yüzünden olabilir mi?"

"Değişen tek şey bu oldu, yani, evet, öyle olduğunu düşünüyorum."

"Damian'a yardım edecek durumda değilsin, değil mi?"

İç çekip yere baktı. "Açlığımı doyurmam gerek *ma petite*. Yüz yıllardır *ardeur* böyle tepki vermiyordu. Seninle paylaştığım için bazı etkiler oldu. Buraya gelişini hissedinceye kadar bu etkilerin farkında değildim."

"Yeni ben uzaktayken daha rahat mı kontrol ediyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Bu 'ardu-bilmem ne' de neyin nesi?" diye sordu Bobby Lee.

Yan gözle ona baktım. "Öğrenmen gerektiğinde söyleriz."

Bobby Lee kaşlarını kaldırdı, sonra eliyle 'boşver' der gibi bir hareket yaptı. "Patron sizsiniz efendim... Şimdilik."

Söylediklerinin üzerinde durmayıp Jean-Claude'a döndüm. "Şimdi ne yapacağız?"

Teklif Nathaniel'den geldi. "Jean-Claude'u besle."

Nathaniel'e öyle bir baktım ki bakışım yeterli oldu, ellerini iki yana açıp şöminenin yanına gitti. Diğer herkes bir yer bulup oturdu, yalnız Gil koltuklardan birisinin yanına, yere oturup yerdeki minderlerden birine sarıldı.

Yeniden Jean-Claude'a dönecektim ama bu sefer Micah konuşunca ona döndüm. "Anita'yı..." Sanki aklından geçeni söylemekten vazgeçmiş gibi bir an duraksadı. "*Ardeur*'un etkisi altındayken gördüm. Böyle değildi. Çok sakindi."

Jean-Claude arkamda duran Micah'a baktı, galiba ilk defa ona dikkat etmişti. Onu baştan aşağıya süzdü, sanki onu satın alacakmış gibi inceledi. Ya da sadece kaba davranıyordu.

Micah ya kabalığı farketmemişti ya da aldırmıyordu, çünkü bize doğru geldi. Kendi gücünün bilincinde bir kararlılıkla yürüyordu. Etrafı, Jean-Claude'un güçleriyle sarılıyken bile kendinden çok emin ve rahattı. Bir dansçı gibi zarif ve güçlü adımlar atıyordu. Yürüyüşünü görünce içimde bir kasılma oldu. Jean-Claude'dan da hafif bir inleme çıktı. Dönüp Jean-Claude'a bakmaya hazırlanıyordum ama artık çok geçti. Jean-Claude'un psişik kalkanları paramparça olmuştu ve *ardeur* üzerime atıldı. Tenimin üzerini bir ısı kapladı, nefesim kesildi, gözüm kararardı. Jean-Claude'un ihtiyacı üzerime, oradan da içime aktı. Kafamın içinde bir çığlık, sinir uçlarıma akıp damarlarımdan fışkırdı. O an için benden bir şey istese, her ne olursa olsun, kabul ederdim.

Aklım başıma gelince Jean-Claude'u yerde gördüm, düşerken tutunduğu perde sökülmüş ve üzerine düşmüştü. Gümüş ve altın rengi bir yumağın içindeydi. Yüzü arzuyla doluydu, gözleri şimdiden mavi alevler gibi parlamaya başlamıştı.

Ben de dizlerim üzerindeydim, düştüğümü bile hatırlamıyordum. Micah gelip kolumu tuttu, galiba beni ayağa kaldırmaya çalışıyordu ama bana dokunduğu anda *ardeur* ona sıçradı. Sanki bir çekiç darbesi yemiş gibi o da yere düştü. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Korumalar hemen harekete geçti. "Hayır!" diye bağırdım. Sesimde bir şey duymuş olacaklar ki üçü birden olduğu yerde kaldı. "Kimse, hiç kimse bize dokunmasın." Sesim tiz, telaşlı çıkıyordu. Bir dokunuşla *ardeur* içerideki herkese sıçrayabilirdi. Zaten yeterince derdimiz vardı, böyle bir şeye hiç gerek yoktu.

Micah kolumu bıraktı, kolu kontrolsüz bir şekilde yere düştü ama aramızda bağ kurulmuştu artık, dokumanın önemi yoktu.

Jean-Claude parlak kumaş yumağı içinden çıktı, yavaş hareketlerle bana doğru emekledi. Her hareketi zarif ama tehlikeliydi. Daha önce onu hiç bu kadar vahşi görmemiştim.

"Jean-Claude yapma," diye fısıldadım ama hareket bile edemiyordum. Yılanın bakışlarında donup kalmış küçük bir kuş gibi ona bakıyordum. Dehşetle saf güzelliğin arasında kalmıştım.

Bir anda Asher araya girdi. Jean-Claude donup kaldı ama kadim vampirlerin hayattan yoksun hareketsizliği değildi, etrafında bir güç akışı vardı. Bir sürüngenden çok, ileri atılmaya hazırlanan vahşi bir kedi gibiydi.

"Jean-Claude *ardeur*'ü daha iyi kontrol edebilmen gerekir." Sanki *ardeur*'u kendisi de hissedebiliyormuş gibi kollarını ovuyordu. Beraberimde gelen yabancıları da farketmişti, o yüzden saçlarıyla yüzünün yaralı tarafını gizlemeye gayret ediyordu.

Jean-Claude'un sesi kalın ve sertti. "Yapamıyorum."

Önceden korkuyordum, şimdi tamamen dehşete düşmüştüm. Asher'a baktım ve onu Jean-Claude'un hatıralarının içinde tüm güzelliğiyle gördüm. "Bize yardım et!" diye fısıldadım.

Asher başıyla reddetti. "Ben de dahil olamam, bunun kimseye bir faydası olmaz."

"Asher, lütfen!"

"Eğer beslenirse her şey yoluna girer, onu beslemen yeterli."

Başımla reddettim. "Burada, bu şekilde olmaz."

"Madem yardımı olacak, neden beslenmesine izin vermiyorsun?" dedi Micah.

Dönüp ona baktım ve ona bakar bakmaz dudaklarım aralandı, nefesim hızlandı. Sanki *ardeur* onun doyurucu bir yemek olduğunu hatırlamıştı.

Ancak ikinci çabamda konuşabildim. "Anlamıyorsun."

"Anita, Jean-Claude'un ondan beslenmesine izin vermiyor," dedi Zane. Cherry'yle beraber kanepenin köşesinde oturmuş şaşkın gözlerle bize bakıyorlardı, yanımıza gelmemişlerdi.

"Anita'nın Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğunu zannediyordum," dedi Micah.

"Zaten öyle," dedi Jean-Claude.

O iki kelimeyi söyleşini duyunca dönüp Jean-Claude'a, parlak mavi gözlerine baktım. Artık beni gözlerinin etkisi altına alamıyordu çünkü insan hizmetkarı olmuştum ama bu gece gözlerinde bir çekim vardı. Yanaklarını ellerimin arasına alıp o yarı aralık dudaklarını öpmek istiyordum.

"Anita!" Asher'ın sert sesini duyunca dönüp ona baktım.

"Yardım et."

"Jean-Claude benimle beslenebilir," dedi Micah. Sesi yumuşaktı. Hepimiz dönüp ona baktık.

Biraz tereddütlü görünüyordu. Galiba yüz ifademizi görünce kararından biraz şüpheye düşmüştü ama yine de söylediklerinin arkasında durdu. "Eğer bu durum biraz kanla düzelecekse ben gönüllü olurum."

"Bu gece zaten kanla beslendi. İhtiyacı olan kan değil... *Voir les anges.*"

"Dilimizde konuş Asher, ne dediğini ben bile anlamadım," dedim.

Sanki söylediğini unutturmak ister gibi elini salladı. "Rahatlaması gerek, bir ..." Hızla Fransızca bir şeyler söyledi, ne dediğini bile anlamamıştım. Eğer sadece Fransızca konuşabiliyorsa, Asher gerçekten kötü bir durumda demekti.

Durumu Micah'a açıklamaya çalışırken ona bakmamaya dikkat ettim. "Jean-Claude'un *ardeur*'u beslemesi gerek."

"Jean-Claude'a kan değil seks lazım," dedi Nathaniel. Sesi yumuşaktı ama yan gözle ona bakınca bizden olabildiğince uzaklaşmış olduğunu gördüm. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Benden ilk beslendiğinde birleşmeye gerek yoktu, sadece dokunmuştun," dedi Nathaniel.

Başımla onayladım, hala etrafımdaki erkeklere bakmamaya gayret ediyordum. "Hatırlıyorum."

"Sadece dokunmanın bir sakıncası yok," dedi Micah.

Dönüp ona baktım, o kadar şaşırmıştım ki neredeyse *ardeur*'un etkisinden kurtulmuş, bir an için aklım başıma gelmişti. "Ne çeşit dokunma?"

"Cinsel dokunma." Yüzü ve bakışları çok ciddiydi, sanki onun da aklı başına gelmişti. "Nimir-Raj'ın olmak için her şeyi yapacağımı söylemiştim Anita. Buna ikna olman için ne yapmam lazım?"

"Teklifin ne Micah?"

"Ne isterseniz." Arkamda duran Jean-Claude'a baktı. "Neye ihtiyacınız varsa."

Jean-Claude'un dikkatinin arttığını, neredeyse fiziksel bir güç gibi hissettim ve *ardeur* boğucu bir varlık gibi geri geldi. Nefesim kesildi, nabzım o kadar hızlanmıştı ki yutkunamıyordum bile. Jean-Claude'un sesini duydum ama galiba kafamın içindeydi, çünkü dudakları oynama-

mıştı. "Ne teklif ettiğine dikkat et *mon ami*, bu gece kontrolüm iyi değil."

Micah, Jean-Claude'u duymuş gibi cevap verdi. "Ulfric'le beraber üçlü bir ilişkiniz vardı. O gitti. Şimdi ben varım ve gitmeyeceğim. Anita'nın Nimir-Raj'ı olacağım, ne gerekiyorsa yaparım."

"Üçlü bir ilişkimiz olduğunu kim söyledi?" demeyi başardım.

"Herkes," dedi.

O herkesin kim olduğunu çok merak etmiştim çünkü *herkes* olmadığını biliyordum.

Jean-Claude yeniden emeklemeye başlamıştı. Çok yavaş hareket ediyordu, her hareketi zarafet ve güç içeriyordu. Seyretmek bile canımı yakıyordu. Onu böyle görünce kalbim hızlandı, nefes almakta güçlük çekmeye başladım. Islanmaya başlamıştım. Hassiktir, hassiktir, hassiktir!

"Jean-Claude, hayır," dedim ama sadece fısıldayabilmiştim.

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezindi, sonra Micah'a baktı. İkisinin birbirine bakışını seyrederken aralarında artan gücü hissettim. Jean-Claude yavaşça Micah'a yaklaştı. Micah öylece oturmuş bekliyordu. Jean-Claude'a yaklaşmadı ama uzaklaşmaya da çalışmadı. Önce öpüştüklerini zannettim ama dudaklarının arasından parlayan ışığı görüyordum, daha birbirlerine dokunmamışlardı. Dudaklarını seyrettim, bir yanım birleşmelerini istiyordu ama Jean-Claude olduğu yerde durdu. Micah gözlerini kapatıncaya kadar durdu. Sanki Micah, Jean-Claude'un parlayan gözlerine bakamamıştı. Güneş kadar parlak olmalılardı.

Jean-Claude aralarındaki o kısa mesafeyi korudu. Bir nefesle kapatılacak, dilini uzatsa değebileceği bir mesafeydi,

neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı. Gerginlik arttı, arttı, arttı, o kadar arttı ki neredeyse çığlık atacaktım. İkisi birden dönüp bana bakıncaya kadar, onlara yaklaştığımın farkında değildim. İkisine birden baktım. Mavi ateş gibi gözler... Yeşil-sarı renkli, bulut gibi gözler. Bakarken Micah'ın gözlerinin rengi daha da yeşilleşti, bahar yaprakları gibi açık yeşile dönüştü. Bana odaklanmıştı. Nasıl olduğunu açıklayamazdım ama bunun avlanırken avına baktığı bakış olduğunu anlamıştım. Gözbebeğinin neredeyse görünmeyecek kadar küçüldüğü, keskin bir bakıştı.

Ardeur'u geri ittiğimi hissettim. İkisi de beni cezbediyordu ama artık düşünebiliyor, içimdeki ateş dışında bir şeyler de hissedebiliyordum. Bir çeşit metafizik kontrol konusunda beceri kazanınca, galiba diğerleri üzerinde de etkisi oluyordu. Arzularına yenik düşmüş canavarlar gibi birbirimize girmeyecektik. Yuppi.

Rahatlayıp geri çekildim. Jean-Claude'un bakışları üzerimdeydi ama bana dokunmaya çalışmadı. Dizleri ve elleri üzerinde duruşundan, hala *ardeur*'un etkisinde olduğunu anlamıştım. Ama bana dokunmadığı sürece durumu idare edebilirdik. Bana, günler sonra bulduğu yemek önünden alınan aç bir adam gibi bakıyordu. Ama adil davrandı, olduğu yerde kalıp uzaklaşmama izin verdi. Kuralları biliyordu. Micah bilmiyordu.

Bana uzandı, daha önce hiç yapmadığım bir şekilde, gözle takip edilemeyecek bir hızla geri kaçtım ama Micah da insan değildi. O da aynı hızla peşimden geldi. Ben daha hareket ettiğini anlayamadan üzerimde belirmişti. Büyü gibiydi.

Üzerimde dondu kaldı. Sanki şınav çeker gibi, elleri ve ayakları üzerinde dengede durmuştu. Elimi yanından geçi-

rip ileri uzattım. Micah'a dokunmamaya çalışıyordum. "Hayır, yapma," demeye fırsat bulmuştum ama aynı anda iki şey birden oldu. Micah kendini üzerime bıraktı ve Jean-Claude uzattığım elimi tuttu. Belki de ona uzattığımı zannetmişti, bilmiyorum. Ama birbirimize değdiğimiz anda üzerimizi bir sıcaklık kapladı. Artık arzu dışında bir şey kalmamıştı.

50

Öpüşüyorduk. Sanki dudaklarım erimeye başlamıştı. Ellerim Micah'ın ipek gömleğinin üzerinde gezindi ama yetmedi. Gömleği yırtıp parçaladım, sonunda sert göğsünün yumuşak tenini okşamayı başardım. Micah bir anda üzerime yüklendi, beni yere yapıştırdı. Çok ağırdı. Gözlerimi açınca Jean-Claude'u gördüm. Micah'ın üzerine çullanmış bizi yere yapıştırıyordu. Bir an için göz göze geldiğimizde, bakışlarında mavi alevler içinde dönen öfkeyi gördüm. Sonra Micah'a saldırdı ve kendinden ufak adamı üzerimden aldı.

Doğrulup yerde debelenişlerini seyrettim. İçimde kızgınlık, bıkkınlık ve bitkinlik birikti. Artık *ardeur*'a yer kalmamıştı. Mücadele etmekten gına gelmişti.

Kan kokusu bir anda içime işledi, neredeyse tahrik edici bir kokuydu. Artık yetmişti. Browning'i çektim ve odanın içini inceledim. Bir an için debelenen Jean-Claude ve Micah da hedefe girdi. O anda odada bizden başka kimse kalmadığını farkettim. Micah'la yaptıklarımızı seyreden birinin olmaması güzeldi. Silahı yumuşak görünen beyaz kanepeye

doğrulttum ve ateş ettim. Darbenin eksiyle altın ve gümüş işlemeli yastıklardan biri havalandı. Taş duvarlı odada silah sesi gök gürültüsü gibi gürledi, sanki perdeler sesi tutup bize geri yollamıştı.

Donup kaldılar. Micah'ın elleri pençeye dönüşmüş, Jean-Claude'un sırtını parçalıyordu, çünkü başka bir yerine uzanamamıştı. Jean-Claude da yüzünü Micah'ın boynuna yaslamış, ona sıkıca sarılmıştı. Yani Micah'ın boğazını parçalamaya çalışırken zayıf bölgelerini güvenceye almıştı.

Namluyu onlara doğrulttum. "Kesin, ikiniz birden durun, yoksa sonraki mermiyi siz yersiniz. Tanrı şahidim olsun sizi vururum."

Jean-Claude başın kaldırdı, ağzı kan içindeydi, çenesinden boynuna doğru kan akıyordu. O kadar çok kan vardı ki Micah'ın boynuna bakmaya korktum. Micah pençelerini Jean-Claude'un sırtından çekmedi. Kaslarının Jean-Claude'u parçalamak için hazır beklediğini görebiliyordum.

"Nimir-Raj beni tutuyor *ma petite*. Hareket edemiyorum."

"Micah, bırak da çekilsin."

Micah hareket etmedi, onu suçlayamazdım galiba ama... Silahı başına doğrulttum, net nişan alabileceğim tek yer başıydı. Bir an acaba tetiği çekmek zorunda kalırsam ne yapağımı düşünüp paniğe kapıldım ama sonra sakinleştim ve kendimi sessizliğe bıraktım. Sadece öldürmeye hazır olduğumda belli belirsiz gelen dip ses vardı.

"Seni... Seni öldürürüm Micah." Sesim de, tıpkı içim gibi boş çıkmıştı.

Micah yavaşça başını bana çevirdi. Boynunun sol tarafından omzuna, göğsüne kanlar akıyordu. Kendi kanına bu-

lanmıştı. Akmaya da devam ediyordu ama sürekli değildi. Kalbi attıkça kan dışarı çıkıyordu. Hassiktir.

"Onu bırak Micah, atardamarını parçalamış." Silahı indirip yanlarına gittim.

Micah vampire baktı, pençeleri hala Jean-Claude'un sırtındaydı. "Eğer öleceksem, o da benimle gelecek."

"Senin gücünde bir Nimir-Raj için böyle küçük bir yarayı iyileştirmek hiç zor değil," dedi Jean-Claude. Hala çok yakın bir şekilde Micah'ın üzerinde yatıyordu.

Micah pençelerini Jean-Claude'un sırtından çekti. Jean-Claude elleri üzerinde doğruldu. Micah pençesini akıl almaz bir hızla savurmadan önce, kolunun gerildiğini görebilmiştim sadece. Çok ama çok hızlıydı. Micah elini indirdiğinde, Jean-Claude'un bir yerinde bir yara yoktu. Sonra boynundan fıskiye gibi kan fışkırdı.

"Al, sen de *bunu* iyileştir," dedi Micah.

Olduğum yerde kalakalmış, ikisinin de ölüşünü seyrediyordum. Hassiktir, bu orospu çocukları ne haltetmişti?

51

Jean-Claude düşer gibi dengesini kaybedip Micah'dan uzaklaştı. Dizlerinin üzerine çökünce kanı yağmur gibi fışkırdı. Boğazını temizlemeye çalışır gibi öksürüyordu ama öksürdükçe kan daha beter saçılıyordu.

Önce anlamsız bir çığlık attım ama sonra aklıma daha iyisi geldi ve "Asher!" diye bağırdım.

Micah şimdiden siyah bir tüy yumağına dönüşmüştü. Olmadık yerlerinde kemikler çıkıp geri giriyordu, tüylerin altından pembe derisi görünüyordu. Şekil değiştirip kendini iyileştirmişti ama Jean-Claude bu şekilde iyileşemezdi.

Jean-Claude'un kolunu tuttum, ona dokunduğum anda aramızdaki izler parladı. Kanım boğazımı doldurmuş, beni boğuyordu. Güçlü bir el kolumu sıkıyordu, parmakları taş gibi soğuktu. Gözlerimi kırpıştırdım. Jean-Claude'un yüzü, içinden beyaz ışık parlayan mermer gibiydi. Çenesine bulaşmış kanın altından parlaklık görünüyordu. Kan damlaları elmaslar üzerine atılmış yakutlar gibiydi. Gözleri safir rengi alevlere dönüşmüştü. Soğuk bir ateş gibiydi. Vücudundan, vücudumuzdan etrafa, mezarların arasında esen soğuk

rüzgara benzer bir hava akımı dolaşıp saçlarımızı dalgalandırıyordu. O soğuk güçle uzanıp Richard'ı aradık ve daha Richard'ın cevabını almadan Jason yanımıza diz çöktü. Ben daha bu kadar çabuk iyileşmesine şaşıramadan bize dokundu ve Richard'la aramızdaki iz, Jason'ın bedeninde canlandı. Sıcaklığı, bizim soğukluğumuzun üzerinde dans etti. Tüylü ve pençeli Micah'ın arkamda diz çöktüğünü hissettim. Onu da aynı Jason'ı hissettiğim gibi hissetmiştim, sanki Micah'da bize bağlıydı.

Micah "Hayıır!" diye çığlık atıp geri düştü. Aramızdaki bağlantı gitmişti ve Micah gidince benim de dengem bozuldu. Sanki desteğim azalmıştı. Sonra Nathaniel geldi ve toparlandım.

Et, büyü ve kanla yoğrulmuş bir halde dizlerimizin üzerinde durduk. Jean-Claude'un boynundaki yaranın iyileşmesini seyrettim. Sonunda eskisi gibi pürüzsüz ve bembeyaz oldu, sadece etrafında pıhtılaşmaya başlayan kan kalmıştı. O kadar hızlı iyileşmişti ki kanı pıhtılaşamamıştı bile.

Gül kokusu aldım. Parfüm kokusu gibi değildi ama yoğun, insanın ağzında tat bırakan bir kokuydu, sanki bir gül bahçesinde, baş döndürücü kokuların arasında kalmıştım. İçinde zehir olduğunu bildiğiniz balın tadına bakmak gibiydi.

Bal... Bal rengi kahverengi gözler. Belle Morte'nin bal rengi gözlerini hatırladım. "Gül kokusu alıyor musunuz?"

Jean-Claude'un insanı içine çeken gözleri bana döndü. "Gül mü? Parfümün ve tenin kokusu dışında koku almıyorum." Havayı kokladı. "Ve kan."

Nathaniel ve Jason, üzerlerinden akan gücün etkisiyle mayışmıştı ama benim dışımda gül kokusu alan yoktu. Da-

ha önce de bir başvampir büyü gücünü kullandığında parfüm kokusu almıştım. Dostum ve benim gibi animatör olan Larry Kirkland da parfümün kokusunu almıştı ama başka kimse kokuyu farketmemişti.

Jean-Claude'un gözlerine baktım ama gözlerimle değil büyü gücümle ve içinde bir şey buldum. Jean-Claude'a ait olmayan bir şey. Ustaca bir manevraydı. Daha önce yaptığı, kaşlarımın arasına vurulmuş bir balyozdu. Bu seferse karanlıkta bir hançer saplamıştı.

Gücüm ona dokunduğu anda, onun gücü de Jean-Claude'un içine doldu, güç çözüldü ve bir pencere gibi açıldı. Ateş ve mum ışığında aydınlanmış bir odada oturuyordu, sanki elektrik diye bir şey icat edilmemişti. Üzerinde çok şık, beyaz, dantelli bir elbise vardı. Siyah saçları üzerine dökülmüştü. Soluk elinin yanında bir kase içinde güller duruyordu. Kocaman açık kahverengi gözleriyle bana bakınca yüzündeki şaşkınlığı gördüm, şok geçirmişti. Ben nasıl onu güller arasında yatarken görüyorsam, o da beni erkeklerin arasında dizlerimin üzerinde gördü.

Onu dışarı attım, tıpkı daha önce yaptığım gibi Jean-Claude'un dışına ittim. Kolay olmuştu çünkü Jean-Claude'u ele geçirmeye çalışmıyordu, sadece onunla oynuyor, onu zıvanadan çıkaran kelimeleri fısıldıyordu.

Jean-Claude sanki başı dönüyormuş gibi sallandı. Bana yeniden baktığında gözleri normal gece mavisi rengine geri dönmüştü. Yüzündeki korkuyu saklamaya bile çalışmadı. "Galiba Belle'yi gördüm, aynasının önünde oturuyordu."

Başımla onayladım. "Evet, gördün."

Bana baktı, sırf onu tuttuğumuz için dik duruyordu. "*Ardeur* üzerindeki kontrolümü zayıflattı."

"Ve sinirlerine hakim olmanı engelledi," dedim.

"Ne oldu?" dedi Asher.

Etrafa bakınca herkesin geri döndüğünü gördüm. "Bu dökülen kanlar size mi ait efendim?" diye sordu Bobby Lee.

Başımla reddettim. "Üzerimde çizik bile yok."

"O zaman sizi bir şekil-değiştirici ve vampirle yalnız bıraktığım için koruma derneğinden atılmayacağım." Başını iki yana sallıyordu. "Bir daha konu aşk hayatınız olduğu için yalnız kalmanız gerektiğini söyleseniz bile sizi yalnız bırakmayacağız."

Yine başımı iki yana salladım. "Bunu sonra konuşuruz."

"Hayır efendim. Konuşmayacağız," dedi.

Tartışmayı uzatmadım. Sonra istediğim zaman başlatabilirdim. Ayrıca, haklı bile sayılabilirdi. Eğer aralarına yanlış zamanda girseydim, neler olabileceğini kim bilebilirdi?

Jean-Claude hafif bir sesle, hızlı bir şekilde Asher'la konuşuyordu. Fransızca konuşuyorlardı. Hala tam olarak ne dediklerini anlayacak kadar Fransızca bilmiyordum, sadece birkaç kelime anlayabilmiştim. Birkaç kere net şekilde 'Belle,' dediklerini duymuştum.

"Marcel'i hatırladın mı?" dedi Asher sonunda bizim dilimizde.

"*Oui.* Bir gece delirip evindeki herkesi öldürmüştü."

"İnsan hizmetkarını bile. Zaten bu yüzden ölmüştü," dedi Asher.

İki vampir birbirine baktılar. "Hiç kimse ne olduğunu anlayamamıştı," dedi Jean-Claude.

"Çok kurnazca. Olaylar, Belle'ye Konsey'deki yeri için meydan okumadan iki gün önce olmuştu," dedi Asher.

Jean-Claude, Asher'ın elini tuttu ve onun yardımıyla ayağa kalktı. Asher diğer eliyle de dirseğinden tutup Jean-Claude'u

ayakta tuttu. "Çok kurnazca, çoğu Belle'nin onu zehirlediğini ya da öyle bir şey yaptığını düşünmüştü," dedi Asher.

Jean-Claude başıyla onayladı, sanki hala başı dönüyormuş gibi elini yüzüne götürdü. Ben bir şey hissetmiyordum, galiba nekromansi gücüm, Jean-Claude'un başına gelenlerden beni korumuştu. "Konsey üyeleri onu suçlamaya çalıştı ama bir şey ispat edemedi," dedi Jean-Claude.

"İşin içinde büyü olabileceğini düşünüp bir cadı kiralamadılar mı?" diye sordum. Tek başıma ayakta durabiliyordum, gayet iyiydim. Nathaniel ve Jason da ayaktaydı. Onlarda da bir sarsılma belirtisi yoktu, sadece Jason'ın yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Gücün tadına baktıktan sonra genelde böyle gülüyordu.

Vampirler bana baktı. "*Non*, kimsenin aklına gelmedi," dedi Asher.

"İyi de neden?"

"Çünkü, *ma petite*, Belle'nin bir Şehir Efendisi'ne, kendi soyunda bile olsa, böyle bir şey yapamaması gerekiyordu. Başka soydan gelen bir Şehir Efendisi içinse bu düşünülemezdi bile."

"Mümkün değil," dedi Asher.

"Bence gayet mümkün, onu iş üstünde yakaladım," dedim.

"Belle de kim?" dedi Micah hırıltılı leopar sesiyle.

Ağır hareketlerle ona doğru döndüm. Yüzümden bir şey belli olmuş olacak ki Merle arasına girdi, birden iki fareadam da hareketlenip bana yaklaştı. Ne diyeceğimi bilmiyordum, herhalde gerçekten kötü bir şeyler söyleyecektim, çünkü Micah beni sinir etmişti.

"Atardamarımı parçaladı Anita. Biri boğazını parçalamaya çalışıyorsa, kendini savunma hakkın olmalı."

"Hatırlarsan ben de onun insan hizmetkarıyım. Onunla beraber ben de ölebilirdim."

Merle'ün etrafında kedi ayakları üzerinde yürüdü. "Ne yani, beni öldürmesine izin mi verseydim?"

"Tabii ki hayır. Ama hayatın tehlikede değildi. Bunu zaten ispatladın. Geriye iz bile kalmadı."

"İyileşmiş olabilirim ama her şekil-değiştirici bunu yapamazdı. Vampirlerin verdiği hasar gümüş gibi etki ediyor, bizi öldürebilir. Çoğumuz vampirlerden aldıkları yaralardan insan iyileşme hızında toparlanır." Çok yakınımda duruyordu, yeşil içinde sarı renkli gözleri kızgınlıkla parlamaya başlamıştı. "Beni öldürmeye çalıştı Anita, sakın aksini düşünme."

"Haklı, *ma petite*, eğer karşı koymasaydı, boğazını parçalayacaktım."

Dönüp Jean-Claude'a baktım. "Ne diyorsun?"

"Seninle o şekilde görünce kıskançlıktan gözüm döndü. Ona zarar vermeye çalıştım *ma petite*. O da kendini savundu."

"O son darbeye gerek yoktu. Kavga bitmişti."

Jean-Claude arkamda duran Micah'a baktı, bakışlarında bir şey, galiba saygı vardı. "Eğer aynı şeyi o bana yapmış olsaydı, o zaman ben de ne düşündüğümü belli ederdim." Bir süre sanki doğru kelimeyi düşünür gibi durdu, sonra "Şiddetli bir şekilde," dedi.

"Şiddetli mi? Neredeyse boğazını parçalıyordu."

"Ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, bir türlü..."

"*Ma petite*, yani birisi boğazını parçalamaya çalışsa, hayatına kastetse, onu vurmayacağını mı söylüyorsun?"

Karşı çıkmak için ağzımı açtım, sonra kapattım, yeniden açtım ve durdum. Jean-Claude'a, sonra Micah'a, sonra yeniden Jean-Claude'a baktım. "Of, kahretsin."

"Nimir-Raj durumu açıkladı *ma petite*. Belli bir noktaya kadar uyumlu olmaya hazır. Ama o noktanın ötesinde taviz yok."

Micah başıyla onayladı ama bu hareket, tüylü bedeninde çok garip göründü. "Evet."

"Aynı kural senin için de geçerli *ma petite* ve benim için de. Sadece üçümüzün çizgiyi çektiği yer farklı. Ama hepimizin bir çizgisi var."

"Nasıl böyle anlayışlı olabiliyorsunuz? Neredeyse birbirinizi öldürüyordunuz."

Birbirlerine, sonra bana baktılar, bakışlarında bir şey vardı. Erkeksi ve kadim bir bakıştı. Galiba bir kız olduğum için anlamam mümkün değildi ve isteseler bile bana açıklayamazlardı. Ki bu bakışla durumu gayet iyi anlamıştım.

"Ah, harika, harika, birbirinizi öldürmeye çalıştınız ve bu sayede samimi oldunuz."

Jean-Claude, yüzü Micah'ın kanıyla kaplı olmasına rağmen her zamanki gibi harika bir şekilde omuz silkti. "Birbirimizi anladık diyelim."

Micah da aynı fikirdeydi.

"Yüce Tanrım, sadece erkekler böyle bir şeyin sonunda dost olabilir."

"Sen de Monsieur Edward'la arkadaşsın. Siz de birbirinizi öldürmeye çalışmıyor musunuz?" diye sordu Jean-Claude.

"O farklı," dedim.

"Nasıl?"

Açıklamayı düşündüm ama durdum çünkü aptalca şeyler söyleyecektim. "Peki, peki, şimdi ne olacak, öpüşüp barışacak mısınız?"

Birbirlerine baktılar, bakışlarında bir ağırlık vardı ama bu sefer ifadeleri farklıydı. "Hassiktir," dedim.

"Galiba önce özür dilesek iyi olacak. Kontrolümü kaybettiğim için gerçekten özür dilerim," dedi Jean-Claude.

"Ben de," dedi Micah. Sonra ekledi. "Öldürmek için saldırdığım için özür dilerim." Bunu garip bir şekilde söylemişti. 'Neredeyse öldürdüğü için' değil de 'öldürmek için saldırdığı için' özür diliyordu. Micah'ın acımasız yönünü görüyordum. Benden pek farklı değildi, yine de rahatsız olmuştum. Sebebini tam anlamamıştım ama rahatsız olmuştum.

Ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden devam etmeye karar verdim. Yapacak başka işlerimiz vardı. "Damian'ı tabutundan çıkaracak durumda mısın?"

"Her şeyimi kullandım *ma petite.* Yeniden beslenmem gerek." Elini kaldırdı. "*Ardeur*'u beslememe gerek yok, sadece kan yeterli olur."

Sadece, demişti.

"Benden beslenmeni teklif etmiştim. Teklif hala geçerli," dedi Micah.

"Hayır Micah," dedi Merle.

Micah kendinden uzun boylu adamın koluna dokundu. "Önemli değil."

"Yeniden boğazını parçalamamdan korkmuyor musun? Ben olsaydım korumanı dinlerdim."

"Birbirimizi anladığımızı söyledin."

"Bu doğru."

Birbirlerine bakarlarken neredeyse testosteron seviyesinin artışını hissettim.

Micah gülümsedi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Yarı leopar formunda, siyah tüyleri altında görünen beyaz

sivri dişlerden ibaret bir gülümsemeydi. "Ayrıca, beni bir daha böyle ısırdığında, bu ön sevişme gibi bir şey olsa iyi olur, yoksa seni öldürürüm."

"Eğer hoşuna gidecekse bu benim için bir zevk," dedi Jean-Claude. Sonra güldü, tenimi okşayan, içimi titreten bir sesti. Micah da aynı tepkiyi verdi. Gözleri kocaman açılmıştı. Daha önce Jean-Claude'un gülüşünü hiç duymamıştı. Eğer bu gülüşü özel bir şey zannediyorsa, şey, kendini nelerin beklediğinden hiç haberi yoktu.

"Bu cömert teklifin için çok teşekkür ederim ama yemeğimi tüysüz tercih ederim," dedi Jean-Claude.

"Dert değil," dedi Micah, Merle'ün kolunu bıraktı ve yine büyü yapar gibi çabucak şekil değiştirdi. Bronz teni, tüylerini suyun taşları yutuşu gibi yuttu. Çıplak ve mükemmel bir halde öylece durdu, pürüzsüz teninde biraz önceki kavgadan en ufak bir eser bile yoktu. Ne kıyafetleri ne de saçını tutturduğu bağı değişimden kurtulabilmişti. Ama garip tir, saçları doğrudan yüzüne döküldü. Sanki hala ıslakken tutturulmanın etkisindeydiler. Saçları gürdü ama yüzünü daha iyi çevrelemişti, narin kemik yapısı ve harika gözleri görünüyordu.

Birisinin nefesi kesildi, ben değildim. Jean-Claude olduğunu da zannetmiyordum ama pek emin değildim. Önemli de değildi, bilmek istemiyordum.

"Başın bile dönmedi, değil mi?" diye sordu Jean-Claude.

Micah başıyla onayladı.

Jean-Claude kaşlarını kaldırdı, gözlerini indirdi, yüz ifadesini kontrol etmeye çalıştı, sonunda o mükemmel ifadesini yeniden yakaladı ama biraz uğraşması gerekti. "Gidip temizleneyim." Abartılı bir şekilde kanlı kıyafetlerini gösterip "Ödülümü bu halde almam uygun olmaz, değil mi?"

Micah başıyla onayladı.

"Banyo yapmayacaksın değil mi?" dedim.

"Çabucak hallederim *ma petite*."

"Hayatın boyunca hiç çabucak banyo yapmadın."

Asher güldü, gizlemeye çalıştı ama pek başarılı olmadı. Ellerini açıp "*Mon cherie*, Anita haklı," dedi.

"Ona ilk kez, böyle kan revan içindeyken mi dokunayım?"

Asher'ın yüzü bir anda asıldı, sanki biri bir düğmeye basmıştı. Çok ciddileşti, ifadesiz bakışları Micah'a döndü. Micah da ona baktı. Rahatsız olmuşsa bile belli etmedi.

Asher içini çekti."Galiba haklısın."

"Sen küvette bir saat oyalanırken biz ne yapacağız?" diye sordum.

"Hemen döneceğim *ma petite*, söz veriyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Görmeden inanmam."

"*Ma petite*, söz verdim."

"Önemli konularda sözüne güvenirim ama iş süslenmeye gelince zaman kavramını yitiriyorsun."

"Ben bunu erkekler söyler zannediyordum," dedi Bobby Lee.

Yan gözle fareadama, sonra Jean-Claude'a baktım. "Benim için geçerli değil."

Sadece Bobby Lee güldü.

52

Üzerinde yeni açılmış bir mermi deliği olan beyaz kanepeye oturdum. Micah da yanıma oturdu. Çıplaktı. Bu biraz... İlginç bir durumdu. Hem rahatsız edici hem de heyecan verici bir tecrübeydi. Benimle konuşmaya çalışıyordu ama gözlerim aşağılara kayıyordu, ki bu da utanç verici bir durumdu.

Bobby Lee ve Cris benimle kalmıştı. Arkama geçmiş, yanımda duruyorlardı. Çünkü tam arkamda durmamalarını söylemiştim. Çok iyi tanıdıklarım dışında, arkamda silahlı birilerinin durmasından pek hoşlanmam. Fareadamlar beni korumak için buradaydı. İşlerini iyi yapacaklarını biliyordum çünkü Rafael'den emir almışlardı ama yine de tam arkamda durmalarını istemiyordum. Merle şöminenin yanında durmuş, Micah'a ve diğer korumalara bakıyordu. Gil kelimenin tam anlamıyla bir köşeye sinmiş saklanıyordu. Diğer herkes bir şekilde odanın içinde hareket halindeydi. Asher hariç.

Asher kanepenin karşısındaki koltuğa oturmuş bizi seyrediyordu. O harika saçlarını yüzüne atmıştı, yani sadece

mükemmel tarafı görünüyordu. Açık mavi gözlerinin sadece biriyle bize bakıyordu. Yüzünden bir şey belli olmuyordu ama yine de bakışının ağırlığını hissediyordum. Tüm dikkati bizim üzerimizdeydi.

Sebebini soracaktım ama tam o anda Jean-Claude perdelerin arasından içeri girdi. Saatime baktım. Sadece yirmi dakika geçmişti. Onunla neredeyse üç yıl boyunca arada bir çıkıp sık sık ayrılmıştık. Yirmi dakikada temizlenip gelmesi bir çeşit mucizeydi. Elbette siyah saçları hala ıslaktı, kurutacak vakti olmamıştı. Üzerinde en sevdiğim sabahlıklarından biri, yakası kürklü siyah sabahlığı vardı. Kürk, beyaz göğsünün görünen kısmını harika bir şekilde çerçeveliyordu. Yakası, haç şeklindeki yara izinin görüneceği kadar açıktı. Odaya kayar gibi girerken bornozunun yakası karnının üst kısmına kadar açıldı. Bornozun belini çok sıkmamıştı, genelde aksine çok sıkı bağlardı.

Yüzünde çok muhteşem göründüğünü ve bunun üzerimde nasıl bir etki yarattığını da bildiğini belli eden bir gülümseme vardı. Sonra bakışları Micah'a kaydı. Micah'ın nabzının hızlandığını farkedecek kadar yakındım, damar boynunda görünecek kadar belirgin atıyordu. Jean-Claude'un gözlerine bakmaya çalıştı ama sonunda gözlerini kaçırdı. Kızarmıştı.

Micah'ın verdiği tepkiyle *benim* de nabzım hızlandı. Dönüp bize doğru kayarcasına gelen Jean-Claude'a baktım. Siyah sabahlığının altından, beyaz halı üzerindeki soluk tenli ayaklarını gördüm. Jean-Claude'un gözü Micah'daydı. Tek dizimin üzerinde doğrulup kanepenin koluna oturdum. Garip bir şekilde Micah'ı sahiplenmiş, neredeyse kıskanmıştım. Sanki Micah'ı korumam gerekiyormuş

gibi hissediyordum. Jean-Claude ve Richard söz konusu olduğunda hiç böyle hissetmemiştim ama Jean-Claude, Richard'a hiç böyle bakmamıştı ki. Baksaydı, Richard onun canını okurdu.

Micah biraz önce, Richard'ın aldırmayacağı bir hakaret yüzünden neredeyse Jean-Claude'u öldürüyordu. Şimdiyse öylece utanç içinde, gayet rahatsız bir şekilde oturuyordu ama kızgın değildi.

Jean-Claude o kadar yakınımızda durdu ki sabahlığının kürklü eteği, Micah'ın çıplak bacağına değdi. "Fikrini değiştirdin mi *mon minet*?"

Micah başını iki yana salladı, sonra başını kaldırıp vampire baktı. Bakışlarında hem kırgınlık hem de ikaz vardı. "Fikrimi değiştirmedim."

"*Bon*." Jean-Claude, Micah'ın önünde diz çöktü. "Kendi türün içinde çok güçlüsün ve benim hükmedebileceğim bir hayvan değilsin. Zihnini ele geçirip bu işi zevkli bir hale getiremeyebilirim. Beni zihninin dışında tutabilirsin."

Micah başıyla onaylayınca gür saçları yüzüne döküldü. "Anlıyorum."

"Kanın alınmasını tercih ettiğin bir yer var mı?"

"Boyundan olunca daha az acıyor," dedi Micah.

Jean-Claude tek kaşını kaldırdı. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Micah gülümsedi, mutlu görünüyordu. "Daha önce pek çok şey yaptım."

Jean-Claude iki kaşını birden kaldırıp bana baktı. Omuz silktim.

"Pekala *mon minet*." Zarif bir hareketle ayağa kalktı, sabahlığını etrafında elbise eteği gibi döndürdü. Kanepenin

etrafında dolaşırken sabahlığın altında belli belirsiz çıplak bacakları göründü. Micah'ın arkasında durup ellerini Micah'ın iki omzuna koydu. Bir okşama ya da mıncıklama yoktu, sadece ellerini bir süre pürüzsüz, sıcak tenin üzerinde tuttu.

"Hadi başla," dedi Merle.

Micah başını çevirip şöminenin yanındaki leoparadama baktı. "Merle." Tek bir kelimeydi ama iri adam şömineye iyice yaslandı, kollarını kavuşturdu. Yüzü asıldı. Çok mutsuz bir koruma olmuştu ama yine de söyleneni yaptı.

Jean-Claude bir kolunu Micah'ın omzu üzerinden göğsünün üst kısmına kaydırdı. Diğer eliyle Micah'ın saçlarını geriye attı, yüzünü ve boynunu açtı. Micah başını biraz yana yatırıp Jean-Claude'a daha uygun bir pozisyon verdi. Bir kadının öpüşürken parmakuçlarında yükselmesi gibi, küçük ama yardım edici bir hareketti.

"Belki biraz yalnız kalsak iyi olacak," deyince ikisi birden bana baktı.

"Nasıl istersen *ma petite*." Merle, Bobby Lee ve Asher dışında herkes dışarı çıktı. Birbirimizi öldürmeye çalışırsak bize engel olabilecek minimum kalabalığa inmiştik. Biraz önce olanlardan sonra tamamen yalnız kalmaya hiçbirini ikna edebileceğimi zannetmiyordum. Herkes yerine yerleşince Jean-Claude, Micah'la ilgilenmeye devam etti.

Jean-Claude, Micah'ın saçlarını okşadı, kulağının arkasında toplayıp boynunu açtı. Micah'ın başını nazikçe göğsüne yasladı, boynunu biraz daha ortaya çıkardı. Micah çok pasif davranıyordu, gözlerini kapatmıştı, yüzü çok huzurluydu. Sadece boynunda atan damar, bu huzuru bozup kaçmaya çalışan küçük bir şey gibiydi.

Jean-Claude üzerine eğildi, ağzını açtı, dudakları geri çekildi. Bu kadar yakın olmama rağmen dişlerini zar zor görebildim. Hızlı ve ani bir hareketle ısırdı. Micah'ın nefesi kesildi. Jean-Claude, Micah'ın başını ve omzunu daha sıkı tuttu, vücuduna sıkıca bastırdı. Jean-Claude'un çene kaslarının oynadığını, yutkunurken boynunun hareketlerini görüyordum. Birinden hafif inlemeler geliyordu ama hangisi olduğundan pek emin değildim.

Jean-Claude doğrulup beraberinde Micah'ı da kaldırdı. Micah inleyip vampir onu kaldırırken koluna tutundu. Jean-Claude, Micah'ın başını tutan elini beline indirdi, sanki Micah'ın artık başını hareket ettiremeyeceğini biliyordu. Micah'a göğsünden ve belinden sarıldı. Micah'ın elleri, Jean-Claude'un kolundaydı. Jean-Claude biraz önce boynuna yaptığı gibi, bu sefer de Micah'ın tüm bedenini geri yatırdı. Micah, Jean-Claude'un üzerinde geriye kaykılmıştı, çıplak vücudu bütünüyle göz önündeydi.

Kanepede dizlerimin üzerinde, Micah'ın çıplak vücuduna bakarken bütün bu olanların vücudunu memnun ettiğini gayet belirgin bir şekilde gördüm. Yüzü arzu ve zevkle gevşemişti. Jean-Claude'un kolunu sıkıca tuttu. Yarı inleme yarı çığlıkla "Tanrım!" dedi.

Jean-Claude yavaşça doğruldu. Micah'ı kanepeye geri bıraktı. Dudaklarını, boynundan ayırdı. Gözleri insanı içine çeken bir mavilikte, kör edici, insanlık dışı bir ateşle bakıyordu. Dudakları kıpkırmızı olmuş, dolgunlaşmıştı ama bulaşan kanın kırmızılığı değildi bu, çok öpüşmekten oluşan şişkinlik gibiydi. Micah'ı yavaşça bıraktı, kayıp yarı düşer şekilde kanepeye oturmasına izin verdi. Micah'ın başı kucağıma düşünce sıçradım. Micah yavaşça başını kaldırdı. Tek

kolu üzerinde doğrulup bana baktı, gözleri pek iyi odaklanamıyordu. Gözbebekleri kocamandı, yeşil-sarı irisinin ortasında derin çukurlar var gibiydi. Gözbebeklerinin küçük noktalara dönüşecek kadar küçüldüğünü ve aynı vampir gözleri gibi etrafındaki rengin içinde kaybolduğunu gördüm. Bakışlarını üzerime yüklenen bir ağırlık gibi hissediyordum. Bana doğru yavaşça eğildi, dudaklarını araladı.

Olduğum yerde kaldım, donmuştum, ne yapacağımdan pek emin değildim. Çekiciliğinde bir değişiklik olmamıştı. Sadece... Ah, kahretsin, ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapmak istediğimi bile bilmiyordum.

"Damian'ı tabuttan çıkarman gerekmiyor muydu?" Asher'ın sesi çok kuruydu, beni Micah'dan uzaklaştırdı.

Jean-Claude, Asher'a hırladı. Beslenirken bile bu kadar insanlık dışı görünmemişti.

Asher pürüzsüz bir hareketle ayağa kalktı, ipleri çekilmiş bir kukla gibiydi. "Peki, ama eğer sevişecekseniz ben kalıp seyredemeyeceğim."

Ayağa kalktım, kanepeden uzaklaşırken Micah'ın elleri üzerimden kaydı. Asher'a baktım. "Bak, şu anda düşünemeyecek kadar rahatsız bir durumdayım ama sana bir şey söyleyeceğim. Kafanın içinde küçük bir ses *Kaç git, kaç git,* diye bağırırken senin erkeklik egonu tatmin edemem. O yüzden kendini toparla Asher, şu an seninle uğraşamam."

Bir anda sinir içinde titremeye başladı, gözleri buzlu su gibi soğudu. "Rahatsızlığım sizi huzursuz ettiği için özür dilerim."

"Siktir git Asher."

Bir anda gözle takip edilemeyecek bir hızla ileri atıldı. O kadar hızlı geri kaçtım ki kanepeye takıldım. Micah tutma-

saydı yere düşerdim. Tabancamı ya da bıçağımı çekecek zamanım vardı ama denememiştim bile. Asher sadece duygularımı incitmeye çalışıyordu, fiziksel bir zarar vermeyecekti. Üzerimize eğilip Micah'la bana baktı ama Micah'ın yanlışlıkla görüş alanına girdiğini düşünüyordum. İkimizi de bir eliyle tuttu ve o kadar yaklaştı ki insanın içini donduran mavilikteki gözlerine bakmak için geri çekilmem gerekti. "Yapmak istemeyeceğin şeyler teklif etme *ma cherie*, bu çok sinir bozucu."

Bir anda doğruldu, çıkıp gitti.

Micah'ın sesi çok yumuşak çıktı. "Bu da neydi şimdi?" Hala beni tutuyordu, korumaya çalışır gibi sarılmıştı.

Başımı iki yana salladım. "Jean-Claude'a sor." Ayağa kalktım. "Ben gidip Damian'ı kurtaracağım."

"Ben de seninle geleyim *ma petite*."

"Peki." Yürümeye başladım. Peşimden geliyorlardı, ikisini de arkamda hissediyordum. Neredeyse dönüp el ele tutuşuyorlar mı diye bakacaktım ama eğer tutuşuyorlarsa, henüz bunu görmeye hazır değildim.

Bobby Lee de tek kelime etmeden, onların arkasından geldi. Akıllı adammış.

53

Odanın taş duvarları çıplaktı. Hiç konfor yoktu. Burası bir çeşit vampir hücresiydi ve aynen öyle görünüyordu. Yalın kaideler üzerinde, yarım düzine tabut duruyordu. Tabutların etrafında gümüş zincirler ve kapaklarını daha iyi perçinlemek için üzerlerine çakılacak haçlar için özel yerleri vardı. Sadece iki tabut kapalıydı, kapaklarına haçlar çakılmıştı. İki mi? Zincirler sarılı ve kapalı iki tabut vardı. Birinde Damian vardı, peki ya ötekinde?

"Bizim çocuk hangisinde?" diye sordu Bobby Lee.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Bu çocuğun efendisi değil miydin?"

"Teoride öyle."

"O zaman hangi kutuda olduğunu bilmen gerekmiyor mu?"

Yan gözle ona bakıp yavaş bir hareketle başımla onayladım. "Haklısın." Dönüp kapıya baktım, bizim dışımızda gelen yoktu. Kimin nereye gittiğini bilmiyordum ve Micah ile Jean-Claude'un neden böyle davrandığı konusunda tahminler yürütmek istemiyordum.

Tabutların içindekilere konsantre olmaya çalıştım ama yapamadım. Bir zamanlar, daha uyanmadan bile, Damian'ın hangi tabutta olduğunu anlayabilirdim ama şimdi iki tabutta da bir şey hissetmiyordum; tabii vampirlerin varlığını saymazsak. En yakındaki tabutun yanına gittim. Açık renkli pürüzsüz ahşaptandı. En pahalılarından değildi ama ucuz da sayılmazdı. Sağlam ve kaliteliydi. Elimi cilalı ahşabın üzerinde gezdirdim, parmakuçlarım gümüş zincirlerin soğukluğunu hissetti. Tabutun içinden bir şey kapağına vurdu. Yerimden sıçradım.

Bobby Lee güldü.

Kaşlarımı çatıp ona baktım, sonra tabuta geri döndüm ama artık dokunmuyordum. Üzerinde kutsanmış haçlar varken mümkün olmasa bile, gözümün önünde bir anda tabutun kapağını parçalayıp kolumu yakalayan bir el belirdi. Damian tabutun içinde kana susamış bir caniye dönüşmüş olmalıydı. Ölmektense, biraz tedbirli olmak daha iyiydi.

Ellerimi tabutun üzerinde tuttum ama dokunmuyordum. Nekromansi gücümü içime çektim. Aynı nefes almak gibiydi. Sonra gücümü dışarıya verdim. Sadece ellerimden değil, tüm vücudumdan dışarı yayılmıştı. Nekromansi kişiliğimin bir parçasıydı, varlığımın özü değildi. Gücümü tabutun içine itiyordum. Delikten akan su gibi içeri çekildi. Su yerçekimi yüzünden delikten akardı, durdurmanın yolu yoktu, doğal bir durumdu. Gücüm de tabutun içine, Damian'a doğru akıyordu. Karanlığın içinde, satenin üzerinde yattığını hissettim. Gözleri dönüp benim gözlerime bakınca içinde bir şey parladı. Gücümü tanımıştı ama ben onu hissedemiyordum. İçinde bir kişilik, Damian yoktu. Yani Damian olduğunu biliyordum, buna şüphe yoktu

ama içinde bir düşünce yoktu. Sadece beni tanıdığını belirten o minik kıvılcımı hissetmiştim. Bir zamanlar Damian olduğunu bildiğim varlıkla iletişim kurmaya çalıştım ama farklı bir şeye dönüşmüştü. İçimden dua ettim. Bir vampir için Tanrı'ya dua etmek garip gelmemişti. Tanrı konusundaki dar görüşümden çok uzun zaman önce kurtulmam gerekmişti, yoksa kilisemden ve inancım konusunda değer verdiğim her şeyden vazgeçmem gerekirdi. Artık şuna inanıyordum: Eğer Tanrı yaptığım şeyleri kabulleniyorsa, ben de kabullenebilirdim.

"Herkes nereye gitti?" diye yüksek sesle sordum, Bobby Lee cevap verdi.

"Bilmiyorum ama eğer benimle beraber gelirsen gidip bakabiliriz."

Başımla reddedip öteki tabuta baktım. Acaba orada kim vardı? Bilmem gerekiyordu ve eğer yapabilirsem, onu da çıkarmam gerekiyordu. İşkenceden hoşlanmıyordum ve açlıktan ölüm döşeğine gelinceye kadar bir tabutun içinde hapsedilmek, devamlı aç olmak ama açıktan asla ölmemek, o daracık alan içinde yan dönecek kadar bile yer yokken bir yudum sıvının arzusuyla yanıp tutuşmak, her yönden işkencenin tanımına uyuyordu. Jean-Claude'un vampirlerinin çoğuyla aram iyiydi ve hiçbirini böyle bir durumda bırakamazdım, Jean-Claude'u ikna etmek için elimden geleni yapardım. Bu konularda çok inatçı olabilirdim ve Jean-Claude da beni memnun etmeye çalışıyordu. Yani diğer tabutta her kim varsa onu da kurtarabilirdim. Elimden geleni yapacaktım. Ama acaba tabutta kim vardı? Açıkçası, aynı insanlarda olduğu gibi, kurtarmak için daha fazla çaba harcayacağım, daha yakın olduğum vampirler de vardı.

Gidip öteki tabutun yanında durdum ve büyü gücümü oraya yönlendirdim. Bu sefer itmem gerekmişti, Damian'da olduğu gibi içeri akmamıştı. Tabuttaki her kimse beni kabullenmemişti. Bağlantı içinde olduğum biri değildi. Bir şey hissediyordum, bir çeşit hortlak olduğu belliydi ama bir vampir gibi değildi. Vampire nazaran daha boş bir varlıktı. Dışarıda hava kararmıştı. İçinde bir hareketlilik, hayata benzer bir şey olması gerekiyordu ama hiçbir şey yoktu. Gücümü biraz daha derine gönderince çok hafif bir şey hissettim. Tabuttaki şey her neyse, ölüme yaşamdan daha yakındı ama tam olarak ölmemişti.

Kapıdan bir ses gelince dönüp baktım. Jean-Claude kayar gibi odaya girdi. Şimdi bornozu sıkıca bağlıydı, sanki artık iş konuşmaya hazır olduğunu belirten bir işaret gibi. Yanında başka kimse yoktu.

"Micah nerede?"

"Jason'la beraber, üzerine bir şey giymeye gitti. Üzerine uyacak bir şeyler bulacaklar."

"Tabutta kim var?" Neredeyse '*Ne* var?' diyecektim ama bir vampir olduğuna bahse girebilirdim, sadece daha önce hissettiğim türde bir vampir değildi.

Jean-Claude'un yüzü daha şimdiden dikkatli ve ifadesiz olmuştu. "Ben de tam Damian için endişelenmenin yeterli olacağını düşünüyordum *ma petite*."

"Sen de, ben de, tabutta kimin olduğunu öğrenmeden buradan gitmeyeceğimi biliyoruz."

İçini çekti. "Evet, biliyorum." Yere baktı, yorgun gibiydi ama yüz ifadesi hiç değişmediği için hareketi garip ve kötü bir oyunculuk gibi görünmüştü. Ama Jean-Claude'u, hislerini belli etmemeye çalışırken ve yüzü bu kadar ifadesizken

böyle bir vücut hareketiyle kendini ele vermişse çok rahatsız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Yani vereceği cevabı hiç beğenmeyecektim.

"Kim, Jean-Claude?"

"Gretchen," dedi. Sonunda gözlerime bakabilmişti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, çok boş bir kelime gibi söylemişti.

Bir zamanlar Gretchen beni öldürmeye çalışmıştı çünkü o da Jean-Claude'un peşindeydi. "Ne zaman geri döndü?"

"Geri?" Soru sorduğunu belli eden o hafif tınıyla söylemişti.

"Saf numarası yapma Jean-Claude. Şehre gelmiş ve hala peşimdeymiş. Sen de onu tabuta tıkmışsın. Ama bu ne zaman oldu?"

Yüzü bir heykel gibi kaskatı kesildi, yüz hareketleri bile azaldı. Kendini olabildiğince gizliyordu, psişik kalkanları kale gibiydi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Ne düşündüğü belli olmayan yüz ifadesiyle baktı. "Suçlu Zevkler'de onu tabuta soktuğumu gördüğünden beri oradan çıkmadı demek."

Gözlerimi kırpıştırdım, kaşlarımı çattım, ağzımı açtım, kapattım, yeniden konuşmayı denedim. Sudan çıkmış balığa benziyor olmalıydım çünkü söyleyecek bir şey bulamıyordum. Jean-Claude da öylece durmuş, bana hiç yardımcı olmuyordu.

Sonunda konuşabildim ama nefes nefeseydim. "Yani Gretchen iki yıldır, hayır üç yıldır o tabutun içinde mi?"

Sadece baktı. Nefes almıyordu. Hiç hareket etmiyordu. Sanki, sanki gözümü bir an için kaçırsam geri baktığımda onu bir daha hiç göremeyecektim. Öylece görünmez olacaktı.

"Cevap ver, kahretsin! Üç yıldır o tabutun içinde mi yatıyor?"

Belli belirsiz başıyla onayladı.

"Yüce Tanrım, yüce Tanrım." Odanın içinde dolaşmaya başladım çünkü fiziksel bir hareket yapmazsam ya Jean-Claude'a vurmaya başlayacaktım ya da çığlık atacaktım. Sonunda gidip yanında durdum, yumruklarımı sıkmıştım. "Seni piç herif." Sesim hırıltılı bir fısıltıydı, sanki dudaklarımın arasından ezilip çıkıyordu. Çünkü başka türlü konuşursam Jean-Claude'u azarlamaya başlayacaktım.

"İnsan hizmetkarımı ve aşık olduğum kişiyi öldürmeye çalışmıştı. Pek çok başvampir onu hemen öldürürdü."

"Öldürseydin bu kadar kötü olmazdı," dedim. Sesim hala tıslamaya benzer bir fısıltıydı.

"Gretchen'ın seninle aynı fikirde olacağını zannetmiyorum."

"Tabutu açalım da görelim," dedim.

Başıyla reddetti. "Bu gece olmaz *ma petite*. Onu kurtarmak isteyeceğini biliyordum ve onu kurtarmayı deneyebiliriz ama çok fazla umudumuz yok."

"Bu da ne demek?"

"Tabuta girerken zaten aklı pek yerinde değildi. Orada geçirdiği zaman gerçeği kavramasına pek yardımcı olmamıştır."

"Bunu nasıl yapabildin?"

"Söyledim ya *ma petite*, cezayı haketmişti."

"Üç yıl için değil," dedim. Sesim normale dönmeye başlamıştı. Jean-Claude'a vurmayacaktım, harika.

"Seni ölüm döşeğine getirdiği için üç yıl. Onu orada bir üç yıl daha tutabilirim ve bu yeterli bir ceza olmaz."

"Şimdi oturup bu cezanın adil mi, geçerli mi ya da her neyse, bunu tartışmaya çalışmayacağım. Tek söyleyeceğim, oradan çıkmasını istiyorum. Orada bir gece daha kalmasına izin vermem. Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış."

Yan gözle tabuta baktı. "Tabutu açmadın ki, içinde ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Damian'ın durumunu merak etmiştim. Biraz büyüyle tabutların içinde ne olduğuna baktım."

"Ne varmış?" diye sordu.

"Nekromansi gücüm Damian'ı tanıyor. Ama tanıdığım Damian orada değil. Sanki şahsiyeti gitmiş. Benliği eksik."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Bir vampir, başvampir olamamışsa, varlığını sürdürmesini genelde Şehrin Efendisi veya onu vampir yapan kişi sağlar. Aralarındaki bağ koparsa vampir de solar gider."

Solar mı? Sanki canlı bir varlıktan değil de güneşte çok kalmış perdelerden bahsediyordu. Şey, yani yaşıyor sayılabilecek bir varlıktan.

"O zaman, Gretchen çok fazla solmuş. Geriye neredeyse hiçbir şey kalmamış. Tabutta bir gece daha geçirirse, geriye bir şey kalmayabilir."

"Ölemez ki."

"Belki ölmez ama çektikleri..." Başımı iki yana salladım. "Onu hemen bu gece tabuttan çıkarmalıyız, yoksa kafasına bir mermi sıksak daha iyi ederiz."

"Damian'ın bir gece daha kalmasına izin verirsen, Gretchen'ın serbest kalmasına izin veririm."

"Hayır. Damian da vahşi vampirlere dönüşmüş. Bu halde ne kadar çok kalırsa, durumu o kadar kötüye gider."

"Yani tabutta bir gece daha kalırsa bir daha düzelemez mi?" diye sordu Jean-Claude.

"Bilmiyorum ama eğer yarını beklersek ve durumu kalıcı olursa, o zaman geçirdiğimiz bir gece için kendimi hep sorumlu tutarım."

"O zaman bir problemimiz var *ma petite.* Şimdi sıcak banyoyu hazırlıyorlar ama burada sadece bir vampiri kurtaracak altyapıya sahibiz."

"Banyoya ne gerek var?" diye sordum.

"Hayata, sıcaklığa geri dönmeleri gerek. Bu işlemin dikkatli yapılması lazım, yoksa gerçek ölüm riski olabilir."

"Bir dakika. Yani bir vampir tabutta sonsuza kadar kalabilir ama dışarı çıkarılırken ölebilir mi? Bu hiç mantıklı değil."

"Tabuta alışıyorlar *ma petite.* Uzun bir süre tabutta kaldıktan sonra dışarı çıkmak bünyelerine şok etkisi yapabiliyor. Bu yüzden ölen vampirler gördüm."

Yalan söylemediğini biliyordum, bunu söylerken kendini kötü hissettiği belliydi. "Ne olmuş, ikisini de aynı küvete atarız, önemli değil ki."

"Ama çok önemli, *ma petite.* Onları geri getirmek için harcayacağımız güç ve dikkatin dağılmaması gerek. Gücümü dağıtıp ikisini birden tehlikeye atamam."

"Gretchen'ı senin vampir yaptığını biliyorum ama Damian senin değil. Damian benim olunca Şehrin Efendisi'yle bağları koptu. Yani onun efendisi sen değilsin, benim."

"Evet," dedi.

"O zaman Damian'ı geri getirme görevi bana düşüyor. Seninle mistik bir bağı yok, benimle var, değil mi?"

"Eğer gerçekten onun efendisi olsaydın, yani başka bir vampir olsaydın, sana katılırdım ama tüm yeteneklerine rağmen hala insansın. Damian için yapamayacağın şeyler var ve yapmayı bilmediğin pek çok şey."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı. "Bu karışık bir iş, özel yetenekler gerektiriyor."

"Ve sende o yetenekler var," dedim.

"Bu kadar küçümseyici olma *ma petite*. Efendimizin acil durumlar için kullandığı... Ekipteydim. Efendimiz gereken cezayı verirdi, sonrasıyla biz ilgilenirdik. Genelde işler böyle yürürdü."

"İlgilenir miydiniz?" diye sordum.

"Asher'la ben."

"Yani nasıl yapılacağını Asher da biliyor," dedim.

"*Oui*, ama o da Damian'ın efendisi değil."

"Ama ben Damian'ın efendisiyim. Eğer Damian'ın bir efendisi varsa, o da benim. Gretchen'la sen ilgilen. Asher da benimle gelsin ve Damian için ne yapmam gerektiğini söylesin."

"Biraz önce yaptıklarından sonra ona hala güveniyor musun?"

"Ona hayatımı bile emanet ederim, sen de edersin."

"Ama kalbimizi etmeyiz," dedi Jean-Claude.

"Seni, Micah'la görünce niye o kadar bozuldu ki? Richard'a ya da bana böyle tepki vermemişti," dedim.

"Sen insan hizmetkarımsın ve Richard da kontrol ettiğim hayvanım, yani hakkım olan varlıklar. Hem Asher, St. Louis'e geldiğinde, sen zaten hayatıma girmiştin. Micah kontrol edebildiğim bir hayvan değil. Benimle doğrudan hiçbir bağı yok. Senin Nimir-Raj'ın olabilir ama benim hiçbir şeyim değil."

"Ee?" diye sordum.

"Asher beni seninle ve Richard'la paylaşmaya hazırdı çünkü sizler benimsiniz ama bu Nimir-Raj beğendiğim bir adam, hem de Asher'ı dışladığım bir dönemde."

"Micah'dan tam olarak hoşlandığın söylenemez."

Jean-Claude hafifçe gülümsedi. "Doğru ama Asher durumu bu şekilde görmüyor."

"Eğer benim... Ahlaki kısıtlamalarım olmasaydı, Asher'la aramızda bir şeyler olur muydu?"

Güldü. Her zamanki tenimin üzerinde dans eden gülüşü değildi, garip bir sesti. Sadece yüzünde neşeli bir ifade belirdi. Bu Jean-Claude'da gördüğüm gerçek kahkahaya benzer ilk hareketti. "Ahlaki kısıtlama... Ah, *ma petite*, bu harikaydı."

Kaşlarımı çattım. "Sadece soruma cevap ver."

Gülümsemesi kayboldu ama her zaman yaptığı gibi bir anda yok olmadı, insanca bir şekilde yavaşça silindi. "Eğer seni kaybetmeyecek olsaydım, Asher'la bir şekilde anlaşacağımıza inanıyorum."

"Anlaşma mı? Şimdi kim olayları hafife alıyor?" dedim.

Yine o her anlama gelebilecek, hem de hiçbir anlamı olmayan omuz silkişini yaptı. "Saf gerçeğin seni pek memnun edeceğini zannetmiyorum *ma petite*."

"Peki, şöyle sorayım o zaman, eğer kaldırabilseydim, Asher'la yeniden yatmaya başlar mıydın?"

Biraz düşündü, "Bilmiyorum *ma petite*," dedi sonunda.

"Onu sevdiğini biliyorum."

"*Oui*, ama bu yeniden sevgili olacağımız anlamına gelmiyor. Onunla geçirdiğimiz en mutlu zamanlar, Julianna'nın da olduğu anlardı. Belki sen etrafta yokken birbirimizle yakınlaşmamıza katlanabilirsin ama önünde Asher'la el ele tutuşup gezmemizden pek hoşlanacağını zannetmiyorum."

Bu söylediğinde haklıydı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Asher'ın gizli bir ilişkiden fazlasını hakettiğini, seni incitmemek için hislerini gizlemesinden fazlasını hakettiğini söylüyorum. Senin gölgende, ikinci, hatta daha aşağılarda olmaktansa, erkek ya da kadın, başka birine bağlanmasını tercih ederim."

Ağzımı açtım, aslında Asher'ı sevdiğimi, hatta bir şekilde onu istediğimi söyleyecektim ama sonra sustum. Çünkü hiç yoktan bir üçlü ilişki ihtimalini ortaya atmak istemiyordum. Micah'la Jean-Claude arasındakilerden zaten yeterince rahatsız olmuştum. İki erkekle hiç baş edemezdim. Evet, evet, bu orta sınıf ahlak sistemiydi ama ben dünyaya böyle bakıyordum. Bunu değiştiremezdim, değil mi? Ve değiştirebilecek olsam bile, böyle bir şeyi istiyor muydum ki?

Bilmiyordum. Bilmiyordum işte. Böyle bir şeyin düşüncesinin bile beni çılgına çevirmemiş olması beni rahatsız etmişti ama bu rahatsızlık bile düşündüğüm kadar şiddetli değildi.

54

Jean-Claude, gümüş zincirleri tutan kilitlerin anahtarını Jason'a verdi. Son yarım saati, herkese ne yapacağını anlatmakla geçirmişti. Jason aperatif olacaktı, şey, özür dilerim, Gretchen'ın ilk beslenmesi. İlk seferinde bir insandan beslenemez çünkü kutuda bu kadar uzun süre geçirdikten sonraki ilk beslenme çok... Travmatik oluyormuş. Durumu Jean-Claude böyle tarif etmişti, ben değil. Yani temel olarak Jason önden gidip ilk saldırıyı karşılayacaktı. Sonra kan verme sırası Jean-Claude'a geliyordu. Bir vampirin efendisi, vampire kanını verip bir kan andı içerek onunla bağlanırdı. Bu efendi vampir, Şehrin Efendisi, vampirle aynı soydan gelen güçlü bir vampir ya da onu vampir yapan başvampir olabilirdi. Jean-Claude ile Gretchen'ın durumunda, Jean-Claude her üç özelliğe de sahipti. Üçünün de olması iyiydi, böylece aralarındaki bağ daha da güçlü olacak ve Gretchen'ın iyileşme şansı yükselecekti.

İşin bu son bölümü yüzünden, Damian'ın durumu beni biraz endişelendiriyordu. Onu ben vampir yapmamıştım, aynı soydan gelmiyorduk ya da Şehrin Efendisi değildim.

Tam olarak aramızda ne vardı bilmiyordum. Sorumu Jean-Claude şu şekilde cevaplamıştı: "Onun efendisisin *ma petite*. Artık bir nekromensır için bu her ne anlama geliyorsa, sen osun. Eğer senin kanın işe yaramazsa, o zaman Asher şansını deneyecek. O da olmazsa, Gretchen'ı bırakıp ben geleceğim. Damian bize karşı bağlarını yenilemeli, yoksa onu kaybederiz."

"Kaybetmeyi tanımla," dedim.

"Deliliği kalıcı olabilir."

"Lanet olsun."

"*Oui*."

Ama önce Gretchen kurtulmalıydı, böylece Jean-Claude'un neler yaptığını görüp işlemi daha iyi anlayacaktım.

Jason zincirleri tutan kilitleri açtı. Zincirler tabutun üzerinden kayarken ahşabın üzerinde tok, sert sesler çıkardı. Sesi duyunca sıçradım. Gretchen, Jean-Claude'la sevgili olduğum için beni öldürmeye çalışmıştı. Şimdi tabuttan çıkar çıkmaz yine beni öldürmeye çalışabilirdi. Ben de tutup Jean-Claude'a onu çıkarması için baskı yapmıştım. Şimdi Jason, Gretchen'ın tabutunun kilidini açarken göğsüm sıkışmıştı, silahımı çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Tabuttan çıkar çıkmaz Gretchen'ı vurursam, bu hem çok aptalca hem de çok ironik olurdu. Neredeyse Jean-Claude'un kuru bir sesle *Ve şimdi bu bir gelişme mi ma petite?* deyişini duyuyordum. Durumun o hale gelmemesi için içimden dua ettim. Gretchen'ı öldürmek istemiyordum, onu kurtarmak istiyordum. İkinci isteğimin yerine gelmesi için, birinciyi yapmamam gerekiyordu ama bu yapmayacağım anlamına da gelmiyordu.

Jason yavaşça tabutun kapağını kaldırdı. Kapak Jason'a ağır gelemezdi ama galiba o da korkuyordu. Gretchen'ın ilk

yemeği olacağını duyunca gülmüştü. Yarı erkeksi yarı küçük bir oğlandan çıkacak beklentili bir sesti. Erkeklerin cinsellikle ilişki kurdukları, daha çok spor, arabalar, teknoloji ya da artık erkeğine göre başka konulardan bahsederken çıkardıkları bir sesti. Eminim dışarıda bir yerlerde bahçe düzeni, şiir gibi konulardan bahsederken böyle mırıldanan erkekler de vardı ama ben daha öylesine rastlamamıştım. Ama hoş bir değişiklik olabilirdi.

Kapak, normal bir tabut kapağı gibi açıldı. Hiçbir şey olmadı. Jason paçaları kesilip şorta dönüştürülmüş kotu içinde, çıplak sırtını bize dönmüş, öylece duruyordu. Gretchen tabuttan fırlayıp birilerini parçalamaya çalışmamıştı, tuttuğumun bile farkında olmadığım nefesimi verdim.

Jason olduğu yerde kalmıştı. Eli tabutun kapağının üzerinde, öylece içine bakıyordu. Sonunda dönüp bize baktı, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Dehşetle acıma arası bir bakıştı. Parlak mavi gözleri kocaman olmuş, içinde birikmiş yaşlarla ışıldıyordu, galiba ağlayacaktı. Jason'ın Gretchen'la arası iyi değildi. Yani kişisel bir tepki olamazdı. Acaba tabutta onu böyle sarsacak ne vardı?

Farketmeden kendimi tabutun yanında buldum. "*Ma petite*, fazla yaklaşma."

Jean-Claude'a baktım. "Gretchen'ın nesi var? Jason neden bu kadar... Sarsıldı?"

Cevabı Jason verdi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Artık kendimi tutamazdım. Bakmalıydım. Tabuta doğru yürüdüm. Jean-Claude gelip önüme geçti. "Lütfen *ma petite*, daha fazla yaklaşma."

"İşlemi görmem gerekiyordu, değil mi? Er ya da geç neye benzediğini göreceğim Jean-Claude. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Yüzüme sanki hatlarımı ezberlemeye çalışıyormuş gibi baktı. "Gretchen'ın bu kadar..." Başını iki yana salladı. "Onu gördükten sonra, hakkımda pek iyi şeyler düşünmeyebilirsin."

"Neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok ki," dedim.

"Ama Jason'ın tepkisinden bilmek istemediğim pek çok şey öğrendim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Yana çekildi. "Git ona bak *ma petite*. Beni affettiğinde, bana geri dönersin."

Affetmek mi? Bu pek hoşuma gitmemişti. Gretchen'ın tabuttan fırlayıp beni öldürmeye çalışmasını bekliyordum ama şimdi gidip ona bakacak olmak içimi daha da ürpertmişti. O tabutun içinde ne çeşit bir şey vardı. Yüreğim sanki ağzımdan çıkmaya çalışıyordu, nefes alamıyordum. Jason'ın yüz ifadesi, Jean-Claude'un hüznü ve tabutun hareketsizliği ödümü patlatmıştı.

Jason yana kayıp arkasını döndü, tabuta yaslandı. Korku içinde kendisine sarıldı. Rengi solmuştu, hasta gibi görünüyordu. Galiba Gretchen'ın ona dokunması ile ilgili fikirleri değişmişti.

Tabutun içini göremeyeceğim bir yerde durdum. Jason o hale getiren şeyi görmek istemiyordum. İstemiyordum ama yapmak zorundaydım.

Tabuta bir adım daha yaklaştım. Sanki bir beyzbol topu, saatte yüzlerce kilometre hızla üzerime geliyordu ve bu sefer onu geri yollayacak bir yol bilmiyordum. İlk başta ne

gördüğümü anlayamadım. Aklım görmeyi reddetti. Bu her insanda olan bir güvenlik önlemiydi. Eğer bakılan şey çok korkunçsa bazen beyin 'Hayır, bunu görmek istemiyorum, kaydetmek istemiyorum, hayır, bu bana zarar verir,' derdi. Ama eğer yeterince uzun süre bakarsanız aklınız, gözlerinizi kaçırmayacağınızı anlardı ve sonunda baktığınız şeyi görürdünüz. Bir kere gördünüz mü de bir daha gözünüzün önünden gitmezdi.

Saten kaplamanın üzerinde yatan şey çok kuruydu, buruşuk ve kahverengi bir şeydi. Şu çöllerde buldukları mumyalara benziyordu. Çölde cesetler kuru hava yüzünden doğal yollarla mumyalaşır. Kahverengi teni kemiklerine yapışmıştı, derisinin altında hiç kas yoktu. Ağzı açık kalmıştı, sanki çene kemiği kırılıp sarkık kalmış gibiydi. Sivri dişleri de kurumuştu ama bembeyazdı. Kafası iyice kurumuş, kağıt inceliğinde kahverengi deriyle kaplı bir kafatasına dönüşmüştü. Kafatasına yapışıp kalmış birkaç tutam sarı saç vardı, saçların rengi o kadar parlaktı ki bir şekilde sahneyi daha da dramatize etmişlerdi. Gözleri açıldı, göz çukurunda kahverengi kurumuş üzüme benzeyen şeyler dönüp bana baktı. Yerimden sıçradım. Gözlerini yavaşça bir kere kırptı ve ağzından tiz, rüzgar sesine benzeyen bir ses çıktı.

Tabuttan uzaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüm. Jason kolumdan yakalayıp beni ayağa kaldırdı. Jason'ın elinden kurtulup Jean-Claude'un yanına gittim. Öylece duruyordu, yüzü sabırlı, ifadesizdi. Hızımı bile kesmeden ona vurdum. Belki durmamı, belki de pozisyon alıp vurmamı bekliyordu ama yumuğumu sıkıp suratına vurdum. Yücudumu da savurup hareketime tüm kuvvetimi vermiştim. Jean-Claude yere düştü. Dudağından kan akarken bana baktı.

55

"Yeni piç herif, kız orada çürürken onun gücüyle mi beslendin." Onu tekmelememek için yanından uzaklaştım. Yapılması gereken şeyler, aşılmaması gereken sınırlar olmalıydı.

Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ya bu olanlarla bir ilgim yoksa?"

"Yoksa mı?" Yaklaşıp yanında durdum. "Ne demek yoksa? Şimdi de onun gücünü almadığına inanmamı mı bekliyorsun?" Arkamda duran tabutu gösterdim. Gözüm de tabuta kaymış olmalı çünkü bir anda bacaklarımdan yakalandığımı farkettim, yere düşüyordum. Judoda öğrendiğim gibi tam düşmeden önce ellerimi yere vurdum. Hem darbenin bir kısmından kurtulmuştum hem de başımı yere vurmamıştım ama konsantrasyonumu kaybetmiştim. Daha sırtım yere değmeden Jean-Claude üzerime çıkmıştı, dirsekleriyle kollarımı yere yapıştırıp üzerime oturdu, hareket etmemi engelledi.

"Üzerimden kalk."

"*Non, ma petite*, beni dinlemeden olmaz."

Kollarımı kaldırmayı denedim, gücümün yetmeyeceğini biliyordum ama yine de bir şeyler yapmalıydım. Hiç şansım olmadığını bilsem bile mücadele etmeden pes etmezdim.

Kollarımı biraz olsun kaldırabildim, kurtulmama yetecek kadar değildi ama Jean-Claude'un gözleri büyüdü ve biraz gerildi. Aramızdaki izlerin bu kadar saçmalık yanında, kuvvet gibi faydalı şeyler de vermesi güzeldi.

Kan, soluk teni üzerinde çok göze batıyordu. Dudağındaki yaradan bir damla yere damladı. "Belki de vampirler yıllarca tabutta kalınca bu hale geliyorlardır, nereden biliyorsun?"

Ona sadece baktım çünkü başka bir şey yapamıyordum. "Yalancı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Üzerime biraz daha yaslandı ama hareketinin cinsellikle bir ilgisi yoktu, daha çok kızmış gibiydi. "Nereden biliyorsun Anita?"

Adımı söylemişti. "Ben bir nekromensırım, hatırlasana."

Yüz ifadesinden söylediğimin yeterli bir cevap olmadığını düşündüğü belliydi ve aslında haklıydı. New Mexico'ya yaptığım yolculuğu ve orada öğrendiklerimi düşündüm. Albuquerque'de barın arkasından yükselen canavarı hatırladım. Barın ardında soluk tenlerden oluşan yığın, gece gökyüzünde yükselen hilal gibi yükselmişti, sonra üzerindeki yüzlerden birini görmüştüm. Mumyalaşmış bir kadın yüzüydü. Canavarın üzerine, kalın kaba dikişlerle dikilmiş bir sürü kafa, kol, bacak vardı, dikişler yaratığı bir arada tutan büyüyü içeride tutuyordu. Canavar tavana değecek kadar yükselmiş, dev bir yılan gibi boynunu bükmüş, bana bakıyordu. Artık sayacak takatim kalmadığı için saymayı bıraktığımda, kırk kadar baş saymıştım.

Şehirde bir gece kulübü daha vardı, orası bazı yönlerden bardan daha beterdi çünkü orada işkence eğlencenin bir parçasıydı... Adamın teni kırışmaya başlamıştı. Sanki ölümcül bir hastalığa tutulmuş gibi derisi altındaki kaslar eriyordu. Aylarca sürecek bir olay, birkaç saniye içinde olmuştu. Kurban ne kadar istekli olursa olsun, yine de canı yanıyordu. Adam nefes alabildiği hızla bağırmaya başlamıştı. Kesintisiz bir çığlık atıyor gibiydi. Derisi kararıp incelmişti, sanki içinde bir şey onu emip tüketiyordu. Bir balonun sönüşünü seyretmek gibiydi. Sadece, burada sönen kaslar ve etti, sonunda geriye deriye yapışmış kuru kemik kalmıştı ama adam hala bağırıyordu.

Albuquerque Şehri'nin Efendisi'nin bana yaptığı son hakaret ya da belki de verdiği son hediye, hatta yaşattığı son dehşet, bu gücün sırrını açıklamaktı. Gücü tenimin üzerine, karanlıkta kalmış korku içinde çırpınan, içimdeki aydınlık ve sıcaklığa kaçmaya çalışan kuşların kanatları gibi çarpmıştı. O kuşları nasıl karanlıkta bırakabilirdim, tek yapmam gereken içimi açıp onları güvende olacakları bir yere almaktı. Biraz direndim ama sonunda kanatlar bir kuş sürüsüne dönüştü. Vücudumun açıldığını hissettim, aslında açılmadığını biliyordum ama kanatlı şeyler o açıklıktan içime doldu. İçim yine güçle dolmuştu. Büyük bir devrenin parçası olmuştum, Şehrin Efendisi'nin bağlantıda olduğu her vampiri hissetmiştim. Sanki aralarında akıyordum. Sonra kendimi uzakta, yıldızların parladığı bir karanlığın içinde bulmuştum.

Sonra görüntüler geldi, sanki bedenime çarpıyorlardı. Şehrin Efendisi'ni ağaçlarla çevrili, bir ormanın ortasına kurulmuş bir piramit tapınağın üzerinde gördüm. Ormanın kokusunu alabiliyordum. Bir maymunun gece çıkardığı sesi,

bir jaguarın hırıltısını duydum. İnsan hizmetkarı dizleri üzerine çöküp Şehrin Efendisi'nin göğsündeki yaradan kan emdi. Onun insan hizmetkarı oldu, güç kazandı. Pek çok güç kazanmıştı ama bir tanesi benim en merak ettiğimdi. Şimdi adamın varlığını nasıl aldığını öğrenmiştim. Nasıl yapıldığını öğrenmek bir yana, nasıl geri verileceğini de öğrenmiştim. Bardaki yaratığın nasıl eski haline getirileceğini öğrenmiştim. Fakat Frankenstein'in canavarına dönüşmüş o yaratığa yapılanlar düşünülürse onları eski haline getirmek, onları öldürmek anlamına geliyordu. Büyüyü bozmak için onları tuzağa düşüren nekromensıra gerek yoktu, ben de yapabilirdim.

Anılar o kadar gerçekti ki sanki her şeyi yeniden yaşamıştım. Sarsılarak gerçekliğe geri dönüp Jean-Claude'un gözlerine baktım, hala altında sıkışıp kalmışken binlerce kilometre ötedeki Obsidiyen Kelebek'in ve küçük ordusunun gücünü hissediyordum. Ama Jean-Claude'un yüzündeki ifadeyi görünce yüreğim ağzıma geldi.

Gözleri kocamandı ve o anda hatıralarımı paylaştığımı farkettim. Hassiktir.

Sesinde çok nadir duyduğum bir titreme vardı. "*Ma petite*, bizden uzaklardayken neler yapmışsın."

"Ne gördüğümü sen de gördün ve Gretchen'a yaptıkların hakkında ne düşündüğümü de biliyorsun."

Kollarımı sıktı, parmakları tenime battı. "Ne hissettiğini biliyorum *ma petite*. Ama bu durumda suçu ağırbaşlılıkla kabul edemeyeceğim. Ben Şehrin Efendisi'yim, vampirlerim benim aracılığımla beslenir. Eğer başvampir değillerse, hayat güçleri onları oluşturan kan bağından gelir. Tabii eğer bir Şehrin Efendisi'ne bağlılık bildirirlerse, bu durum değ-

şir. O zaman kalpleri Şehrin Efendisi sayesinde atar. Eğer gücüm azalırsa, bazıları gece olunca uyanamayabilir ya da aynı Damian gibi yok edilmesi gereken bilinçsiz canavarlara dönüşebilir."

Altında debelendim. "Yapma."

"Hişt, *ma petite*, sözlerimi bitirmeden önce suçlamalarını kabul etmeyeceğim, bu sefer olmaz. Belki de Damian'ı kurtarabilirsin ama Damian neredeyse bin yaşında. Bir başvampir olmasa bile, bu çok uzun bir süre ve hayatta kalacak güce sahip. Ama Willie veya Hannah gibi zayıf vampirler çok yaşlı değiller, kayıp gidebilirler veya delirebilirler, onları kurtarmak mümkün olmayabilir." Beni sarstı, dirsekleri üzerinde doğrulunca ellerim serbest kaldı. İstesem silahıma uzanabilirdim ama durup onu dinledim.

"İstediğin bu mu Anita? Gretchen'ı kurtarmak için hangisini feda ederdin? Nefret ettiğin Gretchen'ı kurtarmak için. Senin vermediğin gücü, ondan almak zorunda kaldım."

"Sakın beni suçlamaya kalkma," dedim.

Bir anda doğrulup dizleri üzerinde oturdu, vücudum hala altındaydı. Beni de kaldırıp oturttu, parmakları kolumu morartacak kadar sıkıyordu. "Efendi ve hizmetkar sistemi binlerce yıldır devam ediyor ama sen direnip duruyorsun. Senin yüzünden istemediğim şeyler yapmak zorunda kalıyorum." İyice birbirimize yaklaşmıştık, birkaç santim öteden gözlerinin mavi alevle kaplandığını gördüm. Bu sefer daha sert sarstı, beni korkutmaya başlamıştı.

"Eğer *ardeur*'ü olması gerektiği gibi besleseydim, o zaman bunların hiçbirisine gerek kalmazdı. Eğer insan hizmetkarım aracılığıyla beslenebilseydim, bunlara gerek olmazdı. Eğer kontrol edebildiğim hayvan aracılığıyla besle-

nebilseydim, bunlara gerek kalmazdı. Ama Richard'la beraber kurallarınızla elimi kolumu bağladınız, ölümlü varlığınızla beni yaraladınız, bir daha yapmamaya yemin ettiğim şeyleri yapmaya zorladınız. Ben de kutuya girip efendimi beslemiştim ve bu başıma gelen en kötü şeydi. Ve şimdi sırf sen ve Richard ahlakınızı yüceltecekseniz diye, ben olmak istediğimden daha pratik ve fırsatçı davranmak zorunda kaldım."

Beni bir anda bırakınca dengemi sağlayamayıp sırtüstü yere düştüm, dirseklerimi taş zemine vurdum. Tepemde, onu gördüğüm en sinirli halinde duruyordu ama ben ona karşılık verecek kadar sinirli değildim. "Bilmiyordum," diyebildim sonunda.

"Bu bahane bayatlamaya başladı *ma petite*." Tabutun yanına gidip içinde yatana baktı. "Onu korumam altına almıştım ve bu yaptığım bir koruma değil." Dönüp kızgınlıkla bana baktı. "Yapmam gerekeni yaptım *ma petite* ama bu hiç hoşuma gitmedi, yapmak zorunda olmak içimi parçaladı. Eğer en azından orta yolda anlaşabilseydik, bütün bu acıya gerek kalmazdı."

Doğruldum, dirseklerimi ovmamak için kendimi zor tutuyordum. "Özür dilememi mi bekliyorsun? Özür dilerim. Benimle beslenmek mi istiyorsun, istediğin bu mu?"

"*Ardeur*, evet. Ama işin doğrusu, eğer buna hazır değilsen, sadece izleri açarsan onların gücü de yeterli olur," dedi Jean-Claude.

Sonra elini Jason'a uzattı ve belki de ilk defa Jason'ın tereddüt ettiğini gördüm. Jean-Claude ona bakmadı bile. Sanki Jason'ın itaati, yerçekimi kanunu gibi doğal bir şeydi. "Eğer güçlü olsaydı, beslenme daha tehlikeli olurdu ama

çok zayıf, o yüzden kötü olmayacak." Sözleri rahatlatıcıydı ama Jason'ın bileğini tabutun içinde yatan şeye yaklaştırırken dönüp ona bakmamıştı bile.

Ayağa kalkıp Jason'ın yüzüne baktım. Rengi solmuştu, gözleri kocamandı, nefesi çok hızlıydı. Normalde vampirlerin ondan beslenmesine aldırmazdı ama şimdiki durumunu anlıyordum. Tabutun içinde yatan şey bir kabustan çıkmış gibiydi. Genelde böyle bir deri bir kemik halde bir vampir gördüğünüzde gerçekten ölmüş olurlardı.

Jason galiba kolunu çekip tabuttan uzaklaşmaya çalıştı. Jean-Claude ona baktı ama sinirli değildi. Jason'ın elini bırakmadan diğer eliyle nazikçe yanağını okşadı. "Beslenmeden önce zihnini ele geçirmemi ister misin?"

Jason sessizce, başıyla onayladı.

Jean-Claude, Jason'ın yüzünü okşadı. Aşıklar gibi bir süre birbirlerine göz süzdüler ama yavaşça Jason'ın aklının kayıp gittiğini hissettim. Belleğinin yok oluşunu, iradesinin buharlaşışını hissettim. Yüzü ifadesizleşti, dudakları aralandı, gözleri kaydı. Jean-Claude, Jason'ın yanağını bırakmadan diğer elini tabuta doğru çekti.

Jason gerilince Gretchen'ın ısırdığını anladım. Nasıl olduğunu anlamadan kendimi tabutun yanında buldum. Gretchen'ın iskeletleşmiş elleri, dudaklarındaki bileği tuttu. Tabuttaki şey, Jason'ın bileğini tutunca Jean-Claude elini çekti. Kahverengi teni üzerine kan akıp beyaz saten yastığa bulaştı, kurumuş dudakları Jason'ın kanıyla beslendi.

İçerisi birden çok ısınmıştı, neredeyse sıcaktı. Gözlerimi kaçırınca Micah'ın bana baktığını gördüm. Ne düşündüğünü anlayamamıştım ve anlamak istediğimden emin değildim. Gözlerimi, anlayamadığım bakışından kaçırdım. Şu an-

da hiç kimsenin gözlerine bakmak istemiyordum. Şu an olduğum gibi biri olmamak için çok uğraşmıştım. Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmak istemiyordum, Richard'ın Lupa'sı olmak istemiyordum, herhangi birinin bir şeyi olmak istemiyordum. Görünüşe göre herkes bunun bedelini ödüyordu. Benim dertlerimin bedelini başkalarının ödemesinden nefret ediyordum. Bu bir şekilde kurallara aykırıydı.

Jean-Claude'un sesini duyunca dikkatim tabuta geri döndü. "İç Gretchen, kanımı iç. Sana bir kere hayat verdim, yeniden veriyorum." Jason tabutun yanına yığılmıştı, yüzünde huzur dolu bir ifadeyle, sadece tabutun içindeki kolu yüzünden düşmeden duruyordu. Kurumuş şey, Jean-Claude'un yardımıyla doğruldu. Biraz daha... İyi görünüyordu ama hala bir canlılığı yoktu, gerçek değilmiş gibiydi. Jean-Claude soluk renkli bileğini, o şeyin, Jason'ın kanına bulanmış, dudaksız ağzına yaklaştırdı. Vampir, Jean-Claude'un bileğini ısırdı. Jean-Claude'un içini çektiğini duydum ama canının yandığına dair başka hiçbir hareket yapmadı.

"Kanın kanımdan, etin etimden." Jean-Claude kelimeleri söylerken her kelimede, her kanlı yudumda, gücün varlığının arttığını hissettim. Midemde bir şey kabardı, nefesim hızlandı. Gretchen'ın bedeni genişleyip içi dolmaya başladı. Saçları gürleşip omuzlarına döküldü. Göz çukurlarındaki kurumuş yumrular dolmaya başlayıp mavileşti. Jean-Claude bileğini çektiğinde, kan emen dudaklar dolgunlaşmıştı. Gretchen'ın mavi gözleri ve sarı saçları vardı. Zayıftı, tenînin neredeyse şeffaf solukluğu altından kemikleri görünüyordu. Gözleri insanlık dışı bir ateşle parlıyordu. Elleri hala güçsüzdü, bedeni hala zayıftı ama bakışları yıllar önce beni öldürmeye çalışan vampirle aynıydı.

Jean-Claude, Gretchen'ı kucağına aldı. Gretchen'ın vücudu üzerindeki elbiseyi dolduracak kadar dolgunlaşmamıştı. "Nefesin nefesimden," dedi Jean-Claude ve kucağındaki kıza eğildi. Öpüştüler ve aralarındaki güç akışını hissettim. O öpüşme sırasında, Jean-Claude'un Gretchen'ın hayatını yeniden emebileceğini anladım ama Jean-Claude böyle bir şey yapmadı. Jean-Claude çekildiğinde, Gretchen daha da dolgunlaşmış, iyice insanlaşmıştı. Jean-Claude aynı 'Uyuyan Güzel'i uyandıran 'Yakışıklı Prens' gibiydi. Sadece bu güzel, bana bakıyordu ve bakışlarındaki nefret, ateş gibi yanıyordu.

İçimi çektim. Bazıları gerçeği asla kabullenemiyordu. Nefret dolu bakışlarına bakıp "Gretchen, sana iki şey söyleyeceğim. Öncelikle bir daha asla o kutuya girmeyeceksin ve eğer bana ya da benim olan bir şeye zarar verirsen seni öldürürüm. Ve bu hiç hoş olmaz. Çünkü seni o lanet yerden çıkarmak için Jean-Claude'a çok dil dökmem gerekti."

Bana, hayvanat bahçelerinde, parmaklıkların arkasında ziyaretçilere bakan ve uygun anın gelmesini bekleyen kaplanlar gibi baktı. Jean-Claude ona sıkıca sarıldı. "Eğer insan hizmetkarıma yeniden zarar vermeye çalışırsan seni yok ederim Gretal." *Gretal*, onun gerçek adıydı ya da en azından bana öyle söylenmişti.

"Anlıyorum Jean-Claude." Sesi hırıltılı çıkmıştı, sanki tabutun içinde geçirdiği sürede sesi kısılmıştı.

"Gel Jason, onu ısıtmamız gerek." Jason itaatkar bir kukla gibi ayağa kalktı, kolu hala kanıyordu ama mutluydu.

Jean-Claude kapının önünde durup bana değil de Asher'a baktı. "Onu banyoya götürmem gerek, yoksa işlem yarım kalır. Ama Damian artık kontrolden çıktı."

Asher arkasında tuttuğu elini kaldırdı. Elinde bir tabanca vardı, 10 milimetrelik Browning, benim tabancamın büyük kardeşi. "Gerekeni yaparım."

"Damian'ı öldürmeyeceğiz," dedim.

Jean-Claude önce bana, sonra Micah'a, Nathaniel'e, Gil'e, diğer leoparadamlara, hatta korumalara baktı. Bakışları odadaki herkesin üzerinde gezindi, sonra bana geri döndü. "Yine soruyorum *ma petite*, ideallerin için hangisini feda edeceksin?"

"Sence kurtulmasının bir yolu yok mu?"

"Tek bildiğim, bir vampir bir kere kendini kaybedince onu yapan efendisi bile onu geri getiremeyebilir."

"Onu kendine getirmek için benim yapabileceğim bir şey yok mu?"

"Bırakın beslensin. Beslendiği kişinin ölmemesine dikkat edin ve senin kanını içtiğinde kendine gelmesini ümit edin. Eğer senin kanın onu sakinleştirmezse, Asher da beslemeyi deneyebilir. Bu da olmazsa..." Her zaman yaptığı, hem her anlama gelebilecek hem de hiçbir anlam ifade etmeyen şekilde omuz silkti. Kucağında Gretchen olmasına rağmen zarif bir hareketti.

"Benim yüzümden ölmesini istemiyorum."

"Eğer ölürse *ma petite*, bu odadaki birini öldürmek istediği için ölür." Bunu söyleyip dışarı çıktı, Jason hemen arkasındaydı.

Jean-Claude'un sabrını taşırmıştım galiba ya da belki de Gretchen'a yaptıklarını görmek onu çok rahatsız etmişti. Sebep her ne olursa olsun, beni burada herkesin içinde, olacaklardan sorumlu kişi olarak bırakmıştı. Ve benim ne yapağım konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Tabutun yanına kimi yollayacaktım? Kimi riske atacaktım?

56

Cevap elbette ki hiç kimseydi ama sonunda ilk kurbanın kim olacağını karar verdik. Benim bu tartışmaya pek katkım olmadı çünkü ben tabii ki kendimi ilk sıraya koymayı tercih ederdim. Kendi yapmayacağın şeyi, kimseden isteme! Ama Asher, Damian'ın efendisi olmam ihtimalini öne sürerek onun ilk besleneceği kişinin ben olamayacağımı söyledi. O yüzden kendi aralarında bir karara vardılar. Şimdi tabutun yanında Zane vardı.

Benim dışımda herkes elinde namlusuna mermi sürülmüş bir tabanca tutuyordu. Benimse, Damian'ın beslenmesi için bir uzvumu sunmak için iki elimin de boşta kalması gerekiyordu. Şimdi düşününce bu kulağa pek hoş gelmiyordu. Fakat Damian'ın tabutunun zincirini çözen Zane'in çıplak sırtına bakarken değil de olanları seyreden Cherry'nin yüz ifadesinden rahatsız oldum. Birinin güvenliğinden bu kadar endişe etmesi, birinin varlığına bu kadar önem vermesi, Cherry'nin ona aşık olduğu anlamına geliyordu. Birbirlerini seviyorlardı. Ve Zane leşkargalarını uçması için beslemek üzereydi.

Daha tabutun kapağı tam olarak açılmadan, Zane birden öne düştü. İki yanından soluk tenli eller fırlamış, ona sarılarak onu tabutun içine çekmişti. Tabutun beyaz saten kaplamasına kan fışkırdı. Sadece Zane'in omzu üzerinden, sırtına sarılmış soluk renkli kollar görünüyordu. Rahat ateş edilebilecek bir hedef yoktu.

Biri, sanırım Cherry bir çığlık attı. Silahımı çektim ama önce Zane'i vurmadan ateş edebilmem mümkün değildi. Micah ve Merle tabutun yanına gitmiş, Zane'i kurtarmaya çalışıyorlardı. Zane geri düştü, boğazında kocaman, kan fışkıran bir yarık vardı. O anda kanlı sivri dişler ve kızıl saçtan ibaret bir şey Merle'ü yakalayıp üzerine sarıldı, iri adamın boğazını parçaladı. Fareadamlar ve Asher açıkta durmuş, ateş edebilecek bir fırsat arıyordu ama başka birini öldürmeden mümkün değildi.

İleri atıldım, Micah'ı itmeye çalışırken silahın namlusu Damian'ın suratına yapıştırdım. Ama Micah, Merle'ü vampirden kurtarmaya çalışıyordu, debelenme esnasında doğru düzgün nişan alamadım. Namlu, Damian'ın kanlı suratından kaydı. O anda yeşil gözleri bana döndü, bakışlarında açlık dışında hiçbir şey yoktu. Damian zaten ölüydü. Sadece henüz tetiği çekmemiştim.

Birden üzerime atıldı, daha önce gördüğüm her şeyden daha hızlıydı. Bir anda kendimi tabutun saten kaplamasında buldum, bacaklarım dışarıda kalmış sallanıyordu. Boynuma saldırmadı. Dişlerini göğsümün üst kısmına sapladı. Çığlık attım, acıya aldırmayıp Browning'in namlusunu şakağına dayadım. "Ateş etmeyin, Anita'yı vuracaksınız," diye bağırıyordu Asher.

Yeniden çığlık attım, namlu kaydı, silahı düzeltmek zorunda kaldım. Çünkü yanlış bir yerdeyken ateş edersem

kendimi de vurabilirdim. Damian beni ısırırken silahı düzelttim. Parmağım tetiği kavrarken yeşil gözleri bana baktı. Gözlerinde zeka, hatıralar, kendi bakışları oluşmaya başladı. Göğsüme yaslanmış başını kaldırdı. Korkmuş görünüyordu. "Anita, neler oluyor?" Kan içindeki göğsüme, sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı. Gözleri kocaman açıldı. "Bana neler oluyor?"

Konuşmaya başladığı anda, içinde canavardan başka bir şey daha oluştuğunu hissettim, aramızdaki bağ geri geldi. Sanki bir enstrüman sonunda akordunu bulmuştu. Aramızdaki güç ılık su gibi yükseldi, ikimizin de içini doldurdu. Damian'ı kendime doğru çektim. Kanım hala dudaklarının üzerindeydi.

Asher'ın "Geri çekilin, her şey yolunda, bırakın bitirsinler," dediğini duydum.

Damian yaklaşırken "Kanın kanımdan, etin etimden, nefesin nefesimden, hepsi kalbimden sana," diye fısıldadım.

Ve dudaklarımız birleşip kaderini mühürlemeden önce, Damian fısıldadı: "Evet, ah, evet."

57

Tenimi pembeleştirecek kadar sıcak suyun içindeydim. O kadar sıcaktı ki kendimi kötü hissediyordum. Silahlarım da dahil elbiselerim hala üzerimdeydi. Damian üzerime yaslanmıştı, kollarımı sırtında kavuşturup onu yakınımda tutuyordum. O da bana sarılmış, beni çıplak göğsüne yaslamıştı.

Nasıl olmuştu da evime gelmiş ve Damian'la aynı küvete girmiştik? Damian krize girmişti ve sadece ben dokununca sakinleşiyordu. Damian'ı eve getirirken Nathaniel onu arabanın arkasında sakinleştirmeye çalıştırmıştı. Sonra küveti sıcak suyla doldurmuşlardı. Damian'ı Asher'a emanet etmiştim. Ne de olsa ben kendi payıma düşeni yapmış, Damian'ı kendine getirmiştim. Sol göğsümün üzerindeki bandaj bunun kanıtıydı. Bu gece için yeterince parçamı ve kanımı vermiştim. Micah ile Cherry, Zane ve Merle'ü likantrop hastanesine götürüyordu. Diğer herkesle beraber evime dönmüştük ve her şey yolunda gibiydi. Sonra bodrumdan çığlıklar yükselmeye başladı.

Damian yerde tepiniyor, kendisini paralıyor, kan kusuyordu. Asher ve Nathaniel onu tutup kendine zarar vermesini

engellemeye çalışıyordu. Damian, yardım etmek için yanlarına diz çöküp ona dokunduğum anda sakinleşmişti. Elimi çekince yeniden sarsılmaya başlıyordu. Omzuna dokununca yeniden sakinleşiyordu. Caleb'in kanını vermeye çalışmıştık ama elimi çektiğim anda, Damian'ın vücudu kanı ve her şeyi reddetmişti. Elimi en son çektiğimde, Damian yine sessizleşmişti. Yok olmaya, ölmeye başladığını hissetmiştim.

Onu buharı tüten sıcak suyun içine götürmüştük, elimi üzerinden ayıramıyordum. Biraz toparlanmıştı ama sırılsıklam halde onu tutmam gerekiyordu.

"Nesi var?" diye sordum.

Cevabı Asher verdi. "Böyle bir etkiyi daha önce sadece bir efendi ve hizmetkarı arasında görmüştüm."

"Zaten Damian'ın efendisi değil miyim? Bu yüzden oluyor olamaz mı?"

"Hayır *ma cherie,* sadece efendi değil, efendi vampir ve onun insan hizmetkarı... Böyle bir durumdan bahsediyorum."

"Damian benim efendim değil," dedim.

"Damian hiç kimsenin efendisi değil," dedi Asher sessizce. Küvetin yanında durmuş bize bakıyordu. Damian'ın kustuğu kan birikintisinin içinde oturuyordu hala.

"Asher, ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Damian'ı hizmetkarın yapmışsın."

"Damian, insan hizmetkar olamaz ki. O bir vampir," dedim.

"İnsan hizmetkar demedim ki *ma cherie.*"

"O zaman ne diyorsun?"

"Bir... Vampir hizmetkar. Başnekromensırın vampir hizmetkarı olmuş galiba."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Burada efsanevi konulardan bahsediyoruz *ma cherie*, bunlar mümkün olmaması gereken şeyler. Bu konuda sadece... Tahmin yürütebilirim."

"Tahmin mi?" dedim.

İç çekti. "Eğer ne olduğunu biliyorum desem, yalan olur. Sana yalan söylemek istemem."

Karşı çıkmak, reddetmek isterdim ama ne yaparsam yapayım durumu değiştiremezdim. Bir vampir hizmetkarım vardı ve bu mümkün değildi. İmkansız olsun olmasın, Damian, sanki son umudu benmişim gibi üzerime yaslanmış, bana sarılmıştı.

Bütün bunlardan sonra Asher banyoya geri dönmüştü, üzerine bir havlu sarmıştı. Havlu koltukaltından başlayıp dizlerinin biraz üzerini kapayacak kadar büyüktü. Yani vücudunu örtüp yara izlerini gizlemişti. "Elbiselerim kan içinde kalmıştı. Umarım bir sakıncası yoktur."

Kanlı elbiseler giymekten hiç hoşlanmam. "Önemli değil. Hatta hoşuna giden bir havlu bulmana sevindim."

Üzerindeki rengarenk havluya baktı. "Bornozun dar geldi."

Asher'ın kendini gizlenmek zorunda hissetmesine üzülüyordum ama şimdi başka problemlerim vardı. "Artık biraz serinlemem gerek, yoksa ya bayılacağım ya da kusacağım."

Küvetin yanına diz çökerken erkeklerin pek yapmadığı bir hareketle havluyu dizlerinin altında düzeltti. Hafifçe yüzüme dokundu. "Kızarmışsın." Sonra Damian'a dokundu. "Ama o hala olması gerekenden daha soğuk." Kaşlarını çattı. "Elbiselerini çıkarsan iyi olur diye düşünüyorum. Özellikle de kotunu."

Normalde erkeklerin önünde soyunmamak için ne gerekiyorsa yapardım ama bu gece biraz soyunmaya razı olabilirdim. "Hem Damian'ı tutup hem nasıl soyunacağım?"

"Sen soyunurken birimiz Damian'ı sana yaslı tutabilir."

"Sence yine krize girer mi?"

"İstersen bırak, hep beraber görelim," dedi Asher ama sesi hafif çıkmıştı.

Başımla reddettim. "Kan temizlemekten yoruldum. Onu tutmama yardım edin."

Asher'ın gözleri biraz büyüdü. "Gidip Nathaniel'i çağırayım."

Sıcaktan artık başım patlayacak gibi ağrıyordu. "Hadi gel Asher, söz veriyorum bir yerine bakmam."

Küvetin yanına eğildi, havluyu sıkılaştırmıştı. "Eğer havlu düşerse gerçekten bakmayacak mısın?"

Sorusu beni şaşırttı. Ağzımı açtım, sonra kapattım, sıcağın, baş ağrısının, artan mide bulantısının arasında düşünüp sonunda doğruyu söyledim. "Bakmak istemem ama haklısın, bakarım. Eğer çıplak kalırsan bakarım. Kendimi tutabileceğimi zannetmiyorum."

"Tıpkı bir araba kazası gibi, gözünü alamazsın," dedi.

Ona bakınca başını çevirdiğini gördüm, yüzünü altın rengi saçlarının altına gizlemişti. Kahretsin, herkese yardım edecek zamanım yoktu. "Asher, lütfen, öyle demek istemedim."

Bana bakmadı. Damian'ın kolunu çekti, Damian diğer koluyla bana, uykusunda en sevdiği oyuncak ayısına sarılan bir çocuk gibi sarıldı. Asher'ı kolundan tuttum. "Evet, sırf meraktan bakarım, başka ne yapabilirim ki? Yaralarının ne kadar kötü olduğu konusunda konuşup şakalar yapan sensin. Ben de kendimi tutmayacak kadar merak ediyorum."

Artık bana bakıyordu ama açık renk gözleri ifadesizdi.

Kolunu sıkıca sıktım. "Ama şimdiye kadar seni neden çıplak görmek istediğimi anlayamadıysan, o zaman beni pek tanımamışsın demektir."

Yüzünde hala hiçbir ifade yoktu. Jean-Claude'un da arada sırada baktığı gibi boş, kibar gözlerle bakıyordu. "Şimdi, erimeye başlamadan önce şu kıyafetleri çıkarmama yardım et."

Tenimin üzerinde dans edip kalp atışlarımı hızlandıran bir sesle, hafifçe güldü. Su tüylerimin dikilemeyeceği kadar sıcaktı. "Seni zorlayacak bir büyü yok ve sen soyunmak istiyorsun, sanırım bu ilk defa oluyor."

Kendimi tutamayıp güldüm çünkü haklıydı. Ama gülünce gözlerimi kapamak zorunda kaldım çünkü beynim, sanki gözlerimi dışarı atmak istercesine sarsıldı. Asher'ın kolunu bırakıp alnımı ovdum, aklımı başımda tutmaya çalışıyordum. "Lütfen Asher, hiç iyi değilim."

Önce su sesini duydum, sonra da dalgalanmayı hissettim. Gözlerimi yavaşça açtım, başım hala ağrıyordu. Önümde, suya diz çöken Nathaniel'i gördüm. Saçlarını gevşek bir örgü yapıp tutturmuştu. Saçları arkasında, suyun içinde ayrı bir varlık gibi yüzüyordu. Saçlarına bakarken vücudunun suyun içinde kalan kısmını da gördüm. Yan gözle de olsa bakmış, Nathaniel'in ıslanacak elbiseleri olmadığını görmüştüm ama umrumda değildi. Sıcaklık çok rahatsız etmeye başlamıştı, her an kusabilirdim.

Nathaniel, ben daha sormadan soruma cevap verdi. "Asher, Damian'ın yeniden kan içmeye çalışmasını istiyor, bu sefer tutabilecek mi görmek istiyor."

Asher hala küvetin yanında havlusuna sarılıydı. "Damian kanı tutabilmeli, yoksa yok olur. Seninle temas halindeyken beslenebileceğini düşünüyorum."

"Eğer sürekli Damian'a dokunmam gerekiyorsa, önce biraz serinlemeliyim."

"Nathaniel sana yardım edecek," dedi.

Yan gözle Asher'a baktım. Bu hareket, gecenin loş ışığında bile başımı ağrıttı. "Peki."

Nathaniel onu üzerimden biraz kaldırınca Damian karşı koymaya çalışan zayıf sesler çıkardı. Sonunda Damian'ı küvetin Asher'ın da tutabileceği bir yerine taşıdık. Elim Damian'ın göğsündeydi. Nathaniel kemerimi açıp omuz askımı tek kolumdan çıkardı ama diğer askıyı çıkarmam için diğer kolumun da serbest kalması gerekiyordu. Bu arada Damian yavaş ama inatçı hareketlerle benden uzaklaşmamaya çalıştı, bir uyurgezer gibiydi. Ama aslında bir vampirdi. İstese banyomun duvarını çıplak eleriyle parçalayıp diğer tarafa geçebilirdi. Eğer kolumu bırakmak istemezse, parmaklarını tek tek kırmadan bıraktıramazdım ama böyle bir şey yapmak istemiyorduk.

"Ne yapacağız?" diye sordu Nathaniel.

"Bu sıcaktan kurtulmam gerek. Küvete biraz soğuk su, buz falan atamaz mıyız?"

"Hayır, biraz kan alıncaya kadar Damian'ı olabildiğince sıcak tutmalıyız. Soğumasına izin veremeyiz."

"O zaman şu üzerimdekileri çıkarın."

İki adamın birbirine bakışını görmedim ama hissettim. "Nasıl yapmamı istersin?" diye sordu Nathaniel.

Başımı öne yatırıp Damian'ın ıslak saçlarına yaslandım. Teni küvetteki en serin şeydi. Küvet o kadar sıcaktı ki fenalık geçirecektim ama Damian'ın teni hala soğuktu. Baş ağrısı artık taştı ve ağzımdan döküldü. Kusmadan önce küvetten çıkmak için elimden geleni yaptım. Damian her kusu-

şunda suyun dışına kusmayı başarmıştı, ben de aynı şeyi yapabilirdim en azından. Ama Damian beni bırakmadı. Neyse ki Asher da beni yukarı çekiyordu, böylece küvetin dışına kusabildim.

Başım o kadar kötü ağrıyordu ki artık gözümün önünde garip renkler belirmeye başlamıştı. Asher serin bir bezle ağzımı sildi. Başka bir bezi de alnıma koydu. Nathaniel üzerimdekini sırtından tutup yırttı. Parçaları üzerimden aldı. Asher'ın omuzlarıma koyduğu havlu o kadar soğuktu ki "Hassiktir," diye fısıldadım.

Asher'la Nathaniel, Damian'la beni küvetin diğer tarafına taşırken Gil gelip pisliği temizledi. Gil bu gece çok temizlik yapmıştı ama bir kere bile şikayet etmemişti. Suda yüzen elbiselerimin parçalarına iki kere baktı ama yorum yapmadı. Ondan iyi bir yardımcı olurdu. Söyleneni yapıyor ve hiç soru sormuyordu.

Nathaniel, tişörtüm gibi, kotumu da yırtmaya çalıştı. Üst kısım yırtıldı ama Damian'ın ağırlığı beni suya çektiği için, Nathaniel istediği dengeyi sağlayamadı. Asher havluyu yapabildiği kadar sıkıştırıp dikkatlice suya girdi ve diz çöküp beni ve Damian'ı tutarak ayağa kalktı, böylece ikimizi de kaldırdı. Ayaklarım küvetin tabanına değiyordu ama ağırlığımızı Asher taşıyordu çünkü benim takatim yoktu. Asher ikimizi de hiç zorlanmadan kaldırmıştı.

Nathaniel kotumu yırttığı yerden tutup çekti. Islak kumaş et parçalanmasını andıran bir sesle ayrıldı ama kumaşın sesi daha ıslak, daha sertti. Nathaniel'in gücü beni de sarstı, sırf Asher tuttuğu için ayakta kaldım.

Çıplak tenime gelen suyu hissedince kotla beraber iç çamaşırımın da gittiğini farkettim ama umrumda bile değildi.

Hala içimi sıkan sıcaklığın içindeydim. Nefes alamıyordum. Son hatırladığım şey, bayılmak üzere olduğumdu. Sonra her şey silindi.

58

Uyandığımda küvetin yanında yatıyordum, bir kolum suyun içinde, Damian'ın yanındaydı. Baştan aşağıya soğuk havlulara sarılıydım. Yüzümdeki havlu kalkınca suyun içinde Nathaniel'i gördüm. Damian'ı sudan çıkarıyordu. Gözüme giren kirpiklerim yüzünden gözlerimi kırpıştırdım, o sırada yüzüme yeni bir havlu koymaya hazırlanan Asher'ı gördüm. Bu sefer havluyla yüzümü örtmedi. Artık etrafı görebiliyordum.

"Nasılsın?"

Biraz düşündüm. "Daha iyi." Asher üzerimdeki havluları yenilerken tamamen çıplak olduğumu farkettim. Soğuk havlular tenime değince titredim ama şu an tek istediğim şey biraz serinlemekti. "Ne kadar baygın kaldım?"

"Pek değil," dedi Asher havluyu düzeltip bacaklarıma sararken.

Küvette diz çökmüş, Damian'ı, bana değebileceği bir yere yerleştirmeye çalışan Nathaniel'e baktım. "Daha önce vücut ısısı arttığı için bayılan bir şekil-değiştirici görmemiştim," dedi.

"Her şeyin bir ilki vardır," dedim.

Damian başını çevirip bana baktı. Gözleri daha net, daha parlak, daha canlı bakıyordu. Gözleri zümrüt yeşiliydi ve bu rengin vampir güçleriyle alakası yoktu, doğal rengi buydu. Sanırım onu doğurmadan önce annesi kedilerle düşüp kalkmıştı. İnsanların gözleri bu renk olmaz.

Ona gülümsedim. "İyi görünüyorsun."

"Beslendim."

Yan gözle Nathaniel'e baktım. O da başını çevirip boynundaki düzgün diş izlerini gösterdi.

"Galiba kendi başıma dik durabilirim," dedi Damian.

Nathaniel izin ister gibi Asher'a baktı, Asher da onaylamış olacak ki çekildi. Damian bana yaslandı, hala elimi göğsünde tutuyordu ama artık kavrayışı rahatlamıştı. Bir eliyle bileğimden tutmuş, diğeriyle kolumu okşuyordu.

"Efendim olduğunu söylüyorlar."

Sakin gözlerine baktım. "Buna pek üzülmemiş gibisin."

Çenesini ve yanağını koluma sürttü. Bir kedinin ya da samimi bir sevgilinin yapacağı bir hareketti. Yüzüne bakıp o huzurlu zümrüt yeşili gözlerinin ardındaki düşünceleri okumaya çalıştım. O anda yüz ifadesini anlamaya çalışmam gerekmediğini farkettim. Basit bir düşünce ile gözlerindeki huzurun, ruhunun derinliklerine kadar gittiğini anladım. Tamamen huzur ve doğruluk hissediyordu. Jean-Claude'a yakınlaştığımda, *ben* asla huzur ve doğruluk hissetmemiştim.

Damian'ın hislerini, ben de hissediyordum. İçinden geçenleri, kendiminkilerden daha iyi biliyordum ama anlamıyordum. O güzel, huzurlu gözlerine bakarken neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Böyle bir durumda her şeyi bırakıp koşarak kaçar, çığlıklar atıp başıma gelenlerden nef-

ret ederdim. Yönetici ne kadar iyi olursa olsun, asla sessizce hizmet etmeye başlamazdım. İşin doğrusu, iyi bir yönetici olduğumdan da yüzde yüz emin değildim. Yani işler istediğim gibi giderken gayet uyumluydum ama işler karıştı mı uyum falan kalmıyordu. Tanıdığım en sert kişi kendimdim ve bir hayli sert kişi tanıyordum. Son zamanlarda yumuşamaya çalışıyordum ama yumuşamaya çalışmakla yumuşak olmak arasında fark vardı. Damian'ın gözlerine bakarken onun yerinde olsaydım ve efendim de ben olsaydı, korkacağımı düşündüm.

Damian suyun içinde doğrulup küvette diz çöktü. Eğilip alnımdan öptü. "Beni yeniden kurtardın."

Haklıydı ama ikimizin de nasıl berbat bir durumda olduğumuzu anladığında, bu minnettarlığının ne kadar süreceğini merak ettim.

59

Asher, Damian'ı da alıp gündüzü geçirmek için bodruma indi. İkisi de günbatımına kadar güvendeydi. Micah arayıp Merle ve Zane'in iyi olduğunu söyledi. Cherry, Zane'le beraber kalacaktı, Micah da gidip kendi leoparlarına bakacaktı. Leoparlarının da evimde kalabileceğini söyledim, Micah da bunu onlara ileteceğini söyledi. Konuşmanın sonunda birbirimize 'Seni seviyorum,' demedik, bu biraz sinir bozucuydu. Sevmediğim ya da en azından sevdiğimi söylemediğim biriyle yatmaya pek alışık değildim. Bunun üzerinde çok durmamaya çalıştım, o yüzden düşüncemi, artık düşünmek istemediğim düşüncelerin takıldığı yere gönderdim. Orası her neresiyse, oldukça kalabalıklaşmaya başlamış olmalıydı. Nathaniel, en havalı pijamamı giymeme yardım etti. Pijama dediğim şey aslında ince askıları olan ipeksi bir gecelikti. Eğer boyum bu kadar kısa olmasaydı üzerimi çok az örten seksi bir kıyafet olurdu. Nathaniel de, üzerinde sadece spor şortuyla yanıma kıvrıldı. Gil konuk odasında kalıyordu. İki korumam biz uyurken nöbetleşe kapımda yatacaktı. Biri nöbet tutarken diğeri

oturma odasındaki kanepede uyuyacaktı. Yani, yattıktan sonra tuvalete gitmeye kalksam, büyük ihtimalle birine takılacaktım. "Uyanırsan bizi de uyandır, etrafta tek başına dolaşma," dedi Bobby Lee.

Caleb'i de, Cris'i de bu kadar korunmaya ihtiyacım olmadığına ikna edemedim ama açıkçası pek tartışacak halim de yoktu. O yüzden uzun bir gündüz uykusuna yatmaya karar verdik. Nathaniel kalın perdeleri kapattı, böylece alacakaranlıkta uzandık.

Nathaniel arkamda kıvrılmış yatarken klimanın fısıltısını dinleyerek, neredeyse anında uykuya daldım. Rüya bile görmedim. Başucumdaki telefonun çaldığını duydum, uyandım ama hareket edecek kadar kendime gelmem biraz zaman aldı. Ben uyanıncaya kadar Nathaniel uzanıp telefonu açtı. "Blake'in evi," dedi.

Bir süre sessiz kaldı, yüzü çok ciddiydi, sonra eliyle ahizeyi kapatıp "Arayan, Narkissos'un koruması Ulysses. Seninle konuşmak istiyor."

Telefonu aldım ama yataktan kalkmadım. "Ben Anita, ne istiyorsun?"

"Oba'm seninle görüşmek istiyor."

Başımı çevirip saate bakınca inledim. Sadece iki saat uyuyabilmiştim. Bir saat daha uyuyabilsem toparlanırdım ama sadece bir-iki saat uyuyunca kendimi daha da kötü hissediyordum. "Bütün gece çalıştım Ulysses, Narkissos her ne istiyorsa yarına kadar bekleyecek."

"Kayıp likantroplar hakkında bilgi istediğin haberi bize henüz dün ulaştı."

Bunu duyunca biraz kendime geldim. Gözlerimi kırpıştırdım ve ayılmaya çalıştım. "Ne bilgisi?"

"Narkissos sadece seninle konuşacak."

"O zaman telefonu ona ver, söylediklerini can kulağıyla dinlerim."

"Hemen kulübe gelmen için ısrar ediyor."

"Ulysses, bak, iki saat bile uyuyamadım. Sabahın köründe kıçımı kaldırıp Illinois tarafına geçecek durumda değilim. Eğer şekil-değiştiricileri kurtaracak bir şeyler biliyorsa söylesin, ben de bu bilgiyle neler yapabileceğime bakayım."

"Oba'm hemen kulübe gelmeni istiyor, yoksa hiçbir şey paylaşmayacak."

Doğruldum, yatağın başucuna yaslanıp gözlerimi kapadım. "Neden hemen?"

"Ben aldığım emirleri sorgulamam."

"Belki arada bir denesen iyi olacak," dedim.

Ahizenin diğer tarafında sessizlik oldu. Galiba söylediğim onu şaşırtmıştı, belki de ne dediğimi anlamamıştı, belki de çok isabetli bir laf etmiştim. Ulysses sonunda kısık bir sesle "Şu anda aslanların Reks'i hayatta. Ama birkaç saat içinde bu durum değişebilir," dedi.

Bir anda doğruldum, gözlerim açılmıştı, sonunda tamamen uyanmıştım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Oba'm pek çok şey bilir."

"Sırf ben sabahın köründe kulübüne gelmek istemedim diye, Narkissos aslanların Reks'inin ölmesine izin mi verecek?"

"Efendim kurallarına çok bağlıdır."

"Hassiktir," dedim, hem de çok içten bir şekilde. "Narkissos'a geleceğimi söyle ama şunu da söyle, ileride onun başı derde girdiğinde, ona yardım edecek kimseyi bulamayabilir."

"Şu an yaptığı, herhangi bir hayvan klanının yaptığı en büyük iyilik."

Ulysses'in sesinde bir şey vardı, bir gariplik. Yalan söylüyordu. Sesinden anlaşılıyordu. Bunu vampir güçlerimle mi, yoksa kurtadam güçlerimle mi, yoksa leoparadam güçlerimle mi farketmiştim, bilemiyordum ve umrumda da değildi. Merak ettiğim, neden sırtlanadamların diğer klanlara yardım ettiği konusunda yalan söylemişti? Böyle bir yalana ne gerek vardı?

"Narkissos diğer klanlara aslında daha fazla yardımda bulunuyor, sadece bunun bilinmesini istemiyor, değil mi?"

"Bu da nereden çıktı?" Ulysses'in sesinde korku, neredeyse panik vardı.

"Eğer sırtlanadamların diğer hayvan türlerine yardım ettiği duyulursa likantrop camiasında ne değişir?" diye sordum.

Derin bir iç çekti. "Narkissos, hiç kimsenin sırtlanadamlar hakkında böyle düşünmesini istemez. Bu..." Tereddüt etti. "İş için iyi olmaz."

"Eğer Narkissos, aslan Joseph için bu kadar endişeleniyorsa bu bilgiyi neden telefonda vermiyor?"

Ulysses gerip bir şekilde güldü, söylediğimi komik bulmuştu. "Narkissos hiçbir şeyi karşılıksız vermez. Her şeyin bir bedeli vardır."

"Yani uykumu almadan kulübe gelmem de benim ödeyeceğim bedel mi?"

"Onun gibi bir şey."

"Adamlarımı getirebilir miyim?"

"Yanında getirmeni isteyeceğin adamlarını görmek efendimin çok hoşuna gidecektir."

Bu söylediğinden hiç hoşlanmadım. "Ne büyük lütuf."

"Ne zaman gelebilirsin?" diye sordu Ulysses.

"Geleceğimizi de nereden çıkardın?"

"Çünkü Narkissos'un, buraya gelmezsen bildiklerini söylemeyecek kadar egoist olduğunu biliyorsun. Aynı türden değiliz, yani Narkissos aslanların Reks'ini ölüme terkeder. Üstelik davetini kabul etmemen de büyük bir hakaret, bunu biliyorsun."

"Bu klancılık oyunu boka sarmaya başladı Ulysses. Artık birbirimize yardım etmeye başlamalıyız."

"Sistemi değiştirecek gücüm yok Anita. Sadece bu sistemin içinde hayatta kalmaya çalışıyorum."

Üzülmüş gibiydi. "Seni arada bırakmak istememiştim Ulysses, sadece bu işler artık canımı sıkmaya başladı."

Yine güldü ama pek mutlu değil değildi. "*Sen* mi sistemden yoruldun? Yüce Tanrım, olan bitenden haberin bile yok. Narkissos'a ne zaman geleceğinizi söyleyeyim?"

"Bir saat. Eğer çabuk toparlanırsak daha da erken. Joseph'in bebeğini görmesini istiyorum."

"Eşi büyük ihtimalle bebeği yine düşürecek."

"Siz sırtlanların aslanlar ya da diğer hayvan türleriyle pek ilişkiniz olmadığını zannediyordum. Joseph'in bebek problemlerini nereden biliyorsunuz?"

"Narkissos böyle şeyleri takip eder."

"Niye?"

"O da bir bebek istiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Narkissos'u baba olarak düşünemiyorum."

"Anne olarak düşün zaten."

"Ne?"

"Seni bekliyoruz Anita. Narkissos'u bekletme. Bekletilmeyi hiç sevmez." Sesinde sıkıntı vardı, neredeyse kedere

yakın bir sıkıntıydı. Az kalsın nesi olduğunu soracaktım ama çoktan telefonu kapatmıştı. Narkissos ona ne yapmıştı ki sesi böyle çıkmıştı? Gerçekten bilmek istiyor muydum? Büyük ihtimalle hayır. Eğer yapabileceğim bir şey yoksa bilmek de istemiyordum ve yapabileceğim bir şey yoktu. Eğer şehirdeki tüm sert likantrop lideriyle kavga edersem, hepsini ya da çoğunu öldürmem gerekirdi. Tanıdıklarım içinde sadece Richard sert değildi ve bu yüzden de devamlı ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Narkissos çok sert, Richard da çok yumuşak diye söyleniyordum. Galiba hiç tatmin olmuyordum.

Telefonu kapadım ve kıyafetlerimi seçerken Nathaniel'e olanları anlattım. Nathaniel şortunun üzerine bir atlet geçiriverdi. Çorap bile giymeden spor ayakkabılarını ayağına geçirince hazır oldu. Giyinmekle uğraşmayacağını biliyordum çünkü saçlarının örgüsünü açıp tarayacaktı. Taranma işini biz giyininceye kadar ancak bitirirdi. Yanlış düşünmüşüm. Bizi giyinip kapıdan çıkmaya hazır olduğumuzda, Nathaniel hala saçlarıyla uğraşıyordu. Bobby Lee ve Cris üzerlerine tişörtlerini geçirip ayakkabılarını giymişti. Kısa saçlarını elleriyle düzeltip tabanca askılarını taktılar ve hazırlandılar. Gil aşağı geldiğinde, üzerinde kot, spor ayakkabı ve gömlek vardı. Gömleği yeni gibiydi ama seçmek için çok vakit harcamamış olmalıydı çünkü bizi bekletmemişti. Caleb'in üzerinde sadece kotu vardı, gömlek ya da ayakkabı giymesini istemedim. Bir şekilde, Caleb'in kıyafeti yüzünden Narkissos'un bize zorluk çıkaracağını zannetmiyordum.

Aslında giyinme işine en çok ben zaman harcamıştım. Siyah kot, kırmızı polo tişört, siyah Nike'larım, yeni kılıfı içinde sırtımda taşıdığım büyük bıçağım dahil, bütün bıçakla-

rım üzerimdeydi. Büyük bıçağımın ilk kılıfı bir acil servis personeli hayatımı kurtarmaya çalışırken parçalanmıştı. Ayrıca tabancalarımın ikisini de aldım ama kulübe girerken üzerimde taşımama izin vereceklerini zannetmiyordum. Ama ne olur ne olmaz, yine de yanıma almıştım. Bobby Lee ve Cris'e, kulübe tabancalarıyla giremeyeceklerini söyledim. Onların da kendi bıçak takımları -adam başı üç tane- vardı. Artık gitmeye hazırdık.

Kaplankız Christine'i de çağırmayı düşündüm ama saat daha yedi bile değildi, en azından onun uyumasına izin verebilirdik. Ayrıca daha bir boktan haberim yoktu. Önemli bir şey öğrenirsek ona da haber verecektim.

Kulübe yolu yarıladığımızda *ardeur*'un daha etkisini göstermediğini farkettim. Sabah olmuştu. Uyanıktım. Ama *ardeur*'da bir hareket yoktu. İçimde bir umut ışığı belirdi. Galiba *ardeur* geçiciydi. Yüce Tanrı'ya öyle olması için dua• ettim. Kısa bir duayla, bu sabah engellenemez bir cinsel arzuyla uyanmadığım için şükrettim.

Zincirlenmiş Narkisos'a vardığımızda kendimi huysuz hissediyordum ama içimde hiç arzu yoktu. Gün iyi başlamıştı.

60

Zincirlenmiş Narkisos'un önünde bir park yeri vardı. Sabah sekizde, sıra bir yana, kulübün önünde kimsecikler görünmüyordu. Geniş kaldırım, sabah güneşinin altında, neredeyse altın rengi bir parlaklıkta uzayıp gidiyordu. Eğer kahvemi içmiş olsaydım, güzel görünüyordu bile diyebilirdim ama kahve içecek zaman bulamamıştım, yani güneş ışığı sadece gözümü alıyordu. Sonunda inadımı kırıp birkaç hafta önce güneş gözlüğü almıştım. Güneş gözlüğümün ardına gizlenmiş, yatakta olmayı diliyordum. Çok yorgundum, aklım yerinde değildi. Genelde uykusuzluğa alışkındım. Bu uyuşukluğun tek bahanesi, bir gece öncesinin yorgunluğu olabilirdi. Belki böyle şeyler yaşadıktan sonra toparlanmak için üç saatten fazlası gerekiyordu. Olağandışı güçlerim olmasaydı, kim bilir başıma neler gelecekti. Kalp krizi bile geçirebilirdim.

Nathaniel yanımdaydı, Bobby Lee ve Cris bir adım arkamdan geliyordu. Gil ve Caleb de onların arkasındaydı. Biz daha çalmadan kapı açıldı ve Ulysses bizi içeri aldı. Üzerinde hala metal destekli deri kıyafeti vardı. Kokusun-

dan, beş gün -yoksa altı mıydı- önce karşılaştığımızdaki kıyafet olabileceğini düşündüm. İlk karşılaştığımızda uzun boylu, esmer ve yakışıklı görünen adamın şimdi gözleri çökmüştü. Güçlü elleri dirseklerini kavramış, kendine sarılmıştı. Bizi içeri davet etmek için eliyle işaret ederken titrediğini gördüm. Neler oluyordu?

İçeride, çeşitli ırk ve boydan yarım düzine kaslı adam gölgelerde durmuş Ulysses'in emirlerini bekliyordu. Mekanda boğucu bir gerginlik vardı.

Arkamdan Cris'in tıslaması duyuldu, açıkçası onu suçlayamazdım. O anda, çok mecbur kalmadığımız sürece silahlarımızı bırakmamaya karar verdim. Sırtlanadamların hepsinde bir çaresizlik vardı, sanki çok kötü bir şey olmuştu.

Kapı kapalıydı ama kapıyla aramızda kimse yoktu. Aslan Joseph'i kurtarmak istiyordum ama kendimi ve adamların tehlikeye atmayacaktım. Eğer seçmem gerekirse kimi seçeceğimi biliyordum. Katı bir düşünceydi ama doğruydu. Aslanadam Joseph'i tanımıyordum. Henüz benim için gerçek değildi. Ama beraberimde gelen herkes gerçekti.

Ulysses davranışlarımızdan bir şey sezmiş ya da kokusunu almış olacak ki durumu açıklama ihtiyacı hissetti. "Efendimiz bizi cezalandırdı."

"Neden?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Kişisel bir şey."

"Peki, hadi Narkissos'la konuşalım sonra birbirinizi cezalandırmaya devam edersiniz."

"Birbirimizi cezalandırmıyoruz," dedi Ulysses.

Omuz silktim. "Bak, böyle itilip kakılmaya izin verilmesini pek kabullenemem ama beni ilgilendirmez, sizin aranızda bir şey. O yüzden konuşalım, sonra buradan gideriz."

Ulysses'ın yüzünden ne olduğunu anlayamadığım bir ifade geçti. "Kulübe silahlı giremezsiniz, kural böyle."

"Bence silahlarımız bizde kalacak," dedi Bobby Lee.

Yan gözle ona baktım ve bakışım yeterliydi. Çenesini kapatıp gülümsedi. "Aslında, onunla aynı fikirdeyim. Bugün için silahlarımızı vermeyeceğiz."

Ulysses başını iki yana salladı. "Bu konuda efendime karşı gelemem Anita. Eğer silahlı girmenize izin verirsek, başımıza neler geleceğini tahmin bile edemezsin."

Yan gözle gölgelerin arasında duran adamlara baktım. Etrafa korku yayıyorlardı, bedenleri çok gergindi. Daha önce bu derece tırsmış bu kadar çok erkeği bir arada hiç görmemiştim. Ne söylenirse onu yaparlardı, çünkü başka bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi. Submisiflerin ruh hallerinin dominant olan tarafla ilgili olduğunu söylemişlerdi. Belki de Narkissos iyi bir dominant değildi. Hatta belki de bu işte çok kötüydü.

"Kusura bakma Ulysses, acı çekmenizi istemiyorum ama eğer Narkissos hepinizi bu kadar korkutacak kadar delirdiyse silahlar kalacak."

"Lütfen Anita, lütfen." Yüzümdeki ifadeden silahları bırakmamaya kararlı olduğumu anladı, önümde diz çöktü. Dizleri yere o kadar sert çarptı ki içim burkuldu. Düşerken kollarını açmamış, o yüzden de dengesini sağlayamamış, tüm ağırlığı dizlerine binmişti. "Lütfen Anita."

Başımı iki yana salladım, korku dolu gözlerine baktım.

Yanaklarına gözyaşları süzüldü. "Lütfen Anita, lütfen. Eğer söylediğini yapmazsak sevgililerimize neler yapacağını bilmiyorsun."

"Sevgili?" Soru sorar gibi söyledim.

Konuşmadan önce iki kere yutkundu. "Ajax, benim... Sevgilim. Dört yıldır beraberiz. Lütfen Anita. Bunu istemeye hiç hakkım yok ama lütfen silahlarınızı bırakın."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim Ulysses, gerçekten üzgünüm ama sen konuştukça silahımı bırakma fikrinden iyice soğuyorum."

O kadar ani atıldı ki bir şey yapacak fırsat bulmadım. Cris ve Bobby Lee hemen silahlarını çekti ama Ulysses saldırmamıştı. Bana sarılıp başını göğsüme yasladı, ağlayıp yalvardı. Üzerinden korku, kan ve daha beter şeylerin kokusu geliyordu.

"Silahları indirin çocuklar, bir şey yapmıyor."

Silahlarını indirdiler ama pek memnun görünmüyorlardı. Ben de halimden pek memnun değildim. Ulysses'in başını okşadım ama o ardı ardına "Lütfen, lütfen, lütfen," deyip duruyordu.

"Bizimle gelebilirsiniz, buradan beraber çıkabiliriz."

"Bu iyi bir fikir değil," diye fısıldadı Bobby Lee.

"Umrumda değil. Hiç kimse böyle bir muameleyi haketmez."

"Ne yapacaksın Anita, onlara sığınma hakkı mı tanıyacaksın? Yanımızda o kadar çok silah getirmedik," dedi Bobby Lee.

"Eğer diğer sırtlanadamlar karşı çıkarsa burada bırakırız. Buraya kendimizi öldürtmeye gelmedim ama eğer mümkün olursa onları buradan götüreceğiz."

Bobby Lee başını iki yana salladı. "Hayatını çok zorlaştırıyorsun Anita, hem de çok zorlaştırıyorsun."

"Evet, daha önce de söylemişlerdi."

Ulysses iyice sarıldı, ağlıyor, yalvarıyordu. Bana bakması için çenesinden tutup yüzün kaldırdım, o zaman bile göz-

leri tam bana odaklanamamıştı. Beni görmesi için neredeyse bir dakika geçti. "Bizimle gelebilirsiniz Ulysses, hepiniz gelin, buradan çıkıp gidelim."

Başıyla reddetti. "Sevgililerimiz elinde. Neler yapacaklarını bilemezsin. Bilemezsin."

"Kimin?"

Bir yerden bir tüfek sesi geldi. Browning'i çekmek üzereyken Cris yere düştü. Sırtından, Caleb ve Gil'in üzerine kan fışkırdı. Gil çığlık atmaya başladı. Cris yere düşmeden dönmeliydim.

"Asma katta tüfekli üç kişi var. Siktir, kızım, pusuya düştük."

Bobby Lee'nin baktığı yere bakınca belli belirsiz üç şekil gördüm. Eğer bir kediye dönüşeceksem gece görüşümün daha iyi olması gerekmiyor muydu?

Ulysses tekrar tekrar "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," deyip duruyordu.

Silahın namlusunu başına dayadım. "Bundan sonra her ne olursa olsun, sonra sen ölürsün Ulysses."

Karanlıktan bir erkek sesi duyuldu. Anladığım kadarıyla sesi hoparlörden geliyordu. "Eğer tetiği çekerseniz, diğer korumanı da öldürürüz. Tüfeklerde gümüş kurşun var Bayan Blake, sizi temin ederim, adamlarım da iyi nişancıdır. Şimdi silahlarınızı indirin ve konuşalım."

Silahımı bırakmadım. "Hemen yanımdan uzaklaş!" dedim Ulysses'e. Emekleyerek uzaklaştı, hala ağlıyordu.

Asma katın benim payıma düşen tarafındaki gölgeye nişan aldım. Bobby Lee de diğer tarafa nişan almıştı. Yani ortadaki adama silah doğrultan yoktu. Bu mesafeden ve adamlar bizden yüksekteyken atacağımız her mermi önem-

liydi. Önümüzdekini öldürüp geri kalanlara ne yapacağımızı düşünmeliydik. "Sen de kimsin?" diye sordum.

"Silahlarınız indirin Bayan Blake, o zaman söylerim."

"Silahları bırakmayacağız kızım. Her şartta bizi öldürecek," dedi Bobby Lee.

Aynı fikirdeydim.

"Sizin ölmenizi istemiyoruz Bayan Blake ama arkadaşlarınız umrumuzda bile değil. Fikrinizi değiştirinceye kadar onları temizleyebiliriz."

Biraz ileri çıkıp diğerlerine nişan alınmasını zorlaştırdım. Yukarıda oldukları için açıyı tamamen kapatamıyordum ama yapabileceğimin en iyisi buydu. "Hepiniz yere yatın." Sadece Bobby Lee tereddüt etti. "Beni öldürmek istiyorlar ve sana ihtiyacım var." Yan gözle bana baktı, sonra tek dizi üzerine çökerek beni ortada duran adamla arasına aldı. Planımı anlamıştı. Geri kalanlar yere yattı. Saklanacak bir yer yoktu, çıkış kapısı kapalıydı ve üzerimize doğrultulmuş üç tüfek varken hiç yakın görünmüyordu.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Blake?" diye sordu ses.

"Teorimi deniyoruz," dedim.

"Aptal olmayın Bayan Blake."

"Bobby Lee," dedim.

"Evet efendim."

"Bu işte ne kadar iyisin?"

"Emri verin, hep beraber görelim."

Rahatlayıp vücudumu çok ama çok hareketsiz hale getirdim, böylece dünya sadece silahımın namlusu ve asma katta gördüğüm çömelmiş şekilden ibaret oldu. Arada yaklaşık on metre mesafe vardı. Daha uzaktaki hedefleri vurabiliyordum ama onlar hedef atışlarıydı. Daha önce hiç bu mesafe-

den tabancayla birini vurmayı denememiştim. İçimde tuttuğum son nefesi de verdim, böylece iyice hareketsizleştim. Sadece silah, namlu ve nişan aldığım hedef kaldı ve son olarak fısıltıdan bile hafif bir sesle "Hadi," dedim.

Silahlarımız neredeyse aynı anda ateş aldı. Tek el ateş etmedim, tetiği çekebildiğim kadar hızlı ateş ettim. Nişan aldığım şekil sarsıldı, doğruldu, sonra yavaşça asma kattan düştü. Daha cesedi yere düşmeden ortada duran adama doğru döndüm ve adamı ayakta yakaladım. Tüfeğinin gölgesini görmüştüm. Silah sesleri arasında bir ses "Kadını vurmayın, bunu düşünmeyin bile," diye bağırıyordu.

Tüfek mermileri... İki atış... On santim önümde patladı. Adam beni uzaklaştırıp Bobby Lee'yi açığa çıkarmaya çalışıyordu ama olduğum yerde durdum, ateşe karşılık verdim. Bobby de benimle beraber ateş etti. Gölgelerdeki şekil sarsıldı, dengesini kaybetti ve düştü. Tüfeği bir alt katta yatan adamların yanına yuvarlandı.

"Çocuklar beni üzmeyin," dedi ses.

Sırtlanadamlar üzerimize atıldı. Bobby Lee ile ateşe başladık. Altı sırtlanadamı aramızda bölüştük, gayet iyiydik, ne çapraz ateş oldu ne birbirimizin hedefini vurduk. Ben kendi tarafımı aldım, o da kendininkini. Ben ikisini indirdim, galiba Bobby Lee de birini vurdu ve ikimizin de mermisi bitti. Firestar'ı sol elimle çektim, yani olması gerekenden iki saniye geç kaldım ama büyük ihtimalle Browning'in şarjörünü çıkarıp yenisi takmaktan hızlı olmuştu. Eğer paçayı kurtarırsam, hangisinin daha hızlı olduğunu kontrol edecektim.

Karanlıkta üzerime bir kabus gibi Ulysses atıldı. Arkamdan bir silah sesi geldi ve Ulysses sırtüstü yere düştü. Arka-

mı dönünce elinde silahla Nathaniel'i gördüm. Gözleri kocaman olmuş, ağzı açık kalmış, yüzünde büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. Cris'in düşürdüğü silahı almıştı. Etraftaki hareketliliği hissedince çatışmaya geri döndüm. Bobby Lee'yle son iki sırtlanadam debelenirken parlayan metalden yansıyan ışığı gördüm. Birbirlerine çok yakındılar. Rahat nişan alamıyordum.

Karşıdaki kapılar açıldı ve içeri adamlar girdi. Hemen Bobby Lee'nin yanına gidip dövüştüğü sırtlanadamlardan birisinin sırtına çok yakından ateş ettim. Adam sarsılıp yere düşünce Bobby Lee'yle yüz yüze geldim. Bobby Lee şaşırdı, son adamı vurmak için üzerinden ateş etmek zorunda kaldım. Firestar'ı bize doğru koşan sırtlanadamlara doğrulttum. Kapıya doğru gerilerken mermileri üzerlerine boşalttım. Sol elle pek iyi ateş edemiyordum. Hiçbirini öldürebildiğimi zannetmiyordum ama her mermi birini yaralayıp yavaşlatmış ve tereddüt etmelerine sebep olmuştu.

Gil, Caleb ve Nathaniel kapının yanındaydı. Kapı açılıp içeri güneş ışığı girince gözüm kamaştı, güneş gözlükleri tişörtümün yakasında asılıydı. Firestar'ı bıraktım, Browning'in boş şarjörünü çıkardım ve kaldırıma vardığımızda yeni şarjörü yerleştirdim. Şarjörlerin yere düşme sesini duymadan önce, Bobby Lee'nin de yeni şarjörü taktığını gördüm. Artık hazırdık.

"Nathaniel! Cipi çalıştır," diye bağırdım. Nathaniel yedek anahtarın yerini biliyordu. Narkissos, beş yüzden fazla sırtlanadamı olduğunu söylemişti. Yeni silahlar getirmeden ya da onları üzerimize salmadan önce buradan gitmeliydik. Onları vurarak yavaşlatabilirdim ama sesin sahibi her kimse, sırtlanadamları dehşete düşürmüştü. Kapıdan çıkış şekil-

lerine bakarak ölümden mi, yoksa dehşetten mi daha çok korktuklarını görecektik.

Yan gözle cipe bakınca önde Nathaniel'i, arkada Gil'le Caleb'i gördüm. Motor çalıştı. Bobby Lee'yle cipe koştuk ve sırtlanadamlar dışarı fırladı. Sayamayacağım kadar kalabalıktılar, neredeyse nişan alabileceğimden bile kalabalıklardı. Kalabalığa ateş edip "Koş," diye bağırdım.

Bobby Lee ile cipe koşarken ateş ettiğimiz için iyi nişan alamıyorduk ama o kadar kalabalıklardı ki yine de birilerini vuruyorduk. Yere düşüyor, çığlıklar, garip sesler ve ensemdeki tüyleri diken diken eden gülmeye benzer sesler çıkarıyorlardı. Yaralılar şekil değiştiriyordu. Yerden kaslı, açık renk postlu, benekli, ağzı sivri dişlerle dolu, siyah bıçaklara benzeyen pençeli sırtlanadamlar doğruluyordu. Onları yavaşlatamıyorduk, sadece daha etkili tehditlere dönüşmelerine izin veriyorduk.

"Binin," diye bağırdı Nathaniel.

Yan gözle bakınca iki kapının da açık olduğunu görüm. Ben arka koltuğa geçtim, Bobby Lee öne atladı. Sırtlanadamlar üzerimize çullandığında kapılar kapanmış, kilitlenmişti ve Nathaniel kaldırımdan uzaklaşıyordu. Arabanın etrafını sardılar, pencerelerden sadece sırtlanadamlar görünüyordu. Nathaniel gaza basınca cip ileri atıldı. Yanımdaki cam parçalanıp içeri bir kol girdi. Her taraftan cam sesi geliyordu. Bir yerlere tutunup içeri girmeye çalışıyorlardı. Pencereye tutunan adama ateş edince adam düştü. Bobby Lee de ön camdan içeri girmeye çalışan birine ateş etti.

Ama diğer camlardan da en az üç sırtlanadam içeri girmeye çalışıyordu. Browning'le arkadaki diğer camdan girmeye çalışana ateş ettim. Ancak dördüncü mermide düştü.

Browning'nin mermisi bitiyor olmalıydı ama sayıyı kaçırmıştım. Son iki sırtlanadam yarı yarıya içeri girmişti. Biri cipin arkasına girdi. Üzerime atılınca çok yakın mesafeden iki el ateş ettim. Silah boşaldı. Adam yere düştü. Dizlerimin dibinde ölmüştü çünkü cipin arkasına atlamıştım, dizlerimin üzerindeydim. Yani sırtlanadamı karşılamak için koltuğun üzerinden atlayıp arkaya geçmiştim. Böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyordum bile.

Sonuncusu yarı hayvan yarı insan formundaydı. O yüzden camdan geçmekte zorlanıyordu. Galiba kötü bir yerini cama sıkıştırmıştı. Sırtımda taşıdığım bıçağı çektim. Sağ dizimin üzerinde durdum, sol ayağımı öne attım, parmakucunda dengemi sağladım. Bu ayağa kalkmadığı zamanlarda kılıç kullananların tercih ettiği denge pozisyonuydu. Gözle takip edilemeyecek bir hızla bıçağı savurdum. Kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Bıçak kafasına girip yüzünü ikiye ayırmadan bir an önce, sırtlanadam başını kaldırıp baktı. Kollarıma, yüzüme kan fışkırdı. Cesedi öne düştü, yarısı hala cipin dışında sallanıyordu. Üst tarafı, kafasının çeneden yukarısı dağılmış, parçaları arabanın döşemesine, kotumun üzerine sıçramıştı. Bir an için ne yaptığımı düşünmek için duraksadığımda, tavandan gelen sesleri duydum.

"Ne ısrarcı heriflermiş," dedi Bobby Lee.

Cevap vermedim, cesetlerin diğer tarafındaki stepne yuvasının yanına diz çöktüm. Tanıdıklarım arasında benden daha fazla canavar öldürmüş tek kişi, yani hortlakların korkulu rüyası Edward, beni cipimde bazı değişiklikler yaptırmaya ikna etmişti. Yedek lastiğin olması gereken yerde gizli bir bölme vardı. İçinde yedek Browning High-

Power, iki şarjör ve geliştirilmiş şarjörlü bir mini-Uzi duruyordu. Uzi'nin şarjörü bölmeye zar zor sığmıştı ama mermi sayısı neredeyse üçe katlanmıştı. Uğraşmaya değmişti kesinlikle.

Cipin tavanında pençeler belirdi ve aracı parçalamaya başladı. Sanki içinde durduğumuz konservenin kapağı açılıyordu. Kendimi sırtüstü döşemeye atıp tavana ateş ettim. Uluma sesleri geldi ve pencereden birinin düştüğünü gördüm. Ama tavanda biri daha vardı. Tavandaki açıklıktan yarı hayvan formunda bir kol içeri uzandı. Dizlerimin üzerinde doğrulup kola ateş ettim. Sırtlanadam cipin üzerinden yuvarlanıp yola düştü. Kolu tavanda kalmıştı.

Kulaklarımdaki uğultu azalıp kendi kalp atışlarımdan başka şeyler de duymaya başlayınca Caleb'in tekrar tekrar "Siktir, siktir, siktir," dediğini duydum. Gil de yanında sinmiş, döşemede oturmuş, gözlerini yummuş, ellerini kulaklarına koymuş, tiz bir sesle çığlık atıyordu. Arka koltuğa uzandım ama koltuğa geçmedim. Yerde yuvarlanmaktan sırtım kan ve daha beter şeylere bulanmıştı.

"Gil, Gil," diye bağırdım.

Bağırmaya devam etti. Silahın namlusuyla başına hafifçe vurdum. O zaman gözlerini açtı. Gil bana bakarken silahı tavana doğrulttum. "Çığlık atmayı kes."

Başıyla onaylayıp yavaşça ellerini indirdi. Başını sallayıp durdu. Caleb de küfretmeyi kesti. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki bir an bayılacağını zannettim ama daha önemli konular vardı.

"Uzi'de ne çeşit şarjör var?" diye sordu Bobby Lee.

"Mantar şarjör deniyor. Cephane kapasitesini neredeyse üçe katlıyor."

Başını iki yana salladı. "Kahretsin, kızım, böyle bir ateş gücüne neden ihtiyacın olacağını düşündün?"

"Hayatıma hoşgeldin," dedim. Gil'e baktım. "Bir daha evde kal dediğimde, evde kal."

"Peki efendim," diye fısıldadı.

"Evlat yavaşla, arabada cesetler varken polise yakalanmak hoş olmaz," dedi Bobby Lee.

"Hasar da dikkat çekebilir," dedim.

Tavandan sarkan kol insan şekline döndü. Nathaniel bir viraja girince garip bir şekilde sallanmaya başladı. Gözlerimi kaçınnca artık insana dönüşmüş, kafası kesik bir cesetle karşılaştım. Beyin parçaları etrafa akmıştı. Bir an içimi ateş bastı, başım döndü. Büyük bıçağıma ne olduğunu hatırlamıyordum. Atmış olmalıydım ama hatırlamıyordum. Bir köşeye çekildim, Uzi'yi tavana doğrulttum. Üç yanımda arabanın gövdesi ve koltuğun arkalığı vardı. Yani olabildiğince içime kapanmıştım. Gözlerimi kapattım, yaptıklarımı görmek istemiyordum. Ama hala kokusunu alıyordum. Taze kan, parçalanmış et ve birinin bağırsaklarının dağıldığını belirten lağım kokusu... Öksürmeye başladığımda cipin yavaşladığını farkettim. O zaman başımı kaldırdım, ilgilenecek bir şey bulmuştum.

Nathaniel arabayı boş bir arsaya soktu. Etrafta ağaçlar, sel seti, yeşil çimenler ve hepsinin ardında da nehir vardı. Huzurlu bir yerdi. Artık yoldan görülemeyeceğimiz bir yere kadar ilerledi, sonra durdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Arabadan bacaklar sarkarken trafiğe çıksaydık, biri polise haber verebilirdi," diye cevapladı Bobby Lee.

Başımla onayladım. İyi bir noktaya temas etmişti. "Bunu düşünmem gerekirdi," dedim.

"Hayır, bugün yeterince iş yaptın. Kafanı toparlayıncaya kadar düşünme işini bana bırak."

"Kafam gayet toplu," dedim.

Arabadan indi, cesede doğru giderken kırık camlardan benimle konuştu. "Pişmanlık etkilerini nerede görsem tanırım kızım."

"Bana 'kızım' deyip durma."

Sırıttı. "Peki efendim." Cesedi bacaklarında tuttu ve pencereden içeri itti. Ceset, diğer cesedin üzerine düşünce cesetlerden bir ses geldi. Bazen ciğerlerindeki hava boşaldığı için öyle şeyler oluyordu ama yine de...

Dizlerimin üzerinde doğrulup Uzi'yi cesetlere doğrulttum. "Benzin deposunu vurmayın efendim, havaya uçmak istemeyiz," dedi Bobby Lee. O da silahını çıkarmıştı.

Açımı değiştirip yığının altında yatan esmer kafaya nişan aldım. İki cesetlik yığın olur mu? Ne farkeder? Saçıma bir şey dokundu, sıçrayıp silahla beraber dönünce tavandan sarkan kolu gördüm. İyice serbest kalmış, aşağıya kayıyordu. Aman ne güzel.

Uzi'yi alttaki cesedin kafasına dayadım. "Eğer hayattaysan sakın kımıldama, eğer ölüysen hiç kafana takma."

Bobby Lee cipin arka kapısını açtı, silahını 'cesede' doğrultmuştu.

"Eğer cesedin başına ateş edersem mermiler bacaklarına gelebilir," dedim.

Silahını hiç kımıldatmadan kenara çekildi. "Çok özür dilerim efendim. Bunu düşünmeliydim."

Silahın namlusunu iyice cesedin kafasına dayadım ve diğer cesedin altında zar zor görünen boynuna uzanıp nabzına bakmak için eğildim.

"Yaşıyorum." Sesi duyunca yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse tetiği çekiyordum.

"Hassiktir," dedim.

"Neden işimi bitirmiyorsunuz?" diye sordu adam. Sesi acı içindeydi ama hırıltı yoktu. Kalbini ve ciğerlerini ıskalamıştım. Ne büyük dikkatsizlik.

"Çünkü hoparlörden gelen Narkissos'un sesi değildi ve Ulysses de sevgililerinizin onun elinde olduğunu söyledi. Eğer söylediklerini yapmazsanız sevgililerinizin başına ne geleceğini bilmiyoruz. Hoparlörden sesi gelen herif kim? 'Onlar' kim? Narkissos ne cehennemde? Neden sırtlanadamlar böyle teslim olmaya razı oldu?" diye sordum.

"Beni öldürmeyeceksiniz?" Bunu soru sorar gibi söyledi.

"Sorulara cevap verirsen seni öldürmeyeceğimize söz veriyorum."

"Hareket edebilir miyim?"

"Edebiliyorsan et."

Yavaşça, acı çektiğini belli edecek şekilde yan döndü. Koyu renkli kıvırcık saçları kısa kesilmişti, ten rengi açıktı. Gözlerime bakacak kadar döndü ama çok efor sarf etmiş, titremeye başlamıştı. Dudakları da morarmıştı. Bu halini görünce sorularımıza cevap veremeyeceğini düşündüm. Galiba onu zaten öldürmüştüm, sadece diğerleri kadar hızlı olmamıştı.

Gözler altın renginin garip bir tonuydu. "Adım Bacchus," derken sesi acı içinde çıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben, Anita. Bu da Bobby Lee. Şimdi konuşmaya başla."

"İstediğinizi sorun."

Ben sordum, Bacchus cevap verdi. Ölmedi. Missouri Köprüsü'ne geldiğimizde, dudakları sağlıklı pembe bir renk almış, gözlerindeki baygın bakış gitmişti. Galiba daha iyi cephane kullanmaya başlamalıydım.

61

Bacchus'un aslında fazla bir şey bilmediği ortaya çıktı. Narkissos, yeni erkek arkadaşı olarak Kimera diye birini getirmiş ve görünüşe göre çok da iyi vakit geçiriyorlarmış. Gerçek aşk değilse bile, ikisi de istediğini alıyormuş. Sonra bir gün Narkissos'la odalardan birine girmiş ve çıkmamışlar. Sırtlanadamlar önce seviştiklerini zannetmiş ama zamanla Kimera'nın söylediklerine inanmamaya başlamışlar. Ajax içeri girmeyi başarmış ve ondan sonra işler sarpa sarmış.

"Ajax, Narkissos'un işkence gördüğünü, yani gerçekten işkenceye uğradığını söyledi."

"Neden Narkissos'u kurtarmadınız?" diye sordum.

"Kimera da kendi korumalarıyla gelmişti. Hepsini yakaladılar..." Bacchus bir an için durdu, derin bir nefes almaya çalıştı, sanki içinde bir şey cız etmişti. "Bize neler yaptıklarını bilmiyorsunuz. Eğer istediklerini yapmazsak, bizi neyin beklediğini bilmiyorsunuz."

"O zaman söyle de öğrenelim," dedim.

"Ajax'ı tanıyor musun?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Kollarını ve bacaklarını kesip iyileşmesin diye yaralarını dağladılar. Kimera onu bir kutuya koydu ve sadece özel günlerde çıkaracağını söyledi." Bacchus öksürdü ama yaraları yüzünden mi, yoksa yaşadığı dehşet yüzünden miydi bilemiyordum.

"Yalan söyleyip söylemediğini anlayamayacağım kadar üzgün ama galiba doğruyu söylüyor," dedi Bobby Lee. Sesi biraz hırıltılı çıkmıştı. Galiba benim gözümün önünde canlandırmamaya çalıştığım şeyler, onun kafasında çoktan şekillenmişti. Son zamanlarda hayalgücümün istemediğim yerlere gitmesini engellemeyi becermeye başlamıştım. Belki de gitgide psikopatlaşmanın bir yan etkisiydi. Cipte öylece oturuyordum, zihnim boştu, gözümün önünde görüntüler yoktu. Bobby Lee ise iğrenmiş görünüyordu.

"Bu Kimera denen herifin kaç adamı var?" diye sordum.

"Siz öldürmeye başlamadan önce yirmi beş kadardı."

"Sizin beş yüz kişiden fazla olduğunuzu zannediyordum. Nasıl oldu da yirmi beş kişi sizi zaptetti?"

Bacchus acı dolu gözlerle baktı. "Eğer biri Ulfric'i, Richard'ı yakalamış olsaydı, onu parçalayıp sakatlasaydı, onu kurtarmak için her şeyi yapmaz mıydın?"

Sessiz kalıp bir süre düşündüm. Olabilecek en dürüst cevabı verdim. "Bilmiyorum. Bu, 'her şey'e neyin dahil olduğuna bağlı. Yani ne demek istediğini anladım ama niye üzerlerine çullanmadınız?"

Bacchus dengesini kaybedip cipin kenarına doğru kaydı. Nathaniel köşeyi biraz sert dönmüştü, Bacchus bir yere tutunmaya çalıştı. Uzanıp onu tuttunca hem minnettar hem de şaşırmış göründü. Elimi tuttu ama gözlerimin içine dik-

katlice baktı. "Alfamız yoktu. Emir komuta zincirinde Ajax ve Ulysses ikinci sıradaydı. Kimera'nın adamları Ajax'ı kesip biçmeye başlayınca Ulysses ne söylerlerse yapmamızı istedi." Elimi biraz sıktı. "Geri kalanımız lider değil Anita. Alfalarımız da Kimera ne derse yapmamızı söylüyordu. Biz emirlere uyarız, bu kadar, dahası yok. Planı olan bir alfaya ihtiyacımız vardı."

Gözlerim büyüdü. "Ne demeye çalışıyorsun Bacchus?"

Beni elimden çekip kendine yaklaştırdı. "Hala sağlam yüz elli sırtlanadam var. Eğer söylediklerini yapmazsak, kim bilir onlara neler yaparlar."

"Bayan Blake'i neden istiyorlar?" diye sordu Bobby Lee.

"Kimera, eşi olmasını istiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Senden bahsedilince çok heyecanlanıyor. Sebebini bilmiyorum."

Bacchus'dan uzaklaşmaya çalıştım ama elimi bırakmadı. "En az iki kere beni öldürmeye çalıştı. Bu pek dostça değil."

"Önceden ölmeni istiyordu ama şimdi istemiyor, neden bilmiyorum. Kimera deli. Fikrini değiştirmesi için bir sebep gerekmiyor." Bana baktı, hala elimi tutuyordu. "Bize yardım et lütfen."

"Diğer sırtlanların da Bayan Blake'e itaat edeceğini garantileyebilir misin?" diye sordu Bobby Lee.

Bacchus yere baktı, elimi bırakacak gibi oldu ama sonra yeniden sıktı ve bakışlarını kaldırdı. "Eğer onlara karşı çıkacak alfalarımız olsaydı, şimdiye kadar onları tepeleyeceğimizi biliyorum. Ama Ulysses, Ajax'ı seviyor, gerçekten seviyor. Ne yapacağını bilemedi."

"Ya Narkissos? Hala Kimera'ya hayran değil, değil mi?" dedim.

"Hayır, ama Narkissos'u sadece bir kere görmemize izin verdiler. O zaman da ağzı bağlıydı."

"Narkissos'un iyi bir ünü var, sert bir piç olduğu söyleniyor. Onlara teslim olacağını zannetmiyorum," dedi Bobby Lee.

Bacchus omuz silkti ve sonunda elimi bıraktı. "Bilmiyorum. Ama bize saldırma emri veremedi. Kimera dilini koparmış da olabilir tabii. Dionysus'a, şey... Sevgilime öyle yaptı." dedi sırtlanadam. Gözlerini kapayıp kendine sarıldı, başını öne eğdi. "Dilini kurdeleli bir pakette verdi."

Bana da içinde değer verdiğim insanların parçalarının olduğu bir kutu verilmişti. Onlara zarar veren herkesi öldürmüştüm, hepsini öldürmüştüm ama dostlarımın başına gelenler kalıcıydı. Bunun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü onlar insandı. Kaybettikleri vücut parçaları geri çıkmıyordu.

Bacchus gözlerini açmadı, yüzü ifadesizdi, sanki kendisini kaybetmemek için uğraşıyordu. Acısını hafifletmek için söyleyecek bir şey bulamadım. Nasıl olmuştu da biraz önce onu öldürmeye çalışırken şimdi onun adına üzülüyordum? Belki de kadınca bir histi, belki de çocukken aşırı sosyalleşmiştim. Sebep ne olursa olsun, ona yardım etmek istiyordum. Ama onun dostlarına yardım etmek için kendimi tehlikeye atmak da istemiyordum. Cris, Zincirlenmiş Narkisos'un zemininde ölü yatıyordu. Cris'i uzun zamandır tanımıyordum. Onu kaybetmek beni çok üzmemişti. Üzmemişti işte. Ama eğer oraya yeniden, güç kullanmak için gidersek özleyeceğim kişileri tehlikeye atacaktım.

Yine de... "Bir harita çizebilir misin, kulübün içini ve herkesin nerede tutulduğunu gösteren bir plan?"

Gözlerini açtı, şaşkın görünüyordu. Tuttuğu gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. "Yardım edecek misin?"

Omuz silktim, gözlerindeki aşırı rahatlamadan rahatsız olmuştum. "Henüz emin değilim ama neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenmekten bir zarar gelmez."

Bacchus yine elimi tuttu ve yanağına yasladı. Önce sırtlanca bir hareket yapacağını zannettim ama nazikçe öptü ve bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür için henüz erken Bacchus, henüz erken." Yüksek sesle söylememiştim ama eğer kulübü ele geçirmek zor gibi görünür, çok fazla kayıp vereceğimizi düşünürsem, işe girmeyecektim. Bunu ona söylemedim, çünkü Bacchus yalan söyleyip işi kolaymış gibi gösterebilirdi. Sevdiği kişi işkence görüyordu. İnsanlar sevdikleri için pek çok şey, hatta aptalca şeyler yapabilirdi.

62

Bobby Lee ilk iş olarak Rafael'i aramamız konusunda ısrarcıydı. Nathaniel ve Caleb, Bacchus'u mutfağa götürmeme yardım etti. Bacchus hala canı yanıyormuş gibi yürüyordu. Gil hemen kanepeye oturup sindi. Bağırmayı kesmesini söylediğimden beri içine kapanmıştı. Normalde nesi olduğunu sorardım ama şu anda onunla uğraşacak halde değildim.

Camlar ve sürgülü kapının üzeri kaplanınca, mutfak iç sıkıcı loş bir havaya bürünmüştü. Işığı yakmamız gerekti. Aydınlık mutfağım bir mağaraya dönüşmüştü.

Bir saat sonra kulübün kaba bir haritasını çıkarmıştık. Bacchus sırtlan korumaların mesailerini biliyordu ama Kimera'nın adamlarından haberi yoktu. Elinden gelen en iyi tahminleri yaptı ama sonunda "Kimera mesaiyi bazen günde bir değiştiriyor. En iyi şartla üç günde bir değişir. Bir gün emirlerini saatte bir değiştirmişti. Garipti, Kimera için bile garipti."

"Ne kadar dengesiz bir adam?" diye sordu Bobby Lee.

Bacchus birkaç saniye düşündü. Bobby Lee öylesine sordu zannetmiştim ama görünüşe göre öyle değildi. "Bazen

normal davranıyor. Bazen korkutucu derecede deliriyor. Galiba kendi adamları bile ondan korkuyor." Kaşlarını çattı. "Kendi aralarında, sanki Kimera gitgide daha da deliriyormuş ve ondan korkuyormuş gibi konuşuyorlardı," dedi.

Kapı çalınca sıçradım. Nathaniel oturduğu mutfak tezgahından atlayıp "Ben bakarım," dedi.

"Önce kimin geldiğine bak," dedim.

Başını çevirip omzu üzerinden bana baktı, yüzündeki ifadeden zaten böyle yapacağı belliydi. Aylarca aynı odayı ve evi paylaştıktan sonra, evimde kapıyı açmadan önce kimin geldiğine bakması gerektiğini öğrenmiş olmalıydı.

"Eskiden kapıyı öylece açıyordun," dedim.

"Artık öğrendim," dedi ve oturma odasına geçti.

Neredeyse hemen geri döndü. "Zincirlenmiş Narkisos'taki kurtadam Zeke gelmiş." Nathaniel'in biraz rengi solmuştu.

Bobby Lee'nin ve benim silahlarımız elimizdeydi. Kendiminkini çektiğimi hatırlamıyordum bile. Kapatılmış pencerelere baktım. Kullanılan ahşap, camdan biraz daha iyi bir koruma sağlardı ama biz de tahtanın arkasını göremiyorduk. Kötü adamlar için iyi bir avantajdı. "Yalnız mı?" diye sordum.

"Verandada sadece o var ama bu yalnız olduğu anlamına gelmez," dedi Nathaniel. "Yılan ya da aslan kokusu almıyorum," derken gözleri biraz açıldı. Boynundaki atardamarın attığını görebiliyordum.

"Her şey yoluna girecek Nathaniel," dedim.

Başını salladı ama yüzündeki ifadeden ikna olmadığı belliydi. Mutfağa Gil de geldi. "Neler oluyor?"

"Kötü adamlar," dedim.

"Dahası mı var?" dedi. Sesi sitemliydi.

"Yalnız başına daha güvende olurdun Gil," dedim.

Başıyla onayladı. "Bunu farkettim." Gözlerini o kadar açmıştı ki canı yanacakmış gibi görünüyordu.

Mini-Uzi'yi arabadan almış, üst kattaki silah dolabından yeni şarjör takmıştım. Mutfak masasında duran Browning'i mi, yoksa Uzi'yi mi alsam diye karar vermeye çalışıyordum. Kapı bir daha çaldı. Bu sefer sıçramadım. Uzi'yi omzuma asıp Browning'i sıkıca kavradım. Uzi acil durum silahıydı. İşin aslı, kapıyı açmaya giderken onu yanıma almış olmam bile durumun kötü olduğunu gösteriyordu. Eğer kapımı açarken 9 mm'den fazlasına ihtiyacım varsa, şehri terketsem daha iyi olurdu.

Başımı uzatıp oturma odasına baktım ama kapalı duran ön kapı dışında bir şey yoktu. Verandada neyin beklediğini görmek için pencereye kadar gitmem gerekecekti. Browning'i iki elimle tutup kapıya yaklaştım, kapının yan tarafına geçtim. Kapıya ateş ederlerse diye hazır bekliyordum. Geçen sefer pencerelerden de ateş etmişlerdi ama şimdi perdeler kapalıydı. Yani kendimi güvenceye almak için yapabileceğimin en iyisi buydu.

Pencerenin önünde diz çöktüm çünkü genelde göğüs veya baş hizasında ateş edilirdi ve ben dizlerimin üzerinde çok kısalıyordum. Perdeyi biraz aralayınca cama bir şey yapıştı. Geri kaçıp silahımı kaldırdım ama başka bir şey olmadı. Camdaki şeyin şeklini, gördüğüm şeyi gözümün önüne getirmeye çalıştım. Bir silah değildi. Bir fotoğraf olabileceğini düşündüm. Perdeyi yeniden aralayınca, zincirlenmiş bir adamın polaroid fotoğrafıyla karşılaştım. Adam çıplaktı, üzeri kanlar içinde kesiklerle doluydu, her tarafı kanla kaplı olduğu için önce tanıyamadım ama sonra gözlerim detayları algı-

ladı ve Micah'a baktığımı anladım. Düşer gibi yere çöktüm. Perdeyi bırakmadığım için açıldı. Silahım bakması gereken yere bakmıyordu, sanki elimde olduğunu unutmuşum gibi bilinçsizce sallıyordum. Geniş ağzında bir bağ vardı, narin yüzü kan içindeydi ve şişmişti. Uzun saçları bir yana toplanmıştı, üzerinde o kadar çok kan vardı ki artık katılaşmıştı. Gözleri kapalıydı ve sonsuzluk kadar uzun süren bir an için ölmüş olabileceğini düşündüm. Ama zincirlerde asılı duruşunda hala canlı olduğunu hissettiren bir şey vardı. Fotoğrafta bile ölümün hareketsizliği taklit edilemiyordu. Ya da belki de ben aradaki farkı anlayacak kadar çok ceset görmüştüm.

Bobby Lee yanıma geldi. "Ne var, ne oldu?" Sonra fotoğrafı gördü, sert bir şekilde nefes aldığını duydum. "Bu Nimir-Raj'ın değil mi?"

Başımla onayladım çünkü ben hala nefes alamamıştım, konuşamıyordum. Gözlerimi kapadım, derin ve rahatlatıcı bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Nefesimi verirken göğsüm titredi. İçimden küfrettim. "Kendimi toparla Anita, bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Ne?" diye sordu Bobby Lee.

Son söylediklerimi yüksek sesle söylediğimi farkettim ve başını iki yana sallayıp perdeyi bıraktım. Ayağa kalktım. "Kapıdakini içeri alalım, bakalım ne söyleyecek."

Bobby Lee bana alaycı bir şekilde baktı. "Neler olduğunu anlamadan onu vurmamalısın."

Başımla onayladım. "Biliyorum."

Omzuma dokununca dönüp ona baktım. "Yüzünde, kış şafağı kadar soğuk bir ifade var kızım. Böyle bakanlar genelde başkalarını öldürür. Duygularının bu işin önüne geçmesini istemiyorum."

Dudaklarımda neredeyse bir gülümseme belirdi. "Merak etme Bobby Lee, hiçbir şeyin işin önüne geçmesine izin vermem."

Elini yavaşça indirdi. "Kızım, şimdi gözlerindeki bakış beni korkuttu."

"O zaman bakma ve bana artık 'kızım' deme."

Başıyla onayladı. "Peki efendim."

"Şimdi şu lanet kapıyı aç ve şu işi bitirelim."

Bu sefer bir şey söylemedi. Gidip kapıyı açtı ve kötü kurdu içeri aldı.

63

Kapıyı açtığımızda Zeke'nin elinde Cherry'nin de bir fotoğrafı vardı. "Beni vurursanız, her ikisi de ölmekten beter olur," dedi hemen.

Yani hayatta kaldı ve beyaz kanepeme oturdu. Ama eğer yanlış bir şey söylerse işini bitirmeyi umuyordum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Seni efendimin yanına götürmek için yollandım."

"*Yanına götürmek* mi?" diye sordum. Kanepenin önündeki alçak ahşap sehpaya oturmuştum. Bobby Lee, Zeke'nin arkasında, sırtına bir silah dayamış bekliyordu. Bu mesafeden gümüş mermi yiyen hiçbir alfa hayatta kalamazdı ya da en azından tanıdıklarımın hiçbiri bunu başaramazdı ve ben çok fazla alfa tanıyordum.

"Eşi olmanı istiyor."

Başımı iki yana salladım. "Bunun farkındayım ama daha önce iki kere size beni öldürtmeye çalışmadı mı?"

Zeke başıyla onayladı. "Evet."

"Ve birden çok şirin olduğumu mu düşünmeye başladı?"

Zeke yeniden başıyla onayladı. Kurtadam formunda bu hareket garip görünüyordu, bilgece başını oynatan bir *golden retreiver* gibiydi.

"Neden fikir değiştirdi?" diye sordum. Cherry ve Micah'ın fotoğrafları sehpanın üzerinde, biraz yanımda duruyorken böyle bir şeyi bu kadar sakin sorabilmiş olmam, hem sabrımın hem de akıl sağlığımın sınıra dayandığının bir işaretiydi. Eğer aklım başımda olsaydı bu kadar sakin olmazdım ama kafamın içindeki, çok kötü şeyler olurken bile sakin düşünebilmemi sağlayan şalter atmıştı. Aynı şalter acımasızca adam öldürmemi de sağlıyordu. Duygulardan arınmış olmam, Cherry ve Micah'ın nerede olduğunu söyleyinceye kadar Zeke'yi mermiyle doldurmamı da engelliyordu. Bunu daha sonra da yapabilirdim. Önce sakince konuşmalıydık, sonra işkence edebilirdik. Böylece enerji tasarrufu da yapmış olurduk.

"Kimera'ya, senin de panadam olduğunu söylediler."

Tek kaşımı kaldırdım. "Panadam mı, o da ne?"

"Birden fazla hayvana dönüşebilen likantrop türü," dedi Zeke.

"Mümkün değil," dedim.

Mutfak kapısının orada duran Bacchus söze girdi. Zeke'den olabildiğince uzakta durmuştu ama yine de salondaydı. "Kimera birden fazla şekle bürünebiliyor, gözlerimle gördüm."

Yeniden Zeke'ye döndüm. "Tamam, peki, Kimera bir panadam. Biri ona benim de panadam olduğumu neden söylesin ki?"

"Bu soruya cevap vermeden önce, geldiğim arabada biri daha olduğunu söylemek isterim. Kız da gelip sizinle konuşsa iyi olur."

"Kim?" Bir an için Cherry'yi kastettiğini sandım ama tabii ki o değildi.

"Gina."

"Micah'ın Gina'sı mı?"

Zeke başıyla onayladı.

Zeke'nin arkasında duran Bobby Lee'ye baktım. "Ona güvenebilir miyiz, dışarı çıkıp destek çağırmasın?"

Bobby Lee başını iki yana salladı.

Ben de başımı iki yana salladım. "Kusura bakma Zeke, sana güvenmiyoruz."

"O zaman Caleb'i gönderin." Olaylar başladığından beri sessiz duran leoparadama baktı. Caleb odanın uzak köşesine gitmiş, Zeke'den olabildiğince uzak duruyordu. Şimdi düşününce, aynı Bacchus gibi davrandığını farketmiştim. Gil de diğer köşeye sinmişti. Önceden korkak kediler, sırtlanlar ve tilkilerle çevrili olduğumu zannediyordum ama şimdi...

"Adını nereden biliyorsun?"

"Caleb hakkında pek çok şey biliyorum."

"Açıkla."

Kapı yine çaldı. Bu sefer sıçramadım. Artık sinirlerimi hissetmediğim, o uzak iç dünyama çekilmiştim ama Browning'i kapıya doğrultmuştum. Bu sinirlilik sayılır mıydı?

Kapıyı açmaya gittim. Bobby Lee elinde silahıyla Zeke'nın arkasındaydı. "Gelen dost olsa iyi olur," dedi Bobby Lee.

Zeke'nin burun delikleri büyüdü, havayı kokluyordu. "Gelen Gina."

İsterseniz paranoyak deyin ama ona inanmamıştım. Pencereden baktım. Bu sefer kötü bir sürpriz yoktu, küçük verandada sadece Gina duruyordu. Sırtında kalın gri bir şal

vardı. Dışarıda hava 30 dereceden fazlaydı, şal da nereden çıkmıştı? Derin bir nefes alıp verdim. Şal, altından kötü sürprizler çıkacak kadar kalındı. Kahretsin.

"Şalının altında ne var?" diye sordum Zeke'ye.

"Kimera'dan bir mesaj diyebiliriz."

Yan gözle ona baktım. "Böyle konuşmak, kapıyı açmamı sağlamaz."

Zeke'nin omuzları hareketlendi ama Bobby Lee silahını iyice dayamış olmalıydı çünkü bir anda durdu. "İşkence gördü. Kimera, Gina'yı, eğer benimle gelmezsen leoparının başına neler geleceğini görmen için gönderdi."

"Şal ne için?" diye sordum yeniden.

Zeke gözlerini yumdu, sanki arkasını dönmek istiyordu ama Bobby Lee'nin durumu yanlış anlamasından korkuyordu. "Sadece örtünmek için. Sadece çıplaklığını örtmek için." Sesi bitkindi. Sadece yorgun değil bitkindi. "Lütfen kızı içeri alın, çok acı çekiyor."

"Kokusuna bakılırsa doğruyu söylüyor," dedi Bobby Lee.

İçimi çektim. Görünüşe göre bu elde edebileceğimiz en iyi güvenceydi. Kapıyı açtım. Silahım hazırdı. Bahçede saklanmış başka birileri varsa onların göremeyeceği bir yerde duruyordum, o yüzden iyice içeri girinceye kadar Gina'yı da göremedim. İçeri girince kapıyı kapadım. Gina korkup sıçradı, sanki bu ani hareket canını yakmış gibi inledi. Dönüp bana bakınca ben de inlememek için kendimi zor tuttum. İlk önce bir çift siyah göze bakıyorum zannettim ama aslında gözleri öylesine çökmüştü ki morluklar yüzünden siyah gibi görünüyordu. Teni o kadar soluktu ki artık grinin bir tonu olmuştu. Artık 'kül rengi ten' derken neden bahsettiklerini biliyordum. Sanki deriden daha narin, daha ince bir

şeyle kaplıymış gibi kül rengi olmuştu. İki büklüm duruyordu, sanki dik dururşa canı yanacakmış gibi kamburdu. Dudaklarındaki kan çekilmişti ama en çok gözlerini görünce içim parçalandı. Sanki başına gelenleri hala görüyormuş gibi dehşet içine bakıyordu, sanki o korkunç şeyleri tekrar tekrar görecekti.

Sesi boş ve umutsuz çıktı. "Endişelenmeye başlamıştım."

İşkence gördüğüne inanmam için şalın altındakileri görmeme gerek yoktu.

"Oraya yığılıp kalmadan bir yere oturabilir mi?" diye sordu Zeke.

Gözlerimi dikmiş kıza baktığımı farkedince başımı biraz hızlıca sallayarak "Evet," dedim. "Lütfen, otur."

Gina, Zeke'nin arkasında duran Bobby Lee'ye baktı. "Onlara söyledin mi?"

"Söylediklerime destek olman için senin de gelmeni bekledim," dedi Zeke.

Gina başını eğerek onayladı, sonra gidip kanepenin köşesine oturdu. Zeke'ye çok yakındı, neredeyse ona değiyordu. Eğer Zeke'nin başına gelenlerle bir ilgisi olsaydı, Gina onun yanında bu kadar rahat olmazdı.

İşin aslı o kadar rahattı ki neredeyse Zeke'yi tanıdığına emin olmuştum. Sadece Kimera'nın eğlenceleri ve oyunlarından tanışmıyorlardı, daha öncesi de vardı. Micah'ın kedilerinden biri, Kimera'nın üst kademesinden biriyle nasıl yakınlaşabilmişti?

Tabii ki sordum. "Birbirinizi tanıyor gibisiniz." Tamam, belki bir soru değildi ama işimi görürdü.

Birbirlerine baktılar. Zeke bana döndü. İnsan formunda olmasını istemeye başlamıştım. Yıllardır likantroplarla bera-

ber olmama rağmen hala hayvan formunda ifadelerini okumakta güçlük çekiyordum. Gözlerinin insan gözleri olması biraz işimi kolaylaştırıyordu ama asıl yüz ifadesini gözlerin etrafındaki hareketler oluşturuyordu.

"Şöyle anlatayım, Kimera, canlı ve sağlıklı bir şekilde huzuruna gitmeni istiyor. İki saatten az zamanın var, yoksa Micah ve leoparına kalıcı zararlar vermeye başlayacak."

Gözlerimin donuklaştığını hissettim. "Yani zaman kısıtlamamız da var. O zaman hızlı konuşmaya başla."

"Bildiklerimin en kısa versiyonu şu: Kimera her zaman zalim bir hükümdardı ama son birkaç haftaya kadar böyle sadist değildi. Dengesizleşiyor. Bana kalırsa deliriyor ve başımızda kalırsa yakında hepimizi öldürecek."

"Bu kısa versiyon mu?" diye sordu Bobby Lee.

"Bence de, hızlan biraz," dedim.

"Bir isyan çıkarmama yardım etmenizi istiyorum Bayan Blake. Bu sizin için yeterli değil mi?"

"Galiba bu da fazla hızlı oldu. Neden isyan etmek istiyorsun ve neden benim yardımım gerekiyor?"

"Söyledim ya, Kimera'nın hepimizi yok etmesinden korkuyorum. Bunu engellemenin tek yolu onu öldürmek."

Şey, bu da çok doğrudan olmuştu. "Peki, neden benim yardım etmem gerekiyor?"

"Ölümcül güç kullanma konusunda belli bir ününüz var."

"İngilizce profesörü gibi konuşuyorsun ya da pahalı bir avukat gibi. Neden sen kendin öldürmüyorsun?"

"Kimera'ya sadık olmayanlar da ondan korkuyor, tek başıma garantili bir şekilde onu öldürebileceğime güvenmiyorlar."

"Ben bunu garantileyebiliyor muyum?"

"Sen ve adamların, evet."

"Leoparlarım oraya gitmiyor."

"Anita..." dedi Nathaniel.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, içinizden birini kurtarmak için geri kalanınızı riske sokamam."

"Nimir-Ra'mızı tehlikeye yalnız başına gönderirsek, ne çeşit bir pard oluruz?"

"Emirlere uyan bir pard," dedim.

Duvara yaslandı ama yüz ifadesinde alışılmadık bir inatçılık vardı. Belki, sadece belki, etrafımda takılırken silah kullanmaktan fazlasını da öğrenmiş olabilirdi. İnatçılık bulaşıcı mıydı?

"Leoparların değil ama kurtlar ve fareler var."

"Fareler benim değil." *Ve artık kurtların da Lupa'sı değilim.*

"Rafael, adamlarımızdan birkaçıyla buraya geliyor," dedi Bobby Lee.

Ona kaşlarımı çattım. "Şey, bunu söylemen ne hoş."

Omuz silkti. Silahı Zeke'nin sırtına dayamak yorucu gelmişse de bunu belli etmiyordu. "Alfam Rafael, siz değilsiniz."

"Bunu anlıyorum ama eğer iyi geçinmek istiyorsak, bana daha önce bilgi vermen gerekirdi. Bir gün için yeterince sürpriz yaşadım."

"İşte bu doğru," dedi Bobby Lee.

"Micah ve Cherry nerede?" diye sordum.

Zeke büyük kurt kafasını iki yana salladı. "Hayır, bize yardım etme konusunda anlaşmadan olmaz."

"Kimera sevgilisi olmam için şantaj yapıyor, sen onu öldürmem için şantaj yapıyorsun. Arada pek fark göremiyorum."

"Kimera ve hala ona sadık olanları durdurmanın tek yolu onu öldürmek. Güçlerimizi birleştirip bu işi sona erdirmeyi teklif ediyorum."

"Kötü adamın yanında takılan birine göre çok iyi konuşuyorsun."

"Kimera'nın yanında takılıyorum çünkü küçük sürümü ele geçirdiğinde, beni zorla bu forma soktu ve değişmeme izin vermedi. Artık değişmeye çalıştığımda yapabildiğimin en iyisi bu."

İnsan gözlerine baktım. "Sadece gözlerin," dedim.

"Sadece gözlerim."

Hayvan formunda çok vakit geçirince hayvan formunda kalan ilk organlardan biri göz olurdu. Zeke'nin sadece gözlerinin insan kalması biraz garipti. Ama açıklamasını istemedim çünkü vaktimiz daralıyordu ve Micah'la Cherry'yi kurtarmak istiyordum.

"Bu şekilde, en fazla yanında takılabilirim ya da fedaisi olurum. İnsan olamam."

Aslında insan olduğu konusunda ısrar etmedim. "Konuya dönelim. Bobby Lee, Rafael bu konuda bize yardım eder mi?"

"Bence eder. Yanında bir hayli de asker getiriyor."

Bacchus'a baktım. "Ya sırtlanadamlar? Size eziyet edenlerle güçlerinizi birleştirir misiniz? Zeke ve adamlarına yardım eder misiniz?"

"Zeke devamlı bizi kurtarmaya çalışıyordu. Her zaman ılımlı konuşuyordu." Bacchus başıyla onayladı. "Bence diğerleri de onunla beraber çalışır ama iş bittikten sonra herkesi hayatta bırakırlar mı, işte o konuda söz veremem."

"Eğer Kimera'yı öldürmenize yardım ettikten sonra dönüp bizi öldürürseniz, hiçbir şey kazanmış olmayız," dedi Zeke.

Zeke ve Bacchus'a bakarken gözüm fotoğraflara kaydı. Son birkaç dakikadır onları düşünmemiştim. Başka şeylere konsantre olmuştum ama o tek bakışla, aptalca şeyler yapmamı engelleyen bariyer parçalandı. Hızla ayağa kalkınca herkes bana döndü.

"Zeke'yi öldürür müsün?" diye sordum.

"Hayır. Ama Marco ölmeli," dedi Bacchus.

"Neden?"

"O ve yılanadamlar ölmeli," dedi Bacchus.

"Bence de," dedi Zeke. Sonra bana baktı. "Ve galiba kurtları dahil etmenin yolunu da biliyorum," dedi.

"Dinliyorum."

"Kimera kurt, sırtlan, leopar, aslan, ayı ve yılan."

"Yani diğer alfaların kaybolması da onun işi," dedim.

Zeke başıyla onayladı.

"Yaşıyorlar mı?"

"Aslan ve köpek yaşıyor. Kimera onları şekil değiştirmeye zorlayamadı. Önce iradelerini kırmadan kimseyi öldüremez."

"Narkissos yaşıyor mu?" diye sordu Bacchus.

"Evet. Kimera onun da iradesini kıramadı."

"Bütün bunlar kurtları neden ilgilendirsin?" diye sordum. Kalkıp diğer tarafa geçtim, Bacchus'un karşısındaki duvara yaslandım. Buradan fotoğrafları göremiyordum.

"Kimera, kurt sürünüz kadar, dışarıdan ele geçirilebileceği dominant bir hayvan grubuyla karşılaşmamıştı."

Doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Jacob, Paris ve diğer birkaç kişi daha, sürümden geri kalanlar. Kimera beni gönderemedi çünkü durumum şüphe çekerdi."

"Yani Jacob, Ulfric olur olmaz, sürüyü Kimera'ya mı teslim edecek?"

"Plan buydu," dedi Zeke.

"Ya şimdi?" diye sordum.

"Şimdi Jacob ve diğerleri ya sürünüzü olduğu gibi bırakır ya da ölürler."

"Süründen geriye kalanları öylece öldürecek misin?" dedim.

"Uzun süredir benim sürüm değiller."

"Yani şimdi, farelerin, kurtların ve leoparların, sırtlanlar ve artık başka ne tür adamların varsa onlarla güçlerini birleştirip geri kalanları yok etmesini istiyorsun," dedi Bobby Lee.

"Evet," dedi Zeke.

"Ya yardım etmezsek?" diye sordu Bobby Lee.

"Sanki başka seçeneğiniz varmış gibi konuşuyorsun. Başka seçeneğiniz yok. Kimera leoparlarınızı öldürmekten beter eder. Adamlarının, sırtlanlara yapması için izin verdiği şeyler medeni toleransın ötesinde. Aklını kaybediyor ve adamları arasında dur diyecek bir efendi olmazsa, daha da kötü şeyler yapacak kişiler var."

"Böyle bir gücü toplamak vakit alır," dedi Bobby Lee.

"Vakit yok ve zaman geçiyor. İki saat dolmadan önce Anita, Kimera'nın huzurunda olmalı, yoksa Micah ve leopar iyi bir son beklemiyor."

"Sanki Micah'ı tanıyormuş gibi Micah ve leopar deyip duruyorsun," dedim. Aklıma çok kötü bir fikir gelmişti ve bunu çok daha önce düşünmüş olmam gerekirdi. "Kurtları, Jacob teslim edecekti ve leoparları da Micah'ın ele geçirmesi gerekiyordu." Sesim çok boş çıkmıştı. Kendimi boş hissediyordum, sanki içe doğru, hiç düşünmeden öldürmemi sağlayan o beyaz boşluğa doğru düşüyordum.

"Alfalarının öldüğünü düşünüyorduk, yani çok kolay olacaktı." Zeke bana baktı. "Senden haberimiz yoktu. Daha doğrusu ne olduğunu anlayamadık."

Gina söze girdi. "Micah seninle karşılaşır karşılaşmaz bu işin olmayacağını anladı. Kimera'yı senden ve sana ait olanlardan uzak tutmaya çalıştı ama Jacob'la da kapışınca büyük bir tehlike oldun. Kimera ölmeni emretti. Herkes peşine düşünceye kadar, Micah'ın emirden haberi yoktu. Seni Micah kurtardı."

Gina'ya sadece baktım. Aklım hala onunla tanıştığımdan beri Micah'ın bana yalan söylediği gerçeğini algılamaya çalışıyordu.

"Micah, Kimera'ya, senin de Kimera gibi panadam olacağını ve Kimera'nın senin gibisini bir daha asla bulamayacağını söyledi. Bu yüzden hem leoparları hem de kurtları yönetebileceğini söyledi."

Gina'ya bakıp gözlerimi kırpıştırdım. "Galiba teorilerden biri de bu." Sesim bana bile çok uzak gelmişti.

"Anlamıyor musun Anita? Micah buna inanmıyordu. Sadece seni ve kendini canlı tutup bizi işkenceden kurtarmak için böyle söyledi." Ayağa kalkarken yüzünü acıyla buruşturdu. Zeke onu tutunca, Gina kendini toparladı ve şalını yere bıraktı.

Soluk renkli omuzlarında yanık izleri vardı ama çıplak göğsü gayet hoş ve sağlamdı. Arkasını dönerken Gil'in nefesi kesildi. Gina'nın sırtı yanık izleriyle doluydu. Hayır, yanık değildi, dağlanmıştı. Biri tekrar tekrar onu dağlamıştı. Yanıklar yeniydi, bazıları hala kapanmamıştı. Bazı yerlerde eti yanıp kömürleşmişti, sanki sırtı dağlanırken her yere aynı miktarda bastırılmamıştı. Bazı izler düzgün değildi. Anlaşılan bunlar yapılırken Gina kıvranıp debelenmişti.

Dönüp yüzüme baktı, gözleri yaşarmıştı. "Kimera, Micah'ı sana her yollayışında, yanında ya ben oluyordum ya da Violet. Micah söylenenini yapmazsa, biz acı çekiyorduk." Bana doğru yürüdü, kendine sarılmıştı. Kendi kendini dengede tutmaya çalışıyor gibiydi ama her adımda canı yanıyordu ve yüz ifadesinden acısı belli oluyordu. "Bunun, Nathaniel'in başına gelmesini engellemek için ne yaparsın?"

Gözlerine baktım ama kolay olmadı. "Pek çok şey yaparım ama kimseye ihanet etmem."

Gina'nın gözyaşları yavaşça süzülmeye başladı. Ağlamamak için kendiyle çok mücadele etmiş ama savaşı kaybetmişti.

"Micah işkence gördü, çünkü seni pusuya düşürmedi. Kimera, Micah'ı öldürecekti, çünkü Micah'ın artık kendi kedisi olmadığını söylüyordu. Micah seninmiş. Kadınlığını kullanıp onun sadakatini kazanmışsın." Hıçkırarak ağlamaya başladı ve bu canını çok yakmış olmalıydı çünkü öne eğildi, kıvranıyordu. Düşmeden kollarından yakaladım.

"Tanrım, çok acıyor," diye fısıldadı.

Boğazım düğümlendi. Yeniden doğruluncaya kadar kollarını tuttum.

"Ben sana Kimera'nın mesajıyım Anita. Eğer bizimle gelmezsen, leoparına da aynısı yapacağını söylüyor."

"Sen geri gitmiyorsun," dedim.

"Cherry ve Micah hala elinde. Eğer geri dönmezsem, Cherry'nin başına da aynı şeyler gelir. Hayatta kalacağını zannetmiyorum." Gina'nın ne demek istediğini anlamıştım. Cherry'nin bedeninden değil, aklından bahsediyordu.

Yavaşça yere yığıldı, olabildiğince nazikçe onu tuttum. "Micah, seni tuzağa düşürmezse başına bunun geleceğini

biliyordu ama yine de seni tuzağa düşürmedi." Artık dizleri üzerine çökmüştü. Kollarımı, canımı yakacak kadar sıkı tutuyordu. "Ben yalan söylerdim, işkence görmektense her şeyi yapmaya razı olurdum." Yeniden hıçkırmaya başladı, kollarından tutup sırtüstü yere düşmesini engelledim. Acı içinde titrerken ona sarıldım, biraz sakinleşince konuşmaya başladı ama sesinde hala gözyaşları hissediliyordu, "Bana zarar vermesin diye herkese ihanet ederdim. Ama Kimera benden hiçbir şey istemedi. Onu durdurmak için yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Kimera, itaatsizliği yüzünden sadece Micah'ın zarar göreceğine söz vermişti ama Micah'ı zincirleyip kaçmayacağından emin olunca beni getirdi ve Micah'a zorla seyrettirdi." Gina bana baktı, gözleri korkunç şeylerle doluydu. "Kimera, Cherry'yi ya da beni hayvan formuna sokacak. Daha önce hiç dişi canavarı olmadığını söyledi.

"Yarı hayvan yarı insan formunda olanlara böyle diyor," dedi Zeke.

Gina kollarımı biraz daha sıktı. "Micah, bizim yerimizi aldı. İnsan formunda tutulacak kadar alfaydı ama bizim için insan formunu tehlikeye attı. Nimir-Raj'ımız Merle'dü ama o bizim için insanlığını tehlikeye atmadı. Micah onun yerini aldı, bizim yerimizi aldı. Micah, Nimir-Raj'ımız çünkü bizi seviyor, hepimizi seviyor. Micah ben zarar görmeyeyim diye sana ihanet etmeyi kabul etti ama Kimera yalanın kokusunu alabildiğini söyledi. Micah kurtulur kurtulmaz seni uyarmaya gelecekti. O yüzden beni ve Zeke'yi yolladı çünkü Zeke'ye güveniyor."

Ağır ağır yere düşen Gina'nın omzu üzerinden Zeke'ye baktım, Gina'yı olabildiğince nazik tutup canını yakmama-

ya çalışıyordum ama her şey Gina'nın canını yakıyor gibiydi. Onu yere yatırırken hafifçe inliyordu. Zeke'nin insan gözlerinde anlamam için mimiklere gerek olmayan bir ifade vardı.

"Kimera'nın durdurulması gerek. Durdurulmalı," dedi yavaşça.

"Evet," dedim. Hala Gina'nın elini tutuyordum. "Evet, durdurulması gerek."

"Durdurmak mı, hadi oradan, o koca kıçını dağıtıp leşini yere sermeliyiz," dedi Bobby Lee.

Başımla onayladım. "O da var."

64

Hiç vakit kaybetmeden kulübe gittik. Fareadamlar da evime gelmişti, kurtarma operasyonunda kontrolü en uygun kişiye, yani Rafael'e vermiştim. Bense kötü adamların inine Zeke'yle birlikte, hem de silahsız gidiyordum. Silahlarım Zeke'deydi. Teoride, ihtiyacım olduğunda silahlarımı bana verecekti, sadece teoride. Teori ve pratik her zaman aynı olmaz. Zeke beni öldürmeye çalışmıştı ve şimdi hayatımı ona emanet ediyordum. Kötü bir fikirdi ama yine de yapacaktım. Belki vakit olsaydı daha iyi bir plan yapabilirdim ama vakit yoktu. Eğer Cherry ve Micah'ı kurtarmak istiyorsak acele etmeliydik.

Hayatımın son dört yılını geç kalarak geçirmişim gibi geliyordu. İnsanları kurtarmaya geç kalıyordum, canavarları uzak tutmaya geç kalıyordum. Sadece temizlik işlerine bakıyordum. Cesetler etrafa saçıldıktan sonra ortalığı temizliyordum. Canavarları öldürüyordum ama o zamana kadar canavarlar feci şeyler yapmış oluyordu. Şimdi bile Kimera birilerini öldürmüş, işkence etmişti ama başkalarına olmasa bile, kendime itiraf etmem gerekirse, bir yanım diğerlerinin başı-

na gelenlere aldırmıyordu. Yani Gina'nın acısına, Bacchus'un sevgilisine ve Ajax'ın parçalanmış olmasına üzülmüştüm ama benim için pek anlam ifade etmiyorlardı. Cherry ve Micah'ın ise benim için anlamı büyüktü. Micah'ın hayatıma bu kadar hızlı girmesi korkutucuydu ama şimdi bunun üzerinde duramazdım. İlerlemeye devam etmem, önce rahat düşünüp normal nefes alabilmem gerekiyordu. Çok fazla düşününce düşüncelerim dağılıyor, nefesim hızlanıyordu.

Kulübün girişi karanlık ve boştu. Meşhur sözde söylendiği gibi, asıl gösteri üst kattaydı. Günler önce Gregory ve Nathaniel'i kurtarmaya gittiğimiz uzun beyaz holdeki odaya gittik. Kimera kapının önünde siyah başlığını takmış bekliyordu. Başlığın gözlerindeki oyukların fermuarları açıktı, o yüzden açık gri gözleri görünüyordu. Üzerinde sıradan bir takım elbise vardı, kravatı ve beyaz gömleği, siyah deri başlığıyla garip bir tezat oluşturmuştu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, kollarıyla duvara yaslanmış bekliyordu. Rahat ve umursamaz görünmeye çalışıyordu. Ama bir şekilde gergindi ve bunu farketmek için şekil-değiştirici güçlerine bile ihtiyacım yoktu.

Gina'ya merdivenlerde iki sırtlanadam yardım etti. Zeke ile ben de yardım edebilirdik ama Zeke bana göz kulak oluyormuş gibi yapıyordu ve ayrıca Gina'nın şalının altında sırtlanadamlara verilecek bir not vardı. Notu Bacchus yazmıştı. Sırtlanadamlardan birinin, kulübün gizli girişinden onu içeri almasını istiyordu. Görünüşe göre Kimera kulübün bir gizli girişi olup olmadığını sormamıştı, o yüzden hiç kimse de ona bundan bahsetmemişti.

Kimera arkamda duran kıza baktı. "Gina..." Başını iki yana salladı. "Onu götürün ve tedavi edin," dedi.

Sırtlanlar karşı çıkmadı, sadece arkalarını dönüp holde ilerlediler. Onlarla beraber gelen yılanadam olduğu yerde kaldı, siyah üzerine yeşil şeritli gözlerini Kimera'dan ayırmadı. Bir asker gibi esas duruşta duruyordu demek isterdim ama daha fazlası vardı. Öylece durmuş, sanki Kimera'dan gelecek emirler dünya üzerindeki en güzel şey olacakmış gibi bekliyordu. Bakışlarındaki sabırlı hayranlık bile başlı başına ürkütücüydü. Bacchus'un neden yılanların ölmesini istediğini anlamıştım. Sırtlanlara yaptıklarıyla ya da intikamla ilgisi yoktu. Krallarına tanrıymış gibi tapınanlar, isyanlardan pek hoşlanmazdı.

"Gelmenizi beklemiyordum Bayan Blake."

Sesi tanıdıktı ama nerede duyduğumu çıkaramamıştım. "Pek şans tanımadın."

"Bunun için özür dilerim."

"Leoparlarımı alıp eve dönmeme izin verecek kadar üzgün müsün?"

Neredeyse gülümseyecekti ama başını iki yana salladı. "Micah sizin değil Bayan Blake, benim."

Yine sesi çok tanıdık gelmişti ama yine çıkaramadım. Omuz silktim. "Buraya Cherry ve Micah'ın başlarına bir şey gelmeden serbest kalacaklarını düşünerek geldim. Buradan bana aitlermiş gibi bir kanı çıkardım."

Yine başını iki yana salladı. "Micah'dan vazgeçmem, tüm leoparlardan vazgeçmem demek olur. Bunu yapmak istemiyorum."

"O zaman buraya gelmem için yalan söyledin."

"Hayır Bayan Blake." Ellerini açtı. Siyah deri eldivenler takmıştı. "Pardınızı bize katın, bizi güçlendirin."

Başımla reddettim. "Buraya adamlarımı serbest bıraktırmaya geldim, çetenize katılmaya değil."

Kimera, Zeke'ye baktı. "Ona ne istediğimi anlatmadın mı?"

Zeke yanımda huzursuzlandı. "Bana buraya silahsız gelirse, Micah ve diğer leoparkızı serbest bırakacağınızı söylediniz. Sadece bunu söylediniz."

Kimera kaşlarını çattı, başlığa rağmen farkedilmişti. Sanki canı yanmış gibi derinin altındaki yüzünü ovdu. "Sana, Bayan Blake'in bize katılmasını istediğimi söyledim."

"Son birkaç hafta içinde pek çok şey söylediniz," dedi Zeke, sesi çok dikkatliydi.

"Ne kadar zamandır leoparların Nimir-Ra'sısın?" diye sordu Kimera. Sesi normal, hatta sıradandı ama yüzünü ovup duruyordu.

"Bir yıl kadar oldu."

"O zaman sen de benim gibi farklı türlerin birleşmesi gerektiğini görmüş olmalısın. Şehirlere gidip küçük grupları kendimize katmamızı sağlayan tek şey, büyük grupların onlara yardım etmemesiydi. Tıpkı, sadece kendi daireleri soyulduğunda polisi arayan apartman sakinleri gibiler. Kendileri gibi olmayanları cehenneme yolluyorlar."

"Likantrop topluluğunun biraz birliğe ihtiyacı olduğuna katılıyorum ama bunun işkence ve şantajla olacağından pek emin değilim."

Elleriyle yüzünü kapattı, sanki canı yanıyormuş gibi eğildi. Yılanadam küçük siyah elleriyle Kimera'nın sırtına dokundu. Kimera titredi, sonra doğruldu. Yılanadamın eli hala Kimera'nın sırtındaydı, galiba onu rahatlatıyordu.

Kimera doğrudan bana baktı. Deri başlığı tuttu ve çekip çıkardı. Siyah saçları terden ıslanmış, darmadağın olmuştu. Şakalarındaki kırlıklar artık belli olmuyordu. Daha çok deli bilimadamlarının saçları gibiydi, sanki çok feci bir şey yap-

mıştı ve bir gecede saçları renk değiştirmişti. Şimdi boynundaki yara izi de görünüyordu. Kimera, aslında Orlando King, bana bakıyordu.

Ağzım açık ona baktım. Başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştım.

"Görünüşe göre beni tanımadınız Bayan Blake."

Başımı iki yana salladım ve konuşmak için birkaç kez çabaladım. "Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum." Söylediğim kendime bile saçma gelmişti ama aslında meşhur ödül avcısı Orlando King'in başıboş şekil-değiştiricilerin lideri olmaması gerektiğini söylemek istemiştim. Bu mümkün değildi.

"Şehirdeki tüm şekil-değiştiricilerle bu sayede tanıştın, gelip senden yardım istediler değil mi?"

Başıyla onayladı. "Geçirdiğim kazadan beri, başıboş likantropları avladığım ve bunlardan yetkililere bahsetmediğim biliniyor. Birkaç çürük elmanın tüm çuvalı berbat etmesine gerek yok."

Ona bakıp bir şeyler düşünmeye çalıştım. "İnsanlar ölümle yüz yüze gelmenin seni yumuşattığını düşündü ama aslında sen de likantrop oldun. Bu yüzden ödül avcılığını bıraktın."

"Dönüştürülen diğer talihsizleri avlamak adil değildi. Çoğunun, başına gelen kazada benim kadar bile sorumluluğum yoktu. Ben, en azından beni neredeyse öldüren kurtadamı avlarken likantrop olmuştum. Ona zarar vermeye çalışıyordum. Ama likantrop saldırısında hayatta kalanların çoğu masum insanlardı," dedi.

"Bunu biliyorum," dedim. Sesim yumuşamıştı çünkü Kimera'nın Orlando King olduğunu öğrenmek olayı çözmeme

yetmemiş, tersine daha da derinleştirmişti. Kafam daha da karışmıştı.

"Ama senin söylediğin gibi fikir değiştirmem daha sonra oldu. Saldırıya uğradıktan kırk sekiz saat sonra kanımda likantropi çıktı. İlk dolunaydan önce olabildiğince canavar bulup onları temizlemeye kadar verdim." Gözleri daldı, hatıralara dalmıştı. "Bulabildiğim en tehlikeli işleri aldım, sonunda kendimi Amazon'un derinliklerinde bir yılanadam kabilesini öldürmeye çalışırken buldum." Hala yanında duran küçük adama baktı. "Hangi türden olursa olsun düzinelerce hayvanın beni öldürebileceğini düşünmüştüm, öldürmeseler bile ilk dolunayımda, öldürmeye geldiklerim dışında herkesten uzak bir yerde olacaktım."

"Mantıklı. Sanırım," dedim çünkü duruma uygun gibi gelmişti.

Bakışları bana kaydı. "Kendimi öldürtmeyi planladım Bayan Blake ama öldürmeye çalıştığım hiçbir hayvanın gücü beni öldürmeye yetmedi. İlk dolunayımda belli başlı avcı likantrop türleri bana bulaşmıştı. İlk dolunayımda, Abuta ve adamlarının olduğu şeye dönüştüm, sonra kurda, sonra ayıya, sonra aslana ve böyle devam etti." Abuta'ya bakıyordu. Kimera'nın yüzünde de, ufak tefek adamın yüzündeki ilahi hayranlığa benzer bir şey vardı. "Pek çok forma girebildiğim için beni Tanrı zannettiler. Bana tapındılar. Medeniyete geri dönerken yanıma kabilelerinin yarısını verdiler." Garip, hoş olmayan bir sesle güldü. Gülüşünü duyunca kollarımdaki tüyler dikildi.

"Üçü dışında hepsini öldürdün Anita. Sana Anita diyebilirim, değil mi?"

Başımla onayladım, neredeyse konuşmaya korkmuştum. Çünkü King'in yüzündeki ifade değişip duruyordu. Sakin

konuşmasına uymayan ifadelerdi, sanki farkında olmadığı şeyler hissediyordu. Kötü seslendirilmiş bir film seyretmek gibiydi, sadece bu sefer sesler değil, vücut hareketleri uyumsuzdu.

Kimera'dan sıcak bir enerji yükseldi ve gözleri değişti. Biri leoparın açık yeşilimsi rengine, diğeri de kurtların amber rengine büründü. Sadece renkleri değil, gözbeneklerinin şekli de farklıydı. İki göz çukurunun şekli bile farklıydı. O kadar hızlı olmuştu ki kemik yapısının değişimini bile farkedememiştim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tüm ifadesi, duruşu, her şeyi değişti. Sanki sadece şekil değiştirmemiş, aynı zamanda King'in bedenine başka biri girmişti. Kimera'nın, kalın ve yuvarlak seslilere vurgu yapan, hafif güneyli bir aksanı vardı. Kulübe baskın düzenlemeye çalıştığımızda hoparlörlerden gelen sesti bu. "Zavallı Orlando daha fazla dayanamadı. Dönüştüğü şeyden nefret ediyor."

Galiba bir süre nefes alamadım, sonra sert bir nefes aldım. Sosyopatların, psikopatların, delilerin her türlüsüyle karşılaşmıştım ama ilk kez çoklu kişilik bozukluğu olan biriyle karşılaşıyordum.

Kimera sıkı bağlanmış kravatını çıkardı, gömleğinin düğmesini açtı, boynunu rahatlatıp gülümsedi. "Böylesi daha rahat, değil mi?"

Sesim nefes nefese çıkmıştı. "Rahat olmak her zaman iyidir."

Kimera yaklaştı, geriledim ve Zeke'ye çarptım. Kimera daha da yaklaştı, neredeyse değecekti. Yüzümün biraz önünde havayı kokladı. Bu kadar yakınımdayken gücünü tenimi ısıran binlerce karınca gibi hissediyordum.

"Korku kokusu alıyorum Anita. Şu küçük göz değişiminin seni korkutacağını düşünmemiştim."

Dudaklarımı yaladım, uyumsuz gözlerine birkaç santim mesafeden baktım. "Gözlerden rahatsız olmadım."

"Neden rahatsız oldun?" diye sordu. Hala yakınımda geziniyordu.

Dudaklarımı yeniden yaladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Daha doğrusu kendimi güvende tutacak bir şey düşünememiştim. Aklıma birkaç ukalaca cevap geldi ama delilerin merhametine muhtaçken onların karasularına girmemeliydiniz, kural böyleydi. Elbette çoklu kişilik bozukluğu olan seri katillerin merhametine muhtaç olmama gibi de bir kuralım vardı. Bu kurala uymadığım için hayıflanacak kadar hayatta kalmayı umuyordum. İşin doğrusu, akıl hastaları genelde dengesiz olurdu ve onlarla anlaşmak pek mümkün olmazdı.

"Bir cevap bekliyorum," dedi şarkı söyler gibi.

İyi bir yalan düşünememiştim, o yüzden hafifletilmiş gerçeği tercih ettim. "İşin aslı, biraz önce Orlando King'le konuşuyordum ama şimdi bir başkasıyla konuşuyorum, sadece vücut aynı."

Gülüp geriledi. Sonra hareketsiz kaldı, sanki benim duyamadığım şeyler duyuyordu. Yardım bu kadar çabuk mu gelmişti? Mümkün değildi. Bana baktı, yüzünde hoş olmayan bir gülümseme belirdi ve ellerini vücudunda gezdirdi. "Bu vücudu Orlando'dan daha iyi kullanıyorum."

Pekala, işler iyiye gitmiyordu. Zeke'ye baktım ve gözlerimle Kimera'nın bu kadar manyak olduğunu neden söylemediğini sormaya çalıştım.

Kimera bileğimden yakalayıp beni kendine çekti. O esnada Zeke'ye baktığım için, hareketini görememiştim bile.

"Her zaman Orlando'nun içindeydim. Diğer insanları parçalayıp nefret dışında hiçbir şey hissetmemesini sağlayan benim. Hayvan formundayken nadiren şekil-değiştiricileri avlıyor. İnsan formunda daha güvenli. Orlando hep güvenliği savunur, en azından kendisi için." Bileğimden çekip beni vücuduna yasladı. Zarar vermiyordu ama tutuşundaki güç tehdit ediciydi. İstese bileğimi parçalayabilirdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"King, yaptığı her işi bitirmesiyle ünlüydü," dedim.

"İşi insanları öldürmekti. Erkeklerin yanı sıra kadınları da. Sonra kafalarını kesip vücutlarını yakıyor, geri gelmeyeceklerinden emin oluyordu. Ben bu işten zevk alan tarafıydım. Dünya üzerinde en nefret ettiği şeye dönüşünce onu kendisinden korudum."

"Nasıl?" diye sordum usulca.

"Zayıflığı yüzünden yapamadığı ama yapmak istediği şeyler yaparak."

"Ne gibi?" Yardım geliyordu, sadece biraz vakit geçirmem gerekiyordu. Esas plan buydu. Kimera'nın Orlando King olması ve kafayı yemiş olması planı değiştirmiyordu. Erkeklerin hepsi, ne kadar aşağılık olurlarsa olsunlar, kendileri hakkında konuşmaktan hoşlanır. Delilik bile bunu değiştirmez, en azından daha önce değiştirdiğini hiç görmedim. Sadece bu çoklu kişilik durumu beni korkutuyordu. Eğer Kimera'ya diğer kana susamış caniler gibi davranabileceksem durum iyiydi. En azından kendime böyle söyleyip duruyordum. Kalbim hala çok hızlı atıyordu, göğsüm sıkışmıştı. Galiba ben bile bana inanmamıştım.

"Orlando'ya nasıl yardım ettiğimi mi öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet."

"Onun için ne yaptığımı gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

Yeniden başımla onayladım ama kelimeleri seçiş tarzı hoşuma gitmemeye başlamıştı.

Gülümsedi. Yine pek hoş olmayan, acı verici vaatlerde bulunan bir gülümsemeydi. "Ne derler bilirsin. Söylemesi kolay. Gel de sana göstereyim Anita, gel de sana ne yaptığımı göstereyim." Sonra arkasını dönüp kapı kolunu tuttu, kapıyı açtı ve beni diğer taraftaki odaya çekti.

65

Oda karanlıktı, kapkaranlık. Sanki gözümün önüne kör edici bir perde çekilmişti. Hiçbir şey yoktu. Bir mağara gibiydi. Kimera kolumu bıraktı. Halatı kopmuş bir gemi gibi karanlıkta başıboş bir şekilde ilerlerken dengemi kaybettim. Önümü görmeden bir şeye tutunmaya çalıştım ve bir şeye dokundum. Artık her neyse, onu sımsıkı tuttum. Sonra elimin altındakinin yumuşak bir beden olduğunu, bir insan olduğunu farkettim ama beden olması gereken yerde değildi. Dokunduğum kalça, olması gerekenden daha yukarıdaydı. Geri çekildim ve sırtıma başka bir şey süründü. İnleyip ellerimi önde tutarak dengesizce koşarken bir şeye daha çarptım. Çarptığım şey de sallanmaya başladı. Ne olduğunu bilmiyordum ama tavana asılı olduğu belliydi. Ondan uzaklaşırken suratımı başka bir şeye çarptım. Onun da bir beden olduğunu anlayabileceğim kadar katı ve sıcaktı. İnleyince hayatta olduğunu anladım. O kadar sert çarpmıştım ki sallanıp geri geldi. Ondan kaçmaya çalışırken başka bir tanesine çarptım. Bundan ses çıkmadı. Ellerimi önümde tutup tavandan

sarkan bedenlerin arasından çıkmaya çalıştım ama ellerim, bedenlerin orasına burasına, bir bele, bir kalçaya çarptı. Hızlanıp asılı bedenlerden oluşan bu ormanın içinden çıkmaya çalıştım ama hızlanınca bedenlere daha sert çarptım. Sanki benim hareketlerimle tüm bedenler birbirine çarpmaya başlamış gibi karanlığın içinde çığlıklar duyulmaya başladı. Seslere bakılırsa hepsi erkekti, hiç kadın yoktu. Bedenlerden birine o kadar sert çarptım ki yere düştüm ve bedenin ayakları üzerime süründü. Bedenlerden uzaklaşmaya çalışıyordum ama her yerdeydiler, bana değiyor, üzerime sürünüyor, hatta bazıları sırtıma tutunmaya çalışıyordu. Yerde kalıp emekleyerek uzaklaşmaya çalıştım. Elimle ayakları itip bana değmelerini engellemeye çalışıyordum. Sırtüstü yatıp ayaklarımı kullanarak süründüm ama bedenlerin boyları farklı olduğu için hepsinden uzaklaşamamıştım.

Çığlık atmak istiyordum ama çığlık atmaya bir kez başlarsam duramayacağımı biliyordum. Elim ılık ve yoğun bir sıvıya bulanınca durdum. Karanlıkta bile bunun kan olduğunu anlamıştım. Başka biri olsa büyük ihtimalle bu noktada çığlık atmaya başlardı ama ben nedense kanı hissedince rahatladım. Kan bana yabancı değildi. Hayatı sona erinceye kadar birinin kanını akıtmak hiç yabancı değildi. Elimi hala ılık sıvıya bastırdım, iyice rahatladım.

Elimi kana bulayıp yere uzandım. Başımı, ne olduğundan bile emin olmadığım bir şeyin üzerine yaslamış, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Öylece hareketsiz yattığımda, ayaklar bana dokunmuyor, hiçbir şey bana ulaşamıyordu. Karanlıkta, gözlerim kapalı yatıp diğer duyularımı kullanmaya çalıştım çünkü gözlerim bir işe yaramıyordu. Gece

görüşüm gayet iyiydi ama bir kedinin bile biraz ışığa ihtiyacı vardı. Buradaysa hiç ama hiç ışık yoktu.

Cesetler üzerimde sallanmaya devam ederken onları tavana bağlayan zincirler de şangırdıyor, hafif hava akımları oluşturuyordu. Yanağıma ılık bir damla düştü. Bütün o hareketlilikte birinin yarası açılmış olmalıydı. Gözlerimi kapatıp nefesimi düzenlemeye devam ettim. İçeride biri, nefesinin yettiği sıklıkta ardı ardına "Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye bağırıyordu. Kendini kaybetmişti. Açıkçası onu suçlayamazdım. Ben de kendimi kaybetmek üzereydim. Üstelik kanlar içinde, çırılçıplak tavana asılmış bile değildim.

Karanlığın içinden Kimera'nın sesi duyuldu. "Kes sesini, yeter sus!"

Adam neredeyse anında sustu ama sanki kendisini tutamıyormuş gibi hafif inlemeleri duyuluyordu.

"Anita, Anita, neredesin?" dedi Kimera.

Zifiri karanlıkta o da beni göremiyordu. Ter, kan ve diğer bedenlerin kokusu da kokumu engellemişti. Harika, nerede olduğumu bilmiyordu. Bunu bir şekilde lehime çevirmeyi çok isterdim ama pis kokulu bir yerde yatmış, elim yerdeki kan birikintisinin içinde, öylece durdum ve yanağıma bir kan damlası daha düştüğünde bile hiçbir şey yapmadım. Tek yapabileceğim süvariler yetişinceye kadar beklemekti. Kimera'yla konuşma denemem pek başarılı olmamıştı. Şimdi de sessiz kalmayı deniyordum.

"Anita, Anita, cevap ver."

Cevap vermedim. Eğer beni bulmayı bu kadar çok istiyorsa ışığı açabilirdi. Biraz ışık olsa hiç fena olmazdı. Ama bunu biraz daha düşününce, üzerimde asılı duran şeyleri görmek istemediğimi farkettim. Gördüğünüzde, bir daha as-

la eskisi gibi olamayacağınız görüntülerden olabilirdi. Ama bir şey görmek istiyordum ve neredeyse her şeye razıydım. Karanlıkta, aynı çocukken karanlıktan korktuğumda yatak örtüsünün altında ne yapacağımı bilemez şekilde yattığım gibi yattım.

"Cevap ver Anita!" Artık bağırmaya başlamıştı, sesi sertti.

Üzerimden bir erkek sesi geldi. "Eğer verebiliyorsan cevap ver, sana kızmasını istemezsin."

Başka bir adamdan gülmeye benzer bir ses çıktı. Sanki ağzı kanla doluymuş gibi hırıltılı bir sesti.

Karanlığın içinde sesler duyulmaya başladı. "Cevap ver, cevap ver," diyordu hepsi. Sanki esen rüzgar dile gelmiş, karanlığın içinden talimatlar yağdırıyordu.

Yanağıma bir damla daha düştü ve yavaşça yanağımdan kaydı. Silmeye çalışmadım. Kımıldamadım bile. En ufak hareketimde Kimera'nın yerimi farketmesinden korkuyordum.

"Susun!" diye bağırdı Kimera. Sesi odanın diğer tarafından gelmişti. Sesler kesildi ama üzerimde asılı adamların varlığını bir ağırlık, üzerime yüklenen bir kaya gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Klostrofobim kafamın içinde nefes alamadığımı söyleyip duruyordu ama bu doğru değildi. Karanlığın bir ağırlığı yoktu, bu sadece korkunun etkisiydi. Eğer Kimera karanlıkta bir saat yatmama izin verirse, burada bir saat yatardım. Çünkü yardım gelecekti. Paniğe kapılmayacaktım. Sırtıma ayaklar sürünürken panik içinde yerde sürünmenin bana hiçbir faydası olmazdı. Eğer sürünmeye başlarsam, çığlık atmaya da başlardım ve kolay kolay susabileceğimden emin değildim.

Kan yanağımdan saçlarıma kaydı. Gözlerimi kapalı tutup sakin, sessiz nefesler almaya konsantre oldum.

"Cevap ver Anita, yoksa üzerinde asılı duran adamlara zarar vermeye başlayacağım," dedi Kimera. Sesi yakındı ama çok da yakın değildi. Hala asılı adamların arasına girmemişti.

Cevap vermedim.

"Demek inanmıyorsun. O zaman seni inandırayım."

Tiz, çaresiz bir çığlık duyuldu.

"Yapma," dedim.

"Ne yapmayayım?"

"Onlara zarar verme."

"Seninle ne ilgileri var, hayvanın değiller, dostun değiller. Niye endişe ediyorsun ki?"

"Orlando King sorunun cevabını biliyor."

"Sana soruyorum," dedi Kimera.

"Cevabı zaten biliyorsun," dedim.

"Hayır, hayır! Cevabı, Orlando biliyor. Ben bilmiyorum. Anlamıyorum. Yabancılarla neden ilgileniyorsun?" Adamın çığlığı yeniden duyuldu.

"Kes şunu Kimera."

"Kesmezsem ne olur? Durmazsam ne yaparsın? Bu adamı parçalarsam ne yaparsın? Beni nasıl durduracaksın?" diye sordu.

Adam artık inlemeye başlamıştı. "Hayır, yapma, hayıııır!" Çığlık kesildi. Adam ya ölmüştü ya da bayılmıştı. Bayılmış olmasını umuyordum ama iki şartta da yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

"Korkularının tadını alabiliyor musun Anita? Ağızda hoş bir tat bırakıyor."

O anda ağzım o kadar kuruydu ki hiçbir şeyin tadın alamazdım. Ama korkularını hissedebiliyordum, kokusunu alı-

yordum. Hepsi korku içindeydi. Hepsinin teninden dehşetin kokusu akıyordu. "Karanlıkta dehşet saçmak kolay Kimera. Karanlıktan herkes korkar."

"Sen bile mi?"

Soruyla ilgilenmedim. "Buraya gelirsem, Cherry ile Micah'ın serbest kalacağı söylendi."

"Zeke'ye böyle söylemiştim."

O anda hiç kimseyi serbest bırakmak gibi bir niyeti olmadığını anladım. Şaşırmamam gerekiyordu ama şaşırmıştım. Gerçekten de böyle birinin adil davranacağını mı sanmıştım? Belki. Söylediğini yapmayacak olmasına biraz bozulmuştum. Yani artık tüm anlaşmalar bozulmuştu. Artık elimde pazarlık yapacak bir şey kalmamıştı. Yardım gelmeden önce, sırf zevk için Cherry'yi ya da Micah'ı öldürebilirdi. Nabzım yeniden hızlandı. Nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Elimi kan birikintisinden çıkardım. Artık hareket edebilirdim. Sesimden yerimi kolayca bulabilirdi.

Ellerimi karnımın üzerine koyup silahsız, benden en az elli kilo daha ağır ve tek yumrukla tuğla duvarları parçalayacak kadar güçlü bir adama karşı ne yapabileceğimi düşündüm. Aklıma işime yarayacak bir şey gelmedi. Bekli de güç kullanarak vakit kazanamazdım. Geriye ne kalıyordu? Seks mi? Tatlı dil mi? Laf sokma mı? Yüce Tanrı'dan bana yardım etmesini diledim.

"Konuşmak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu. Sesi öncekinden daha sakin, daha 'normal'di.

"Söyleyecek bir şeyim yoksa konuşmam," dedim.

"Kadınlar pek böyle değildir. Pek çoğu sessizliğe katlanamaz." Sesi giderek sakinleşiyordu. İşin doğrusu, sanki güzel bir restoranda ilk randevumuzda konuşuyormuşuz gi-

biydi. Ama zifiri karanlık bir işkence odasında, yerler kanla kaplıyken, sakin sesi biraz önceki öfkeli bağırtısından bile daha korkutucuydu. Bağırıp tehdit etmesi gerekiyordu. Sohbete başlaması delilikti.

Sesi sakinleşmişti ama Orlando King'in sesi gibi de değildi. Daha çok, sanki başka bir kişilik konuşmaya başlamıştı. Kim bilir, belki de öyleydi. Bilmiyordum ve umrumda da değildi. Eğer bu, asılı duran adamlara zarar vermesini engelleyecekse, benim için sorun yoktu.

"Herhalde artık leoparını görmek istersin?" diye sordu sakin ses.

"Evet."

Gözüm ışıklardan kamaştı, aydınlıkta da karanlıkta olduğum kadar kör kaldım. Elimi kaldırıp gözlerimi korudum, sonra görüşüm yavaş yavaş geri gelmeye başlayınca ellerimi indirdim.

Önümde bir çift ayak, daha doğrusu bacak vardı. Gözlerimi kaldırıp adamın bedenine bakınca poposunda ve baldırlarındaki pençe izleri gördüm. Çıplak ayağından bir kan damlası daha, bu sefer elime damladı. Bakışlarım yavaş yavaş diğer adamların bacaklarına kaydı. Düzinelerce adam, iğrenç süs eşyaları gibi asılı duruyordu. O anda Micah'ın da bu bedenler arasında asılı olabileceğini düşündüm.

"Ayağa kalkacak mısın, yoksa oradan manzara daha mı iyi?" Sakin ses neredeyse bir metre yakınımdan gelmişti. Yerimden sıçradım. Arkamı dönünce Kimera'yla aramızda sadece iki asılı adam olduğunu gördüm.

"Eğer sakıncası yoksa ayağa kalkmak isterim."

"Sana yardım edeyim." Asılı adamlardan birini, sanki adamın açık mavi gözleri ona bakmıyormuş gibi, sanki do-

kunulduğunda adam titrememiş gibi, sanki bir perdeyi açar gibi itti.

Kimera diğer adamın da yanından geçip yanıma gelmeden, üzerimdeki adama değmeden önce ayağa kalktım. Kimera'nın bana dokunmasını istemiyordum.

Şimdi gözleri gri insan gözlerine dönüşmüştü. Yüzü ifadesiz, sıradandı. O şeytani gülüşü gitmişti ama karşımdaki Orlando King değildi. Başka biriydi. Önemli olan, bu yeni kişilik bana yardımcı mı olacaktı, yoksa işler daha mı kötüleşecekti?

Bedenleri yana itip geçmem için bir kapı gibi tuttu. Yol vermesine izin verdim ama tüm dikkatim ondaydı. Bir anda üzerime atlayıp beni yakalamasını istemiyordum. Açık alana çıktığımda, tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi verdim.

Kimera yanıma gelince ondan biraz uzaklaştım. Hareketini farketmiştim ama şimdi, ağır ağır sallanan adamlara bakıyordum. Hepsinin üzerinde yara izleri vardı. Pençe, bıçak, yanık izleri. Birinin bacakları diz hizasından kesilmişti. Dönüp arkamda duran Kimera'ya baktım, solgun göründüğümü biliyordum. Buna engel olmazdım. Çığlık atmamıştım. O kadar paniğe kapılmamıştım ama kendimi güçlükle kontrol ediyordum.

"Leoparlarım nerede?" diye sordum. Sesin neredeyse normal çıkmıştı. Bu yüzden milyarlarca puan kazanmış olmalıydım.

"Leoparların burada," dedi ve karşımızdaki duvarın neredeyse tamamını kaplayan beyaz bir perdenin yanına gitti. Bir kordonu çekti ve perde açıldı. Ardında bir oyuk vardı. Taş duvara Cherry, ellerinden ve ayaklarından zincir-

lenmişti. Ağzında deri bir bağ vardı. Açık renk gözleri kocamandı. Pıhtılaşmış kanı, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yüzünde yara izi yoktu ama bir şekilde bir yerden yüzüne de kan sıçramıştı.

"Ona yaptıklarımızın hepsini iyileştirdi," dedi Kimera, Cherry'yi göstererek. Birden yanında, sanki çağrılmış gibi yılan Abuta belirdi. Daha iri olan Kimera, yılanadamın başını, çok sevdiği bir köpeği okşar gibi okşadı. Yan gözle odayı süzdüm. Duvarlara zincirlenmiş başka adamlar da vardı. Hiçbirini tanımıyordum. Ama hepsinde belirgin bir benzerlik vardı. Hepsi gençti, en azından yaşlı değillerdi. Bazıları narin, bazıları kaslıydı. Her ırktan, her fiziksel yapıdan olmalarına rağmen hepsi çekiciydi. Acaba Narkissos bu kadar yakışıklı erkeği ne kadar zamanda toplamıştı?

Micah duvarda değildi. Fotoğraftaki oda, Cherry'nin zincirli durduğu yere benziyordu. Yan gözle perdenin henüz açılmamış bölümüne baktım. Acaba orada mıydı?

Farketmeden Cherry'ye yaklaşmıştım. Hareket edip zincirlerini oynatınca korktum. Ona baktığımda, bana değil de Kimera'ya baktığını gördüm. Görebildiğim kadarıyla Kimera hareket etmemişti ama her ne yaptıysa Cherry'yi korkutmuştu. Sonra Kimera'nın gözlerinin yeniden hayvan gözlerine dönüştüğünü farkettim. O geri gelmişti. Bir içgüdü diyebilirsiniz ama kişilikleri içinde acı verici işleri onun yaptığını hissetmiştim.

"Zincirlerini çöz," dedim. Bunu, sanki söylediğimin yapılacağından eminmişim gibi söylemiştim. Aslında pek emin değildim.

Kimera elini Cherry'nin yüzüne uzattı, onu bileğinden yakaladım. "Zincirleri çöz."

Kimera o nahoş gülümsemesiyle bana baktı. "Bulduğum nadir kadınlardan birini kaybetmek hiç hoşuma gitmez. Narkissos iki türlü de olabilir ama kadınları sürüsünden uzak tutuyor. Gerçek benekli sırtlanlar anaerkildir. Narkissos da, eğer sürüye kadın getirirse, bu içgüdünün canlanıp sürüsünü ele geçirmesinden korkuyor. Çünkü o sürüyü bir arada tutacak kadar kadın değil."

"Yeni zoolojik bilgiler edinmek her zaman hoşuma gider ama Cherry'nin zincirlerini çözüp onu buradan çıkarmak istiyorum," dedim.

"Ya sevgilin? Micah'a ne olacak?"

Birbirine uymayan hayvan gözlerine baktım ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. "Onu bir çeşit final olarak sona sakladığını düşünüyorum." Sesim sakinden bitkine dönüşmüştü. Ses tonuma bakarak artık ne olacağına aldırmadığımı düşünebilirdiniz ama boynumda belirgin bir şekilde atan nabzıma engel olamıyordum.

Kimera'nın gülümsemesi genişledi. Hayvan gözlerinde beliren insanca ifadeyi seyrettim. Gözlerinde bir beklenti, galiba çekeceğim acının beklentisi vardı.

Perdeyi yavaşça açtı. Ardından, aynı Cherry gibi el ve ayak bileklerinden duvara zincirlenmiş Micah çıktı. Ama Cherry'nin aksine Micah'ın yaraları iyileşmemişti. Yüzünün sağ tarafı çok kötü darbeler almıştı. Gözü şişip tamamen kapanmış, kanla kaplanmıştı. Narin çenesi öyle şişmişti ki gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Şiş yüzünden dudağının bir tarafı kalkmış, pembe iç tarafı ve dişleri görünüyordu. Ağzını tam olarak kapatamıyordu.

Tiz bir ses duydum. Ses benden gelmişti. Ağlamak üzereydim ama bunu yapamazdım. Eğer Kimera bunun beni

ne kadar üzdüğünü farkederse, Micah'a daha fazla zarar verirdi. Kendimi tutamayıp Micah'a dokundum. Onu dokunmak zorundaydım çünkü o zaman gerçek olduğuna inanabilirdim. Sadece görmek, hiçbir zaman inanmam için yeterli olmamıştır.

Parmakuçlarımı yüzünde gezdirdim, sağlam gözü açıldı. Bir an rahatlar gibi oldu ama sonra, galiba o da Kimera'yı gördü ve gözleri büyüdü. Konuşmaya çalıştı ama ağzını açamadı. Sadece inleyebildi.

Kimera, Micah'ın yüzündeki morluklara dokununca Micah başını geri çekti. Ben de, tıpkı Cherry'ye dokunmaya çalıştığında yaptığım gibi bileğinden yakaladım ve ikisinin arasına girdim. "Zincirlerini çöz."

"Sırf bana yalan söylediği için, bizzat çenesini kırdım."

"Sana yalan söylemedi," dedim.

"Senin de benim gibi bir panadam olacağını söyledi ama öyle değilsin." Eğilip beni kokladı. "Öyle olsa kokunu alırdım. Bir şey var ve insan değil. Leopar ve kurt kokuyorsun." Tam yüzümün hizasında derin bir nefes aldı. "Ama vampir kokusu da var. Aynı türden değiliz Anita." Micah'a baktı. "Evine geldiklerinde, seni adamlarımdan kurtardığı için kendini ve kedilerini korumaya çalışıyordu."

"Panadam değilsem ne olmuş. Artık eşin olmamı istemiyor musun?"

O zaman güldü. "Ah, bilmiyorum. Tecavüzü severim, işe tat katar." Galiba bunu beni şaşırtmak için söylemişti ama pek emin değildim. Acaba Cherry'ye tecavüz etmiş miydi? Ona dokunmuş muydu? Düşüncelerimin yüzüne yansımasını engelledim çünkü çok sinirlenmiştim.

"Ah, bu hoşuna gitmedi, ha?" Saçıma dokunmaya çalıştı ama ondan uzaklaşıp oyuktan çıktım. Böylece manevra ya-

pacak alan kazandım. Yardım geliyordu. Ama saatime bakınca daha yirmi dakika olduğunu gördüm. Belki daha erken gelirlerdi, belki de gelmezlerdi. Pek emin değildim.

Kimera peşimden gelmedi, uzaklaşmama izin verdi. "Micah'ın önünde sana tecavüz edebilirim. Galiba bu ikinizin de hoşuna gitmez. Gerçi öteki türlü olmasını tercih ederim. Orlando homofobik. Neden acaba?"

Konuşurken perdeden uzaklaşıp Kimera'yı da Cherry ve Micah'dan uzaklaştırdım. "Kendimizdeki en nefret ettiğimiz şeyi, başkalarında görmekten hoşlanmayız," dedim.

"Bravo. Evet, Orlando'nun pek çok yönünü Orlando'dan uzak tutuyorum," dedi Kimera.

"Bu zor olmalı," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Aynı bedeni paylaşıp sır saklamak."

Duvarın yanından yürüyüp peşimden geldi. "İlk başlarda ne yaptığımızı bilmek istemiyordu ama son zamanlardan yaptıklarımız onu pek... Memnun etmemeye başladı. Galiba, eğer ona engel olmasaydım kendine zarar verecekti." Kimera asılı duran adamları işaret etti. "Bir gece onların arasında uyandı. Kız gibi çığlıklar atıyordu." Kimera elini dudaklarına götürdü. "Bir dakika, özür dilerim, sen hiç çığlık atmadın. Orlando bir bebek gibi çığlıklar atmıştı ama onu kurtardım. Yine de pek minnettar olmadı. Galiba beni suçluyordu." Kimera şaşkın göründü, yine sanki duyamadığım sesleri dinliyormuş hissine kapıldım.

Bana baktı. "Duydun mu?"

Gözlerim büyüdü, omuz silktim. "Neyi?"

Asılı adamların ardına baktı, o sırada ben de bir silah aradım. Bu adamlara bu kadar zarar verebilmek için, bura-

larda bir yerlerde keskin bir şeyler olmalıydı. Ama beyaz odada asılı duran adamlar dışında bir şey yoktu. Şişler, gürzler... Hassiktir! Burada silahlar olması gerekmiyor muydu? Burası ne çeşit bir mahzendi? Kurbanlar vardı ama işkence aletleri yoktu.

Sonra ben de bağrışmaları ve kavga seslerini duydum. Savaş başlamıştı. Fakat sesler uzaktan geliyordu. İyi haber yardım yoldaydı, kötü haber Kimera da neler olduğunu biliyordu ve onunla yalnızdım. Tamam, yalnız değildim ama zincirli adamlar arasında bana yardım edebilecek kimse yoktu.

Kimera dönüp bana baktığında yüzünde öyle bir öfke vardı ki daha şekil değiştirmeden canavarlaşmıştı.

"Neden tüm alfaları kaçırdın?" diye sordum. Hala onu konuşturmaya çalışıyordum. Elimdeki tek koz buydu.

"Böylece tüm gruplara hükmedebilirim." Sesi dişlerinin arasından hırıltı şeklinde çıkıyordu.

"Yılanların anakonda. Ama kaçırdığın alfa, kobraydı. Farklı bir yılan türüne hükmedemezsin."

"Neden?" diye sordu ve bana doğru yürüdü. Hala insan formundaydı ama yürüyüşünde, insandan çok hayvanlara ait olan o gergin zarafet vardı.

İyi bir cevabım yoktu. "Alfalar hayatta mı?"

Başını iki yana salladı. "Dövüş sesleri duyuyorum Anita. Ne yaptın?"

"Hiçbir şey yapmadım."

"Yalan söylüyorsun. Kokusunu alıyorum."

Tamam. Belki doğruyu söylemem gerekiyordu. "Bana yardıma gelenlerin sesleri olmalı."

"Bu binada yüzlerce sırtlanadam var. Kurtarmaya gelenler, buraya vaktinde ulaşamaz."

Omuz silktim, gerçeği söylersem sırtlanadamların sevgililerini öldürmesinden korkuyordum. Yalan söylemeye de cesaret edemezdim, yalanın kokusunu alıyordu. Ben de geri çekildim. Neredeyse kapıya ulaşmıştık. Eğer açabilirsem, belki o da peşimden gelirdi. Belki de onu bir tuzağa sürükleyebilirdim.

Abuta kapının önüne geçti. Dikkatsiz davranıp onu unutmuştum. Ölümcül bir hata değildi, henüz değildi ama dikkatsizlikti.

Sırtımı duvara dayayıp ikisini birden görebileceğim bir yerde durdum. Abuta kapının önünde kaldı, mesaj açıktı. Eğer kapıdan uzak durursam, o da benden uzak duracaktı. Diğer yandan, Kimera yaklaşmaya devam etti. Bir panadam ve bir yılanın arasındaydım. İki ucu boklu değnek.

Kimera şekil değiştirmeye başladı. Yıllardır şekil-değiştiricileri şekli değiştirirken izliyordum, değişim her zaman sarsıcı ve pislik içinde olurdu. Ama bu neredeyse... Nefes kesiciydi. Pullar üzerine su gibi döküldü. Akan bir sıvı ya da kan yoktu, sadece şekil değiştiriyordu, Clark Kent'in Superman'e dönüşmesi gibi şekil değiştiriyordu. Çok hızlı olmuştu. Sendelememişti bile. Kıyafetleri çiçek yaprakları gibi üzerinden döküldü ve Coronus'un yılan formunda önümde belirdi. Büyük yılanadam önümde durdu. Sürüngenlerin çok sevdiği o hareketsizlikteydi. O durunca, ben de donup kaldım. Sonunda bana doğru dönüp bakır rengi gözleriyle baktı. Bunu yapmak için, daha derin bir odağı olan gözleriyle çok iyi oynuyor olmalıydı.

"Seni hatırlıyorum, Kimera seni öldürmemizi söylemişti." Karanlık odada etrafına bakındı ve "Neredeyiz," diye sordu yavaşça.

Sonra sanki acı içindeymiş gibi yere düştü ve insan formuna döndü ama Orlando'nun bedeni değildi. Boone'du. Ve Boone'un gözleri, daha o şaşkın bakışından kurtulmadan, aslan şekline dönüştü. Bir an acaba Marco mu diye düşündüm ama elbette hem Marco hem de Coronus olamazdı. Bunu Kimera bile beceremezdi.

Altın renkli, sarımsı bir renkte, kaslı erkeksi bir şekli vardı. Yarı insan yüzünün etrafındaki yele neredeyse siyahtı. Ellerindeki pençeler de siyah renkli hançerlere benziyordu.

"İşte gerçekten benim olan şekil bu. Yılan ve ayı, Orlando'dan hoşlanıyor, hala kendilerine inanıyorlar. Ama sadece ben varım, Kimera'dan başka hiç kimse yok," diye hırladı. Bana uzandı, ben de geri kaçtım. Asılı adamlara doğru koştum çünkü Kimera'yı yavaşlatacaklarını biliyordum. Sonra bir anda döndüm, o kadar hızlı dönmüştüm ki kaydım, bir maymun gibi ellerimin üzerinde ilerlemeye çalıştım. Evet, adamlar Kimera'yı yavaşlatırdı ama Kimera adamları parçalardı. Buna izin veremezdim.

Beni odanın karşı köşesinde sıkıştırdı. Micah'a ve kapıya en uzak köşedeydik. Galiba beni daha çabuk yakalayabilirdi ama acele etmiyordu. Sebebini bilemiyordum. Dövüş sesleri yaklaşmıştı ama yeterince yakın değildi.

Kimera bana içinde saklı tuttuğu şiddetin zarafetiyle yaklaştı. Altın rengi kas ve ışık altında parlayan tüylerden oluşan bir dağ gibi geliyordu. Ağzını açıp hayvanat bahçesi dışında duymadığım bir sesle kükredi. O kükremeyi durunca biraz doğruldum. Zeke ve Bacchus dövüş başlamadan önce gelip bizi kurtaracaklarına söz vermişlerdi. Ya başaramamışlardı ya da yalan söylemişlerdi ama mücadele etmeden pes etmeyecektim ve çağlık atmayacaktım. Üzerime gelişini

seyrettim. Ağır ağır hareket eden bir kabus gibiydi. Güzel ve korkunç. Meleksi bir canavar gibi.

Bir anda içimde *ardeur* sıcak bir dalga gibi yükseldi, tenime yayılıp nefesimi kesti. *Ardeur* içimde en son Richard'a çok yaklaştığımda böyle yükselmişti. Bu sefer... Belki de yeniden beslenmek istiyordu. *Beslenme* fikri aklımdan geçtiği anda Jean-Claude'un uyandığını farkettim. Sirkin alt katlarında Jean-Claude uyandığı anda, *ardeur* da içimde harekete geçmişti.

Kimera olduğu yerde kaldı, büyük yeleli başını iki yana salladı. "Bu da nedir?" diye hırladı.

Sesim nefes nefese çıktı. "*Ardeur.*"

"Ne?"

"*Ardeur*, ateş, arzu," dedim. Her kelimede *ardeur* üzerime yüklenen, göğsümü sıkıştıran bir ağırlık gibi arttı. İçimde sıkışıp kaldığı yerden dışarı atıldı, bedenimden iki ayrı ısı halinde saçılıp beni Kimera'ya doğru çekti. Artık ondan korkmuyordum çünkü korkusunun kokusunu alıyordum. Sizden korkan bir şeyden korkmazdınız. Bir yanım bunun doğru olmadığını biliyordu. Elinde silah olan ve korkan bir adamın, tıpkı cesur bir adam gibi ateş edebileceğini biliyordum. Ama düşünebilen parçalarım akıp gidiyordu, geriye sadece içgüdü kalıyordu. Geriye kalan her neyse, korkunun kokusundan hoşlanıyordu. Koku ona yemeği ve seksi hatırlatıyordu.

Kimera geriledi ve geldiğimiz yolu gerisin geri döndük. Bu sefer ağır adımlarla peşinden gidiyordum. Bu sefer ben onu kovalıyordum. Bir yanım, tıpkı bir kedi gibi adımlarımın birbirini takip ettiğini, neredeyse aynı noktalara bastığını farketti. Kalçalarımı savurarak yürüyüşüm garip ama

zarifti. Sırtım dik, omuzlarım geride, kollarım yanımda neredeyse hareketsizdi ama vücudumun üst kısmında bir gerginlik, bir hareket, bir şiddet beklentisi vardı. Daha önce hep *ardeur,* canavarın açlığının üstüne çıkmıştı ama şimdi Kimera'nın peşinden giderken, o iri kaslı vücudunun kaçışını seyrederken, tek düşündüğüm etti. Dişler ve pençeyle parçalanacak, yırtılacak et. Ağzımda hissettiğim kan tadı o kadar sıcaktı ki sanki yutarken boğazımı haşlıyordu. Bu sadece kendi canavarımın açlığı değildi. İçinde, Jean-Claude'un kana susamışlığı ve Richard'ın ete olan açlığı da vardı. Hepsi *ardeur* ile birleşmişti. Bir açlık diğeriyle, kendi kuyruğunu yutmuş yılan gibi sonsuz bir döngüde birleşmiş, bir arzu ouroboros'u oluşturmuştu.

Kimera durup beyaz perdeye yaslandı. Neredeyse Cherry ve Micah'ın yanına geri dönmüştük. Kimera'nın yaslandığı perdenin arkası duvardı. "Nesin sen?" diye sorarken sesi titremişti, üzerinden dalgalar halinde korku yayılıyordu. Havayı koklarken burun delikleri büyüdü. "Kokun bile değişti."

"Ne gibi kokuyorum?" Parmakuçlarımla göğsüne dokundum, ne yapacağından pek emin değildim ama geri çekilmedi. Avcumu göğsüne yasladım, güçlü kalbinin atışını hissediyordum. Bir davulu okşamak gibiydi. O anda en çok arzuladığı şeyi anladım. Ölmek istiyordu. İçinde her kim varsa, Orlando'dan geriye her ne kaldıysa, işi bitirmek istiyordu. Kurtadama dönüşeceğini öğrendiği andan itibaren ölmek istiyordu. Fikrini hiç değiştirmemişti. Sadece intihar edemiyordu. En azından doğrudan yapamıyordu.

İyice yaklaştım, vücutlarımız hafifçe birbirine değdi. İki elim de göğsündeydi. "Sana yardım edebilirim," diye fısıldadım.

"Yardım mı, nasıl?" Ama sesi korku doluydu. Cevabı zaten biliyordu.

Göğsüme bir acı saplandı. Dizlerim çözüldü. Kimera pençeli eliyle dikkatlice beni tuttu. Galiba otomatik bir hareketti. O anda Richard'ın gözlerinden baktım ve hırlayarak yaklaşan bir sırtlanadam yüzü gördüm, göğsünü parçalan pençeyi hissettim. Keskin bir acıydı. Kemikleri kırılıyordu ama Richard karşı koymuyordu. Hissizleşmişti. O anda Richard'ın da ölmek istediğini anladım. Ya da daha doğrusu, olduğu şekilde yaşamak istemiyordu. Acıyı hissedince bana ulaşmaya çalıştı ama kendisini sunamayacak kadar yavaştı. Ölmek istediğini asla kendine itiraf edemezdi ama bunu gerçekten istiyordu ve bu onu yavaşlatıyordu. Bir sırtlanadamın göğsünü karpuz gibi yarmasına izin verecek kadar yavaşlamıştı.

Shang-Da üzerindeki sırtlanadamı çektiği anda kendi bedenime döndüm. Havadaydım, diğer taraftaki oyuğun önündeki perdeye doğru uçuyordum. Perde düşüşümü biraz yavaşlattı ve Richard'ın uyuşukluğunun hissi tam olarak üzerimden gitmediği için canım çok yanmadı. Bir an için üzerime dökülen perdenin altında yattım. Elimi ileri uzatınca, elim metal bir şeye değdi. Perdenin ucunu kaldırınca oyuğun silahlarla dolu olduğunu gördüm. Silahları bulmuştum. Kimera beni silahlara doğru fırlatmıştı ve Richard'ın acısının şoku da *ardeur*'un etkisini azaltmıştı. Ön kolumdan daha uzun bir bıçağı kavradım. *Ardeur* beslememe gerek kalmadan gitmişti ve artık silahlıydım. Hayat güzeldi.

Sonra silahların veya pençelerin eti yararken çıkardığı sesleri duydum. Yoğun, yırtılmaya benzer bir sesti. Yeterince duymuşsanız, ne olduğunu anlıyorsunuz.

Asılı duran adamları görebiliyordum, onlara bir şey olmamıştı. Midem kasıldı çünkü Kimera'nın nerede olduğunu biliyordum. Sadece hangisini parçaladığını bilmiyordum.

Perdeyi üzerimden aldım ve ayağa kalmaya başladım ama Abuta önüme belirdi. Perdeyi tek elimle yakalayıp ona doğru savurdum. O da herkesin yapacağını yapıp sinince, gümüş bıçağı vücudunda yukarı doğru, kalbine sapladım.

Abuta çığlık attı, elini Kimera'nın adamlarımı biçtiği tarafa uzattı. Anlamadığım bir lisanda bir şeyler söyledi. Yere düşerken bıçağı çevirip kalbine ulaştığından emin olmaya çalıştım ama bıçak kullanmaya alışkın olduklarımdan daha geniş olduğu için kaburgasına takıldı. İstediğim yere sokamamıştım. Kimera bana vurup beni asılı adamların arasına göndermeden önce, altın renkli bir bulanıklık gördüm. Doğrudan adamlara çarpınca bağırmaya başladılar. Sonra yere düşüp nefesimi toparlamaya çalıştım. Kimera'nın vurduğu omzum hissizleşmişti.

Kimera, yılanadamın yanına diz çöktü, onu kucağına aldı. O sırada ben de Micah ve Cherry'ye baktım. Cherry'nin göğsü paramparça olmuştu. Kimera pençelerini sokabildiği kadar derine saplamış, o kısa sürede verebileceği kadar zarar vermeye çalışmıştı. Cherry'nin parçalanmış göğsü hareket ediyordu. Hayattaydı.

Micah'ın karnı, duvara atılınca saçılmış bir meyve gibi parçalanmıştı. İç organları sanki ondan farklı varlıklarmış gibi parlıyordu. Vücudunun asla gün ışığı görmemesi gereken yerlerine bakıyordum. Bağlı olduğu zincirlerde titreyip kıvranıyordu.

Çığlık attım ve o panik anında kendimi yeniden Richard'a açtım. Richard alt katta yerde yatıyordu, ölüyordu ve

dahası o pes ettiği için kurtları da dağılmıştı. Richard onların Ulfric'iydi, onların kalbi ve aklıydı. Onun zayıflığı, kurtları da zayıflatıyordu. Sırtlanlar ve Kimera'nın şekil-değiştiricileri, inançları ya da sevdikleri için savaşıyordu. Kurtlardaysa Richard'ın ölüm arzusu dışında bir şey yoktu.

Eğer Richard şimdi ölürse, sadece ben ve Jean-Claude değil, tüm kurtlar da ölecekti. Bacchus ve Zeke'nin planı ters gitmişti. Sırtlanlar ve şekil-değiştiriciler, sürümüzü parçalayacaktı. Hepsi, hepsi ölecekti.

Yeniden çığlık attım. Kimera önümde belirdi, tek eliyle yakamdan tutmuştu. Pençeleri göğsümü kesti, diğer eli gerildi ve sanki zaman yavaşladı. Karar vermek için sanki sonsuz zamanım vardı ama aynı zaman da hiç yoktu. Richard'ın hırıltılı nefesini hissettim, ölüyordu. Micah son bir kere daha titredi, sonra hareketsiz kaldı.

Yine çığlık attım, onları kurtaracak bir şey arıyordum. Gücüm geldi. Kendi gücüm. Hepimizi kurtaracak tek bir şey yapabilirdim. Daha önce yaptıklarımla kıyaslanınca bu yapacağım en kötü şey olacaktı ama hiç tereddüt etmedim.

Gücümü çağırmadım, buna vakit yoktu. Güce *dönüştüm*. Yükselip üzerimden aktı ve anında elime ulaştı. Tek elimle, yakamı tutan tüylü ele uzandım, diğer elimle de bulanık bir hareketle üzerime gelen pençesini engelledim. Darbeyi durdurup boştaki elimle Kimera'nın kolunu tuttum. Şimdi iki elim de kollarındaydı. O anlık dokunma yeterliydi. New Mexico'da öğrendiğim gibi harekete geçirdim. Bir zombi diriltirken enerjiyi içine gönderir, mezarda yatana bir beden ve gerçeklik verirdim. Şimdi yaptığım tam tersiydi. Enerjiyi çektim aldım, aslanadamın gerçekliğini, canlılığını aldım.

Tüyler yok oldu ve elimin altında sadece insan teni kaldı. Önümde dizleri üzerine Kimera-Orlando'nun bedeni diz çöktü. Kimera korku dolu gri gözlerini kaldırıp baktı, yüzümü inceliyor, belki de yalvarıyordu. Her neyse, asla durmamı istemedi ve açıkçası nasıl duracağımı da bilmiyordum.

Derisi kırışmaya başlamadan önce Orlando bağırmaya başladı. Sanki o kısa sürede onlarca yaş yaşlanmıştı. Ondan beslendim. Varlığıyla, içinde ne varsa onunla besleniyordum. Güç içime aktı. Tenimin üzerinde dolaşıyor, kemiklerimi titretiyor, varlığıma ve daha da ötesine akıl almaz bir neşe yayıyordu. Enerjinin, o her yaklaştığımda ona dokuma arzumu kabartan bağ üzerinden Micah'a doğru aktığını hissettim. Enerji Richard'ı da buldu ve ona da nefes verdi. Daha da yayılıp kurtların tümüne ulaştı. Artık sadece Richard'ın bitkin iradesine dayanmıyorlardı, yanlarında ben de vardım ve ben yaşamak istiyordum. Hepimizin hayatta kalmasını istiyordum. Hepimiz yaşayacaktık. Yaşayacaktık ve düşmanlarımız ölecekti. Öyle olmasını istiyordum. Öyle olacaktı. Orlando King'in hayatını, leoparlarımı, kurtlarımı ve uzaktaki vampirlerimi güçlendirmek için kullandım. Yaşamayı, dövüşmeyi, hayatta kalmayı istedim.

Bütün bunlar olurken Orlando King çığlıklar atıyordu. Bedeni elimin altında erirken bağırdı. Artık bıraktığımda, teni iskeletleşmiş bedeni üzerinde buruşmuş kağıt gibi kalmıştı. Yere düşerken o iri vücudu tüy gibi hafiflemişti ama yine de bağırıyordu. Dehşet dolu çığlıklar atıyordu ama hiçbir acıma hissetmiyordum. Sadece içimde kanat çırpar gibi oynaşan gücü hissediyordum.

Micah yanıma siyah tüylü, leoparadam formunda geldi. Şekil değiştirdiği için karnındaki yara kapanmış, tamamen

iyileşmişti. Etrafımızda midilli boyunda benekli bir leopar dolaşıp Orlando'dan kalanlara tısladı. Cherry de tüylü formunda iyileşmişti, üzerinde kan bile yoktu.

Orlando King'in hayatını emerken düşündüğümden fazla zaman geçmiş olmalıydı. Zincileri koparıp şekil değiştirmelerine, iyileşmelerine yetecek kadar zaman geçmişti. Asılı adamlar da şekil değiştiriyordu. Pençeli, benekli hayvan formlarına dönüşürlerken zincirlerini kopardılar, yaraları iyileşmeye başladı. Gelip Orlando'dan artakalanları kokladılar. Yerde yatan şey çığlıklar atarken onlar da garip, havlamaya benzer sesler çıkarıyordu.

Yeni formunda Micah'ın sesi hırıltılı ve kalın geliyordu. "Gözlerin yıldızlarla dolu bir gece göğü gibi."

Bir aynam yoktu ama ne demek istediğini anlamıştım. Gözlerim simsiyah olmuştu ve o karanlığın içinde yıldızlar parlıyordu. Obsidiyen Kelebek'in gözleri de böyleydi, gücünü benimle paylaştığında benim gözlerim de aynı şekle bürünmüştü.

Karşı taraftaki kapı açıldı ve içeri kurtlar girdi. Shang-Da ve Jamil, Richard'ı taşıyordu. Richard hala insan formundaydı, hala şekil değiştirmeye ve iyileşmeye direniyordu.

Bazıları insan, bazıları kurt formunda olan kurtadamlar, bana dokunmak, beni yalamak, bana bağlılık bildirmek için yanıma geldi. Yerde hala çığlıklar atan şeyin yanından geçerken hırladılar.

Jamil ve Shang-Da, Richard'ı yanıma taşıdı. Ancak yanıma gelince Richard'ın gözlerinin de içinde yıldızlar oynaşan siyahlıkta olduğunu gördüm. Acaba Jean-Claude'un gözleri de değişti mi diye düşündüğüm anda, öyle olduğunu anladım. Jean-Claude güç akışının tadını çıkarıyordu. Richard

bana sanki annesini dövmüşüm gibi bakıyordu. Yüzündeki acının yaralarıyla ilgisi yoktu. Sadece insanlığının bir kısmını daha alıp götürmüştüm ya da en azından o böyle düşünüyordu.

İçinde yıldızlar parıldayan siyah gözleriyle yerde çığlık atan şeye baktı ve "Bunu nasıl yaptın?" dedi.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedim.

Başını iki yana salladı. "Yaşamayı bu kadar çok istemiyorum."

"Ben istiyorum," dedi Micah.

İki adam göz göze geldi. Sarı-yeşil gözlerle simsiyah gözler kesişti. Aralarında bir şey oldu, sonra Richard bana baktı. "Ölüyor muydu?"

"Pek değil."

Gözlerini kapadı ve kalkanlarını harekete geçirmeden önce bir an için ruhunun derinliklerine bakabildim. Onu korkutan dehşet değildi, güç akışının neredeyse şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha iyi hissettiriyor olmasıydı. Sonra kalkanları güçlendi ama gözleri hala simsiyahtı.

"Buradan gidelim," dedi.

"Şekil değiştir Richard, iyileş," dedim.

Başıyla reddetti. "Hayır."

"Aptallık etme Richard."

Tekrar "Hayır," dedi ve Jamil'le Shang-Da onu kapıya doğru taşıdı. Gidişini seyrettim ama ardından seslenmedim. Orlando King'den geriye kalan iskeletleşmiş artığın yanına diz çökerken mümkün olduğu kadar Richard'la ilgilenmedim. Gücü, aldığım gibi geri de verebilirdim, geri verişim de başlı başına ayrı bir güç akışı oluştururdu ama Orlando ölmek istiyordu ve Kimera da hayatta kalamayacak kadar teh-

likeliydi. Orlando'nun arzusunu yerine getirmiş, Kimera'yı da yargılamıştım. Gücümü yeniden harekete geçirdim ve yerde çığlık çığlığa çırpınan şeyin ruhunu serbest bıraktım. Yanımda görünmez bir kuş gibi uçtu gitti. Bedeninden, sanki derin bir nefesi veriyormuş gibi sert bir ses çıktı. Orlando King diş kayıtları dışında tanınamayacak bir halde ölmüştü.

Micah ayağa kalkmama yardım etti. İnsan formuna geri döndü. Kimera'yı görmeden önce, Micah'ın şekil değiştirmesine gördüklerim arasında en pürüzsüzü derdim. Beni kolları arasına aldı, başımı çıplak göğsüne yasladım. Tenının kokusunu alınca, sanki bu anı bekliyormuş gibi *ardeur* tekrar yükseldi. Micah'ın kollarındaki tüyler dikildi, rahatsız bir şekilde güldü. "Yapabileceğimi zannetmiyorum. Zor bir gün geçirdim."

Kollarımı sırtına doladım, yüzümü iyice göğsüne yasladım. Kalbi güçlü ve sert atıyordu. Sebebini bilmiyordum ama ağlamaya başladım. *Ardeur* gözyaşlarıyla ve üzerimde dolaşan ellerle aktı gitti. Sadece Micah'ın elleri değil, kurtlar, sırtlanlar ve emrime uymayıp dövüşe gelen leoparlar da bana dokunuyordu. Sonunda Zeke ve ona katılan şekil-değiştiriciler de geldi. Hepsi bana dokunup kokularını üzerime bırakıyor, gülüyor, ağlıyorlardı. Hep beraber güldük, ağladık, uluduk, kükredik, akla gelecek her sesi çıkardık. Richard çok güzel bir zafer kutlamasını kaçırmıştı.

Epilog

Richard beni Bolverk'i yaptı. Ama artık kız arkadaşı değildim. Buna üzüldüğümden pek emin değilim. Artık kendine yeni bir Lupa bulabilir ama sürünün onunla aynı fikirde olacağını zannetmiyorum. Sürü benden çok memnun gibi. Thronnos Rokke Klanı'nın Bolverk'i olarak ilk işim Jacob'ın infazını emretmek oldu. Richard'ın ısrarıyla Paris hayatta kaldı. Bence bu bir hata ama Ulfric olan Richard, aman neyse.

Dolunayda tüylenmedim. Görünüşe göre Jean-Claude, leoparların kontrol edebildiğim hayvanlar olduğu konusunda haklı, tıpkı Damian'ın vampir hizmetkarım olduğu konusunda olduğu gibi. Bir başvampir gibi güçler kazanıyorum. Anlaşılması pek mümkün değil.

Yılanadamlar ve Marco dövüş sırasında öldü. Kimera'nın hayatta kalan adamları kendi türlerinin gruplarına katıldı. Şekil-değiştirici gruplar arasında daha iyi iletişim sağlamak için bir koalisyon kurduk. Olmamaya çalıştıysam da başkan oldum. Micah ve pardı şehirde kaldı.

Micah'la hala çıkıyoruz. Tabii aynı yatağı ve evi paylaşmayı, 'çıkmak' kabul ederseniz. Ama Jean-Claude'u da terket-

medim. İkisiyle de çıkıyorum. Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım, artık bundan kaçamam. Orlando King'e yaptıklarım, Jean-Claude'u dehşete düşürmedi. Hoşuna giti. Kazanmamız hoşuna gitti. Hepimizin hayatta kalması hoşuna gitti. Şimdilik Micah'la da araları iyi gibi. Bir şeylerin ters gitmesini, birbirlerine girmelerini bekliyorum ama iyi anlaşıyorlar.

Aslanların Rex'i Joseph'i kurtardık ve karısı hala hamile. Dördüncü ayını tamamladı, ki bu bir rekor. Narkissos meğer hermafroditmiş ve o da hamile. Narkissos'un çocuğunu doğurması konusundan pek emin değilim, özellikle de babasının kim olduğunu bildiğim için ama bu benim seçimim değil.

Kobra Kral ve oğlu ölmüştü. Kimera onları pes ettirdikten sonra öldürmüş.

Nathaniel ve Micah'ın arasında sıkışmış halde uyanıyorum. *Ardeur*'ü, likantrop bile olsa aynı kişiyle tatmin edemiyorum. İşte bu yüzden efsanelerde succubi ve incubin'in kurbanlarını öldürdüğü söylenir. Kelimenin tam anlamıyla, birini ölümüne sevebiliyorsunuz. O yüzden ben de Nathaniel ve Micah'la besleniyorum. Micah, Nimir-Raj'ım, Nathaniel de *pomme de sang*'ım. Hayır, yine de Nathaniel'le birleşmiyorum. İkisi de bu durumdan memnun ama bana biraz garip geliyor. Hala *ardeur*'un geçici olmasını umuyorum.

Belle Morte'nin adamları, Jean-Claude'la bağlantı kurdu. Belle'nin adamlarından Musette'le, yapılacak ziyareti tartışıyorlar. Musette'in adı bile geçince Jean-Claude da, Asher da biraz sararmıştı.

Ronnie, ölüme ne kadar yaklaştığımı duyunca dehşete düştü ama bu durum aşk hayatıma bakışını hiç değiştirmedi. Yine eskisi kadar sık görüşmeme rutinine geri döndük.

Belki yeni antrenman ortağım Micah olur, yani bildiğimiz anlamıyla antrenman.

Richard'ı hala seviyorum ama bunun artık bir önemi yok. Yürümedi. Ne kendini ne beni kabulleniyor. İkimiz de kendimizi değiştiremeyiz ve ben artık değişmek de istemiyorum. Micah beni olduğum gibi, her şeyimle kabul etti. Oyuncak penguen koleksiyonumdan soğukkanlı pratikliğime kadar beni seviyor. Ardımda bıraktığım cesetlere aldırmıyor. Jean-Claude da aldırmıyor. Richard'ın bir gün kendisiyle barışmasını umuyorum ama artık bu benim problemim değil. Richard olsa da olmasa da sürüyü güvende tutacağım.

Başka? Eğer ipek çarşaflar arasında uyanırsam Jean-Claude'un mekanında olduğumu anlıyorum. Saf pamuklu çarşaflar üzerinde uyanırsam evimdeyim demektir. Ama nerede olursam olayım, Micah hep yanımda oluyor. Teninin pürüzsüz ılıklığı içinde, bal tadındaki hoş kokusunu içime çekerek uyuyorum. Bazen Micah'ın bedeninde bir çift düzgün sivri diş izi oluyor ve Jean-Claude'un kendinden emin, seks açısından benimle ve Micah'ın kanıyla doymuş şekilde tabutuna, gündüz inzivasına çekildiğini hissediyorum. Ölü bile olsanız, hayat güzel.

SON

Hasret Kardeş